

Giới thiệu Ban Mã Tuyền

Bạn đang đọc truyện Ban Mã Tuyền của tác giả Dịch Bạch Thủ, truyện ngôn tình full hay kể về một tổng giám đốc quanh năm suốt tháng lạnh lùng, cao ngạo

Một nữ cảnh sát hiểm hoi trực thuộc đội trọng án

Mặt ngoài lạnh lùng là tình nhân của nhau

Nhưng ai biết được truyện tình yêu khi nào đã phát sinh

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Buổi sáng chín giờ rưỡi tại sân bay Vân Đình.

Đây là thời gian đông đúc và tấp nập nhất ở đại sảnh sân bay, mọi người vội vàng lôi kéo các loại hành lý của mình, đều vội vã đi đến những nơi khác nhau. Giọng nữ trong radio lịch sự, êm ái lặp lại nội dung nhắc nhở, thang cuốn tự động không biết mệt mỏi đưa 1 đám người đi lên, rồi lại đem 1 nhóm khác đi xuống.

Chuyện này ở đại sảnh thật sự là rất bình thường, yên tĩnh nhân nhả là chuyện rất khó xảy ra.

Tại đây ghé chờ, có một người ngồi vội về mặt rất ung dung tự tại. Mặc trang phục công sở, trên cặp chân dài đặt một chiếc laptop, hai tay liên tục như bay trên bàn phím, lông mày theo dòng chữ đang gõ thỉnh thoảng giương lên, lại hạ xuống, chăm chú trong bầu không khí của chính mình, hoàn toàn không để cảnh vật xung quanh khuấy nhiễu. Nhìn qua, trông rất giống một OL bình thường.

Xung quanh tràn ngập ánh sáng rực rỡ xuyên qua kính thủy tinh trong suốt, thấy được cả những hạt bụi trong không khí đang bay lượn, bao phủ người này trong một cỗ ánh sáng ấm áp.

Cửa an ninh xuất hiện từng đợt náo nhiệt, lại một chuyến bay hạ cánh, hành khách chen chúc nhau ra ngoài. Trong đám đông, một mỹ nhân đeo kính râm, mái tóc quần dài rất thời trang cùng giày bó cao tới đầu gối bước đi vô cùng tao nhã thong thả khiến người ta chú ý. Rất nhiều người không ngừng quay đầu lại, có vài người còn dậm vào người đang đi đối diện.

Giày bó mỹ nữ làm như không thấy, vẫn đi thẳng tới. 2 tên thanh niên mặc đồ vest nhanh chân tới đón :

"Cô ba, cô đã trở về? Cô hai dặn tôi tới đón cô, xe đang chờ ở bên ngoài."

"Chị tôi đang ở công ty sao? Cuộc họp mấy giờ bắt đầu?"

"10 giờ. Cô hai cùng các giám đốc khác đang ở công ty chờ cô."

Mỹ nữ gật gù đầu, không hề hỏi nhiều, đưa hành lý cho bọn họ, chỉ giữ lại ví của mình, rồi lại đi về phía trước. Hai người tới đón vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Cách đó không xa, vẫn không có ngừng đầu, những âm thanh vui tai phát ra từ máy tính, lại 1 vòng trò chơi được hoàn thành! Cô gái nắm hai đấm vô cùng phấn khích, sẵn tiện giơ hai tay qua khỏi đầu, đuổi người một cái thật mạnh.

Sau đó, khép lại laptop, đứng dậy, mang hành lý, sải bước đuổi theo hướng đi của người đẹp.

**** lời editor ****

Dù sao đây cũng là công sức của B, nên bạn nào có lòng tốt vác đi đâu thì báo B 1 tiếng nhé, B sẽ oke con dê liền. Vì B cũng muốn biết con mình đang lưu lạc nơi nào. B rất cảm ơn các bạn đã giúp B chia sẻ đến nhiều fan của Ban Mã Tuyền. Thanks.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bắt Cóc

Khi Cận Hoan Nhan tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng xa lạ.

Đầu hơi đau, người cũng có chút mơ màng. Vì thế nhắm mắt lại một lần nữa, làm cho đại não mờ mịt ổn định lại một lúc.

Xuống máy bay.

Ra cửa an ninh.

Đi tới xe đang chờ đón cô.

Mở cửa xe chuẩn bị lên xe ——

Đứng rồi! Chính là chỗ này. Tất cả mọi thứ đều chấm dứt khi cô mở cửa xe, đầu bị đập thật mạnh, trước mắt cô tối sầm, nên cái gì cũng không biết .

Chết tiệt! Thế nhưng bị tập kích!

Hung hăng đem ánh mắt mở lại, mọi vật trước mặt rõ ràng một ít, Cận tiểu thư tiếp tục nhìn kỹ xung quanh.

Lúc này nhớ rõ toàn bộ tình huống, bình tĩnh đương nhiên là không có khả năng. Cho dù tính cách như Cận Hoan Nhan, ở trong tình huống này cũng không có cách gì giữ được vẻ thờ ơ. Nhưng mà, ít nhất vẫn giữ về mặt bình tĩnh là cần thiết . Nói chung là không thể lập tức vừa mở hai mắt thì hôn mê, hoặc là mở miệng lên tiếng khóc lớn.

Đó không phải là phong cách của Cận Hoan Nhan.

Quần áo còn đầy đủ không sút mẻ, tuy rằng khó tránh khỏi xuất hiện không ít bụi bẩn, cùng với nếp nhăn do bị dây thừng buộc chặt tạo ra. Dây thừng? Một cái dây thừng to bằng ngón cái quấn quanh cô, trói chặt cô trên một cái ghế.

Vậy là, cô hình như là bị bắt cóc .

Tới từng tuổi này có thể trải qua chuyện kích thích như vậy, Cận Hoan Nhan thật không biết là nên nguyên rửa thượng đế hay là ca ngợi Phật tổ, trong đầu vất vả thử suy tư, cũng không hiểu rõ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì. Tuy rằng mình là cô ba nhà họ Cận, quả thật là mục tiêu của không ít kẻ xấu, nhưng cô mới vừa du học ở Mỹ về, hôm nay cũng vừa mới trở về, mười mấy năm sống ở nước ngoài, nơi này ngoại trừ người nhà, hầu như không ai biết cô. Tóm lại, ai có thể tính chuẩn xác đến như vậy. Cô vừa trở về chưa tới 30', đã liền bị bắt cóc?

Giật giật hai tay bị bắt chéo sau lưng ghế, phát hiện muốn nói lòng dây thừng thật sự không khác kiến càng hám thụ, Cận Hoan Nhan thở một hơi thật mạnh, từ bỏ hành động phí công này. Ngược lại ngẩng đầu, quan sát căn phòng này từ đầu đến cuối.

Mới nhìn có vẻ như là phòng ở khách sạn , trang hoàng vẫn là rất sang trọng. Vị trí của cô là trong phòng ngủ, dựa vào cửa sổ là bộ sofa màu xanh lá cây, chiếc giường đôi được trải khăn trắng, cuối giường là một chiếc TV treo tường, tủ gỗ quần áo có hoa văn cùng bức tường màu trắng sữa phối hợp tương đối lịch sự tao nhã. Trong phòng cũng không có các dụng cụ như thủy tinh, gốm, sứ có thể đập bể để lấy mảnh nhỏ cắt đứt dây thừng, bị trói ở ghế trên muốn đi ra mở then cài cửa sổ hầu như là không có khả năng. Ngoài cửa phòng dường như hơi lớn một chút, từ cửa nhìn ra, tầm mắt bị chặn, nhìn không thấy cái gì, cũng không xác định, có người hay không.

Cận Hoan Nhan hít sâu, làm cho tim đập ổn định một chút, sau đó bắt đầu suy nghĩ cách đối phó tình huống trước mắt. Vẫn chưa nhìn thấy bọn cướp, cũng rất khó xác định bọn họ bắt cóc cô vì mục đích gì. Tốt nhất mục đích là đơn thuần vớt vát tài sản, như vậy phải phá hư kế hoạch, vạn nhất bọn họ mục đích gì khác, cũng cần nghĩ kế sách đối phó cho tốt.

Lúc cô đang miên man suy nghĩ thì, 2 tiếng cực nhỏ vang lên bên ngoài phòng: "tút. . . Tút. . .".

Hoan Nhan lập tức ngừng hô hấp, cảm giác trái tim chợt ngừng đập, khẩn trương nghe âm thanh phát ra. Sau vài tiếng huyền ảo cuối cùng cũng vang lên tiếng trầm thấp:

"Alo?"

Bên ngoài quả nhiên là có người! Thân thể Cận Hoan Nhan chợt căng thẳng, dùng sức cắn môi dưới:

"ừ. ừ."

Hình như người kia đang nghe đối phương nói chuyện, trả lời, cũng không có tiếng gì, 1 lúc sau:

"Tôi hiểu rồi."

Lập tức, "Ba" tiếng di động khép lại.

Sau đó lần lượt là tiếng bước chân, tiếng mở cửa tủ lạnh, cùng với tiếng khua bia. Tim Cận Hoan Nhan như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mắt nhìn thẳng ra cửa không chớp.

Nơi đó xuất hiện một bóng người.

áo lông đen cao cổ, quần dài màu xám, tóc ngắn nhưng phần mái rất dài, che khuất một bên lông mi cùng ánh mắt, con ngươi đen sáng lộ ra từ mái tóc dày mang lại vài phần bí hiểm. Dáng người thon dài dựa vào cửa, một tay đút trong túi quần tay kia cầm chai bia hướng vào miệng.

Khi hai mắt nhìn nhau, trong lòng Cận Hoan Nhan căng thẳng, mà cũng nhẹ nhõm thờ dài.

Căng thẳng là người trước mặt cho cô cảm thấy nguy hiểm, không thoải mái; mà nhẹ nhõm chính là nhìn người kia, tuy rằng biểu cảm mơ hồ, từ dáng người cho đến vẻ mặt thì rõ ràng là con gái. Cho dù là đồng tính thì trong hoàn cảnh này cũng giảm bớt sự sợ hãi, cái loại cảm giác áp bách mãnh liệt cũng theo đó mà phai nhạt đi.

Thấy Cận Hoan Nhan nhìn mình, người kia ngạc nhiên nhướn mày:

"Tình?"

Hoan Nhan nhìn chăm chú, không có lên tiếng, cũng không có dời ánh mắt đi.

Người kia từ khung cửa đứng thẳng dậy, buông chai bia trong tay, lập tức đi tới. Cách chỗ của Hoan Nhan không đến một mét thì dừng lại, khoanh hai tay ôm trước ngực, chăm chú nhìn Hoan Nhan từ trên xuống dưới, khóe miệng hơi nhếch:

"cô Cận, chỉ sợ cô phải chịu khổ vài ngày."

Giọng nói rất thấp, ngữ điệu cũng thoải mái, vẻ mặt cũng thực tự nhiên, rất cẩn thận quan sát Hoan Nhan, dù 1 chi tiết nhỏ cũng không bỏ qua.

Theo lời của người đang nhìn mình, rõ ràng là 1 vụ bắt cóc. Nhưng, nếu xếp người kia với bọn cướp thì thật là không liên tưởng nổi, người kia nhìn giống một nhà sáng tác, một OL, hơn nữa cũng không thấy chút bối rối táo bạo, khi cô nói chuyện như đang nhàn nhã ngồi ở quán cà phê nói chuyện phiếm.

Bởi vì khoảng cách, Hoan Nhan ngẩng đầu lên, ánh mắt không chút nào né tránh, khí thế của cô ba nhà họ Cận cũng không kém, khiến đối phương hơi hơi có chút giật mình. Nghiêng đầu đánh giá cô một chút:

"Hình như cô—— một chút cũng không khẩn trương nha?"

Nói xong, cúi người, chống 2 tay lên đầu gối. Cứ như vậy, để tầm mắt ngang với Hoan Nhan, khoảng cách cũng lập tức gần lại. Hoan Nhan thậm chí có thể thấy rõ từng cái lông mi của người đối diện, còn có, đôi môi hồng tự nhiên.

Nghiền ngẫm lại đánh giá Hoan Nhan, người kia đứng thẳng lưng xoay người ngồi trên mép giường, như là làm bầm lẫu bầu hoặc như là nói cho Hoan Nhan nghe,

"Theo tài liệu thì không có nói là cầm điếu a? Không phải tổng giám đốc Cận thị gặp chứng ngại về ngôn ngữ chứ? Hay chấn động quá mạnh làm cho choáng váng?"

Cả người Hoan Nhan cứng đờ, trong đầu bất chợt hiện lên 1 ý nghĩ—— bọn họ bắt làm người rồi! !

Hiển nhiên, tổng giám đốc đương nhiệm Cận thị là chị của cô Cận Ngữ Ca mới đúng. Tuy rằng hai chị em không giống nhau dữ dội, nhưng do hôm nay phải trực tiếp đến công ty tham gia 1 cuộc họp. Xuống máy bay, chị cô phái chiếc Rolls-Royce chuyên dụng của tổng giám đốc Cận thị tới đón mình. Những người này có lẽ chưa từng gặp qua chị cô, liền tưởng cô là Cận Ngữ Ca rồi bắt cóc! !

Nghĩ đến đây, Cận Hoan Nhan cũng hiểu rõ mọi việc, hiểu được lý do vụ bắt cóc này, cảm xúc cũng từ từ bình tĩnh lại.

Chỉnh lại giọng nói, Cận Hoan Nhan nghĩ nghĩ, cố gắng làm cho giọng nói nghe có vẻ bình tĩnh:

"Cô là ai?"

"Đoán cũng biết a, thủ hạ của kẻ muốn bắt cóc cô ~"

OL chẳng hề để ý mà trả lời, lại duỗi tay cầm chai bia của mình, uống một ngụm, sau đó buồn cười nhìn Hoan Nhan.

Hoan Nhan đôi mắt lộ vẻ ngạc nhiên,

"Bắt cóc tôi?"

Đối phương gật đầu.

"Lý do gì?"

Đối phương lại lập tức tới gần Hoan Nhan, vẻ mặt mơ hồ không rõ như trước:

"Bởi vì, cô rất được a."

Đáp án không hề nghiêm túc. Hơi thở phả vào mặt Hoan Nhan, thoang thoang mùi bia. Cận Hoan Nhan phản xạ có điều kiện, cúi mắt xuống, sau đó bị người đó nắm cằm, buộc cô phải ngẩng mặt lên.

Ngón cái của đối phương vuốt ve cằm cô, cảm xúc rất tinh tế, nhẹ nhàng mà lại thoải mái. Ánh mắt thâm thúy nhìn cô, vẻ mặt như là đang thưởng thức 1 món đồ cổ hoặc bức tượng điêu khắc và vân vân.

Cận Hoan Nhan ngửa đầu, tránh được tư thế ra vẻ đùa giỡn.

Không phủ nhận, cô rơi vào hoàn cảnh xấu, nhưng dù vậy cũng không có thể thua khí thế, nếu không, thật sự là chết như thế nào cũng không biết .

Đối với Âu Dương Thông mà nói, ra tay gây án với Cận Hoan Nhan trước mắt xem như là thu hoạch ngoài ý muốn.

Khi vụ làm ăn này giao cho cô, họ Điều dùng giống điệu ngọt ngào như bánh ngọt trét bơ sắp tan chảy, nhưng trong ánh mắt lại không giấu được âm ngoan cùng tính kế, điều này làm cho Âu Dương Thông nổi da gà.

Từ khi cô mới 15 tuổi, thằng cha này cùng với cha cô hay dùng 1 cặp mắt cáo già nhìn cô như con sơn dương, hiện tại cô đã bước vào đời, cái ánh mắt như muốn ăn cô cũng dần dần thay đổi theo năm tháng, bởi vì lực bất tòng tâm không muốn hủy diệt nhân tài.

Âu Dương Thông nghiêng răng nghiêng lợi: đàn ông là động vật ích kỷ, keo kiệt, ăn com chùa có mấy tháng mà đã giao nhiệm vụ nguy hiểm này cho cô.

Ai! Xã hội đen cũng không ngu a!

Dựa vào vẻ bề ngoài và thật vô hại tiếp cận mục tiêu, Âu Dương Thông cũng chưa nghĩ đến mọi việc sẽ thuận lợi trôi chảy. Sau đó cô phát hiện vừa mừng vừa sợ, vì con mồi lần này xem ra có giá trị cao, cô gái họ Âu Dương vẫn vui sướng gây án trên người cô gái này, quả là 1 công việc phúc lợi làm cho người ta vui vẻ a!

Nhưng mà, xem ra trước mắt, phúc lợi đạt được cũng không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Manh Mối

Cuộc hội cổ đông sắp bắt đầu, Hoan Nhan vẫn còn chưa đến. Cận Ngữ Ca liên tục nhìn đồng hồ điện tử trên tường, bút máy trong tay ngày càng xiết chặt.

Nói ra, cô là chị cũng hơi vô tình, em gái vừa về nước, ngay cả cửa nhà cũng chưa kịp đặt chân đã bị lôi đến công ty họp, về tình về lý đều có điểm không thể nào nói nổi. Nhưng tình huống trước mắt của công ty đành phải như vậy.

Hai năm trước, kể từ lúc cô tiếp nhận công ty, cô liên tục ký nhiều hợp đồng có quy mô làm ăn lớn, công ty phát triển không ngừng, cổ phiếu và lợi nhuận đều tăng. Chính những ông lão cổ đông cùng ông nội xây dựng sự nghiệp năm xưa đối với sự phát triển mạnh mẽ này, không những không mừng mà nom nóp lo sợ cơ nghiệp vật vờ gãy đổ bị hủy trong tay 1 cô gái trẻ tuổi như Cận Ngữ Ca. Vì vậy, khi Cận Ngữ Ca đưa ra kế hoạch đầu tư mới, họ nhất trí bỏ phiếu chống đối. Gia trưởng của Cận gia là Cận Ân Thái nắm giữ 60% cổ phần của công ty, lúc về hưu chia đều cho 2 chị em Ngữ Ca. Tuy rằng Hoan Nhan một mực ở nước ngoài học tập và đem công ty giao cho chị mình quản lý. Nhưng dù sao Ngữ Ca cũng chỉ nắm giữ được 1/3 cổ phần công ty, không thể chống đỡ sự liên kết của các cổ đông còn lại. Lần này mới kịch liệt kêu Hoan Nhan trở về, 2 chị em đồng lòng, những người còn lại sẽ không có quyền phản đối.

Thư ký Tiểu Quan, đang bung ly cà phê nóng vào thì đột nhiên hai tên bảo vệ xông vào. Không có lịch sự lễ phép như thường ngày, lướt qua người Tiểu Quan để tiến thẳng đến Cận Ngữ Ca, làm cho ly cà phê trên tay cô gái yếu đuối sắp đổ ra ngoài.

Ghé vào bên tai Cận Ngữ Ca nói nhỏ vài câu, làm cho vẻ mặt luôn luôn bình tĩnh không lộ ra hi nộ ái ố bỗng chốc sắc mặt Cận tổng thay đổi lớn lao, cô lập tức kêu Tiểu Quan hủy cuộc họp. Sau đó, vội vàng cùng bảo vệ rời khỏi phòng họp ở tầng 27. Những người còn lại sững sờ nhìn nhau. Mà trong phòng các nguyên lão đang hằng hái chuẩn bị cho cuộc họp thì lại nhận được thông báo hủy họp làm cho sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, đối với vị tân chủ tịch này càng thêm bất mãn.

"Tại sao như vậy?"

Cận Ngữ Ca vừa vội vã đi với bảo vệ, vừa thấp giọng hỏi, dầm giày cao gót trên nền nhà tạo ra những tiếng rung động leng keng.

"Vẫn chưa điều tra ra, những người đó ra tay quá nhanh, chúng tôi ở xe sau vẫn chưa kịp đi ra, thì cô ba đã bị bắt đi."

"Thấy rõ hình dáng đối phương không? Ước chừng bao nhiêu người?"

"Không. Không có, hình như, hình như chỉ. Có một người." tên bảo vệ mặc bộ vest đen áp a áp ứng.

"Một người?"

Cận Ngữ Ca nghe bảo vệ trả lời, lập tức dừng bước chân, xoay người, kinh ngạc nhìn lại hắn:

"Chỉ có một người mà bốn người không bảo vệ nổi, để Hoan Nhan bị bắt cóc, lại còn ngay cả hình dạng đối phương cũng không nhìn thấy?"

"Um."

Bảo vệ khiếp đảm cúi đầu. Ngữ Ca ức chế tức giận trong lòng, xoay người đẩy cửa phòng an ninh.

Bộ phận này có nhiệm vụ bảo vệ an toàn người cùng tài sản, tất cả vệ sĩ và bảo an của công ty Cận thị, phần lớn là những người suy nghĩ đơn giản tứ chi phát triển, bởi vì còn có bộ phận khác phụ trách an toàn cho nhân viên cao cấp cùng bảo hộ cơ mật, bình thường Ngữ Ca cũng không xem trọng nơi này.

Trong căn phòng rộng lớn, bầu không khí đang huyền ảo, thấy chủ tịch bước vào, lập tức im bật. Ngữ Ca đứng ở trước bàn họp, không nói gì quét mắt nhìn một vòng, những tay chân làm việc bất lực ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

"Tình huống khẩn cấp trước mắt, tôi không có thời gian nói nhảm với mấy người, lập tức đem mọi khả nghi cùng tình huống lúc ấy báo cáo toàn bộ cho tôi!"

Phó phòng lấy khăn ra lau lau mồ hôi sau ót:

"Cận tổng, chúng ta. Chúng ta có cần báo cảnh sát không?"

"Báo cảnh sát? Bọn cướp biết chúng ta báo cảnh sát, Hoan Nhan càng nguy hiểm, chuyện đó mà cũng cần tôi dạy cô hả?"

"Nhưng. Nhưng."

"Nếu cô ngay từ đầu có thể tận chức tận trách, hôm nay sự việc sẽ không phát sinh."

Ngữ Ca nghiêm khắc nói xong, xoay người mở cửa đi ra ngoài. Nét mặt già nua của vị phó phòng kia biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Buổi Chiều.

Trên tầng cao nhất của tòa nhà này mới là trung tâm của cả Cận thị. Nơi này tập trung mạng lưới internet, điện tử, thông tin cùng các cá nhân xuất sắc trên mọi phương diện, còn có người chuyên môn buôn bán, sưu tập tình báo. Giống như một nơi bí mật theo dõi mọi hoạt động của công ty.

Cận Ngữ Ca khoanh tay đứng trước cửa sổ lớn sát mặt đất, xuất thần nhìn những ngôi nhà cao tầng san sát bên ngoài. Phía sau cô, hai mươi mấy người đang chăm chú làm việc đầu vào đây, dùng các phương tiện bắt đầu điều tra dấu vết kẻ bắt cóc Cận Hoan Nhan để lại.

Vừa rồi trong điện thoại, nghe thấy trong nhà đã muốn loạn, tiếng bà nội khóc nức nò, tiếng ông nội đập trượng thùng thùng trên mặt đất. Cha mẹ không ở trong nước, trong nhà chỉ toàn người già, tuy rằng chính mình khuyên giải an ủi, vẫn là không thể làm cho bọn họ bớt lo âu, chưa kể ông nội kiên trì muốn báo cảnh sát.

Một khi Cảnh sát xuất hiện, sự việc sẽ trở nên vô cùng phức tạp, sự nguy hiểm của Hoan Nhan cũng tăng thêm, đạo lý này tất cả mọi người đều hiểu, nhưng mà ——

Tro mắt chờ đợi không còn cách nào khác, Cận Ngữ Ca căn dặn người phụ trách, một khi có động tĩnh gì lập tức báo cáo, sau đó xuống lầu trở về văn phòng của mình.

"Éttttttttt ——! !"

Tiếng phanh xe sắc bén, đập vào mắt người qua đường. Một chiếc xe jeep cảnh sát màu xanh dừng trước cửa tòa nhà Cận thị.

Người lái mở cửa xe ra, một đôi giày màu nâu sậm, vững chắc bước trên mặt đất. Cùng với giày, chủ nhân cũng từ trong xe bước xuống. Quần jean màu nâu, đeo kính mát cùng mũ lưỡi trai màu đen lộ ra một nửa khuôn mặt, làn da vô cùng trắng trẻo, thân hình cũng rất cao.

Thuận tay đóng sầm cửa xe, người vừa tới ngẩng đầu nhìn lên tấm biển Cận thị sáng chói, đưa tay lấy kính râm trên mặt xuống, cong cong khóe môi, cất bước vào bên trong tòa nhà Cận thị.

"Cận tổng, người của cục công an muốn gặp cô." Tiểu Quan ở trong điện thoại báo cáo.

Đang phê duyệt tài liệu, Cận Ngữ Ca ngừng động tác hơi do dự, ngẫm nghĩ rồi mới căn dặn tiểu Quan,

"Gọi hán vào đi."

Nói xong liền bỏ lại đồng tài liệu đang làm dở, đứng dậy trước bàn làm việc mang theo một chút nghi hoặc nhìn ra cửa.

Cửa mở, Tiểu Quan dẫn đường phía trước, nghiêng người để người ở đằng sau đi vào:

"Kiều cảnh quan, mời vào."

Ngữ Ca về mặt cứng ngắc, không tự giác nhú mày lại:

"Sao cô lại tới đây?"

"Không chào đón?"

Người tới nghiêng đầu, nhướn mày nhìn cô. Ngữ Ca lúc này mới ý thức được còn có tiểu Quan ở phía sau, đành phải quay người không tình nguyện nói:

"Vào đi."

Lại xoay người căn dặn tiểu Quan,

"Không cho phép ... bất kỳ ai vào đây, nếu có tin tức của Hoan Nhan, gọi điện thoại cho tôi."

Tiểu Quan vâng lời rồi đi, cũng thuận tay đóng cửa lại cho người ở bên trong.

"Không phải nói không cần đến công ty của tôi sao?"

Cận Ngữ Ca bước nhanh vào trong, cúi đầu oán giận, lại bị một bàn tay phía sau kéo vào trong lòng.

"Có ai nói cho cô biết khi nhú mày, bộ dáng cô thật ngượng ngùng không?"

Hơi thở mập mờ tinh tế tràn ra, một xúc cảm ướt át mềm mại theo cổ, vai bắt đầu di chuyển từng chút một, Cận Ngữ Ca nhắm mắt lại không nói.

Chính là bàn tay đang siết chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô lại ngửa quen đương cũ tiến vào trong áo hướng lên trên tìm kiếm vị trí mềm mại quen thuộc thì lại bị ngăn trở, hơn nữa còn bị đẩy ra. Cận Ngữ Ca vận vẹo thân mình giãy khỏi vòng tay vây quanh:

"Đây là văn phòng."

Bị cự tuyệt, người kia nhún nhún vai, đi đến ngồi xuống sofa bên cạnh.

Văn phòng có bộ ghế sofa bằng da thật, màu đen, tay vịn bằng gỗ, sạch sẽ, rất ngăn nắp, cảm giác y chang người chủ của nó, một chút hơi thở ôn hòa cũng không có.

"Hoan Nhan bị bắt cóc?"

"Tại sao cô biết?" đi về phía ghế của mình, Cận Ngữ Ca cả kinh, xoay người lại.

"Vụ án phân cho tôi, đêm qua tôi vừa trở về!" Kiều Hiểu Kiều trong giọng nói mang theo vài phần oán giận cũng không kiên nhẫn.

Cận Ngữ Ca ngập ngừng để ý đến mối quan hệ này. Sau một lúc lâu,

"Tôi không muốn cảnh sát máy người nhúng tay vào."

"Há?"

Giờ phút này người cảnh sát mở miệng sừng sốt, phát ra một âm thanh kỳ lạ, nhưng không hiểu được ý cô.

"Cảnh sát nhúng tay vào, tôi sợ những người đó sẽ làm Hoan Nhan bị thương."

"Những người đó? Cô có tin tức ?"

"Bây giờ chưa có."

Cận Ngừ Ca sắc mặt tái nhợt mang theo một tia mờ mịt. Kiều Hiểu Kiều vốn tức giận với lời nói của cô, cũng nhịn xuống.

"Cô không tin chúng tôi?"

Nhìn xung quanh, thấy mấy lọ nước ở cạnh cửa, tự mình đứng lên lấy nước uống, cũng không ngại ngừng nói ra:

"Huống chi, chỉ bằng lực lượng Cận thị mấy người, tìm được bọn cướp cũng không phải dễ dàng."

Kiều Hiểu Kiều lấy ra một ly nước, uống liền một hơi,

"Buổi tối có rảnh không?"

Cận Ngừ Ca cúi đầu, bút trên tay không dừng,

"Không có."

Quan hệ tình nhân ngầm duy trì đã hơn 1 năm, đương nhiên hiểu được ý người kia hỏi, cho nên không cần lo lắng cự tuyệt, nhưng thật sự không có tâm tình kia.

Kiều Hiểu Kiều cầm ly nước không, đứng ở trước máy lọc, ở trong căn phòng trống trải nhìn Cận Ngừ Ca bận rộn ở giữa phòng. Không khí không gần gũi sinh ra tràn ngập bao quanh cô, cách xa người khác ngàn dặm, vô cùng lạnh lẽo.

Trước gạt đầu lại lắc đầu, Kiều Hiểu Kiều cười cười tự giễu,

"Vậy được rồi, tôi đi đây. Chuyện Hoan Nhan, tôi vẫn sẽ điều tra, Nhưng mà sẽ không giống trông khua chiêng điều tra, cô không cần lo lắng."

Nói xong, người biến mất ở phía sau cửa, tiếng khóa cùm cụp vang lên.

Cửa đóng, lúc này cô mới dừng tay, ngẩng đầu ngẩn ngơ nhìn ra ngoài trong chốc lát. Nhìn lướt qua căn phòng đã không còn một bóng người, ngón giữa cùng ngón trỏ tay trái vô thức xoa mi tâm,

Ngượng ngùng sao. Quả thật chưa có ai nói qua.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Tiến Trình

Cận Hoan Nhan đảo mắt, biểu hiện nhanh chóng thay đổi. Nở nụ cười mê người, đôi mắt khẽ chớp, đôi môi đầy đặn mê hoặc nhu động phun ra thanh âm ôn mềm, nũng nịu :

"Cám ơn lời ca ngợi của cô nha. Nhưng mà, nếu cô có thể giúp tôi cởi bỏ dây thừng, tôi sẽ càng vui vẻ a."

Âu Dương Thông thu tay lại, ngồi trở lại trên giường, hai cánh tay chống đỡ thân thể, vẫn đang dùng vẻ mặt nhàn nhả tự tại nhìn Hoan Nhan.

Về mặt Hoan Nhan hơi cứng ngắc,

"Cô có thể thương hoa tiếc ngọc một chút không a? Tôi như vậy rất khó chịu aizzz!"

Cố gắng giữ vẻ mặt ương ngạnh. Âu Dương Thông phì cười.

"Vốn không muốn trối cô, tôi ngủ một lúc, sợ cô nhảy từ cửa sổ xuống, mới đi trối lại."

Nói xong, đi ra phía sau ghế, cởi bỏ dây thừng. Dây thừng cởi bỏ, hai tay bị bắt chéo sau lưng trong thời gian dài làm cho máu huyết không thông, cảm giác tê liệt đau đớn nhất thời, Hoan Nhan nhận không được rên rỉ một tiếng.

"Tôi đâu có điên mà lại nhảy lầu."

Trên vai, lại đột nhiên xuất hiện một đôi tay, không nhẹ không nặng đè lại, sau đó nắm lại, chậm rãi xoa nắn. Hoan Nhan ngồi trên ghế, nhất thời có điểm mơ hồ.

Là. Bạn cướp mất xa cho người ta. Bạn có gặp qua chưa?

Âu Dương Thông đứng phía sau Hoan Nhan, nghiêng đầu cười. Nhìn mái tóc màu nâu quần dài của người trước mắt, hai tay rời khỏi vai cô từ từ nắm lấy những sợi tóc mềm mại mà hưởng thụ.

Quảng cáo về chocolate nói như thế nào ? Chính là cái loại cảm giác như thế này.

Hoan Nhan điều chỉnh một chút trạng thái, hắng giọng nói :

"Chúng ta nói chuyện đi."

"Nói chuyện gì?"

"Nói mục đích chính của cô, nói không chừng tôi có thể đáp ứng yêu cầu của cô. Không cần dùng phương pháp cực đoan này."

"Tôi không biết a, mục đích và vân vân, chỉ có lão Đại chúng tôi mới biết được."

Âu Dương Thông giọng noid bình thản, không gọn sóng sợ hãi.

"Lão Đại các người là ai? Nói như vậy, cô là.?"

"Tôi là sai vật."

"Ách."

Cận Hoan Nhan không biết nên chấp nhận như thế nào. Âu Dương Thông khom người, nhặt dây thừng trên mặt đất.

"Đây là ở đâu a?"

Đổi đề tài. Nhưng mà hỏi xong Hoan Nhan cũng hiểu được có điểm buồn cười, vấn đề này đối với người bắt cóc mà nói, rất không có bình thường .

"khách sạn Vạn Giang."

Ai ngờ, Âu Dương Thông trả lời rất đơn giản, điều này làm cho Hoan Nhan lắp bắp kinh hãi, mà nội dung trả lời, càng làm cho cô thêm giật mình.

"Vạn. Vạn Giang?"

"Ừm."

"Nhà của tôi —— àh không, khách sạn Vạn Giang của Cận thị??"

"Đúng vậy." Âu Dương Thông ngẩng đầu lên.

"Cô bắt cóc tổng giám đốc Cận thị, sau đó giấu ở trong khách sạn của Cận thị?"

Cận Hoan Nha thật sự ức chế không được chính mình, thật không ngờ tới.

Âu Dương Thông cười, "Không được sao? Cô chẳng lẽ không biết câu, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất sao?"

"Vậy sao cô không mang tôi đến văn phòng cục trưởng cục công an?" Hoan Nhan bắt đắ dĩ lắc đầu.

"Nơi đó có cửa bảo vệ, không cho vào a."

Âu Dương Thông tuyệt đối không bức mình nghiêm túc trả lời một cách rất thuyết phục. Cận Hoan Nhan lại cảm thấy trên trán nổi hết gân xanh.

"Nhưng mà . . Nhưng mà cô làm sao. làm sao đem tôi đưa tới nơi này?"

Âu Dương Thông chỉ chỉ một cái thùng lớn trong góc tường, "Ở tầng một có một dàn nhạc Tây đang biểu diễn, tôi tìm cái hộp nhạc cụ, bỏ cô vào đó. Đương nhiên, nhân viên phục vụ của khách sạn cũng giúp tôi một chút."

Mỉm cười tao nhã, kiên nhẫn giải thích. Nhưng Hoan Nhan lại cảm thấy lưng đồ đầy mồ hôi, chỉ vào chính mình,

"Đem tôi bỏ vào hộp nhạc cụ?"

Âu Dương Thông gật đầu.

"Cô không suy nghĩ qua sao? Cô có biết như vậy khó chịu lắm không? Huống chi cái hộp kia nhỏ như vậy?"

Liên tục ba câu hỏi, tư thế giống như mẹ dạy con.

"Sẽ không a, lúc tôi ôm cô đi, cô còn nói lắm bầm, bộ dáng rất thoải mái."

Âu Dương Thông đứng lên, tay trái ôm lấy khuỷu tay phải, mà tay phải cầm một đầu dây thừng.

"Nói cách khác." Cận Hoan Nhan không thể không chuyển đổi đề tài 1 lần nữa, cố gắng trấn tĩnh bản thân,

"Lão Đại các người muốn bắt cóc tôi, sau đó phái cô đi, sau khi cô túm được, liền đưa tôi vào khách sạn Vạn Giang, là như vậy sao?"

"Um"

"Sau đó thì sao?"

"Cái gì sau đó?"

"Sau đó, bước tiếp theo cô chuẩn bị làm cái gì?"

"Ồ trong này nhìn cô a! Mãi cho đến khi lão Đại gọi điện thoại báo cho tôi."

"Báo cho cô cái gì?"

"Cho tôi biết thả hay là giết con tin."

Âu Dương Thông miệng nói ra từ "giết con tin" này, không đắn đo tí gì, như chuyện đương nhiên vậy, vẻ mặt vô cùng thoải mái. Giống như không phải đang nói đến chuyện tàn nhẫn đầm máu mà cứ như chuyện uống trà đơn giản tự nhiên vậy.

Cận Hoan Nhan sắc mặt tái nhợt, đồng tử mở to:

Giết con tin? Dám giết bà hả? Mấy người chán sống rồi, cũng không đi hỏi thử bà đây là ai. Chờ bà đi ra ngoài, cho đám cận bã mấy người chịu không nổi. Trừng trị một cái xã hội đen như bạch cốt tinh.

Tò mò nhìn Cận Hoan Nhan, cúi đầu nhìn cô không nói lời nào, biểu cảm trên mặt không ngừng thay đổi, một hồi nghiêng răng nghiêng lợi, một hồi thâm cừu đại hận, thừa dịp cô không để ý, Âu Dương Thông đưa tay từ trên vai lướt qua mặt cô cầm một lọn tóc nắm ở trong tay vuốt ve.

Chủ nhân mái tóc lấp bắp kính hải, cảnh giác nhìn lại:

"Cô đang làm gì?"

"Thật mượt mà nha, cô dùng dầu gội gì?"

Hoan Nhan ngẩn ngơ, giặt lại tóc của chính mình trong tay đối phương, kinh thường tránh ra.

Có bệnh! ! !

Tan sở, Cận Ngữ Ca không có giống ngày xưa ở lại công ty làm thêm, trong nhà đã muốn thiên hạ đại loạn, cô phải trở về làm định hải thần châm.

Mặc kệ có phải hay không lực bất tòng tâm.

Xe rẽ qua khúc ngoặt, chậm rãi tới gần biệt thự, bề ngoài xem ra không có gì dị thường. Cận Ngữ Ca mở cửa xuống xe, bình tĩnh đi vào nhà.

Vừa vào cửa chợt nghe tiếng bà nội khóc nức nở, trong phòng khách ngoại trừ người trong nhà, còn có người lạ. Bà nội đang túm tay một người tuổi còn trẻ, không ngừng nói,

"Mấy người nhanh đi tìm Nhan Nhan a, nó bị người xấu bắt cóc rồi."

Trên sofa còn có hai người đang ngồi vui đùa vào làm gì đó với điện thoại bàn, nói liền nó vào 1 cái hộp màu đen có đủ loại dây. Trong đó một người đi giày da màu nâu quen thuộc.

Nghe thấy Ngữ Ca tiến vào, Kiều Hiểu Kiều ngẩng đầu nhìn cô, làm bộ như không biết tiếp tục bắt tay vào việc. Cận lão thái thái đã sớm run rẩy bỏ

nhào vào Ngừ Ca :

"Tiểu Ca a, Nhan Nhan bị người ta bắt cóc rồi a. Làm sao bây giờ a?"

Nói còn chưa dứt lời lại bắt đầu chảy nước mắt. Cận Ngừ Ca đỡ bà nội ngồi trên sofa, kiên nhẫn thấp giọng khuyên giải, an ủi.

Cận Ân Thái không nói ra một lời,ngồi dạng hai chân, hai tay trụ ở trên trượng, tóc trắng hơi rối loạn, cong môi lộ ra uy nghiêm bức người.

"Cục công an không có ai sao? Sao lại phải con gái tới."

1 chút cũng không để ý có Kiều Hiểu Kiều ở đây, Cận lão gia từ lấy quyền gia trưởng phát biểu sự bất mãn của mình.

Kiều Hiểu Kiều mở to mắt nhìn ông già ngang ngược, tự phụ, lười phản ứng.

Tình huống như vậy cô gặp nhiều, thật sự không đáng để tranh cãi, ngược lại ở trong lòng âm thầm cười lạnh: nếu cho ông biết quan hệ của tôi và cháu gái ông, chỉ sợ nói không chừng phải chảy máu não, còn bày đặt ở chỗ này kén cá chọn canh!

Cận Ngừ Ca làm bộ như không có nghe, cùng người hầu lâu năm dì Chu trấn an bà nội.

Trong chốc lát, Hiểu Kiều bố trí thiết bị và người theo dõi điện thoại xong, liền đứng lên.

"Vô Khoan, tối nay cậu ở lại chỗ này, kịp thời theo dõi, một khi có tình huống lập tức báo cáo, sáng mai Đại Vĩ tới thay ca, buổi tối cảnh giác một chút, không cho phép ngủ."

"Vâng"

Nói xong, xem người Cận gia hoàn toàn không tồn tại, Kiều Hiểu Kiều không cùng bất kỳ kẻ nào nói một câu, mang theo dụng cụ cùng người của cô ngang nhiên rời khỏi biệt thự Cận gia.

Cận Ngừ Ca nhìn thấy bóng dáng cô biến mất khỏi nhà, lo lắng, hoang mang, trong đầu nói không nên lời là thả lỏng hay là mất mát.

Ngày hôm sau, vừa đến cục, cấp dưới Kiều Hiểu Kiều là Hoắc Bân đến báo cáo tin tức,

"Đội trưởng, cục trưởng Vương gọi cậu, nghe nói vụ án lần này cấp trên đều biết."

"Hả?"

Kiều Hiểu Kiều uống một ngụm trà qua đêm, mở ra cửa sổ phun trà ra sân vườn phía sau ký túc xá:

"Ý gì? Cấp trên?"

"Đêm qua thị trường tự mình gọi điện thoại cho cục trưởng Vương, Cận thị là doanh nghiệp nổi tiếng, thành viên gia tộc bị bắt cóc ảnh hưởng cực xấu, nếu không thể nhanh chóng phá án, toàn cục ta đều không may!"

Kiều Hiểu Kiều nhe răng trợn mắt súc miệng đem mẫu bánh bao còn sót lại ở hàm răng đi ra sạch sẽ, đặt ly trà thật mạnh ở trên bàn, xoay người đi đến văn phòng cục trưởng.

Đẩy cửa, cục trưởng béo ú, đỉnh đầu nửa trắng nửa đen đang nghe điện thoại, giọng quan hách dịch. Kiều Hiểu Kiều khinh thường bĩu môi, vừa muốn mở cửa bỏ của chạy lấy người, chờ hán không bận lại đến. Vương cục trưởng thấy cô, vội vàng cúp điện thoại, cao giọng gọi cô,

"Tiểu Kiều a, vào đi vào đi, vừa lúc muốn tìm cô."

Không có biện pháp, Kiều Hiểu Kiều đành phải thành thành thật thật thư thả tiến vào, ngồi trước bàn làm việc của cục trưởng, tay đặt trên đầu gối.

"Tiểu Kiều, vụ án lần này , cô ba tập đoàn Cận thị bị bắt cóc là do tổ ba của cô phụ trách?"

"Ừm"

"Điều tra thế nào?"

"Ngày hôm qua mới vừa nhận được báo án, đến Cận gia bố trí theo dõi, Nhưng mà bọn bắt cóc đến bây giờ cũng không có tin tức, trước mắt vẫn chưa tìm ra."

"Phải bắt nhanh a, phó thị trường Bằng rất quan tâm chuyện này, yêu cầu chúng ta mau chóng phá án! Hơn nữa, phải tuyệt đối bảo vệ người an toàn!" Cục trưởng công an sắc mặt rất là nghiêm túc.

"Cận thị không hy vọng chuyện này công khai, phó thị trường nhanh như vậy đã biết?"

"Đây không phải chuyện chúng ta nên lo! Nhiệm vụ của chúng ta chính là tra ra kẻ bắt cóc, giải cứu con tin thành công! Tổ ba của cô luôn luôn là tổ đặc lực, vụ án lần này không phải là nhỏ, quan hệ đến hình tượng công an chúng ta ở trong lòng dân chúng, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ thật tốt a."

Kiều Hiểu Kiều âm thầm khinh thường, oán thầm vài câu lão này là kẻ dối trá, trên mặt còn không quên làm ra vẻ hường thụ,

"Cám ơn cục trưởng Vương! Tôi nhất định mau chóng điều tra ra!"

"Vây là tốt rồi, tranh thủ đi thôi, tôi chờ tin tốt lành của cô."

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đêm Âm Áp

Cận Hoan Nhan mặt không đổi sắc, ngồi ở mép giường, nhìn chăm chăm TV. Phía sau cô là Âu Dương Thông dựa vào đầu giường, laptop đặt trên đùi phát ra tiếng nhạc trò chơi.

Hiện tại là 11 giờ sáng, Cận Hoan Nhan bị Âu Dương Thông bắt cóc đã gần 26 giờ.

Trong 26 giờ qua, Cận Hoan Nhan ăn tổng cộng hai gói bánh bích quy, uống ba bình nước, ngủ bốn giờ, vào nhà vệ sinh năm lần, không có tắm rửa.

Nhưng mà đây cũng không phải là vấn đề.

Vấn đề ở chỗ, cô từng có sáu lần có ý đồ chạy trốn nhưng đều chấm dứt một cách thất bại.

Âu Dương Thông không giống với bọn bắt cóc bình thường. Cô cũng không thô bạo hung hãn, cũng không ngược đãi con tin. Cận Hoan Nhan có thể xem TV, xem báo chí, nghe nhạc, làm gì cũng được. Ngoại trừ ra khỏi căn phòng này.

Cô ba Cận gia không phải cừ, mà đầu chỉ không phải cừ.

Cô viết lời cầu cứu trên giấy, ném ra ngoài cửa sổ. Một trận gió thổi qua, không biết thổi đi nơi nào. Âu Dương Thông phát hiện, nói cho cô phải viết ở trên tiền mới có tác dụng. Sau đó nhỏ sạch đỉnh ốc, cửa sổ bị kẹt rồi cuộc mở không ra.

Lúc Âu Dương Thông tắm rửa, cô lấy trộm máy tính của Âu Dương Thông, chính là đến khi Âu Dương Thông tắm xong, cô cũng không giải được password. Âu Dương Thông một bên lau tóc cười, cho dù là người chuyên nghiệp cũng phải mất mấy giờ, cho nên không cần uống phí sức lực.

Ban đêm Âu Dương Thông ngủ say sưa. Cô lén ra cửa, lấy giấy ăn viết chữ đưa ra ngoài tức thì ánh đèn sáng tỏ. Âu Dương Thông cười tùm tùm tịch thu bút cùng hộp giấy. Hiện tại, cô ngay cả đi vệ sinh cũng phải xin đồ trước.

.

Cận Hoan Nhan rốt cục quyết định dùng kế sách dụ dỗ.

Quay đầu nhìn Âu Dương Thông, bên ngoài ánh nắng tốt lắm. Ánh sáng theo cửa sổ chiếu vào trong phòng, chiếu lên mặt của người kia. Tóc che một bên mặt tạo thành cái bóng kết hợp với mũi, mắt, môi, miệng trông như tranh châm biếm.

Đột nhiên tâm động, dọa Cận hoan Nhan nhảy dựng. Trái tim không thể khống chế bắt đầu đập mạnh, cố gắng giữ bình tĩnh, cô ba họ Cận thanh lọc ý nghĩ, quyết định không suy nghĩ miên man.

"Ê"

Âu Dương Thông ngẩng đầu: " Muốn vào nhà tắm sao?

"Không. . . . Tôi muốn thương lượng với cô 1 việc, à không, tôi có việc cầu cô."

Âu Dương Thông đảo con mắt: " Chuyện gì?"

"Cô nói, cô không biết mục đích vụ bắt cóc, cho nên, mặc kệ lão đại mấy người có chỗ gì tốt, cô nhiều nhất cũng chỉ được một phần mà thôi."

Âu Dương Thông gật đầu, nghĩ thầm rằng, kẻ tân ngoan thủ lạt, sài lang kia có thể phân cho cô chút cơm thừa rượu cạn đã là nhân từ.

"Cô mạo hiểm phiêu lưu bắt cóc tôi, kết quả chỉ được chia một chút ít, không cảm thấy thật tệ sao?"

"Ý của cô?"

"Tôi cho cô gấp 3 lần lao đại cho cô, cô giúp tôi một chuyện."

"Thả cô ra ngoài sao? Không được." Âu Dương Thông vẫn cười tủm tỉm.

Cận Hoan Nhan vẫn không nói gì: "Đương nhiên không phải, cô giúp ta báo tin bình an cho người nhà mà thôi. Cô biết đó ông nội, bà nội của tôi lớn tuổi....."

Yếu thế tranh thủ tình thương cũng là một loại sách lược, Âu Dương Thông nhìn cô không có trả lời.

"Đương nhiên tôi biết cô có biện pháp không cho người khác phát hiện hành tung của mình, hơn nữa -----"

"Cô cảm thấy mình có quyền đưa ra điều kiện trao đổi sao?"

Rất rõ ràng không thể được.

Cận Hoan Nhan dừng lại. Âu Dương Thông đưa ra một đề nghị mới:

"Tôi có thể giúp cô chuyện này, Nhưng mà có 1 điều kiện."

Cận Hoan Nhan không khỏi nhảy nhót: "Có thể."

"Cô còn không hỏi là cái gì."

"Cái gì đều có thể!"

"Tốt lắm, một nụ hôn."

Cận Hoan Nhan sùng sốt.

"Thỏa thuận không?"

Sau một hồi im lặng.

"Thỏa thuận!"

Ban đêm mùa đông, trên đường không một bóng người, chỉ có ánh đèn đường lờ mờ chiếu vào mặt đường. Gió lạnh thổi qua cuốn theo một đám lá tàn.

Cận Ngừ Ca lái xe, phóng thẳng trên con đường yên tĩnh.

Lại là một ngày chờ đợi cùng lo lắng, vẫn như trước không có tin tức gì. Cận Hoan Nhan sống chết không rõ, không biết ở nơi nào. Cuộc sống hàng ngày của mọi người tại Cận gia không yên, nhưng cô là người phụ trách công ty vẫn phải xốc lại tinh thần, nỗ lực làm việc.

Sáng sớm, ba mẹ đã từ nước ngoài gấp gấp trở về, bà nội nhận điện thoại vừa nói vừa khóc, khó khăn lắm mới ngủ được. Đã trễ thế này, Cận Ngừ Ca không muốn trở về đánh thức bà, liền chạy về nhà mình.

Đậu xe trong bãi, kéo bước chân nặng trĩu đi vào tòa cao ốc. Bảo vệ ngoài cửa ân cần tiếp đón, Ngừ Ca gật đầu, tiến vào thang máy.

"Đỉnh!" Thang máy dừng tại tầng 19.

Cửa vừa mở, Ngừ Ca liền thấy đối diện cửa thang máy, một bóng người ngồi trên bậc thang cầu thang bộ, nghe thấy tiếng vang, người đó ngẩng đầu lên.

Kiều Hiểu Kiềm ngậm thuốc lá, nheo mắt lại nhìn cô

Đèn ở hành lang rất tối, khói thuốc mờ mờ không nhìn rõ biểu cảm của người kia, mũi cầm trong tay, có một chút hốt hoảng.

Ngừ Ca ngừng lại trước cửa thang máy, tránh đi ánh nhìn chăm chú, mở túi lấy chìa khóa mở cửa. Hiểu Kiềm từ bậc thang đứng lên, ném điếu thuốc trong tay vào thùng rác.

Bật đèn phòng khách lên, vào cửa hai người không nói một câu, Cận Ngừ Ca tiến vào phòng thay quần áo, Kiềm Hiểu Kiềm rất quen thuộc cảm khăn tắm vào phòng tắm.

Sự ầm ỹ sớm đã hình thành.

Lúc Hiểu Kiềm lau tóc từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Cận Ngừ Ca đoan chính ngồi trên sofa.

Ngay cả ở nhà tư thế ngồi cũng phải nghiêm trang như vậy, không thấy phiền sao? Kiều Hiểu Kiều trầm nghĩ. Cô vút khăn mặt trong tay, tiến lên từ phía sau ôm lấy Cận Ngừ Ca.

Nụ hôn nhẹ nhàng dừng ở trên lỗ tai, áo tắm rộng mở, thoảng ra hương thơm sữa tắm.

Thân thể vĩnh viễn so với tư tưởng thực tế hơn. Thân thể Cận Ngừ Ca bởi vì Kiều Hiểu Kiều động chạm có phản ứng, cũng nhắc nhở cô có loại dục vọng đã muốn nhưng kiềm nén thật lâu. Vì thế dứt bỏ tạp niệm dây dưa ở trong đầu, cô thuận theo để Kiều Hiểu Kiều đè ép trên sofa, nín lấy cổ áo tắm của người kia, tập trung tinh thần vào nụ hôn nóng bỏng.

Đang chìm vào cảnh đẹp, Cận Ngừ Ca đột nhiên dùng động tác.

"Vào giường đi."

Kiều Hiểu Kiều nằm trên người cô nhìn khinh thường.

Ngay cả hình thức làm yêu đều phải cố định, người phụ nữ trước mắt này thật không phải quá nguyên tắc sao, ngẫu nhiên ở sofa làm một lần thì có làm sao?

Suy nghĩ một lúc, Kiều Hiểu Kiều vẫn là thuận theo đứng dậy, thuận tiện kéo Cận Ngừ Ca, sửa sang lại dây lưng áo tắm của mình đi theo Cận Ngừ Ca vào trong phòng ngủ. Nếu đưa ra phản nản, chỉ sợ hôm nay cũng không làm được gì.

Giường cũng đủ lớn, cũng đủ mềm, tiếng rên rỉ của Cận Ngừ Ca cũng đủ mất hồn, Kiều Hiểu Kiều giống như nhà lữ hành, linh hồn bay lang thang ngoài vũ trụ không trở lại.

Chăn mỏng khoác trên hông, Kiều Hiểu Kiều lưng trần nằm trên giường nghe tiếng nước trong phòng tắm truyền đến, mơ mơ màng màng.

Con gái nhà giàu vừa có tài vừa có sắc, cùng với nữ cảnh sát khôn khéo lợi hại. Hai người nhìn như không hề quan hệ lại bởi vì khủng hoảng trị an của thành phố hai năm trước mà dây dưa cùng một chỗ.

Thái độ làm người của Cận Ngừ Ca xử sự cẩn thận, sờ dẫm cho phép mối quan hệ như vậy tồn tại, ngoại trừ do tính cách Kiều Hiểu Kiều, còn do cô nghĩ đây thuần túy là giao dịch thân thể, cùng nhau giải quyết tình thân trống rỗng cùng dục vọng thân thể. Mối quan hệ này không có liên lụy rườm rà, tốt thì gặp không tốt thì tan ra, cả hai đều thoải mái, Ai cũng không có suy nghĩ sẽ thiên trường địa cửu hoặc là tương lai như thế nào. Với vị trí tổng giám đốc hiện tại của Cận thị thì đây là phương thức không gì tốt hơn.

Về phân tích yêu đó là gì vậy ?

Ngoại trừ thân phận, cuộc sống của hai người cũng không ăn nhập. Lúc Cận Ngừ Ca bùng ly cà phê mạ vàng ăn bữa sáng thì Kiều Hiểu Kiều đang lẫn trong đám đông ăn bánh bao miệng đầy dầu mỡ; Cận Ngừ Ca đang cùng khách nước ngoài đánh gôn thì Kiều Hiểu Kiều thay ca đang ở trong xe ngủ quên từ lúc nào; Liên ngay cả tắm rửa làm yêu cũng một người trước một người sau, ham muốn cũng không chút nào ăn nhập; Cận Ngừ Ca bận rộn mấy ngày mấy đêm không về nhà, Kiều Hiểu Kiều ở bên ngoài phá án có thể mấy tháng không thấy được bóng người. Trước đó rất lâu, có một lần, hai người suốt mười tuần không có gặp mặt, suốt thời gian này cả hai cũng không có một cú điện thoại hay tin nhắn để liên lạc, lúc gặp mặt cả hai liền cởi quần áo ở trên giường. Chẳng qua lần đó, song phương đều trả giá "Huyết dịch đại giới", Kiều Hiểu Kiều gượng tay không khống chế tốt độ mạnh yếu, Cận Ngừ Ca trả thù cắn nát vai của đối phương.

Cửa phòng tắm mở ra, Cận Ngừ Ca mặc đồ ở nhà, treo khăn mặt đi ra, lập tức đi đến phòng sách, cũng không thèm liếc xem Kiều Hiểu Kiều đang nằm trên giường.

Cô không chán ghét nữ cảnh sát có quan hệ thể xác cùng cô, mái tóc xoắn, làn da trắng nõn, đôi mắt sáng ngời có thần, cùng đôi môi mỏng mà cong của người kia đều hợp mắt của cô, cho nên cô có thể chấp nhận người này. Chỉ vậy thôi không có tình yêu, cảm giác của cô chỉ là không chán ghét mà thôi cái gì khác đều không có. Muốn đem quan hệ này tiến thêm một bước không có khả năng.

"Um-----"

Lúc Ngừ Ca đi đến cửa, Kiều Hiểu Kiều hừ một tiếng. Vốn nghĩ người kia đang ngủ, nghe thấy tiếng dừng bước, theo lẽ thường, đây là biểu đạt đối phương muốn nói ra suy nghĩ của mình.

"Có muốn tôi ở với cô vài ngày không?" Giọng nói trầm thấp, nghe như dính một nùi với nhau.

"Hả?" Ngừ Ca nhất thời không hiểu được ý của đối phương.

"Trước khi bắt được người bắt cóc Hoan Nhan -----"

Cận Ngừ Ca hiểu được, nhìn Kiều Hiểu Kiều, thấy cái lưng trắng như tuyết ở trong bóng tối lóe ánh sáng mê người. Hẳn là do vừa rồi kịch liệt vận động ra mồ hôi.

"Không cần."

Giọng nói lạnh băng không chút độ ấm, nói xong lập tức bước ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh, yên tĩnh đến tiếng hít thở cũng trở nên chói tai, Kiều Hiểu Kiều đưa tay ôm gối, đem mặt úp vào đó.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bữa Sáng

Sáng hôm sau, ánh mặt trời xuyên vào phòng ngủ Cận Ngữ Ca, chiếu sáng lên hai người đang ngủ say trên giường.

Cận Ngữ Ca ngủ bình yên trong chăn trên chiếc giường màu trắng ngà. Mái tóc đen dài xõa tán loạn trên gối, vai cùng cánh tay trắng mịn, trong tia nắng ban mai lộ vẻ mỹ lệ.

Đột nhiên, tiếng đồng hồ báo thức vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Cận Ngữ Ca nhíu mày, bừng tỉnh từ giấc ngủ, híp mắt đưa tay tắt chuông đồng hồ báo thức, trong phòng yên tĩnh trở lại.

Sớm như vậy không có khả năng nghe được tiếng chim hót, Cận Ngữ Ca vươn tay che ánh nắng mặt trời rọi vào. Kiều Hiểu Kiều nằm sát bên cạnh trở mình, cũng không có thêm động tĩnh gì.

Cận Ngữ Ca đuổi mình, chậm rãi quay đầu nhìn người bên cạnh, người đầu không thấy chỉ thấy trong chăn lộ ra một đúm tóc vì thế lại nhắm mắt lại.

Một lúc sau, Cận Ngữ Ca thức dậy rời giường. Vào trong phòng tắm rửa mặt, lúc ra thấy Kiều Hiểu Kiều còn đang ngủ:

"Cô muốn ngủ thì về nhà ngủ, buổi sáng tôi có cuộc họp phải đi sớm."

Ngủ ý đuổi người.

"Ngày hôm sau tôi tới, cô lúc nào cũng có cuộc hội, lần sau có thể đổi cái cơ khác hay không, như vậy tôi sẽ không cho rằng cô có lòng đối phó với tôi."

Cận Ngữ Ca giống như không nghe thấy, lập tức đi ra phòng ăn.

Lúc Kiều Hiểu Kiều mặc quần áo đi ra, Cận Ngữ Ca đã ăn xong, đang đứng trước gương trang điểm chuẩn bị ra ngoài. Trong gương nhìn thấy mái tóc rối bù của bạn cùng giường.

"Ăn sáng không?"

"Cô có đồ cho tôi ăn?" Kiều Hiểu Kiều ngáp một cái, tay ôm cổ quay đầu: "Sẽ không phải là miếng bánh mì nữa đi?"

"Tốt hơn những thứ linh tinh cô ăn ngoài đường."

Cận Ngữ Ca tô son xong, lấy khăn giấy thấm một chút làm cho màu tự nhiên một chút.

"Ít nhất những thứ đó vẫn còn nóng."

Kiều Hiểu Kiều đi ra sau lưng cô, thoải mái trả lời.

Cận Ngữ Ca dừng tay một chút định mở miệng phản bác, Kiều Hiểu Kiều đã đóng cửa phòng tắm, bên trong vang lên tiếng nước rửa mặt ào ào.

Hít hơi từ bỏ.

Trước khi khóa cửa, Cận Ngữ Ca nắm chìa khóa hỏi:

"Tốt nhất cô xác nhận đã lấy đủ đồ của mình rồi, tôi không muốn giữa chừng lại bị gọi trở về lấy đồ gì đó."

Sở dĩ nói như vậy là vì lúc hai người mới bắt đầu quan hệ, có một lần Kiều Hiểu Kiều qua đêm, sau đó bỏ quên đồ, mà đồ đó lại là cây súng của cô ấy.

Đang ở trong cuộc họp báo cáo hàng năm, Cận Ngữ Ca bị lôi ra ngoài bắt trở về mở cửa lấy súng. Vì thế đó là một trong những lần Cận tổng nổi giận đùng đùng mà Kiều cảnh quan cũng không chút nào yếu thế đối đầu với nhau. Lúc ấy, hai người từng nói vĩnh viễn không nhìn mặt đối phương, nhưng sau một lần ở trên giường, lời tuyên bố này không hề được nhắc tới.

Dù vậy, Cận Ngữ Ca cũng chưa từng tính toán đưa một bộ chìa khóa cho Kiều Hiểu Kiều, có một số việc bản thân hiểu rõ nhưng mà hàm nghĩa quá

sâu, duy trì hiện trạng mới là lựa chọn tốt nhất.

Kiều Hiểu Kiềm vẫn là cảm giác bánh mì to, bẻ một miếng to ăn, không thèm trả lời Cận Ngừ Ca.

Hai thang máy lúc này đều ở tầng dưới cùng, trời vẫn còn sớm chưa đến giờ đi làm, Cận Ngừ Ca khóa kỹ cửa, nhấn nút thang máy, con số trên biển bắt đầu thông thả biến hóa.

Đội thang máy tới rồi, Kiềm Hiểu Kiềm đưa bánh mì đến miệng nhìn Cận Ngừ Ca đi vào, rồi mới bắt đầu đi đến thang máy đối diện nhấn nút.

Nữ cường nhân của Cận thị có tình nhân, hơn nữa tình nhân là cô gái. Nếu bị người khác biết được, hậu quả có thể không thua bão cấp mười. Kiềm Hiểu Kiềm biết rõ điểm này cho nên vô cùng tự giác. Mà Cận Ngừ Ca cũng bởi vì tính tự giác ấy mà yên tâm tiếp tục duy trì quan hệ.

Ngừ Ca vào thang máy, xoay người nhấn nút xuống lầu dưới, sau đó đối diện Kiềm Hiểu Kiềm. Cửa thang máy chậm rãi khép lại, trong tầm mắt cô là bộ dáng Kiềm Hiểu Kiềm cúi đầu gặm bánh mì không cảm xúc.

Tình nhân sao? Chỉ sợ tình nhân cũng không phải, tình nhân ít nhất còn có cái tình, cái này nhiều nhất chỉ coi là ----- bạn đồng tính đi?

Trước khi cửa thang máy đóng lại Kiềm Hiểu Kiềm thầm nghĩ, nuốt vội miếng bánh mì trong miệng.

Hai người một trước một sau cách nhau không đến một phút đồng hồ ra khỏi thang máy, đi ra tòa nhà. Cũng chính một phút này mới không làm cho người ta liên tưởng hai cô cùng một chỗ, để tránh tạo ra những suy đoán không cần thiết.

Ánh mặt trời tỏa ra từ những đám mây, bầu không khí sáng sớm trong trẻo nhưng lạnh lùng, có người mới mua bữa sáng từ bên ngoài trở về, thành phố lúc này vừa mới tỉnh giấc, bắt đầu một ngày hoàn toàn mới. Hiểu Kiềm ăn xong bánh mì, ném bao vào thùng rác, hai tay theo thói quen đút vào túi quần, nhẹ nhàng đi về phía cửa lớn.

Xe Cận Ngừ Ca từ phía sau lướt sát qua cơ thể người kia, lạnh lùng rời đi.

"Cận tổng, lịch hôm nay bắt đầu lúc 9h, đầu tiên đi kiểm tra công trường, 10h20 đến tòa thị chính tham gia hội nghị thông báo trước đấu thầu miếng đất ở ngoại ô phía Nam là mục tiêu năm sau của chúng ta cho nên cần phải có mặt. Cũng trong hôm nay, thảo luận với chủ tịch công ty Lộc Trì, nếu cuộc họp kết thúc muộn, chỉ sợ phải ăn trưa với bọn họ."

Cận Ngừ Ca vội vàng ra khỏi cao ốc Cận thị, nghe tiểu Quan đi sau báo cáo lịch trình hôm nay, thỉnh thoảng gật đầu, hoặc là dặn dò vài câu. Ra khỏi cửa chính của tòa nhà thì đã có xe chờ sẵn bên ngoài. Tài xế kính cẩn mở cửa xe, Ngừ Ca cùng tiểu Quan ngồi vào xe.

Dặn dò địa điểm cần đến, tiểu Quan cảm báo sáng nay tìm kiếm thông tin có giá trị đọc cho Cận Ngừ Ca nghe.

"Thị trường chứng khoán Mĩ giảm nhẹ, dầu mỏ giảm giá 80 đôla/thùng."

"Thuế sử dụng đất yêu cầu trung thu, thuế cuối năm trước chưa nộp xong."

"Hai ngày tới, trời lạnh, mưa và có sương."

"Ở nước Anh, nữ đồng tính luyện ái cùng bạn tình cử hành hôn lễ."

Cận Ngừ Ca đang dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi đột nhiên mở to mắt, cảnh giác nhìn về phía tiểu Quan. Thư ký Quan giờ báo trong tay, cúi đầu tìm tòi nội dung, hồn nhiên không phát hiện.

Tài xế phía trước bật đèn chuyển hướng, xe rẽ trái.

Cận Ngừ Ca bất động không nói gì cho đến khi giọng nói tiểu Quan lần thứ hai vang lên:

"Âu Minh mời dự họp."

Đoàn người không ngừng di chuyển tới lui trong đại sảnh tòa thị chính, rất nhiều công ty tham dự vụ đấu thầu này, hơn nữa giới truyền thông xuất hiện càng làm rộn ràng nhộn nhạo.

Cận Ngừ Ca dẫn theo tiểu Quan xuất hiện ở cửa, nhất thời hấp dẫn toàn bộ sự chú ý. Tiếng mở cửa vang lên, Cận tổng tao nhã tươi cười tiến vào, chiếm giữ toàn bộ ống kính.

Lúc này đây, đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của Cận thị, là chủ tịch Hâm Long xí nghiệp, Long Kiến Nghiệp sớm đã xuất hiện, giờ phút này ngồi trên ghế quay đầu lại, ánh mắt không thiện ý nhìn chằm chằm Cận Ngừ Ca. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, kết quả cạnh tranh khẳng định thuộc về một trong hai nhà bọn họ. Chiến dịch chính thức còn chưa bắt đầu đã ngửi thấy mùi thuốc súng.

Phó thị trưởng từ trước đến nay luôn ưu ái Cận thị, đã sớm lên tiếng đi ra tiếp đón, tay trái cầm tay Cận Ngừ Ca, tay phải che mặt, miệng không ngừng hàn huyên, nhưng mà không có ý t buong tay. Cận Ngừ Ca bày ra mặt nạ tươi cười, đối phó với vị quan chức này.

Lúc vào chỗ ngồi vô tình liếc mắt sang bên cạnh, chợt có hình ảnh lóe qua, bóng dáng hình như là Kiềm Hiểu Kiềm, cẩn thận nhìn lại, lại không thấy đâu.

Cận Ngừ Ca ngẫm nghĩ, còn đang nghi hoặc, thì ở trên sân khấu chủ tịch hội nghị đã lên tiếng bắt đầu, cô không thể không buông tha cho ý niệm trong đầu, chuyển tâm vào chính sự.

Cận Hoan Nhan mở to mắt trong tia nắng ban mai, đập vào mắt chính là Âu Dương Thông đang đứng trước giường khoan tay chăm chú nhìn bộ dáng của cô.

Nhất thời cả người nổi một tảng da gà.

Từ trước đến nay đều là cô dùng loại ánh mắt chứa đặc thù ý tứ hàm xúc nhìn người khác, hiện tại mới cảm nhận được cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm đến lông tóc dựng đứng lên. Nhất là lại trong tình huống không hề có phòng bị.

Thấy cô thức dậy, nét mặt Âu Dương Thông tươi cười sáng lạn:

"Chào buổi sáng, tôi mua bữa sáng, đây, ăn không?"

Cận Hoan Nhan lập tức ngồi dậy, nháy mắt, có điểm nghi hoặc nhìn cô:

"Tôi đang nằm mơ sao?"

"Rất hiển nhiên." Âu Dương Thông nhướn mày.

Tiếp theo, đặt trước mặt Hoan Nhan một cái mộc bài nhỏ hình chữ nhật.

"Nhà cô vệ sĩ nhiều lắm, lại có cảnh sát, tôi không có cách đến gần. Nhưng mà thư vẫn đưa đến." Âu Dương Thông mặc áo đồ thể thao trắng quần đen, trên cổ còn quấn khăn mặt, thật là một tạo hình sáng lạn.

Cận Hoan Nhan cau mày cầm lấy đồ vật kia, thật cẩn thận nhìn một chút nhận ra là mộc bài treo ở sân nhà, mộc này do ba làm rất lâu.

"Cô đến nhà của tôi? ! "

"Ừ!" Âu Dương Thông gật đầu: "Thư đặt trong hộp thư, người nhà cô có đi xem hay không không thuộc trách nhiệm của tôi."

"Chu Di mỗi buổi sáng sẽ đi xem hộp thư." Cận Hoan Nhan vừa than thở vừa xóc chăn xuống giường.

Mặc quần áo này ngủ thật không thoải mái tí nào, tỉnh dậy giống như đang chạy đường dài, cả người vô lực, nếu không có cái thỏa thuận chó má kia, về phần -----

Đúng rồi, thỏa thuận! !

Cận Hoan Nhan nghĩ tới, đột nhiên đứng bất động tại chỗ.

Nếu đã dám thỏa thuận, như vậy Âu Dương Thông đưa thư xong, cô phải thực hiện lời hứa giữa 2 người. Chính là cùng con gái hôn môi.

"Hai ngày nay cô toàn ăn bánh quy, hôm nay tôi mua sữa đậu nành, dầu chao quẩy, rửa mặt rồi lại ăn đi?"

Âu Dương Thông nhìn cửa đóng, bên miệng tươi cười, ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chuyển Biến

Trong phòng tắm, Cận Hoan Nhan ôm cánh tay, cau mày nhìn chính mình trong gương.

Một khi đã ra ngoài, người bên ngoài nhất định sẽ yêu cầu mình thực hiện thỏa thuận.

Đúng vậy, đây là thỏa thuận, làm người phải giữ chữ tín.

Hơn nữa, cô ấy nhìn ôn hòa mà tao nhã, lại là đồng tính, hôn môi cũng không hẳn là chuyện thiệt thòi gì.

Mà hiện tại mình là con tin, kẻ bắt cóc giúp con tin đưa thư bình an về nhà đã là chuyện không thể, đương nhiên phải là tri ân báo đáp.

Cố gắng nghĩ ra rất nhiều lý do để thuyết phục chính mình, nhưng mà tại sao vẫn cảm thấy khản trương?

"Cốc cốc cốc!"

Tiếng gõ cửa bất ngờ dọa Cận Hoan Nhan nhảy dựng. Âu Dương Thông giọng nói nhẹ nhàng truyền vào

"Hắc ~ không mau ra ăn đi, sữa đậu nành nguội rồi."

"Ách. Ủ, lập tức ra!"

Cận Hoan Nhan cuống quýt trả lời, đưa tay mở vòi nước, tiếng nước chảy ào ào.

Khi thấy tiếng động ngoài cửa không còn, Hoan Nhan mới nhẹ nhàng thở ra, đưa tay hắt nước lên mặt.

Lúc cô bất an mở cửa ra, Âu Dương Thông đã dọn bữa sáng trên bàn, gác chân dài trên sofa xem báo.

Thấy cô đi ra, Âu Dương Thông đặt báo sang ở một bên. Lấy ly sữa đậu nành đặt ở trên bàn cạnh sofa, rất vui vẻ tiếp đón:

"Mau tới ăn a, cái này lạnh sẽ không ngon. Tôi mua ở một cửa hàng rất nổi tiếng ở gần đây đó."

Cận Hoan Nhan còn đang rối rắm cái vấn đề kia, Nhưng mà đối phương hình như không có cùng suy nghĩ, cũng bước lại đây, gạt gạt tóc ướt dính trên mặt, ngồi xuống chuẩn bị ăn sáng.

Hai ngày liên tục ăn bánh quy, giờ được ăn thức ăn bình thường, Cận Hoan Nhan ăn cũng nhiều hơn, bát tri bát giác đã hết một cái bánh cuốn nướng, hai cái bánh quây.

Âu Dương Thông lấy chiếc đĩa gấp nửa thanh bánh quây, cẩn thận nhìn Cận Hoan Nhan. Nhìn thấy cô ba Cận thị mạnh mẽ, hào sảng cắn nuốt, không khỏi liên tưởng nếu người này cẩn chính mình không hiểu có cảm thụ gì, hơi mất tự nhiên bỏ chân xuống, di chuyển mông về phía hướng ngược lại.

"Reng reng."

Tiếng chuông điện thoại ngắt mạch suy nghĩ của Âu Dương Thông. Cô buông đĩa bắt lấy điện thoại nghe.

"Alô?"

Trong di động truyền ra tiếng động ồn ào, vẻ mặt Âu Dương Thông nhanh chóng trở nên tối tăm. Cận Hoan Nhan chậm chậm thưởng thức, tuy rằng cô không nghe rõ bên trong đang nói cái gì, nhưng dường như có liên quan đến cô.

Lúc này, Âu Dương Thông đột nhiên giương mắt nhìn cô, ánh mắt vừa chạm vào nhau, Cận Hoan Nhan trong lòng không khỏi run lên. Không biết rốt cuộc nghĩ cái gì, Âu Dương Thông tắt điện thoại, ghé người sát vào cô, từ từ nghiêng đầu, nói từng chữ một:

"Cô -- không -- phải -- là -- Cận -- Ngữ -- Ca?"

Hoan Nhan dừng động tác, nghĩ nghĩ:

"Tôi đâu có nói tôi phải."

Âu Dương Thông không thêm đề ý tới cô, cầm điều khiển từ xa mở TV xem bản tin hôm nay, tổng giám đốc Cận thị Cận Ngữ Ca đang ở trước mặt truyền thông chậm rãi phát biểu.

Âu Dương Thông nhìn TV một lúc, quay đầu lại nhìn Cận Hoan Nhan, kêu rên một tiếng, tay phải ôm trán ngã xuống sofa.

"Xong rồi xong rồi tôi muốn chết, tự nhiên bắt cóc nhầm người ! Điều Khắc Thương sẽ không tha cho tôi , vậy phải làm sao bây giờ?"

Tay trái vẫn còn đâm vào lưng ghế sofa.

Cận Hoan Nhan không biết nói gì, cầm ly sữa đậu nành của mình lên, sau đó yên lặng nhìn cô.

"Cuối cùng cô là ai a?" Âu Dương Thông lại ngồi xuống, cười đau khổ nhìn cô hỏi.

"Cận Hoan Nhan."

"Cận Hoan Nhan là ai?"

"Cận Ngữ Ca là chị của tôi."

"Cô là em gái cô ấy?"

Cận Hoan Nhan gật đầu. Tuy rằng tùy tiện bịa cái thân phận tựa hồ an toàn hơn một chút, Nhưng mà cũng rất tự nhiên nói tên mình. Giáo viên của cô

từng nói: "Con người luôn tự nguyện dùng thân phận thật của mình cùng người mình thích ở cùng một chỗ."

Bởi vì Âu Dương Thông là người mình thích -----ách -----cái gì cái gì? Nghĩ đi đâu vậy. Cận Hoan Nhan âm thầm xem thường chính mình, điều chỉnh suy nghĩ, tiếp tục cùng Âu Dương Thông đối thoại.

"Hai người là sinh đôi?"

"Không phải." Nói xong lại chỉ TV: "Rất rõ ràng, không giống nhau."

"Vậy tại sao cô ngồi xe cô ấy?"

"Hôm đó tôi vừa về nước, chị tôi phái xe đến đón tôi."

"Công ty mấy người lớn như vậy chẳng lẽ chỉ có một chiếc xe a?"

"Thời gian gấp, chiếc xe đó chạy nhanh nhất."

Âu Dương Thông hiển nhiên là đang tìm lý do cho sai lầm của mình. Cận Hoan Nhan nhún vai:

"Cô cũng không có hỏi tôi là ai."

Âu Dương Thông không hề hỏi, mặt nhăn mày nhí dùng hai tay chống đỡ cằm, muốn tìm lý do giải vây cho chính sai lầm của mình.

Cận Hoan Nhan nhìn cô, thật cẩn thận hỏi:

"Cô – tại sao lại muốn bắt cóc chị của tôi a?"

"không biết nói sao! Điều Khắc Thương phái tôi bắt cóc ai tôi liền bắt cóc người đấy, tôi là lính gác nào có tư cách hỏi đến nguyên nhân a?"

Thật là xã hội đen lính gác a? Thì ra không phải là gạt người.

"Vậy trước lúc bắt cóc, cô cũng không biết hình dạng chị tôi như thế nào?"

"Con Cua nói, tổng giám đốc Cận thị chỉ dùng duy nhất một chiếc Rolls-Royce, chỉ cần đi theo chiếc xe kia, sẽ không xảy ra sai lầm!"

Âu Dương Thông giọng nói ồm ồm, "Kết quả quả nhiên sai lầm rồi."

Lần này Cận Hoan Nhan không cần phải âm thầm cười châm biếm, quang minh chính đại xem thường Âu Dương Thông, còn bĩu môi để tăng sự khinh bỉ. Trên thế giới lại có bọn bắt cóc làm việc lười như vậy.

Phòng tư liệu cục công an, Kiều Hiểu Kiều hai tay chống cạnh bàn, nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Trên màn hình là đoạn ghi hình ở sân bay ghi lại cảnh Cận Hoan Nhan bị bắt cóc ở đại sảnh.

Nữ cảnh phụ trách tư liệu Phạm Điềm Điềm một mặt theo làm theo lệnh Kiều Hiểu Kiều không ngừng phóng to hoặc thu nhỏ lại khuôn mặt trên đoạn băng, một mặt lại rất hăng hái cùng cô nói chuyện.

Mà nội dung chuyện phiếm, nói tới nói lui - cũng không thoát khỏi chủ đề 4 nhân viên trong tổ trọng án được mệnh danh là F4, họ phần lớn là nữ cảnh và là một bộ phận rất được lãnh đạo hoan nghênh. Đương nhiên, lãnh đạo thích bọn họ cơ bản vì trong nhà vẫn còn có người chưa kết hôn.

Kiều Hiểu Kiều chuyên tâm tìm hiểu hình ảnh, không tập trung nghe người bên cạnh:

"Um, Điềm Điềm mạnh mai a, nữ cảnh của chúng ta là dạng người hiền lành, người cũng như tên."

"Ai nha đáng ghét!"

Phạm Điềm Điềm che miệng cười rộ lên, đánh vào tay Kiều Hiểu Kiều một chút: "Sau đó, tôi muốn mời hấn đi ăn để cảm ơn hấn, cô nói đúng không?"

"Ừ đúng. Lần này mời ăn cơm, lần sau còn bắt đi làm trâu làm ngựa."

"Kết quả a, cô đoán ra không? Hoắc Bản hấn dám cả gan mời ăn mì lúa mạch! Ôi tôi vốn muốn mời hấn đi nhà hàng Pháp ăn bò bít - tết"

"Tiền lương Hoắc Bản đều bỏ vào cửa hàng xe mô hình, có thể ăn mì lúa mạch đã là không tồi rồi, lần trước hấn còn mời tôi ăn mì ăn liền."

"Là ai mời ai! Hà? Hấn mời cô ăn cơm ư?"

"sao nào, ăn mì ăn liền! Lần trước chúng tôi đi điều tra, trở về căn tin đóng cửa, hấn đi mua mì ăn liền thuận tiện lôi kéo bọn tôi đi theo."

"À."

Phạm Điềm Điềm lúc này mới không tình nguyện lắm thôi không truy vấn nữa, thuận tiện chỉnh lại cổ áo đồng phục.

"Tôi đã thấy hình ảnh."

Kiều Hiểu Kiều quay đầu, giả vờ vô tội nhìn Điềm Điềm, khiến cô tức giận không nói gì.

Đang nói, điện thoại di động của Kiều Hiểu Kiều vang lên, một giọng thấp hét thật lớn nghe đinh tai nhức óc, Phạm Điềm Điềm hoảng sợ, nhếch miệng, giật mình nhìn cô.

"Alo? Thật không? Tôi lập tức đến!"

Nói xong, cũng không thèm để ý đến hình ảnh trong băng ghi hình, nhanh chóng bỏ lại máy tính chạy ra ngoài.

"Ai -- ai?"

Phạm Điềm Điềm đuổi theo kêu hai tiếng, không có trả lời, tức giận dậm chân, xoay người bước trở vào văn phòng.

Cùng một lúc, xe Kiều Hiểu Kiều và Cận Ngữ Ca dừng trước hoa viên Cận gia, hai người cùng mở cửa, chỉ kịp liếc nhìn nhau rồi ngay lập tức chạy vào trong nhà, một trước một sau bước vào phòng khách.

"Có tin của Hoan Nhan?"

Cận Ngữ Ca thờ hỏn hển đặt câu hỏi, Kiều Hiểu Kiều đứng ở sau cô, nhìn người phụ trách Ngụy Kiến Đông không hên mà hỏi cùng một vấn đề.

Trên bàn là một phong bì của công ty chuyển phát nhanh, ở trên đó đặt một tờ giấy, Cận Ngữ Ca định đưa tay lấy thì bị Kiều Hiểu Kiều ngăn cản.

Cận Ngữ Ca tức giận nhìn cô, ánh mắt thù hận, khác hẳn người dưới thân Kiều Hiểu Kiều đêm qua. Kiều Hiểu Kiều bởi vì ánh mắt này do dự một chút, lại rất nhanh phục hồi tinh thần. Vẫn như trước ngăn tay Cận Ngữ Ca, tiếp nhận cái kẹp Kiến Đông đưa qua, kẹp tờ giấy kia đưa đến trước mặt Cận Ngữ Ca.

Trên giấy chỉ có vài nét chữ:

Hiện tại con an toàn, đừng lo lắng.

Phía dưới là hình vẽ khuôn mặt tươi cười, hình vẽ đặc thù do ba Cận Trung đặc biệt dạy cô vẽ, nên chỉ có người nhà mới biết được bút tích này. Không chút nghi ngờ, mảnh giấy này là do Cận Hoan Nhan viết.

Cận Ngữ Ca thờ dài nhẹ nhõm, vẻ mặt bớt căng thẳng một chút. Nhìn đến mẹ Lộ Vi ở một bên đôi mắt sưng đỏ đang lau lệ, cô nhanh chóng đi qua nắm tay, an ủi mẹ.

Kiều Hiểu Kiều đem thư cất vào một cái túi plastic trong suốt, sau đó đưa đến trước mặt nghiên cứu.

"Thư này đã có ai cầm qua?"

"Lúc đi Chu cầm vào, thư đã mở, những người còn lại lúc cầm xem tôi vẫn dùng nhíp kẹp, cho nên thư này chỉ có vân tay của Chu Di."

"Được, đem đi kiểm tra dấu vân tay, xem ngoài vân tay của di Chu và Cận Hoan Nhan còn có vân tay của ai nữa không."

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mới Quen

Kiều Hiểu Kiều đang phân bổ công việc cho Vệ Kiến Đông thay ca cho Đại Vĩ. Hiểu Kiều ngẫm nghĩ, sửa lại chủ ý:

"Kiến Đông tiếp tục ở đây theo dõi, bao thư này để tôi đem về cục kiểm nghiệm. Đại Vĩ!"

"Dạ!"

"Anh đi theo Cận Ngữ Ca, bảo vệ an toàn của cô ấy khi cần."

"Ách."

Lư Đại Vĩ đeo kính trí thức ngăn người, hần còn chưa kịp phản ứng Cận ngữ Ca là ai. Mà Cận ngữ Ca nhíu mày:

"Tôi có vệ sĩ của mình, không phiền mấy người bảo vệ."

Kiều Hiểu Kiêu quay qua ...: "Cận tổng không nên quá tin tưởng năng lực vệ sĩ của mình, nếu không em của cô sẽ không bị bắt cóc."

Cận Ngữ Ca còn chưa kịp mở miệng phản bác, lão thái thái đã mở miệng nói trước:

"Đừng rồi, tiểu Ca đề cảnh sát bảo vệ đi! Tiểu Ca con phải nghe lời, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì, cũng không biết Nhan Nhan như thế nào, những người kia sẽ làm gì với cô bé."

Nói xong lại lau nước mắt, Lộ Vĩ cũng dùng khăn tay lau khóe mắt. Cận Ngữ Ca nhìn thấy cũng không cự tuyệt nữa, đành không kiên nhẫn tiếp nhận sự sắp đặt.

Ra khỏi cửa Cận gia, vẻ mặt Cận Ngữ Ca lạnh lùng đi trước. Đại Vĩ hơi sợ hãi gật đầu, gọi Kiêu Hiểu Kiêu:

"Đội trưởng."

"Hả?"

"Hai ta. Có thể đổi cho nhau không?"

"Cái gì?"

"Tôi mang vật chứng về, cô cô đi bảo vệ vị vị tổng giám đốc kia."

Kiều Hiểu Kiêu đứng lại, liếc nhìn Đại Vĩ, nhếch miệng cười:

"Anh sợ cô ấy hả?"

Đại vĩ ngượng ngừng gật gật đầu.

"Tôi cũng sợ." Hiểu Kiêu tiếp tục cười.

Đại Vĩ bất đắc dĩ nhìn cô,

"Cho nên cô mới kêu tôi đi?"

"Ừ! Thông minh!"

"Buổi tối làm sao bây giờ?"

"Buổi tối tôi sẽ thay anh!"

Cận Ngữ Ca đi đến xe, tài xế bước xuống mở cửa, trước khi bước vào, ngẩng đầu nhìn Kiêu Hiểu Kiêu. Thấy cô đang cười sáng lạn nói chuyện với Đại Vĩ.

Nụ cười này đã lâu không dành cho mình. Lòng buồn phiền, nhưng cũng cố gắng kiên cường 1 chút. Thu lại ánh mắt bước vào trong xe, nhắm mắt làm ngơ.

Thư ký Quan đứng một bên giữ cửa xe, thấy Kiêu Hiểu Kiêu vỗ vỗ cánh tay Đại Vĩ, nam cảnh sát kia cũng từ từ bước đến.

"Chào anh."

"Ừm, chào cô."

"Mời lên xe."

"Được rồi."

Đối với tiểu Quan mặc bộ đồ trắng, mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, trái tim Lư cảnh sát đẹp trai "Phác phác" đập không ngừng, mặt đỏ ửng.

Trong xe, gương mặt Cận Ngữ Ca vẫn đóng băng 3m. Đại Vĩ càng khản trương, 1 tên đàn ông ngày thường cứng rắn, ngồi trong chiếc xe to như vậy không biết đặt tay ở đâu cho tốt.

Cũng may tiểu Quan tinh ý, tìm mấy đề tài nói chuyện phiếm, không khí từ từ hòa hợp.

Cận Ngừ Ca ngồi đối diện hai người bọn họ, giương mắt nhìn tiểu Quan lại nhìn Đại Vĩ, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt từ từ trống rỗng, suy nghĩ không biết bay tới nơi đâu.

Hai năm trước, Kiều Hiểu Kiều cũng lấy danh nghĩa bảo vệ toàn bộ hành trình mà xông vào cuộc sống của cô.

Người sáng lập Cận thị Cận Ân Thái xuất thân từ gia đình chính trị, cha xuất thân là bộ đội. Nhưng mà giới chính trị hay thay đổi, tình thế cũng quá mức nguy hiểm, liền sớm rời khỏi, bắt tay tập trung vào kinh doanh. Trong chính quyền có người sẽ dễ làm việc hơn, hơn nữa hẳn vốn có chút tư duy buôn bán, Cận thị thuận buồm xuôi gió phát triển lớn mạnh, vài chục năm sau nền móng vững chắc, tương lai một mảnh tươi sáng.

Nhưng mà Cận gia chỉ có một đứa con là Cận Trung, lại không phải là một người để thừa kế. Thuở nhỏ hẳn có hứng thú với hội họa, bỏ hết thời gian cho sở thích của mình. Kỳ vọng của cha không làm giảm nhiệt tình của hắn đối với hội họa, lên đại học không thêm bàn bạc, tự ý lựa chọn chuyên ngành hội họa mà không phải là quản trị doanh nghiệp như Cận Ân Thái hy vọng.

Thời đại học hắn kết bạn với Lộ Vi ở khoa điêu khắc, hai người có sở thích giống nhau, tính cách cũng hòa hợp, sau đó nảy sinh tình cảm, tốt nghiệp nhanh chóng kết hôn rồi sinh con. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hai vợ chồng đem Cận Ngừ Ca để lại cho Cận Ân Thái để gửi gắm hy vọng, còn 2 người họ cùng nhau du lịch thế giới, thường ở Châu Âu cảm nhận hơi thở nghệ thuật, thuận tiện lấy cảm hứng sáng tác, hưởng thụ cuộc sống tự do. Về sau lại có Cận Hoan Nhan, vợ chồng để con út bên cạnh, tha hồ hưởng thụ thiên luân chi nhạc, làm một đôi uyên ương thần tiên.

Không tốt số chỉ có Cận Ngừ Ca.

Từ khi cô hiểu chuyện, cuộc sống của cô đã được an bài đầu đó rõ ràng. Khi nào rời giường, khi nào ăn điểm tâm, điểm tâm ăn bao nhiêu miếng bánh mì, bao nhiêu trứng, đến trường có người đưa đón, tất cả đều là cố định. Cô không cần quan tâm gì hết, cô chỉ cần chuyên tâm học cho tốt và tiếp thu các kỹ năng Cận Ân Thái truyền đạt, chỉ cần lớn lên là có đủ tài năng có thể tiếp nhận Cận thị. Cận Ân Thái thất bại một lần trong việc dạy con, rút ra bài học xương máu nên lúc cháu gái đi học không để cho bất luận kẻ nào nhúng tay vào, hẳn sợ toàn bộ tâm huyết đặt vào Cận Ngừ Ca lại đi vào con đường cũ như con mình.

Cận Ngừ Ca trưởng thành trong hoàn cảnh như vậy. Thật ra lúc đọc sách, xem những tri thức tiến bộ trong phim phương Tây, có một khoảng thời gian cũng có 1 số ý tưởng tác động đến. Nhưng chỉ hơi có ý niệm trong đầu thôi, đến nay vẫn ngoan ngoãn làm theo hy vọng của ông nội lựa chọn con đường kia. Rất nhiều người hâm mộ cô sinh ra đã ngâm chía khóa vàng, không chút uống phí sức lực liền có của ăn của mặc, vinh hoa phú quý, nhưng phải trả giá những gì thì không phải người ngoài nào cũng có thể nhìn thấy.

Khi Cận Ân Thái chuẩn bị đem Cận thị giao cho Cận Ngừ Ca, hắn đột nhiên bị đe dọa đến sự an toàn của bản thân.

Đầu tiên văn phòng tổng giám đốc nhận được 1 bưu kiện lạ, một chiếc hộp ngăn nắp, người bình thường không rõ sẽ mở hộp ra xem, nhưng thư ký lúc đó hiện là tổng quản lý nhân sự của Cận thị khôn khéo lão luyện lập tức phát hiện ra điểm khác thường. Carefully kiểm tra, phát hiện bên trong là pháo càn, uy lực như bom nổ.

Tiếp sau, xe chuyên dụng của tổng giám đốc bị phá, phanh xe bị cắt, nếu không phải tài xế cẩn thận không đi nhanh, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Cận Ân Thái được bảo vệ đặc biệt, người thừa kế của hắn Cận Ngừ Ca cũng phải tới cục công an để hưởng "Ưu đãi đặc biệt".

Khi đó Kiều Hiểu Kiều gia nhập cảnh sát chưa đến hai năm, thời điểm thực tập phá được một vụ án lớn nên cũng có chút thành tích. Bởi vì đại đội cảnh sát tổng cộng chỉ có ba nữ, trừ bỏ cô lẫn lộn bên ngoài, hai người còn lại đều là văn phòng, cho nên nhiệm vụ bảo vệ Cận Ngừ Ca liền bụng làm dạ chịu rơi xuống trên người Kiều cảnh quan.

Hai người lúc mới quen tràn ngập mùi thuốc súng, từ trước đến nay Cận Ngừ Ca nói một không nói hai, không có ai dám nghịch ý cô hai nhà họ Cận, như thế nào có thể dễ dàng tha thứ cho một cái người mặc danh điệu kì từ đâu xuất hiện ở bên cạnh?

"Cô còn đi theo tôi, tôi liền gọi điện thoại báo cảnh sát."

Cận Ngừ Ca bị nữ cảnh sát kia dây dưa, không thể nhịn được nữa cuối cùng cảnh cáo.

"Tôi chính là cảnh sát, cô muốn báo cái gì?"

Lúc đó tính tình Kiều Hiểu Kiều rất tốt, không nhanh không bức, nhưng cũng tuyệt không thỏa hiệp.

"Bây giờ tôi phải về nhà!"

Kiều Hiểu Kiều buông tay nhún vai về mặt vô tội: "Tôi không ngăn cản cô a!"

"Vậy cô có thể không theo tôi không?"

"NO!" Kiên định lắc đầu, tiếp theo khuôn mặt lại sụp xuống:

"Cô nghĩ rằng tôi muốn như vậy ư? Tôi còn có việc của mình! Chính vì đây là mệnh lệnh của thị trưởng đại nhân, thông cảm chút đi!"

Cận Ngữ Ca đưa tay cầm điện thoại : " Thị trường nào? Tôi gọi điện thoại nói với hân!"

"Cô nói chuyện xong, ngày mai tôi đã bị hạ cấp!" Kiều Hiểu Kiều che tay lên điện thoại, ngón tay dài ấn nút tắt, nhìn Cận Ngữ Ca.

"Cô hạ cấp liên quan gì đến tôi?"

"Không liên quan chuyện của cô, cho nên bây giờ tôi muốn ngăn cản cô."

Tâm chí mạnh mẽ chuẩn bị tiếp nhận cả đế quốc Cận thị, Cận Ngữ Ca lần đầu tiên ném mùi vị thất bại, nhắm mắt lại, bị phiền đến phát bực cũng không có chỗ trút.

Đứng dậy, dọn dẹp đồ đạc, không bao giờ -- nói một lời nào nữa.

Kiều Hiểu Kiều nhìn cô như muốn đi, vội vàng cầm lấy túi xách của mình, ngoan ngoãn đứng ở cửa chờ. Cận Ngữ Ca đem tài liệu phải xử lý vào buổi tối bỏ vào vali xách tay, lại cầm túi của mình, mặt lạnh lùng liếc nhìn Kiều Hiểu Kiều, đi ra khỏi văn phòng.

Lúc khóa cửa, Cận Ngữ Ca vừa cầm chìa khóa vừa cầm túi xách, một bàn tay hơi vụng về. Kiều Hiểu Kiều đứng một bên vờn tay phải:

"Để tôi cầm giúp cô."

Cận Ngữ Ca ngừng động tác, nhìn bàn tay đưa đến trước mặt mình, lại nhìn Kiều Hiểu Kiều, khuôn mặt trong sáng hiện nét thần nhiên, như chuyện hiển nhiên. Nghĩ vừa rồi còn bực mình, có điểm chân chừ, do dự vài phần.

Cự tuyệt dường như không tốt lắm? Dù sao cô ấy cũng có ý tốt, vậy chẳng khác nào mình nhỏ mọn. Nghĩ như vậy từ từ đưa vali trong tay qua, Kiều Hiểu Kiều tự nhiên tiếp nhận, cầm trong tay, còn cười cười với Cận Ngữ Ca.

Nụ cười này làm cho tổng giám đốc tương lai của Cận thị nhất thời không biết phản ứng như thế nào cho tốt, cuống quýt khóa kỹ cửa, cầm túi vội vàng đi.

Sao mặt cô ấy đỏ?

Kiều Hiểu Kiều ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ở Chung

Nhưng khi Kiều Hiểu Kiều đặt mông ngồi cạnh Cận Ngữ Ca trong xe, cô mới nhận ra người này dính chặt 1 tác không rời.

"Kiều cảnh quan, nơi tôi ở trị an rất tốt, có tuần tra, thiết bị bảo vệ cũng hiện đại, buổi tối cô không cần đi theo tôi."

Cận Ngữ Ca không còn quá bất mãn nữa, xoay người đối diện Kiều Hiểu Kiều, giọng nói nhẹ nhàng, thái độ cũng mềm hơn rất nhiều.

Kiều Hiểu Kiều không trả lời, chỉ nhìn vào mắt Ngữ Ca, lắc đầu không cho thương lượng. Cận Ngữ Ca bắt đầu quay lại, vịn tay lái, ngẫm nghĩ, vô kế khả thi. đành phải vặn chìa khóa khởi động xe.

Xe chạy rất thuận lợi, Kiều Hiểu Kiều qua kính xe nhìn ra phía sau:

"Có chiếc xe đi theo chúng ta."

Cận Ngữ Ca không quay đầu: "Vệ sĩ của tôi."

"Bọn họ cũng về nhà với cô sao?"

"Đến trước nhà của tôi."

"Phượng hoàng sơn trang?"

"Không, cuối tuần mới về đó, bình thường ở nhà của mình."

"Ở nơi nào?"

"Cảnh Duyệt Vinh viên."

"Buổi tối, vệ sĩ của cô cũng không ở bên cạnh, còn không muốn tôi bảo vệ?"

Cận Ngữ Ca liếc cô, không nói gì.

Đèn sáng lên rực rỡ, thành phố tràn ngập hơi thở cuộc sống. Đường xá rất nhiều xe, người đi đường vội vàng nện bước, bận rộn 1 ngày rồi vội vã trở về nhà. Trước kia Cận Ngữ Ca không về nhà khoảng thời gian này, ngã tư rất thông thả, cô cảm thấy thời gian trôi qua lãng phí. Hơn nữa thành phố hiện ra rất bình yên sẽ làm người có gia đình cảm thấy ấm áp, không gia đình cảm thấy thê lương.

Cận Ngữ Ca cũng có gia đình như bao người nhưng cuộc sống của cô đơn điệu mà tịch mịch.

Vào tòa nhà, bảo vệ ân cần tiếp đón, còn nhân tiện chào hỏi Kiều Hiểu Kiều. Ngữ Ca nghiêng đầu muốn nói lại thôi.

Hai người im lặng đứng trong thang máy, Cận Ngữ Ca nhìn chằm chằm con số đang biến hóa mà Kiều Hiểu Kiều ngay từ lúc vào cổng đã quan sát hoàn cảnh xung quanh.

"Đỉnh!"

Tối rồi, cửa thang máy chậm rãi mở ra. Cận Ngữ Ca thờ dài, bước ra ngoài đi tới trước nhà, đột nhiên xoay người lại quay lưng về phía cửa nhìn Kiều Hiểu Kiều:

"Thật sự cô không cần bảo vệ tôi."

Kiều Hiểu Kiều nhướn mày, lại bắt ngờ hỏi một câu:

"Bạn trai cô ở trong đó hả?"

Ngữ Ca sững sốt. Lập tức phản ứng lại, khinh thường, rừ mi mắt chán nản:

"Không phải."

"Vậy tại sao không cho tôi ở chung với cô? Tôi cũng không phải người khác phái."

"Ta không có quen."

"Thời kì đặc biệt a, bây giờ cô đang gặp nguy hiểm."

Lúc này tiếng đèn tắt, tối đen 1 mảnh, tiếng 2 người nói chuyện vang vọng trong hành lang. Ngữ Ca đột nhiên hoảng hốt.

"Ba!"

Kiều Hiểu Kiều dậm chân một chút, đèn lại sáng một lần nữa, cô ngẩng đầu nhìn chiếc đèn trên đầu có chút khó hiểu.

Cận Ngữ Ca nhìn Kiều Hiểu Kiều cao hơn mình một chút, ngọn đèn chiếu vào gương mặt, cảm cùng cô người đang ngẩng đầu lên làm cho làn da trắng mịn tỏa ra ấm áp, không hiểu sao lại thấy an tâm.

Không thèm nhắc lại, xoay người lấy chìa khóa mở cửa. Sau khi vào nhà, đèn phòng khách bật lên, cảm giác hoảng sợ lúc nãy bị ánh sáng rực rỡ của căn phòng xua tan, Cận Ngữ Ca lúc này mới an tâm. Quay lại nói với Kiều Hiểu Kiều:

"Vào đi, muốn uống cái gì?"

Kiều Hiểu Kiều đứng ở cửa, hạ vai, hai tay đút túi quần, nhìn xung quanh nhà Cận Ngữ Ca một chút, cười tủm tỉm nói:

"Đừng khách sáo, tôi không phải đến làm khách. Cô coi tôi như không khí là được rồi. "

Ngữ Ca buông gối xách trong tay: "Thật sự là không khí thì tốt rồi. Cô ngồi đi, tôi đi thay quần áo."

Nói xong đi đến phòng bên cạnh, xoay người đóng cửa lại.

Kiều Hiểu Kiều bỏ balô xuống, cẩn thận quan sát kiến trúc của ngôi nhà.

Không hổ là nhà kẻ có tiền, hiệu quả thị giác bậc nhất. Phòng sách cùng phòng khách không có ngăn cách, trông rất rộng rãi, bàn làm việc lạ mắt, trên bàn còn để 1 ngọn đèn xoay góc tùy ý. Sofa màu trắng không nhiễm một hạt bụi, TV màu bạc kiểu dáng giản đơn treo trên tường cùng loa tạo ra một phong cách hiện đại. Trên bàn trà bày một bộ trà cụ bằng thủy tinh trong suốt, tầm mắt nhìn xuyên qua chúng có thể thấy được mặt đất. Kiều Hiểu Kiều

nhìn không gian này như phòng mẫu trang trí trong tạp chí, chập lờ, hoài nghi nơi như thế này có thể nào là dành cho người ở.

Lúc Cận Ngừ Ca từ phòng quần áo đi ra, hơi sững sốt một chút.

Kiều Hiểu Kiêu đứng trước sofa lần đầu tiên ở trước mặt cô cời bỏ mũ và áo khoác. Gây ngạc nhiên cho mọi người, là mái tóc xoăn tự nhiên, có vài chỗ tán loạn trên đầu, nhìn qua dễ làm người ta muốn đưa tay xoa nắm. Áo len màu trắng cổ tròn, mặc vào trông mập hơn, rất phù hợp với dáng người gầy ốm của cô, vai ngang, đầu vai nhô ra cùng xương quai xanh hai bên tạo thành một đường cong đẹp. Nhân nhả đứng ở một chỗ, trông giống một thiếu niên mới trưởng thành.

Hai người nhất thời không nói gì, dù sao cũng không quen. Hiểu Kiêu nâng tay cào cào tóc của mình:

"à. Tôi đói đến nỗi ngực muốn đánh với lưng luôn."

Ngừ Ca lập tức ngậy người.

"Com chiều đều nhà hàng gần đây giao tới, chỉ có 1 phần ăn, làm sao bây giờ?"

Kiều Hiểu Kiêu mặt suy sụp, khoát tay:

"Quên đi quên đi, tôi không nên trông mong cô cho tôi ăn. Cũng may tôi có chuẩn bị, ăn mì ăn liền được rồi."

Nói xong, mở balô của mình ra, lấy ra 3 ly mì với 3 nhãn hiệu khác nhau. Cận Ngừ Ca thấy lạ, nhưng cũng không nhiều lời.

"Cô cho mượn nhà bếp nấu nước được không?"

Cận Ngừ Ca vừa gật đầu vừa chỉ chỉ về phía nhà bếp:

"Cứ tự nhiên."

Hiểu Kiêu xé ly mì, ôm cả ba ly vào trong ngực, huyết sát tiến vào phòng bếp.

Đang lúc vui sướng huyết gió, bỗng chuông cửa vang lên. Kiêu Hiểu Kiêu ở phòng bếp chạy ra, dán sát vào cửa, cảnh giác nhìn Cận Ngừ Ca. Đang muốn từ sofa đứng lên đi mở cửa, Ngừ Ca bị hành động của cô làm hoảng sợ, sau mới phản ứng lại bất đắc dĩ nói:

"Là nhân viên giao com tới của tôi đến."

Hiểu Kiêu nghi ngờ nhìn qua mắt thần, thấy một người mặc màu vàng, mũ đội có tên của khách sạn, lúc này mới mở cửa ra.

Một anh thanh niên đứng ở bên ngoài.

"Cô Cận, bữa tối của cô."

Ngừ Ca nhận hộp giấy, lại kí tên trên tờ giấy hân đưa cho:

"Cám ơn."

"Đừng khách sáo, hy vọng cô thích dịch vụ của chúng tôi, tạm biệt." Nói xong nhanh chóng rời đi.

Kiều Hiểu Kiêu vẫn dựa ở cạnh cửa, rất có hứng thú nhìn Cận Ngừ Ca:

"Cô cứ như vậy giải quyết bữa tối?"

"Đúng vậy, thì sao?"

"Cô biết nấu com không?"

"Không biết."

"Vậy sao không đi ngoài ăn?"

"Lúc có việc sẽ đi ra ngoài ăn, một người ngồi ở nhà hàng ăn nhìn hơi kỳ cục."

"Cô không cảm thấy cô đơn sao?"

"Do tôi muốn yên tĩnh! Tại sao lại thấy cô đơn?" Cận Ngừ Ca cực nhanh phản bác.

Kiều Hiểu Kiêu giật mình, gật gù đầu.

"à, đúng rồi, ngày mai tôi sẽ dặn bọn họ mang nhiều hơn 1 phần bữa, hôm nay, cô chịu khó ăn mì ăn liền, cô đã ở lại không thể không để ý."

Nghe vậy Kiều Hiểu Kiều giương lông mi lên:

"Ngày mai? Xem ra cô tính toán có sự bảo vệ trường kỳ của tôi a?"

Cận Ngữ Ca liếc nhìn xem thường, không thèm nhắc lại, lấy bữa tối của chính mình đến chỗ bàn ăn.

Nhưng điều làm cho Cận Ngữ Ca trợn mắt há mồm chính là mấy ly mì của Kiều Hiểu Kiều. Cô thân nhiên đổ nước sôi vào cả 3 ly mì. Sau đó từng bước bắt đầu ăn.

Cận Ngữ Ca thấy cô như vậy, giật mình nhưng cũng không nói ra, dù sao cũng cảm thấy hơi vô duyên. Nhưng khi ly mì thứ hai trống rỗng, Kiều Hiểu Kiều mặt không đổi sắc đem ly mì thứ ba kéo tới trước mặt, Cận Ngữ Ca không thể . . . che dấu vẻ giật mình của mình, trừng to mắt nhìn cô.

"Làm sao vậy?" Kiều Hiểu Kiều động tác thành thạo thổi khí: "Cô cũng muốn ăn? Lại đây đi?"

Ngữ Ca lắc đầu: "Cô. Cô không no sao?"

"À không, tôi vẫn chưa no đâu."

"Này. Nhiều như vậy?"

"Lúc có com phải ăn nhiều, ai biết tiếp theo khi nào không có com a? Có đôi khi bận rộn ba ngày đói meo cũng phải chịu đựng."

"Vậy cũng không thể ăn một lần nhiều như vậy a, dạ dày của cô chịu được sao?"

"Tôi chỉ ăn cái, lại không ăn nước, thật ra cũng không nhiều. Hơn nữa cũng luyện thành dạ dày sắt thép rồi."

Kiều Hiểu Kiều dùng nĩa đưa mì lên miệng, thuận tiện hút một hơi, trả lời mơ hồ không rõ.

Cận Ngữ Ca nhìn lại chén của mình, đường kính chưa tới 10cm, số hạt gạo trong chén có thể đếm trên đầu ngón tay, bất khả tư nghị lắc lắc đầu.

Sau khi ăn xong, Ngữ Ca pha cho mình một ly trà, mở vali lấy tất cả tài liệu ra đặt trên bàn làm việc, chuẩn bị bắt đầu hoàn thành những việc chưa xong vào ban ngày.

"Tôi có thể xem TV không?" Hiểu Kiều đứng ở giữa phòng khách hỏi Ngữ Ca.

TV trong nhà cũng chẳng khác gì tranh treo tường, cơ bản chỉ có tác dụng trang trí, từ lúc mua về cũng chưa hề dùng qua. Cận Ngữ Ca nghe hỏi, có điểm mù mặt gật gật đầu:

"Có thể a, xem đi."

"Điều khiển từ xa đâu?"

"à --", Ngữ Ca nháy mắt, có điểm lúng túng tự hỏi.

Không đợi cô nhớ ra, Hiểu Kiều tự tìm thấy ở trong mấy cái hộp dưới bàn. Ngữ Ca thờ dài nhẹ nhõm, ngồi xuống mở máy tính, bắt đầu làm việc.

Kiều Hiểu Kiều không có ý kiến gì với cuộc sống riêng của vị tổng giám đốc này, mở TV, vặn nhỏ âm lượng, ngồi xếp bằng trên sofa. Chỉ chốc lát liền ha ha ha cười đến ngứa tới ngứa lui .

Ngữ Ca từ màn hình vi tính nghiêng đầu nhìn cô ấy sao cười sảng khoái đến như vậy? Miệng mở rộng đến mang tai, ngay cả lợi cũng thấy được. Nhưng xem ra cười thật sảng khoái, hơn nữa rất có sức cuốn hút, cô ấy cười, người khác không nhịn nổi cũng muốn cười rộ theo. Nhưng mà chưa kịp cười nổi thì đã cảm thấy tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tiệm Sinh

Đứng lên đi đến bên cạnh sofa, thấy Tom và Jerry đang điên cuồng đuổi bắt lẫn nhau trên tv.

"Kê uy hiếp sự an toàn của ông nội tôi đến giờ vẫn chưa bắt được, cô ngồi ở đây xem tv, còn cười sáng khoái như vậy, đây là thái độ làm việc của cảnh sát nhân dân mấy người sao?"

Đồ ở nhà của Cận Ngữ Ca làm bằng thứ vải mắc tiền, dép đi trong nhà cũng là loại làm bằng lông, còn đeo kính đen ngăn tia phóng xạ từ máy tính, khí thế quả thật rất lớn.

Kiều Hiểu Kiêu ánh mắt vẫn dán vào màn hình TV, đầu cũng không ngẩng lên:

"các đồng nghiệp của chúng tôi hiện tại đang toàn lực điều tra, trời lạnh như thế nói không chừng ngay cả cơm cũng chưa ăn, cô còn muốn chúng tôi làm sao?"

"Vậy tại sao cô không theo chân bọn họ đồng cam cộng khổ?"

Lúc này, Kiêu Hiểu Kiêu mới nâng mắt nhìn Cận Ngữ Ca đang đứng khoanh tay, liếc mắt một cái:

"Phân công khác biệt."

"À? Cô là lãnh đạo sao? Phân công là có thể có ưu đãi, không cần ở ngoài trời lạnh chịu khổ như vậy?"

Kiều Hiểu Kiêu cười lạnh ra tiếng:

"Lãnh đạo? Lãnh đạo tổ trọng án gần như vô dụng, chết quá cho rồi, còn ưu đãi? Tôi ở đây chẳng qua cũng là con gái như cô, nên mới phải tới bảo vệ cô, nếu không thì cũng như bọn họ ở bên ngoài chịu giá rét, ưu đãi cái gì?"

Cận Ngữ Ca đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm, Kiêu Hiểu Kiêu mặt không đổi sắc, hoàn toàn xem như không thấy.. Xoay người trở về bàn, không có tiếng nói chung.

Hiểu Kiêu chờ cô xoay người, mới đưa ánh mắt nhìn dáng vẻ với đường cong uyển chuyển, hấp dẫn kia. Cũng đứng dậy đi đến trước mặt Cận Ngữ Ca, 2 tay chống lên bàn.

"Cô rất lo lắng, hi nộ bất thường."

"Nếu như ông nội của cô bị uy hiếp, cô thân nhiên được không?"

"Ông nội của tôi qua đời đã lâu rồi."

"Vậy cô sẽ không hiểu được."

"Tôi hiểu."

Cận Ngữ Ca ngẩng đầu, đối diện với Kiêu Hiểu Kiêu. Nhìn thấy thái độ nghiêm túc, ánh mắt cũng rất ôn hòa.

"Hiện tại, nhiệm vụ của tôi là bảo đảm an toàn cho cô, các đồng nghiệp của tôi sẽ toàn lực điều tra kẻ tình nghi, cố gắng hết sức đảm bảo ông nội cô an toàn."

Ngữ Ca lông mi rũ xuống, nhẹ nhàng thở dài.

"Tôi hiểu, tôi chỉ lo lắng."

"Bởi vì không thể cùng người nhà chia sẻ, cho nên cảm thấy áp lực rất lớn?"

Bị nói trúng tâm sự trong lòng, khóe mắt Cận Ngữ Ca cũng nóng lên, nghiêng đầu.

"Chúng tôi huy động rất nhiều bộ phận, còn có lực lượng bên Cận thị, mọi người đều đang rất cố gắng, cô phải tin tưởng bọn họ."

Cận Ngữ Ca nghe xong, cũng thấy bản thân hơi quá, sự căng thẳng cũng thả lỏng được đôi chút. Gật gật đầu, miễn cưỡng cười cười với Hiểu Kiêu, tiếp tục vui đùa vào làm việc. Hiểu Kiêu cũng không nhiều lời, trở lại ngồi trên ghế sofa, chuyển sang kênh khác, xem chương trình thể giới động vật, không cười nữa.

Đến 11 rưỡi, Ngữ Ca mới xong công việc. Vươn thẳng lưng, nhìn thấy Hiểu Kiêu còn đang xem TV, chẳng qua mí mắt rũ xuống, không có tinh thần như vừa rồi. Tắt máy tính và tắt đèn, đứng dậy đi qua,

"Phòng khách ở bên kia, đồ dùng rửa mặt cùng dép cũng ở bên trong."

Hiểu Kiêu ngáp một cái, "Tôi ngủ sofa, gần phòng ngủ của cô, có việc có thể nghe thấy."

Ngữ Ca nhú mày, "Phải quan trọng như vậy sao?"

"Phòng bệnh hơn chữa bệnh, cho tôi gối mềm đi."

"Cô không đi tắm?"

"Dĩ nhiên là muốn tắm, chỉ sợ không tiện cho cô. Cô là người thích sạch sẽ phải không?"

"Tôi giống người thích sạch sẽ?"

"Giống!"

Hiệu Kiều vừa nói vừa đứng lên, Cận Ngữ Ca không nói gì.

"Phòng tắm ở bên kia, tôi cũng muốn tắm, cùng nhau đi."

Kiều Hiệu Kiều sững sốt. Cận Ngữ Ca thoát nhìn, không giống người cởi mở như vậy đi? Ngần ngo,

"Cùng... Cùng nhau?"

"Cô còn có chuyện khác sao?" Ngữ Ca kinh ngạc.

"Không có..."

"Vậy còn chờ cái gì?"

"Cùng nhau tắm, không... Không tốt lắm đâu?"

Ngữ Ca dừng một chút, mới kịp phản ứng,

"Cô nghĩ cái gì a? ! Tôi nói là đồng thời! Tôi dùng phòng tắm trong phòng ngủ!"

"A, ha ha..."

Hiệu Kiều xấu hổ cười cười, lấy áo ngủ trong balô ra và đi tắm.

Một đêm thực an ổn. Sáng hôm sau, lần đầu ở chung một chỗ, hai người dùng bánh mì cùng sữa cho bữa sáng, đương nhiên, Cận Ngữ Ca chỉ ăn hai miếng, toàn bộ phần còn lại vào dạ dày Kiệu cảnh quan, thế cho nên lúc vào trong xe, cô vẫn còn đang nhai ngấu nghiến:

"Cô vẫn chưa có ăn xong hả?"

"Ừ..." Kiệu Hiệu Kiều nhét đầy miệng bánh mì:

"Khó có được bữa ăn, đương nhiên muốn ăn cho no."

Cận Ngữ Ca liếc ngang, "Bữa sáng trong tuần của tôi đều bị cô ăn sạch."

"Sau này, sẽ mua trả lại cô, cô cũng sớm thành tổng giám đốc một tập đoàn, nhỏ mọn như vậy để làm chi a? Đúng rồi, mền tôi còn để trên ghế sofa chưa có gấp lại."

"Không cần lo, sẽ có người thu dọn."

"hả? !"

Hiệu Kiều mở to mắt, hơn nữa hai gò má phồng ra, rất giống cá bọt nước.

"Người làm theo giờ?"

"Không phải, đi giúp việc của nhà tôi, mỗi ngày mua thức ăn sẽ qua nhà tôi bên này, thuận tiện giúp tôi thu dọn một chút."

"Ack

~ "

Kiều Hiệu Kiều về mặt khinh bỉ, "Nhìn nhà cô sạch sẽ như vậy, tôi còn tưởng rằng là cô chịu khó dọn dẹp a."

Cận Ngữ Ca chuẩn bị vặn chìa khóa, tay dừng dừng lại, cô cảm giác được, Kiệu Hiệu Kiều đương nhiên không phải thật sự khinh bỉ cô. Chẳng qua, có vẻ như 2 người quen thân mới có thể thoải mái trêu chọc. Mà bản thân cô, dường như cũng đồng ý nói một ít với người kia, tuy rằng cô nói cũng không nhiều. Nhưng có người ở bên mình tùy lúc có thể nói chuyện với nhau, so với ngày thường, thời gian trôi qua thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng mà, kể từ đêm qua ở chung, cùng với cảm giác này hình như không giống nhau. Người với người từ xa lạ đến quen thuộc là chuyện dễ dàng như vậy sao? Vì sao trước kia chưa từng phát hiện qua?

Ngày này, thật bình thản. Thật ra vài ngày sau, cũng rất bình yên.

Đương nhiên bình thản nói ra cũng chỉ có Kiều Hiểu Kiều. Cận Ngữ Ca bề bộn nhiều việc.

Hiểu Kiều đi theo cô, lúc họp, lúc ra cửa, lúc bận rộn, lúc nghỉ ngơi, lúc ăn cơm, lúc ngủ...

A, lúc ngủ phải cách một cái cánh cửa.

Cận Ngữ Ca trăm công nghìn việc, Kiều Hiểu Kiều chán đến chết.

Cận Ngữ Ca cúi đầu, theo khe hở kính mắt trên mặt nhìn Kiều Hiểu Kiều. Người kia đứng ở ban công, một tay chống, một tay cầm di động đang huyền thoại gọi điện thoại.

Trong mấy ngày này, vụ án có tiến triển mới. Tội phạm ở một nơi bí mật gần đó, mục tiêu của kẻ phạm tội đều không phải chỉ nhằm vào Cận thị. Lúc cảnh sát đang tập trung bảo vệ Cận gia, những thương gia giàu có khác cũng lần lượt bị đe dọa, uy hiếp. Đứa con thứ hai của công ty dệt Văn Hạc bị người không rõ thân phận chém đứt một chân, Chủ tịch tập đoàn Quảng Thông bất ngờ chết ở Ôn Nhu Hương. Trong lúc nhất thời, toàn bộ tầng lớp thượng lưu trong thành phố hoảng sợ, mỗi người đều cảm thấy bất an. Cục công an bị áp lực, huyết áp của cục trưởng tăng cao thẳng 1 đường vượt qua khỏi đám mây.

Cánh cửa ban công mở ra rồi đóng lại, Kiều Hiểu Kiều đi vào trong. Di động cũng được rút vào túi quần, đi tới nơi treo áo khoác của mình, chuẩn bị đi.

"Cô ở đây không có vấn đề gì. Ở cục điều tôi đến nhà chủ tịch tập đoàn Quảng Thông, Đỗ Viễn Hành, vợ ông ta bị bệnh tim phải vào bệnh viện, chỉ còn duy nhất đứa con gái ở nhà một mình."

Cận Ngữ Ca đang đánh máy, tay tạm dừng, suy nghĩ một chút, hỏi lại Kiều Hiểu Kiều nghi vấn của mình:

"Tôi ở đây không có vấn đề gì?"

"Ừ! Lực lượng cảnh sát bên nhà ông nội cô cũng đang được rút từ từ, phòng chừng bọn họ biết khó mà lui, đại khái sẽ không sẽ tìm Cận thị gây phiền phức."

"Phòng chừng, đại khái?" Cận Ngữ Ca nhú nhú mày, Kiều Hiểu Kiều biết nói lời lờ lờ.

"Tôi biết đối diện nhà của cô là có vệ sĩ canh gác, mấy ngày này đều ở trong đó, cho nên ——"

"Cho nên an nguy của con gái nhà họ Đỗ so với Cận gia quan trọng hơn." Ngữ Ca ngữ khí bình thản, tay lại lần nữa dừng trên bàn phím.

Kiều Hiểu Kiều thay giày xong, nghe thấy lời này, hiểu được Cận Ngữ Ca cũng không vui vẻ. Nhưng đây là mệnh lệnh, cô cũng không có khả năng bàn luận với Cận Ngữ Ca, cục công an cũng không căn cứ vào mức độ ảnh hưởng đến xã hội mà chọn người được bảo vệ.

Vác balô lên vai, tay đặt trên nắm cửa, lựa lời nói:

"Cuối cùng cô được tự do như mong ước! Cảm ơn cô mấy ngày nay tiếp đãi, có duyên gặp lại. Tạm biệt!"

Nói xong, người chợt biến đi.

Trong nháy mắt, Cận Ngữ Ca giật tái mặt, từ đằng sau màn hình máy tính ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm cánh cửa đang đóng, cảm lấy di động, ấn một chuỗi dãy số.

"Cận tổng, tới rồi." Tiểu Quan nhắc nhở, cắt đứt mạch hồi tưởng của Cận Ngữ Ca. Cô hoàn hồn lại, nhìn bên ngoài, đã đến trước cửa Cận thị.

Từ trên xe bước xuống, Lư Đại Vĩ cung kính đi theo sau Cận Ngữ Ca vào cửa tòa nhà. Nhưng mà sau đó người của công ty Lộc Trì cũng đã đến, Cận Ngữ Ca cả ngày cũng không có xuất hiện, vẫn là Tiểu Quan ở cùng với hân.

Lư cảnh quan cùng tiểu Quan trò chuyện với nhau rất vui, trong lúc nói chuyện phát hiện cùng học chung trường sơ trung, càng tăng thêm đề tài câu chuyện, cũng như cảm tình tốt giữa hai người.

Cùng lúc đó, ở cục công an Kiều Hiểu Kiều nhìn đoạn băng ghi hình tại sân bay, phát hiện một người không bình thường.

Hoàng hôn đã buông xuống, Cận Ngữ Ca xả giao xong, trở về với người nhà. Mặc dù là công việc bề bộn, nhưng thời điểm đặc biệt, cũng không khỏi không thay đổi thói quen.

Vừa vào cửa, trong phòng khách xuất hiện hai nhóm người.

Kiều Hiểu Kiêu vẫn ngồi ở vị trí sofa lần trước, hỏi mẹ của Ngừ Ca – Lộ Vi chuyện gì đó, đồng thời cầm bút ghi ghi chép chép. Kế bên ông nội, có 2 người đàn ông, 1 già, 1 trẻ, đang nói chuyện.

Thấy cô về, anh thanh niên đứng lên, vẻ mặt ôn hòa, nhưng mà thoát nhìn, hơi miễn cưỡng tươi cười.

Ngừ Ca nhanh chóng phản ứng, gương mặt này trông rất quen thuộc, chẳng qua bởi vì xa cách nhiều năm, nhất thời đoán không ra.

"Ngừ Ca."

"Khương Quý."

Nhìn nhau cười, là bạn cũ nhiều năm ăn ý.

Cách đó không xa, Kiêu Hiểu Kiêu vẫn chuyên tâm viết chữ, mí mắt 1 chút cũng không động.

"Ông nội Khương, đã lâu không gặp, gần đây ông khỏe không?"

Cô hai Cận gia - Cận Ngừ Ca, vĩnh viễn hiểu chuyện, lễ phép; 1 người hoàn mỹ, làm cho người ta không tìm ra lỗi gì.

"Khụ khụ... vẫn khỏe... vẫn khỏe..." Ông già lấy cái tẩu trên miệng xuống, ho khan trả lời.

"Khương Quý hôm nay vừa trở về, nghe thấy chuyện Hoan Nhan, liền đặc biệt tới thăm."

Ông Cận giải thích một câu:

"Ngừ Ca a, mấy người trẻ tuổi hay có tiếng nói chung, cháu nên thường xuyên tâm sự với Khương Quý. Ông nghe nói hần học nhiều khái niệm kinh doanh mới ở các tập đoàn quốc tế, ý rất hay a! Hai người tham khảo nghiên cứu nhiều một chút, ông muốn đưa hần vào công ty, hôm nào cháu họp bàn 1 chút, sắp xếp cho hần 1 vị trí nào đó."

"ông nội, cháu đã biết." Cận Ngừ Ca mỉm cười trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Liễu Ám

"Cô cảnh sát ngồi chỗ kia từ trưa đến giờ, hỏi tới hỏi lui toàn những câu không ra hồn! Thôi, kêu cô ta đi đi, ông nhìn rất khó chịu!"

Những người ngồi ở đây đều nghe được lời than phiền này. Lộ Vi xấu hổ nhìn ông nội, vội vàng nhỏ giọng giải thích cùng Hiểu Kiêu:

"Cô thông cảm người lớn tuổi, cháu gái bị mất tích nên trong lòng sốt ruột, Kiêu cảnh quan ngàn vạn lần đừng trách móc."

Hiểu Kiêu mỉm cười, bút trong tay không ngừng viết:

"Ông Cận, ông đừng nóng vội, tôi phải hỏi xong mới có thể đi. Hôm nay, cháu gái của ông đưa thư tới chứng minh cô ấy rất an toàn, tạm thời ông có thể bớt lo lắng."

"Đã ba ngày rồi ! ! !" Cận Ân Thái nện trượng xuống đất, vẻ mặt đau lòng:

"Mấy người điều tra tới điều tra lui, ngay cả bóng dáng bọn cướp cũng không biết ! Chính phủ nuôi mấy người là để làm cái gì nữa không biết?"

Lời nói rất chói tai, Hoắc Bân hôm nay chịu trách nhiệm nghe lén, sắc mặt đặc biệt khó coi, há mồm định phản bác. Hiểu Kiêu nhảy mắt ngăn hần lại.

"ông nội Cận, cảnh sát làm việc cũng rất vất vả, chúng ta phải tin tưởng bọn họ. Nhất định có thể cứu Hoan Nhan trở về!"

Khương Quý giọng nói thành khẩn, không giống ra vẻ giảng hòa cho hai bên.

Cận Ân Thái ăn nói lỗ mãng, Kiêu Hiểu Kiêu không thèm để ý chút nào. Nghe xong câu này, nhìn nhìn Khương Quý, mặt không cảm xúc, cũng không có vẻ cảm kích gì.

Cận Ngừ Ca không nói gì hết, nghe bọn họ nói xong cũng đứng yên ở chỗ cũ. Khương Quý chuyển sang cô:

"Chúng ta đi qua bên kia nói chuyện."

"Được."

Ngữ Ca gật gật đầu, hai người cùng đi đến sát bên cửa sổ, ngồi ở ghế mây, hai người bạn cũ lâu ngày gặp lại bắt đầu nói chuyện rôm rả.

Đội ghi xong lời khai, Kiều Hiểu Kiều cất viết, nghe tiếng nói chuyện phía sau, cắn cắn môi:

"Xin lỗi, mượn dùng nhà vệ sinh một chút."

Lộ Vi chỉ tay về phía trước.

Kiều Hiểu Kiều đứng dậy đi vào, vừa dựa lưng vào cánh cửa nhà vệ sinh lập tức lấy di động gửi tin nhắn.

Đang cùng Khương Quỳnh nói chuyện, Cận Ngữ Ca bị di động rung lên ngắt lời, cầm lên nhìn lướt qua, ở bên dưới tin nhắn hiện tên: "Hắc miêu cảnh trường" bốn chữ nhấp nháy không ngừng.

Liếc liếc mắt nhìn cửa nhà vệ sinh đang đóng, gật đầu ý bảo Khương Quỳnh chờ một chút, mở tin nhắn xem người nào đó là đang định trêu đùa chuyện gì.

—— tối nay cô sẽ về nhà không?

Cận Ngữ Ca sắc mặt không hồn giận gửi một chữ trả lời:

—— không.

Giản lược đến không thể ít hơn được, ít đến mức ngay cả chữ Hán cũng không dùng.

Kiều Hiểu Kiều trong nhà vệ sinh nhìn thấy chữ này, cất di động, ngẩng đầu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chính mình trong gương. Suy nghĩ một chút, không cam lòng! Mở cửa, nhô đầu ra cùng với một nụ cười trong sáng:

"Có thể vào giúp một chút không?"

Lộ Vi đứng lên, nhưng Cận Ngữ Ca đã đứng lên trước và bắt đầu di chuyển:

"Để con đi."

Khương Quỳnh mỉm cười nhìn bóng dáng Ngữ Ca.

Cánh cửa nhà vệ sinh lại một lần đóng lại.

Cận Ngữ Ca đan hai tay vào nhau đứng dựa tường, khuôn mặt không chút biểu cảm hoàn toàn khác biệt với khuôn mặt rạng rỡ bên ngoài vừa rồi. Kiều Hiểu Kiều một tay chống tường, mặt áp sát vào, một tay chống nạnh.

"Hôm qua, tôi không có tận hứng."

"Hôm nay tôi không có tâm tình."

"Người ở bên ngoài là ai?"

"Bên ngoài nhiều người."

"Cô biết tôi muốn hỏi người nào."

"Kiều cảnh quan, khu vực cô phụ trách là Thái Bình Dương sao?"

Bên ngoài cửa nhà Cận gia vang lên một tiếng xe rít chói tai, phát ra từ chiếc xe cũ kỹ của cục công an đã sử dụng nhiều năm, không nghĩ hiện giờ tuổi già chí chưa già, vẫn đi thêm được ngàn dặm, đúng lúc Kiều Hiểu Kiều cảnh quan lửa giận bùng bùng, dùng tốc độ F1 chạy như bay.

Sáng hôm sau, Cận Ngữ Ca bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức. Mơ hồ bắt điện thoại, tin tức bên trong làm cô thức tỉnh. Vợ vã rời giường, ban đêm giấc ngủ cũng không tốt, động tác lại kịch liệt như vậy, nhất thời choáng váng.

Ôm đầu từ từ ngồi xổm trước giường, không đợi cảm giác choáng váng hoàn toàn qua đi đã rất nhanh đứng dậy, mở cửa chạy như bay xuống lầu. Suy nghĩ một chút, vẫn là khoan báo tin gia đình, chỉ nói công ty có việc gấp, liền vội vàng ra cửa.

Tối khách sạn Vạn Giang, chỉ có mấy chiếc xe dừng trước cửa, cũng không có như trong tưởng tượng của cô là đặt đường cảnh giới, mọi người vây xem cảnh tượng hỗn loạn. Vài người giữ cửa đứng chung một chỗ, vẻ mặt chờ đợi xem náo nhiệt. Cận Ngữ Ca cũng không rảnh quan tâm bọn họ, vội vã đi vào bên trong.

Trong đại sảnh, Kiều Hiểu Kiều cùng giám đốc Dư phụ trách quản lý khu chính đang nói chuyện rất nghiêm túc. Giám đốc Dư thấy Cận Ngữ Ca đi vào, chạy nhanh tới đón:

"Cận tổng, đây là Kiều cảnh quan của cục công an, cô ấy nói cô ba.."

Ngữ Ca rất nhanh ngắt lời cô,

"Tôi biết!"

Ánh mắt nhìn thẳng Kiều Hiểu Kiều, lập tức muốn đáp án. Hiểu Kiều nhìn cô rồi ra lệnh cho Võ Khoan:

"Nắm chặt thời gian bố trí, tôi lập tức tới ngay."

"Vâng."

Nói xong, nháy mắt ra hiệu muốn Cận Ngữ Ca cùng cô vào phòng bên cạnh.

"Cô có đặc tội với Long Kiến Nghiệp?"

Cận Ngữ Ca ngẩn người: "Long Kiến Nghiệp, là ai?"

"Chủ tịch Hâm Long xí nghiệp."

"Không có, nhưng mà gần đây việc kinh doanh có xung đột. Là hắn làm ư?"

"Ừ." Kiều Hiểu Kiều gật gật đầu:

"Em gái của cô không sống ở trong nước, bất ngờ trở về, cho nên khả năng có người bắt cóc cô ấy là rất thấp. Ngược lại, cô có thể trở thành mục tiêu của người khác. Cho nên, hôm đó, trước tiên tôi đi tòa thị chính nơi tuyên bố đấu thầu, trước khi cô đến, Long Kiến Nghiệp về mặt khác thường, dương dương tự đắc; truyền thông vây quanh, hắn nói chuyện cũng hơi cuồng vọng. Nhưng sau khi cô đến, hắn thấy cô, biểu hiện đột nhiên thay đổi rất lớn. Tôi cảm thấy kỳ quái, nên đi điều tra hắn một chút."

Cận Ngữ Ca nhìn chằm chằm Kiều Hiểu Kiều, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi:

"Cũng bởi vì biểu hiện kỳ lạ, cô mới đi điều tra?"

Kiều Hiểu Kiều lười giải thích, bĩu môi:

"Cô cho rằng chúng tôi là bắt tài a."

Cận Ngữ Ca không phản bác, tương đương cam chịu. Nhưng mà bởi vì an nguy của Hoan Nhan, không muốn tiếp tục dây dưa đề tài này, thúc giục Hiểu Kiều nói tiếp:

"Sau đó sao?"

"Long Kiến Nghiệp trước khi phát đạt là 1 kẻ đầu cơ trục lợi, quen biết đủ mọi hạng người. Trước giai đoạn này hắn thường xuyên ra vào Bích Hải Thành, bề ngoài là quán ăn, rửa chân cùng mất xa, kỳ thật nơi đó là hang ổ của trùm xã hội đen Điều Khắc Thương, bọn họ rất có thể hoạt động gì đó. Về sau tôi cùng chú Bảo xem đi xem lại băng ghi hình tại sân bay, có một người ở sảnh chờ rất khả nghi. Vừa không giống khách du lịch, lại không giống người tới sân bay đón người. Lúc máy bay của Hoan Nhan hạ cánh không lâu, cô ấy lập tức rời khỏi sảnh chờ. Chú Bảo nói hắn có ấn tượng với người này, căn cứ vào hình dáng đặc thù của cô ấy điều tra, quả nhiên tìm được đúng người."

Kiều Hiểu Kiều nói xong, mở khóa kéo của áo khoác, từ trong túi xuất ra tờ giấy đưa cho Cận Ngữ Ca:

"Âu Dương Thông, giới tính nữ, ba mươi tuổi. Trước kia bởi vì ấu dâm cùng đe dọa mà bị tạm giam, là con gái lão Đại của Điều Khắc Thương trước kia. Cứ như vậy, hai sự việc vô cùng ăn khớp với nhau."

Cận Ngữ Ca nghe, bất giác mê mẩn, theo bản năng tiếp nhận tờ giấy, cúi đầu nhìn xem, trên đó là hồ sơ cá nhân của một người. Ảnh chụp không được rõ cho lắm, nhưng mà thoát nhìn mặt mày thanh tú, là một cô gái rất văn nhã.

"Xế chiều, tôi trực tiếp dẫn người đi đến nhà Âu Dương Thông, cô ấy không có ở nhà, nhưng mà mẹ của cô ấy nói buổi sáng cô ấy vừa trở về. Sau đó, tôi phát hiện trên bàn nhà cô ấy có cái này."

Kiều Hiểu Kiều nói xong, cầm lấy hộp giấy màu trắng ở bên cạnh. Đó là vỏ hộp thực phẩm đóng gói của khách sạn Vạn Giang, có dấu Cận thị cùng logo Vạn Giang.

Cận Ngữ Ca nghe đến đó, hơi suy nghĩ một chút:

"Ý của cô là, Âu Dương Thông này, đã tới khách sạn Vạn Giang?"

"Không chỉ là tới qua, tôi hỏi qua mấy người quản lý, cô ấy có ấn tượng nhìn thấy người này hôm qua hay ra vào, nhưng không có đăng ký của người này trên bản ghi chép."

"Cô ấy ở nơi này?" Cận Ngữ Ca hơi giật mình và cũng hơi khản trương.

Kiều Hiểu Kiều dựa vào cạnh bàn, giữ cái hộp trong tay, vừa nhẹ nhàng vừa từ tốn nói:

"Nghe nói món thủy tinh hồ điệp tô sắc của Vạn Giang rất ngon, rất nổi tiếng, hương thơm bay xa 10 mét, sao tôi chưa được ăn qua?"

Sau đó, nâng mắt nhìn Cận Ngữ Ca.

"Cô cảm thấy cô ấy giấu Hoan Nhan ở đây?"

Kiều Hiểu Kiều đứng thẳng dậy, "Nếu Cận thị mấy người không nhúng tay vào mà nói, hôm nay cô có thể dẫn em cô trở về nhà."

Nói xong, đặt hộp giấy đề tại trên bàn, lách qua người Cận Ngữ Ca, mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng, Âu Dương Thông mặt mày ủ dột. Nếu bắt sai người, con tin cũng không có tác dụng gì. Điều Khắc Thương chưa cho chỉ thị chính xác, cuối cùng là thả hay không thả đây?

Chuyện như vậy thật sự là không có kinh nghiệm.

Cận Hoan Nhan ôm cánh tay ngồi trên ghế sofa, nhìn Âu Dương Thông mặt mày thê lương như có điều suy nghĩ. Đoạn thời gian này chẳng biết tại sao giống như đeo chì chậm chạp trôi qua, nhưng mà còn có rất nhiều nút thắt vẫn chưa cởi bỏ. Cô muốn biết, là ai, tại sao phải bắt cóc chị cô. Trước hết, với mấy vấn đề này, Âu Dương Thông hẳn là có thể cho cô một đáp án.

Mà ngoài điều đó ra, Âu Dương Thông, càng có nhiều điều làm cho cô muốn biết hơn.

Nhưng lại còn có, cái thỏa thuận kia.

"Cô —— khi nào thì thả tôi đi a?" Giọng nói nhẹ nhàng mang hơi hướng lấy lòng.

Âu Dương Thông nhìn cô, "Chờ tôi nghĩ ra cách thoát thân như thế nào rồi nói sau."

Cận Hoan Nhan giống như hiểu gật gù đầu, "Cô sẽ gặp phiền phức?"

"Tương —— đương —— chết."

Cô ba Cận nhị mới về nước không lâu, cũng không thể hiểu hết tương —— đương —— bên trong có ý nghĩa sâu xa gì.

"Lâu lâu sai sót cũng có thể tha thứ mà?"

"Vụ này bé xú cũng sai sót, tôi không còn mặt mũi nào hết."

"Bất cóc tổng giám đốc Cận thị là làm ăn nhỏ há? !"

Cận Hoan Nhan sắc mặt thay đổi, Âu Dương Thông vẻ mặt đại ra trả lời cô: "Đối với chúng tôi mà nói, làm ăn lớn nhỏ thì đến khi bị bắt cóc bị xử tử hay không đều không phân biệt."

"A." Giương mày, trong lòng phi nhỏ: shit! !

Đang lúc Cận Hoan Nhan định tìm đề tài mới để nói chuyện, Âu Dương Thông đòi ngồi trước cửa sổ đột nhiên đứng dậy, người dán sát lên cửa sổ nhìn xuống, sau đó than thở một câu:

"Sao lần này nhanh như vậy?"

Nói xong, nhanh chóng khoác áo, cất máy tính vào balô đeo lên người. Cận Hoan Nhan thấy hành động của cô hơi lo lắng, cũng đứng lên, nhưng không biết làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Không Bắt Được

Các con ốc trên cửa sổ dễ dàng bị tua-vít tháo ra, Âu Dương Thông mở cửa sổ ra, đặt chân lên đó, chân dài duỗi ra, đã không thấy tăm hơi bóng người. Cận Hoan Nhan hai mắt tròn lên, nơi này chính là —— tầng mười sáu.

Còn chưa kịp phản ứng, đầu Âu Dương Thông lại theo cửa sổ vuron ra, gió thổi tóc cô toán loạn.

"Hey, cô nhớ rõ a, còn thiếu tôi một nụ hôn. Tôi sẽ tìm đến cô đòi lại, tạm biệt!"

Lại một lần nữa biến mất.

Cận Hoan Nhan chớp chớp mắt, vài giây đồng hồ sau. "Àm!" Một tiếng vang thật lớn, cửa phòng bị đá mạnh văng ra, Kiều Hiểu Kiều hai tay nắm súng vọt vào trong.

Giống như mấy cảnh bắt người trong phim, cảnh sát luôn xuất hiện khi sự việc đã giải quyết xong. Sau đó cầm súng tuần tra làm như có ai đó thật sự đang ẩn nấp, Kiều Hiểu Kiều thấy cửa sổ mở ra, đi qua đó nhô đầu ra ngoài nhìn.

Giờ phút này tìm Cận Hoan Nhan như vọt ra khỏi lồng ngực, khẩn trương đến không dám hít thở, nhìn Kiều Hiểu Kiều như đang chờ tuyên án.

Kiều cảnh quan thu người lại, xoay mình xem thường:

"Chạy!"

Hô —— cô ba thở phào một hơi.

Cửa được rào bằng mấy dải băng vàng, vài kỹ thuật viên chịu trách nhiệm khám nghiệm hiện trường cùng lấy dấu vân tay và dấu chân. Phòng bên cạnh, Cận Hoan Nhan ngồi trên ghế sofa lớn, Kiều Hiểu Kiều ngồi đối diện cô lấy khẩu cung.

Cận Ngữ Ca đứng ở một bên, đang nói điện thoại với người thân.

Kiều Hiểu Kiều căn bản đã xác định Âu Dương Thông là kẻ tình nghi, nên chỉ hỏi những chuyện phát sinh cụ thể trong những ngày qua, Cận Hoan Nhan cũng tường thuật đơn giản, đương nhiên, cái thỏa thuận kia cô không đề cập. Kiều Hiểu Kiều mặc dù hơi hoài nghi, nhưng cũng không có chất vấn nhiều.

"Có bị xâm phạm tình dục hay không?"

Cận Ngữ Ca cúp điện thoại, ngay lúc nghe được câu này. Kiều Hiểu Kiều cũng là làm theo luật, nhưng những lời này khiến cho những người có mặt ở đây đều cảm thấy xấu hổ.

Cận Ngữ Ca ánh mắt sắc bén xẹt qua mặt Hiểu Kiều:

“Là Kiều cảnh quan nói bọn bắt cóc là một cô gái phải không?"

Kiều Hiểu Kiều không tiếp tục hỏi, cất sổ và bút:

"Được rồi, cô Cận, bây giờ cô có thể về nhà, có thể cần hỏi khẩu cung thêm 1 lần nữa, sau này tôi sẽ liên lạc với mấy người."

Cận Hoan Nhan cũng đứng lên, áp lực mấy ngày nay, cô ước gì mau chóng trở về nhà ngủ một giấc thoải mái. Nhìn nhìn chị mình, Cận Ngữ Ca đi tới, hai chị em sóng vai đi ra bên ngoài.

Kiều Hiểu Kiều đứng ở một bên, lúc họ đi ngang qua vô tình chạm mắt nhau, Kiều Hiểu Kiều nói một câu:

"Ai nói con gái lại không thể xâm phạm?"

Giọng nói rất nhẹ, nhẹ đến mức Cận Hoan Nhan nghĩ rằng mình nghe lầm, hoặc là bị ảo giác, bởi vì chị hai ở bên cạnh cũng không có phản ứng gì, thậm chí cả ánh mắt cũng không nháy 1 cái.

Mà Kiều Hiểu Kiều nhìn Cận Ngữ Ca, nhìn gương mặt không cảm xúc, im lặng cúi đầu. Đợi sau khi cô đi khỏi, mới ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Cận Ngữ Ca, lòng của cô có lạnh băng như vẻ bề ngoài không, hay hoặc là, bởi vì tôi, mới làm cho cô trở nên lạnh lùng như vậy.

+++++

Kiều Hiểu Kiều vừa quẹo xe vào đường nhà Đỗ Viễn Hành, tiếng di động lại vang lên chói tay. Giọng nói Vương mập mập so với tiếng chuông di động còn muốn rít gào to hơn, ra lệnh kêu Kiều Hiểu Kiều quay lại chỗ cô hai nhà họ Cận, tiếp tục dùng hai trăm phần trăm cảnh giác, để cam đoan người kia được an toàn.

Dù có khờ cũng biết có người dùng mối quan hệ để đẩy người đi như vậy nhất định là Cận Ngữ Ca.

Mấy ngày trước hận không thể đẩy cô ra 8m, bây giờ lại không tiếc sử dụng mối quan hệ với cấp trên để giữ cô ở bên cạnh. Kiều cảnh quan ngày thường mặc dù tự cho mình là người tốt cũng không nghĩ đến mị lực của mình phát huy tác dụng đến mức như vậy. Cô suy nghĩ theo lẽ thường, hiển nhiên là người giàu dựa vào quan hệ thành thói quen xấu. Tuy rằng, mấy ngày qua Kiều cảnh quan ở cùng nhà với cô hai Cận vui đến quên cả đất trời, nhưng thái độ của cô đối với công việc là nghiêm túc, phân tích nặng nề rõ ràng, đối với Cận Ngữ Ca mặc kệ người khác sống chết, hành vi ích kỷ vô cùng oán giận, mà chỉ 1 cú điện thoại liền có thể xoay cô như chong chóng, kiểu như vậy càng làm cho người có tâm huyết như Kiều cảnh quan càng thêm buồn bực.

Tiếng động thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh thỉnh trên cửa nhà Cận Ngữ Ca, Kiều Hiểu Kiều bắt tay vặn quai ba lô trên lưng, cúi nghiêm mặt làm ra vẻ khó chịu cho Cận Ngữ Ca thấy.

Cận Ngữ Ca xem như không có chuyện gì, như biết chắc ai đang ở ngoài cửa, mở cửa xoay người đi vào, căn bản liếc cũng không thèm liếc Kiều Hiểu Kiều một cái. Kiều Hiểu Kiều bị bỏ ở cửa, trừng mắt nhìn nửa ngày, bất đắc dĩ, đành phải tự mình đi vào trong.

Cận Ngữ Ca đang sắp xếp 1 túi du lịch loại nhỏ .

"Cô phải ra ngoài à?"

"Đến La đảo, hẹn khách hàng ở đó, ở lại hai ngày ba đêm"

"Vào lúc này?"

"Cũng không thể vì cảnh sát máy người không phá được án, công ty của chúng tôi sẽ không hoạt động ." Cận Ngữ Ca buông quần áo trong tay, quay đầu lại nhìn Kiều Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều nháy mắt mấy cái, bàn tay lấy đi động từ trong túi quần ra.

"Cô không cần xin chỉ thị, tôi sẽ chịu trách nhiệm về chi tiêu của cô. Bởi vì phải gặp khách hàng, mang vệ sĩ ở bên người không tiện. Cô muốn mang cái gì nói cho tôi biết, bây giờ tôi sẽ kêu người đi mua."

Đã biết cô muốn làm gì, Cận Ngữ Ca chỉ nói vài câu, mọi việc đều xử lý thỏa đáng. Kiều Hiểu Kiều biết rõ bị lợi dụng, há miệng thờ đốc, cũng không biết nói cái gì cho phải.

"Không có việc gì nói, bây giờ là có thể đi."

"Bây... Bây giờ?"

"Sáng mai, khách hàng đến, tôi muốn có thêm thời gian chuẩn bị đón tiếp."

Cận Ngữ Ca làm mỗi một việc, đều có rất nhiều lý do, làm cho bạn không tìm ra có gì phản bác. Ngay cả luôn luôn có chủ ý nói một không hai, Kiều Hiểu Kiều cũng không thể không làm theo lời cô, đành bước đi.

Ban đêm, trên đường cao tốc ánh đèn đường chiếu mờ ảo trên mặt đường vắng vẻ, thỉnh thoảng có tiếng xe tải mui trần lù lù thay phiên nhau chạy ầm ầm qua, sau đó xung quanh cũng vắng vẻ trở lại.

Cận Ngữ Ca dựa lưng vào ghế , nhắm mắt lại, không biết là đang nghỉ ngơi hay là đang ngủ. Kiều Hiểu Kiều không có ý cách xa cô, nhưng rúc ở trong góc chơi điện tử.

Các đồng chí chính tề tiến bước về phía chiến trường tổ quốc...

Các đồng chí chính tề tiến bước tới biên cương tổ quốc ...

Đột nhiên, bài hát cách mạng vang lên đinh tai nhức óc từ điện thoại di động Kiều Hiểu Kiều, mà trong không gian nhỏ hẹp nghe rất chói tai. Cả người đang ở trong trạng thái thư giãn, Cận Ngữ Ca bị dọa đến run run, đột nhiên mở mắt.

Vài ngày trước, tiếng chuông di động của Kiều Hiểu Kiều không phải không có, nhưng toàn vang trên người Kiều Hiểu Kiều. Do cách 1 lớp áo dày, âm lượng nghe cũng không quá lớn. Đợi đến khi Kiều Hiểu Kiều chuẩn bị móc ra nghe thì âm lượng cũng không đến nỗi. Nhưng hiện tại, Kiều Hiểu Kiều đang cầm di động trên tay, lại đột nhiên vang lên, âm nhạc lại sôi sục như vậy. Cận Ngữ Ca cảm thấy tim đập nhanh, lưng cũng đổ mồ hôi.

"Alô?"

...

"Ồi chào, mẹ."

...

"Ồ trên xe, hôm nay con phải đi công tác, mấy ngày nữa trở về."

...

"Dạ, chờ con trở về nhà lấy."

...

"Dạ, bye mẹ."

Một cuộc điện thoại ngắn gọn, nghe cũng là việc vặt trong nhà. Trong lúc Kiều Hiểu Kiều nghe điện thoại, khoảng thời gian này, trạng thái sợ hãi của Cận Ngừ Ca cũng khôi phục lại. Từ từ nghiêng đầu, nhìn nhìn Kiều Hiểu Kiều, lại nhìn điện thoại di động của cô, muốn nói cái gì, suy nghĩ một chút, vẫn là kiềm lại. Cô lại nhắm mắt, sự im lặng trong xe lại được khôi phục.

La Đảo cách thành phố các cô ở, hơn hai trăm km, là địa điểm du lịch nổi tiếng. Mùa đông tuy rằng không có bờ cát sóng biển đẹp, nhưng xung quanh có sân trượt tuyết trên núi, nên vẫn hấp dẫn rất nhiều du khách.

Tối khách sạn thì đêm cũng đã khuya, trên xe chỉ ngủ 1 chút, Kiều Hiểu Kiều ngáp mấy cái liền đi ra, lập tức bị gió đêm đông lạnh lẽo làm tỉnh táo. Tài xế lấy hành lý Cận Ngừ Ca ra, rất tự nhiên đưa cho Kiều Hiểu Kiều.

Kiều Hiểu Kiều cũng tự nhiên mà nhận lấy. Cô và tài xế đều không có ý nghĩ để Cận Ngừ Ca lấy đồ. Sau khi nhận ra mới thấy không đúng, cô cũng không phải vệ sĩ của cô ấy, dựa vào đâu mà muốn cô làm khuôn vác?

Nhưng, Cận Ngừ Ca nắm thật chặt cổ áo khoác ngoài, từ sớm đã đi về phía mấy người giữ cửa cung kính tiếp đón. Kiều Hiểu Kiều cũng chỉ có thể nhìn bóng dáng này bâu mờ, kéo hành lý đuổi theo.

Không chỉ có người giữ cửa đối Cận Ngừ Ca cung kính, toàn bộ người trong khách sạn thoát nhìn đều cẩn thận nghiêm túc, đang chờ đợi Cận Ngừ Ca đi đến. Ở khu nghỉ ngơi, 1 người đàn ông mái tóc rẽ ngôi từ sofa đứng lên, dẫn theo quản lý đại sảnh lại tiếp đón:

"Cận tổng."

"Ừm, Lý tổng vất vả, trẻ như thế vẫn chờ."

"Hắn là vậy. Nhưng thật ra Cận tổng mới vất vả, phòng đã chuẩn bị xong, lên nghỉ ngơi 1 chút trước không?"

"Công việc chuẩn bị đón tiếp khách hàng như thế nào rồi?"

"Đều chuẩn bị xong, mời Cận tổng xem qua?"

Cận Ngừ Ca nhìn xung quanh bốn phía một chút: "Vậy cũng không cần, tôi tin tưởng năng lực quản lý của Lý tổng."

Nói xong, ánh mắt dừng ở người đàn ông phía sau, người kia mặc đồng phục, đeo mắt kính. Nhìn qua liền thấy, thông minh tháo vát, hẳn là người quản lý đại sảnh vừa kịp nở một cái mỉm cười, cúi thấp đầu.

Nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Tôi biết bây giờ còn bắt Lý tổng làm việc thực vô nhân đạo, nhưng mà người khách ngày mai là vô cùng quan trọng đối với chúng ta, đành chiếm dụng anh thêm 1 tiếng nữa, có thể không?"

Người đàn ông 2 mái đương nhiên không có ý kiến gì, bởi vì hắn cũng cố ý muốn ở lại. Nhưng cổ Kiều Hiểu Kiều giống loài động vật giáp xác nào đó vươn ra, oán thán Cận Ngừ Ca.

Tỏ tiên cô, phải mấy tiếng đây? ?

+++++

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Trêu Cợt

Toàn bộ cuộc nói chuyện giữa Cận Ngừ Ca và Lý tổng đều là về công việc, Kiều Hiểu Kiều tuy rằng cảm thấy chán nản, nhưng bây giờ trên danh nghĩa

cô là trợ lý của Cận Ngữ Ca, không thể quá mức tự do. Chỉ có thể nâng cao tinh thần, giống như đang chuyên tâm nghe. Lúc Lý tổng xuất phát từ lễ phép, đưa ánh mắt dừng ở trên mặt cô một lúc, bề ngoài cũng nhanh chóng nở nụ cười nhưng trong lòng 1 chút cũng không vui.

Bảo vệ người khác còn muốn cười làm cảnh, đây rốt cuộc là cái nhiệm vụ quý gì?

Cũng may Cận Ngữ Ca rất đúng giờ, chưa đầy một tiếng, vào phút thứ năm mươi bảy thì nói đã xong, khách sáo vài câu, đứng dậy mang theo Kiều Hiểu Kiều trở về phòng. Bảo đảm tinh thần trạng thái tốt đẹp cũng chính là phương pháp bảo trì hiệu suất công việc, điểm này Cận tổng vẫn rất thấu hiểu.

Vào cửa Kiều Hiểu Kiều liền nằm thành hình chữ đại ở trên giường, vừa than: "Vị khách nào long trọng như vậy? Không biết còn tưởng rằng mấy người phải nghênh đón nguyên thủ quốc gia a."

Nhắm mắt lại oán giận.

"Không liên quan gì đến tôi, dù là nguyên thủ vũ trụ tôi cũng sẽ không nghênh đón, nhưng là đối với tôi có lợi đương nhiên phải cẩn thận."

"Vậy ngày mai rốt cuộc là ai tới?"

"Chuyên gia phát triển du lịch. La Đảo là chỗ vui chơi trên biển, từ lúc xây dựng đến giờ hoạt động cũng không tệ, nhưng bị hạn chế về thời vụ, như mùa hiện tại, hoạt động phụ thuộc vào tiền lãi, tôi cần nghe đề xuất của chuyên gia."

"Không phải có sân trượt tuyết?"

Kiều Hiểu Kiều quay đầu nhìn Cận Ngữ Ca, cô đang ngồi trên ghế, đối diện với mình.

"Tôi muốn phát triển lớn hơn nữa."

Kiều Hiểu Kiều thu hồi ánh mắt, đầu ở trên giường lắc qua lắc lại: "Con người có lòng tham không đáy mà —— khách sạn, bãi biển, sân trượt tuyết đều là của cô, còn chưa đủ ——"

Cận Ngữ Ca hé miệng liếc cô: "Cô biết cái gì."

Giọng nói nhẹ nhàng không mang hàm ý khinh khi.

"Tôi không hiểu tôi không hiểu —— cho nên không phát tài được, chỉ có thể làm cảnh sát, còn phải nghe mệnh lệnh của cô."

Hai cái chân duỗi ra giữa không trung dùng sức hạ xuống, mang theo thân thể ngồi dậy: "Cảnh sát đi tắm, cô từ từ cân nhắc ăn voi như thế nào!"

Nói xong, vui vẻ lục lọi, lấy đồ mình ra, đi đến phòng tắm. Cận Ngữ Ca không để ý tới lời của cô, xem tài liệu bắt đầu những chuẩn bị cuối cùng.

Đang lúc lật từng tờ từng tờ tài liệu, tiếng ngân nga của Kiều Hiểu Kiều trong phòng tắm vang đến. Làm cho Cận Ngữ Ca đang chăm chú xem tài liệu cũng bị phân tâm. Nghe cô hát không rõ giai điệu, cảm thấy thật tức cười. Đột nhiên thấy chiếc gạt tàn bằng sứ trên bàn, vươn tay lấy nó thả trên mặt đất, tiếng vỡ vụn phát ra, sau đó tự mình lại không nhẹ không nặng kêu một tiếng:

"A ——"

Giấy tiếp theo, cửa phòng tắm phanh một tiếng mở rộng ra, Kiều Hiểu Kiều cả người trần truồng, trên đầu đầy bọt vọt ra ngoài. Cận Ngữ Ca đầu tiên là lấp bấp kinh hãi, sau đó chột dạ, vội vã cúi thấp đầu che giấu.

Kiều Hiểu Kiều về mặt đề phòng, thấy Cận Ngữ Ca bình ổn, lại nhìn xung quanh. Cái gì dị thường cũng không có, cửa sổ vẫn đóng kỹ, chỉ có một cái gạt tàn thuốc vỡ trên mặt đất. Quay lại nhìn Cận Ngữ Ca, ánh mắt muốn tìm hiểu cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, lại thấy cô đầu cúi rũ xuống, giấu không được khóe miệng co rúm, như đang cố gắng che giấu ý cười.

Dường như đã biết nguyên nhân, Kiều Hiểu Kiều hít thở dồn dập, cổ họng bình tĩnh hỏi:

"Sao lại thế này?"

Cận Ngữ Ca cố gắng che mặt, khóe miệng mím lại, cố nhịn ý cười. Bởi vì trắng noãn tron mềm bọt xà phòng trên đầu Kiều Hiểu Kiều trượt xuống, bị rơi vào mắt khiến mắt không mở ra được, bộ dạng thật sự là rất buồn cười! Vốn thầm nghĩ dọa cô một chút, không nghĩ trường hợp kinh người như vậy xảy ra.

Miễn cưỡng nói vài chữ: "Không có việc gì."

Lại cố gắng mím chặt môi: "Tay không bắt được, làm vỡ đồ."

Kiều Hiểu Kiều nhìn chằm chằm ánh mắt của cô: "Cô lấy gạt tàn thuốc làm gì. Mấy ngày qua không thấy cô biết hút thuốc a?"

Cận Ngữ Ca không nói, cũng không ngừng đầu lên nhìn cô.

"Cô —— trêu chọc tôi hả?"

Nghe câu đó , Cận Ngữ Ca rớt cuộc không nín được, bật cười. Mặc dù không đến mức ôm bụng cười to, cũng vẫn là vẻ mặt buồn cười. Do được tu dưỡng nghiêm khắc, nên cô nghiêng đầu đi, lấy tay che nửa khuôn mặt, mím môi cười cười. Vì vậy, cô cũng không nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều co rúm, hai mắt từ từ nheo lại hình viên đạn.

Đi ra, thuận tay đập thật mạnh trên bàn đá cẩm thạch, Kiều Hiểu Kiều vài bước lại gần, hai tay giữ chặt hai vai Cận Ngữ Ca, hơi dùng sức 1 chút kéo cô đứng lên.

Kiều Hiểu Kiều hơi cao, nhưng bây giờ cô đi chân trần, mà Cận Ngữ Ca vẫn chưa cời giày cao gót, vì thế tầm mắt 2 người lúc này là ngang nhau. Cận Ngữ Ca bị sợ hãi, thôi không cười nữa, bả vai co lại, nhìn chăm chăm vào Kiều Hiểu Kiều, nhìn thấy đôi mắt sáng ngời đầy phần nộ. Vốn tưởng rằng cô phát hiện bị lừa sẽ quay về mặc quần áo trước, kết quả phản ứng hơi kịch liệt , nhưng mà cô hai Cận cũng không có ý hối hận, không né tránh, vẫn tiếp tục nhìn cô.

Nhưng thật ra Kiều Hiểu Kiều nhất thời nổi nóng đi tới bắt người ta, bắt được lại không biết làm như thế nào cho hả giận, trái lại Cận Ngữ Ca ở trong tay so với lúc trước thanh cao, cao ngạo thì bây giờ vẻ mặt sợ hãi, nhìn đến ngây người.

Hai người đứng như vậy, yên lặng, đối diện. Ánh mắt thăm dò, lại không rời nhau. Tim đập nhanh, hít thở cũng không đều . Sau một lúc lâu, hai tay Kiều Hiểu Kiều giữ chặt Cận Ngữ Ca từ từ buông lỏng, trùng to hai mắt.

Kết quả, bọt tẩm theo khước mắt lại vào trong mắt, cô chịu đau, lập tức buông cả hai tay, một tay đem tóc dán trên trán gạt đi, một tay lau mặt, không nhìn lại Cận Ngữ Ca, nhắm chặt mắt cúi đầu đi vào trong phòng tắm.

Cận Ngữ Ca đứng tại chỗ, đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm một hơi, lại bởi vì thấy bóng dáng Kiều Hiểu Kiều mà thất thần. Gầy không có thịt cũng không có gì hay để xem, nhưng là eo nhỏ phía dưới thực đầy đặn, mông mượt mà, tại sao lại cảm giác như vậy rất —— gọi cảm! ! Cận Ngữ Ca lập tức ý thức được bản thân đang suy nghĩ cái gì, nháy mắt cả mặt đỏ bừng. Lúc này đối diện nhìn thẳng, chăm chú quan sát Kiều Hiểu Kiều cũng không cảm thấy gì, ngược lại tại sao chỉ vì 1 bóng dáng mà lại có những ý tưởng lung tung như vậy.

Chắc là làm việc suốt đêm nên mệt mỏi .

Cận Ngữ Ca xoa xoa 2 bên thái dương, tự an ủi mình như vậy.

Khoảng 30 phút sau, Kiều Hiểu Kiều mới lại từ trong phòng tắm đi ra. Mặc áo tắm, trên cổ quấn khăn mặt, cúi đầu nghiêm mặt cũng không thèm nhìn tới Cận Ngữ Ca, ngồi lên giường lau khô tóc của mình.

Cận Ngữ Ca đã dọn dẹp xong mấy mảnh vỡ của gạt tàn thuốc, nhìn Kiều Hiểu Kiều, muốn nói cái gì lại không tiện mở miệng, thấy cô vẫn đang cúi đầu không muốn nói chuyện, đành phải cầm đồ đi tắm.

Chờ Cận Ngữ Ca từ phòng tắm đi ra, Kiều Hiểu Kiều đã chui vào trong chăn chỉ chừa cái ót ở bên ngoài. Hiển nhiên còn đang giận chuyện vừa rồi. Nghĩ đến, cũng là do mình không đứng, trêu chọc có chút ít quá đáng, nhưng nếu bây giờ cô ấy không muốn nói chuyện, đơn giản hoãn lại giải quyết sau. Nghĩ đến ngày mai còn có chuyện quan trọng, Cận Ngữ Ca cũng không lưu luyến nhiều hơn nữa, thu dọn xong, một lúc sau tắt đèn, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau bình an vô sự, hai người thức dậy, đều tự mặc quần áo rửa mặt. Kiều Hiểu Kiều tuy rằng không nói lời nào, sắc mặt cũng đã như bình thường. Cận Ngữ Ca nghĩ đến công việc, cũng không có nhiều lời, muốn chờ xong mọi việc sẽ quay lại giải quyết chuyện ngày hôm qua.

Công việc tiếp đón vị khách quý vô cùng trôi chảy, với thân phận trợ lý - Kiều Hiểu Kiều cũng làm rất ra dáng, lúc Cận Ngữ Ca nói chuyện với người khác cần sự trợ giúp của cô, rất đúng lúc lấy tư liệu, phóng hình ảnh, phối hợp vô cùng ăn ý. Cận Ngữ Ca rất vừa lòng, không khỏi nhiều lần nhìn cô, trong lòng âm thầm khen ngợi, nhìn không ra một cảnh sát làm công việc khác lại có năng lực tốt như vậy.

Kiều Hiểu Kiều hành động phối hợp với cô, nhưng không trao đổi ánh mắt với cô, còn gạt tóc tỏ vẻ xem thường . Cũng may chuyên gia bận rộn trao đổi công việc với Cận Ngữ Ca, cũng không có phát hiện không khí quỷ dị giữa hai người trong lúc này.

Một ngày sau, vấn đề muốn bàn bạc cũng đã xong. Cận Ngữ Ca đưa khách đến sân trượt tuyết chơi nửa ngày, rồi mới tiễn họ lên máy bay. Lúc 2 người ngồi xe trở lại khách sạn, cũng đã là giữa trưa ngày thứ ba.

Kiều Hiểu Kiều ăn trưa rất no, mệt mỏi rã rời, híp mắt đi theo sau Cận Ngữ Ca, mơ mơ màng màng. Lúc đi ngang qua đại sảnh khách sạn, Cận Ngữ Ca đột nhiên dừng lại, Kiều Hiểu Kiều đi ở phía sau bên trái cô không có để ý, suýt nữa ngã lên người của cô, bởi vì nhân viên muốn tránh, suýt chút nữa tự mình ngã luôn.

Con buồn ngủ lập tức biến mất, Kiều Hiểu Kiều không hiểu nhìn Cận Ngữ Ca, không biết tại sao cô lại đột nhiên dừng lại.

Cận Ngữ Ca xoay người, nhìn về phía cô: "Đêm hôm đó là tôi không tốt, cô đừng nóng giận ."

Kiều Hiểu Kiều bất ngờ với chuyện xảy ra, mở to mắt, kéo kéo mặt không nói lời nào.

"Đã 2 ngày, cô không có nói chuyện với tôi, cảnh sát ai cũng nhờ mọn như vậy sao?"

"Đừng quy chụp tất cả, tôi cũng không nghĩ bản thân vĩ đại đến mức có thể đại diện toàn bộ tập thể cảnh sát."

"Ít nhất hiện tại ở trước mặt tôi, cô là người đại diện cho hình tượng cảnh sát nhân dân." Cận Ngữ Ca nhướn mày, Kiều Hiểu Kiều cũng phát hiện khi quen lâu, biểu cảm của cô cũng rất phong phú.

"Tôi đây có cần hay không nghiêm chào đối với quý cô a?"

Cận Ngữ Ca nhoen miệng cười.

Người không thường cười, ngẫu nhiên tươi cười có thể làm cho người khác cảm thấy phá lệ động lòng người, Kiều Hiểu Kiều cũng hiểu được nụ cười này chạm đến đáy lòng của cô, nhìn mặt Cận Ngữ Ca, quên chuyện trước mắt.

"Vậy cô nói đi, muốn như thế nào mới có thể giải tỏa được phần nộ trong lòng cô?" Cận Ngữ Ca dường như đã có sẵn tính toán.

"Mời tôi —— ăn cơm?" Kiều Hiểu Kiều nhướn mày.

"Mấy ngày nay, 3 bữa của cô không phải tôi mời cô ăn sao a? Chẳng lẽ ăn không hài lòng?"

Kiều Hiểu Kiều mân mê miệng suy nghĩ một chút, cũng không có thể nói như vậy. Tay nghề đầu bếp của khách sạn tốt lắm, lại là phục vụ bữa ăn đặc biệt cho cô và Cận Ngữ Ca, Kiều Hiểu Kiều ăn hết sức hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Ôm Ấp

"Vậy cô tính làm gì để gửi đến tôi lời xin lỗi chân thành?"

Kiều Hiểu Kiều tay rút túi quần, nghiêng đầu hỏi.

Cận Ngữ Ca biểu cảm rất lạnh đạm, trong ánh mắt còn có ẩn ẩn tơ máu, nhưng vẻ mặt rất thoải mái.

"Lại đây." Dẫn Kiều Hiểu Kiều chuyển qua một phòng lớn hình tròn ở bên trái khu nghỉ ngơi, chỉ vào sofa:

"Mời ngồi."

Kiều Hiểu Kiều không biết đối phương muốn làm gì, cũng cảm thấy thú vị, Cận Ngữ Ca như vậy thoát nhìn không hề lạnh băng và đậm mạc, mà có nhiều điểm giống người.

Thuận theo ngồi xuống, ngửa đầu, cười như không cười nhìn Cận Ngữ Ca.

Cận Ngữ Ca nhướn nhướn lông mày, không nói gì, xoay người đi đến cây đàn dương cầm ở giữa gian phòng, ngồi xuống, mở nắp phím đàn. Kiều Hiểu Kiều mơ hồ đoán được cô muốn làm gì, hơi ngạc nhiên, ánh mắt sáng bừng lên, không nhúc nhích nhìn chăm chăm người đang vì mình diễn tấu.

Ánh mặt trời từ hướng nam chiếu vào toàn bộ cửa sổ sát đất, có thể thấy núi tuyết ở xa xa, phản xạ lại ánh sáng trắng bạc, không chói chang, nhưng làm người ta cảm thấy được ấm áp, hoà thuận, vui vẻ. Không gian im lặng mà dễ chịu, chỉ có âm thanh của im lặng. Sau đó, ngón tay thon dài của Cận Ngữ Ca nhẹ nhàng chạm lên phím đàn, tiếng nhạc chậm rãi tản ra bốn phía.

Tiếng nhạc thanh thoát, từng nốt từng nốt thấm nhập nội tâm, làm cho người ta không tự giác thả lỏng theo, tâm tình cũng vui vẻ lên. Người trong đại sảnh tựa hồ cũng bị tiếng nhạc hấp dẫn, xoay đầu lại nhìn Cận Ngữ Ca. Trong giờ phút này Hiểu Kiều thật thoải mái, thân mình dựa lên sofa, hơi hơi đắc ý, bắt đầu hưởng thụ một chút hạnh phúc thuộc về riêng mình.

Từ góc độ Kiều Hiểu Kiều nhìn sang, chỉ thấy được một nửa người Ngữ Ca, đôi vai theo tay đánh đàn hơi hơi động, tóc đen nhánh, cổ thon dài mà trắng như tuyết, đôi mắt sáng lấp lánh, mi dày, mũi anh đào nhỏ nhắn, vô cùng xinh đẹp cùng tinh xảo.

Nhìn đoán không ra, băng sơn này xinh đẹp đến nhường này.

Hiểu Kiều nhìn như có điều suy nghĩ, khóe môi chậm rãi cong lên, Cận Ngữ Ca đôi khi ngẩng đầu lên nhìn thẳng cô. Tiếng nhạc lan tỏa, ánh mắt giao hòa, nảy sinh 1 cảm giác kỳ lạ, vờn quanh bọn họ, dường như xung quanh không ai ngoài họ. Kiều cảnh quan chăm chú để ý Cận tổng thanh thuần nhưng lạnh lùng cùng đậm mạc hơi khác thường, nhìn rất hưởng thụ, không ngờ đem ánh mắt di chuyển đi nơi khác.

Kiều Hiểu Kiều lần đầu tiên nhìn thấy Cận Ngữ Ca dùng ánh mắt ôn hòa không hề là sắc bén như vậy mà nghiêm túc nhìn cô. Tuy rằng cô cũng biết đó là thói quen của Cận Ngữ Ca, ánh mắt sắc bén kia cũng không cố ý nhằm vào cô, chỉ là thói quen mà thôi. Nhưng mà, nhìn khuôn mặt lạnh như băng không chút biểu cảm, mỗi ngày chột trước mắt mình, luôn làm cho người ta không thoải mái lắm. Cho dù là Kiều cảnh quan đại nhân đại lượng, có thể không quan tâm về ngoài này của cô, nhưng cũng khó tránh khỏi cảm thấy không có chút vui vẻ nào trên đời. Hiện tại đang từ kỳ băng hà chuyển sang mùa xuân, Kiều Hiểu Kiều bỗng cảm thấy toàn thân thư thái, tâm tình cũng như có cánh.

Trên đường trở về Cận Ngữ Ca như trước ngồi ở phía sau nghỉ ngơi. Kiều Hiểu Kiều dứt khoát chui vào ghế phụ lái, với danh nghĩa đẹp đẽ: cùng lái xe nói chuyện phiếm phòng ngừa hấn buồn ngủ. Thật ra ngồi ở phía sau với băng son rất nhàm chán, Cận Ngữ Ca ôn hòa so với phù dung sớm nở tối tàn còn ngắn hơn, hiện tại lại lần nữa khôi phục trạng thái lạnh lùng, Kiều cảnh quan bắt đầu dĩ nhiên miệng, không muốn so đo với cô.

Cậu tài xế trẻ tuổi, dễ nhìn của Cận Ngữ Ca, là Ngô Đông, mặc đồng phục quân hàm, đeo găng tay màu trắng, nho nhã lễ độ, lịch thiệp. Kiều Hiểu Kiều nâng tầm ngăn với phía sau lưng lên, nhỏ giọng hỏi trộm hân:

"Công việc của anh chắc vất vả lắm nhỉ?"

"Rất tốt, nhưng không vất vả lắm." Ngô Đông lịch sự trả lời.

"Nhưng bà chủ của mấy người kinh khủng như vậy, anh nhất định trải qua không dễ dàng."

Kiều Hiểu Kiều nói rất nghiêm trang, một chút cũng không sợ bị cán phải đầu lưỡi. Ngô Đông vẻ mặt trở nên vô cùng cứng nhắc, hơi xấu hổ cười nói: "Không... không có, Cận tổng tốt lắm."

"Anh không phát hiện ra cô ấy không biết cười à, như vậy còn gọi tốt lắm à?"

"Cũng... Cũng không phải, khi làm việc, phải luôn nghiêm túc một chút..."

"Nhưng bình thường cô ấy cũng không cười à, tôi hoài nghi thần kinh trên mặt cô ấy có chỗ thiếu hụt, anh thấy đúng không?"

"..."

Ngô Đông thật sự không biết nói gì mà miễn cưỡng cười chống đỡ, nhưng Kiều Hiểu Kiều không biết trước sau, còn tự do phát biểu cảm tưởng:

"Cậu làm việc với bà chủ như vậy, áp lực nhất định rất lớn?"

"Chỗ này..." Ngô Đông đưa một ngón tay chia chia mặt sau: "Không cách âm..."

Giống như để nghiệm chứng lời Ngô Đông nói, tấm ngăn lạng lẽ không một tiếng động hạ xuống, may mắn Hiểu Kiều nghiêng mặt cùng Ngô Đông nói chuyện, rất nhanh liền phát hiện, lúc tấm màn Cận Ngữ Ca nhìn xuyên qua về phía mình, làm bộ ngồi yên như lời nói mới rồi không phải mình nói.

Hai người ngồi ở ghế trước đều không có lên tiếng, phản ứng im lặng như nhau. Kiều Hiểu Kiều cảm thấy sau ót mình giống như bị ngàn vạn cây kim đâm xuyên qua, gió lạnh suu suu.

Sau một lúc lâu, cũng không động tĩnh gì, Kiều Hiểu Kiều khẽ nhúc nhích, thử giương mắt nhìn kính chiếu hậu, nhìn thấy trong gương khuôn mặt không cảm xúc đang nhìn cô.

Chột dạ, vội vàng đem hai mắt chuyển qua một bên, như không có việc gì nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Quả nhiên âm hiểm

Chuyện ngoài ý muốn trên đường cũng không có ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của Kiều Hiểu Kiều, sau khi trở về Cận Ngữ Ca bận rộn giải quyết những việc tồn đọng trong 2 ngày qua, nên cũng không phát biểu bất kỳ lời oán giận nào.

Cận Ngữ Ca và cô ra ngoài ăn tối, về đến nhà lại ngồi vào bàn làm việc bắt đầu công việc. Kiều Hiểu Kiều quay ra tự nhiên mở TV, ăn cái gì đó, ngồi ở trên ghế sofa cười ngửa tới ngửa lui, Ngữ Ca cũng lười mặc kệ cô.

Kim đồng hồ cùng kim phút song song đi qua số 12 một chút, cuối cùng Cận Ngữ Ca cũng hoàn tất công việc 1 ngày, khép lại máy tính ngắt ngắt mi tâm, thờ dài.

Đứng lên pha ly nước ấm, nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều đang cuộn tròn trên ghế sofa ở phòng khách ngủ.

Mặc áo lông cao cổ xù xì, mái tóc xoăn xoăn, màu da trắng nõn, khi Kiều Hiểu Kiều ngủ rất giống bộ dáng của thiên sứ trong tranh. Lông mi cũng không nồng đậm, là một đường thẳng rõ ràng, đôi môi mỏng manh mím lại, hít thở cũng rất nhẹ. Hoàn toàn không có dáng vẻ mạnh mẽ ngày thường.

Cận Ngữ Ca đứng ở trước sofa, cầm ly nước nhìn cô chăm chú. Trong đầu toát ra rất nhiều ý nghĩ kỳ lạ.

Người này có phải là thiếu sắc tố đen hay không? Màu da nhợt nhạt coi như xong, con ngươi cùng tóc cũng đều là màu rậm rậm, thoát nhìn rất sạch sẽ. Tuy rằng cô ấy cũng không sạch sẽ, ở với cô ấy liên tục nhiều ngày như vậy, đều thấy cô ấy mặc cùng một chiếc quần jeans cũng biết. Mấy ngày hôm trước trêu chọc, cô ấy có vẻ rất giận, nhưng mà cảm giác cũng không có nghiêm trọng như vậy, hôm nay đơn giản đàn 1 bài đồ nhẹ liền bỏ qua. Hon

nữ, đã rất lâu không có đàn, không biết tại sao đột nhiên muốn đàn một bài cho cô ấy nghe, mà khi cô ấy lắng nghe, biểu hiện cũng tốt lắm, làm cho mình đàn càng thêm hưng trí. Thời điểm đánh đàn, có người nghe ẩn ý, cảm giác như vậy thật sự là không thể tốt hơn, trước kia cũng không thêm để ý, lần này quả thật rất kỳ lạ.

Ánh mắt dòm khỏi gương mặt Kiều Hiểu Kiều, trong lúc vô ý nhìn thấy trên bàn trà có 1 cái túi da, có vẻ là bao dây lưng đựng súng lục.

Cận Ngữ Ca chưa từng thấy qua loại vũ khí này gần như vậy nên hơi tò mò. Nháy mắt mấy cái, đặt ly xuống bàn, tiến lại gần khom người vươn tay cầm lấy cán súng màu đen.

Tay cầm được súng, vừa muốn cầm lên xem kỹ, Kiều Hiểu Kiều trên ghế sofa động đậy, mạnh mẽ ngồi dậy lập tức bỏ nhào lên, bắt lấy cánh tay Cận Ngữ Ca, trên tay dùng lực liên vận cô xoay người, một cánh tay bị vận ra sau lưng, đầu gối đè chặt lên thắt lưng của cô, áp toàn lực lên đó.

Bất ngờ không kịp đề phòng, vô cùng đau đớn, cô hai Cận Ngữ Ca được nuông chiều từ bé hoàn toàn không thể tưởng được sẽ gặp phải tình huống téo ngoe này. Chân mày nhíu chặt, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Lấy được quyền chiến thắng, Kiều Hiểu Kiều mới phát hiện có gì không đúng, vốn mơ hồ cảm giác có người muốn động súng của mình, trực giác phản ứng liền nhảy dựng lên bắt người. Hiện tại đang đối phó là Cận Ngữ Ca, kinh hãi buông lỏng tay, Cận Ngữ Ca cả người bỏ nhào ở trên mặt đất.

Kiều Hiểu Kiều nhếch môi ngẩn ngơ, nhanh chóng tiến tới, nửa quỳ trên thảm, đỡ Cận Ngữ Ca từ mặt đất lên, ôm vào trong lòng.

"A, cô không sao chứ? Tôi không biết là cô a..."

Cận Ngữ Ca tựa vào trong lòng, gất gao cau mày, nhắm chặt mắt. Đau nhức từ vai và cánh tay vẫn chưa hết, nên cũng không có dư sức lực trả lời Kiều Hiểu Kiều câu hỏi.

Kiều Hiểu Kiều một tay ôm cô, tay còn lại đặt trên lưng vỗ về:

"Aizzz, có nặng lắm không a? Nếu không đi bệnh viện nha?"

Cận Ngữ Ca thà chịu đau, không phát ra 1 tiếng động gì, cắn chặt môi dưới, toàn thân nhanh chóng cứng ngắt. Lúc này bị tấn công cũng không rên một tiếng, nếu cô hét chói tai chỉ sợ bây giờ vệ sĩ đối diện đã sớm phá cửa xông vào.

Kiều Hiểu Kiều mặt nhăn, mày nhíu vô tội nhìn người trong lòng. Chắc chắn là rất đau a, lúc trước ở trường cảnh sát, thân thủ của cô rất được huấn luyện viên tán thưởng, rất nhiều nam sinh bị cô dạy cho 1 bài học đều gào khóc thảm thiết. Trong lúc mơ hồ không nhận rõ, dùng toàn bộ sức lực ra tay. Cận Ngữ Ca không chịu đựng được, không chừng phải ngất đi thôi.

Cận Ngữ Ca vẫn là không phản ứng gì, cánh tay không bị tổn thương nắm lấy góc áo lông của Kiều Hiểu Kiều, túm chặt như mượn sức để giảm bớt đau đớn trên cánh tay còn lại. Hiểu Kiều cũng không nói gì, cẩn thận ôm cô, chờ đau đớn của cô từ từ qua đi.

Một hồi lâu sau, cảm giác cơ thể căng thẳng của Cận Ngữ Ca từ từ mềm nhũn. Sắc mặt trở nên trắng bệch, hít thở vừa ngắn vừa gấp gáp. Hiểu Kiều nhẹ nhàng vỗ về cô:

"sao rồi..."

Cận Ngữ Ca không nói lời nào, buông góc áo của cô ra, nâng cánh tay chống lên vai Hiểu Kiều, muốn đẩy cô ra, nhưng mềm nhũn không còn chút sức lực, đành phải buông lỏng. Kiều Hiểu Kiều nhìn cánh tay chống đỡ ở trên vai mình, đưa tay cầm lấy, lắc lắc nhẹ nhàng:

"Ngữ Ca?"

Cận Ngữ Ca nghe xưng hô như thế, không hề có ý giẫy dụa, sức nặng toàn thân đều đặt trên người Kiều Hiểu Kiều, từ từ mở mắt.

Hiểu Kiều nhanh chóng đưa mặt lại gần: "Ngữ Ca, có sao không?"

Cận Ngữ Ca nhìn chằm chằm đôi mắt của cô gần trong gang tấc, rất muốn đưa tay ra ngoài. Nhưng lại bị hấp dẫn bởi con ngươi màu hổ phách đến thất thần làm quên mất chuyện trước mắt.

Kiều Hiểu Kiều nháy mắt mấy cái, đem tay Cận Ngữ Ca bỏ vào trong lòng mình, lấy cánh tay nhẹ nhàng vuốt ve môi dưới của cô đang bị cắn chặt đến trắng bệch:

"Đừng cắn, cắn nữa sẽ chảy máu..."

Về mặt vô cùng vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bắt Đầu

Cận Ngữ Ca mặt trắng bệch lập tức đỏ bừng, vội vã nhìn sang một bên, tay chống lên sofa bên cạnh, định từ trong lòng Kiều Hiểu Kiều tránh ra bên ngoài.

Kiều Hiểu Kiều vô ý tay nắm chặt, vốn không nhiều sức lực một lần nữa liền kéo Cận Ngữ Ca trở vào lòng. Không hiểu ý động tác của cô, Ngữ Ca kinh ngạc ngửa mặt nhìn cô.

Hiểu Kiều cũng ngẩn người, cô chỉ cảm thấy ôm người ta như vậy cảm giác rất tốt, mới không muốn buông ra. Hành động hoàn toàn là do bản năng gây nên, hiện tại mới kịp phản ứng, cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Nở nụ cười che giấu, vội vàng buông tay ra, giúp Cận Ngữ Ca ngồi dậy.

Xếp bằng chân ngồi bên cạnh Ngữ Ca, một tay bắt lấy cánh tay của cô, một tay đỡ vai kia của cô, nhẹ nhàng kéo kéo:

"Duỗi ra một chút, cử động từ từ thôi, xem có trật khớp hay không?"

Cúi đầu, giả bộ xem xét cánh tay người ta. Thật ra là không dám đối diện người trước mặt, cảm thấy trên mặt mình nhiệt độ không thấp. Theo tình huống ngày thường không chừng sắc mặt đã đỏ gay gắt. Mà Cận Ngữ Ca cũng không ngẩng đầu lên nhìn cô, cánh tay kia bị nắm, máy móc giật giật lại.

"Đau không?"

Hiểu Kiều vừa giúp cô xoa bóp vừa hỏi, không có nghe trả lời, liền ngẩng đầu lên nhìn.

Cận Ngữ Ca cũng đang nghiêng đầu nhìn cô, hiển nhiên năng lực khôi phục so với cô nhanh hơn nhiều, sắc mặt đã trở lại bình thường. Bị nhìn chăm chú, Kiều Hiểu Kiều hơi xấu hổ, ngượng ngùng rút tay:

"Xin lỗi, tôi —— "

"Kiểu cảnh quan thật sự là thân thủ bất phàm a."

Cận Ngữ Ca ôn hoà nói một câu, một tay chống đất liền đứng lên. Hiểu Kiều còn ngồi, ngưỡng mặt lên nhìn cô, ánh mắt vô cùng thành khẩn:

"Tôi thật sự không phải cố ý, cô đừng nói với cấp trên của tôi a."

Cận Ngữ Ca cúi đầu nhìn xuống về mặt cầu xin thương xót của cô, cất bước về phòng ngủ:

"Còn tùy vào biểu hiện sau này của cô."

Giọng điệu vô cùng thoải mái.

Nếu bây giờ Kiều Hiểu Kiều đứng trước cô, có thể nhìn thấy khoe miệng Cận tổng cong lên cùng ánh mắt mỉm cười, phối hợp với giọng điệu thoải mái và vẻ mặt vui vẻ. Nhưng tiếc là cô đang ngồi mà còn ở sau lưng người ta, nên chỉ có thể ủ rũ ủ rũ, dùng đầu ngón tay xoa xoa huyết thái dương, nhìn theo bóng dáng Cận Ngữ Ca, lo lắng phải làm thế nào để lấy lòng cô ấy, mới không để cấp trên biết việc sai lầm ngày hôm nay.

Cận Hoan Nhan vừa vào nhà liền được tiếp đón nồng nhiệt.

Cận lão phu nhân cùng di Chu trái 1 bên, phải 1 bên lôi kéo cô, như thế nào cũng không buông tay, khác hết đợt này đến đợt khác. Mặc cho cô giải thích như thế nào, là chỉ bị giam lỏng vài ngày thôi không bị hành hạ gì cũng không tin. Xem cô như từ bể khổ, thể xác và tinh thần bị thương nặng trở về.

Vợ chồng Cận Trung cùng Lộ Vi ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt vui mừng âu yếm nhìn con gái út. Cận lão gia từ tuy rằng không có biểu hiện rất xúc động như mọi người nhưng thấy cháu gái bình an trở về, vui mừng kích động đến râu mép run run.

Cận Ngữ Ca đứng ở một bên, nhìn người nhà vui mừng gặp lại, đầu mày mày ngày nhú chặt rớt cục cũng thoáng giãn ra. Thỏa đáng tiến bước mấy người của cảnh cục lại đây lấy thiết bị, cô đứng trước cửa lớn nhìn toàn cảnh trong nhà, cũng không trở lại phòng khách đang có cảnh đoàn tụ xúc động. Mở cửa xe, kêu tài xế trở về công ty tiếp tục làm việc.

Cận Ân Thái già rồi, Cận Trung là họa sĩ xa lánh thế sự, Cận Hoan Nhan lại tự do, thông thả, phui tay ra đi không lưu luyến gì, tập đoàn Cận thị to như vậy, nếu muốn duy trì gia nghiệp Cận Ngữ Ca nhất định phải tận tâm tận lực, làm đến kiệt sức. Nếu cô không làm, người tiếp nhận Cận thị có khi là người ở ngoài Cận thị, hoặc ở trong Cận thị, chờ đến khi có người tiếp nhận, cho nên, cô không thể không làm.

Cận Hoan Nhan cũng không phải chỉ biết sống phóng túng mà thôi, cô chẳng qua là không muốn cuộc đời mình lãng phí vào những chuyện không có hứng thú. Trong mắt cô những con cháu nhà giàu chỉ muốn có thành tựu trong sự nghiệp chỉ là 1 loại tự ti dùng thành tích để đánh bóng bản thân; so với quần áo hàng hiệu, túi sách đắt tiền cô càng khinh thường hơn. Cô ba nhà họ Cận có thú vui là: lái máy bay, đua ngựa, cười khinh khí cầu vượt qua núi non, một mình điều khiển du thuyền vượt qua eo biển, chỉ cần là phấn khích là có thể làm. Ai kêu người ta số tốt, có 1 người chị chịu thương chịu khó bỏ

phí tuổi thanh xuân để gầy dựng gia nghiệp.

Cho nên Cận Hoan Nhan cũng đôi khi có lương tâm, đồng ý chia sẻ 1 chút âu lo với chị mình. Chẳng hạn như bây giờ, hiếm khi thấy cô ba Cận thị khoác lên mình bộ đồ công sở, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi ở văn phòng làm việc dành riêng cho cô trong cao ốc Cận thị, sơn móng tay.

Bởi vì cô bị bắt cóc mà thời gian cuộc họp dài thêm 30 phút mới bắt đầu, cô chỉ cần vô điều kiện tán thành quyết định của chị cô là hoàn thành nhiệm vụ. Sau đó cô có thể về nhà ăn các loại mỹ thực do di Chu vì cô mà nấu, sau đó cời bỏ lớp vỏ bọc viên chức ra, tiếp tục cuộc sống tự do tự tại của mình.

Trên bàn, điện thoại nội bộ vang lên, Cận Hoan Nhan giật mình, đang chuyên tâm sơn móng tay bỗng lệch tay làm dính sơn lên vùng da xung quanh. Cô ba nhú mày, dùng đoạn mút xóa đi chỗ sơn bị lem.

"Cận... Phó tổng, bên ngoài có nhân viên chuyển phát nhanh nói có đồ quan trọng phải giao tận tay cho cô."

Bởi vì Cận Hoan Nhan không thường xuất hiện, cũng không có chức vụ cụ thể ở công ty, thư ký tiểu Thư không biết phải làm sao xưng hô với cô, đành miễn cưỡng căn cứ thân phận của cô gán cho cái chức phó tổng, ai biết loại con cháu nhà giàu bên trong mâu thuẫn đấu đá như thế nào, phần lớn ai cũng đều nói như vậy, chắc cũng không có sai.

Cận Hoan Nhan mới vừa xoay nắp bình nước, nghe đến đó ngừng tay suy nghĩ một chút:

"Chuyển phát nhanh cái gì?"

"Là tài liệu, nhân viên bộ phận an ninh đã kiểm tra kỹ càng, không phải vật nguy hiểm. Nhưng mà nhân viên nhất định phải giao tận tay cho cô."

Thư ký trả lời thật cẩn thận.

"Nơi nào đưa tới?"

"Lý Hoành."

Cận Hoan Nhan ngẫm lại, mới về đây có 2 ngày, có thể có công việc gì đó, không lo lắng nhiều nữa:

"Mời hấn vào đi."

Cúp điện thoại, đem những thứ vụn vặt trên bàn để qua một bên, lúc này cánh cửa cũng mở, Cận Hoan Nhan vừa ngẩng đầu lên, liền đối diện với một đôi mắt quen thuộc, lóe sáng dưới vành nón.

Thư ký không biết nội tình trong đó, hết lòng báo cáo:

"Cận phó tổng, người này chính là nhân viên công ty chuyển phát nhanh. Người chuyển phát ghi chú rõ ràng là phải đưa tận tay, cho nên hấn nhất định phải gặp cô."

Cận Hoan Nhan ánh mắt dừng trên mặt Âu Dương Thông, nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

Thật sự là to gan lớn mật a...

Cảnh sát hiện tại đang khẩn trương tìm cô, ngang nhiên quang minh chính đại đến tòa nhà Cận thị, còn cười đến cảnh xuân sáng lạn. Cận Hoan Nhan hơi ngáp ngừng, lập tức căn dặn thư ký:

"Được rồi, hiểu rồi, cô ra ngoài trước đi."

Thư ký tiểu Thư vốn nghĩ rằng người đến giao chuyển phát nhanh xong sẽ đi về, cũng cảm thấy kỳ lạ. Nhưng thôi, nghe lời là được rồi, đi ra ngoài và đóng cửa lại.

Âu Dương Thông cầm túi giấy chuyển phát nhanh ở trong lòng bàn tay khua khua, cười vui vẻ:

"Cô Cận, chúng ta lại gặp mặt."

Cận Hoan Nhan không có biểu hiện gì, hơi rũ mắt:

"Chúng ta gặp mặt giống như không có chuyện gì vui vẻ a?"

"Hả? Cô không thoải mái sao?"

"Nếu cô bị bắt cóc sẽ vui vẻ sao?"

Âu Dương Thông làm như có bầu trời thật, nhìn lên trên ngẫm nghĩ:

"Vậy phải xem kẻ bắt cóc tôi là hạng người gì... Nếu như xinh đẹp giống tôi như vậy, nói chuyện vui vẻ, ôn hòa, tôi đặc biệt đồng ý cùng cô ấy khắc ghi

lại 1 giai đoạn khó quên này, trở thành hồi ức tốt đẹp trong đời của cả hai người..."

Âu Dương Thông không biết là nghiêm túc hay là đang nói giỡn, nhưng khá nghiêm túc. Cận Hoan Nhan cố gắng kiềm chế bộ mặt nhăn nhó, để mặc cô ấy phát huy.

Âu Dương Thông diễn giải xong, cũng không tiến lên mà cũng chẳng lui ra, tùm tùm cười đứng ở đó nhìn Cận Hoan Nhan.

"Cô đang ra oai với tôi sao?"

Cận Hoan Nhan trong lòng không tự giác vui vẻ, tuy nhiên về mặt cũng rất nghiêm túc, thoát nhìn thật có phong thái của Cận Ngừ Ca.

"Cô mà nghĩ như vậy tôi đau lòng lắm a..."

Gương mặt xinh đẹp của Âu Dương Thông nhăn lại, làm ra vẻ đau khổ, chỉ còn thiếu mắt nước mắt lung tròng. Bất chợt tươi cười rạng rỡ:

"Không thể xem mọi người theo hướng xấu như vậy được."

Cận Hoan Nhan khinh thường liếc cô một cái:

"Nếu tôi không nghĩ xã hội đen theo hướng tốt thì chắc sẽ không bị bắt cóc đơn giản như vậy."

"Xã hội đen cũng có người tốt a, giống như về ngoài cửa y tá và linh hồn bên trong cũng có người giống như cảm thú vậy, cô không thể từ nghề nghiệp phán đoán phẩm chất một người được. Tôi bắt cóc cô là thật, không có tôn thương cô cũng là thật chứ a..."

Còn nghề nghiệp... Xã hội đen tính là nghề nghiệp gì...

Cận Hoan Nhan nhìn Âu Dương Thông giống như đang giáo dục cô gái mới lớn mắc sai lầm, tuy rằng trong lòng không phải không thừa nhận cô nói có lý, nhưng nếu phụ họa theo thì rất không có mặt mũi, đơn giản chuyển đề tài này đi:

"Cô đến Cận thị có chuyện gì sao? Nhiệm vụ lần trước không để yên không được sao? Lại thực hiện kế hoạch của cô 1 lần nữa phải không?"

"Aizz, cô vẫn không muốn tin tưởng ánh mắt trời trong bóng tối. Được rồi, tôi giải thích với người nhà của cô, làm cho người nhà cô vì chuyện này mà đau lòng, tôi rất xin lỗi, nếu có thể có biện pháp nào bồi thường, tôi đồng ý gánh vác."

Âu Dương Thông đứng cách Cận Hoan Nhan mấy thước, dáng người mảnh khảnh cao dong dong, âm áp ôn hòa. Vừa rồi không có xoay người nhún vai, cũng không có động tác như sờ cái mũi gãi gãi hai má, không thấy có gì câu nệ hay co quắp, hoàn toàn tròn trịa và rất tự nhiên. Có thể xem là hiếm thấy đi, người này cũng có thể xem là xinh đẹp. Dù sao, cô ấy cũng đang mặc đồng phục công ty chuyển phát nhanh.

Cận Hoan Nhan tự biết thần thái của mình cũng thuộc loại mạnh, nhiều người đứng trước mặt cô, đều không tự giác toát ra nội tâm yếu đuối. Mà lần này, cái cô nhìn thấy là 1 sự tự tin, sáng lạng.

Mất tự nhiên nghiêng đầu một chút, xem như chấp nhận lời giải thích này. Âu Dương Thông lại tươi cười như bình thường:

"Tôi có hân hạnh, biết cô một chút không?"

"Hả?"

Cận Hoan Nhan nhất thời không hiểu ý của cô.

"Tôi thứ bảy, bảy giờ, nhà hàng Hắc Lăng Tinh, chỉ có hai người chúng ta, tôi chờ cô đến."

Nói xong, không đợi Hoan Nhan phản ứng, đặt gói to trong tay để ở trên bàn Hoan Nhan, tươi cười xoay người đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Bữa Tối

Nguyên vọng lớn nhất của Cận gia lão phu nhân chính là cùng con cháu ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm. Nhưng mà, số lượng con cháu của bà chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Hơn nữa, còn đều muốn thoát khỏi lòng bàn tay của bà để tận hưởng cuộc sống tự do. Sau này, Cận Ân Thái về hưu tuy rằng vẫn ở nhà, nhưng phần lớn thời gian ở trong phòng sách, không thích người khác quấy rầy. Di Chu cùng những người giúp việc trẻ tuổi thì ngoại trừ dọn dẹp, đi chợ, mua sắm, đối với Cận Ngừ Ca một tay nuôi lớn cũng là quan tâm đầy đủ, mỗi ngày đều đến nhà cô dọn dẹp, chẳng khác gì bà nội. Vì vậy, bà nội lúc tuổi già rất cô đơn lạnh lẽo.

Cho nên lúc bà nghe được Cận Hoan Nhan nói sẽ ở nhà ở một thời gian, mức độ vui mừng không thua kém lúc chào đón hai cô cháu gái ra đời. Với vàng cùng di Chu bận rộn làm các món thập toàn đại bổ cho Cận Hoan Nhan. Cô ba cũng yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống gia đình ấm áp, đó cũng là một thú vui tao nhã của cô.

Sẵn tiện, chờ đợi cuộc hẹn nghe rất thú vị.

Thứ bảy, sáng sớm tuyết rơi rơi, giữa trưa trời lại trong, đường cái ướt sũng và lầy lội, về mặt người đi đường đều rất vui vẻ.

Cận Hoan Nhan ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao, mới đứng lên nhàn nhã xuống ăn trưa, buổi chiều lại ở trong phòng sách, trong lúc đó còn hưởng thụ một cái bánh ngọt do di Chu đưa đến trong tay để làm ấm người. Nhìn đồng hồ, kim giờ và kim phút đã muốn hiện thành một đường thẳng tắp, mới đuổi người, buông quyển sách trên tay xuống.

Thông thả từ trên lầu bước xuống, nhìn thấy bà nội bận rộn trước bàn ăn:

"Bà nội, buổi tối ăn cái gì vậy?"

"Nấu canh, xào rau, còn có cá, măng vịt nấu tương con thích nữa, chờ một lát, rất nhanh là có thể ăn."

"Nghe muốn... ăn quá a, nhưng mà bữa cơm chiều con phải đi ra ngoài..."

Cận Hoan Nhan kéo cánh tay bà nội, ngã đầu trên vai bà làm nũng. Lão phu nhân cười vuốt tóc cô:

"Lại đi nơi nào chơi a?"

"Ăn cơm với bạn!"

Cận Hoan Nhan đưa tay lấy một miếng măng trên đĩa, đưa vào miệng nhai.

"Bạn trai?"

"Bà nội ——" Cận Hoan Nhan bĩu môi,

"Con mới trở về vài ngày a? Đi chỗ nào tìm ra bạn trai a?"

"Không phải có người theo đuổi từ ngàn dặm xa xôi về đây a? Nhan Nhan chúng ta xinh đẹp như vậy, không theo đuổi nhanh một chút mà nói..."

"Aizz, bà nội, bà sao lại cũng linh tinh a? Con đi ăn cơm với bạn nữ được không?"

Về mặt lão phu nhân rõ ràng có chút ít thất vọng,

"Là nữ? A, vậy kêu người đi theo, bà sẽ nói với ông Lý phải vài người thông minh 1 chút đi cùng."

Nói xong chuẩn bị gọi điện thoại, Cận Hoan Nhan nhanh tay giữ chặt:

"Con nói với bà chuyện này! con không muốn có người đi theo, con ăn cơm với bạn, có vài người đi theo bên cạnh không được tự nhiên, bạn của con cũng sẽ mất hứng."

Lão thái thái lập tức cự tuyệt: "Không được! Tuyệt đối không được! Con đã quên chuyện hai ngày trước? Hiện ở bên ngoài rất loạn, tuyệt đối không thể để cho con ra ngoài một mình!"

"Nhưng mà... bà nội, như vậy là không tôn trọng bạn con a?"

"Bạn của con sẽ hiểu! Con nhìn tiểu Ca xem, mỗi ngày đều đi đây đi đó, không phải cũng có người luôn đi theo sao, cũng không ai nói cái gì! Chưa kể, thời gian con trở về không nhiều lắm, căn bản chưa quen thuộc người này, rất dễ dàng gặp chuyện không may. Bà không đồng ý!"

Lão thái khuôn mặt cứng nhắc, một chút cơ may thương lượng cũng không có.

"Lần trước gặp chuyện không may không phải cũng có mấy vệ sĩ đi theo sao, ngược lại càng gây chú ý." Cận Hoan Nhan lại nhón lấy một miếng tròn tròn màu đỏ bỏ vào miệng, không thèm để ý chút nào.

"Nhan Nhan nói cũng có đạo lý, lần trước nếu tiểu Ca không phải xe đi đón con, nói không chừng không có việc gì đâu."

Cận Trung cầm một cái ly từ bếp đi ra, dừng lại tham gia vào cuộc nói chuyện.

"Đúng vậy!" Cận Hoan Nhan có người phụ họa, nhanh chóng châm dầu vào lửa.

"Mẹ, mẹ cũng đừng lo lắng quá, Nhan Nhan cũng không phải con nít."

Bà Cận đối với đứa con luôn luôn nói gì nghe nấy, cũng hơi do dự .

"Nhan Nhan a, con đừng đến nơi ít người, quá 10 giờ không trở về phải gọi điện thoại về nhà, biết không?"

"Dạ, con đã biết!"

Cận Hoan Nhan nghiêm chào, ôm Cận lão thái thái và cọ cọ vào gò má của bà, xoay người lên lầu thay quần áo. Cận lão phu nhân tuy rất lo lắng nhưng lại bất đắc dĩ nhìn cô, nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của đứa cháu cũng chỉ có thể thờ dài, lại tiếp tục chuẩn bị cơm tối.

Hắc Lăng Tinh là nhà hàng kiểu Trung Quốc mới mở không lâu, không ít xe dừng trước cửa nhà hàng. Cận Hoan Nhan từ taxi bước xuống, cúi đầu nhìn nhìn cô tay, kim đồng hồ chuẩn xác chỉ về số 7.

Nhân viên tiếp tân mặc đồng phục tiếp đón cô hơi bị nhiệt tình, Cận Hoan Nhan cũng nhiệt tình đáp lại, 1 loạt các anh chàng trẻ tuổi ngây ngô và các cô gái trẻ cười sáng lạng nhìn đến hoa cả mắt.

Tiếp viên mặc đồng phục màu xanh dẫn cô đi vào bên trong nhà hàng. Khách trong đại sảnh không ít, hơi ồn ào, nhưng Cận Hoan Nhan liếc mắt liền nhìn thấy Âu Dương Thông đang ngồi ở một cái bàn được đặt chính giữa sảnh.

Duỗi thẳng cánh tay chống ở cạnh bàn, nghiêng đầu nhìn cô đi tới. Áo lông cổ cao màu xanh nhạt, quần dài màu nâu ôm sát gợi cảm xinh đẹp, vành tai phản quang một ít ánh sáng, đôi mắt như đang mỉm cười. Khi Hoan Nhan đến gần, nhận áo khoác cô cởi ra đưa cho bồi bàn, lại kéo ghế giúp cô ngồi xuống, 1 loạt hành động lịch thiệp, tao nhã, không chê vào đâu được.

Cận Hoan Nhan hơi tức cười, tay nâng cằm, nhìn cô ngồi vào chỗ của mình.

Bồi bàn hỏi thực đơn, Âu Dương Thông nhìn Hoan Nhan, Hoan Nhan nhướn nhướn lông mày, thần nhiên đối diện.

"Muốn tôi giới thiệu không?"

Cận Hoan Nhan mỉm cười gật đầu. Kết quả, Âu Dương Thông không hỏi ý kiến cô nữa, lưu loạt gọi bốn món ăn một canh nóng, khép lại thực đơn giao cho bồi bàn, kêu đi chuẩn bị đồ ăn.

"Chừng này chúng ta ăn không hết, nhưng mà muốn cho cô thử nhiều loại, để biết cô thích cái gì."

"Tại vì sao không trực tiếp hỏi tôi thích cái gì?"

"Chưa ăn qua làm sao biết không thích?"

Cận Hoan Nhan bất đắc dĩ bật cười: "Mỗi người luôn luôn có món mình không thích a."

"Đồ ăn là một trong những thứ tốt đẹp nhất trên cuộc đời, thứ một người không thể ăn không có nghĩa là người khác cũng không ăn được, chỉ có thử qua mới có thể bình luận được."

Cận Hoan Nhan nháy mắt mấy cái, không nói một lời. Âu Dương Thông tạm dừng một chút, nghiêng thân về trước, mắt nhìn thẳng Hoan Nhan, chuyển vào đề tài chính:

"Giống như người, như thế nào mới là đặc biệt, chỉ có cốt cách bên trong."

Cận Hoan Nhan sững sốt, từ thức ăn chuyển sang đề tài này, đây mới là mục đích vốn có của cô. Cười cười một tiếng, một tay chống cằm vờn tay kia ra, mu bàn tay quét qua thái dương Âu Dương Thông một chút, rút tay về đặt trên cạnh bàn, tựa vào lưng ghế.

Âu Dương Thông sờ sờ nơi bị quét qua:

"Cô tôi tôi rất vui."

"Nếu tôi không đến thì sao?"

"Không đến thì một mình ăn a." Âu Dương Thông nhún nhún vai.

"Vậy tôi đến đây hay không cũng không có ý nghĩa gì?"

"Không đến, tôi ăn no về nhà, giống những hôm trước; cô đến, nói không chừng có thể có một bắt đầu mới."

Cận Hoan Nhan nhìn cô, "Bắt đầu cái gì mới?"

"Bắt đầu mới của chúng ta. Chẳng lẽ cô nhìn không ra, tôi rất có cảm tình với cô sao?"

Lúc này, bồi bàn đưa xe mang thức ăn lên, đứng ở bên cạnh bàn, tay chân lanh lẹ đặt thức ăn lên bàn. Ánh mắt Cận Hoan Nhan sâu thẳm, như có điều

suy nghĩ nhìn Âu Dương Thông, thăm dò một chút, gạt mình, cách cánh tay bồi bàn nhô lên hạ xuống, mở miệng hỏi:

"Cô là ——?"

"Tôi là."

Hoan Nhan vừa cười: "Nhưng tôi không phải."

"Cô chính là."

Ít ỏi mấy từ, bồi bàn một bên nghe không hiểu, hai người trước bàn cũng đã hiểu rõ. Âu Dương Thông nhướn mày mỉm cười, Cận Hoan Nhan ngạc nhiên kinh ngạc.

Đồ ăn bày chỉnh tề, bồi bàn cúi đầu lui ra. Âu Dương Thông đem hai cái chén sứ màu trắng rót rượu Thiệu Hưng vào, lại cầm lấy chiếc đĩa, gấp một miếng đũa cắm vào cái đĩa trước mặt Cận Hoan Nhan:

"Rượu phải ứng với cái cảnh, không muốn uống sẽ không uống. Thử 1 ít đồ ăn, cà tím ở đây nổi tiếng lắm. Đừng nói cô không ăn ngọt a, con gái kén chọn quá làm cho người ta không thích."

Nói xong, lại gấp một cái, trực tiếp bỏ vào trong miệng mình, ngậm miệng cười mà nhai.

Cận Hoan Nhan nhìn động tác của cô.

"Đừng nói với tôi, cô bắt cóc tôi là vì ——" sắc mặt đã không còn chút máu.

"Đương nhiên không phải, mục tiêu bắt cóc vốn là chị cô. Nhưng mà tôi đã mắc sai lầm... thật ra thì cũng là may mắn, nếu không cũng sẽ không biết cô."

Âu Dương Thông cũng không khấn trương, khi nói chuyện cũng mang vẻ nghiêm túc. Cận Hoan Nhan sắc mặt nghiêm một chút, cầm chiếc đĩa gấp đồ ăn Âu Dương Thông giới thiệu đưa vào miệng, để đĩa xuống, lại cầm ly rượu lên.

Rượu chưa thấm môi, ánh mắt Âu Dương Thông lóe lên, cũng không ngăn cản, cầm ly rượu của mình nâng lên:

"Đừng làm cho bản thân cô đơn lạnh lẽo."

Cận Hoan Nhan đắm chìm, sung sướng cảm thụ mỹ vị, rất là sáng khoái đưa ly rượu trong tay qua. "Đỉnh" một tiếng, tiếng gôm sứ va vào nhau nhẹ nhàng.

Rượu vào miệng, cười xóa hiềm khích.

Vì thế, kẻ bắt cóc và người bị hại sau khi chấm dứt phạm tội, ngồi xuống, cùng nhau yên lặng thưởng thức bữa tối. Một lúc sau, ai cũng không còn lời gì để nói, nói chuyện vài câu với Âu Dương Thông, mọi chuyện như chưa từng phát sinh, tự do thưởng thức mỹ vị. Cận Hoan Nhan đợi cho đĩa tôm vừa bày lên bàn, xắn tay áo lên bóc vỏ tôm, không chút câu nệ. Âu Dương Thông nhìn cô, không thấy thô lỗ một chút nào, ngược lại cảm thấy có 1 sức hút khác, đương nhiên, nguyên nhân của điều này cũng có thể chính là do trong mắt người tình xuất Tây Thi.

Chờ Cận Hoan Nhan dùng khăn ướt đem mười đầu ngón trắng trẻo nhỏ nhắn lau sạch sẽ, bồi bàn vừa đúng lúc cầm hóa đơn lại. Hai người đều là cô gái, hẳn là đem cho người tới trước đi, đây là luật bất thành văn, nhưng mà, không đợi hẳn tới gần Âu Dương Thông, một cái thẻ bạch kim chói mắt đập vào mắt. Bồi bàn không thể không dừng lại, vô tội nhìn Âu Dương Thông.

Âu Dương Thông tròn to mắt, không đợi cô mở miệng, Cận Hoan Nhan ngăn tay, bồi bàn thông minh cầm thẻ tín dụng bỏ đi.

"Rất cảm ơn những món cô giới thiệu, tôi nghĩ lần sau có thể tôi sẽ đến ăn nữa. Nhưng mà, cảnh sát hứng thú đối với cô cũng không ít hơn hứng thú của cô với tôi, cho nên, vẫn là không cần cho cả hai bên thêm phiền phức."

Nói xong, đứng dậy, bỏ đi, lấy áo khoác và thẻ của mình ở quầy tiếp tân, lại quay đầu nhìn lại Âu Dương Thông liếc mắt một cái, thông thả rời đi.

Âu Dương Thông ngờ ngạc nghe cô nói, nhìn theo cô, cùng cái liếc mắt ngoái đầu nhìn lại, không nhìn thấy cái gì đặc biệt trong đó. Nửa ngày mới kịp phản ứng. Chợt, vẻ tươi cười lộ ra.

Dường như, càn thú vị rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Số Mệnh

Có 1 câu triết lý đặc biệt kinh điển của 1 vị danh nhân: cuộc sống con người mãi mãi không tốt đẹp như mình mong muốn và cũng không tệ hại như mình đang nghĩ.

Kiều Hiểu Kiều cảnh quan hy vọng Cận Ngữ Ca có thể từ nay về sau ôn hòa, ảm áp đối với cô như nắng mùa xuân, hơi han, ân cần quan tâm đầy đủ, thực hiện nhiên, đây là vọng tưởng. Nhưng mà, Cận tổng thật sự cũng không có gọi điện cho Vương mập mập báo cáo việc cô tập kích người được bảo vệ, điều này giúp Hiểu Kiều vượt qua nỗi khổ gặp mưa rền gió dữ.

Cho nên, sự thật lại một lần nữa chứng minh cuộc đời của Kiều cảnh quan: mạng sống tùy thuộc vào việc kiên nhẫn chịu đựng.

Vụ án đã đến giai đoạn căng thẳng. Trong nhà và văn phòng của Cận Ngữ Ca ổ điện đều có cắm sạc pin điện thoại, cục pin to lớn gắn trên di động của Kiều cảnh quan lắp la lắp lách đến lóa cả mắt. Cận Ngữ Ca nghe được tên 1 nhân vật quan trọng trong điện thoại phát ra, giọng nói vô cùng nhanh và nghiêm túc, làm cho bao nhiêu ý tưởng của cô đều bị gián đoạn, bản phân tích kế hoạch đặt trên bàn 3 ngày rồi đều không có tiến triển.

Rất cục, Kiều cảnh quan cũng không thể nhìn được nữa, hai tay đập vào bàn làm việc của Cận Ngữ Ca cúi đầu nhìn chằm chằm vào cô, giống như một con sư tử bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn xé. Cận tổng khoanh tay ngửa đầu ra sau, không hề sợ hãi nhìn lại.

Tiếp theo gương thương múa kiếm với uy lực thật mạnh giống như sao Hỏa đâm vào Địa cầu, Kiều cảnh quan hai mắt như thiếu đốt, ngọn lửa hừng hực, lấy tinh thần lưu manh vô lại hết sức phân tích lợi hại, căn bản không để cho Cận Ngữ Ca có cơ hội lên tiếng, rất cục lấy được thắng lợi. Cho tới bây giờ vẫn chưa trải qua loại giáo huấn này, Cận Ngữ Ca tức giận huyết áp tăng cao, nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt trắng bệch, nghiêm túc xua tay đuổi ra ngoài.

Rất cục có thể thoát khỏi nơi giam lỏng, Kiều Hiểu Kiều như một cơn gió quét khỏi tòa nhà Cận thị, nhảy lên 1 chiếc taxi phóng như bay. Cũng có một lần quay lại nhìn là bởi vì mũ bị rơi phải quay lại nhặt, trừ lần đó ra không thấy chút hành động lưu luyến nào. Đứng ở cửa sổ Cận Ngữ Ca chăm chú nhìn nhất cử nhất động của cô, trên mặt kết một tầng sương lạnh, bút máy trên tay bị móng tay ngắt mạnh đến mức xuất hiện dấu vết.

Một ngày sau, khắp các mặt báo xuất hiện tin tức nóng hổi.

Vụ án đã được phá, toàn bộ nghi phạm tội đều sa lưới. Bài báo có ảnh chụp Kiều Hiểu Kiều một thân cảnh phục, ôm vai con gái Đỗ Viễn Hành thoát khỏi đám phóng viên xung quanh.

Đoạn tin phía dưới đưa tin bọn tội phạm bị dồn vào đường cùng, quả nhiên xuống tay với cô nhi quả phụ Đỗ gia, may mà cảnh sát có chuẩn bị từ sớm, không những bắt được tội phạm mà còn bảo vệ người bị hại bình an vô sự.

Cận Ngữ Ca đặt tờ báo trên tay xuống, trong lòng cũng không khỏi không bội phục nghị lực, phản bác cùng với trực giác nhạy bén của Kiều Hiểu Kiều. Nếu cô chỉ lo sợ giữ cô ấy thêm nửa ngày, tánh mạng con gái Đỗ gia sẽ rất khó nói. Nhưng mà, nếu vụ án phá xong, cảnh sát sao còn giống gà mái bảo hộ, coi chừng Đỗ gia?

Nhiều chuyện! !

Hiện tại, Cận Ngữ Ca cho dù có gọi đến bộ công an, cũng không có lý do gì làm cho Kiều Hiểu Kiều lại xuất hiện trước mặt cô. Nghĩ đến đây, vị tổng giám đốc tương lai liền mất bình tĩnh và kiên định, cảm thấy buồn vu vơ. Cô tự mình quy kết vì ngày đó bị họ Kiều làm cho buồn bực, vô lý bị mắng một chút mà lòng có khó chịu thôi.

Ngay lúc này bởi vì khó chịu mà làm cho nhiệt độ bên trong phòng làm việc muốn nhảy đến mức âm vô cực, mà trung tâm của cơn gió lốc này không ai khác chính là Kiều Hiểu Kiều cảnh quan, hiển nhiên không sợ chết lại vui vẻ mà quay về.

Lúc nghe được thư ký xin chỉ thị, Cận Ngữ Ca bởi vì là việc ngoài ý muốn nên nhất thời chưa kịp phản ứng, đến khi cô kịp phản ứng, Kiều Hiểu Kiều đã dùng chiêu bài tươi cười như gặp lại bạn cũ đã quen rất nhiều năm mà xuất hiện ở cửa.

"Hey

bạn không?"

Cận Ngữ Ca khàn trương điều chỉnh cảm xúc, nhìn cô xem thường.

Hôm nay thời tiết bên ngoài rất tốt, sau khi phá án có thêm thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, Kiều Hiểu Kiều thay đổi một cái áo khoác ngoài sạch sẽ, khăn màu đen quàng trên cổ theo kiểu Pháp, làm nổi bật thân hình cao ngất, rất bắt mắt, hoàn toàn khác với dáng vẻ mấy ngày trước. Cận Ngữ Ca đánh giá cô một chút, trong lòng thường thức lại không biểu hiện ra ngoài.

Thấy Cận Ngữ Ca vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng không nói lời nào, Kiều Hiểu Kiều biết lời nói và việc làm ngày đó quá trớn, cũng hơi xấu hổ. Nhưng mà, tránh không được vẫn là phải mở miệng:

"Cô còn giận sao?"

Cận Ngữ Ca đặt bút trong tay xuống bàn, đứng lên đi vòng qua bàn đến giá sách phía trước tìm kiếm tài liệu, không nói một lời.

"Đừng nhỏ mọn như vậy, đó chỉ là chuyện con con thôi mà ." Kiều Hiểu Kiều ánh mắt lần theo cô.

"Cô hơi tự tin về bản thân mình quá rồi đó! Tâm tình của người khác đều bị ảnh hưởng bởi cô sao?"

Nói xong, Cận Ngữ Ca quay đầu, bìa tài liệu trong tay đập xuống thật mạnh.

Kiều Hiểu Kiều bị hoảng sợ co rụt đầu lại, trong lòng âm thầm đối với mình làm một chữ "V ", nói chuyện là dễ giải quyết rồi, chỉ sợ cô chết cũng không mở miệng.

"Ngày đó là tôi không tốt, tôi chỉ muốn giải thích với cô."

Cận Ngữ Ca mất điếc tai ngơ, lại đi về trước bàn mình, Kiều Hiểu Kiều tiến lên đưa tay nắm chặt lấy cánh tay cô, không nhẹ không nặng:

"Ồi chào~ "

Cận Ngữ Ca bị bắt dừng lại, quay đầu đi liếc cô một cái, rút cánh tay của mình về. Vốn không giận nhiều lắm, chỉ cần giải thích là được rồi, cũng không nghĩ chỉ có như vậy mà muốn tính xong.

Kiều Hiểu Kiều thấy cô vẫn còn đứng đưng, nhưng vẻ mặt cũng mềm mỏng hơn, tranh thủ rên sất khi còn nóng,

"Hôm nay tôi đến là muốn cầu xin cô 1 việc."

Cận Ngữ Ca nghi ngờ nhìn cô, không thể tin được có người tự nhiên đến như thế, nhưng mà thật ra trong lòng âm thầm muốn biết, Kiều Hiểu Kiều có thể có chuyện gì cầu xin mình.

"Tôi biết không tiện mở miệng , chính là Vương mập mập muốn tôi đến, tôi cũng không có biện pháp."

Kiều Hiểu Kiều cúi lông mi, tháo găng tay mềm mại bằng da dê xuống:

"Sắp Tết nguyên đán , cuối năm trong cục chúng tôi có liên hoan, hơn nữa lần này phá vụ án lớn, bọn họ nói phải tổ chức chúc mừng tốt một chút."

Cận Ngữ Ca nháy mắt mấy cái, không rõ việc này có liên hệ với cô như thế nào.

"Do trước đó chúng ta bặt phá án, đặt khách sạn muộn. Hiện tại khách sạn được một chút đều không đặt được rồi, cho nên..."

Cận Ngữ Ca lúc này mới hiểu được ý của cô, không lộ vẻ gì nhìn Kiều Hiểu Kiều, làm Hiểu Kiều cho là trên mặt mình có hạt com, còn đưa tay sờ sờ mặt.

"Mấy người là loại lấy công chế tư, có biết không?"

Kiều Hiểu Kiều gật đầu: "Biết."

"Phá án vốn là công việc của mấy người, là nghĩa vụ, không phải để cho mấy người muốn được báo đáp!"

Tiếp tục gật đầu: "Đúng!"

Cận Ngữ Ca mặt lạnh lùng:

"Vậy ngày nào? !"

"Buổi tối đêm 30." Vội vàng trả lời.

"Vạn Giang và Cẩm Thịnh, chọn chỗ nào?"

"Càng nhiều thiết bị truyền thông càng tốt, chúng tôi có biểu diễn." Kiều Hiểu Kiều đứng thẳng lên, vẻ mặt vui mừng.

Cận Ngữ Ca suy nghĩ một chút:

"Vậy Vạn Giang đi, thiết bị đại sảnh ở tầng bốn vừa mới đổi, lớn nhỏ cũng đủ cho mấy người làm âm ỉ."

Kiều Hiểu Kiều biết đã xong việc, vui mừng quá đổi, việc này xem như lập công. Nhanh chóng nịnh nọt,

"Ngữ Ca thật là tốt! !"

Cận Ngữ Ca liếc cô, không đợi mở miệng cũng không đề phòng, cô lại toát ra một câu:

"Có thể có đồ ăn không?"

"Cô thật đúng là được voi đòi tiên! !" Cận Ngữ Ca mặt biến sắc.

"Hắc hắc, tiền phạt tiền đến Tây Thiên..."

Kiều Hiểu Kiêu mới không sợ, Cận chủ tịch nhìn chăm chăm cô, nhìn hồi lâu cũng không có cách nào:

"Bàn tiệc bát ngũ, rượu nước mấy người tự mang đi."

"Vậy những thứ khác có miễn phí không?"

Cận Ngữ Ca tức giận trả lời:

"Ừ!"

Lời còn chưa dứt, Kiêu Hiểu Kiêu liền bỏ nhào lên, nâng mặt của cô lên, hung hăng hôn lên. Tay phải còn đang nắm chặt 1 chiếc ghế tay, đặt ở bên tai Cận Ngữ Ca, toàn bộ tay trái duỗi ra, dán ở trên gò má của cô, một nụ hôn mạnh mẽ liền dừng ở bên môi Cận Ngữ Ca.

"MUAH~~"

Lại còn phát ra âm thanh.

Cận Ngữ Ca mở to hai mắt hóa đá tại chỗ, Kiêu Hiểu Kiêu không sợ chết còn không buông tay, ở trước mặt Cận Ngữ Ca phẫn khởi kêu to:

"Tôi thật sự là yêu cô quá rồi! !"

Thở lợ xong rồi, không thấy đáp lại.

Cận Ngữ Ca mặt lúc đỏ lúc trắng, hơi thở cũng không đều, giờ tài liệu trên tay ngăn lại, muốn vỗ vào cái ót của Kiêu Hiểu Kiêu, nhưng bởi vì không tốt để nổi nóng nên nhịn buông xuống.

"Buông tay." Cấn răng phun ra hai chữ.

"Hả?"

"Kêu cô buông tay!"

"A."

Kiều Hiểu Kiêu vô tội nháy mắt mấy cái, rút cục thả Cận Ngữ Ca ra, như chưa thỏa mãn liếm liếm môi, ánh mắt vui vẻ, rạo rức nheo lại, việc này Vương mập mập nên khen ngợi cô.

Cận Ngữ Ca tim đập gia tốc, cố gắng kiềm chế ý nghĩ trong đầu, đưa tay chạm tới nơi mới vừa rồi bị Kiêu Hiểu Kiêu cưỡng hôn qua, miễn cưỡng ra một câu:

"Cô còn có việc sao?"

"Hả? A, có, tối nay cùng nhau ăn cơm được không?"

Cận Ngữ Ca không rõ nguyên nhân: "Vì cái gì?"

"Coi như cảm ơn cô a!"

Hiện tại, Cận Ngữ Ca sợ bị nhìn ra sắc mặt thất thường, cảm xúc bối rối, thầm nghĩ cô phải nhanh chóng rời đi, cũng không suy nghĩ nhiều liền trả lời:

"Được."

"Tam Nguyệt Hương cô biết không? Ở chỗ đó, 7 giờ, được không?"

"Được." Cận Ngữ Ca cúi đầu, cực nhanh trả lời.

"Um."

Nhìn trái nhìn phải, tìm không ra chuyện khác lại nói:

"Vậy... Vậy tôi đi trước?"

Kiều Hiểu Kiêu cũng không giống như muốn đi, còn lưu luyến. Cận Ngữ Ca tránh cô, quay lại chỗ giá sách:

"Không tiến."

Đưa lưng về phía cô không bao giờ ... chịu quay đầu lại.

Không có biện pháp, Hiểu Kiều nhún nhún vai, mặc áo khoác vào, đối với bóng dáng Cận Ngữ Ca:

"Vây, tôi gặp lại, tạm biệt!"

Một cánh cửa mở ra, Kiều Hiểu Kiều tựa trên tường, ngũ quan đều nhấn lại thành 1 cục, tay phải che ngực, tay trái nắm lại phần chân:

"Ya!"

Tổng thư ký đi ngang qua tò mò dừng lại xem cô. Kiều Hiểu Kiều vội vàng nghiêm túc đứng thẳng lại:

"Hey ~ "

Tổng thư ký lễ phép gật đầu đáp lại.

"Quần áo hôm nay rất hợp với cô a ~ "

Nói xong, Kiều Hiểu Kiều lịch sự, nhã nhặn mỉm cười, dứt tay vào túi áo khoác ngoài, huyết sáo đi ra.

Tổng thư ký đứng tại chỗ cúi đầu tự nhìn bản thân, nét mặt già nua đỏ ửng lên, thất lưng cũng bất tri bất giác căng thẳng lên, cảm xúc nhộn nhạo đi về văn phòng tổng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Dần Dần Dày

Nếu Cận Ngữ Ca biết Kiều Hiểu Kiều ngoài mời cô ra còn có mời người thứ 3, dù thế nào cô cũng sẽ không bỏ buổi xã giao quan trọng của tối nay, để đến đây ăn bữa cơm danh kỳ diệu này.

Bọn họ gần như cùng lúc đến trước cửa nhà hàng, Cận Ngữ Ca vừa muốn xuống xe, liền nhìn thấy một chiếc BMWs màu trắng đứng ở phía đối diện bãi đậu xe. Có hai người từ trên xe bước xuống. Kiều Hiểu Kiều vẫn là trang phục buổi sáng, kế bên là 1 cô gái cột tóc đuôi ngựa, mặc đồ trắng, khoát tay cô, hai người nói chuyện vui vẻ đi vào nhà hàng.

Cảm xúc Cận Ngữ Ca đang thoải mái trong nháy mắt tối sầm xuống, nếu không sai thì đó là con gái độc nhất của Đỗ gia Đỗ Kiều Thiên, Kiều Hiểu Kiều mời cô và Đỗ Kiều Thiên đến ăn cơm chung là có ý gì?

Tài xế ở phía trước lẳng lặng chờ lệnh của cô, trong đầu Cận Ngữ Ca trong đầu đã có ý nghĩ không vào.

Di động bắt đầu rung, Cận Ngữ Ca suy nghĩ 1 lúc, bắt máy:

"Đến chưa ?"

Giọng nói Kiều Hiểu Kiều thoải mái thanh thoát, Cận Ngữ Ca dường như có thể hình dung ra nụ cười tỏa sáng như nắng ấm trên gương mặt hí hửng của cô, cũng bởi vì cách nói như quen biết nhiều năm của cô làm bất giác phát ra 1 tia sung sướng. Thờ 1 hồi, thả lỏng đôi chân mảy đang nhũ:

"Ồ bên ngoài, đã tới rồi."

"Được."

Không có nhiều lời, một câu khách sáo cũng không có, Cận Ngữ Ca cúp điện thoại, ngược lại cảm thấy thân thiết.

Lúc bồi bàn đẩy cánh cửa ra, Cận Ngữ Ca nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều cùng Đỗ Kiều Thiên cùng chụm đầu nghiên cứu điện thoại. Thấy cô đi vào, Kiều Hiểu Kiều vốn đang vui vẻ, càng tươi cười rạng rỡ hơn. Đưa di động trong tay cho Đỗ Kiều Thiên, đứng lên chào đón:

"Đến đây? Bên ngoài lạnh không?"

Cận Ngừ Ca không trả lời, nhìn cô rồi lại nhìn Đỗ Kiều Thiên vẫn đang ngồi nhìn mình.

Kiều Hiểu Kiều làm bộ như không phát hiện, đưa tay cầm túi xách của cô, chờ cô cởi áo khoác ngoài, giúp cô cởi khăn quàng cổ. Tất cả đều tận tình chu đáo, lúc sau nắm tay Cận Ngừ Ca rồi lại buông ra:

"Ừ, không lạnh, đến đây đi."

Toàn bộ quá trình, Đỗ Kiều Thiên vẫn im lặng nhìn bọn họ, nhất là mỗi một động tác của Kiều Hiểu Kiều. Nhìn cô dẫn Cận Ngừ Ca đến chỗ cô vừa ngồi, rồi lại ngồi ở bên cạnh.

"Mấy người hần là biết nhau? Cũng không cần tôi giới thiệu?"

Cận Ngừ Ca vẫn rất bình tĩnh, sự hiểu biết về tiểu thư Đỗ gia cũng chỉ ở mức biết, nhìn chữ "Hiếu" màu đen đeo ở trên tay áo cô, trong lòng 1 chút trắc ẩn, cong cong khóe miệng cười hỏi thăm.

Đỗ Kiều Thiên trang điểm tinh xảo, tóc buộc lên làm lộ ra cái trán trơn bóng, cẩn thận quan sát quan hệ của Kiều Hiểu Kiều và Cận Ngừ Ca. Nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều hành động thân mật, mắt nhìn Cận Ngừ Ca ngoan ngoãn, lễ độ, hiền dịu. Hơn nữa Kiều Hiểu Kiều có đề tài không ngừng, trong suốt bữa cơm không khí coi như hòa hợp.

Trong lúc, thừa dịp Đỗ Kiều Thiên đi rửa tay, Cận Ngừ Ca bất mãn nói với Hiểu Kiều:

"Tại sao cô kêu cô ấy đến mà không nói với tôi một tiếng?"

"Nếu như nói với cô, cô sẽ không tới."

Thật ra Kiều Hiểu Kiều cũng rất hiểu cô, điều này làm cho Cận Ngừ Ca không còn gì để nói.

"Nói như vậy là cô lừa tôi đến phải không?"

"Tôi làm sao lừa cô ?"

"đề chúng ta cùng nhau ăn cơm là có ý gì?"

"Không có ý gì a, tôi rất lo lắng khi 1 mình đi ăn chung với cô, tôi dẫn cô ấy theo để lấy thêm can đảm."

Cận Ngừ Ca trừng mắt nhìn cô, Kiều Hiểu Kiều lại vẫn như cũ là cười cười. Nụ cười lúc này không có ... ý gì khác, vừa không che giấu cái gì, cũng không khinh miệt người khác, chỉ thuần túy vì tâm tình vui vẻ mà tự nhiên biểu hiện ra, do đó nụ cười kia cũng liền phá lệ động lòng người. Cận Ngừ Ca nhìn chăm chú khuôn mặt tươi cười không rời mắt, cô phát hiện nếu nhìn lâu, sẽ sản sinh ra loại cảm giác muốn tới gần.

Lúc ra khỏi nhà hàng, xe của Ngừ Ca rất nhanh chạy đến, xe của Đỗ gia cũng đi theo phía sau, Đỗ Kiều Thiên ngựa quen đường cũ khoác tay Hiểu Kiều:

"Tôi đưa cô về nhà? Đừng phiền Cận tổng."

Kiều Hiểu Kiều cúi đầu cài nút thắt thật lớn ở trên áo, đem cổ áo dựng thẳng lên che mặt:

"Không được, tôi phải về nhà cô ấy."

Vẫn không phản ứng Cận Ngừ Ca và Đỗ Kiều Thiên đều là sững sờ.

"Tôi có rất nhiều đồ ở nhà cô ấy, hôm nay sẵn tiện đi lấy."

Cận Ngừ Ca nhớ lại các ngăn kéo trong phòng ngủ ở nhà mình toàn mấy món đồ vụn vặt, pin ném ở trên bàn, đồng hồ ném ở trong phòng tắm, dây da đeo súng vất ở trên tay vịn sofa... Kiều Hiểu Kiều ở chỗ cô mấy ngày, dường như chỗ nào trong nhà cũng để lại dấu vết.

Không nói không rằng vào trong xe, Cận Ngừ Ca yên ổn ngồi ngay ngắn, lẳng lặng chờ đợi.

Kiều Hiểu Kiều đưa Đỗ Kiều Thiên không thoải mái lên xe, nói tạm biệt, đứng nhìn chiếc xe màu trắng biến mất trong bóng đêm. Tiếp theo, tâm tình vui vẻ giống như một cầu thủ bóng rổ ném bóng vào rổ, nhìn Cận Ngừ Ca bên cạnh.

Chiếc xe di chuyển nhẹ nhàng, Kiều Hiểu Kiều dường như đã quen với thái độ lạnh lùng của Cận Ngừ Ca, duỗi chân dài thoải mái ngồi, mũi chân còn rung một chút.

"Sao cô không cùng về với Đỗ Kiều Thiên."

"Hà?"

Cận Ngừ Ca rất không thích lặp lại lời nói, điều này chứng minh người nghe không chuyên tâm. Mà Kiều Hiểu Kiều cũng không phải không có nghe, cô

chỉ muốn khẳng định lại là đối phương đang nói chuyện với mình.

"Cái gì?"

"Thái Hòa của Đỗ gia, tuy rằng không bằng Vạn Giang à Cẩm Thịnh, quy mô cũng không khác lắm, cô nói với Đỗ Kiều Thiên, cô ấy nhất định sẽ giúp cô."

Khi Cận Ngữ Ca nói chuyện không có biểu hiện gì, nhìn không ra là vui hay buồn.

"Cô sẽ không đổi ý à? ? !"

Kiều Hiểu Kiều về mặt khó có thể đổi mặt, thật sự thê lương, cho tới khi thấy vẻ xem thường, mới biết được là nói chuyện phiếm, gương mặt ngược lại trở nên yên tâm:

"Tôi không quen cô ấy!"

Cận Ngữ Ca liếc xéo cô: "Cô quen tôi sao?"

"Đúng vậy! Hai chúng ta có quan hệ à? Đúng không?"

Kiều Hiểu Kiều cười hì hì, nhướn nhướn lông mày, một cánh tay chống lên chỗ tựa lưng, nghiêng người quang minh chính đại nhìn Cận Ngữ Ca.

"Trước đây cô không biết Đỗ Kiều Thiên?"

"Không biết."

"Chiều hôm đó từ chỗ tôi bỏ đi, cô mới biết cô ấy?"

"Đúng vậy."

"Vậy có thể dẫn đến đề thêm can đảm, còn gọi không quen?"

Kiều Hiểu Kiều vẫn cười nhìn cô, cũng không trả lời. Cận Ngữ Ca liếc nàng, tuy rằng vẻ mặt vẫn nghiêm nghị như ngày thường nhưng biểu cảm lại rất tự nhiên.

Đến cửa nhà, Kiều Hiểu Kiều cười như không cười kỳ lạ đứng ở cửa. Cận Ngữ Ca thay quần áo đi ra, thấy cô vẫn đứng tại chỗ, rất là lạ:

"Làm gì vậy?"

"Ngượng ngùng."

Cận Ngữ Ca nháy mắt mấy cái, hiểu được, vẻ mặt miệt thị:

"Cô biết ngượng? Không phải mới vừa rồi còn nói, hai chúng ta có quan hệ gì sao?"

"Tôi hôm nay ở lại đây được không?"

Cận Ngữ Ca cầm ly rót nước, cúi đầu uống ngay một hơi, lòng bàn tay đỡ lấy ly, cái ly trong suốt ngay tại trước mặt, có chút tinh tế hơi nước ngưng ở ly trên thành ly, tụ lại thành dòng nước, trượt xuống bên trong ly.

Kiều Hiểu Kiều ngây người, khẽ nhếch miệng, nhìn không hiểu đối phương nên cảm thấy không yên. Gương mặt Cận Ngữ Ca bị khí nóng lượn lờ nên không rõ ràng, nhưng vẻ mặt không giống như đang suy nghĩ, Kiều Hiểu Kiều hoài nghi cô có nghe thấy được yêu cầu của mình hay không.

"Kiều cảnh quan không phải —— "

Ba chữ đầu, ngữ điệu vẫn là nâng cao, sau đó, do dự hạ thấp xuống. Cận Ngữ Ca ngừng, Kiều Hiểu Kiều nghi hoặc tròn to mắt tiến lên phía trước:

"Cái gì?"

Cận Ngữ Ca chuyển mắt qua đối diện với cô, ánh mắt rồi rầm, phức tạp, xem xét tỉ mỉ, bất an, chò mòng mà còn như có mâu thuẫn nội tại. Kiều Hiểu Kiều nhìn hiểu, giơ tay lên, ôm lấy gò má của cô, ngón cái dán tại mí mắt của cô, dọc theo mí chậm rãi trượt đến thái dương, khuôn mặt sạch sẽ, ánh mắt trong suốt, lại có một chút gì đó, dường như không giống như lúc ban đầu.

Ánh mắt Cận Ngữ Ca như khôi phục sự minh mẫn, đưa tay kéo cái tay dán trên mặt mình xuống, xoay người tránh đi:

"Tuỳ cô."

Đơn giản, bình tĩnh, là Kiều Hiểu Kiều thích, là Cận Ngữ Ca hy vọng. Nhưng mà, Kiều Hiểu Kiều còn thích thả lỏng cùng vui vẻ, nằm ở trên ghế sofa

xem TV.

Cận Ngữ Ca cũng không có thói quen xem TV, cô còn có rất nhiều công việc phải làm, như Kiều Hiểu Kiều nói, không có công việc không thể không làm. Vì thế hiện tại, rất hiếm khi thấy Cận Ngữ Ca và Kiều Hiểu Kiều ngồi song song ở trên ghế sofa, xem phim hoạt hình.

Tom vẫn như cũ siêng năng đuổi bắt Jerry. Cận Ngữ Ca nhìn con mèo màu xám cùng con chuột màu nâu, thực không hiểu người ngồi xếp bằng bên cạnh Kiều Hiểu Kiều, cười vỗ sofa, chụp đùi rớt cuộc có cái gì mắc cười đến nỗi như vậy.

Kiều Hiểu Kiều nghiêng thân mình ôm eo Cận Ngữ Ca, ngả đầu chôn trên bụng cô, cười đến toàn thân đều run rẩy. Cận Ngữ Ca nhìn thấy cả 1 con người cứng rắn nhét vào trong lòng mình, nhìn thấy mái đầu xoắn, nguyện vọng từ lâu là muốn được nắm nắm, xoa xoa giờ càng thêm mãnh liệt, nếu cô ấy cũng cảm thấy cả hai rất thân với nhau, vậy cũng không cần khách sáo đi?

Đưa tay xoa xoa, nắm nắm, mềm mại như tơ, ngón tay rất dễ dàng cuốn cuốn, một chút ngăn trở cũng không có, tóc xoắn tự nhiên so với đi tiệm uốn quả nhiên hiệu quả khác nhau.

Kiều Hiểu Kiều ngưng cười, ngẩng đầu lên, nhìn Cận Ngữ Ca, đầu còn ở trong lòng cô:

"Được chứ?"

Cận Ngữ Ca nhướn nhướn lông mày: "Cái gì được chứ?"

"Như vậy được chứ?"

Không thèm nhắc lại, Cận Ngữ Ca đưa tay qua, ôm đầu tóc xoắn của Hiểu Kiều vào trong lòng. Chưa từng trải qua sự dịu dàng như thế.

Kiều Hiểu Kiều cong cong khóe miệng cười tươi, Jerry trên màn hình nhìn bọn họ, mắt cúi xuống, nhìn nơi phát ra tiếng vỗ, lại chạy vội đi.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thượng Lũy

Ngày 30 tháng 12.

Cứ mỗi mùa đông, vào lúc đêm tối, gió Bắc gào thét dữ dội làm cho người qua đường đều co vai, chân bước nhanh hơn. Mấy ngày sau Lễ Nô-en là tết Nguyên Đán, mọi người đều rất vui vẻ mong chờ, nữ cảnh quan Kiều Hiểu Kiều cũng không ngoại lệ. Một đêm đông vốn rất bình thường nhưng những năm sau đó khi hồi tưởng lại, cô đều chìm đắm trong tâm tư không thể giải thích được.

Cục công an từ giữa trưa liền phái vài người đến khách sạn Vạn Giang, phối hợp với nhân viên ở đó cùng nhau điều chỉnh, thử thiết bị và bố trí hội trường, chuẩn bị cho hoạt động buổi tối. Đại sảnh ở lầu bốn thay đổi hoàn toàn mới để chuẩn bị cho các bữa tiệc đón tân niên, đồ trang trí màu sắc nhẹ nhàng, sáng sủa sạch sẽ, ngay cả thảm cũng không nhiễm dù chỉ 1 hạt bụi. Cận Ngữ Ca đã đặc biệt dặn dò, quản lý tầng trệt tự nhiên không dám coi thường, mọi chuyện lo chu đáo.

Sau hôm ngủ lại đó, Kiều Hiểu Kiều biến mất hơn một tháng, lần này Cận Ngữ Ca cũng không nóng vội, bận rộn giải quyết những sự việc cuối năm. Cô dường như đã ít nhiều quen thuộc với tác phong của Hiểu Kiều, khi cần xuất hiện sẽ tự nhiên xuất hiện.

Lúc các ngọn đèn rực rỡ được bật lên, công việc trong tay đã hoàn thành, Cận Ngữ Ca bung tách cà phê đã nguội đứng trước cửa sổ, nhìn ngọn đèn bên ngoài nhấp nháy. Trên bàn di động đột nhiên vang lên, cô xoay người buông tách cà phê, liếc nhìn màn hình, không phát hiện ra đã mỉm cười khi bắt điện thoại.

"Không thể nào? Thật sự phải mời a? Cô sao còn chưa tới?" Giọng nói Kiều Hiểu Kiều không được tốt lắm, xung quanh là tiếng người ồn ào.

Cận Ngữ Ca một tay cầm điện thoại, ngón trỏ tay kia thì ở cửa sổ thủy tinh sát đất nhẹ nhàng mà vẽ, không vội không chậm trả lời:

"Không phải đã sắp xếp hội trường thật tốt cho cô rồi sao? Còn muốn tôi qua đó làm gì?"

"Chính vì vậy mới phải cảm ơn cô a! Mau đến, tôi có quà cho cô, đến chậm thì không kịp thấy a?"

Kiều Hiểu Kiều giống như đang dự dỗ con nít, Cận Ngữ Ca bật cười:

"Quà gì?"

"Cô đến rồi sẽ biết a ? Nhanh lên nhanh lên, tôi chờ cô."

Chậm rãi, Cận Ngữ Ca cúi đầu trả lời:

"Được."

Cánh cửa hội trường được trang trí phong cách Châu Âu, Cận Ngữ Ca chợt nghe thấy tiếng người nhón nháo ầm ĩ bên trong, mấy người phục vụ đẩy cửa ra như từ mới trốn thoát khỏi trại giam. Các quản lý ở sau lưng cô mặt nhăn mày nhu vừa khinh thường vừa bất đắc dĩ:

"Thật sự là thô lỗ."

Đẩy cửa đi vào, âm nhạc đỉnh tai nhức óc làm cho tim đập thình thịch, một nam cảnh sát chỉ mặc đồ lót bên trong cánh phục cảm que đánh trống. Phía dưới bốn mươi bàn rõ ràng dương thịnh âm suy, đội hình rất giống các anh hùng Lương Sơn tụ tập, có mấy bàn dùng bát uống rượu đế, uống càng thêm khí phách.

Cận Ngữ Ca đứng ở cửa nhìn một vòng, không có thấy Kiều Hiểu Kiều. Đương nhiên, có thấy cô ấy hay không cũng không sao. Bình tĩnh lại, dẫn theo quản lý phụ trách đi về hướng bàn của lãnh đạo cục.

Tiếng chạm cốc vang mạnh chói tai, đám đàn ông uống quá chén thấy băng sơn mỹ nhân Cận Ngữ Ca cùng với ban quản lý xinh đẹp động lòng người, tuyền thượng thận bị kích thích tiết ra mức độ điên cuồng.

Cận Ngữ Ca nhìn như không thấy, mặt không đổi sắc.

Vương mập mập vẻ mặt tươi cười, thế nhưng âm lượng giọng nói rất cao, hai bên đều nghe không được nói cái gì, chính là nở nụ cười gật đầu rồi bắt tay. Có hai chỗ trống bên cạnh Vương mập mập, Cận Ngữ Ca ngồi xuống, cùng xã giao qua lại vài câu.

Cùng Vương mập mập xã giao vài câu, trong hoàn cảnh quá thô lỗ và ầm ĩ, Cận Ngữ Ca chịu không nổi. Trong lòng không hiểu Kiều Hiểu Kiều kêu cô đến để làm cái gì, không thể lập tức đi, vừa nghiêng đầu, làm bộ như thường thức độc tấu đánh trống nghe không ra giai điệu gì.

Vài phút sau, đèn tắt hết ngay cả bóng dáng người đánh trống trên sân khấu cũng không thấy đâu. Trong bóng tối tiếng thét chói tai không dứt, dường như ai ai cũng biết chuyện gì đang xảy ra. Cận Ngữ Ca nhấc cánh tay, tò mò muốn nhìn một chút náo nhiệt.

Đèn màu lóe lên, âm nhạc cũng hợp thời vang lên, ánh đèn chiếu ra một cái vòng tròn, chiếu đến người ở giữa.

Cận Ngữ Ca bắt đầu không có thấy gì cho đến khi cô thấy rõ ràng Kiều Hiểu Kiều đang ôm một bó hoa hồng, cũng là lúc tiếng hát đã bắt đầu, làm cho mọi người xung quanh đều xúc động.

Thật bất ngờ, thậm chí hơi giật mình, cô không thể tưởng tượng được Kiều Hiểu Kiều còn có một mặt như vậy. Ngang nhiên tự nhiên, mạnh mẽ, trong những trường hợp như vậy chỉ có những người có phong thái lãnh đạo..

Sau đó lại hát bài chúc năm mới, vui động lòng người, hoa hồng từng cánh, từng cánh từ trên sân khấu rải xuống, mọi người chạy lên tranh lấy, toàn bộ không khí buổi họp hằng năm đã bị đưa lên đỉnh điểm. Cận Ngữ Ca khóe môi không biết từ lúc nào từ từ cong lên, ánh mắt nhìn theo Hiểu Kiều từ trên sân khấu đi xuống, vẻ mặt thoải mái nhìn cô.

Theo tiếng hát, hoa hồng được chia cũng nhịp nhàng, cho đến khi tiếng hát kết thúc cũng là lúc cánh hoa cuối cùng được dâng trước Cận Ngữ Ca.

Ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ấm áp, tiếng hò hét trầm trồ khen ngợi, vị tổng giám đốc tương lai thuận tình tiếp nhận hoa hồng đại diện tâm ý của chủ nhân.

Đèn sáng, tiếng vỗ tay vang như sấm

Khi Cận Ngữ Ca rời đi, Kiều Hiểu Kiều bị các đồng nghiệp níu kéo, ngẩng đầu lên uống một ly rượu. Ánh mắt nhìn theo bóng dáng Cận Ngữ Ca, nhìn cô biến mất ở phía sau cửa. Giọt rượu rơi xuống hòng, Kiều cảnh quan vô cùng phấn khởi, trong lòng khản trương, trong đầu cũng bắt đầu rục rịch ý tưởng khác.

Cận Ngữ Ca nghe được "tiếng đập cửa ‘rầm rầm’" vừa lúc mới tắm xong, đang dựa vào đầu giường xem báo cáo tổng kết cuối năm. Tiếng gõ cửa ầm ĩ này làm cô rất không thoải mái, đầu phải không có chuông cửa, muốn ăn cướp sao?

Cô cảnh giác nhìn lỗ tròn trên cánh cửa, nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Kiều Hiểu Kiều đang ửng đỏ, híp mắt cười nhìn cô, bĩu môi, mở cửa.

Kiều cảnh quan từng bước bước tới chỗ cánh cửa, quơ quơ chai rượu đỏ trong tay:

"Năm mới vui vẻ!"

Cận Ngữ Ca bất đắc dĩ: "Ngày mai mới là năm mới a."

Kiều Hiểu Kiều không cãi lại, mím môi miệng cười:

"Tôi đến tá túc!"

Cận Ngừ Ca nghe xong không thấy có lý do gì mới, tự nhiên thờ phào nhẹ nhõm thả tay đi vào phòng ngủ:

"Đóng cửa cho kỹ, chần ở trong khách phòng "

Kiều Hiểu Kiềm có thói quen ngủ ở sofa, Cận Ngừ Ca cũng kệ cô. Sau đó, về phòng dựa vào lưng giường, ôm lấy chăn khôi phục tư thế lúc nãy, tiếp tục xem báo cáo.

Bên ngoài, tiếng động lách cách, Kiềm Hiểu Kiềm thay quần áo tắm rửa, tiếng động rất không nhỏ. Trong lúc tắm rửa có vẻ như đụng phải cái gì, còn rên một tiếng: "Áo!".

Không bao lâu, Kiềm Hiểu Kiềm mặc áo tắm, gõ cửa phòng Cận Ngừ Ca.

Cận Ngừ Ca nhìn bóng người in trên cửa thủy tinh, Kiềm Hiểu Kiềm ở chỗ cô qua đêm nhiều lần như vậy, chưa từng bước vào phòng ngủ của cô, cho nên việc gõ cửa này hơi kỳ lạ, nâng người ngồi thẳng dậy:

"Vào đi."

Cửa mở, Kiềm Hiểu Kiềm đứng ở cửa, vẻ mặt quý dị. Cận Ngừ Ca nhìn cô, nghi vấn không nói gì.

Không trả lời, Kiềm Hiểu Kiềm đưa tay đóng cửa, liền đi tới chỗ Cận Ngừ Ca.

Trước giường Cận Ngừ Ca có ba bậc thang, Kiềm Hiểu Kiềm bước từng bước một, đôi khi còn le lưỡi liếm liếm môi, híp mắt, vẻ mặt đầy âm mưu.

Cận Ngừ Ca đặt tài liệu trong tay trên chân, lực chú ý hoàn toàn bị hấp dẫn ở chỗ khác. Kiềm Hiểu Kiềm một chân quỳ trên mép giường, sau đó một chân khác cũng đi lên, cúi người xuống, đi đến bên người Cận Ngừ Ca, hơi nhào vào người cô, cách một lớp chăn ôm lấy cô.

Cận Ngừ Ca nhíu nhíu mày. Dù đã tắm sạch sẽ, hai má Hiểu Kiềm vẫn ửng đỏ, đôi mắt nhìn tuy tinh táo nhưng rõ ràng, hành vi đã không còn như ngày thường.

"Cô uống bao nhiêu?"

"Không bao nhiêu."

"Vậy sao lại như thế?"

"Thế nào a?"

Giọng nói Kiềm Hiểu Kiềm cùng thái độ thân thiết quá trớn, Cận Ngừ Ca cười mà như không cười, liếc mắt nhìn cảnh xuân lộ ra trước mặt cô, rút tài liệu bị kẹp ở giữa ra, tiện tay để một bên.

Ngay tại lúc cô phân tâm, Kiềm Hiểu Kiềm gập chân quỳ lên, một tay đỡ lấy sau cổ Cận Ngừ Ca, mặt cũng tiến lại gần, chưa kịp phản ứng, một cái hôn khẽ đầu tiên là dừng ở trên mí mắt, Cận Ngừ Ca theo phản xạ nhắm mắt lại, kế tiếp liền bị hôn thật mạnh lên môi.

Mềm mại, sau đó là mùi vị bạc hà, hơi thở phả lên miệng mũi, chứng minh cái người to gan lớn mật nào đó cũng là đang khản trương. Cận Ngừ Ca mơ màng, muốn hiểu xem chuyện gì đang xảy ra. Cảm xúc trên môi làm cô không tập trung, còn chưa kịp phản ứng, thì có đầu lưỡi đưa đến, đẩy khớp hàm của cô ra liền tiến quân thần tốc.

Vốn đang nhìn thẳng, Cận Ngừ Ca bị kích thích liền ngẩng đầu lên, ưm, thật sự là hợp với tình hình. Kiềm Hiểu Kiềm lại quỳ đứng lên, làm cho mình cao hơn, hai tay nhàn rỗi vòng qua vai cô ôm chặt, hôn không ngừng.

Cận Ngừ Ca để tay ở trên vai Hiểu Kiềm, cố đẩy nhưng không đẩy ra được, cô vốn cũng không sử dụng nhiều sức lực. Toàn thân bị Hiểu Kiềm ôm cứng ngắc, phản kháng không có hiệu quả. Trong cổ họng bị quét tề tề đại tề đại, đầu lưỡi cương cứng hơi đau lại tiếp tục bị quấy rầy càng thêm kịch liệt.

Cận Ngừ Ca cảm giác được tay Kiềm Hiểu Kiềm run run, vì thế cô cũng bắt đầu run rẩy theo. Đây là trải nghiệm kỳ lạ chưa từng xảy ra trước đây. khi nụ hôn thật dài vừa chấm dứt, Hiểu Kiềm vui mặt ở cổ Ngừ Ca, cúi đầu thờ dòn dập.

Ngực Cận Ngừ Ca phập phồng không ngừng, trái tim đập nhanh không thể tưởng tượng nổi, Kiềm Hiểu Kiềm không buông tay, vẫn ôm chặt lấy cô, sự cứng ngắc của cô cũng vẫn không được giảm bớt. Sau đó, một bàn tay vuốt ve sau lưng cô, kéo đai áo ngủ của cô ra.

Khóa kéo thật dài, kéo dài tới tận hông, sau khi mở ra, toàn bộ mặt trước của áo ngủ bị đẩy xuống dưới. Kiềm Hiểu Kiềm buông cô ra để cởi áo ngủ ra, lúc này Cận Ngừ Ca mới bắt đầu gầy dụa.

Kết quả, chậm một bước. Nếu tay Kiềm Hiểu Kiềm tiếp xúc đến chỗ nào đó trên thân thể cô trước, như vậy trận giường chiến này nhất định sẽ chấm dứt vào thời khắc đó, nhưng không có, Kiềm Hiểu Kiềm cực nhanh kéo xuống áo ngủ của Cận Ngừ Ca, sau đó cả người dán sát vào người cô. Vừa rồi khi dây đai áo tắm mở ra, bên trong không có một thứ gì, thân thể ấm áp, mềm mại, ôn hòa tiếp xúc lên, thân thể Cận Ngừ Ca bị buộc chặt lập tức có phản ứng. Cái tay kia vuốt dọc sống lưng cô, lòng bàn như có lớp kén mỏng na xát da thật làm cô vừa khản trương, vừa run rẩy, đầu gối gập lại, kẹp chặt cơ thể Kiềm Hiểu Kiềm giữa 2 chân. Chân tay tiếp xúc da thịt trắng mịn, nồn nà ở bên hông Kiềm Hiểu Kiềm, cảm xúc dễ chịu làm cho Cận Ngừ Ca nhìn

không được cũng muốn vuốt ve.

Động tác nhỏ này không khác gì châm dầu vào lửa, Kiều Hiểu Kiều càng thêm dửng dưng, cô chỉ muốn thờ thôi, giờ phút này một chút bất khoan cũng biến mất. Cận Ngữ Ca còn nửa nằm nửa ngồi, Kiều Hiểu Kiều nửa quỳ nửa phủ ở trên người Cận Ngữ Ca, thân mình xụi lơ không buông tay, miệng lưỡi thay thế cho tay, khi nhẹ khi nặng duyên hôn, cơ thể phát nóng như bị đốt lửa.

Cận Ngữ Ca gắt gao cắn môi dưới, toàn thân đều phát run, không có lấy một tiếng rên rỉ. Khi Kiều Hiểu Kiều buông tay, cô mềm nhũn, nhưng sớm bị bàn tay ở dưới của Hiểu Kiều giữ lại.

Thắt lưng bộ đồ ngủ và đồ lót nhanh chóng bị xé rách, và sau đó lấp bằng lòng bàn tay, vào vùng kín của mình và giữa nệm của mình. Cổ tay bị giữ chặt, Cận ngữ Ca chỉ ngồi dậy và kéo áo choàng tắm của Kiều Hiểu Kiều, không biết làm thế nào để ngăn cản. Bàn tay ở dưới cơ thể cô nghịch ngợm, lúc lắc, lòng bàn tay trơn ướt, cô cố gắng dùng 1 chút sức lực nâng người để tạo khoảng cách tránh đi, đúng ngay lúc đó ngón giữa vừa kịp cong lên, khi Cận Ngữ Ca hạ sức nặng cơ thể mình xuống, ngón tay lập tức đi thẳng vào.

Cận Ngữ Ca hít một hơi, Kiều Hiểu Kiều cũng cảm thấy được đau đớn, nhưng vẫn không nghe thấy âm thanh gì từ miệng của cô. Hiểu Kiều thấy mặt cô dần thối lũng, lần này cô thực sự dùng sức đẩy ra. Cận Ngữ Ca đẩy cô, một tay đặt trên vai trần trụi của cô, tay còn lại nắm lấy cổ áo, hết sức đẩy mình xa ra. Nhưng do tay bám trên người Hiểu Kiều không có chỗ mượn lực, càng hoạt động càng đau. Kiều Hiểu Kiều nghiêng đầu, lại tiến gần đến, ngậm lấy môi Ngữ Ca, hôn nhẹ nhàng.

Cận Ngữ Ca bị dòi lực chú ý đi, lực níu cổ áo thả lỏng, mềm nhũn khoát trên cổ Hiểu Kiều. Con đau trong cơ thể cũng từ từ tan, miệng lưỡi bao nhiêu nhu tình mất ý.

Ngón tay Kiều Hiểu Kiều từ từ nghịch ngợm, thử tìm kiếm cái gì có thể làm thay đổi trình nữ, tay kia nâng eo Cận Ngữ Ca đặt nằm xuống, thuận lợi cho tay cô ra vào. Cận Ngữ Ca không hề phản kháng, cổ ngẩng ra phía sau, từ từ hòa hợp với tiết tấu động tác của Hiểu Kiều, thờ dục, ánh mắt mê ly, biểu tình cũng trở nên yếu ớt.

Kiều cảnh quan cũng không phải là tay già đời hoan trận, cô cần bản cũng là trong lúc sờ soạng đi tới. Cho nên, bất hạnh cho Cận Ngữ Ca từ đầu đến cuối sắc mặt vẫn là đau khổ nhiều hơn sung sướng. Trải nghiệm quan hệ mặc danh kỳ diệu này đối với cô mà nói đã không chuẩn bị lại không hề tình nguyện, đơn giản đối phương là Kiều Hiểu Kiều, làm cho tâm tình và tinh thần cô bị mê loạn. Mà người khởi xướng Kiều cảnh quan cũng là hưng phấn mà đến, nhìn thấy Cận Ngữ Ca mặt nhăn mày nhíu tràn đầy mồ hôi, mấy lần cô có ý nghĩ bỏ dở nửa chừng, chẳng lẽ uống mấy chén rượu vào thật sự làm cho đầu óc không tỉnh táo?

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Xong Việc

Mặc kệ nói như thế nào, gian nan một đêm, triển miên không rõ ràng cũng đã trôi qua.

Kiều Hiểu Kiều không nhớ rõ lúc đó kết thúc như thế nào, rồi sao lại mất dầy mảy dạn ngủ trên giường Cận Ngữ Ca. Tóm lại khi... tỉnh lại, ánh mặt trời đã muốn chiếu lên mặt của cô, mà Cận Ngữ Ca cũng không có bên cạnh.

Bởi vì Kiều cảnh quan có thói quen nằm sấp khi ngủ, cho nên khi... thức luôn gập chân quỳ đứng lên trước, sau đó mới ngồi tỉnh lại trên giường. Lúc này đây, hai tay cô đều nắm chặt, một tay để ở trên bụng, một tay để ở huyệt Thái Dương, hai mắt đau nhức.

Tuy rằng nhìn không rõ ràng, nhưng cô cũng thấy dấu vết hỗn loạn trên giường, cũng không thể làm bộ quên việc cô say rượu làm ra chuyện gì. Nhớ lại đêm qua, phát hiện ra từng chi tiết nhỏ nhặt cô đều nhớ rất rõ ràng, đầu càng thêm đau đớn...

Cửa phòng tắm mở ra, Kiều Hiểu Kiều "đỏ" nhuộm lên cả mặt. Cận Ngữ Ca đi ra, cũng không thèm nhìn tới cô, ở trước gương lau tóc. Kiều cảnh quan vẫn giữ nguyên tư thế một tay ôm bụng một tay đỡ đầu, ánh mắt thật tỉ mỉ quan sát, cũng không nhìn ra cảm xúc của người bị hại.

"Ách..."

Cô vất vả, dùng hết dưng cảm muốn mở miệng nói một cái gì đó, Cận Ngữ Ca lại bỏ lại khăn mặt, người cũng ra khỏi phòng ngủ. Kiều Hiểu Kiều quỳ ở trên giường, đầu gục trên đầu gối, lộn xộn ôm đầu kêu rên.

Muôn vạn xấu hổ, tất cả chỉ muốn chạy trốn, Kiều Hiểu Kiều vẫn là kiên trì đối mặt. Thừa dịp Cận Ngữ Ca ở trong phòng ăn ăn điểm tâm, cô vội vàng thu xếp bản thân gọn gàng, khi đối mặt Cận Ngữ Ca cũng đỡ khản trương. Nhưng Cận Ngữ Ca thoạt nhìn không muốn đối mặt với cô, từ này đến giờ cũng không nói gì cũng chẳng ngẩng đầu lên. Kiều Hiểu Kiều cũng không còn dưng cảm gì hết, do dự chùng chừ, hoàn toàn không phải phong cách ngày thường.

Không khí không được tự nhiên, Cận Ngữ Ca tự ăn xong bữa sáng của mình. Hiểu Kiều thấy cô muốn ra ngoài, cố gắng đuổi theo. Hai người không nói một lời ra ngoài cửa, vào thang máy, xuống lầu. Tới cửa tòa nhà, Kiều Hiểu Kiều rút cục chịu không nổi không khí nặng nề như thế này:

"A —— tôi, tôi một hồi còn phải đi về cục, vậy ——, cô có việc——"

Có thể đi trước. Nửa câu sau, Kiều Hiểu Kiều không dám nói ra, mà Cận Ngữ Ca là loại người nào cô như thế nào không hiểu. Nghe được cũng giống như không có nghe qua, dừng cũng không dừng.

Từ lúc xuống bậc thang chờ tài xế mở cửa xe, cho đến khi nhấc chân đi vào, đóng cửa, xe lướt đi, Cận Ngữ Ca mắt vẫn nhìn thẳng, không chớp cũng không liếc nhìn người phía sau.

Kiều Hiểu Kiều nhìn chiếc xe từ từ ra khỏi tầm mắt của mình, chợt thở phào nhẹ nhõm, trong lòng rầu rĩ.

Chịu đựng đau đầu đi tới văn phòng, trống rỗng. Ngày mai mới làm việc, hôm nay trong cục không một bóng người. Ngày hôm qua tiệc cuối năm, mọi người chắc uống không ít, không chừng tới giờ vẫn còn đang hò hẹn với Chu Công.

Kiều Hiểu Kiều ném chìa khóa trên bàn, ngồi vào ghế xoay, đầu dựa vào lưng ghế, sững sờ nhìn trần nhà.

Thật sự là trúng tà.

Cận Ngữ Ca, trước đó không có gặp chỉ là nghe tiếng tăm làm cho cô cảm thấy không tốt, Kiều cảnh hùng tâm tráng chí, một lòng muốn phá đại án, cũng không tự nguyện làm cận vệ cho người ta. Lúc gặp mặt, cãi cọ vài câu, ấn tượng ngược lại tốt đẹp lên. Cô gái trẻ tuổi này được các tạp chí tài chính kinh tế phong là người giàu có nhất, nhưng người ta cũng không giống như trong tưởng tượng của cô là khôn khéo, xảo quyệt, ngang ngược, kiêu ngạo, ương ngạnh mà chỉ có chút lạnh lùng, cao cao tại thượng, dễ dàng thấy được tính cách là do tính chất công việc mà nên, cũng không phải cung chiêu mà sinh kiêu ngạo.

Trước đây vì công việc Kiều Hiểu Kiều không thể không tiếp cận cô, không biết từ lúc nào bị hấp dẫn bởi cô gái lạnh lùng này.. Thật sự có người có thể chỉ làm việc không có nghỉ ngơi, giải trí sao? Thật sự có người có thể vĩnh viễn chỉ có một cái biểu cảm không có thất tình lục dục sao? Rất rõ ràng không phải, thì ra cô làm việc lâu cũng phát giận, giấc ngủ không đủ cũng muốn nằm nướng; thì ra cô biết giận cũng biết cười, hơn nữa lúc tươi cười cực kỳ xinh đẹp; chẳng qua phần lớn thời giờ, cô không thể không che giấu phần không vui cũng không hài lòng của mình, miễn cưỡng đi ứng phó công việc với người không muốn ứng phó. Hiểu Kiều bắt đầu cảm thấy được đau lòng cho vẻ bề ngoài miễn cưỡng của cô gái có tương lai rạng rỡ vô hạn này...

Vì thế nguyện ý tiếp cận cô, tăng ca và đi công tác cùng cô, rảnh rỗi thì trò chuyện, nhằm chán thì trêu chọc cô. Tuy rằng nhiều lúc gặp trắc trở, nhưng đôi khi cũng hiểu được 1 phần bản tính thật của người đó, không biết sao cũng cảm thấy vui vẻ hẳn lên. Đường như, tính cách của cô là điều gì cũng cất giấu trong lòng, không biểu hiện ra bên ngoài, nhưng ở những việc tí mĩ thì bắt đầu thấy được sự ôn nhu. Kiều ở chung nhà như vậy so với bạn bè càng thân thiết hơn và có chút gì đó nảy sinh, 2 người rõ ràng chưa ý thức được nguy hiểm khi ở chung. Cho đến gần đây phát triển đến mức quan hệ xác thịt...

Kiều Hiểu Kiều xoa xoa hai mắt, không biết hành vi điên cuồng của mình là do đâu mà ra.

Sao lại có cái loại cảm giác điên cuồng này với cô ấy? Sống hơn hai mươi mấy năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thích qua ai. Thích thì có thích thật, mà thích đến mức muốn đi xâm phạm, chiếm lấy, thấy cô ấy liền không khống chế được, không hiểu sao cảm thấy vui vẻ, phấn khởi? Dùng nửa người dưới ngẫm nghĩ? Đáng chết chính là cô ấy lại không phản kháng gì? Tuy nói rằng chuyện tình giữa 2 người con gái bây giờ không đến mức kinh thiên động địa, nhưng cũng không phải dễ dàng để người khác chấp nhận, như vậy sau này làm sao để ở chung a?

Kiều Hiểu Kiều dùng sức bóp huyết thái dương, rất...muốn khóc...

Cửa ban công vang lên, có người đi vào. Kiều Hiểu Kiều gương mặt, Lưu Trung Bảo ngồi xuống phía trước, đưa lưng về phía cô,

"Làm sao vậy? Đau đầu? Mấy người mấy năm nay coi thường sức khỏe mình a, coi chừng sức khỏe tốt bắt đầu hư hỏng a."

"Chú Bảo."

Rầu rĩ lên tiếng chào hỏi.

"Đầu đau ở nhà ngủ đi, còn tới đây làm gì?"

"Ngủ không được a..."

Lưu Trung Bảo quay đầu, cánh tay đặt trên lưng ghế:

"Ngủ không được? Ngạc nhiên ha, con không phải được xưng ngủ như chết sao? Khó có chuyện khiến cho con ngủ không được a?"

"Có tâm sự cho nên ngủ không được..." Giọng nói Kiều Hiểu Kiều rầu rĩ nửa sống nửa chết.

"Tâm sự? Buồn về chuyện tình cảm a?"

Hiểu Kiều nhìn hắt: "chú Bảo, lúc còn trẻ chú có thích ai không?"

"Ha ha, quả nhiên a! Mùa xuân của tiểu Kiều chúng ta đến rồi a?"

Lưu Trung Bảo trêu chọc hoàn toàn đến sự quan tâm, tốt bụng của người lớn, do đó Hiểu Kiều cũng có thể nói với hắn một chút rối rắm của mình:

"Lúc chú thích một người, sẽ làm như thế nào?"

"à —— đối xử tốt với cô ấy, quan tâm cô ấy nhiều một chút."

"Cứ như vậy sao?"

"ừ —— từ từ càng ngày sẽ càng sâu đậm, mà còn phải tùy tình huống cụ thể. Ai thích con? Hay là con thích ai?"

Kiều Hiểu Kiều không nói.

"Lúc còn trẻ a, thích là chủ động chút, cho dù có lúc đau khổ, chua xót, đó cũng là điều tất nhiên phải... phải... phải trải qua. Đừng chờ tới lúc không có cách nào cứu vãn mới hối hận."

Lưu Trung Bảo nói xong quay người lại, mở ngăn kéo ra tìm kiếm gì đó.

Kiều Hiểu Kiều nâng mí mắt, trên bàn Lưu Trung Bảo mãi mãi cũng chỉ để độc nhất 1 tấm hình, trong tấm hình đó là 1 cô gái trẻ mặc cánh phục, và vợ và đồng nghiệp của Lưu Trung Bảo, nhiều năm trước hi sinh trong lúc chấp hành nhiệm vụ, từ đó về sau, trở thành nỗi đau khổ nhất trong cuộc đời của Lưu Trung Bảo. Nhiều năm đã trôi qua, hắn vẫn cô độc, cũng vì quá yêu vợ mình, không thể chấp nhận được bất kỳ người cô gái khác.

"chú Bảo, chú —— có hối hận không? Ý con là, hối hận đã yêu một người."

Lưu Trung Bảo cứng đờ, tạm ngừng động tác. Sau một lúc lâu, bình tĩnh nói:

"Không, thật lòng yêu 1 người là sẽ không hối hận."

Khẳng định xong, dường như thở dài, thay đổi giọng nói ra vẻ thoải mái:

"Chú đi đến chỗ cục trưởng Vương trước, con không có việc gì cũng về nhà đi nha?"

Hiểu Kiều gật gật đầu: "Con đã hiểu."

Lưu Trung Bảo biến mất khỏi phòng. Kiêu Hiểu Kiều tiếp tục nhìn tấm hình nằm ngay ngắn trên bàn Lưu Trung Bảo, như có điều suy nghĩ. Nhìn một hồi, nhẹ nhàng hỏi:

"Chú ấy nói chú ấy không hối hận, nhưng mà điều đó làm chú ấy cô độc nửa đời, còn đi có hối hận không?"

Cô gái trong tấm hình vẻ mặt thản nhiên, đương nhiên không có trả lời cô.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong năm, Kiêu Hiểu Kiều lúc ẩn lúc hiện trở về nhà. Kiêu mẹ thu xếp một bàn đồ ăn để Hiểu Kiều cùng Kiêu ba chạm cốc.

Ăn xong, Hiểu Kiều xưng phong đi rửa chén, bị Kiêu mẹ đuổi ra phòng bếp. Ngồi trên ghế sofa xem TV, trên TV chiếu một cảnh nào nhiệt nhưng cô không có tâm tư gì để xem, 1 lúc sau ngồi không yên.

"Mẹ, con về nhà mình."

Kiều Hiểu Kiều hướng về phía bếp nói.

Kiều mẹ chà tay trên tạp dề đi ra: "Hôm nay không ở nhà ngủ?"

"Không được, mai kia con không chừng không biết lúc nào trở đi."

Nói xong mặc quần áo tử tế, dựa ở khung cửa đôi giày.

"ừ, cũng đúng, về nhớ gọi điện thoại. Trên đường cẩn thận a?"

"Dạ, tạm biệt mẹ. Ba! Con đi đây! Tạm biệt!"

Nói vọng vô phòng sách, Kiêu Hiểu Kiều liền ra khỏi nhà.

Không khí náo nhiệt sôi nổi, người đến người đi, chọn cho mình con đường náo nhiệt nhất, một mình cô đi từ đầu đường đến cuối đường trên phần đường dành riêng cho người đi bộ, đi đến chân đèn tê rần. Nhìn đám người dần dần tản đi, lấy hết can đảm, chạy tới khu Cảnh Duyệt Vinh Viên.

Bấm chuông cửa nửa ngày, Cận Ngự Ca không ở nhà. Kiêu Hiểu Kiều lại không muốn đi, ngồi im lặng trên bậc thang chờ đợi. Cũng không chắc cô sẽ

trở về, nhưng là vẫn muốn đợi. Trong lòng, rất muốn gặp cô.

Khu cầu thang bộ không có thiết bị sưởi ấm, Kiều Hiểu Kiều ngồi hơn một giờ, hai chân cũng mất hết cảm giác. Ngay lúc mơ mơ màng màng, ngồi ngủ gục, "Đinh" một tiếng, sau đó là tiếng cửa thang máy mở ra.

Cận Ngữ Ca từ trong thang máy đi ra, bên trong áo khoác ngoài mặc một chiếc váy dạ hội, trên mặt trang điểm tinh xảo, thoát nhìn xinh đẹp, rực rỡ nổi bật. Nhưng đôi mắt mệt mỏi, gợn sóng.

Hôm nay là Cận thị làm tiệc rượu tiền năm, Cận Ngữ Ca làm chủ nhân tương lai, không ngừng xã giao với toàn bộ những người dự tiệc, cho đến người cuối cùng về mới kéo thân thể cứng đờ của mình về nhà.

Kiều Hiểu Kiều nén lại tâm trạng đau nhức, tê dại, đứng lên, nhìn Cận Ngữ Ca.

Cận Ngữ Ca không có tránh đi, đón ánh nhìn chăm chú của Hiểu Kiều, nhưng sắc mặt ủ rũ. Im lặng 1 lúc, mới cúi đầu mở túi xách tìm cái chìa khóa mở cửa.

Kiều Hiểu Kiều có chút ít không yên lòng đi theo, đứng ở sau lưng, nhìn đôi vai gầy yếu của cô, rất muốn ôm cô. Cận Ngữ Ca không có cản Hiểu Kiều vào nhà, nhưng cũng không nói chuyện với cô.

Vào cửa, Cận Ngữ Ca thay quần áo, đi vào phòng tắm của mình tắm rửa. Kiều Hiểu Kiều ngồi một chỗ, trong lòng bối rối.

Đợi đến khi Cận Ngữ Ca từ phòng tắm đi ra, vào bếp rót 1 ly nước rồi lại vào phòng ngủ. Kiều Hiểu Kiều vẫn đắm đắm nhìn theo cô, lúc sau cũng đi qua đó.

Ở trước cửa phòng ngủ, Cận Ngữ Ca xoay người, bắt lấy tay vịn, chặn Kiều Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều mi run lên, cúi đầu:

"Tôi chỉ là —— "

Cận Ngữ Ca vẫn im lặng như trước, chớp mắt một cái, nhìn cô cúi đầu, mở miệng:

"Cho tôi một ít thời gian."

Kiều Hiểu Kiều ngẩng đầu lên, nhìn trong đôi mắt đó ẩn chứa nhiều điều. Trong lòng cũng cố kìm nén:

"Được. Um, chúc cô năm mới vui vẻ, còn có... Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cận Ngữ Ca đáp lại, nhẹ nhàng đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bể Đắm

Ba ngày nghỉ Tết Nguyên đán, Cận Ngữ Ca trở về Phụng Hoàng sơn trang ở. Cha mẹ cùng Hoan Nhan đã trở lại, Cận gia tràn ngập tiếng cười. Cô cũng tạm thời quên đi tình cảm phiền não, chuyên tâm cùng gia đình trải qua 1 năm mới vui vẻ hạnh phúc.

Kỳ nghỉ kết thúc, bắt đầu đi làm trở lại, tuy chỉ nghỉ ngắn ngủn vài ngày, nhưng cũng tồn đọng không ít việc. Sau buổi họp thường kỳ, Cận Ngữ Ca ở văn phòng bận cả buổi sáng. Cho đến khi thư ký mang cơm trưa vào, mới buông công việc trong tay, nghỉ ngơi một chút.

Vừa ăn cơm được trình bày đẹp mắt vào miệng, vừa đọc báo hàng ngày. Một người có quyền quyết định trong tương lai cần thiết bổ sung những thông tin thời sự nóng bỏng. Sau khi xem hết mấy phần tin tức tài chính của tạp chí kinh tế, Cận Ngữ Ca cũng chỉ mới ăn vài miếng cơm trưa, sau đó tiếp tục đọc báo buổi sáng.

Khi vừa mở trang báo ra, đầu đề ngay trang tiếp theo: tổ trọng án truy bắt kẻ buôn ma túy gặp nạn, hai cảnh sát trọng thương nhập viện.

Cận Ngữ Ca ngừng tay. Nhìn dòng chữ to màu đen, không biết tại sao trong lòng dâng lên 1 cảm giác rất kỳ lạ. Buông thìa, bàn ăn cũng đẩy sang một bên, Cận Ngữ Ca cầm lấy tờ báo, đọc tin tức cẩn thận.

Hai cảnh sát bị thương là trong tổ trọng án số 3 của cục công an, trong đó có một người là nữ cảnh. Khi từng chữ đó theo thứ tự đập vào mắt Cận Ngữ

Ca, nụ cười như ánh mặt trời sáng lạn của Kiều Hiểu Kiều, không hề có điềm báo trước làm cho lòng cô nhói đau 1 lúc.

Buông tờ báo xuống, đến ga ra ngầm của tòa nhà Cận thị, Cận Ngữ Ca lấy xe lao như bay ra ngoài, tổng cộng mất khoảng năm mươi tám giây, ngay cả một phút đồng hồ cũng chưa đến.

Tại Bệnh viện Nhân Dân.

Kiều mẹ bưng bát, dứt canh cho Kiều Hiểu Kiều. Mấy ngày hôm trước Kiều cảnh quan còn vui vẻ, giờ phút này suy yếu nằm trên giường bệnh, vai trái quần băng gạc thật dày, chất lỏng trong suốt từ bình thuốc theo ống tiêm thật dài, chảy vào trong mu bàn tay của cô.

Sau khi giải phẫu kết thúc, bị thuốc gây mê làm mất đi sức lực, hôn mê suốt 1 ngày, bây giờ mới miễn cưỡng có thể ngồi dậy ăn một chút. Kiều Hiểu Kiều cô chịu đựng vết thương, sợ mẹ lo lắng.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng gào thét, la khóc.

Âm thanh nghe rất gần, như vang ra từ phòng bệnh kế bên, Kiều mẹ và Hiểu Kiều đều là kinh hãi.

Kiều mẹ đứng lên buông bát trong tay:

"Đề mẹ đi xem, chỉ sợ là không tốt."

Nói xong, vội vã mở cửa đi ra ngoài. Lúc cánh cửa mở ra, tiếng la khóc còn lớn hơn nữa, kèm theo rất nhiều tiếng huyền não của người đến kẻ đi. Kiều Hiểu Kiều cắn chặt môi dưới, biến đổi môi trắng bệch không còn chút máu.

Đội 1 lúc, Kiều mẹ vẫn chưa quay lại, Kiều Hiểu Kiều xóc chân lên, tự mình cầm bình nước biển, mặc đồ bệnh nhân đi ra ngoài. Chân mềm nhũn không còn chút sức lực. Mở cửa ra nhìn thấy ở hành lang có rất nhiều người. Lãnh đạo cục công an, lãnh đạo tòa thị chính, bác sĩ, phóng viên, có cả những người Hiểu Kiều không biết, đứng tràn đầy cả hành lang.

Đồng nghiệp bị thương với cô, đã cấp cứu liên tục 30 mấy tiếng vẫn không cứu được, tánh mạng như ngàn cân treo sợi tóc. Trong đám người, người mẹ già yếu cùng cô vợ mới kết hôn được 1 năm, khóc gần như ngất.

Kiều mẹ cũng cảm động lây, giúp đỡ người cùng thế hệ với mình, nước mắt cũng rơi đầy mặt. Kiều Hiểu Kiều xa xa đứng, ngơ ngác nhìn cảnh bi thảm này, ngay cả vết thương đau cũng chết lặng.

Sớm đã có sắp xếp, mọi người giúp đỡ thân nhân người mới mất từ từ rời khỏi phòng bệnh. Kiều mẹ không nỡ bỏ đi, từ xa nháy mắt kêu Hiểu Kiều về giường nằm dưỡng bệnh cho tốt. Đám người tản ra hết, Hiểu Kiều mới bước từng bước nặng nhọc, đi chuyển trở về phòng bệnh.

Trở về giường, Hiểu Kiều mới mệt nhắm hai mắt lại. Đã làm đồng nghiệp với nhau vài năm, cứ như vậy mà mất đi, thật khó tiếp nhận, tánh mạng con người sao mỏng manh quá. Không phải lần đầu tiên đối mặt với việc chết chóc, nhưng vẫn cảm thấy nặng nề, không chịu nổi. Cũng cùng một loại viên đạn bắn vào vai cô tạo thành vết thương, nhưng lại bắn vào ngực hắn, làm cho vĩnh viễn cách xa.

Cửa phòng bệnh vang lên, tiếng bước chân dồn dập, Hiểu Kiều mở to mắt, đứng trước mặt, là Cận Ngữ Ca hơi thở hỗn loạn.

1 người lúc nào cũng quan tâm đến vẻ ngoài, thế mà lúc này Cận tổng trên trán thấm mồ hôi, lớp trang điểm cũng mờ nhạt, vài sợi tóc rơi tán loạn xuống bên mặt, nhìn có chút chật vật.

Hiểu Kiều dựa trên gối, thất thần nhìn cô. Trong ánh mắt xinh đẹp kia, thấy được sự quan tâm muốn giấu cũng giấu không được.

Cô sẽ hối hận không?

Không phải hiện tại, cũng không phải bình lặng như trong tương lai. Mà là có một ngày, tôi không thể nhìn cô như vậy, mặc dù cô khiến tôi rơi nước mắt nhưng tôi sẽ cố kìm chế không rơi trước mặt cô, cô, sẽ hối hận sao? Sẽ hối hận hôm nay đã quan tâm như vậy sao?

Ngữ Ca, tôi sợ cô hối hận. Thời điểm viên đạn bắn tới tôi cũng không sợ nhưng tôi sợ cô sẽ hối hận.

Kiều Hiểu Kiều nâng thân mình lên, cong khóe môi cười thân nhiên:

"Cận tổng... Nghĩ kỹ rồi sao?"

Cận Ngữ Ca sùng sốt, cảm thấy có gì không đúng. Nhưng tìm không ra cảm xúc trong giọng nói của cô, 1 sự im lặng hiển nhiên. Kiều Hiểu Kiều trước mặt xa lạ quá với cô thường ngày. Màu da tái nhợt, trắng bệch như màu tường trong phòng bệnh, chần nệm dưới ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào biến bệnh nhân như trong suốt, nháy mắt 1 cái sẽ biến vào hư không.

"Chuyện hôm đó, là tôi không đúng, tôi uống quá nhiều rượu. Rất sợ Cận tổng sẽ giận, nhưng mà nghĩ lại, Cận tổng cũng sẽ không phải là chơi không nổi trò này?"

Kiều Hiểu Kiều bình tĩnh, thân nhiên nói, nhếch miệng cười đều, tàn nhẫn lạnh lùng, không hề ảm áp. Đồng tử Cận Ngữ Ca từ từ co lại, rồi lại dần dần phóng đại, ánh mắt đầu tiên là không thể tưởng tượng nổi, sau đó như lưỡi dao sắc bén.

"Cận tổng cần thời gian, là đang suy nghĩ gì vậy? Có phải kỹ thuật của tôi quá tệ làm Cận tổng thất vọng phải không?"

Sắc mặt Cận Ngữ Ca xanh mét, giận dữ cười lại, cố gắng xiết chặt bàn tay đang run rẩy. Nhìn Kiều Hiểu Kiều chăm chăm, như tìm kiếm 1 điều gì đó trên vẻ mặt của cô. Bao nhiêu lo lắng, bối rối lúc ban đầu hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại, trong lòng lạnh lùng, băng giá.

Hiểu Kiều không nói nữa, mệt mỏi nhắm hai mắt lại. Như vậy là đủ rồi, thời cơ thích hợp, thích hợp lấy cớ. Cũng chưa yêu quá sâu, như vậy cũng không đau đớn nhiều, có khi cô được chưa chắc đã hạnh phúc, mất đi theo thời gian cũng trở thành quá khứ. Như vậy là tốt rồi.

Hồi lâu không tiếng động.

Lúc mở mắt ra, trước giường bệnh đã không có một bóng người. Hiểu Kiều ngờ ngác nhìn chỗ Ngữ Ca vừa đứng lúc nãy, trong lòng tan nát. Tại sao lại như vậy, cảm giác đau đớn sao với vết thương càng khó chịu hơn?

Kiều mẹ đẩy cửa phòng bệnh, thấy con gái cuộn tròn đưa lưng ra ngoài. Đi vào thấy nước biển đã truyền xong, máu đỏ tươi chói mắt chạy ngược trở về ngập toàn bộ bình truyền dịch.

"Hiểu Kiều, tại sao truyền xong không gọi a? Con xem máu kìa! Vết thương còn đau không?"

Kiều mẹ vội vã vòng qua giường bệnh, bấm chuông gọi, sau đó khom lưng nhìn con mình.

Kiều Hiểu Kiều mày nhíu chặt, nhắm chặt hai mắt. Miễn cưỡng lay động phía dưới, xem như trả lời mẹ.

"Không thoải mái chỗ nào? Truyền dịch nhanh quá hay sao?"

"Mẹ, cho con ngủ một lúc, con chỉ muốn ngủ một lúc..."

Ngày thường Kiều Hiểu Kiều bận đến không thấy được bóng người, nay do bị thương ở nhà tĩnh dưỡng, cơn nước dâng tận miệng, vô cùng thoải mái. Lúc mê man, cảnh tượng kỳ lạ, không rõ ràng luôn xuất hiện.

Trong tòa nhà Cận thị, phòng khách sang trọng, cô đứng ở đó như đang chờ đợi điều gì, cái gì cũng nhìn không rõ. Sau đó xuất hiện 1 vài hình ảnh quen thuộc, bên cạnh trống trải. Không có mục tiêu, lo sợ luống cuống không yên.

Bừng tỉnh, tay Kiều Hiểu Kiều vỗ về cái trán, thờ dốc thật mạnh.

Trái tim nếu luôn nghe lời theo lý trí, thì thế gian đã không có nhiều nỗi buồn phiền rồi.

Đứng dậy thay đổi quần áo, Kiều Hiểu Kiều mặc chiếc áo lông thật dày ra ngoài.

Trời chiều trắng xóa, nhưng lại rất sáng lạn, từng cây chồi non đang mọc ven đường, Hiểu Kiều hít thở thật sâu, thay đổi không khí làm cho người ta tâm tình cũng tốt lên.

Ở trong cửa hàng bánh ngọt ăn ngon lành hết một cái bánh, sau đó đi tới KFC ngồi uống một cốc nước ép nóng, Kiều Hiểu Kiều thỏa mãn đứng dậy, kéo mũ trượt tuyết lên, chạy đến cái hẻm nhỏ bên cạnh tòa nhà Cận thị, theo dõi.

Tôi chỉ muốn nhìn một chút, chỉ cần nhìn một chút là đủ rồi. Để tôi có thể thấy cô, tôi nhớ cô.

Trời không toại lòng người, cho đến lúc trời tối sầm, cũng không nhìn thấy gì. Ngẩng đầu nhìn lên phòng làm việc của Cận Ngữ Ca, cũng không có ánh đèn để người ta nuôi chút hi vọng.

Kiều Hiểu Kiều ngồi chồm hóm ở trên mặt đất, túm dây của hai quả bóng bên mũ, cố gắng nghĩ, nghĩ đến mức đau đầu. Kết quả là dù sao cũng đã theo dõi, phải thấy được mới thôi.

Tại cửa khu Cảnh Duyệt Vinh Viên, Kiều Hiểu Kiều ẩn trong tối, nhìn Cận Ngữ Ca cùng 1 quý ông chào tạm biệt.

Cô biết người đàn ông đó, là giám đốc chi nhánh của tập đoàn Cận thị ở nước ngoài, là bạn học chung đại học của Cận Ngữ Ca. Với tính cách của Cận Ngữ Ca hẳn là không có liên lạc gì với người khác, nhưng tên người Pháp mắt xám tóc vàng này và cô đi rất gần nhau. Người ở chi nhánh sẽ không ở lại đây lâu, Đa số thời gian Cận Ngữ Ca gặp hẳn là bàn bạc công việc. Thêm nữa, mỗi lần gặp mặt ở trước mặt người khác cũng hiếm có về thân mật.

Điều đó Kiều Hiểu Kiều cũng biết, nhưng lúc cô thấy người đàn ông cao cao gầy gầy đó cúi người lịch sự hôn lên môi Cận Ngữ Ca, quên mất bản thân đang theo dõi, nhanh chóng tiến lại gần.

Cận Ngữ Ca sau khi tiễn hân xong, xoay người liền thấy cô.

Hiểu Kiều có chút khản trương, không có chuẩn bị sẵn sàng đối mặt như vậy. Dù sao cũng đã làm chuyện quá trớn, lời nói cũng quá tổn thương, đã gây họa mà còn nói tổn thương thì quá khó để tha thứ được.

Cận Ngữ Ca nhìn cô một chút cảm xúc cũng không có, chỉ trong chớp lát cái cười lạnh cũng không có, xoay người bỏ đi. Kiều Hiểu Kiều ngay cả giẫy

dựa cũng không có, mà xui quẻ khiến đi theo.

Một đường theo vào tận trong nhà Cận Ngừ Ca, Hiểu Kiều chăm chú nhìn bóng dáng cô, không thấy gì khác thường. Tất cả cũng như trước kia như chưa từng có gì xảy ra, Cận Ngừ Ca cũng lạnh lùng như cũ, Hiểu Kiều cũng thực im lặng.

Lúc cô chịu đựng tim đập như sấm tiến lại gần, thật bất ngờ, Cận Ngừ Ca không có cự tuyệt.

Đền, mơ mơ hồ hồ, hôn, nhu tình vạn chủng. Kiều Hiểu Kiều mê say, ôn nhu như vậy cô thật không ngờ, mà người trong lòng cô cũng không cứng ngắt như hôm ấy, trở nên chủ động, nhiệt tình. Mỗi lười dây dưa, thân thể quấn chặt, Kiều Hiểu Kiều bị nhốt trong cảnh đẹp kiều diễm lung linh trước mắt, chỉ thấy được giai nhân duyên dáng tuyệt sắc nhất.

Quên nữa, Cận Ngừ Ca cũng có phản ứng.

Sau khi đưa được cô lên đỉnh, Hiểu Kiều ôm Cận Ngừ Ca đang thờ đốc, muốn cúi xuống hôn 1 nụ hôn tràn đầy tình cảm và sâu lắng. Mà Cận Ngừ Ca đang nằm ngửa rất nhanh nghiêng đầu tránh đi, ánh mắt mê loạn nháy mắt trở nên lạnh lẽo:

"Kỹ thuật Kiều cảnh quan tiến bộ không ít, có chăm chỉ luyện tập sao? Quả thật nhìn không ra có đạo đức nghề nghiệp tốt như vậy."

Hiểu Kiều ở trong góc, tràn đầy quyền uy cũng trở nên cứng ngắt. Ngay sau đó, bị đẩy mạnh ra, ngã thật mạnh ở một bên. Cận Ngừ Ca đứng dậy, phủ thêm áo ngủ vào phòng tắm.

Kiều Hiểu Kiều nằm ở một chỗ, vết thương ở vai trái bị xé rách miệng cho cảm giác đau nóng rát, cũng không theo kịp cảm giác trong lòng cô lúc này. Đây là trả thù sao? Kiên quyết, lãnh ngạo như Cận Ngừ Ca, như thế nào sẽ để cho chính mình rơi vào sự sắp đặt của người khác. Cô hiểu được ý nghĩa của cái cười lạnh kia, đó là vũ khí sắc bén nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Thú Vui Trên Đồi

Sinh nhật Cận lão sắp đến, cho nên Cận Hoan Nhan ở nhà buồn chán nhưng vẫn không biết làm sao. Bản thân đi làm cũng không hiểu chuyện gì và cũng chẳng làm gì, cho nên cô cũng chẳng có hứng thú. Tưởng sẽ cùng chị mình hàn huyên tâm sự, chỉ có thể vài lần dây dưa trong phòng tổng giám đốc, thời gian Cận Ngừ Ca dành cho cô ở con số vô cùng đáng thương, giấc mơ 2 chị em nắm tay nhau dạo phố, uống cà phê, gì gì đó, xem như là chuyện không tưởng.

Cũng may Cận Hoan Nha tính tình cởi mở. Chị hai không có thời gian chơi với cô, cô có thể tự tìm người chơi với mình. Công việc bất hạnh quang vinh này được đặt hết lên mấy vệ sĩ bên cạnh cô.

Cận Hoan Nhan đi vào các cửa hàng trưng bày đủ loại mặt hàng vô cùng phong phú, đa dạng, toàn bộ là mặt hàng dành cho phụ nữ, những vệ sĩ không thể nào quen thuộc, nhìn chỗ nào cũng giống chỗ nấy, còn các mặt hàng trưng bày ở mặt tiền cửa hàng thì nhìn thấy hoảng hồn khiếp vía. Rõ ràng thấy có ba vào cánh cửa này, 1 lúc sau, đã từ cánh cửa khác cách đó vài mét đi ra, liền vội vã chạy đuổi theo.

Cận Hoan Nhan vừa trêu chọc mấy vệ sĩ đáng yêu, vừa tranh thủ dạo phố, chân chính thể nghiệm sự tinh túy của câu nói "Cùng người 'đùa bỡn' vui vẻ vô cùng".

Ở một cửa hàng quần áo, Cận Hoan Nhan đi đến phòng thử quần áo để thử 1 chiếc váy dạ hội, lúc đi ra nhìn vào gương thấy thật đẹp. Cúi đầu xem mức độ tinh tế của nếp váy, vừa ngẩng đầu, trong gương liền có thêm một đôi mắt trong suốt như đang cười.

Cận Hoan Nhan động tác từ từ, lập tức khôi phục vẻ tự nhiên. Đối diện với người trong gương, thân nhiên cùng các nhân viên cửa hàng thảo luận mấy vấn đề về chiếc váy.

Chủ nhân của ánh mắt một chút cũng không nóng nảy, dù sao cũng bị Điều Khắc Thương giảng chức, đi làm tên côn đồ vào nhà cướp của, hiển nhiên không thích hợp với loại thành viên xã hội đen như cô. Dù sao những việc đó cũng không có nhiều thú vị như cô gái ở trước mắt. Cô thả người ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm mại, 1 tay chống trên tay vịn, nâng cằm chăm chú nhìn Cận Hoan Nhan thử quần áo.

Nhân viên cửa hàng rất có tài ăn nói, luôn luôn nói những câu đại loại như là: "Bộ quần áo này như dựa vào số đo của cô mà thiết kế" loại nịnh hót này, đối với Cận Hoan Nhan nghe riết thành quen, vui vẻ trả lời: "Đúng vậy a, quần áo của cửa hàng cô đều rất chất."

Âu Dương Thông tức cười, bị Cận Hoan Nhan ở trong gương nhìn thấy, lập tức xoay người:

"Buồn cười?"

"Không có, đơn thuần sung sướng thưởng thức vẻ đẹp."

Cũng là 1 kiểu nhỉnh hót nhưng kín đáo không lộ rõ. Cận Hoan Nhan biết rõ, còn rất hướng thụ. Quần áo gói lại, cô ba dầm giày cao gót, thư thả ra khỏi cửa hàng, kỳ quái là chỉ có mấy anh vệ sĩ chạy theo.

Cảm thấy được kỳ lạ, ở chỗ rẽ kế tiếp, trong quán cà phê kiểu Tây, Âu Dương Thông quàng khăn kiểu Anh rất phong độ, trên mũi đeo kính râm, chân dài vắt lên, đang thưởng thức một thức uống nóng, sau đó mỉm cười nhìn về phía cô. Haha, so với bọn vệ sĩ thì thông minh hơn. So với lúc nhìn bọn người ngốc nghếch theo đuôi đúng là đỡ buồn chán hơn.

Giơ tay chỉ chỉ bên cạnh nơi khí nóng từ trong ly đang bốc lên. Âu Dương Thông thu ý cười, vẻ mặt vẫn là ôn hòa. Mặc cho là ai, rất khó cự tuyệt loại lời mời này, cô ba dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Uống một ngụm cao đậm đặc, Cận Hoan Nhan thoải mái cảm thán. Âu Dương Thông nhìn cô:

"Cô không sợ —— tôi sẽ bắt cóc cô? Tự nhiên uống nước tôi đưa?"

Hoan Nhan lại nuốt xuống ngụm thứ hai, một bàn tay chỉ lướt qua bả vai mình, chia chia phía sau. Cách đó 10m, có 4 tên vệ sĩ cao to giả dạng người qua đường, đang lo lắng, chăm chú nhìn chăm chăm bên này, ánh mắt bán đứng thân phận của bọn họ.

Âu Dương Thông cười cười: "Vẫn còn có người ngại trang."

"Hả?" Cận Hoan Nhan nhướn mày.

Khoanh ở trước ngực, giờ ngón tay trở, bình tĩnh chỉ chỉ lên trên, Cận Hoan Nhan vừa ngẩng đầu, một đầu người trên lan can thủy tinh nhanh chóng rút về. Cận Hoan Nhan ngửa đầu sừng sốt vài giây, lập tức nhìn thẳng Âu Dương Thông.

"Làm sao cô biết? Tôi cũng chưa phát hiện."

"Tôi cũng không muốn chui đầu vô lưới, đương nhiên biết để tránh đi. Chị hai của cô một khi bị rấn cấn, bây giờ quả thật vô cùng cẩn thận. Tuy rằng người bị cấn là cô. Nhưng mà nhìn qua người bị thương có vẻ là cô ấy."

Nghĩ đến vụ bắt cóc trước đây, hai người rất ăn ý đối diện, cũng không nói chuyện nữa, cùng ngồi một bàn, lẳng lặng để chất lỏng ngọt ngào ấm áp dung hòa, tiến vào dạ dày. Sau đó, Cận Hoan Nhan đứng dậy, Âu Dương Thông gật gật đầu, nhìn cô rời đi.

Người kỳ quái, cảm giác kỳ quái, nói không nên lời kỳ lạ chỗ nào, tóm lại bản thân cũng không sao hiểu được. Cận Hoan Nhan ngồi trên ghế sofa trong nhà cô ở Cảnh Duyệt Vinh Viên đối diện nhà của Cận Ngữ Ca, nghiêng đầu xuất thần suy nghĩ.

"Àm!"

Tiếng cửa vang từ phía đối diện. Cận Hoan Nhan ngẩng đầu nhìn, đồng hồ treo tường đã đi qua số 10.

Trẻ như vậy mới trở về sao? Cũng quá cực khổ a. Dù sao cũng ngủ không được, không bằng đi tìm chị hai tâm sự. Hoặc là có thể ở bên kia ngủ, đã lâu chưa cùng chị hai ngủ trên cùng một cái giường.

Nghĩ như vậy, Cận Hoan Nhan cầm chìa khóa, ngay cả áo ngủ cũng không thèm thay ra bước nhanh đến đối diện, ấn vang chuông cửa.

Mở cửa chính là Cận Ngữ Ca, lạ ở chỗ cô vẫn đứng cạnh cửa, không có ý muốn cho Cận Hoan Nhan đi vào. Hoan Nhan nháy mắt mấy cái, không rõ nguyên nhân. Cận Ngữ Ca tuy rằng tính cách lạnh lùng, cũng chỉ là bề ngoài thoát nhìn đậm đặc một ít, đối với người nhà nhất là đối với cô em gái duy nhất, từ trước đến nay đều cưng chiều muốn gì được nấy. Hai chị em bởi vì thời gian gặp mặt rất ít, tình cảm ngược lại rất sâu sắc. Trước kia hễ Hoan Nhan tìm cô, Cận Ngữ Ca một mối thế nào cũng sẽ cùng em tán gẫu một chút.

Không đợi hai người kịp nói gì, Cận Hoan Nhan thấy rõ ràng, một người nửa thân trên để trần, chỉ mặc nội y nhạt màu, đi ngang qua phòng khách phía sau Cận Ngữ Ca, vào phòng tắm.

Đầu tiên là mở to hai mắt, theo sau lại há to miệng, Cận Hoan Nhan cảm thấy có nên thét chói tai một chút để diễn tả nội tâm kinh dị lúc này của mình không.

Cận Ngữ Ca là người trưởng thành, trong nhà xuất hiện người nào cũng là chuyện rất bình thường. Nhưng mà, xuất hiện một cô gái nửa thân trần, vậy ын ý trong đó cũng rất dễ làm cho người ta nghĩ bậy. Huống chi bình thường cô tuyệt đối không giống có giấu người tình ở nhà a!

"Chị hai! Đó là... Chị chị..."

Nhanh mồm nhanh miệng như Cận Hoan Nhan cũng bắt đầu nói lắp, có thể thấy được mức độ chấn động trong lòng cô với trường hợp này.

"Chuyện gì?" Cận Ngữ Ca sờ sờ thái dương, vẻ mặt mệt mỏi và biếng nhác, 1 chút kinh hoàng vì bí mật bị lộ ra cũng không có.

Cận Hoan Nhan nháy mắt mấy cái, hy vọng mọi thứ vừa thấy đều là ảo giác.

"Không có việc gì quan trọng để nói thì mai hãy nói."

Nói xong không đợi Cận Hoan Nhan phản ứng, cửa nhà Cận Ngữ Ca liền đóng lại. Hoan Nhan đứng ở ngoài cửa, ước chừng nửa tiếng sau mới hoàn hồn. Giống như mộng du về nhà của mình ở bên kia, mở cửa, vào phòng, ngã xuống giường. Âu Dương Thông mang đến rung động sớm đã xa xa biến mất vì chấn động hiện ra trước mắt ở nhà đối diện, cô thoáng nhớ lại lại càng thêm hoảng hốt.

Tại sao lại cảm thấy người kia nhìn rất quen mắt a.

Tiệc thọ của Cận lão thái thái là tiệc lớn của Cận gia chỉ sau mỗi tiệc Tết, tiệc rượu tổ chức ở Vạn Giang chắc chắn không thiếu được, nhân vật nổi tiếng trong xã hội đều căn cứ vào mục đích khác nhau mà đến, đều muốn ở phía dưới cây đại thụ Cận thị, chiếm một chút bóng mát.

Cận Ngữ Ca là chủ nhân, cô ứng phó với đủ hạng người. Tính cách có lạnh lùng như thế nào cũng phải dần mặt tươi cười, mấy ánh truyền thông giống như pháo bông, tin tức bọn họ không thiếu, một chút ít sơ hở cũng sẽ trở thành đề tài nóng bỏng nơi đầu đường cuối ngõ vào ngày mai.

Cận thị thật sự là không cho phép có sơ hở gì.

Cận Hoan Nhan vẫn như cũ là vui vẻ nhàn nhã, sau khi chúc thọ ông nội, nhìn thấy người quen liền tán gẫu vài câu rồi nhanh chóng tìm một góc hưởng thụ mỹ thực. Rất nhiều người cô không hề biết, mấy tên đáng đồ từ muốn đến gần đều bị đuổi đi, hiển nhiên bọn họ cũng không có lực hấp dẫn bằng miếng bánh ngọt có trước mắt.

Một bồi bàn trên tay bưng khay thức uống đứng ở bên cạnh cô, trên khay là một ly cốc-tai ngũ sắc được pha rất đẹp.

Cận Hoan Nhan nhìn thấy rượu, đặt đĩa ăn ở trên bàn, đưa tay tiếp nhận:

"Cám ơn."

Âm cuối nói vừa xong, mắt đi chén rượu che liền nhìn thấy khuôn mặt bồi bàn, thì ra là một khuôn mặt quen thuộc. Bánh ngọt chưa kịp nuốt xuống, từ từ hòa tan trong miệng.

Hoan Nhan nghiêng đầu cười cười, tràn đầy bất đắc dĩ.

"Cô thật đúng là —— âm hồn không tiêu tan a."

Âu Dương Thông nhận lấy chén đĩa, cung kính đứng bên cạnh:

"Cô nói như vậy, tôi rất đau lòng."

Cận Hoan Nhan quay đầu lại nhìn xem toàn bộ người trong bữa tiệc:

"Cô nha xem như —— cũng thuộc loại gan hùm?"

"Chưa từng nghe qua, sắc đảm bao thiên sao?"

Cận Hoan Nhan không lời nào để nói.

"Ở đây lâu không vui gì hết, không bằng chúng ta cùng nhau chuồn?"

Giọng điệu Âu Dương Thông nghe như dụ dỗ cô gái ngây thơ không biết gì, Cận Hoan Nhan mím môi mỉm cười:

"Chuồn đi chỗ nào?"

"Đương nhiên là chỗ chơi vui rồi."

"Cô không sợ vệ sĩ của tôi sao?"

"Tôi biết có một cánh cửa sau đi ra ngoài, chúng ta có thể bỏ rơi bọn họ."

Âu Dương Thông nheo nheo mắt, nói xong nghe rất có lực hấp dẫn. Cận Hoan Nhan đang mặc chiếc váy dạ hội trên người mình ngày đó được Âu Dương Thông khen ngợi, buông ly rượu cùng chén đĩa trong tay:

"Được!"

Mặt sau khách sạn Vạn Giang có một cánh cửa sau chuyên dụng dành cho nhân viên. Cận Hoan Nhan khoác áo khoác của Âu Dương Thông, rất nhanh cẩn thận lườn lách theo cô mà không chút lo lắng sẽ bị bắt cóc một lần nữa.

Nhanh chóng đi ra mặt sau lầu chính của khách sạn. Một cái cửa lớn bằng inox trước mặt, Âu Dương Thông nhẹ giọng lên lút nói:

"Từ đây đi ra là mặt cỏ đằng sau Vạn Giang, chúng ta đi theo đường này, sau đó quẹo vào cửa sau bãi đỗ xe."

Cận Hoan Nhan chưa từng trải qua loại cảm giác làm kẻ trộm này, khăn trương mà lại phẩn khởi, gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được. Âu Dương Thông lúc này mới xoay chốt mở cửa, dùng sức đẩy ra cánh cửa lớn nặng nề.

Cánh cửa từ từ mở ra, lộ ra ánh trăng trong treo bên ngoài, cũng chiếu lên khẩu súng lục đen bóng để trước trán của Âu Dương Thông.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Dễ Dàng Tha Thứ

Không đợi Âu Dương Thông kịp phản ứng, hai bóng người xông lên, nắm lấy tay cô bẻ ra sau lưng. Hoắc Bản cùng Võ Khoan một trái một phải áp chế cô rất chặt. Âu Dương Thông ngoại trừ kêu lên một tiếng, cũng không phản kháng.

Kiều Hiểu Kiều đứng ở thềm cỏ kế bên, trên tay cầm khẩu súng, nhìn Âu Dương Thông bị ép tới khom lưng:

"Cô đúng là không sợ chết, năm lần bảy lượt khiêu khích, thực coi cảnh sát chúng tôi là ăn không ngồi rồi?"

Âu Dương khom người rồi ngẩng đầu lên 1 ít tóc rơi xuống, cười gượng nhìn Kiêu Hiểu Kiều, sau đó quay đầu lại nhìn Cận Hoan Nhan.

Cận Hoan Nhan bị những hành động vừa rồi làm sợ hãi, lui về vài bước, thấy Âu Dương Thông bị áp chế, trong tình thế cấp bách tiến sát lại. Kiêu Hiểu Kiều tay trái cầm giấy chứng nhận, giờ trước mắt cô:

"Là tổ trọng án cục công an, cô Cận, chúng ta đã gặp mặt."

Nói xong nghi ngờ nhìn áo khoác trên người Cận Hoan Nhan, lại nhìn thấy Âu Dương mặc đồng phục bồi bàn của Vạn Giang:

"Âu Dương Thông ép buộc cô?"

"Không phải, không phải, không có!" Cận Hoan Nhan vội vàng khoát tay, bối rối nhìn tình cảnh trước mắt. Lúc cô nhìn trực diện ánh mắt Kiêu Hiểu Kiều, cảnh tượng đêm trước ở trước cửa nhà chị hai, nháy mắt hiện ra trong đầu. Tóc xoắn, dấu hiệu quá đặc trưng a!

"A! Cô là —— "

Ngập ngừng, không thềm nhắc đến, ánh mắt lướt nhìn Âu Dương Thông, sau đó quay lại nhìn Kiêu Hiểu Kiều.

"Cảnh quan trước —— a, không phải, ngại cảnh quan, có sự hiểu lầm rồi, "

Nói xong chỉ chỉ Âu Dương: "Đây là bạn của tôi, chúng tôi chính là —— "

Âu Dương Thông thoải mái nhìn Cận Hoan Nhan biểu diễn, nghe đến đó, nhếch môi tươi cười.

Kiều Hiểu Kiều đầu tiên không rõ cô ngập ngừng điều gì, sau đó nghe được thì chân mày nhíu chặt lại:

"Bạn? Cô ấy không phải là người lần trước bắt cóc cô sao?"

"Không phải!" Cận Hoan Nhan theo bản năng nói dối phủ quyết, lập tức cảm thấy được không ổn, lại tiếp tục giải thích:

"Ý tôi là chuyện lần trước có chút hiểu lầm..."

Kiều Hiểu Kiều cất súng vào bao, vẻ mặt không thoải mái:

"Có phải hiểu lầm hay không về cục rồi biết, đến lúc đó cô Cận không thiếu bị hỏi đầu."

Nói xong ra lệnh cho Hoắc Bản và Võ Khoan

"Đẫn đi!"

Lập tức ba người áp giải Âu Dương Thông rời khỏi.

"Chờ một chút!"

Cận Hoan Nhan bắt giác cao giọng, Kiêu Hiểu Kiều quay đầu lại nhìn cô, phát hiện cô kê điện thoại bên sườn mặt:

"Alô? Chị hai! Chị đến cửa sau khách sạn một chút được không? ... Có chút việc, tóm lại chị đến đây một chút... Đừng đừng, mình chị lại đây là được! ... Đừng đứng đứng, chính là cái cửa sắt inox đó... Dạ, em chờ chị!"

Cúp điện thoại, Cận Hoan Nhan về mặt mềm mòng nhìn Kiều Hiểu Kiều:

"Chờ một chút được chứ?"

Sau đó lại liếc Âu Dương Thông một cái, làm bộ không có nhìn thấy cô cười đắc ý.

Kiều Hiểu Kiều nghe được cô kêu tiếng "Chị hai" biết ngay cô vừa gọi cho ai, hơi bực mình, nhưng vẫn bình tĩnh, ra lệnh cho cấp dưới của mình:

"Đợi lát nữa."

Cánh cửa hơi mở rộng, hai anh cảnh sát áp giải Âu Dương Thông đứng bên ngoài, Cận Hoan Nhan và Kiều Hiểu Kiều thì ở bên trong, một trái một phải đứng dựa vào hai bên hành lang. Cận Hoan Nhan vừa lo lắng chuyện trước mắt sẽ phát triển như thế nào, vừa lén lút quan sát Hiểu Kiều, âm thầm nghiền ngẫm cuối cùng mối quan hệ giữa cô và chị hai là như thế nào.

Khoảng chừng 10 phút, tiếng giày cao gót giẫm trên mặt đất "keng keng" ở đầu hành lang vang đến, trong ngọn đèn mờ nhạt, bóng dáng Cận Ngữ Ca từ từ hiện rõ.

Cận Hoan Nhan chạy nhanh qua đón, ghé vào bên tai chị mình nói nhỏ gì đó. Cận Ngữ Ca vừa nghe vừa nhìn nhìn Hiểu Kiều, sau đó lại quan sát Âu Dương Thông ở bên ngoài, bởi vì ánh sáng không rõ lại có cánh cửa cách trở, nhìn cũng không rõ ràng lắm.

Kiều Hiểu Kiều cũng không thêm để ý bọn họ, đứng dựa tường, mặt không chút thay đổi.

Một lát sau khi Cận Ngữ Ca nghe em mình giải thích xong, đi vài bước đến trước Kiều Hiểu Kiều, Cận Hoan Nhan cẩn thận theo sát phía sau chị.

"Chuyện ngày hôm nay Kiều cảnh quan quả thật hiểu lắm, người này chính là khách của Cận thị chúng tôi."

Kiều Hiểu Kiều ánh mắt sắc bén xem xét tỉ mỉ Cận Ngữ Ca, như không tin hỏi:

"Cô có biết cô ấy là ai sao?"

"Biết, là người ngày đó cô cho tôi xem."

Giọng nói Cận Ngữ Ca lạnh nhạt, cũng không thêm để ý.

"Vậy vẫn là khách của cô?"

"Đây là chuyện của tôi, tôi nói là khách của tôi, thì tất nhiên phải."

Kiều Hiểu Kiều âm thầm cắn chặt răng, làm trò nhiều như vậy, cô tự nhiên không muốn chất vấn Cận Ngữ Ca đang phát điên cái gì, đem một người bắt cóc em gái mình biến thành khách. Kiên nén tức giận, miễn cưỡng mở miệng:

"Cô đừng gây trở ngại tôi chấp hành nhiệm vụ!"

Gạt mái tóc, không nhìn tới ánh mắt Cận Ngữ Ca, giọng nói đặc biệt cứng rắn.

"Sự việc liên quan đến danh dự Cận thị, cũng là nhiệm vụ của tôi."

Cận Ngữ Ca không vội không buồn bực, nhưng là quyết không thỏa hiệp. Kiều Hiểu Kiều rất là kinh ngạc, ánh mắt bắn trở về, về mặt nghi vấn, liên quan gì đến danh dự Cận thị?

"Hiện tại ở bên ngoài đều là khách và phóng viên, cô áp giải khách của chúng tôi đi cảnh cục, hơn nữa người khách này còn mặc đồng phục Vạn Giang. Đối với người không hiểu, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào?"

Giọng Cận Ngữ Ca không lớn nhưng chắc chắn không cho ai có cơ hội phản bác lại. Kiều Hiểu Kiều hoàn toàn cứng miệng, nhìn chăm chăm cô nói không nên lời.

Cận Hoan Nhan nhìn chị và nữ cảnh quan trước mắt giằng co, tò mò quan sát đến vẻ mặt và giọng nói của bọn họ, một chút chi tiết đều không bỏ qua. Nhưng mà, chị cô dường như không có gì khác thường hết, cảm giác cùng đối phương giống như không hề có quan hệ gì. Nhưng nhìn kỹ thì nữ cảnh sát hơi mất tự nhiên, vốn rất tức giận, đối với chị hai lại giống như không phát hỏa được.

"Kiều cảnh quan vẫn là nể mặt tôi, làm cứng đối với cô, tôi cũng không muốn."

Đưa ra tối hậu thư.

Một cơn gió lạnh thổi đến, chỉ mặc váy dạ hội, Cận Ngữ Ca không tự giác co rúm lại. Hiểu Kiều nhìn cô, hít sâu hai cái, không thể nề hà:

"Thả người!"

Hoắc Bân cùng Võ Khoan liếc nhau, đối với mệnh lệnh này rất là khó hiểu, như vậy liền khuất phục? Uy nghiêm cảnh sát nhân dân ở đâu, ở chỗ nào?

"Đội trưởng, cục trưởng Vương biết nhiệm vụ của chúng ta hôm nay, thả người trở về giải thích như thế nào a?"

Kiều Hiểu Kiềm cúi thấp đầu, không kiên nhẫn đáp lại,

"Tôi nói thả là thả, trở về tôi sẽ giải thích với hân!"

Cồng tay Âu Dương Thông bị mở ra, cuối cùng cô có thể đứng thẳng lưng, hai tay luân phiên xoa bóp cổ tay bị hân đỏ, ánh mắt vui vẻ thỏa mãn. Không nói thêm gì, Kiềm Hiểu Kiềm cúi đầu đi ra ngoài, Âu Dương Thông ngẩng đầu đi vào, hai tâm tình khác hẳn lướt qua người nhau.

Cánh cửa từ từ khép lại, Cận Ngữ Ca nhìn Kiềm Hiểu Kiềm biến mất trong tầm mắt, hơi thất thần. Cận Hoan Nhan và Âu Dương Thông trao đổi ánh mắt hơi khác biệt "cô tới rồi đi". Ở bên ngoài cửa, Hoắc Bân nóng nảy giờ nắm đấm quơ quơ trước cảnh cửa. Sắc mặt Kiềm Hiểu Kiềm lạnh lùng, không nói một lời, xoay người bước đi.

Ban đêm, Cận Ngữ Ca bị Hoan Nhan quấn quít bức cung.

"Chị hai! Chị đừng nghĩ gạt em, người hôm đó có phải là cô nữ cảnh sát này không?"

Cận Ngữ Ca ở sau bàn làm việc gõ bàn phím, giương mắt nhìn nhìn em gái, không nói lời nào.

Hoan Nhan một tay bưng ly trà buổi, một tay cầm một quả táo, ở trước bàn chị mình đi tới đi lui, ngửa đầu phân tích:

"Ngày đó tuy em chỉ thoáng thấy, nhưng mái tóc xoăn màu râm nắng rất gây chú ý, không muốn nhớ kỹ cũng không được. Hơn nữa, em nhớ rõ cơ thể người kia rất trắng a, hôm nay tuy rằng thấy không rõ đến mức ấy, nhưng gương mặt nữ cảnh sát cũng tuyệt đối là trắng nõn! Cho nên —— "

Cận Hoan Nhan dừng lại, xoay người, nhìn thẳng Cận Ngữ Ca,

"Chị hai, em có thể khẳng định, chính là cô ấy a ~ "

Cận Ngữ Ca đưa tay bỏ kính mắt xuống, dựa vào lưng ghế ngất ngất mi tâm:

"Trước hết, em hãy giải thích một chút, em và kẻ bắt cóc kia là đã xảy ra chuyện gì."

Bọn Kiềm Hiểu Kiềm đi rồi, sau đó Âu Dương Thông cũng đi theo 2 chị em trở về bữa tiệc, đợi đến khi bữa tiệc chấm dứt, sau đó cùng Cận Hoan Nhan hai người ở lại đợi sảnh khách sạn đưa nửa ngày, ngay cả Cận lão phu nhân đều hỏi Cận Ngữ Ca người kia là ai.

"Ách —— "

Cận Hoan Nhan dừng lời, bĩu môi suy nghĩ một chút,

"Bây giờ em cũng không biết bọn em xảy ra chuyện gì, um —— khi nào em biết em sẽ cho chị biết."

Sau đó lại nằm sấp trên bàn, bắt đầu làm nũng:

"Chị hai —— chị nói mau đi, nữ cảnh sát kia là ai a?"

Cận Ngữ Ca nhìn cô:

"Em nói xem cô ấy là ai?"

Hoan Nhan nháy mắt mấy cái:

"Tình nhân."

Cận Ngữ Ca ánh mắt hỗn loạn, nhìn màn hình máy tính.

"Chẳng lẽ, em đã đoán đúng?"

Vẫn như trước không nói lời nào, dựa theo kinh nghiệm của Cận Hoan Nhan, thái độ này cơ bản là cam chịu. Nếu không dựa theo tính cách chị mình trong ngày thường, chuyện không khẳng định sẽ không chịu nhận cách nói này.

"Hai người ở cùng một chỗ từ khi nào a? Chị thích cô ấy?"

Hoan Nhan thật cẩn thận dò xét, sau đó trong lòng lại thấy kỳ kỳ. Vậy tại sao hôm nay cảm giác lại đối địch như vậy?

"Trong nhà biết không?"

"Khẳng định không biết, bằng không sớm loạn rồi , chị hai không thể tưởng được Chị tiến bộ như vậy a ~~~ "

"Hai người làm sao quen biết ? Chị ấy theo đuổi chị sao?"

"Lúc ấy chị nghĩ như thế nào ? Ý em là, cảm giác khi biết có 1 cô gái theo đuổi mình a?"

"Hay là, chị theo đuổi cô ấy?"

...

Hoan Nhan không ngừng liên tiếp đặt ra các câu hỏi, câu trả lời của Cận Ngừ Ca cũng chỉ có một —— im lặng. Suy nghĩ trong lòng cô không liên quan đến mấy vấn đề này.

Kiều Hiểu Kiều không là một người yếu thế, từ trước đến nay sẽ không biểu hiện vẻ yếu đuối. Mặc kệ trước hay là sau lưng người khác, thậm chí ở trước mặt Cận Ngừ Ca phong thái, dáng dấp, ngôn ngữ và hành động cũng chưa bao giờ có dấu hiệu dễ bị xúc phạm. Đa phần khi không vừa ý cô luôn che giấu thái độ buồn bực.

Chuyện ngày hôm nay, đối với bản thân mình mà nói, Cận Ngừ Ca là vô lý. Nhưng mà, một mặt là nhân nhượng Hoan Nhan, cùng lúc cô có một loại cảm giác không hiểu muốn đi kích thích tâm tính Kiều Hiểu Kiều. Chuyện Hoan Nhan bị bắt cóc, quấy rầy hình thức ở chung của họ trong hai năm nay đã thành thói quen, biểu hiện Hiểu Kiều mấy ngày nay, làm cho Cận Ngừ Ca bất mãn nhưng không nói nên lời.

Thật ra thì tính cách hai người cũng không thích hợp ở chung, hơn nữa trước đoạn tặc nghênh kia, mỗi khi có một chút việc nhỏ cũng có thể khiến Cận Ngừ Ca nói chuyện lạnh lùng. Cũng chỉ đối với Kiều Hiểu Kiều, Cận Ngừ Ca mới có thể tùy ý trút ra cảm xúc, cô không cần bản khoăn, không cần do dự, cô muốn nói gì là nói, mất hứng liền ồn ào. Kiều Hiểu Kiều ban đầu sẽ nhịn cô, , không thể nhịn được nữa sẽ tranh cãi với cô, cho dù xúc động kịch liệt đến cỡ nào, nhưng vẫn không nói những lời tổn thương lẫn nhau. Lúc qua đi, Kiều Hiểu Kiều sẽ vẫn như cũ ngồi ở trên bậc thang chờ cô. Cũng vì vậy, trong mối quan hệ này Cận Ngừ Ca vẫn ở vào vị trí quyết định.

Hôm nay, cô lại một lần ý vào loại vị trí này, bắt buộc Kiều Hiểu Kiều đi vào khuôn khổ, nhưng mà, loại cố ý khiêu khích cũng không khiến cô vui vẻ gì, ngược lại tăng thêm cảm giác không xác định. Cô không lo lắng bị Hoan Nhan biết được bí mật, nhưng căn cứ vào sự hiểu biết về tính cách của Kiều Hiểu Kiều, khiến lòng cô tràn đầy buồn bực!

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bệnh

Kiều Hiểu Kiều bị tạm thời cách chức hai tuần, yêu cầu viết kiểm điểm để thức tỉnh. Vương mập mập rống mắng cô, cuối năm vốn định lấy một loạt danh hiệu, để được thưởng, toàn bộ đều đổ sông đổ bể.

Tại phòng tập trong cục công an, Kiều Hiểu Kiều đầm đá bao cát túi bụi, hết quãng rồi lại đá, liên tục giăng co hơn hai giờ, chỉ còn thiếu dán ảnh chụp của Cận Ngừ Ca trên bao cát nhắm mặt mà đánh. Cả mình đầy mồ hôi, sau khi tắm rửa, ủ rũ ra khỏi cục.

Mùa đông ngày trôi qua nhanh hơn, còn chưa tới giờ tan sở, ánh mặt trời đã biết mất sau những tòa nhà cao tầng trong thành phố. Gió lạnh, tóc còn có chút ướt nháy mắt liền trở nên lạnh lẽo.

Kiều Hiểu Kiều kéo cao mũ áo khoác trùm lên hết mức, đứng ở ven đường trong lòng rối rắm ngàn vạn lần, vẫn nhịn không được bước về hướng khu Cảnh Duyệt Vinh Viên.

Bất ngờ khi thấy xe của Cận Ngừ Ca đậu ở ngoài tòa nhà. Sớm như vậy là rất khác thường, lại còn cho xe dừng ở bên ngoài. Trong đầu Kiều Hiểu Kiều đầy dấu chấm hỏi mang theo lên lầu, ấn lên chuông cửa.

Nửa ngày, không có phản ứng. Kiều Hiểu Kiều ngừng một hồi, lại ấn.

1 lúc lâu sau, mới mơ hồ nghe được tiếng vang mỏng manh bên trong, Hiểu Kiều đứng ở ngoài cửa chờ. Lại một lát sau, cửa cùm cụp vang lên tiếng mở cửa. Nhưng mà cánh cửa liền dừng ở chỗ này, cũng không có động tác tiếp theo.

Kiều Hiểu Kiều thấy lạ, thử mở cánh cửa, cả phòng khách tối om, có 1 một bóng người nằm dựa vào cạnh cửa. Hiểu Kiều lấp bắp kinh hãi, chạy nhanh vào cửa, ngồi xổm xuống xem. Trong bóng tối thấy không rõ, đứng lên bật đèn. Trong phòng khách nháy mắt sáng tỏ, chỉ thấy Cận Ngừ Ca ngay cả quần áo cũng chưa thay, sắc mặt ửng hồng nằm cuộn tròn tại đó, đột nhiên bị ánh sáng lóe sáng vội vàng nhắm lại hai mắt.

Kéo cánh tay cô ôm vào trong lòng, cảm kể sát trán cô, phát hiện nhiệt độ không bình thường.

"Ngữ Ca? Làm sao vậy?!"

Cận Ngữ Ca theo bản năng trốn tránh, chống cánh tay không cho Hiểu Kiều ôm cô, cau mày rất không kiên nhẫn trả lời:

"Cảm mạo!"

Kiều Hiểu Kiều không buông tay, dùng sức ôm cô, Cận Ngữ Ca bệnh một chút sức lực cũng không có, đành từ bỏ việc chống đối, tùy ý để Hiểu Kiều ôm áp.

"Cô phát sốt không đi bệnh viện ở nhà để làm gì? Tôi mang cô đi bệnh viện!!"

"um ——!!"

Cận Ngữ Ca nghe thấy, lập tức phản kháng kịch liệt, cơ thể cũng giãy dụa theo, sống chết muốn đẩy Hiểu Kiều ra. Hiểu Kiều nắm hai vai cô ấn xuống không được, đành phải thỏa hiệp:

"Được rồi.. được rồi.. không đi! Đừng quấy, không đi bệnh viện!"

Cận Ngữ Ca lúc này mới ngừng, đang yếu còn cực lực phản kháng, nằm trong lòng Hiểu Kiều thờ dốc. Hiểu Kiều nhìn cô cứng đờ, đôi mắt mất hồn, đôi môi nhỏ khô nứt nổi lên trên làn da trắng nõn, bao nhiêu uất hận trong lúc đánh bao cát ở cực hoàn toàn biến thành lo lắng, đau đớn, co rút.

Nửa ôm nửa diu Ngữ Ca về giường, Hiểu Kiều ngồi xổm ở trước ngăn kéo trong phòng sách lấy ra cái hòm thuốc. Vừa lục lợi vừa than thở:

"Hoan Nhan người ta còn biết khoác thêm áo ra ngoài, cô lại mặc bộ đồ hở lưng đi ra ngoài, muốn đẹp không muốn sống, nhiệt độ dưới 0 độ không cảm mạo mới là lạ a! Lớn như vậy còn sợ tiêm, còn muốn già bộ mạnh mẽ, sốt đến ba mươi tám độ tám a? ... Thuốc đều quá hạn? Như thế nào tất cả đều là đồ bỏ?"

Lục lợi nửa ngày, trong hòm thuốc của Cận Ngữ Ca không có thuốc cô biết. Không dám cho uống lung tung, Hiểu Kiều cầm chìa khóa trên bàn, chạy một mạch ra ngoài.

Cũng may ngay cổng có hiệu thuốc, Hiểu Kiều giải thích rõ tình huống để nhân viên cửa hàng bán thuốc, lại tỉ mỉ hỏi rõ ràng cách dùng liều dùng, rất nhanh chạy trở về.

Không thể tưởng tượng được Cận Ngữ Ca không chỉ sợ tiêm, uống thuốc cũng tốn sức, Hiểu Kiều ngồi ở mép giường bưng cái ly, nhìn cô nhiều lần nuốt không trôi một viên thuốc nho nhỏ, còn bị sặc liên tục ho khan, nước mắt đều chảy ra.

Nhìn Ngữ Ca ho, tâm Hiểu Kiều cũng níu chặt lại. Rất muốn banh miệng cô ra, nhét đầy thuốc vào, sao phải cố gắng như vậy. Nhưng mà cũng chỉ dám suy nghĩ mà thôi, trên thực tế chỉ có thể đổ dành:

"Cô uống chậm một chút, đừng nghĩ uống viên thuốc khó như vậy, giống như bình thường uống nước thôi, thuốc sẽ theo nước đi xuống. Ngoan ngoãn uống thuốc, bằng không tôi mang cô đi tiêm a?"

Không biết là cách dụ dỗ có tác dụng, hay do uy hiếp tiềm nổi lên tác dụng, Cận Ngữ Ca khó khăn nuốt đồng thuốc cảm cùng thuốc hạ sốt đưa vào trong dạ dày. Hiểu Kiều thờ phào nhẹ nhõm, đỡ cô nằm xuống nghỉ, đắp kín chăn, tắt đèn đóng cửa đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát tiếng cửa ngoài lại vang lên, Cận Ngữ Ca sốt đến vô tri vô giác nghe thấy Hiểu Kiều rời đi, trong lòng, trong mắt đều cảm thấy chua xót. Muốn đi ra giường mà tay suy sụp vô lực, chỉ có thể nghiêng đầu, khóe mắt ướt át thấm lên gối. Thuốc phát huy tác dụng, lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Kiều Hiểu Kiều thừa dịp Cận Ngữ Ca ngủ, chạy tới siêu thị mua đồ. Thăm nghĩ tìm được đồ ăn cho người bệnh ở nhà Cận Ngữ Ca so với lên trời còn khó hơn. Trước kia khi bị cảm sốt, miệng vô vị, cái gì cũng không muốn ăn, chỉ uống được cháo hoa mẹ nấu, vừa thơm lại lỏng, dễ dàng tiêu hóa, nhưng lại cảm thấy ngon.

Mua gạo thơm, lại mua thức ăn, thượng vàng hạ cám cũng mua sắm đầy giỏ. Nghĩ thầm không biết Cận Ngữ Ca đã hạ sốt chưa, không ở lại lâu, xếp hàng thanh toán xong liền vội vã trở về.

Trở về thấy Cận Ngữ Ca còn đang ngủ, Hiểu Kiều nắm tay đặt vào lòng cho ấm áp, vờn tay sờ trán thăm dò nhiệt độ, có vẻ đã bớt sốt, hơi hơi an tâm. Giúp cô dịch dịch góc chăn, nhẹ nhàng đi ra.

Ngoài trời đã tối thui, gió bắc thổi va vào cửa sổ vang lên “ô,ô”. Cận Ngữ Ca đang ngủ trong phòng, phòng khách cùng bếp dùng chung một ngọn đèn, Hiểu Kiều cảnh quan đứng trước bếp, một tay giữ nồi, một tay cầm di động, nhẹ giọng gọi điện thoại.

"Mẹ —— làm sao nấu cháo a?"

...

"Không phải, một người bạn của con bị bệnh, con chuẩn bị chút đồ ăn cho cô ấy."

...

"A, một chén gạo, mười chén nước, nhiều như vậy?"

...

"A, đã biết. Vậy phải đun bao lâu?"

...

"Được rồi, con đã biết, khi nào không rõ con sẽ gọi hỏi."

Bình thường, Kiều cảnh quan không ít lần đã kích Cận Ngữ Ca mười ngón không xuống bếp, bản thân cô cũng y chang, nước chưa tới mũi chưa chịu nhảy, nhưng ưu điểm lớn nhất là muốn học phải hỏi; lần đầu tiên xuống bếp, dưới sự điều khiển từ xa của Kiều mẹ, làm ra một nồi cháo hoa —— trông khá ngon.

Tuy rằng ngủ nhưng vẫn ngủ không sâu. Cận Ngữ Ca hỗn độn cảm thấy được đèn phòng ngủ sáng, lại bắt đầu nhú mào.

Kiều Hiểu Kiều bung nước ấm cùng khăn mặt vào, ngồi vào mép giường, xóc chân lên bắt đầu cời nút quần áo của cô. Cận Ngữ Ca tuy rằng mơ hồ, bản năng phải phản kháng, chụp lấy tay Hiểu Kiều, còn nói lảm bả lảm bảm.

"Ừ ừ, là tôi!"

Tay Hiểu Kiều vẫn không ngừng nhưng lên tiếng để biết thân phận. Quả nhiên, Cận Ngữ Ca ngừng phản kháng, nhưng vẻ mặt cũng không vui vẻ gì. Hiểu Kiều không để ý tới cô, trước lột áo, tay lần tới eo cô cời váy ra. Kiều cảnh quan làm việc từ trước đến nay thoăn thoắt lưu loát, không phí nhiều sức lực liền cời sạch không chừa một mảnh, chỉ còn quần lót ở trên người. Lau sạch mồ hôi ướt sũng trên người, thay áo ngủ bằng vải bông cho cô. Kê cao gối để cô dựa vào, lại tỉ mỉ lau mặt và tay cho cô.

Cận Ngữ Ca rõ ràng cảm thấy thoải mái hơn, không còn nhăn nhó mặt mày nữa, thành thật phối hợp với Hiểu Kiều. Sau 1 lúc lau khô, Hiểu Kiều đắp lại chăn cho cô:

"Chờ a, tôi lấy chút cháo cho cô ăn."

Nói xong, khoát khăn mặt lên vai, bung nước đi ra ngoài. Một hồi sau lại đi vào, trên tay là khay đựng một chén cháo, mấy đĩa dưa cải, hương thơm phùng phát.

Cận Ngữ Ca dựa vào đầu giường, nửa suy nghĩ nửa nhìn Hiểu Kiều. Thìa khuấy trong bát, múc lên 1 thìa cháo, thổi qua thổi lại, rồi đưa đến bên miệng cô. Ngữ Ca vẫn kiên cường, muốn đưa tay tự cầm bát, Kiều Hiểu Kiều rút tay về tránh:

"Được rồi được rồi a? Bệnh thành như vậy còn cố. Nghe lời, há miệng a."

Nửa câu đầu như oán giận, nửa câu sau giống dụ dỗ trẻ con. Ngữ Ca không hề không được tự nhiên, ngoan ngoãn mở miệng ra.

Hiểu Kiều rất có kiên nhẫn, từng múng từng múng thổi nguội rồi đút, nhìn thấy Ngữ Ca ăn, trong lòng vô cùng dễ chịu, cảm xúc cũng thoải mái hẳn, mím mím khóe môi, đôi mắt tràn ngập dịu dàng.

Cận Ngữ Ca không phải không nhìn thấy, chỉ là giả vờ không nhìn thấy, cúi đầu, không rên một tiếng nuốt cháo. Bát không lớn, rất nhanh thấy đáy, dựa theo lượng cơm Ngữ Ca ăn ngày thường, tính ra ăn không ít. Hiểu Kiều đưa thìa cháo cuối cùng vào miệng cô:

"Còn muốn ăn không?"

Rốt cuộc, Cận Ngữ Ca giương mắt nhìn cô, không nói lời nào, cũng không biểu hiện hiểu gì. Kiều Hiểu Kiều ngẩn người, thử hỏi:

"Còn ăn?"

Vẫn là không phản ứng, Hiểu Kiều đã quen với chiêu thức này của Cận Ngữ Ca, nhin không được nở nụ cười, cũng không nói gì, đi ra ngoài lại múc thêm một chén nữa.

Chén thứ hai ăn hơn phân nửa, Ngữ Ca nghiêng đầu, không muốn ăn. Hiểu Kiều thu dọn bát đĩa, mang ra ngoài. Lại cầm ly nước đi vào cho cô súc miệng. Dọn dẹp tất cả sạch sẽ, Cận Ngữ Ca dựa vào đầu giường, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Kiều Hiểu Kiều ngồi ở mép giường, cười như không cười nhìn cô,

"Cho tôi ôm một cái nha?"

Lông mi Cận Ngữ Ca run lên một chút.

Hiếu Kiều đợi chờ, không thấy cô phản đối gì. Cởi giày leo lên giường, tiến vào chần, ôm cô vào trong lòng ngực. Cơ thể Ngữ Ca cứng ngắc, ý vẫn là không muốn cho ôm. Nhưng cũng không có giấy ra.

Sau sự kiện kia, Hiếu Kiều và cô rất ít khi ôm hay hôn nhau, có chăng cũng chỉ là những lúc quan hệ xác thịt. Cô vẫn tránh hành động thân mật giữa hai người, tình nguyện đem quan hệ của hai người gắn bó trên giường. Nhiệt độ và hương thơm của người trong lòng đều khiến người ta say mê, tham luyến. Nhưng bị cự tuyệt nhiều lần, Kiều Hiếu Kiều cũng dần dần lạnh nhạt, cô cũng đành bất đắc dĩ không thể không cam chịu.

Kiều Hiếu Kiều ôm lấy đầu, một tay ôm cô; ngón cái tay kia tình tế vuốt ve mặt Ngữ Ca, từ mi mắt đến khóe mắt, rồi đến vành tai non mềm tình tế. Lúc này Cận Ngữ Ca, không phải là tổng giám đốc khí thế mạnh mẽ của một tập đoàn, cũng không phải là người con gánh trên vai trọng trách của Cận thị, chỉ là một bệnh nhân bình thường yếu ớt, cần chăm sóc. May mắn thật may mắn, hôm nay cô không có đối, nếu không thật không dám nghĩ sẽ như thế nào.

Cận Ngữ Ca từ từ thả lỏng thân thể, an tâm nằm trong lòng Hiếu Kiều. Hạ sốt, đầu cũng không còn mơ mơ màng màng, trong lòng tràn đầy ấm áp, chưa từng có cảm giác thoải mái như vậy vờn quanh cô. Là rất thích nhưng cũng không dám dần thân vào nhu tình, ý thức từ từ mơ hồ, với hai người rất khó có được sự dịu dàng này, rồi cũng dần dần ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Bị Thương

Cận Ngữ Ca ngủ 1 đêm vô cùng ngon giấc. Hôm sau... tỉnh lại, sốt đã hoàn toàn hạ, bệnh cảm còn một chút, cũng không nghiêm trọng. Kiều Hiếu Kiều không có ở phòng ngủ, bên ngoài cũng không có tiếng động gì.

Ngữ Ca đi ra nhìn một vòng, quả thật không có ai, trên bàn ăn bày 1 tô cháo đã được hâm nóng, vẫn còn nghi ngút khói. Thuốc phải uống được đặt bên cạnh tô cháo, cũng không có tờ giấy nhắc lại.

Trước tiên đi tắm, sau đó ngồi xuống ăn điểm tâm. Cận Ngữ Ca thất thần, máy móc đem thìa cháo đưa vào miệng, ánh mắt mờ mịt không có tiêu điểm.

Kiều Hiếu Kiều...

Cùng lúc đó, Kiều cảnh quan một tay nắm tay cầm trên xe buýt, một tay cầm bánh bao thịt nhét vào miệng, ngó đầu nhìn ngoài cửa sổ. Phạm vào sai lầm lớn như vậy, vụ án Âu Dương Thông là không thể tiếp tục giao cho cô, sáng sớm chạy về cục, sớm bàn giao công việc cho tổ khác. Xem ra cô ba Cận gia muốn bảo vệ tới cùng, cho dù bắt được người, ra tòa án rồi lật lời khai, chẳng khác nào mất công!

Quả thật không hổ danh là người cùng một nhà, con gái họ Cận, đến giờ luôn làm cho người khác không thể hiểu nổi họ đang nghĩ gì.

Đối với người ít khi rảnh rỗi như Kiều cảnh quan, tạm thời cách chức xem như nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt. Ngoại trừ về nhà gặp ba mẹ, buổi tối cùng bạn bè ra ngoài uống 1 ít rượu, hoặc có thể là đi tìm Cận Ngữ Ca.

Cô 2 Cận ngoại trừ lúc sinh bệnh mới biểu hiện ra một chút yếu đuối, một khi khôi phục, lập tức lại là phong thái nghiêm nghị không thể xâm phạm. Nhưng mà, Kiều Hiếu Kiều đã quen, xem như chẳng có gì xảy ra. Hơn nữa gần đây Cận Ngữ Ca im lặng nhiều hơn lạnh lùng, đối với Hiếu Kiều đã quen chịu ngược, im lặng coi như là đãi ngộ hiếm có. Cho nên, cô vượt qua 2 tuần lễ tạm thời cách chức để kiểm điểm cũng thanh thản, nhẹ nhàng.

Sau khi Hiếu Kiều phục chức, Cận Ngữ Ca phải đi công tác 1 tuần ở chi nhánh nước ngoài. Sau khi trở về thì lại ở Cận gia vài ngày. Buổi chiều mới lần đầu tiên trở về nhà mình, ban đêm hơn 9 giờ một chút, chuông cửa bị ấn vang lên inh ỏi.

Qua cánh cửa kính nhìn thấy mái tóc xoăn của Kiều Hiếu Kiều, Cận Ngữ Ca mở cửa.

Vào cửa, Hiếu Kiều sắc mặt tái nhợt, trên tay cầm một cái túi plastic không lớn, quần jeans hiện từng khối từng khối vết bẩn. Ngữ Ca đầu tiên là quét mắt nhìn cô, phát hiện không bình thường, liền xem xét cô tỉ mỉ.

Mà Kiều Hiếu Kiều cũng không có giống như ngày xưa liền vào trong nhà luôn, chỉ đóng cửa, rồi đứng ở cửa, vẻ mặt rất mất tự nhiên.

Ngữ Ca cảm thấy kỳ lạ, nhìn không được mở miệng hỏi cô:

"Làm sao vậy?"

Chân mày Kiều Hiếu Kiều giãn ra rồi nhanh chóng nhăn lại, giống như đang chịu đựng cái gì. Nuốt 1 cái, cẩn thận mở miệng:

"Cô —— giúp tôi một chút được không?"

Cận Ngữ Ca vẫn nhìn chăm chăm mặt cô như muốn nhìn ra điều gì đó, nghe nói như vậy, có thể nói đây là câu nói méo mó hạng nhất của cô.

"Tôi bị ngã một chút, cô giúp tôi bôi chút thuốc được không?"

Nói xong, đưa túi plastic trong tay ra. Cận Ngữ Ca đưa tay nhận:

"Ngã chỗ nào?"

"Trên lưng."

Hiệu Kiều nói xong, quay qua cho Ngữ Ca xem

Đôi mắt Cận Ngữ Ca lập tức trợn to, túi cầm trong tay thiếu chút nữa rớt xuống. Sau lưng Kiều Hiệu Kiều rách một lỗ rất lớn ở chính giữa, áo khoác, áo lông, quần áo bên trong tất cả rách nát, bên trong một khối máu to bằng cái tô còn dính đầy bùn đất.

Hiệu Kiều đưa lưng về phía cô lại không có nghe thấy động tĩnh gì, quay đầu lại nhìn:

"Tôi mua dung dịch ô-xy già cùng bông y tế, băng gạc gì gì đó, cô giúp tôi lau sạch, bôi chút thuốc là tốt rồi."

"Bị thương nặng như vậy bôi chút thuốc là tốt rồi sao?" Cận Ngữ Ca thốt ra.

Kiều Hiệu Kiều sùng sốt, nháy mắt mấy cái, than thở giải thích:

"Chỉ là bị thương ngoài da, đi bệnh viện cũng chỉ bôi chút thuốc, bọn họ ra tay không một chút lưu tình, càng làm càng đau thêm."

Cận Ngữ Ca không nói lời nào, nhìn chăm chăm vào vết thương của cô, vẻ mặt cứng ngắc. Kiều Hiệu Kiều kéo khóa kéo, cởi áo khoác ra, động tác khê động vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt. Lại thử thêm hai lượt, phát hiện áo lông thật sự không cởi ra được:

"Có kéo không?"

Cố gắng bình tĩnh một chút, Cận Ngữ Ca xoay người đi tìm kéo cho cô. Từ phía sau cắt toàn bộ áo lông, mới cởi ra được. Áo lông cởi ra, quần áo nhật màu bên trong đầy vết máu đặc. Ngữ Ca chỉ cảm thấy có cái gì đè nặng trên ngực, hít thở cũng không thông.

Kiều Hiệu Kiều hồn nhiên bất giác, cởi bỏ quần áo, nằm sấp lên ghế sofa, để vết thương lộ ra ngoài. Đồ sạm vết máu nằm trên làn da trắng nõn, phá lệ chói mắt.

Cận Ngữ Ca ngừng một hồi mới lại đó, đưa tay lấy bông y tế, băng gạc xếp trên bàn trà, đi rửa tay sạch. Nửa ngồi xổm phía trước sofa bình tĩnh:

"Trước tiên, tôi sẽ lấy bùn đất bẩn ra."

"Ừ."

Kiều Hiệu Kiều rất am hiểu, mặt vui vào trong đệm dựa, trả lời buồn bã. Nhưng mà, biết là một chuyện, cảm nhận là một việc khác, khi thuốc khử trùng vừa tiếp xúc vết thương, lập tức truyền đến đau nhức, tay Hiệu Kiều đang khoát hờ trên sofa cũng biến thành nắm đấm, cố gắng chịu đựng. Cô cố kiềm không ra tiếng, tuy không có động thái gì to lớn nhưng những phản ứng rất nhỏ cũng đủ để chứng minh đau đớn cỡ nào.

Ngữ Ca nhìn cô, cắn chặt môi dưới, tay đã hơi hơi run rẩy, nhẫn tâm rửa sạch bụi bẩn. Máu khô được lau đi, vết thương lại chảy ra máu mới.

Buông dung dịch ô-xy già, cầm cái nhíp gấp miếng bông tẩm thuốc sát trùng, bắt đầu lau hạt bụi ngoan cố kia. Cơn kích thích càng mạnh, khi tiếp xúc Hiệu Kiều rốt cục nhịn không được:

"Ách ——"

Ngữ Ca nghe thấy, lập tức rút tay về, giương mắt nhìn cô. Hiệu Kiều "A a" hút khí, mặt đều đỏ.

"Nhẹ... Nhẹ tay..." Ánh mắt cầu xin nhìn Cận Ngữ Ca.

Ngữ Ca thu hồi ánh mắt, kiềm nén nhịp tim đập nhanh, ngừng thở lại lần nữa đem miếng bông chạm vào vết thương.

"A a! ! Đau —— đau —— nhẹ tay a!"

Cảm giác đau thật sự khó có thể chịu được, Hiệu Kiều chỉ biết kêu đau để dời đi sự chú ý của mình. Tay Cận Ngữ Ca càng ngày càng run rẩy, một khối bụi bẩn màu đen cách gì cũng lau không ra được.

"Cầu xin cô —— đây là thịt người a, cô có thể nhẹ tay hay không a, muốn tôi đau chết a ——"

Hiệu Kiều đau quá hóa nóng nảy, không biết mình đang nói cái gì. Cảm giác vết thương ngừng kích thích, thở gấp quay đầu lại. Cận Ngữ Ca nhìn chăm chăm cô, ánh mắt oán hận, đôi mắt cũng đỏ. Hiệu Kiều nhất thời mơ màng, cũng sững sờ nhìn cô.

"Bốp" một tiếng, bỗng nhiên Cận Ngữ Ca vút nhíp và bình thuốc trong tay lên bàn, đứng lên đi thẳng vào phòng tắm. Dùng sức đóng mạnh cửa, tiếng cửa đóng sầm làm Kiều Hiểu Kiều run run. Lặng lẽ nhìn những món đồ bị ném trên bàn, rồi lại nhìn cánh cửa phòng tắm đóng lại, nháy mắt mấy cái, không biết gọi là cái gì.

Tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm. Hiểu Kiều ngồi dậy, ngồi yên trên ghế sofa. Sau một lúc, đứng lên đến trước cửa phòng tắm. Đầu tiên là nhẹ nhàng gõ cánh cửa, bên trong không có phản ứng. Ngập ngừng, tay cầm tay nắm cửa, xoay mở cửa ra.

Cận Ngữ Ca đứng trước bồn rửa tay, tay cầm lấy khăn mặt, cúi thấp đầu. Vòi nước ào ào chảy, trên gương có vết nước bị bắn tung tóe lên.

Hiểu Kiều từ từ đi qua, tắt nước. Qua gương, rõ ràng Cận Ngữ Ca vừa mới rửa mặt, một vài sợi tóc ướt dính trên trán, trong đôi mắt vẫn còn vuron vài tơ máu. Hiểu Kiều vuron tay nắm lấy tay cô, kéo về bên cạnh mình, Cận Ngữ Ca tránh né, nhưng mà Hiểu Kiều kiên trì, vẫn kéo vào trong lòng.

Cơ thể mềm nhũn lại có hương thơm thanh nhã, Hiểu Kiều ôm thật chặt, cúi đầu dỗ dành:

"Được rồi được rồi, tôi đi bệnh viện, không có việc gì cả, nha? Không có việc gì."

Cận Ngữ Ca hít một hơi, không nói gì, vùi mặt vào cổ Hiểu Kiều. Cảm giác da thịt tiếp xúc thật sự rất tốt, phải tốn biết bao nhiêu sức lực và kiên trì mới có thể nhẫn tâm cự tuyệt đây.

Từ bệnh viện trở về, trời đã khuya, vết thương Kiều Hiểu Kiều sau khi băng lại thì không thể tắm rửa, chỉ đơn giản lau một chút, rồi đi ngủ. Cận Ngữ Ca cũng nhanh chóng hoàn tất công việc, tắm rửa rồi trèo lên giường.

Hiểu Kiều nằm úp sấp ở trên giường, chỉ mặc quần ngủ, bên hông quần quít lấy băng gạc, nặng nề ngủ. Lòng mi theo hít thở vừa lên một chút rung động, trên gò má nom mịn thán nhiên hồng hồng. Cận Ngữ Ca ở trong ánh sáng mờ nhạt tỉnh té tí mi nhìn cô, mái tóc quăn mềm mại, lỗ tai xinh đẹp, nhiều điểm cùng chi tiết để ý đến đều là thích, nhưng có lẽ chỉ có lúc ngủ, mới sẽ không hận cô như vậy.

Tiếng thở dài nhỏ không thể nghe thấy, đắp lên chăn mỏng cho cô, tắt đèn, Cận Ngữ Ca cũng nằm xuống.

Vừa qua khỏi rạng sáng, di động Kiều Hiểu Kiều vang lên inh ỏi. Đang ngủ say bị đánh thức, cô nhanh chóng bắt máy, nhẹ giọng:

"Alô?"

Vừa nói, vừa bước xuống giường, khom eo nhặt quần trên mặt đất lên, đi ra khỏi phòng ngủ. Ngữ Ca cũng bị đánh thức, mông lung suy nghĩ, đôi mắt nhìn theo bóng dáng cô.

Day day cái trán, Cận Ngữ Ca cũng thức dậy xuống giường, cũng đi theo ra khỏi phòng ngủ, bật đèn phòng khách sáng lên.

Hiểu Kiều nghiêng đầu dùng bả vai giữ di động, mới vừa đem nút thắt nội y cài xong, cầm theo quần, chân sau đưa lên mặc, khẽ động vết thương, đau đến méo miệng suýt sa, một bên còn đang nói:

"Ở đâu? ... Hiện trường có bị phá hủy không? ..."

Cận Ngữ Ca đi qua, bỏ tay Hiểu Kiều ra, để cô rảnh tay cầm điện thoại nói. Giúp cô kéo quần lên, thắt dây nịt, lại đi vào phòng quần áo, lấy một bộ quần áo sạch sẽ của Hiểu Kiều. Cài hết khuy áo, đặc biệt lấy áo lông rộng rãi, áo khoác là vải bông mềm mại, lúc giúp cô mặc vào còn tỉ mỉ, cẩn thận né tránh vết thương trên lưng. Toàn bộ quá trình, Ngữ Ca hơi cúi thấp đầu, như một người vợ hiền, tỉ mỉ chăm sóc Hiểu Kiều.

Kiều Hiểu Kiều thụ sủng nhược kinh, kinh ngạc vì chưa từng có được dịu dàng như vậy, nhưng vì vụ án quá nghiêm trọng, nên cô không thể phân tâm. Đợi đến khi chi tiết vụ án và địa điểm hỏi xong, cúp điện thoại, Ngữ Ca cũng giúp cô ăn mặc chỉnh tề.

Hiểu Kiều thất thần, há to miệng, lại không biết nói cái gì. Ngữ Ca đi vào nhà bếp, lúc trở ra cầm theo một cái túi giấy mang dấu hiệu Vạn Giang.

"Hồ Điệp tô, mang theo để ở trên xe, lúc đói bụng lấy ra ăn."

Kiều Hiểu Kiều đứng ở cửa, ánh mắt phức tạp nhìn Cận Ngữ Ca.

Hai năm, luôn lần lượt bị ngược, dù kiên cường thế nào, thì tim cũng bị đâm nát nát. Ngay cả tìm mọi cách dứt bỏ cũng không được, làm sao dám hy vọng xa vời loại ấm áp này. Bị thương, người thứ nhất nghĩ phải đến chính là nơi đây, ở dưới lầu nhìn thấy ngọn đèn phát sáng, bao nhiêu vui sướng triệt tiêu hết mọi đau đớn. Hơn mười ngày không gặp, không phải không nhớ, nhưng mà, sợ cái loại lạnh như băng cự tuyệt, đánh phải như trước làm bộ như không chút để ý. Ở trong lòng của cô, sự tồn tại của Cận Ngữ Ca đã sớm ăn sâu bén rễ, mặc kệ là như thế nào cũng dao động không được.

Đột nhiên cảm thấy được ấm áp, băng sơn hóa xuân thủy, thật đúng là có chút không quen.

"Ách... Vậy, tôi đi đây."

Cận Ngữ Ca gật gật đầu, đưa Hiểu Kiều ra cửa. Cửa đóng trong nháy mắt, Kiều cảnh quan dường như không tin vào hai mắt của mình, vừa rồi có phải hay không nhìn thấy:

Cô ấy —— nở nụ cười?

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Án Oan

Người gọi điện cho Kiều Hiểu Kiều chính là Vệ Kiến Đông, hôm nay hán trực đêm, nhận được tin báo án, ở thành đông, trong quán KTV, có cô gái cầm dao hành hung.

Lúc Hiểu Kiều đến, đường cảnh giới đã được kéo ở cửa quán KTV, nhấp nháy màu xanh màu đỏ của đèn xe cảnh sát. Mặc dù là đêm khuya, xung quanh cũng có không ít người hiếu kỳ thò đầu ra nhìn.

Vệ Kiến Đông nghênh đón:

"Đội trưởng."

"Um, sao lại thế này?" Hiểu Kiều xuống xe, vừa đi vào trong vừa hỏi.

"Có một sinh viên đến quán KTV chơi, bị hạ thuốc, khi tỉnh lại chịu không nổi đã kích, cầm dao gọt trái cây đâm loạn xạ."

Kiều Hiểu Kiều sắc mặt trầm xuống: "Người ở đâu?"

"Ở một phòng trên lầu 2, ai cũng sợ bị cô ấy đâm, nên khóa chặt cửa."

Chủ quán KTV ở bên cạnh nhanh chóng giải thích,

"Mấy thằng ... kia tới chung với cô bé, tôi nghĩ bọn họ quen nhau, đưa vào phòng rồi không thấy trở ra. Lúc sau.. mấy thằng kia đi ra trước, cô bé cầm dao nhỏ ở trong phòng đâm loạn xạ muốn giết người."

"Còn có ai ở trong đó không?"

"Không có, nhân viên chúng tôi sợ tới mức nhanh chóng khóa cửa, hên là đàn ông chạy vào, nếu là phụ nữ vào a, để bị thương chỉ thêm phiền phức ..."

Hiểu Kiều tới nơi cửa phòng bị khóa:

"Mở cửa."

"Đội trưởng, không cần kêu chuyên gia tâm lý sao? Trên tay cô bé có dao, coi chừng gặp nguy hiểm a?"

Kiều Hiểu Kiều mặt lạnh lùng:

"Trường hợp này nói không chừng đã tự sát, một cô gái, cho dù cầm dao có bao nhiêu nguy hiểm, ba thằng đàn ông đều không dám vào? ?"

Vệ Kiến Đông thấp đầu, không nói. Người của KTV đi lên thật cẩn thận mở khóa, nhanh chóng trốn qua một bên.

Kiều Hiểu Kiều đẩy cửa ra, quan sát một vòng.

Trong ngọn đèn mờ mờ ảo ảo, lò ghế sofa kê sát tường, trên bàn đầy bia, mâm đựng trái cây, đầu mẫu thuốc lá quần bừa bãi, một người cuộn mình ngồi ở một góc tường trên mặt đất.

Hiểu Kiều tiến lên gần một chút. rồi khụ một tiếng.

Nghe thấy thanh âm, người kia nhanh chóng ngẩng đầu khỏi đầu gối, dao nhỏ trên tay đâm ra một chút, vẻ mặt rất hoảng sợ nhìn Hiểu Kiều:

"Cô đừng tới đây! !"

Cô gái rất trẻ, áo lông màu trắng, váy ngắn kẻ ô vuông, giày bó cao đến đầu gối nhìn rất ngây thơ, trong sáng, hiền lành, nhưng mà trên mặt đầy nước mắt, tóc dài hỗn loạn, lung tung.

Kiều Hiểu Kiều lập tức dừng lại, mở rộng hai tay:

"Đừng khản trương. Tôi là cảnh sát, đã xảy ra chuyện gì, em có thể nói với tôi."

Đôi mắt của cô bé đầy hoảng sợ, bối rối, nhìn thẳng Kiều Hiểu Kiều. Hiểu Kiều cầm thẻ ngành của mình ra, giơ cho cô bé xem

"Nè, đây là thẻ ngành xác minh của tôi, tôi không phải người xấu, em đừng sợ."

Cô gái mờ mịt nhìn vào thẻ chứng minh có hình của Hiểu Kiều, rồi lại nhìn cô, động tác hơi do dự.

"Lại đây, trước tiên đưa dao cho tôi, đừng làm chuyện điên rồ."

Nếu không quan tâm đến trạng thái tinh thần của cô bé lấy này, Hiểu Kiều hoàn toàn có thể không để ý bất kỳ điều gì, nhào vào đoạt lấy hung khí, nhưng chính vì sợ cô bé càng thêm bị kích động, nên kiên nhẫn làm dịu.

"Tôi biết cô bị ức hiếp, nhưng là như thế này không giải quyết được vấn đề, đừng quá xúc động rồi làm chuyện ngốc, sau này em sẽ hối hận."

Kiều Hiểu Kiều hơi ngồi xổm xuống trước mặt cô bé, nhìn thẳng cô. Quả nhiên, cô gái hơi dao động, nước mắt lưng tròng nhìn cô,

"Chị ơi, tôi nên làm gì bây giờ a..."

Kiều Hiểu Kiều đưa tay không lấy nắm lưỡi dao, cô bé kia dường như cũng sợ đã thương người, một tay run run, buông lỏng ra. Hiểu Kiều lập tức ném dao ra xa, ôn hòa giúp cô chỉnh lại đám tóc loạn trên trán, nhẹ nhàng nói,

"Không có việc gì rồi. Trước hết, em đi theo tôi về cục, chúng ta sẽ bắt hết đám người đó, được chứ?"

Cô gái mặt đầy lệ gật gật đầu, Hiểu Kiều tiến lên đỡ cô đứng dậy.

Nhóm Vệ Kiến Đông đi vào, người khoa vật chứng cũng tới, Kiều Hiểu Kiều ra lệnh:

"Lấy chứng cứ tại hiện trường, tất cả các vật phẩm dù nhỏ cỡ nào cũng đều phải lấy mẫu về xét nghiệm. Quan trọng là thức ăn và đồ uống."

Vệ Kiến Đông nhận lệnh, Hiểu Kiều mang cô gái lên xe cảnh sát, trở về cục công an.

Đầu tiên là thực hiện kiểm nghiệm pháp y, cô gái hoảng sợ túm lấy cánh tay Kiều Hiểu Kiều, nắm chặt không chịu buông ra. Hiểu Kiều nhẹ nhàng an ủi, cùng cô hoàn thành trình tự xét nghiệm. Sau đó đi phòng thẩm vấn lấy khẩu cung ghi lại vụ án, Hiểu Kiều đi trước, xoay người nhẹ giọng ra lệnh cho Hoắc Bân vừa về tới cục:

"Đi mua hộp thuốc tránh thai khẩn cấp."

Hoắc Bân sững sốt: "hả?"

Nhìn Hiểu Kiều nghiêm túc, mới hiểu được: "A —— tôi đã biết, lập tức quay lại."

Vụ án rất rõ ràng, người bị hại tên là Lý Nhiên, là sinh viên năm ba, cùng cái gọi là bạn trai quen không lâu đi ra ngoài chơi, rồi bị bỏ thuốc. Ở trong ly rượu còn đang dở ô ghê, kiểm tra ra được thành phần thuốc mê trong đó, hiển nhiên kẻ gây án không thể nghĩ rằng sự việc lại làm âm ỉ đến như vậy, nên cũng không có hành vi hủy diệt chứng cứ.

Đêm đó Lý Nhiên ở lại phòng nghỉ cục công an. Ngày hôm sau, Hiểu Kiều đem vụ án báo cáo cho thượng cấp, Vương mập mập lập tức chỉ thị bắt kẻ tình nghi. Ai ngờ, không đợi đội Hiểu Kiều theo tin tức Lý Nhiên cung cấp đi bắt được người, Vương mập mập chỉ một cú điện thoại liên gọi bọn họ trở về cục.

Trong phòng làm việc của Cục trưởng, Kiều Hiểu Kiều thật sự chịu không được, lửa giận bốc lên nghi ngút.

"Cục trưởng Vương, cái gì gọi là tiếp tục quan sát? Nhân chứng, chứng cứ có đầy đủ, dựa vào cái gì không thể bắt người?"

Wang mập mập nhăn nhu mặt mày: "Xuất hiện tình huống mới, không tiện nói với mấy người, tóm lại, trước hết không bắt người."

"Nhưng mà ——"

"Tiểu Kiều a, cứ như vậy, cô đi ra ngoài trước đi, có chuyện gì tôi sẽ nói với cô sau."

Quan cao hơn 1 bậc sẽ đàn áp người, Kiều Hiểu Kiều vô cùng bất mãn, cũng không thể không phục tùng mệnh lệnh.

Ngày hôm sau, vụ án chuyển biến đột ngột, Lý Nhiên từ người bị hại lại chuyển thành kẻ tình nghi cầm dao ý đồ hành hung, kết quả xét nghiệm tinh dịch của khoa pháp y lại vô duyên vô cớ chứng minh kẻ gây án không phải là kẻ tình nghi mà Lý Nhiên nói, cứ như vậy, lại cấu thành vụ cáo. Sau đó, Lý Nhiên bị dẫn từ phòng nghỉ cục công an ra tra khảo trực tiếp. Vụ án cũng chuyển từ tổ trọng án số ba sang cho tổ năm điều tra, hoàn toàn cách ly với đội Hiểu Kiều. Kiều Hiểu Kiều trầm tư không thể hiểu nổi, chú của Vệ Kiến Đông là lãnh đạo trong cục, hỏi được tin tức mấu chốt nhất.

Kẻ tình nghi phạm tội cường bức Lý Nhiên, là con trai của bí thư thành ủy.

Tất cả tư liệu vụ án từ lúc bắt đầu đều biến mất khó hiểu, vật chứng Vệ Kiến Đông thu thập về, tất cả chứng cứ toàn bộ thành ra bất lợi cho Lý Nhiên.

Kiều Hiểu Kiêu thái độ từ khó hiểu chuyển sang vô cùng phẫn nộ, không phải là rất vô pháp vô thiên sao.

Đi vào văn phòng Vương mập mập đập mạnh vào bàn, cả đòi cục trưởng Vương làm hình cảnh cũng vô cùng khó chịu với tấm màn đen này, lại bị ép tới không có nửa điểm xoay sở. Rất nhanh, Lý Nhiên bị chuyển sang trại tạm giam, hơn nữa, vụ án mới lại được giao xuống, Kiêu Hiểu Kiêu nghe lệnh đi điều tra một băng cướp, cảnh cáo không cho phép nhúng tay vào vụ án Lý Nhiên.

Nếu là như thế này có thể khuất phục thì không còn là Kiêu Hiểu Kiêu.

Vụ án cướp bóc triển khai thuận lợi, Kiêu Hiểu Kiêu bề ngoài như không có động thái gì, như rất phục tùng sự sắp xếp của cấp trên. Bên trong thì lên lút, dùng quan hệ cá nhân mỗi ngày đều chạy đến trại tạm giam.

Lý Nhiên cuộn tròn mình, bảo vệ ngồi trên giường, tóc dài bị cắt đi, ánh mắt đại ra, vẻ mặt héo hon. Hiểu Kiêu vừa gọi nàng, cô lập tức liều mạng lắc đầu, nước mắt tuôn rơi. Cha mẹ cũng đã từ nhà đến thăm ở bên ngoài, cùng nhau khóc thành một đoàn, vốn xa lạ với cuộc sống thành thị, thật sự không có cách gì để giải oan.

Hai chiếc xe, một đen, một trắng lần lượt dừng trước cửa trại tạm giam, hai cô gái với khí chất khác hẳn nhau từ trên xe bước xuống. Chủ nhân chiếc xe màu đen mặc trang phục công sở, đeo mắt kính gọng vàng, trong tay cầm 1 đồng hồ so, sẵn giọng khí thế bức người; mà chủ nhân chiếc xe trắng, tóc quần gọn sóng mặc áo khoác dài, tiếng giày cao gót bước kêu lanh lảnh, kính mát cỡ lớn nhìn như mình tinh điện ảnh xuất hiện.

Kiều Hiểu Kiêu đứng chờ ở ven đường, nhếch môi mỉm cười, đi đến đón chào.

"Kiêu

"

Cô gái xinh đẹp tóc quần gỡ bỏ kính mát xuống, vươn tay ôm Kiêu Hiểu Kiêu, nũng nịu oán giận bên cổ cô,

"Sao cô lại như vậy a? Đã bao lâu rồi không tụ tập a? Nếu không đi chúng tôi phải đuổi cô ra khỏi hội?"

Hiểu Kiêu ôm vai cô, mỉm môi cười cười:

"Tôi rất nhiều việc a..."

"Cô bận nhiều việc gì a? Sao còn khó khăn, bận rộn hơn so với Lăng Quân?" Nói xong nhìn nhìn cô gái mặc trang phục công sở cùng lại đây:

"Lăng Quân còn đi tụ tập nhiều lần, ngay cả bóng cô cũng không gặp được."

Hiểu Kiêu liếc mắt nhìn Lăng Quân, cả hai nhìn cô gái tóc quần cười bất đắc dĩ:

"Đã làm mẹ, còn giống như con nít!"

"Làm mẹ thì làm sao? Cô kì thị chủng tộc a?"

Cô gái tóc quần xinh đẹp không vui, tới gần Kiêu Hiểu Kiêu, chớp mũi gần như đụng tới mặt cô. Vẫn là Lăng Quân tới giải vây:

"Được rồi, Hiểu Kiêu tìm chúng ta có chuyện, ôn lại chuyện xưa để lần sau."

Lúc này mới rảnh tay thở phào nhẹ nhõm, ba người cùng nhau vào cổng trại tạm giam.

Thấy người nhà Lý Nhiên, Kiêu Hiểu Kiêu kể lại vụ án phát sinh đêm đó cùng những vật chứng đem đi kiểm nghiệm cho họ nghe, rồi lại giới thiệu hai người bạn mình dẫn đến:

"chú Lý, hai cô này là bạn hồi trung học của con: bác sĩ tâm lý, Du Khả; luật sư, Hứa Lăng Quân. Tôi nhờ họ đến hỗ trợ vụ án của Lý Nhiên."

Đơn giản, rõ ràng, lại làm cho người ta cảm giác hết sức tín nhiệm. Cha mẹ Lý Nhiên hiểu lý lẽ, cảm kích vô cùng, liên tục nói vụ án con gái có hy vọng.

Nghe Hiểu Kiêu nói xong toàn bộ quá trình vụ án, Du Khả vỗ bàn đứng lên:

"Còn có ... pháp luật hay không! "

"Khả Khả cô bình tĩnh một chút, không phải tôi đã tìm Lăng Quân đến nghĩ biện pháp sao. Vật chứng hiện tại đưa đi xem xét một lần nữa, chắc chắn khẳng định nhân viên giám định không thoát khỏi liên quan, tuy không có nhiều hy vọng, không tránh được có khi còn phải đưa lên tỉnh. Hiện tại, cảm xúc Lý Nhiên rất không ổn định, bác sĩ tâm lý trong cục đưa đến là một lão già, cùng Lý Nhiên nói chuyện một lần, ngược lại cô ấy càng nghiêm trọng hơn, nên tôi mới tìm cô."

"Cô khuyên giải cô bé một chút, trạng thái người bị hại kháng án rất quan trọng."

Hứa Lăng Quân đẩy kính mắt, phát biểu ý kiến.

Du Khả ngồi trở lại: "Tôi đương nhiên biết, nhưng lỡ bọn con ông cháu cha bao che lẫn nhau, Lý Nhiên vẫn không thể cứu."

Sắc mặt Kiều Hiểu Kiều càng thêm ủ dột:

"Chuyện này không có kết quả công bằng, tôi sẽ không bỏ qua!"

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Kẽ Hở

Vụ án Lý Nhiên làm cho Kiều Hiểu Kiều bị áp lực trước nay chưa từng có.

Cứ hai, ba ngày lãnh đạo trong cục lại lôi cô vào nói chuyện, cũng chỉ một mục đích duy nhất là muốn cô đừng tiếp tục nhúng tay vào chuyện này. Vương mập mạp cũng có giúp cô 1 chút, nhưng cũng phải yêu cầu cô dừng lại.

Vụ án tiến triển gặp trở ngại lớn, tất cả vật chứng hữu dụng đều bị phong tỏa, hoặc là lấy không được kết quả, hoặc là ra kết luận toàn bộ chỉ ra là Lý Nhiên vu cáo.

Hơn nữa vụ cướp đang từng bước tiến tới phá án, bận đến không có thời gian để đi chết. Bọn Vệ Kiến Đông muốn truyền thông tham gia, hiện tại sức mạnh của internet sớm vượt khỏi sức tưởng tượng, dựa vào áp lực dư luận, làm cho bí thư trưởng không dám quá kiêu ngạo. Kiều Hiểu Kiều không chút suy nghĩ, lập tức phủ quyết. Hiện nhiên chuyện đó rất dễ dàng, nhưng đối với cô gái còn trẻ như Lý Nhiên mà nói, tương lai của cô cũng bị hủy diệt hoàn toàn. Du Khả rất vất vả mới có thể giúp cô có chút chuyển biến tốt đẹp, đem vụ án ra ánh sáng không khác gì đẩy cô vào hố lửa một lần nữa.

Kiều Hiểu Kiều cùng Hứa Lăng Quân chỉ trông chờ vào buổi tối mới có thể gặp nhau nghiền cứu đến rạng sáng. Ban ngày lại sắp xếp thời gian đáng thương, phân công nhau đi các bộ ngành khác. Vì mỗi người đều nhận thức phải cố gắng góp một phần sức lực vào.

Hồ điệp tô của Vạn Giang, quả nhiên danh bất hư truyền; bên ngoài giòn xốp, bên trong non nớt, ngọt ngào, mềm mại, ngon miệng. Ăn xong điểm tâm, hộp đóng gói xinh đẹp vẫn còn đặt ngay ngắn trong xe Hiểu Kiều, mỗi lần lái xe nhìn thấy, trong lòng vô cùng ấm áp. Thành viên F4 ai cũng mở hộp ra xem thử, đều thất vọng như nhau, Hoắc Bản tin tưởng vô hộp ờ ờ:

"Đội trưởng! Một mình cô ăn xong rồi để lại cái hộp trống không ở đây để làm chi? Ý định trêu chọc chúng tôi hả?"

Hiểu Kiều giật bỏ lại chỗ cũ, ai cũng không cho phép động vào báu vật của cô. Vệ Kiến Đông cùng Võ Khoan ngồi ở phía sau cười gian trá, bị Lưu Trung Bảo vỗ đầu. Lưu Đại Vĩ có bạn gái, mỗi ngày chạy trốn không thấy bóng dáng đâu, bị toàn thể thành viên tổ trọng án số ba nhất trí khinh bỉ —— trọng sắc khinh bạn!

Ở phòng họp trên tầng mười ba cao ốc Cận thị, cuộc họp cao cấp Cận thị vừa mới chấm dứt.

"Ngữ Ca."

Khương Quỳnh ôn hòa cười, gọi lại Cận Ngữ Ca đang chuẩn bị rời đi.

Vừa rời trong cuộc họp, Cận Ngữ Ca tuyên bố bỏ nhiệm vụ Khương Quỳnh là cháu trai nguyên lão của Cận thị - Khương Đại Minh, lại trở về từ nước ngoài, làm vị trí giám đốc thương mại trong nước là thích hợp với hắn nhất.

Cận Ngữ Ca dừng bước chân, mỉm cười.

Anh chàng trước mắt, mặc dù chỉ gặp qua lúc nhỏ, nhưng trên ý nghĩa cũng không phải là thanh mai trúc mã. Cận Ân Thái đối với cháu gái trông giữ rất nghiêm khắc, lúc sau nhập học cũng không cho phép cô thường xuyên lui tới với người khác phái, cho nên Khương Quỳnh cũng chỉ là bạn cùng lớp hồi trung học với cô. Tuy rằng bề ngoài là vui vẻ, thực ra giao tình cũng không quá sâu sắc.

"Cám ơn cô."

"Chỉ là một cơ hội, còn phải xem năng lực của anh. Hơn nữa, Cận thị cũng có một phần của anh."

Khương gia có sản nghiệp của riêng mình, nhưng rất ít. Chủ yếu vẫn là dựa vào việc nắm giữ một chút cổ phần của Cận thị, Ngữ Ca theo ý ông nội sắp xếp cho Khương Quỳnh vào Cận thị cũng không vui, nhưng mà thật sự cũng không có ý phản đối. Thái độ làm người và tính cách Khương Quỳnh vẫn gây cho người ta ấn tượng tốt lắm, là một người không có dã tâm cùng ý đồ.

"ông nội Cận vẫn khỏe không?"

Khương Quỳnh hai má gầy, đằng sau mắt kính hình trứng, trong ánh mắt như đang che giấu điều gì đó, rất khó để nhận ra.

"Ừ, vẫn khỏe. Nếu có thời gian, anh đừng ngại đi nhà tôi chơi, ông nội của tôi rất thích tâm sự với anh."

"ông nội Cận bận rộn vì Cận thị nhiều năm như vậy, sau này về hưu vẫn có chút mất mát. Thật ra nghe ông kể chuyện xưa, tôi cũng thu hoạch được nhiều điều."

"Thật vậy sao? Xem ra hai người thật hợp nhau." Cận Ngữ Ca tươi cười có chừng mực, nhưng lời nói khách sáo chủ yếu để đối đáp bề ngoài.

"Nhưng mà, hôm nay tôi không muốn cùng ông nội Cận tán gẫu, thật ra là tôi muốn nói chuyện với cô."

"hả?"

"Hôm nay cô có hẹn không? Chúng ta cùng đi ăn, xem như tôi cảm ơn cô."

Cận Ngữ Ca thật không ngờ Khương Quỳnh sẽ đột nhiên mời như vậy, nhưng xem đối phương chỉ muốn ôn chuyện cũ, cứng nhắc cự tuyệt sẽ khó xử. Suy nghĩ một lúc thấy không có gì quan trọng, liền đồng ý,

"Được. Nhưng chút nữa tôi sẽ đi công trường, có thể sẽ về trễ."

"Không thành vấn đề, tôi ở công ty chờ cô."

Cận Ngữ Ca gật gật đầu, trở về phòng làm việc của mình.

Thư ký tiểu Quan đi theo vào:

"Cận tổng, tài xế vừa rồi nói, xe có chút vấn đề, hẳn đi bảo dưỡng. một chút đi công trường —— "

"Thật vậy sao?" Cận Ngữ Ca đặt tài liệu hợp lên bàn, "Vậy tự mình đi thôi, dù sao cũng không có người khác. Người phụ trách công trường đều ở đây sao?"

"Đều ở đây chờ ."

"Được. Ừ, giờ này đi sẽ trở về muộn, cô cũng không cần theo đi tôi."

Tiểu Quan bất ngờ, nháy mắt mấy cái:

"Cận tổng, như vậy —— được không?"

Cận Ngữ Ca dựa vào cạnh bàn, ý vị thâm trường nở nụ cười. Tiểu Quan đột nhiên ngượng ngùng, giống như bí mật bị lộ ra, mặt cũng đỏ lên.

"Tôi cũng không phải là bà chủ không biết nhân tình thế thái, em tan sở muộn, chỉ sợ sẽ có người chờ đến sốt ruột."

"Cận tổng..." Tiểu Quan biểu tình tuy rằng xấu hổ quần bách, nhưng cũng có chút ngọt ngào.

"Người đó là —— Lư Đại Vĩ, đúng không?" Cận Ngữ Ca gõ một ngón tay trên cằm, cố ý trêu đùa thư kí của mình.

Tiểu Quan đỏ mặt, một lát sau mới miễn cưỡng gật gật đầu.

"Ha ha, là một thanh niên rất tốt." Cận Ngữ Ca ngừng trêu chọc, vỗ vỗ bả vai Tiểu Quan:

"hưởng thụ tình yêu tốt đẹp đi."

"Dạ. Em đi ra ngoài trước, Cận tổng."

Ngữ Ca gật gật đầu, Tiểu Quan vui khuôn mặt đỏ ầu vội đi ra ngoài.

Cánh cửa đóng lại, Cận Ngữ Ca thở dài ra một hơi, một chốc thất thần: mỗi ngày ở cửa tòa nhà Cận thị, lúc xế chiều sẽ có cảnh sát cầm hoa hồng báo danh. Chính là người nào đó, tựa hồ đã thật lâu không thấy.

Ngoại thành phía nam nơi Cận thị thuận lợi đoạt được, chuẩn bị đầu tư khai thác hạng mục mới, Cận Ngữ Ca nhìn tiến độ, hết thảy đều rất thuận lợi. Cũng yên tâm, lên đường trở về nhà.

Đi ngang qua một con đường rất là yên tĩnh, hai bên um tùm cây ngô đồng, tuy rằng lá cây đã muốn rụng hết, nhưng cảm giác vẫn rất tốt. Cận Ngữ Ca vừa đi vừa thưởng thức, đột nhiên có điều bất thường xảy ra trước mắt.

Ba tên đàn ông nắm chặt cổ áo, như đang có xung đột. Cận Ngữ Ca cực kì cảnh giác, giảm tốc độ, chờ đợi xe của vệ sĩ theo kịp.

Từ từ tới gần, lúc sau ba người đánh đấm lung tung ở giữa đường. Xe Cận Ngữ Ca không qua được, đành phải từ từ dừng lại. Thấy trong đó có một người nhìn hơi quen mặt, đang muốn nhìn kỹ, một người bé nhỏ chạy từ cánh cửa bên đường ra ngoài, nhìn kĩ lại, Kiều Hiểu Kiều đầu trần, áo khoác để hở, sải chân dài đuổi theo.

Trong xe Cận Ngữ Ca lập tức khẩn trương, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm. Hiểu Kiều rõ ràng chạy nhanh hơn, không xa bắt được người quần áo nhỏ bé kia. Người kia chạy quá nhanh bị tóm lấy, liền trở mình thật mạnh về phía sau, Kiều Hiểu Kiều đánh khừ tay vào mặt hắn, bẻ cánh tay ra sau chế trụ.

Toàn bộ quá trình rõ ràng lưu loát, Kiều Hiểu Kiều thờ hồn hên đứng dậy thẳng, một tay đè, một tay đưa ra sau lưng lấy còng tay, hoàn toàn không có ý thức đến nguy hiểm sau lưng.

Ba tên đàn ông đang đánh nhau, thì một tên bỏ chạy tới, thừa dịp Hiểu Kiều bắt người, lập tức chạy hướng về phía cô.

Ánh mặt trời chợt lóe lên, Cận Ngữ Ca ở trong xe nhìn thấy được vật giấu trong ống tay áo người kia lóe sáng.

Không may suy nghĩ, đập mạnh vào chân ga, ý vào khả năng lăn bánh của chiếc thể thao đặc tiền, chỉ trong nháy mắt xe Cận Ngữ Ca đã lao về phía trước.

Tên cướp đã chạy đến phía sau Hiểu Kiều, giơ cánh tay lên không hiểu nổi vì sao có chiếc xe bỗng dưng lao tới, đâm lên đầu gối của hắn, xung lực đẩy hắn bay ra, nằm dài trên mặt đất cách đó mấy mét. Đằng sau Võ Khoan cùng tên cướp bật mắt chỉ trừng mắt nhìn thấy bóng dáng chiếc xe chỉ trong nháy mắt lao từ bên này sang bên kia, và rồi dừng lại ở phía sau Kiều Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều đang bắt người, chợt nghe tiếng phanh xe ken két ở sau lưng mình. Xoay người, người lái xe dĩ nhiên là Cận Ngữ Ca, nắm chặt tay lái, nhìn chằm chằm tên cướp đang quỳ rạp trên mặt đất trước mắt. Nhất thời kinh ngạc, không biết chuyện gì xảy ra.

Võ Khoan đã bắt nốt tên cướp còn lại, người bị Ngữ Ca đụng phải nằm trên mặt đất, ôm đầu gối gào thét như heo bị chọc tiết.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ xa, tài xế Vệ Kiến Đông chạy lại, đem hai người bị bắt áp giải lên xe cảnh sát, sau đó cùng Võ Khoan đi xem kẻ lăn lộn trên mặt đất. Hiểu Kiều liền đứng ở bên cạnh xe Ngữ Ca, còn đang thở gấp, ánh mắt nhìn thẳng kẻ kia đang mượn cơ hội nằm trên mặt đất không muốn đứng dậy.

Kẻ kia tựa hồ bị đụng không nhẹ, Cận Ngữ Ca là muốn dùng lực đẩy hắn tránh ra, nên sau khi va chạm mới phanh lại. Nhưng mà lúc đó hắn cũng đang chạy về phía trước, lực đã bị giảm xuống. Hiểu Kiều nháy mắt nhìn Vệ Kiến Đông, hắn hiểu ý, giả bộ thở phào nhẹ nhõm buông lỏng tay. Quả nhiên, kẻ cướp trên mặt đất giả sống giả chết vừa thấy thả lỏng, đứng lên định trốn.

Đương nhiên, hắn tiếp tục bị tóm lấy, có thể nhìn thấy chân cũng không có bị gì, Hiểu Kiều thở phào nhẹ nhõm, để cấp dưới áp giải người lên xe. Chính mình mở cửa xe Cận Ngữ Ca, ngồi xuống bên tay lái phụ.

Bình phục thở dốc, Hiểu Kiều nghiêng đầu nhìn Ngữ Ca, cô vẫn còn duy trì tư thế vừa rồi, không nhúc nhích gì. Suy nghĩ một chút, vẫn là do dự mở miệng,

"Về sau, đừng làm chuyện như vậy."

Cận Ngữ Ca nghe xong, hơi phục hồi tinh thần, xoay đầu lại nhìn Hiểu Kiều. Hiểu Kiều cũng không nhìn cô, ánh mắt nhìn về phía trước:

"Cô làm như vậy, nếu đụng hắn bị thương, cũng phải chịu trách nhiệm."

Cận Ngữ Ca ánh mắt lạnh xuống dưới, lời nói ra cũng hạ nhiệt theo:

"Như vậy theo ý của Kiều cảnh quan, tôi mặc kệ nhìn hắn đâm cô một dao, rồi sau đó mới gọi điện thoại báo cảnh sát?"

"Ý tôi không phải vậy —— "

"Đi ra ngoài!"

Cận Ngữ Ca không bao giờ ... muốn nghe nữa, giọng nói cường ngạnh, không một chút tình cảm.

"Cô hãy nghe tôi nói —— "

"Đi ra ngoài! !" Rõ ràng phần nộ.

Kiều Hiểu Kiều nhìn sắc mặt đông cứng của cô, biết lại giẫm phải mìn. Có chút hối hận nói chuyện không đúng lúc, nhưng nếu đã muốn nói, cũng không thể nê hà.

Xoay người xuống xe, cánh cửa vừa mới đóng sầm lại, xe Cận Ngữ Ca một giây cũng không dừng lại, lập tức lao nhanh.

Chương 29: Bôn Tầu

Về mặt Cận Ngữ Ca lạnh lùng, cảm xúc không tốt về tới Cận thị, đã qua giờ tan sở, cả tòa nhà cơ bản không có người. Cửa thang máy mở ra, đôi giày da kiểu nam, Khương Quý dựa vào mép bàn lật một quyển tạp chí tài chính và kinh tế, thấy Cận Ngữ Ca trở về, để sách trong tay xuống, tiến lên đón.

Chưa mở miệng trước đã cười: "Đã trở lại?"

Ngữ Ca áp chế nổi bực dọc vừa rồi, thay đổi về mặt thoải mái:

"Ừ, chờ đã lâu rồi sao?"

"Cũng không có, chỉ trong chốc lát." Nhìn thấy Ngữ Ca cảm xúc không tốt lắm, "A —— công trường nơi đó, có vấn đề sao?"

"Không phải, một chút việc riêng." Cận Ngữ Ca hiển nhiên không muốn nói đến vấn đề này, lảng tránh đi, Khương Quý cũng thông minh nên không hỏi nhiều,

"Chúng ta cùng nhau đi ăn?"

"Được."

Khương Quý là một người lúc nào cũng tạo cảm giác thoải mái cho người bên cạnh. Trong quán ăn, hần ăn mặc lịch sự, cử chỉ lễ độ, từng chút một càng tôn vẻ đẹp cao quý của Cận Ngữ Ca càng thêm hoàn mỹ.

Uống một ngụm rượu đỏ, Khương Quý dùng khăn lau khóe miệng, chần chờ mở miệng:

"Hoan Nhan —— vẫn khỏe chứ?"

Đang cúi đầu cắt bỏ bít-tết Cận Ngữ Ca hơi thất thần, nghe thấy nói chuyện, ngẩng đầu lên:

"Hả?"

"A, " Khương Quý ôn hòa cười cười: "Đang suy nghĩ gì?"

"Ngại qua, tôi thất lễ . Anh nói —— Hoan Nhan?"

Cận Ngữ Ca rất nhanh khôi phục cảm xúc. Khương Quý có tình ý với Cận Hoan Nhan đã biểu lộ ra từ rất lâu. Điểm này, thông minh như Cận Ngữ Ca đã sớm hiểu rõ. Hiển nhiên, đối với bình nước nguội như Khương thiếu gia mà nói, tự do tự tại tự nhiên như cô ba Cận càng có sức hấp dẫn đối với hần. Đối với Cận Ngữ Ca, hần vẫn là kính sợ hơn yêu say đắm, một nữ nhân ngay cả tươi cười cũng rất ít khi nhìn thấy, đủ làm cho rất nhiều người sợ. Chẳng qua trước mắt, sự không yên lòng của cô làm cho hần có chút ít buồn bực,

"Ha ha, đúng rồi, cô ấy ổn chứ? Sau chuyện kia, có ảnh hưởng đến cô ấy không?"

Hỏi rất có chừng mực, vừa tỏ vẻ ân ý quan tâm, cũng không có lộ vẻ lỗ mãng. Nhưng nghe đến đó, trước mặt Cận Ngữ Ca hiện ra gương mặt Âu Dương Thông, gạt mình, nhẹ nhàng cười:

"Coi như cũng ổn rồi... Có lẽ, anh có thể tự mình đến hỏi thăm em ấy."

Khương Quý cảm xúc chùn xuống, sự thật là Cận Hoan Nhan không thêm đề ý một chút nào đến hần.

Mà Cận Ngữ Ca trầm nghĩ đối với chuyện này cô là người ngoài cuộc. Cô cảm giác người đàn ông này nhìn như thanh minh, nhưng thật ra nhìn không ra tâm tư cũng không thích hợp với Hoan Nhan, hơn nữa Hoan Nhan cũng chẳng có hứng thú gì với hần.

Nhưng nếu đổi thành Âu Dương Thông... Cận Ngữ Ca nhìn không được vỗ trán, nếu thành sự thật, tương lai sẽ có một ngày, chỉ sợ Cận gia sẽ loạn cả lên.

Tại quán KTV phát sinh vụ án, tối đó, vài chiếc xe dừng trước cửa, có trai có gái bước xuống. Dẫn đầu là Du Khả, vẫy mái tóc quăn dài lẳng lơ, lắc lắc eo thon nhỏ quẹo rũ mê hoặc người, theo sau cô là Lang Quân cùng 5 anh chàng đại gia đẹp trai từ từ bước vào.

Đòi vào chính căn phòng Lý Nhiên gặp chuyện không may, Du Khả ngồi vào sofa, ngoài mặt không tỏ vẻ gì, bắt đầu cùng bạn bè nói giỡn đùa vui, uống rượu ca hát. Mặt khác lại căn cứ theo dặn dò của Kiều Hiểu Kiều, ở một nơi bí mật âm thầm quan sát.

Bởi vì cùng ngày đồ vật trong phòng đều bị cảnh sát lấy làm bằng chứng, cho nên thiết bị hầu như thay đổi hoàn toàn mới. Du Khả rót rượu, chọn bài hát, ánh mắt lần lượt đảo qua mỗi vật phẩm ở trong phòng, cẩn thận lại cẩn thận, cũng không có phát hiện thứ mình muốn.

Nhân viên phục vụ đi vào đi ra vài lần, đưa thức uống cùng đồ ăn, Du Khả cố ý gọi lại hấn hỏi chút vấn đề, nói bóng nói gió vài câu, cũng không có được tin tức hữu dụng. Thời gian từng chút một trôi qua, bắt đầu nôn nóng.

Chồng cô lại gần dựa sát vào Du Khả, bắt đầu thương lượng:

"Hôm nay về sớm một chút? Con còn đang đợi mẹ."

Du Khả tràn đầy tươi cười, như chim nhỏ lui tiến nép vào trong lòng ngực người chồng, ngửa mặt làm nũng với chồng, đang lúc nói, tầm mắt lập tức dừng ở trên chiếc đèn treo trên trần nhà.

Đèn mắt bị thu hút bởi cái lỗ nhỏ, chợt nhìn qua, giống như là một cái đỉnh, chính là nếu cẩn thận nhìn, có thể thấy phản xạ ra ánh sáng.

Du Khả thờ phào nhẹ nhõm tươi cười không để lộ dấu vết.

Quán Hắc Lăng Tinh.

Quan hệ của Âu Dương Thông cùng Cận Hoan Nhan sau lần ở cửa sau khách sạn cũng trở nên tế nhị hơn, một người rõ ràng có ý đồ, nhưng cũng chừng mực; người kia tuy cự tuyệt, nhưng cố tình đón nhận. Hai người lấy phương thức rất là đặc thù lui tới, cũng may, hai bên đều không ghét loại ở chung này.

Giống như hiện tại, tại cái bàn hình vuông, Âu Dương Thông ngồi đối diện với Cận Hoan Nhan trong một khoảng cách vừa đủ. Gần quá, trường hợp ở nơi công cộng có vẻ lỗ mãng, xa chút, lại sẽ cảm giác xa cách. Cận Hoan Nhan mỉm môi, cười mà như không cười đang nghe Âu Dương Thông từ từ kể chuyện xưa của xã hội đen. Xung quanh bốn phía hơi ồn ào làm nổi bật không khí "người rảnh rồi miễn tới gần" tàn mát xung quanh hai cô gái xinh đẹp.

Nhưng, vẫn là có "Người rảnh rồi" không để mắt tiến đến gần.

Một người đứng ở cạnh bàn của bọn họ, kéo ra chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống.

Đồng thời nghiêng đầu, hơi hơi gạt mình. Kiều Hiểu Kiều đội mũ len, vẻ mặt rất thoải mái nhìn bọn họ.

"Dùng cơm vui vẻ."

Cận Hoan Nhan cong lên khóe môi, cùng Âu Dương Thông liếc nhau, tò mò lại nghiêng ngẫm nhìn Kiều Hiểu Kiều:

"Cảnh quan..."

"Kiều Hiểu Kiều."

Hiểu Kiều lấy một cái cách đơn giản nhất giới thiệu chính mình, đồng thời vươn tay. Cận Hoan Nhan ý cười càng đậm, đưa tay đan vào nhau, nhẹ nhàng mà nắm một chút. Khác biệt với lúc bắt tay nam nhân, hai chủ nhân của hai bàn tay thuộc loại khác biệt đều non mịn thon dài, lúc kẻ sát cùng một chỗ, mềm mại, nhẵn nhụi; Hoan Nhan để móng tay theo tiêu chuẩn bình thường, còn Kiều Hiểu Kiều lại cắt sạch sẽ mượt mà sát đầu ngón tay.

Lúc sau buông ra, Hiểu Kiều không có rút tay về, lướt qua mặt bàn, trực tiếp đưa tới trước mặt Âu Dương Thông. Đang vui vẻ nhìn bọn họ bắt tay, Âu Dương hơi bất ngờ nhưng cũng không có chần chờ, cũng đưa tay bắt một chút.

Cách thăm hỏi ân cần đặc biệt nam tính hóa, con gái lúc gặp nhau bắt tay là rất ít, đối với Âu Dương cùng Hoan Nhan đều cảm thấy xa lạ mà lại có chút đặc biệt, không biết Kiều Hiểu Kiều có dụng ý gì, ăn ý im lặng để cho tự lên tiếng.

Hiểu Kiều rất thẳng thắn, mở miệng nói thẳng chủ đề, Nhưng chủ yếu là nói với Âu Dương Thông:

"Không cần gạt mình, hôm nay tôi đến không phải để bắt cô, mà có chuyện cần nhờ."

Tuy rằng nói không cần gạt mình, nhưng nói ra càng khiến Âu Dương gạt mình hơn, cảnh sát có chuyện gì phải giờ đến thành phần xã hội đen???

"Là như thế này..."

Kiều Hiểu Kiều chống cánh tay trên bàn, tóm tắt vụ án Lý Nhiên, tuy rằng không được phép lộ ra chi tiết vụ án cho người xa lạ, nhưng có việc nhờ người nên phải dùng thái độ chân thành mới dễ thuyết phục đối phương. Hơn nữa, biểu hiện Âu Dương Thông lúc bắt cóc Hoan Nhan, sau đó Hoan Nhan còn bảo vệ cô hơn mức bình thường, nên Hiểu Kiều đoán rằng có thể tin tưởng cô ấy.

"Phương Đông Hoàng Cung 'KTV'?" Âu Dương Thông nhướng mày.

"Đúng, tôi nhờ bạn đi vào đó tìm hiểu, phát hiện trong lô ghế có camera. Mặc dù là phạm pháp, nhưng mà, nếu như có thể lấy được đoạn ghi hình vào đêm đó, thật sự là bước đột phá cho vụ án."

Âu Dương Thông gật đầu.

"Mặc kệ là ai, làm như vậy chắc chắn là mục đích xấu xa, mặc kệ là thỏa mãn sở thích cá nhân thấp kém cũng được, hoặc là dùng để giao dịch tổng tiền cũng tốt, lấy được đoạn băng ghi hình lúc gây án, là điều quan trọng nhất lúc này."

"Ý của cô là —— "

"Tôi đã điều tra qua nơi đó, chỗ dựa vững chắc sau lưng của ông chủ là Điều Khắc Thương."

Âu Dương Thông hiểu rõ cười:

"Giao cho tôi, hai ngày sau sẽ có câu trả lời thuyết phục."

Kiều Hiểu Kiêu thả lỏng, như trút được gánh nặng.

Cận Hoan Nhan không nói gì, nâng cầm thưởng thức ly rượu trong tay, thú vị nhìn Kiêu Hiểu Kiêu và Âu Dương Thông cùng nhau nói chuyện. Biểu hiện của 2 người rất tập trung, dù vậy cũng là cảnh đẹp ý vui. Chờ họ nói xong chuyện chính:

"Kiêu cảnh quan?"

"Hả?" Hiểu Kiêu quay đầu.

"Chị hai của tôi dạo này ổn chứ?"

Ánh mắt Hiểu Kiêu kinh ngạc, cô không biết cô ba Cận biết quan hệ của mình và Cận Ngữ Ca được bao nhiêu, đột nhiên hỏi câu này làm cô trở tay không kịp. Một chữ "Tốt", bao hàm rất nhiều ý nghĩa, cô đoán không rõ câu hỏi của đối phương, cuối cùng là Cận Ngữ Ca gần đây ổn không, vẫn là con người Cận Ngữ Ca rồi cuộc có tốt không. Nhưng mà, cho dù hoàn cảnh nào, cô cũng không thể trơ mắt, tùy ý cho ra đáp án:

"Chị của cô tốt hay không tốt, có lẽ —— cô là người hiểu rõ hơn a?" Giống y chang câu trả lời ba phải, sao cũng trả lời được.

"Nhưng mà gần đây chị ấy cũng không có về nhà a."

Cận Hoan Nhan cố ý làm ra vẻ mặt buồn bã, nhưng thật trong lòng đã sớm cười tươi như hoa.

Nhớ tới ngày đó không thoải mái, Kiêu Hiểu Kiêu buồn rầu buông mắt xuống, nhưng vụ án Lý Nhiên trước mặt không cho phép cô phân tâm, cũng không có tâm tư đi dỗi giai nhân.

"Hai người là bạn bè... Tôi cảm thấy rằng, chị cũng nên biết một chút." Hoan Nhan một vừa hai phải, sợ là phá rối, bị chị hai biết không hiểu sẽ có phản ứng gì.

"Gần đây bận quá, tôi cũng không biết cô ấy có khỏe không."

Giọng nói Hiểu Kiêu rất nhẹ, vẻ mặt cũng âm trầm. Những gì cô nói là sự thật, nếu không phải bận rộn đến nỗi không có thời gian rảnh, dù có thể sắp xếp chỉ một buổi tối thôi, cô cũng sẽ đến Cảnh Duyệt Vinh Viên.

Cận Hoan Nhan nháy mắt mấy cái: Ủ? Giống như, có chuyện?

Hai ngày sau, Kiêu Hiểu Kiêu như nguyện vọng lấy được thứ cô muốn.

Âu Dương Thông giao một cái USB cho Hiểu Kiêu, cũng không có nhiều lời, chỉ nói lần trước ở Vạn Giang, Hiểu Kiêu thả cô, cái này xem như báo đáp, nói cô không cần để ý. Hơn nữa, tuyệt đối giữ bí mật.

Lấy được chứng cứ mấu chốt, làm luật sư biện hộ của Lý Nhiên, Hứa Lăng Quân một lần nữa xin thực hiện kiểm tra pháp y. Trong khoảng thời gian hai người chạy ngược chạy xuôi, sự việc không có theo ý của bí thư trưởng dần dần chìm xuống, mà ngược lại tạo nên ảnh hưởng càng ngày càng mạnh ở các đơn vị liên quan, cũng mang đến cho người tham dự áp lực không nhỏ. Lần này vụ án Lý Nhiên lấy được vật chứng mấu chốt, có căn cứ chính xác, Vương mập mập đồng thời âm thầm dùng quyền lực, bên giám định cũng không dám chỉ hươu bảo ngựa .

Kết quả giám định mới vừa ra, vụ án vừa xem đã rõ.

Trên toà án, Hứa Lăng Quân linh hoạt, lời lẽ tranh luận đanh thép khiến đối phương không thể phản bác, chứng cứ liên can đều cho thấy quý tử kia làm việc chó má. Có Âu Dương Thông chống sau lưng, chủ quán KTV cũng đứng ra làm chứng. Xã hội đen không quản ngại chức to chức nhỏ, đều làm thật như nhau.

Lúc quan toà tuyên bố tội danh thành lập đối với tên công tử kia, phạt tù có thời hạn năm năm, Kiêu Hiểu Kiêu cùng Du Khả ngồi trên ghế dự thính kìm không được tâm tình kích động, vỗ tay hoan nghênh và chúc mừng!

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Thông Báo

Vụ án Lý Nhiên kết thúc, Hiểu Kiều cũng không rảnh chút nào. Vụ băng cướp cũng dần dần khép lại, lần trước bắt được 3 nhân vật chủ chốt, bây giờ giăng lươn tóm gọn, là thời điểm vô cùng bận rộn.

Có tin phát hiện tung tích của kẻ cầm đầu ở thành phố bên cạnh, Hiểu Kiều không ngại vất vả, báo cáo với cấp trên, dẫn theo Hoắc Bân đi tới đó. Trước tiên, điều tra, xác định mục tiêu rồi mời công an địa phương hỗ trợ vây bắt.

Một tiệc rượu quy mô nhỏ đang được tổ chức tại Phụng Hoàng Sơn Trang của Cận gia.

Tham gia chủ yếu là những người có giao tình với Cận gia, còn có một ít giám đốc cao cấp trẻ tuổi của Cận thị. Tất cả mọi người rất thích hình thức xã giao như vậy, có thể kết giao với nhiều người ở các lĩnh vực khác, có thể vì bản thân mình trải lộ. Đối với Cận Ngữ Ca cũng muốn dựa vào phương thức như vậy để lôi kéo nhân tài, mua chuộc lòng người.

Sau khi thay xong lễ phục ở phòng ngủ của mình, Cận Ngữ Ca vừa ra khỏi cửa, ngay chỗ rẽ ở cầu thang, hai nữ nhân đứng mặt đối mặt, thân mật đến mức muốn dính sát vào nhau.

Cận Hoan Nhan mặc váy dạ hội kiểu đuôi cá màu bạc, là vì phối hợp với chị mình cùng nhau tỏa sáng. Bên cạnh Âu Dương Thông một thân váy dài màu lam bảo thạch để lộ bả vai, tôn vinh dáng người thon dài cùng nhan sắc vô cùng nhuần nhuyễn. Nhưng mà một tay không an phận rất tự nhiên đặt trên lưng Hoan Nhan.

Cận Ngữ Ca cúi đầu lướt qua họ, không nói bất kỳ câu nào, xem như không nhìn thấy gì. Cận Hoan Nhan nhìn bóng dáng chị hai xuống lầu, cong cong khóe miệng nói với Âu Dương Thông:

"Kiều cảnh quan chộc chị hai mất hứng."

"Làm sao cô biết?" Âu Dương Thông đưa tay lấy đi thứ gì đó dính vào trên lông mi của Hoan Nhan, cô ba nhắm mắt lại, an tâm để cô phục vụ.

"Dù có chuyện phiền lòng, chị hai cũng sẽ không đem cảm xúc về nhà. Hiện tại ngay cả ở nhà, mây cũng nhũn chặt, nhất định là buồn phiền về chuyện tình cảm."

"Có phiền nào cũng là chuyện tốt a..." Âu Dương nhẹ nhàng than.

"Hả? Sao lại nói vậy?" Hoan Nhan tò mò cách nói này.

"Có phiền nào chứng minh có người đáng giá để phiền nào, không phải chuyện tốt sao?"

Hoan Nhan lại nhìn bóng dáng của chị mình, mỉm cười:

"Ừ, đối với chị hai mà nói, tuyệt đối đúng!"

Trên một đường quốc lộ vùng ngoại thành cách xa trung tâm thành phố, bình thường đã hiếm xe lại ít người, hiện tại là ban đêm, từng cơn gió Bắc gào thét, càng thêm quanh quẩn, chỉ có ánh sáng đèn đường chiếu âm ỉ. Hoắc Bân mở cửa xe cảnh sát, nửa ngày cũng không có bóng người. Kiều Hiểu Kiều ở bên cạnh, đang tựa lưng vào ghế, nhắm mắt ngủ gật.

Đi tới đây cũng đã được ba ngày, chạy qua rất nhiều nơi, luôn đoán không ra hành tung của đối tượng. Chuyến đi ngoại thành lần này xem như công cốc.

Đang chạy ngon trớn, xe đột nhiên xóc nảy một chút, sau đó một vang tiếng khác thường. Tốc độ xe chậm lại, Hoắc Bân vỗ vỗ tay lái:

"Lại nữa! Lúc này lại trở tạt xấu!"

Kiều Hiểu Kiều bị hoảng sợ, mở mắt ra nhìn trái nhìn phải:

"Chuyện gì vậy?"

Hoắc Bân đậu xe ven đường, kéo cần gạt: "Xe hư, tôi đi xuống xem một chút."

Nói xong cầm ghế tay, mở cửa xe ra ngoài, mở nắp mui xe kiểm tra.

Hiểu Kiều vươn vai, dụi dụi mắt, lấy điện thoại di động ra nhìn, 8 giờ. Còn một vạch pin, hẳn là có thể cầm cự đến khi về, bận rộn cả ngày, đến giờ cơm tối vẫn chưa ăn. Nếu xe hư ở đây thật là phiền phức.

Một lát sau, Hoắc Bản khom người, bận rộn trước mũi xe, Hiểu Kiều cũng mở cửa xe đi ra xem:

"Thế nào?"

"Haizz..." Hoắc Bản hà hơi để ấm tay: "Ca khó, còn chưa tìm ra hư ở đâu."

"Không ổn, gọi xe tới kéo đi."

Hoắc Bản ngẩng đầu, nhìn xung quanh một chút:

"Đội trưởng, cô có biết đây là đâu không? Tại sao ngay cả biển báo giao thông cũng không có."

Hiểu Kiều cọ cọ lỗ tai, bẻ cổ áo lên: "Trước kia, tôi cũng chưa từng đến đây, khi chúng ta đi là con đường này sao?"

"Di chuyển cả một ngày, tôi cũng không rõ ràng lắm. Hiện tại dù gọi điện thoại, chúng ta cũng nói không rõ đây là đâu mà."

Lúc hai người đang nói chuyện, đèn xe sáng lên rất xa.

"Hình như có xe chạy tới, để tôi ngăn lại hỏi thăm xem hiện tại chúng ta đang ở đâu."

"Ừ."

Hiểu Kiều đi ngược về trước một đoạn, chờ xe tới gần, vẫy vẫy cánh tay.

Một chiếc Santana màu đen lao tới bên trong có hai người. Người ngồi ở tay lái, mặc dù đã trễ thế này ánh nắng cũng đã suy yếu, nhưng vẫn đeo kính mắt.

Nhìn thấy Hiểu Kiều, chiếc xe kia cũng từ từ dừng lại. Hai bên cửa xe mở ra, hai người từ trên xe bước xuống. Hiểu Kiều đi tới:

"Xin lỗi, muốn hỏi một chút, um——"

Hai người kia không để ý tới lời của cô, một người rất nhanh chóng bước ra sau cô, đưa tay giữ chặt cổ Hiểu Kiều, một người tay cầm súng, gạt ra lưỡi dao, đến gần sát Hiểu Kiều, lập tức đâm vào đùi của cô.

Toàn bộ quá trình diễn ra cực kỳ nhanh chóng, Hiểu Kiều bất ngờ không kịp đề phòng, mấy ngày liền mệt nhọc, làm mất đi khả năng phản xạ nhạy bén. Cách đó không xa Hoắc Bản cúi đầu xem xét tình trạng xe, căn bản không có phát hiện chuyện bất thường.

Rút dao ra, máu tuôn ra mãnh liệt, người bóp cổ Hiểu Kiều, hung hăng nói bên tai cô:

"Cho cô sau này đừng xen vào việc của người khác! !"

Sau đó buông lỏng tay, hai người nhanh chóng chạy vào trong xe. Hoắc Bản lúc này mới thấy tình hình bên này, vội vàng chạy đến:

"Mấy người đang làm gì! ?"

Chiếc Santana khởi động lên, nhắm hướng Hoắc Bản chạy qua, mắt thấy sẽ đâm tới, Hoắc Bản không thể không dừng lại đành trốn ở hướng bên cạnh nhìn chiếc xe lướt qua người. Hoắc Bản quay đầu lại, chạy theo hướng xe để thấy rõ biển số.

Khiến Hiểu Kiều lao đảo hai bước, cuối cùng đứng không được đành ngồi xuống. Hai tay gắt gao ngăn vết thương trào máu tươi ra ngoài. Đạo tặc hiển nhiên là tay già đời, đâm chuẩn xác vào động mạch trên đùi, vết thương không lớn, nhưng máu vẫn tuôn ra như suối.

Hoắc Bản đuổi theo không kịp, lại chạy trở về, tới bên người Hiểu Kiều, nhìn thấy sợ tới mức giọng nói run run.

"Đội... Đội trưởng... đây..."

Hiểu Kiều cắn răng: "Gọi cấp cứu!"

"Ách! Được, được được!" Hoắc Bản đáp ứng, lại chạy vào trong xe đi lấy điện thoại.

Hiểu Kiều cảm giác càng ngày càng lạnh, không khí dường như không đủ, hít thở dồn dập cũng không giảm bớt được cái loại cảm giác lạnh lẽo này, độ ẩm như truyền từ trong lòng, máu nóng theo vết thương của cô cuộn cuộn chảy không ngừng, nhiễm đỏ mặt đường, cùng với nỗi sợ hãi từng chút lan tràn ra ngoài.

Xa xa, Hoắc Bản la lớn, giọng nói run run:

"Tôi cũng không biết đây là đâu... Có người bị thương... Mấy người nhanh nhanh đến đây... Xin anh..."

Cảm giác không thể tiếp tục duy trì, Hiểu Kiều nằm xuống trên mặt đường xa lạ lạnh như băng, ngửa đầu nhìn ánh đèn đường mờ nhạt, trước mắt cô mờ hồ. Một mối quả a, muốn nhắm mắt lại, nhưng mà hình như có chuyện chưa làm. Đưa bàn tay dính đầy máu lấy điện thoại trong túi áo ra, nhấn dãy số quen thuộc .

Bữa tiệc đã diễn ra hơn ½, mọi chuyện đều tiến hành vui vẻ, thuận lợi. Cận Ân Thái chỉ xuất hiện 1 chút, sau đó liền bỏ đi. Mấy năm nay, thanh niên tụ tập, sự hiện diện của ông cũng không được tự nhiên.

Ngoài dự đoán của mọi người, Âu Dương Thông rất được mọi người hoan nghênh, rất nhiều người đến chỗ cô, nói chuyện rất vui vẻ. Thậm chí Khương Quý cũng tỏ vẻ ái mộ cô.

Cận Ngừ Ca cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của chủ nhân, trông nom hết thấy, cẩn thận sắp xếp mọi người thỏa đáng. Thờ phào nhẹ nhõm, đột nhiên cảm thấy hơi đói. Liền đi tới bàn bày đồ ăn, muốn ăn chút gì cho đỡ đói.

Di Chu thấy cô rảnh rỗi, nhẹ nhàng đến gần cô:

"Cô hai, này tôi đi qua phòng cô, nghe tiếng chuông di động vang lên. Nên mang xuống đây cho cô, cô xem xem có chuyện gì không."

Bởi vì mặc váy dạ hội không tiện nên Cận Ngừ Ca không mang điện thoại trên người. Di động cá nhân của cô chỉ có bốn người biết số, bà nội, mẹ, Hoan Nhan cùng Hiểu Kiều, ba người còn lại đều ở nhà, điện thoại chỉ có thể là người kia gọi đến.

Ngừ Ca tiếp nhận nhìn thấy quả nhiên là của cô ấy. Trên màn hình hiện ra 7 cuộc gọi nhớ, bình thường Kiều Hiểu Kiều cực ít gọi điện thoại cho cô, lần này vội vã như vậy tìm cô, làm cho Cận Ngừ Ca hơi ngạc nhiên. Đang nghĩ ngợi, chợt di động trong tay lại vang lên, nhìn qua, vẫn là "Hắc miêu cảnh trường".

"Alô?"

Không ai trả lời, bên kia là tiếng thờ phào nhẹ nhõm. Cận Ngừ Ca nghe xong, không hiểu sao trong lòng căng thẳng lạ kỳ.

"Alo? ?" Cát cao giọng nói.

"Ngừ Ca."

Giọng Kiều Hiểu Kiều nghe rất mệt mỏi. Cận Ngừ Ca nhú mày, giọng rất trầm và đang đông cứng:

"Chuyện gì?"

"Muốn... Nghe... nghe giọng của cô, còn có..."

Tiếng hơi thở hỗn hển vang trong điện thoại, Cận Ngừ Ca cảm thấy khác thường, giọng nói không điều chỉnh được, tự giác lớn tiếng:

"Cô đang ở đâu?"

Vài người gần đó nghe thấy được, tò mò quay đầu lại nhìn Cận Ngừ Ca.

"Ngừ Ca, có chút chuyện... Tôi sợ nói không kịp —— "

"Tôi hỏi cô đang ở đâu? !"

Sắc mặt Cận Ngừ Ca tối sầm, nhạy cảm cảm thấy như đã xảy ra chuyện gì, giọng nói không khống chế được, lập tức ngắt lời cô. Toàn bộ khách trong đại sảnh bị kinh động bởi giọng nói lạnh lẽo nghiêm nghị của cô, mọi người đều dồn ánh mắt về phía cô. Cận Ngừ Ca hoàn toàn không phát hiện ra, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào chiếc điện thoại trên tay.

"Ngừ Ca, " Giọng nói Kiều Hiểu Kiều càng ngày càng yếu, cố gắng áp chế tiếng thờ phào:

"Nếu ra đi... Rất nhiều năm sau, cô còn nhớ đến tôi hay không..."

Chưa từng trải qua giai đoạn yếu đuối như vậy, thậm chí, giọng nói nghẹn ngào như muốn khóc. Mặt Cận Ngừ Ca từ trắng bệch chuyển sang xám như tro, tay cầm điện thoại run rẩy. Rất lâu sau, mới từ cắn chặt răng nói ra ba chữ:

"Đồ vô lại!"

Có hơi nước bật kín đôi mắt của cô, ngực đau như bị ai xé nát.

"Nhưng mà, đồ vô lại rất yêu cô a..."

Giọng nói Kiều Hiểu Kiều thấp dần, cuối cùng không còn nghe thấy gì, như biến mất ở nơi xa xôi không kịp giữ lại. Sợ hãi vây quanh Cận Ngừ Ca, toàn bộ cảm giác bỗng rồi trôi dạt trong lòng, khiến hốc mắt của đồ bưng.

Cô bước nhanh ra ngoài, không ngừng gào thét trong điện thoại:

"Kiều Hiểu Kiều! Cô nghe cho rõ! Trừ khi cô ở bên cạnh tôi, nếu không tôi sẽ không nhớ đến cô! Mặc kệ là bây giờ hay là bao nhiêu năm sau, cô ——"

Tiếng điện thoại bị ngắt bằng âm thanh tút tút. Cận Ngữ Ca cứng đờ, tim như bị mũi tên đâm vào, ánh mắt mờ mịt, nhìn không rõ tiêu điểm ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cứu Giúp

Hành động của Cận Ngữ Ca làm kinh động Hoan Nhan cùng Âu Dương. Cận Hoan Nhan treo lên mặt 1 nụ cười tươi, buông ly rượu trong tay chạy đến cánh cửa.

Hai mắt Cận Ngữ Ca nhìn đăm đăm, hít thở dồn dập, sự kiềm nén làm cho nhịp tim đập trở nên khó khăn, cố gắng làm bản thân bình tĩnh trở lại. Gọi điện lại, nhưng điện thoại của đối phương đã tắt máy, sợ hãi cùng bối rối càng thêm mãnh liệt, nhưng cô không cho bản thân yếu đuối.

Hoan Nhan đi tới đỡ cánh tay của chị mình,

"Chị, làm sao vậy?"

Cận Ngữ Ca nắm chặt cổ tay của Hoan Nhan, để bắt buộc bản thân mình bình tĩnh. Suy nghĩ một chút, hít thở sâu, bắt đầu bấm điện thoại trong tay.

"Alo? Tiểu Quan phải không?"

“Là tôi. Cận tổng?”

"Lô Đại Vĩ đang ở bên cạnh với cô không?"

"Dạ, cô..."

"Kêu hẳn nghe điện thoại."

... ..

"Cận tổng?"

"Đại Vĩ, Kiều Hiểu Kiều hôm nay đi nơi nào?"

"Đội trưởng? A —— cô ấy đi công tác với Hoắc Bản 3 ngày nay."

"Đi đâu?"

"Đi chợ Quảng Điền, vụ án của chúng tôi ——"

"Cho tôi số điện thoại của Hoắc Bản."

"Hả? A, được, ngài nhớ một chút ——"

... ..

"Alo? Hoắc Bản phải không?"

"Ai đó?"

Giọng Hoắc Bản khàn khàn vô lực, giống như không còn tỉnh táo.

"Tôi là Cận Ngữ Ca, Kiều Hiểu Kiều đang đi với anh?"

“Đúng vậy, đang ở cạnh..."

"Hoắc Bân! Cậu bình tĩnh nghe tôi nói! Kiều Hiểu Kiều có phải đã bị thương không?"

"Đúng vậy... Bị thương... Rất nhiều máu, tôi cảm không được ..."

Tim Cận Ngữ Ca tựa như bị dao cắt từng nhát một, cắn chặt răng, kiềm chế phát ra giọng run run,

"Bị thương ở đâu ? Có gọi điện kêu cứu thương chưa? Bây giờ 2 người đang ở đâu?"

"Chân... Đắm vào chân, bọn họ lái xe ... nhưng tôi không biết đây là nơi nào, bọn họ cũng tìm không thấy..."

"Hoắc Bân, 2 người đang ở nơi như thế nào?"

"Quốc lộ... Không có biển báo giao thông... Ngay cả người cũng không có..."

Giọng điệu Hoắc Bân dường như muốn khóc lên, Cận Ngữ Ca nghe được những thông tin này, suy nghĩ rất nhanh,

"Quốc lộ, vậy ở gần anh có cột điện hoặc đèn đường không?"

"Có... Có đường đèn..."

"Hoắc Bân, anh hãy nghe cho kỹ và làm theo lời tôi nói. Trước tiên, tìm sợi dây thừng hoặc là vải bố, cột vào gần vết thương của Kiều Hiểu Kiều, cố gắng làm thật nhanh, phải cầm máu trước. Sau đó đi đến cột đèn đường, xem dây số sơn ở trên mặt, mỗi cột đèn đường đều có dây số cố định rất dễ anh có thể nhìn thấy. Sau đó gọi điện thoại cho cảnh sát, kêu bọn họ liên hệ thị chính, căn cứ vào dây số của cột đèn đường xác định vị trí hiện tại của 2 người, gọi điện thoại cho xe cứu thương! Nghe hiểu không?"

Cận Ngữ Ca nói rất nhanh và rõ ràng tác động đến Hoắc Bân làm hắn cũng nhanh chóng khôi phục tinh thần trở lại.

"Được được! Tôi nghe hiểu, tôi lập tức làm!"

"Bây giờ tôi chạy đến, có chuyện gì, gọi số này tìm tôi, tôi sẽ tùy lúc liên hệ anh! Hoắc Bân, "

Cận Ngữ Ca ngừng một chút, hít một hơi thật sâu, "Nhất định phải cứu cô ấy!"

"Được! Tôi lập tức làm theo lời cô!"

... ..

Cúp điện thoại, Cận Ngữ Ca ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Hoan Nhan. Cuộc điện thoại vừa rồi, Cận Hoan Nhan ước chừng cũng nghe ra đại khái sự việc.

"Hoan Nhan, bây giờ em nhanh chóng đến bệnh viện Đệ Nhất, chị sẽ đưa số điện thoại bác sĩ Lý cho em, em tới gặp ông ấy, đem theo ít máu B cùng tiểu cầu, phải chuẩn bị chiếc xe cứu thương tốt nhất, lập tức chạy đến chợ Quảng Điền."

"Dạ!"

"bây giờ chị đi trước, có việc gì gọi điện thoại cho chị, khi nào biết vị trí cụ thể của bệnh viện chị sẽ nói cho em biết."

"Dạ! Chị mau đi đi."

Âu Dương Thông đi tới, không nói gì đưa cho Cận Ngữ Ca áo khoác ngoài. Ngữ Ca liếc nhìn cô một cái, cảm lấy, chưa kịp nói lời cảm ơn, liền xoay người vội vàng đi ra ngoài.

Tất cả đều dựa theo sự sắp xếp của Cận Ngữ Ca, xe cấp cứu địa phương dễ dàng tìm được Hoắc Bân cùng Kiều Hiểu Kiều. Vừa lên xe, Hoắc Bân liền gọi điện thoại cho Ngữ Ca. Mất máu quá nhiều làm Kiều Hiểu Kiều hôn mê, thậm chí bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ. Ở trong điện thoại nghe giọng của cô ấy, nhớ đến câu cuối cùng vừa rồi "Đồ vô lại rất yêu em", Cận Ngữ Ca xiết chặt móng tay vào lòng bàn tay.

Hơn 2 tiếng chạy, thêm 30 phút nữa, Cận Ngữ Ca chạy đến bệnh viện ở Quảng Điền. Kiều Hiểu Kiều sớm đã được đưa vào phòng cấp cứu, cả người Hoắc Bân đầy máu chờ ở bên ngoài.

Ấn tượng lúc trước của Hoắc Bân về Cận Ngữ Ca là người rất khó chịu nhưng bây giờ cũng đã hoàn toàn thay đổi. Chỉ bằng một cuộc điện thoại, ở hàng trăm km có thể làm cho Kiều Hiểu Kiều chiếm được cấp cứu, chuyện này người bình thường không thể nào làm được. Tuy hắn không biết tại sao cô biết được tin tức, nhưng chỉ cần không phải trợ mắt nhìn Hiểu Kiều chết trước mặt hắn vì chảy quá máu đã là kết quả vô cùng may mắn.

"Bác sĩ nói như thế nào?"

Tim Cận Ngữ Ca vẫn chưa đập lại nhịp bình thường, nhìn cả người Hoắc Bân hỗn độn một đồng, như chạm đến sợi dây thần kinh đau đớn của cô.

"Mất máu quá nhiều, làm cho... Kêu chúng ta chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Như thế nào chuẩn bị?" Giọng Cận Ngữ Ca trầm xuống, giấu không được tức giận,

"Chuẩn bị hay không là chuyện của chúng ta, không cần bọn họ phải quan tâm! Chuyện bọn họ cần làm là cứu chữa!"

"Bọn họ nói lượng máu dư trữ trong bệnh viện không nhiều lắm, tôi nói có thể lấy máu của tôi, nhưng nhóm máu lại không giống..."

Hình như là hưởng ứng lời nói của Hoắc Ân, cửa phòng cấp cứu mở ra, một bác sĩ đeo khẩu trang đi ra,

"nhóm máu B không đủ, có người nhà ở đây không?"

Hoắc Ân nghe thấy, sắc mặt càng thêm trắng bệch, ánh mắt cầu cứu nhìn Cận Ngữ Ca. Cận Ngữ Ca hít thở không thông, cắn chặt môi dưới gọi điện thoại đã nghe thấy Hoan Nhan giọng trầm ổn:

"Đã vào cửa bệnh viện, nửa phút sau thì đến."

Hoan Nhan chẳng những mang máu đến cứu mạng, còn có bác sĩ y thuật rất cao. Quảng Điền vốn chỉ là một thị trấn nên thiết bị và điều kiện ở đây rất đơn sơ. Nhưng mà trên xe cứu thương của Hoan Nhan, còn có các dụng cụ rất hiện đại.

Bác sĩ Lý đeo mắt kính tiến hành làm thủ tục đơn giản rồi tiến vào phòng cấp cứu, Hoan Nhan và Âu Dương ở ngoài an ủi Ngữ Ca.

Như trải qua 1 khoảng thời gian rất là dài cánh cửa phòng cấp cứu cuối cùng mở ra, Kiều Hiểu Kiều được đẩy ra. Cận Ngữ Ca vốn kiên cường bình tĩnh sau khi thấy cô cũng không không chế được bản thân, vài bước liền nhào tới bên cạnh chiếc giường di động.

Mặt không còn 1 tí máu, không còn có ánh mắt dịu dàng cùng nụ cười vui vẻ, dưới ánh đèn neon 1 chút tức giận cũng không nhìn thấy. Tay Cận Ngữ Ca run rẩy vuốt lên mái tóc của cô, nhìn vết thương sâu hút màu đỏ sẫm, nổi đau như thiêu đốt trái tim.

"Tình hình không lạc quan, bây giờ chỉ là tạm thời duy trì."

Bác sĩ Lý tháo khẩu trang xuống mở miệng nói, Cận Ngữ Ca không ngẩng đầu lên, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào gương mặt của Hiểu Kiều.

"nếu tiến hành truyền máu quá nhanh, vết thương được xử lý quá vội vã, có thể gây phản ứng cho gan. Một khi có tình huống bất ngờ xảy ra, thiết bị cấp cứu hiện tại không ứng phó được. Bây giờ nếu chạy về thành phố, sợ bệnh nhân không chịu nổi xóc nảy trên đường."

"Ở lại đây, nếu có tình huống phát sinh, cũng hết cách cứu đúng không?" Giọng Cận Ngữ Ca có một chút khàn khàn.

"Căn bản là vậy."

Bác sĩ bên cạnh bắt đầu tỏ vẻ bất mãn, "Mấy người là ai a? Chúng ta sẽ có trách nhiệm với bệnh nhân, các người không thể ——"

"Câm miệng!" Âu Dương Thông quát khiến trách hẳn, quả nhiên, thái độ tàn nhẫn, vô cảm hù dọa được vị bác sĩ kia.

"Vậy mang cô ấy đi! !"

Cận Ngữ Ca chỉ có suy nghĩ 1 lúc, lập tức ra quyết định. Tranh thủ thời gian, không chần chờ làm mất cơ hội. Cô phải giành lại người này từ trong tay tử thần, mất đi Kiều Hiểu Kiều, đó là kết quả cô tuyệt đối không muốn chấp nhận.

Sau một phen rối ren, xe cứu thương cũng nhanh chóng chạy về thành phố. Kiều Hiểu Kiều nhắm mắt lại nằm lặng yên, trên người cảm đầy các loại ống, phải sử dụng ống thở, sắc mặt vẫn tái nhợt, vô cảm như cũ. Cận Ngữ Ca ngồi bên cạnh, tay nắm chặt không buông, cả người gục lên người cô, đôi vai gầy yếu hơi run run.

Nếu ghé sát vào cô, có thể nhìn thấy đôi môi của cô đang mấp máy, giọng nói nhẹ nhàng đến mức tan vào trong không khí.

"Xin Kiều, van xin Kiều..."

"Yêu cầu gì tôi cũng sẽ đáp ứng, chuyện gì tôi cũng đều dễ dàng tha thứ, xin Kiều, đừng đẩy tôi đến vạn kiếp bất phục, đừng xé nát sự sống của tôi như vậy. Không phải nói yêu sao, yêu vì sao đau khổ như thế..."

Sự thật tàn khốc, đúng với suy đoán của bác sĩ Lý. Sau khi xe cứu thương chở họ về đến cửa trước của bệnh viện Đệ Nhất Nhân Dân ở thành phố, do cách thức truyền máu không đúng phương pháp, làm cho Kiều Hiểu Kiều bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy tim. Nhân viên cấp cứu tức tức chờ ở cửa, bác sĩ y tá vây quanh, đem Hiểu Kiều đặt trên giường di động đưa thẳng đến phòng giải phẫu.

Các bác sĩ từ các bộ phận có liên quan lần lượt chạy đến, các loại dụng cụ cấp cứu tiên tiến toàn bộ được khởi động, ưu thế của bệnh viện lớn rõ ràng là không thể nghi ngờ. Trong vòng mấy giờ ngắn ngủi, Kiều Hiểu Kiều đã hai lần vào phòng cấp cứu, lại một lần lơ lửng ở giữa ranh giới sống và chết.

Cận Ngữ Ca gần chạm đến giới hạn cuối cùng, liên tiếp những đả kích mãnh liệt, không nói cũng không khó nhận ra là 1 người không chấp nhận, cũng không từ bỏ, và không ai có thể thay thế nên chỉ có thể chấp nhận sự sống. Đứng ở bên ngoài phòng cấp cứu, tay bám chặt vào cơ thể làm cho trở nên

trắng bệch, trước mắt từng đột biến thành màu đen, dường như sẽ ngã xuống. Hoan Nhan đứng ở bên người cô, làm chỗ dựa cho chị mình,

"Nếu cô ấy dám đối với chị như vậy, chị cả đời cũng sẽ không tha thứ cho cô ấy!"

như muốn nắm giữ 1 điều gì, Cận Ngữ Ca kinh ngạc giật dử nói. Nhưng ánh mắt sợ hãi đã hoàn toàn không còn là Cận tổng luôn luôn giữ vẻ bình tĩnh hàng ngày. Hoan Nhan chưa từng thấy qua đáng vẻ xúc động của chị mình như vậy, những lời an ủi lúc này dường như quá dư thừa nên đành chỉ biết nắm chặt lấy tay của Ngữ Ca.

Cách đó không xa Âu Dương Thông dựa vào tường, ngẩng đầu nhìn hàng đèn trên hành lang, ánh mắt mê mang, không biết đang suy nghĩ gì. Hoắc Bân cuộn mình ngồi chồm hổm ở trước cửa phòng cấp cứu, ôm đầu một tiếng cũng không nói.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, đã sắp đến đêm khuya. Trên hành lang im lặng 1 cách thần kỳ, chỉ có nghe thấy tiếng tích tích của dụng cụ. Sự im lặng lúc này gây ra áp lực tâm lý rất lớn cho những người ở đây mà không ai khác, chính là Cận Ngữ Ca, cứ như có 1 cục đá đè nặng trên ngực, tim như bị từng nhát búa đập xuống, đập muốn nổ tung đầu óc hoa hết cả mắt, dường như phải rất cố gắng để tiếp tục chống đỡ.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở lớn, bác sĩ Lý bước nhanh đi ra. Ngữ Ca gắt gao nắm chặt ống tay áo của Hoan Nhan, không dám tiến lên nghe, đối với cô mà nói, những lời lúc này như lời tuyên bố kết quả của bản án nhân sinh.

Âu Dương Thông liếc mắt nhìn 2 chị em họ, trao đổi mắt với Hoan Nhan, rồi đi qua.

"Thế nào?"

Bác sĩ Lý giọng nói vững vàng, "Tạm thời tránh khỏi nguy hiểm, nhưng mà còn phải quan sát ICU thêm 72 giờ."

Hơi thở Cận Ngữ Ca như thả lỏng, lúc này mới phát giác chân mềm nhũn đứng không nổi, nếu không có Hoan Nhan đỡ, có lẽ cô đã ngã nhào.

Hoắc Bân vẫn ôm đầu, người đầy vết máu, nghe đến đó tự nhiên ngồi xuống đất, lau nước mắt.

Một giờ sau, người nhà Kiều Hiểu Kiều được cục Công an sắp xếp gọi đến bệnh viện, cùng lúc này, Cận Ngữ Ca, Hoan Nhan và Âu Dương ngồi trên xe Cận tổng, biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thăm

Một tuần sau

Khi Cận Ngữ Ca đẩy cửa phòng bệnh của Hiểu Kiều ra thì nghe được tiếng nói chuyện rất vui vẻ. Đi vào trong, 1 tuần không gặp, tình trạng sức khỏe của Kiều Hiểu Kiều đã khá hơn nhiều, có thể ngồi thẳng lưng dựa đầu vào giường, tinh thần cũng tốt, trước giường Lý Nhiên đang vui vẻ nói gì đó. Nụ cười tỏa sáng như ánh mặt trời đã lâu không thấy nay đã trở lại trên gương mặt của cô, làm cho phòng bệnh buồn tẻ, u ám cũng trở nên có sức sống.

2 người thấy có người đi vào thì ngừng nói chuyện, cùng nhau quay đầu lại nhìn Ngữ Ca. Trong ánh mắt của Kiều Hiểu Kiều lóe lên 1 tia sáng tươi rói, giật giật thân thể, nhưng mà cũng không nói lời nào.

Cận Ngữ Ca đứng ở cuối giường đột nhiên nhớ lại cái buổi tối năm xưa gương mặt Hiểu Kiều trắng bệch dưới ánh đèn, tình cảnh bây giờ như 2 năm trước, nổi tức giận âm ỉ làm lưu mờ nỗi lo lắng, mờ nhạt sự quan tâm, liền nói những lời sắc bén,

"Cô có biết đây là lần thứ mấy không? !"

Trong phòng bệnh, nhất thời rơi vào im lặng. Hiểu Kiều không có phản ứng gì, nhưng Lý Nhiên cau mày khó chịu nhìn Cận Ngữ Ca, bất bình vì Hiểu Kiều,

"Chị là ai mà hung hăng như vậy a ? Bây giờ Hiểu Kiều là bệnh nhân, chị sao có thể nói với chị ấy như vậy ?"

Trên bàn làm việc của Cận Ngữ Ca, đã sớm trình lên báo cáo điều tra chân tướng việc Kiều Hiểu Kiều gặp chuyện 1 cách rõ ràng, Ngữ Ca cũng biết cô bé trước mắt là đầu dây mối nhợ. Cô cũng không có nhiều đồng cảm, thiếu chút nữa khiến cho cô và Kiều Hiểu Kiều âm dương cách trở, cả 2 việc đó khiến cho cô không thể hòa nhã dịu dàng được.

"Em đi ra ngoài! !"

Ngay cả nhìn cũng không nhìn Lý Nhiên, Cận Ngữ Ca chỉ có lớn tiếng quát 1 câu.

Lại thêm 1 lúc im lặng.

Trên mặt Lý Nhiên thoáng xanh thoáng trắng, khăn trướng muốn mở miệng ra phản bác, nhưng khí thế của Cận Ngữ Ca làm cho cô bé chột dạ, phá vỡ hoàn toàn năng lực phản kháng. Giằng co một lát, Hiểu Kiều nhẹ giọng nói với cô bé:

"Về đi học trước đi, sắp thi rồi chăm chỉ ôn tập. Chờ chị xuất viện sẽ đi thăm em."

Lý Nhiên thấy vậy cũng không biết nói gì, cầm túi xách mình lên, cực nhanh giương mắt liếc nhìn Cận Ngữ Ca, chỉ thấy 1 gương mặt tinh xảo, lạnh lùng như pho tượng đá cẩm thạch, cúi đầu, không nói một tiếng nào đi ra khỏi phòng bệnh.

Tiếng cánh cửa đóng cùm cụp vang lên, ngồi trên giường bệnh Kiều Hiểu Kiều nhìn Ngữ Ca, mở to hai mắt, khóe miệng bắt đầu chậm rãi giờ lên, rốt cục nhìn không được, cong môi nở nụ cười.

Cận Ngữ Ca nghiêm mặt nhìn cô, bất động. Hiểu Kiều đứng dậy, một tay chống giường, bắt đầu đi chuyển về phía trước, động tác thông thả, thoạt nhìn rất là cổ hết sức. Ngữ Ca lúc này mới lộ 1 ít xúc động,

"Kiều muốn làm gì?"

"Tôi muốn uống nước."

Ngữ Ca từ cuối giường đi qua, lấy ly nước trên tủ, đưa đến miệng Hiểu Kiều. Hiểu Kiều cầm lấy ly, ánh mắt lại hướng đến gương mặt Ngữ Ca, tươi cười không thôi.

"Từ từ uống."

Ngữ Ca lại nhíu mày, nhưng sắc mặt rõ ràng hòa hoãn hơn. Hiểu Kiều uống nước chỉ là ngụy trang, lấy cớ để lừa Ngữ Ca đến gần. Giã bộ uống ngay hai hớp, liền đẩy ra. Không đợi Cận Ngữ Ca cất ly, nhanh chóng nắm lấy tay cô, ngưỡng mặt lên, tiếp tục cười.

Ngữ Ca bị cô tóm lại, bước 2 bước lại đứng bên mép giường, từ trên cao nhìn xuống. Người trước mặt, vẫn là hình dáng này, ngoại trừ suy yếu một chút, hình như không có gì thay đổi. Nhưng lại cảm thấy có chút không giống.

"Cô làm người ta sợ a."

Giọng Hiểu Kiều, nhẹ nhàng tình cảm, bình tĩnh ôn hòa.

"Không tới phiên cô bé sợ, tôi đã sợ tới mức tàn khóc rồi." Cận Ngữ Ca nhíu mày, cũng không đồng ý việc Hiểu Kiều lên án mình.

"Sợ?"

Cận Ngữ Ca nhếch môi, không nói gì thêm.

"Xin lỗi."

Hiểu Kiều vui đầu vào bụng Ngữ Ca, rầu rĩ giải thích. Cận Ngữ Ca đẩy đầu cô ra 1 chút, lại giờ tay đặt trên tóc cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngoài cửa sổ, sắc trời mờ mịt, nhìn không ra trời xanh mây trắng. Thời gian 2 người gần gũi, từ từ trôi qua. Hiểu Kiều tham lam luyến tiếc ngửi hương thơm trên người Ngữ Ca, cánh tay gắt gao ôm chặt, 1 chút cũng không muốn buông ra.

"Cô —— từ chức đi..."

Cận Ngữ Ca hạ giọng nói rất thấp, đôi vai Hiểu Kiều run rẩy giật mình, cũng không có phản ứng khác. Sau đó, Ngữ Ca chậm rãi giải thích,

"Như vậy... Làm cho người ta chịu không nổi..."

Lời nói có chút mơ hồ, không giống thái độ kiên quyết thường ngày của cô. Không đợi Hiểu Kiều kịp nói, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, mẹ Kiều Hiểu Kiều mang theo một cái túi to đi vào. Trong phòng hai người cực nhanh tách nhau ra, Ngữ Ca lui ra bên giường, Hiểu Kiều ngồi ở trên giường, cả 2 làm bộ sờ sờ trán.

Kiều mẹ đứng ở đó 1 lúc, hết nhìn Hiểu Kiều, lại nhìn Ngữ Ca, chậm rãi thăm dò hỏi:

"Đây là —— Cận tổng?"

Ngữ Ca nhanh chóng tiếp lời, "Con là Cận Ngữ Ca, xin chào dì."

"Chào con, chào con, tôi nghe Hoắc Bân nói, Hiểu Kiều lần này ít nhiều nhờ cô. Thật sự là ân nhân cứu mạng a..."

"Không có gì, nên đi cũng đừng khách sáo như thế..."

...

Hiếu Kiều quay trở lại ngồi trên giường, kéo chăn lên, biển hiện thoải mái mím môi xem người yêu cùng mẹ ở đó con với đi khách sáo qua lại. Ở trước mặt Kiều mẹ, Cận Ngừ Ca khó mà lạnh lùng từ chối, thậm chí hơi đỏ mặt. Hiếu Kiều cảm thấy buồn cười, cũng liền nhếch môi nở nụ cười.

Vội vàng ứng phó Kiều mẹ, nói Ngừ Ca dành thời giờ đi ngang qua, Hiếu Kiều liếc mắt một cái, cô mới mở miệng ngăn cản mẹ mình nhiệt tình thái quá. Ngừ Ca nhân cơ hội xin về trước, trước khi đi, nhìn nhìn Hiếu Kiều, ánh mắt phức tạp,

"Cô suy nghĩ lời tôi nói."

Nụ cười trên mặt Hiếu Kiều tắt ngấm, nhìn chăm chăm Ngừ Ca, một lát sau, mới gật gật đầu.

Sau khi vết thương ổn định, Hiếu Kiều trở về nhà mình. Ít nhất còn phải nằm trên giường trong 1 thời gian dài, điều này làm cho 1 kẻ không thích ngồi yên như Kiều cảnh quan rất là buồn bực. Hơn nữa, Kiều mẹ thấy cô khắp khiêng liền cấm cô ra ngoài, Cảnh Duyệt Vinh Viên trở thành nơi mong muốn mà không thể đi.

Trong khoảng thời gian cô im lặng tịnh dưỡng này, đấu trường chính trị của thành phố diễn ra một trận động đất dữ dội.

Mượn lý do ngày Tết, Cận Ngừ Ca tới thăm những người bạn bè thân thiết và bạn cũ của Cận gia. Các mối quan hệ ẩn trong các lĩnh vực khác nhau thường không được biết đến, nhưng khi cần thiết, họ sẽ phát huy tác dụng không thể tưởng tượng nổi. Cơ bản Cận gia xuất thân trong giới chính trị, Cận Ân Thái tung hoành thương trường mấy chục năm cũng để lại không ít mối quan hệ, đủ để cho Cận Ngừ Ca tùy tâm sở dục làm chuyện cô muốn làm.

Sau đó, bắt đầu từ một cán bộ cấp tỉnh, dính liểu với ông, một loạt các quan chức đã bị sa thải. Chỗ dựa sau lưng vững chắc bị chặt đứt, tổ điều tra tìm ra đầu dây mối nhợ liên quan đến vụ án của Lý Nhiên, có dính liểu đến tổng bí thư, cùng sự hỗ trợ đằng sau của Ủy ban thành phố.

Dù loại chứng cứ vô cùng xác thực, tổng bí thư tham ô nhận hối lộ, vì hận thù cá nhân mua chuộc kẻ xấu hành hung người khác, trong lúc chờ đợi các trình tự pháp luật cần thiết, Cận Ngừ Ca lên bày mưu đặt kế, không để lại 1 con đường sống, nhất định phải phán tử hình, lập tức chấp hành!

Hai tên thủ ác tập kích Hiếu Kiều rất nhanh bị truy bắt, Lưu Trung Bảo cùng F4 mang theo rất nhiều súng, đạn lên nòng vây quanh ngôi nhà mà họ đang núp, hề có phản kháng lập tức bắn chết tại chỗ. Hoắc Bân đứng ở phía sau tay súng bắn tỉa, sắc mặt nghiêm trọng, biểu cảm tàn nhẫn, cho đến khi xác định cả 2 đã chết mới thả lỏng thần sắc.

Sa khi nghe được tin tức, Cận Ân Thái có chút khó hiểu, không nghĩ ra nguyên nhân gì khiến Cận Ngừ Ca gây chiến, đối kháng với 1 loạt các quan chức. Kiểu này chỉ có hại cho mình, gây thêm thù hận là tội kỵ trên thương trường, tuy rằng chức vị 1 số quan chức không cao, nhưng cuối cùng ít nhiều cũng ảnh hưởng đến tập đoàn Cận thị.

Ban đêm, Cận Ngừ Ca bị kêu vào phòng sách, Cận Ân Thái nói bóng nói gió, cũng muốn hỏi ra nguyên nhân thật sự là gì. Thế nhưng Cận Ngừ Ca thừa nhận mình làm, lại không chịu nói rõ nguyên nhân. Tiếp tục hỏi cũng không có kết quả gì, Cận Ân Thái đành phải giáo dục cô vài câu, cũng không quá mức làm khó cô. Nói cũng không được nhiều lắm vì có người ở bên ngoài gõ cửa,

"Vào đi!"

Cận Ân Thái dù tuổi đã cao, giọng nói vẫn trầm vang, vẫn đầy tự tin.

Cận lão thái thái đẩy cửa mà vào,

"Còn chưa nói xong à? Bánh trôi nước để lâu quá thì không thể ăn, đi ra ăn trước đi."

"Được rồi, được rồi, nói xong rồi, mau đưa cháu gái yêu quý của bà đi đi, tôi chưa ăn, cháu bà sao có thể không ăn?"

Cận Ân Thái sau khi về hưu, tính cách hòa hoãn không ít, đối với người nhà, vẻ mặt ôn hoà là chính, rất ít nghiêm mặt.

Vợ chồng Cận trung đã trở về nước ngoài, chỉ còn hai đứa cháu gái ở nhà. Trong phòng khách, cả nhà ngồi vào chỗ của mình trên ghế salon, dì Chu đem bữa ăn khuya bánh trôi nước bung cho Cận Ân Thái.

Hoan Nhan ngồi xếp bằng trên ghế sofa, một tay bung chén bánh trôi nước, một tay cầm điều khiển từ xa chuyển kênh truyền hình, sau đó xoay đầu lại hướng mọi người,

"Con muốn tuyên bố một tin tức, con đang yêu."

Nghe đến đó, Cận Ân Thái cùng Cận Ngừ Ca không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng thật ra lão thái thái ánh mắt lóe sáng, vẻ mặt vui sướng,

"Nhan Nhan, thật chứ à?"

Hoan Nhan đang nhai bánh trôi nước, gật gật đầu.

"Người đó là con nhà ai?"

"Âu Dương Thông, cô ấy đã tới nhà chúng ta, bà nội và mọi người đã gặp qua."

Trong phòng đột nhiên im lặng 1 lúc, Cận Ân Thái động tác cúi đầu tạm dừng một chút, lão thái thái tươi cười động lại, cứng ngắc nơi đó.

Cận Ngừ Ca không nói một lời, múc bánh trôi đưa vào miệng, vừa nhai vừa nuốt như có điều suy nghĩ.

Nửa ngày, lão thái thái lấp bắp phải hỏi:

"Âu... Âu Dương Thông... Không phải đó là... Là cô gái vừa cao vừa gầy...Cô gái..."

"Ừ, cô ấy. Nhưng mà, con phát hiện con càng ngày càng thích cô ấy." Hoan Nhan lại gật đầu, sau đó ngón trỏ chống cằm, vẻ mặt quẩn rừ.

"Nhan Nhan a..."

"Ông không cho phép!!"

Cận Ân Thái đặt thật mạnh cái chén trong tay xuống bàn, giọng nói vô cùng uy nghiêm. Tay Cận Ngừ Ca nhẹ nhàng run lên 1 chút, rồi ngừng lại.

"Trước hết, ông đừng kích động." Lão thái thái nháy mắt đi Chu để bà ấy đi lấy thuốc, sau đó chuyển hướng nhìn Hoan Nhan,

"Nhan Nhan, cũng không thể như vậy a, chúng ta không phải ở nước ngoài, con không thể ——"

Cận Hoan Nhan không hiểu biểu hiện của những người xung quanh, liếc mắt một cái, nuốt bánh trôi nước trong miệng xuống,

"Con chỉ là báo tin cho mọi người biết, con không hỏi ý kiến mọi người a..."

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cùng Ăn

Nghe Hoan Nhan nói, mặt Cận Ân Thái từ từ đỏ lên rồi bắt đầu chậm chậm trở nên trắng bệch, nhìn như sắp ngất đến nơi, nhưng chưa kịp ngất.

Di Chu mang thuốc đến, lão thái thái nhanh chóng rót nước để Cận Ân Thái uống thuốc, tránh cho tim xảy ra vấn đề gì. Ngừ Ca cùng Hoan Nhan đều buông bất cứ thứ gì đang có trong tay, đứng lên, chân cũng không nhanh bằng tay, chỉ có thể trợ mắt nhìn.

Cận Ân Thái uống thuốc xong, bình tĩnh một chút, chỉ tay về phía Hoan Nhan,

"Con... Con..."

Hơi thở khô khan gấp gáp, nói cũng không được suông sẻ. Lão thái thái giúp chồng điều khí,

"Nhan Nhan a, việc này ba mẹ của con biết không?"

Cận Hoan Nhan gật gù đầu, "Biết a, con đã gọi điện thoại nói cho họ biết."

"Bọn họ nói như thế nào?"

"Bọn họ không ủng hộ cũng không phản đối. Nói con lớn rồi, biết mình đang làm gì, có thể tự chịu trách nhiệm với hành vi của mình."

"Cứ như vậy?"

Hoan Nhan nhún nhún vai, ngụ ý chính là như vậy.

Cận Ân Thái chỉ ngón tay về phía đứa cháu gái út, "Con lập tức về chỗ của ba mẹ con đi!"

"Tại sao?"

"Không có tại sao! ! Con dám cùng cô gái cái gì Thông ở cùng nhau, thì đừng bao giờ bước chân vào cửa nhà này! Khụ khụ khụ! !!"

Cận Ân Thái nói quá nhanh làm cho bị sặc , lớn tiếng ho khan. Cận Hoan Nhan thừa dịp này,

"Khó mà làm được, con còn muốn về thăm bà nội. Dù sao, con với ai cùng 1 chỗ cũng là chuyện của con a, tại sao ông nội phải quan tâm?"

Cận Ân Thái khụ nói không ra lời, mặt đỏ bừng, trừng to mắt, lão thái thái nhanh nhanh ngắt lời Hoan Nhan,

"Được rồi được rồi, việc này chúng ta sẽ nói sau, tiểu Ca, con cùng Nhan Nhan đi lên trước đi."

Vẫn im lặng, Cận Ngữ Ca nghe thấy, gật gật đầu, kéo Hoan Nhan đi lên lầu . Hoan Nhan hơi không tình nguyện, vừa đi vừa than thở,

"Sau này còn có cái gì nói a? Đây rõ ràng là chuyện của mình sao..."

Lên tới lầu, Cận Hoan Nhan ném mình vào sofa, ôm gối, cau mày khó hiểu nhìn chị mình,

"Chị ,tại sao chị không nói lời nào?"

Cận Ngữ Ca ngồi ở sofa đối diện , "Em muốn chị nói cái gì?"

"Nói cho ông nội biết sự lựa chọn của chúng ta a! Ôi chao, chị, chị nói đồng tính có di truyền hay không a, tại sao chúng ta giống nhau? Nhưng mà, trước kia, em thật không phải..."

"Di truyền từ ai? Ông nội bà nội? Ba hay mẹ?" Cận Ngữ Ca đối với cách nói này không hề hứng thú.

"Khó nói a, ai biết trong nhà có thể có hay không a. Cái so sánh này cũng khó phân biệt, không giống như mái tóc "anh rể", liếc mắt một cái là có thể nhìn ra."

Cận Ngữ Ca nghe được từ "anh rể" này, cổ quái nhìn em gái. Hoan Nhan lại nhún vai, biểu hiện vô tội.

"Nói cho ông nội biết chúng ta giống nhau, chỉ sợ bệnh tim tái phát, bây giờ chị còn không biết nên mở miệng như thế nào." Chuyển đổi đề tài, về mặt Cận Ngữ Ca vô cùng nghiêm túc.

"Vậy chị cũng không thể không nói a, rất khó để cả nhà không biết. Hay là chị muốn dây dưa đến già tới khi ông trăm tuổi a?"

"Hoan Nhan!"

"Em thấy rằng, nói sớm 1 chút, để họ từ từ chấp nhận."

Ngữ Ca có chút buồn bực, không muốn nói tiếp đề tài này, thờ ơ 1 hồi, "Trong thời gian này, em nên ở cạnh Âu Dương, ông nội nhất định sẽ có hành động. Tuy rằng Âu Dương có thể không cần, cần thận vẫn tốt hơn."

"Dạ." Hoan Nhan gật gật đầu, "Em đã biết."

"Được rồi, chị đi ngủ trước. Em cũng ngủ sớm một chút đi."

"Chị ngủ ngon."

Cận Ngữ Ca đứng dậy, trở về phòng của mình.

Một đêm thật sự không ngủ được, buổi sáng Ngữ Ca thức dậy, tâm tình hỗn loạn. Sáng sớm Hoan Nhan vẫn chưa thức, Cận Ân Thái cũng không có, hỏi qua bà nội biết không có vấn đề gì, mới yên tâm đi công ty .

Buổi sáng có cuộc họp cấp cao, Cận Ngữ Ca nghe các ngành báo cáo, cũng không có chuyên tâm. Cũng may các báo cáo khi đưa đến đều được thư ký xét duyệt trước, nên cô có thể để mặc cho bản thân mình thất thần 1 lúc. Tối qua, Hoan Nhan can đảm nói và làm đối với cô như 1 đòn thúc giục. Trước đây, cách cô gặp Hiểu Kiều vẫn đều là lúc hoàng hôn, gặp nhau toàn trên giường, cô chưa bao giờ phải lo lắng mấy vấn đề này. Nhưng mà, ai cũng không nghĩ mình sẽ coi trọng chuyện tình không có tương lai này, mặc dù có thể dễ dàng đoán được bão táp đầy trời.

Đột nhiên, di động trên người Cận Ngữ Ca vang lên tiếng chuông, cô giật mình, trong phòng họp vì âm thanh bất ngờ xuất hiện làm cho toàn bộ im lặng.

Nhanh chóng bắt điện thoại,

"Alô?"

Kể từ lần Hiểu Kiều gặp nạn, di động của Cận Ngữ Ca mở tiếng cả ngày và không rời người cô dù chỉ 1 phút, bây giờ đột nhiên gọi điện, cô phản xạ có điều kiện nghĩ đến lại có chuyện gì xảy ra.

"A... Là tôi."

Kiều Hiểu Kiều không thể tưởng tượng được Cận Ngữ Ca sẽ nhanh như vậy nghe điện thoại và lại nói nhanh như vậy, nên có chút ngẩn người.

"Làm sao vậy?"

"Không... Không có việc gì."

Ngữ Ca lúc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đem ánh mắt xin lỗi hướng đến những người ở đây, đứng dậy rời chỗ ngồi, mở cửa đi ra khỏi phòng họp.

"À... , muốn hỏi em một chút, buổi trưa có rảnh không?"

Hiệu Kiều đoán được quấy rầy công việc của Cận Ngữ Ca, rất không yên tâm, với tính cách cuồng công việc của cô, nên mất hứng.

Ngữ Ca đứng ở hành lang bên ngoài phòng họp, một tay cầm điện thoại đặt ở bên tai, một tay chống cằm, giọng nói nhẹ nhàng,

"Có. Chuyện gì?"

"Muốn gặp em a, mẹ tôi cho phép tôi ra ngoài hít thở không khí, nhưng phải về trước cơm chiều, cho nên ——"

Trong điện thoại giọng Hiệu Kiều có hơi khác, nhưng mà, có thể nghe ra âm điệu quen thuộc. Ngữ Ca khoe môi không tự giác hé mở,

"Ừ. Vậy đi ăn trưa?"

"Được được, chúng ta đã lâu không cùng nhau ăn. Nhưng mà, tôi muốn dẫn thêm 1 người, được không?"

Trong đầu Cận Ngữ Ca hiện ra mặt Lý Nhiên, nên nhú mày. Nhưng mà, lúc này đây Kiều Hiệu Kiều không nhìn thấy, còn đang chờ Cận Ngữ Ca trả lời. sau 1 lúc trầm ngâm, cuối cùng cũng không nói ra, miễn cưỡng chấp nhận,

"ừ. Qua đón Kiều?"

"Không cần, tự tôi chạy qua. 12 giờ ở cửa Hoa Thái Thương Hạ gặp, mới quyết định đi ăn cái gì, được không?"

"Được. Ra đường nhớ mặc thêm áo, đừng để bị cảm."

"Tôi biết, giữa trưa gặp."

Giọng Kiều Hiệu Kiều rất là vui vẻ, nghe rất cuốn hút, tâm tình Cận Ngữ Ca cũng vui vẻ theo, cúp điện thoại, khó kìm chế nụ cười, quay trở lại vào phòng họp. Đầu tiên là xin lỗi, sau đó tiếp tục họp, mọi người đang ngồi trong phòng đều kinh ngạc, như gió xuân thổi qua ngày đông giá rét a...

Hoa Thái Thương Hạ là 1 trong những trung tâm thương mại phồn hoa nhất, người và xe nô nức, như nước chảy. Mọi người đi qua đều đưa mắt nhìn 1 cô gái đang ôm trẻ nhỏ trên người, thậm chí đi đã rất xa còn ngoáy đầu lại nhìn.

Nguyên nhân chủ yếu làm cho bọn họ quay đầu lại nhìn chính là cô gái đang ôm đứa nhỏ. Mái tóc quăn quăn màu nâu, làn da trắng trẻo mịn màng, rất giống với nước da trắng trẻo của 1 đứa con nít, nhưng con người thì lại đen như mật, không ngừng xoay tròn, rất đáng chú ý. Đứa nhỏ bị ôm da cũng trắng tóc cũng quăn, nhìn sơ sơ như 2 mẹ con ruột.

Cho nên thường nói con người sẽ bị mắt mình lừa gạt.

Khi Cận Ngữ Ca đến, 2,3 người nhiều chuyện đứng bên cạnh Hiệu Kiều, nắm lấy tay đứa trẻ, không ngừng khen ngợi nhéo qua nhéo lại mặt nó. Đứa nhỏ mặc đồ trượt tuyết bị Hiệu Kiều ôm không thoải mái, bị người lạ nắm tóc, mếu máo nhưng không có khóc rống lên.

Thấy Ngữ Ca, Hiệu Kiều gọi to, vẫy tay đem đứa nhỏ ôm sang 1 bên, chạy nhanh thoát khỏi đám bà tám.

Hơi run sợ, Ngữ Ca chưa kịp phản ứng, đã bị Hiệu Kiều dùng cánh tay ôm thật chặt, tỏ vẻ nhiều ngày không gặp nên rất nhớ. Đứa nhóc bị cô ôm ngang hông, ngửa đầu mơ to đôi mắt lâu liên nhìn Ngữ Ca.

"Đây là..."

"Đây là người mà tôi nói dặt theo a."

Cuối cùng, Hiệu Kiều quay đứa nhỏ lại, ôm thẳng đứng, quơ quơ, "Chào đi."

Đứa nhỏ khó xử nhú nhú mày, xem ra rất không tình nguyện, than thở kêu một tiếng,

"Dì."

Cận Ngữ Ca "ừ" trả lời, nghi hoặc nhìn về phía Kiều Hiệu Kiều,

"Đứa nhỏ từ đâu ra?"

"Cháu tôi a, Kiều Lương. Mẹ nó đi dạo phố, sợ bị vương vãi, liền ném cho tôi."

Ngữ Ca giật mình, sờ sờ đầu đứa nhỏ, "Rất giống."

"Giống tôi a?" Hiểu Kiều cười.

"Ừ. Đi thôi, đi ăn cơm."

Chọn nhà hàng xong, ba người vừa chọn xong đồ ăn, lập tức nổ ra nội chiến Kiều thị. Bởi vì Kiều Lương quá nhỏ, với không tới mặt bàn. Được Hiểu Kiều đặt trên chân, rõ ràng hẳn không thích tư thế này, vì thế cực lực phản kháng. Hai người đi tới cháu đi không ai nhường ai, chiến đấu đến lúc cuối, Kiều Lương nắm chặt tóc Hiểu Kiều, Hiểu Kiều véo mặt cháu, ai cũng không chịu buông tay trước.

Chưa từng có kinh nghiệm can ngăn, Cận Ngữ Ca ngơ ngác nhìn cuộc chiến trước mặt, trong lòng nghĩ may mắn Kiều Hiểu Kiều không có con. Cô 1 chút cũng không biết nhường con nít, nhéo mặt Kiều Lương không chút nương tay, nhắm đánh không lại, Kiều Lương đầu hàng chịu thua, cuối cùng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Kiều Hiểu Kiều quay đầu sửa sang lại tóc tai bị nhéo rối bời, Kiều Lương nhìn Ngữ Ca, nước mắt lưng tròng, vươn 2 tay mủm mĩm, muốn người đẹp an ủi một chút.

Ngữ Ca nhìn hẳn bị Kiều Hiểu Kiều nhéo đến toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn đều ửng đỏ, bộ dạng rất tội nghiệp, trong lòng liền nảy sinh cảm giác trĩu mến, đưa tay bế qua. Đặt ở trên đùi mình, giúp nó xoa xoa 2 má, nhỏ giọng hỏi,

"Con mấy tuổi?"

"Hai tuổi."

Kiều Lương ghen ngào, dùng chuyện này để lên án Kiều Hiểu Kiều vô tình.

Hiểu Kiều không thèm để ý, chờ bồi bàn đem đồ ăn tới. Suy nghĩ một chút, rốt cục mở miệng nói với Ngữ Ca,

"Chuyện em nói, tôi đã nghĩ qua. Nhưng mà, hi vọng em có thể nghe tôi nói xong nguyên nhân."

Cận Ngữ Ca ngừng động tác đỡ Kiều Lương, từ từ ngẩng đầu nhìn Hiểu Kiều, chờ đợi câu tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chuyện Cũ

"Đi thông thả, hoan nghênh lần sau đến!"

Nói lời tạm biệt với gia đình 3 người đến mừng sinh nhật đứa nhỏ, thời gian làm việc của Hiểu Kiều hôm nay đã kết thúc. Cảm mũ đi vào phòng thay đồ ở 1 cửa hàng thức ăn nhanh để thay.

Người trực ca tiếp theo là Tiểu Trâu đang buộc lại tóc đuôi ngựa, miệng đang nhai kẹo cao su, mơ hồ hỏi,

"Hôm nay có rất nhiều người ah?"

Hiểu Kiều nhìn vào gương để vuốt lại mái tóc rối dưới mũ, « Đâu chỉ là rất nhiều, chật ních. »

"Ngày gì ah mà kinh doanh tốt như vậy?"

"Cuối tuần."

Sau đó, mặc áo khoác vào, đóng cửa lại, "Tôi đi trước, ah, về muộn ký túc xá đóng cửa."

"Uhmm."

Ra đến bên ngoài, Hiểu Kiều từ người bán hàng lại biến thành khách hàng, chạy đến trước cửa mua vài loại thức ăn mang theo. Cô gái bán hàng vừa bán vừa giễu cợt cô,

"Tiền lương đêm nay em đủ mua bao này sao?"

"Không có cách a, trong ký túc xá nuôi một đám sói."

"mỗi ngày chạy em tới chạy lui lại là khổ như vậy a!"

Nói xong, đưa 1 cái gói to, Hiểu Kiều thanh toán và tiếp nhận, chào hỏi với những người trong quán, rồi đi ra ngoài. Mỗi ngày, sau khi tan học thì đi làm thêm 3 tiếng, đối với 1 tân sinh viên năm nhất như Kiều Hiểu Kiều mà nói, tuy rằng có không ít vất vả, nhưng lại có thể sử dụng tốt thời gian rảnh rỗi.

Đẩy 2 cánh cửa đi ra, Hiểu Kiều đặt gói to trên xe đạp, cúi người mở khóa xe. Thành linh, một bóng người xông tới, giật đi bữa tối cô mua cho bạn cùng phòng, xoay người bỏ chạy.

Hiểu Kiều phản ứng rất nhanh, chạy nhanh đuổi theo, chỉ trong 2 bước, đã chụp được cánh tay của đối phương. Người kia hoảng sợ quay đầu lại, tóc tai hỗn loạn, lộ ra vẻ mặt tái nhợt trẻ trung. Buông tay để gói đồ ăn rơi xuống, rải rác trên đất. Dùng cánh tay không bị Hiểu Kiều nắm, ngồi xồm xuống, nhặt thức ăn vương vãi trên đất mà nhét vô miệng.

Hiểu Kiều nhìn thấy cảnh trước mắt, từ từ buông tay. Tình cảnh này, làm cho cô thả lỏng đề phòng. Cô gái chỉ mặc quần áo mỏng manh, ngồi xồm trước mặt cô, tay cầm lấy miếng hamburger đầy đất, nuốt lấy nuốt để.

Đổi thành cái dạng này...

Mùa thu mang lại cảm giác mát mẻ trên đường, người qua đường đều sôi nổi quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn cảnh quái dị. Hai người con gái, không giống như là quen nhau, ngồi chồm hồm nhặt đồ dưới đất ăn, đứng nhìn rồi lại thờ ơ bỏ đi.

Vẫn chờ cô gái ăn xong, rồi cùng đứng lên. Đầu hơi cúi thấp, ánh mắt nhưng không tránh trốn. Hiểu Kiều quay đầu, nhìn ánh mắt buống binh của cô gái.

"Tôi... Tôi sẽ đền tiền cho chị."

Biết hành vi của mình trơ trẽn, lại không chịu lộ ra ý hối lỗi. Hiểu Kiều không rõ ý cười cười, cô chỉ cảm thấy được khả năng trả lại rất nhỏ, phải dựa vào cướp đoạt mới có ăn, thì làm gì có tiền mà bồi thường.

"Được, tôi ở ký túc xá trường đại học S, lầu 4017, cô có tiền thì hãy đưa tôi. Um, cô ăn no là điều kiện tiên quyết."

Nói xong, Hiểu Kiều dương dương tự đắc, xoay người đẩy xe của mình, chạy như bay. Nếu không đi, chắc phải leo đường cống.

Đêm đó, hứa suông sẽ có bữa tiệc ăn khuya lớn lại biến thành 3 gói mì ăn liền, Hiểu Kiều bị 3 bạn nữ cùng phòng quánh cho ra trò. Nhưng mà, cô cũng rất nhanh quên chuyện này.

2 tuần sau, vào 1 buổi chiều cuối tuần, người quản lầu nói có người tìm cô gái tóc quăn ở phòng 4017. Kiều Hiểu Kiều đang ngủ bị bạn cùng phòng dùng gói quánh cho tỉnh, mặc xong quần áo, suy nghĩ mông lung đi xuống lầu để gặp người trong truyền thuyết tìm cô.

Người quản lầu chỉ chỉ cô gái đứng ở bên cửa chờ cô. Quần jeans, áo lông, tóc cột kiểu đuôi ngựa, hiền lành trắng nõn. Hiểu Kiều nháy mắt mấy cái, lập tức nghĩ tới sự việc bị cướp đồ ăn trước đó. Cô gái thấy cô, xoay người lại, có một chút bèn lên,

"À... Tôi, tôi hôm nay là đến trả lại tiền cho cô."

Hiểu Kiều còn chưa tỉnh, vô ý thức gật gật đầu. Từ 50 đồng đưa qua, cô liền giữ lấy. Lấy ra, bắt động, rồi lại lấy về, rồi lại bắt động. Ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, ánh mắt đôi phương nhìn chăm chú vào tờ tiền trong tay 2 người, giống như lưu luyến cái gì, không chịu buông tay.

Giảng co một lát, Hiểu Kiều vừa định mở miệng, đối phương lại thở phào nhẹ nhõm. Như là cùng Hiểu Kiều nói hoặc như tự nói với chính mình,

"Um, cứ như vậy."

Hiểu Kiều cảm thấy buồn cười, liền chọc cô gái,

"Luyến tiếc a?"

"Không có!" Rất nhanh phản bác.

"Tôi mời cô 1 bữa? Ăn thử món chân gà ở căn tin trường học của chúng tôi, không thua gì bên ngoài a."

Cô gái nhìn cô, lắc đầu, lại thử hỏi,

"Cô, có thể dẫn tôi đi tham quan trường học của cô được không?"

Hiểu Kiều có chút kỳ lạ, "Tham quan trường học? Trường học có cái gì đẹp?"

"Tôi muốn nhìn một chút." Cô gái nở nụ cười nhợt nhạt, như bước ra từ con lốc xoáy, thanh thuần xinh đẹp.

"ừ —— được, đi thôi."

Lúc này trong trường học rất là rảnh rỗi, mùa thu ánh sáng mặt trời sau 12 giờ chiều ảm áp, các lớp năm lớp ba đi qua đi lại trong sân trường. Trên sân thể dục phơi đầy chăn, mười mấy thanh niên ở trên mặt cỏ giành nhau 1 trái bóng.

Hiểu Kiều cùng cô gái sóng vai đi tới, làm xong hết phận sự giới thiệu, nơi đây là khoa quản lý, nơi đó là khoa kinh tế. Xa xa chính là thư viện, còn có sân vận động, giảng đường. Cô gái im lặng nghe, vừa đi vừa tinh tế nhìn ngắm, biểu cảm lạnh nhạt, trong ánh mắt giấu không được ý thích. Hiểu Kiều cảm giác được điều gì, nhưng là vì chưa quen thân, nên hỏi cũng không tốt.

Hai người ở trong sân trường bồi hồi thật lâu, mãi cho đến khi ánh trời chiều đỏ rực các tầng mây, cuối cùng cô gái tràn đầy lưu luyến nói lời từ biệt. Hiểu Kiều nhìn cô,

"Thật chứ, không muốn tới xem căn tin của chúng tôi?"

Cô gái lắc đầu.

"Vậy, có thể nói cho tôi biết tên của cô không?"

"La Mân."

Nói xong, Hiểu Kiều vừa cười vừa vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng đi ra khỏi cửa trường đại học S. Đứng ở dưới tượng đài Kiều Hiểu Kiều chợt nảy ra 1 ý nghĩ, từ xa nhìn lại, cô gái rất giống học sinh trong sân trường, tại sao lại cướp đồ ăn trên đường?

Um, nghĩ nhiều quá rồi. Nhún vai, cười cười tự giễu, rồi hướng về phía ký túc xá.

Điều không nghĩ tới chính là, mấy ngày sau đó, cô lại 1 lần nữa gặp được La Mân. Và cảnh tượng lần này, cũng làm cho người ta rất giật mình.

Hiểu Kiều đang bận bù đầu trong quán thức ăn nhanh, tiễn khách, lau sạch bàn. Xoay người, một người nhanh chóng đẩy cửa đi vào,

"Hoan nghênh đến —— "

Không đợi Hiểu Kiều nói xong, liền thấy người tới là La Mân, có chút vui vẻ ngoài ý muốn,

"Đúng là cô a? Phải —— "

"Có người đang đuổi theo tôi, cho tôi trốn một chút được không?"

Về mặt La Mân rất là kích động, hạ giọng nói rất nhanh với Hiểu Kiều. Hiểu Kiều sững sốt, nhìn cô gái, kịp phản ứng.

"Đi theo tôi."

Một chút cũng không làm kinh động khách đang ăn, La Mân được dẫn vào phòng thay quần áo trong quán. Ở góc tường trong cùng của dãy tủ quần áo, Hiểu Kiều sắp xếp cho cô đứng im lặng ở trong góc chết đó, bản thân nhanh chóng đi ra ngoài.

Mới vừa đóng kỹ cửa lại, quả nhiên có 3 người bước vào cửa tiệm.

"Hoan nghênh đến !"

Hiểu Kiều hô một tiếng, bàn tay đang bận rộn làm việc, nhìn không ra bối rối. Ba người nhìn xung quanh cửa hàng không lớn vài vòng, không tìm được người muốn tìm, một người vẫy tay với Hiểu Kiều,

"Mày lại đây."

Hiểu Kiều cầm khăn lau trong tay, rất nghe lời tiến đến trước mặt hắn.

"Nãy giờ có thấy cô gái nào vào không? Tuổi tác cỡ cỡ mày, cao cỡ này."

Nói xong, tự mình ở đó khoay tay múa chân một chút. Hiểu Kiều nháy mắt mấy cái, lắc lắc đầu,

"Không phát hiện."

"Tao rõ ràng thấy nó đi vào đây."

Hiểu Kiều không nói lời nào, tiếp tục nháy mắt, về mặt không biết.

Bên cạnh đó, 2 người còn lại bắt đầu tìm kiếm ở những nơi khác trong quán, để thăm vấn Hiểu Kiều, lấy thẻ ngành ra,

"Tao là người của cục công an , bọn tao đang tìm cô gái kia là bán ma túy, nếu mày nhìn thấy cô gái đó nhất định phải báo bọn tao biết."

Hiếu Kiều trong lòng hồi hộp, gương mặt La Mân ngây thơ xuất hiện, để gần mấy chữ buồn ma túy bên cạnh cô ấy cũng rất khó. Nhưng mà, không rõ tình huống nên cô lựa chọn im lặng.

Người không tìm được, ba người có chút không cam lòng. Hiếu Kiều tiếp tục lặng lẽ làm chuyện của mình. Sắc mặt cũng rất bình thường. Ba người kia đứng ở góc khuất bên ngoài quan sát một hồi, không nhìn thấy bất cứ điều gì, lúc này mới nhảy lên xe chạy đi.

Trong phòng thay đồ, Kiều Hiếu Kiều nhìn chăm chăm La Mân, sắc mặt ủ dột.

"Có phải cô nên giải thích một chút."

Ngồi ở trên ghế kê sát tường, La Mân cúi đầu, tóc thật dài rũ xuống, che hết gương mặt.

"Không có gì giải thích, sự thật như lời họ nói."

"Cái gì? Cô là người buôn ma túy?"

"Không phải. Nhưng mà, "

La Mân nói xong, xắn tay áo lên, bắp tay rất nhiều máy chấm đỏ đỏ trên làn da tái nhợt. Hiếu Kiều chưa từng thấy qua, nhưng cảnh tượng như vậy từng xuất hiện trên phim truyền hình, cô đương nhiên biết những vết này tượng trưng cho cái gì.

"Thấy ghê ha?" La Mân nhẹ nhàng cười, ánh mắt cũng mơ hồ. Hiếu Kiều không nói lời nào, mặt nhăn mày nhíu.

"Cám ơn cô, nhưng mà, cô hỏi hận không?"

Không nhìn Hiếu Kiều, cô đứng lên, tiếp tục cười tự giễu, che giấu suy nghĩ tự ti. Cúi đầu như trước, mở cửa phòng thay đồ bước ra. Hiếu Kiều đứng ở phía sau, muốn nói gì đó, lại phát hiện cái gì cũng nói không nên lời.

Bên ngoài truyền đến những tiếng gào thét, Hiếu Kiều ngẩn ngơ, đẩy mạnh cánh cửa chạy ra, cửa sổ ở 4 hướng của quán nhanh chóng được mở ra, vừa ra khỏi cánh cửa, La Mân đã bị 3 tên cảnh sát nắm chặt, đánh đập tàn nhẫn.

Hiếu Kiều đứng ở trong cánh cửa, cả người cứng ngắc, máu như đọng lại, cảnh sát và buôn ma túy, 3 tên thanh niên mạnh khỏe cùng 1 cô gái yếu ớt, đúng hay sai, nên ra hay không.

Hiển nhiên, cảnh sát cũng không muốn làm sự việc âm ỉ, không hỏi ra những câu trả lời mong muốn, lực trên người La Mân cũng không tìm được cái mình muốn. Lại lên xe, chỉ vào La Mân đang nằm trên mặt đất, bộ mặt dữ tợn uy hiếp gì đó, nghênh ngang mà đi.

La Mân nằm trên mặt đất, máu tươi chảy ra từ miệng và mũi.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thích Ngại

“Sau đó, Kiều xuất phát từ lòng thương hại và không đành lòng mà yêu người ta, sau đó có mối tình đầu khó quên?”

Cận Ngữ Ca đặt tay xuống bàn, ngón tay thon dài bao trùm miệng ly, nhẹ nhàng xoay tròn. Âm điệu bình bình, biểu hiện tuyệt đối không vui vẻ.

Kiều Hiếu Kiều biểu mô, làm ra vẻ cổ quái,

“Chuyện này đã qua lâu rồi?”

Lòng vẫn chưa buông tha suy nghĩ, Cận Ngữ Ca từ từ ngẩng đầu, không mặn không nhạt lườm cô một cái, lấy 1 tờ khăn giấy lau đi nước súp còn dính trên mặt của Kiều Lương.

“Tôi lúc ấy, đương nhiên không thể không quan tâm, rồi bỏ rơi cô ấy ở ven đường, diu cô ấy vào khách sạn nghỉ ngơi 1 chút, rồi đưa cô ấy về nhà.”

Hiếu Kiều dừng lại, nhìn nhìn Cận Ngữ Ca, xem có biểu hiện gì bất thường không, mới lại nói tiếp.

“Cô ấy đang thuê phòng trong 1 ngôi nhà bình thường để ở, cuộc sống đơn giản và đơn sơ. Cô ấy có chút ít tự ti, cho nên luôn luôn đuổi tôi đi, nhưng tôi bướng bỉnh, không chịu đi. Sau này biết được rất nhiều chuyện của cô ấy, chuyện cô ấy bị mấy người... cả nguyên nhân cảnh sát truy bắt. Tiếp theo rất buồn cười, những người đó cho rằng để biết tung tích bọn buôn ma túy, chỉ cần theo chân cô ấy là có thể tóm gọn đường dây và truy ra được kẻ đứng đằng sau. Haha, nếu bắt bọn buôn ma túy đơn giản như vậy thì từ lâu đã không còn ma túy tồn tại trên thế giới.”

“Lúc đó, tôi vừa trong sáng vừa ngây thơ. Chỉ nghĩ rằng giúp La Mân cai nghiện, thì sau đó tôi có thể giúp cô ấy bắt đầu cuộc sống mới.”

Cận Ngữ Ca suy nghĩ một chút, “Ý nghĩ này cũng rất bình thường, sao lại là ngây thơ?”

“Đầu tiên, thế giới ma túy nói dễ hơn làm, tiếp theo, xã hội càng đen tối hơn chúng ta tưởng tượng.” Hiểu Kiều nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, tâm trạng cũng trùng xuống.

Trong lúc nhất thời, hai người đều im lặng.

Kiều Lương rất là đặc ý vì vừa phát hiện ra, nếu đem bánh mì chấm với sốt cà chua ăn ngon đến thật sung sướng. Phát hiện người lớn không nói gì, nó nháy nháy đôi mắt 1 mí của mình, nhiệt tình giới thiệu 1 mẫu bánh mì con đây tương đến bên miệng Cận Ngữ Ca.

Đối với kiểu bày tỏ rõ ràng này, Cận Ngữ Ca cũng chỉ có thể mỉm cười từ chối nhẹ nhàng.

“Vậy về sau thì sao? Chuyện gì xảy ra?”

Hiểu Kiều nãy giờ không nói gì, như là đang suy nghĩ gì, Cận Ngữ Ca đành phải mở miệng, phá tan bầu không khí im lặng.

“Tôi vẫn muốn thuyết phục La Mân cai nghiện, nhưng cô ấy không chịu phối hợp. Lấy lý do là đã thử nhiều lần, quá trình rất đau đớn, mà vẫn thất bại. Nhưng mà thái độ của cô ấy không kiên quyết. Tôi cảm thấy được, cô ấy chỉ muốn đi theo tôi để hưởng thụ 1 chút ấm áp, cuộc sống của cô ấy hầu như không có hi vọng.”

“Kiều có thể cho cô ấy hy vọng?”

“Ít nhất, so với cô ấy, tôi có thể đứng dưới ánh sáng mặt trời. Lần cuối khi đi tìm cô ấy, cô ấy đã không còn ở đó. Căn phòng trống trải hỗn độn, không để lại cái gì. Tôi gõ cửa thật lâu, 1 kẻ không đứng đắn đi ra, dáng vẻ như sợ dính phải đồ bẩn liếc mắt và nói với tôi, La Mân bị cảnh sát mang đi.”

Kiều Hiểu Kiều mất ngủ suốt, may mắn lại, Cận Ngữ Ca nhìn cô chăm chăm, hàm nghĩa không hiểu gì.

“Tôi nghĩ đến, đó là nơi tượng trưng cho chính nghĩa và uy nghiêm, dù sao pháp luật cũng là cân cân công bằng, cho nên không có gì khiếp đảm và do dự bước vào sở công an. Chính là sự thật sẽ dạy cho chúng ta 1 bài học nhớ đời, lần đầu tiên trong đời tôi trải qua cảm giác cảnh cáo cùng đe dọa, nhưng so với việc gặp được La Mân thì đây có xá gì. Gia đình tôi nhiều đời làm cảnh sát, ông nội trước kia là hình cảnh, ba ba cũng vậy, sau đó bị thương mới làm cai ngục. Mặc kệ là gì, nhưng so với những tên kia, hình tượng cảnh sát trong lòng tôi không phải bộ dạng như vậy.”

Cận Ngữ Ca dường như nghe hiểu một ít nhưng không có nhiều lời.

“Tôi đại náo cục công an, sự tình khó có thể cứu vãn. Sau đó, cảnh sát liên hệ trường học của tôi, quy tôi tội danh kết giao với phần tử phạm tội, gây trở ngại công vụ. Cho nên, tôi bị đuổi học. Bất đắc dĩ, đành phải về nhà đi học lại. Cũng từ đó tôi thể với lòng, sẽ làm 1 cảnh sát chân chính. Năm thứ 2, mới thi đậu đại học Công An. Mẹ tôi vì ba lo lắng hết nửa đời người, nên cũng không muốn tôi đi lại con đường này, nhưng chuyện đã vậy, bà cũng không có cách nào.”

“Vậy —— La Mân đâu?”

“Sau khi tôi về nhà mấy tháng, cô ấy chết trong trại cai nghiện.”

Kiều Hiểu Kiều nói thực bình tĩnh, nhưng kết quả này làm cho Cận Ngữ Ca hơi giật mình. Nhưng mà, cô ấy biết đây là kết quả tất nhiên.

“2 người, có gặp mặt nhau lần cuối?”

“Không có. Nhưng vào dịp thanh minh hàng năm, tôi sẽ đi thăm cô ấy.”

Giọng Hiểu Kiều và cảm xúc đều xuống thấp, nhìn thương cảm rõ ràng.

May là Cận tổng thanh cao, cao ngạo đến nỗi luôn luôn xem thường mọi thứ, là đối thủ trên cơ, cho nên khi nghe những chuyện như vậy ở trên thương trường hay tình trường cũng không có cảm giác gì. Trong trận chiến tình yêu, nếu tình địch của bạn đã sớm không tồn tại trên thế giới này, thì bạn cũng không có được cái đại toàn thắng. Cho nên, cái chết của La Mân gây cho Cận Ngữ Ca 1 chút bi ai, nhưng cũng mang đến 1 cảm giác không thoải mái.

Kiều Hiểu Kiều xem xét cô, thấy cô cũng không hài lòng với câu trả lời kia, cảm xúc cũng không tốt, mỉm cười, rặn ra 1 nụ cười nặng nề. Nhưng đối với nụ cười này, Cận Ngữ Ca cũng không linh tính.

Hắng giọng một cái, Hiểu Kiều không thể quên đi mục đích chính của cuộc nói chuyện hôm nay, theo đúng lịch trình, sẽ quay trở lại giải thích lịch sử nảy sinh tình cảm.

“Nếu bây giờ ở cái tuổi này, tôi gặp được La Mân, có thể sẽ yêu cô ấy, tôi cảm thấy được kiểu người có tính cách bướng bỉnh và nội tâm yếu đuối có thể hấp dẫn tôi. Nhưng trong lúc trước, tình cảm của chúng tôi cũng rất đơn thuần..”

Kiều Hiểu Kiều bưng cái ly lên uống ngay một hơi, giải thích của cô xem như là 1 tóm tắt,

“Bây giờ tôi nói ra cũng đã muộn.”

Cận Ngữ Ca chăm nom Kiều Lương, cũng không ngẩng đầu lên, nói ra 1 câu không cảm xúc,

“Làm sao Kiều biết đây không phải là tình yêu? Có lẽ chính là Kiều không ý thức được.”

Hiếu Kiều ở trong lòng xem thường: còn không dứt .

“Nói thí dụ như hiện tại, lúc tôi nghĩ về cô ấy, có một chút tiếc nuối. Nhưng mà, lần trước em đuổi tôi đi, tôi rất khó chịu.”

“Kiều tự mình chuốc lấy! !”

Cận Ngữ Ca ngẩng đầu phản bác cực nhanh, không 1 chút lưu tình. Kiều Lương nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô, đặc biệt phối hợp đem 1 miếng bánh mì dính tương ném vào Kiều Hiếu Kiều.

Nhưng miếng bánh quá nhỏ, không có trúng mục tiêu, chỉ dừng ở mặt bàn phía trước Hiếu Kiều.

“Tự chuốc lấy cũng sẽ đau lòng ...”

Hiếu Kiều không phải người dễ dàng, thiếu kiên nhẫn chẳng qua là do cô chậm chạp. Hiện tại, vấn đề với Cận Ngữ Ca là lần đầu tiên lại muốn xác minh thái độ cùng hàm ý bên trong, cô thật sự hiểu.

“Tôi không phải bởi vì cô ấy mới làm cảnh sát, tôi làm cảnh sát là bởi vì còn có rất nhiều nhân tài giống cô ấy . Mà chuyện này tôi kể với em, là muốn em hiểu nguyên nhân vì sao tôi chấp nhất với công việc này. Tôi không thay đổi được sự thật, nhưng sẽ luôn cố gắng hết mình. Huống chi tôi cũng không có sở trường gì .”

Quay lại mục đích ban đầu của câu chuyện, Kiều Hiếu Kiều một mặt cùng Cận Ngữ Ca nói xong, một mặt đưa tay qua, đặt trên đầu Kiều Lương, âm thầm dùng sức.

Đang nhai vui vẻ, Kiều Lương khẽ nhếch môi, đôi mắt đầy nước, hừ hai tiếng, chuẩn bị gào khóc.

Một tiếng “Bốp”, tay Kiều Hiếu Kiều bị đẩy ra, Cận Ngữ Ca vòng tay ôm Kiều Lương vào trong lòng, méo miệng nhìn cô.

“Kiều cũng có thể ức hiếp nó .”

Cận Ngữ Ca đổi đề tài, nhưng đối với cô mà nói, thái độ này mang hàm ý cam chịu, Hiếu Kiều hiểu được. Đây là kết quả mà cô mong đợi trước đó, nên nhìn chung vô cùng vui vẻ.

“Ngọc không dưa không sáng.”

“Lúc nhỏ, trong nhà đã mài em như vậy?”

“Em trước giờ đều rất ngoan a, làm sao bị mài?”

“...”

Ăn xong, không khí từ thoải mái chuyển sang nặng nề rồi quay lại thanh thoát. Kiều Lương rất vừa lòng, chào người đi mới, vừa hiền hậu lại vừa xinh đẹp lại thơm tho, so với người mẹ và bác hay động tay động chân thì hơn hẳn, cảm thấy tiếc nuối khi đầu thai lộn nhà rồi.

Bản thân Cận Ngữ Ca cũng không có ý nghĩ mãnh liệt muốn Kiều Hiếu Kiều phải phục tùng ý kiến của cô. Tuy rằng, có rất nhiều việc Kiều Hiếu Kiều cũng theo ý cô, theo cũng được không thuận theo cũng được. Nhưng cái này lại chạm đến điểm mấu chốt của vấn đề, khi Cận Ngữ Ca đưa ra đề nghị có vài phần do dự, do lần vừa rồi sự việc quá nguy hiểm, thật sự dọa cô sợ chết khiếp.

Kiều Hiếu Kiều nguyên ý giải thích, hơn nữa thái độ ôn hòa, những thứ này so với lúc trước 2 người ở chung dường như chưa từng có. Trừ sinh Cận Ngữ Ca cũng không phải đầu đá, rõ ràng là người tốt tính, ai muốn mỗi ngày trừng mắt lạnh. Kiều này dường như trở lại lúc 2 người mới quen nhau và cảm giác 2 người ở chung cũng không tệ.

Ăn xong, mạnh ai nấy về về. Kiều Lương so với Kiều Hiếu Kiều luyên tiếc hơn. Lúc chia tay, không chỉ hôn, mà còn đòi hứa lần sau 2 người đi ăn hay gặp mặt nhất định phải dẫn hẳn theo. Cận Ngữ Ca buộc phải đồng ý, nước miếng của Kiều Lương dính đầy trên mặt nhưng cô cũng không có 1 tí biểu hiện hờn giận nào. Nhưng thật ra Kiều Hiếu Kiều, ở nơi công cộng rất tuân thủ quy tắc, toàn bộ nghi thức muốn tạm biệt đã giao cho Kiều Lương hoàn thành. Bước tới xe, cũng chỉ nói 1 câu,

“Xong, tôi sẽ qua liền.”

Ngôn ngữ tuy rằng mơ hồ, ý nghĩa không cần nói cũng biết, Cận Ngữ Ca cong cong khóe môi tỏ vẻ hiểu rõ hàm ý, vẫy tay tạm biệt Kiều Lương, sải bước vào trong xe.

Kiều Hiểu Kiêu ôm cháu đứng ở ven đường, nhìn biểu cảm khôi phục bình tĩnh nghiêm túc của Cận Ngữ Ca, nhìn không chớp mắt rồi chậm rãi rời đi.

“Ừ ừ!”

Kiều Lương do ăn quá no, nhìn chằm chằm đuôi xe người ta chạy qua rồi quay lại nhìn bác.

“Làm sao?”

“Đi tè đi tè.”

“Làm biếng riết thành con lừa, nín!”

“Ồ...”

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cãi Nhau

Kiều Hiểu Kiêu làm cảnh sát rất nhiều năm, ngoài trừ liều mạng bắt tội phạm cùng tính tình hướng ngoại ra, đối với chuyện dưỡng thương này, cũng tạo điều kiện tôi luyện 1 vài chuyện khác. Dù thân thể đang bị thương, nhưng cô vẫn giữ thói quen chăm chỉ luyện tập để nhanh chóng phục hồi khả năng như trước. Cho dù lần này nghiêm trọng đến mức đi vòng qua vòng lại vài vòng ở quý môn quan, chỉ sau vài tháng nghỉ ngơi ở nhà, sau khi bình phục cô vui vẻ xuất hiện ở cửa cục Công an.

Đương nhiên Hiểu Kiêu cũng không có vô tư nhảy nhót, khi đi lên lầu chân vẫn còn đau âm ỉ. Cho nên, mấy công việc sắp tới của Hiểu Kiêu ở tổ trọng án số 3 chủ yếu là ở trong phòng làm việc viết báo cáo tạo điều kiện cho cô có dư thời gian hoạt động tự do.

Chẳng qua, đối với cô và Cận Ngữ Ca mà nói, thời gian vào ban đêm cũng không tính. Đối với người bình thường mà nói là đang trong giai đoạn hoàng kim của tình yêu, đối với Cận tổng mà nói, cùng lắm là có sự thay đổi về công việc, nơi làm việc và nội dung công việc, mối quan hệ cũng trở nên tốt đẹp hơn.

Điểm này Hiểu Kiêu rất hiểu, chính là sau khi trải qua biến cố bất ngờ, cô có chút ít thay đổi. Tính tình hiền dịu hơn, trước kia cô chưa từng nếm qua, dường như đã rất lâu, lâu đến mức gần như bị lãng quên.

Ba giờ rưỡi chiều, Kiêu Hiểu Kiêu cảm thấy cực kỳ nhàm chán liền trốn việc đi đến Cận thị để "điểm danh". Do cô vô cớ đến nên cũng không có can đảm đi lên, chỉ có thể ngồi ở quán cà phê đối diện. Thế nhưng đối với Kiêu cảnh quan mà nói, đôi khi chờ đợi cũng là 1 điều hạnh phúc.

Nhưng mà cũng đôi khi, hạnh phúc sau khi chờ đợi không phải là cái kết quả mà bạn mong muốn.

Đang trong giờ làm việc thế mà lúc này Cận Ngữ Ca đang đứng trước cửa tòa nhà. Bên này Hiểu Kiêu thoáng thấy, cũng quên ngẩng lên nhanh chóng nuốt vội miếng điểm tâm, vội vàng tính tiền rồi chạy qua. Nhưng cô chưa kịp đi đến, mấy chiếc xe limousine chạy lại, sắp hàng trước cửa tòa nhà.

Mấy người da trắng từ trên xe bước xuống, Cận Ngữ Ca cùng Khương Quý ở phía sau luyện thuyên nói chuyện ngênh đón. Lúc này Hiểu Kiêu mới kịp phản ứng, Cận Ngữ Ca sau khi chào đón các vị khách thì đối với cô giống như không có quan hệ gì.

Trước đó cô vô cùng hứng thú, nhưng lúc này lại cảm thấy rất xấu hổ. Nhất thời không kịp phản ứng, đứng yên tại chỗ, ánh mắt dán chặt trên người Cận Ngữ Ca.

Khi Cận Ngữ Ca xoay người, nhìn thấy cô. Nhưng cũng chỉ nhìn, lập tức quét mắt qua, ánh mắt không có bất kỳ ám chỉ gì. Liền lập tức xoay người cùng với nhân viên và những người khác bước vào tòa nhà Cận thị.

Ở nơi nào đó, Kiêu Hiểu Kiêu bị làm lơ, ngây người một chút, bĩu môi, tự mỉm cười tìm cho mình một lời giải thích. Bình thường trong thời gian làm việc, Cận Ngữ Ca trong những tình huống như vừa rồi sẽ không nhìn nhận. Nhưng mà, cô ấy đã thấy mình, hẳn là hiểu ý, chính mình chỉ cần chờ thì tốt rồi.

Rất nhanh đã đến thời điểm tan sở, đơn giản chỉ cần ở chỗ này chờ đợi. Hiểu Kiêu ôm túi xách, ngồi ở bồn hoa cách đó không xa, đứng đưa đôi chân dài, nhàn nhàn nhìn người đến người đi, rất kiên nhẫn chờ đợi.

Khi Cận Ngữ Ca lại một lần nữa xuất hiện, sắc trời đã sắp tối. Kiêu Hiểu Kiêu thấy xe của cô xuất hiện, liền nhảy xuống bồn hoa, chạy nhanh sang phía bên đường đứng chờ sẵn, chuẩn bị ngênh đón.

Nhưng ai ngờ, xe Cận Ngữ Ca không dừng, một đường lướt qua người Kiêu Hiểu Kiêu, trong xe Cận Ngữ Ca đang nghiêng đầu cùng một ông người Tây nói chuyện với nhau, lần này, ngay cả liếc mắt 1 cái đến Kiêu Hiểu Kiêu đang đứng lặng bên ngoài cũng không có.

Cho đến khi xe đã chạy xa, Kiều cảnh quan còn đứng ì ở đó chưa phục hồi lại tinh thần. Tuy rằng nói hành động này của Cận Ngữ Ca lúc trước không dễ tâm, nhưng hiện tại không giống a, như thế nào vẫn đối xử giống nhau? ?

Cảnh quan Kiều Hiểu Kiều, trăm tư không được giải, không được giải liền buồn bực, buồn bực liền sinh tức giận. Chỉ có em biết kiều ngạo sao? Tôi cũng có! Không để ý tôi sẽ không để ý, em không để ý tôi chẳng lẽ tôi sẽ không thể sống sao?

Nực cười! !

Thật bất ngờ, xã giao xong về nhà, Cận Ngữ Ca không thấy bóng dáng thân quen chờ đợi ở bậc cầu thang. Cô vốn nghĩ, tất cả sẽ như trình tự trước kia.

Nhưng mà, bây giờ không giống như vậy. Ví dụ như hiện tại, không có nhìn thấy người, cô hai Cận đã thay đổi diễn xuất so với sự thờ ơ lãnh đạm thường ngày, rất là quyết đoán mốc di động ra.

“Alo?”

Giọng Kiều Hiểu Kiều không kiên nhẫn. Ngữ Ca không cùng cô so đo, mệnh lệnh rõ ràng:

“Lại đây.”

“Tôi ngủ.” Lý do thông minh cỡ nào..

“Bây giờ lại đây.” Hoàn toàn không có nghe thấy.

“...”

Im lặng 5 giây, sau đó cúp điện thoại. Cận Ngữ Ca không có một chút cảm xúc dao động nào liền mở cửa, thay quần áo, rót một ly cà phê, ngồi xuống làm việc.

Bên kia, quả thật Kiều Hiểu Kiều đã muốn ngủ rồi nhưng ngay lập tức đá văng mền, vừa mặc quần áo vừa nguyên rửa:

“Sinh ra vào lúc sao băng rụng địa cầu sao? Đại não bị phân chia sao? Tại sao cần gấp thì gọi tôi? Thật sự là vinh hạnh thấy sợ luôn...”

Oán giận vẫn oán giận nhưng vẫn ngoan ngoãn chấp hành mệnh lệnh. 30 phút sau, cửa nhà Cận Ngữ Ca bị động vang liên hồi.

Cô đang bung ly cà phê thứ 2 từ phòng bếp đi ra, thuận tay mở cửa, đem cà phê để trên bàn học,

“Kiều không biết ấn chuông cửa sao? Cho dù phải gõ cửa cũng không thể gõ nhẹ tí sao?”

Kiều Hiểu Kiều không nói lời nào, vào cửa còi giày, ngồi bắt xếp bằng trên ghế sofa mở TV. Cận Ngữ Ca nhìn ra cô khơi khác thường, dừng động tác hướng tới bàn làm việc, đứng trước bàn nhìn Kiều Hiểu Kiều.

“Làm sao vậy, không vui?”

“Em bị làm lơ sẽ vui sao?”

Cận Ngữ Ca có chút buồn cười, trạng thái bây giờ của Kiều Hiểu Kiều so với phong cách bình thường thì không phù hợp.

“Con tức rất lớn a?”

Nhưng tâm tình Ngữ Ca đang tốt lắm, không khí cũng trở nên thoải mái. Kiều cảnh quan vừa nghiêm mặt không nói lời nào.

“Đó là ở bên ngoài a, Kiều muốn em tỏ thái độ thế nào?” Cận tổng hiếm lắm mới giải thích một câu, buổi chiều cô dĩ nhiên nhìn thấy Hiểu Kiều, nhưng không được phân tâm, thứ hai, tình huống ngay lúc đó, cô cũng không cho phép tỏ thái độ gì với Hiểu Kiều.

Nếu trước kia, Kiều cảnh quan gặp cách cư xử này, khó chịu thì khó chịu, cũng tự mình đi tìm một góc để tự tiêu hóa, tất nhiên sẽ không dám oán giận Cận tổng, bởi vì cô hai nhà họ Cận căn bản sẽ không phản ứng lại. Nhưng bây giờ khác biệt à, nên phải nói, nói thế nào cũng nên dành một chút đãi ngộ cho cảnh sát nhân dân. Mùi vị bị làm lơ, lúc nào cũng không thoải mái.

“Bên ngoài thì sao? Chúng ta có cái gì không thể nhìn nhau?”

Hiểu Kiều nhìn chăm chăm TV, cứng rắn nói ra một câu.

Cận Ngữ Ca nghe thấy, sắc mặt chìm xuống. Nhưng mà không có phản ứng gì, cũng không nói gì nữa.

“Em sợ bị ai biết? Đây không phải là công ty của em sao? Tổng giám đốc gặp bạn bè, ai dám có ý kiến?”

Cận Ngữ Ca thờ dài, sức ép làm tâm tình bị phá hỏng. Xa cách một thời gian mối quan hệ của hai người bây giờ có xu hướng dịu xuống, cô không muốn lúc này làm cho không khí trở nên gay gắt. Kiều Hiểu Kiều ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, tuy rằng sắc mặt ảm đạm, chính là dưới ánh đèn màu da trắng

nôn, mái tóc quăn mềm mại, cảm giác mắt rời lại có thì thật sự rất quý trọng, làm cho cô rất có dự vọng gần gũi.

Hiếu Kiều hôm nay so với ngày xưa như 2 người khác nhau. Lúc trước, tuy rằng Cận Ngữ Ca luôn thận trọng, ngược lại từ lâu Hiếu Kiều luôn chú ý mối quan hệ bí mật của hai người. Hôm nay tức giận khó hiểu như vậy, không hiểu con tức từ đâu mà đến, làm cho Cận Ngữ Ca không biết đâu mà lần.

“Được được, nổi điên làm gì?”

“Đối với em mà nói đương nhiên được rồi, tôi đâu? Tôi thực không nghĩ ra, trong lòng em, tôi có vị trí gì? Hay hoặc là, căn bản là không có vị trí gì?”

Kiều Hiếu Kiều chẳng những khác thường, còn có chút không buông tha. Cận Ngữ Ca nghiêng đầu không muốn để ý đến. Hai người khoe miệng không hề mở, hễ bắt đầu là nhất định sẽ âm ỉ. Kiêu Hiếu Kiều cũng không phải là người bình tĩnh, Cận Ngữ Ca lại càng không phải.

“Trong ý thức của em, người nhà là đứng đầu, sự nghiệp là trọng điểm, bạn bè không thể chậm trễ, khách hàng lại coi trọng. Thứ tư sắp xếp trước sau đều có, trong lòng em còn có chỗ nào cho tôi sao? Còn bạn tâm có thể hay không bị nhìn thấy? Tôi cũng không phải con chuột, vì cái gì chỉ có thể hoạt động ở ban đêm?”

Kiều Hiếu Kiều rốt cục dùng ánh mắt ở trên mặt Cận Ngữ Ca, phóng lao phải theo lao, cũng không khách sáo chất vấn.

Cận Ngữ Ca bình tĩnh đối diện với cô, một chút cảm xúc cũng không có.

“Chúng ta làm sao vậy? Em lập gia đình sao? Tôi kết hôn sao? Chúng ta cũng không phải yêu đương vụng trộm, lại không có làm chuyện gì vi phạm đạo đức, vì cái gì không thể ở cùng một chỗ? Những lần tiệc tùng kinh doanh, hơn 1 nửa số người kéo đến không phải người yêu của họ, bọn họ có thể quang minh chính đại, chúng ta phải lên lút? Vẫn là tôi không xứng với thân phận tổng giám đốc của em, làm em không có mặt mũi nào đối mặt?”

Một tiếng “beng!”, Cận Ngữ Ca đem ly cà phê ở trong tay thả thật mạnh lên đĩa, chất lỏng bên trong đều bị bắn tung tóe ra một ít.

Hít thở dồn dập, Cận Ngữ Ca vẫn như cũ đang cố gắng khống chế tâm tình của mình. Hiếu Kiều cũng rất kích động, hai má đỏ ửng.

“Hôm nay Kiêu uống nhầm thuốc gì? Không muốn dừng lại có phải không?”

Ngữ Ca mở miệng giọng nói cũng rất nghiêm túc, hiển nhiên cũng rất giận dữ.

“Kiêu ở trong lòng tôi có vị trí gì? Tôi cũng muốn hỏi, tôi ở trong lòng Kiêu có vị trí gì?”

Hiếu Kiều liếc mắt hình viên đạn, giống như con gà trống bị kích tướng, lập tức chuẩn bị chiến đấu.

“Kiêu Hiếu Kiều, Kiêu cảm thấy Kiêu bị nhiều thiệt thòi có phải không? Kiêu cảm thấy tình cảm lai láng như biển, mà tôi không biết phân biệt phải không?”

Kiều cảnh quan ngạnh cổ nghiêng đầu, ngụ ý, chính là như em nói vậy.

“Như vậy tôi hỏi Kiêu một chút, Kiêu xem tôi là cái gì? Xem chỗ này của tôi là cái gì?”

Cận Ngữ Ca giọng lạnh lùng, Kiêu Hiếu Kiều nhất thời cứng họng, không biết Cận Ngữ Ca lời ấy có ý gì.

“Kiêu cảnh quan muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, cũng không cần bất kỳ lời giải thích nào, ở khách sạn có được tự do như vậy không? Mà tôi đâu? Phải vô điều kiện tiếp đón?”

Những lời khó nghe cũng đã nói ra, nhưng mà hàm ý cũng đã rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cái Tát

Kiều Hiếu Kiều đối với loại chất vấn này, đương nhiên không thể tiếp nhận, cho nên phản bác cực nhanh,

“Em muốn biết lời nói thật của tôi sao? Sự tồn tại của tôi trong lòng em đến giờ vẫn là không có giá trị? Hơn nữa, không phải mỗi lần đều là em bạn quá chúng ta mới không thể gặp hoặc là tôi phải đi?”

Cận Ngữ Ca ôm cánh tay dựa vào bàn, yên tĩnh chờ Kiêu cảnh quan còn bao nhiêu bất mãn muốn trút ra.

“Tôi căn bản là không hiểu được em, em vĩnh viễn đều cao cao tại thượng. Đối với em mà nói, tôi là cái gì? Hay là trong lòng em, tôi vốn không là gì, không đáng quý trọng? Chỉ là tôi ở đây!”

Kiều Hiểu Kiêu từ trên ghế sofa chân trần đứng trên sàn nhà.

“Nói cho em biết, tình yêu không phải pha chế. Tựa như ly cà phê của em, ” Hiểu Kiêu đi qua, chỉ chỉ cái ly bên cạnh Cận Ngữ Ca,

“Em uống cafe phải cực phẩm, mắc nhất nổi tiếng nhất. Cafe ven đường mùi vị như vậy em cũng không uống. Đối với em không có vật gì là em không thể không có. Cảm tình cũng như vậy, em không trông mong gì, chẳng qua tôi ngẫu nhiên xông vào mà thôi. Nếu đổi là một người khác, không có ý đồ tới gần em, em cũng sẽ tiếp nhận y chang thôi, bởi vì đối với em mà nói, căn bản là không có gì khác nhau!”

Một tiếng “Bốp!”, Ngữ Ca nhìn thật lâu không muốn tát vào mặt Hiểu Kiêu nhưng cuối cùng cũng mạnh mẽ giáng cho Hiểu Kiêu một bạt tay.

Trong phòng bỗng im lặng, không khí cũng trở nên cứng ngắc. Hiểu Kiêu cúi thấp đầu, đứng thẳng lưng.

Lời nói thực sự quá đáng, cho đến khi bị tát, cô mới ý thức được. Chính là lời đã nói thì không thể thu lại được.

Cận Ngữ Ca đứng đối diện cô, ngực dồn dập, phập phồng rất rõ ràng lửa giận bùng bùng. Nếu là trước đây cô sẽ đuổi người trước mặt ra ngoài chứ không phải như bây giờ không đành lòng mà cố gắng khắc chế cảm xúc của mình.

“Kiêu Hiểu Kiêu, Kiêu cho là tôi —— “

Dừng lại 1 chút, nghiêng răng nghiêng lợi muốn nói, sau đó dù thế nào cũng không nói nên lời. Nên dừng 1 chút rồi mới mở miệng,

“Kiêu nghĩ như thế?”

Kiều Hiểu Kiêu chưa kịp nói hồi hận, chính là bàn tay đang dừng ở trên mặt, lại làm cho cô chùn bước, cũng không biết nên nói gì và không nên nói gì.

“Là ai không muốn vui vẻ cùng nhau 1 chỗ, là ai nói đây chỉ là vui đùa? Em xem tình cảm như trò đùa, tôi sẽ cùng em vui đùa sao? Em cho tôi là cái gì?”

“Tôi không xem trọng Kiêu, có điểm nào của Kiêu mà tôi không biết, tôi không nhớ rõ? Sở thích là gì, thích chơi cái gì, ăn gì, mặc gì, đi ở, chuyện nhỏ nhặt nào không biết, Kiêu chỉ vội vã đến, có lúc nào tôi sơ sót? Kiêu cảnh quan thích trà mùi hoa nhài, thích xem phim hoạt hình, quần áo cùng loại phải mua 2 cái, tôi có nói sai không?”

Cận Ngữ Ca nói ra điều đó, Hiểu Kiêu rất là giật mình,

“Em... Làm sao em biết?”

“Hừ!” Cận Ngữ Ca cười cười một tiếng, “Thật bất ngờ sao? Dưới cổ tay áo khoác carô màu xanh thẫm có 1 cái lỗ nhỏ, cái áo cùng loại này thì vạt áo bị nhiễm bẩn, Kiêu có chú ý đến không?”

Hiểu Kiêu bán kinh bán nghi, nháy mắt mấy cái, nhất thời có chút phản ứng không kịp.

“Mỗi một chiếc quần cái áo ở đây của Kiêu đều là tự tay tôi giặt. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả 1 chiếc vớ tôi cũng chưa từng giặt qua, công việc đến đêm khuya, còn phải giặt quần áo cho Kiêu, tôi phải quý trọng Kiêu như thế nào nữa? !”

Câu cuối cùng, Cận Ngữ Ca nói rất cao giọng, lại nói rất rõ ràng. Mà chuyện cô nói ra thật sự làm cho Kiêu Hiểu Kiêu chấn động, phần lớn thời gian cô đi công tác về đều không kịp tắm rửa, quần áo bẩn đến người khác nhìn không ra. Cô vẫn nghĩ, quần quần áo tại đây cùng với quần áo của Cận Ngữ Ca mang ra tiệm giặt, liền yên tâm thoải mái mặc đi suốt, cả ngày tản ra hương thơm thoang thoang sạch sẽ.

“Tôi không quan tâm Kiêu khẩu thị tâm phi, nhưng trái lại, Kiêu Hiểu Kiêu, Kiêu hiểu về tôi được bao nhiêu? Tôi cao cao tại thượng? Căn bản Kiêu không có lòng đi tìm hiểu về tôi nên đương nhiên không biết! !”

Mặt Hiểu Kiêu thoát đỏ thoát trắng, lời Cận Ngữ Ca nói với cô kích thích quá lớn.

“Loại tình yêu mà Kiêu muốn có lẽ tôi làm không được, cũng sẽ không làm được. Nhưng tôi có cách của tôi, và luôn cố gắng vì nó!”

Nói đến lời này, tuy sắc mặt Cận Ngữ Ca vẫn tái nhợt như trước nhưng cảm xúc cũng đã được điều chỉnh, xoay người vào phòng ngủ.

Cánh cửa, đóng lại thật mạnh.

Hiểu Kiêu đứng ở trong phòng khách, vẫn duy trì tư thế vừa rồi, vẫn không nhúc nhích. Xung quanh thực im lặng, chỉ có thể nghe thấy nhịp đập của con tim. Cảm giác đau trên mặt đã biến mất, Cận Ngữ Ca xuống tay cũng không nặng, trong lòng cô cảm giác lúc này cũng khó để bình tĩnh như cũ.

Cận Ngữ Ca là một người kiêu ngạo, nếu không cần thiết, rất ít biểu đạt ý nghĩ trong lòng mình. Cho nên, Hiểu Kiêu luôn phải ở trạng thái suy đoán, nghiền ngẫm. Tuy Kiêu cảnh quan luôn sắc sảo nhưng đối với việc này lại không mấy thông suốt, nhiều khi không nắm bắt được trọng điểm. Lần bị thương này, cô dường như thấy được một ít hy vọng, nên đêm nay mới dám thất thường. Nhưng những lời Cận Ngữ Ca nói làm cho Hiểu Kiêu khiếp sợ, tuy lạnh

lòng nhưng thấy được sự quan tâm, lo lắng, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Nhưng mà trở mắt xem ra, dường như lại rơi vào ngõ cụt .

Kim đồng hồ gỗ từng giây từng giây trôi qua, gần tới 1 giờ. Hiểu Kiều sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu, quyết định ngẩng đầu lên. Chưa xót lắc lắc cái cổ cứng ngắc, nhắm cánh cửa phòng ngủ , hít 1 hơi xoay người đi vào.

Bóng tối hắc ám bao trùm bên trong, ánh trắng sáng soi rọi xuyên quan bức màn lụa mỏng. Cận Ngữ Ca nằm ở cạnh giường, mái tóc thả dài trên gối, bóng dáng gầy yếu mà đơn bạc.

Hiểu Kiều nhìn thấy có chút đau lòng, đi qua đi lại, sau đó nhẹ nhàng bật sáng đèn ngủ.

Ánh sáng bất ngờ, Ngữ Ca mắt nhắm mày nhủ nhắm chặt mắt. Hiểu Kiều ngồi xổm trước giường nhìn cô, miệng vết thương trên đùi đau âm ỉ, nên đặt móng ngời thẳng xuống mặt đất.

Ánh sáng ngọn đèn chiếu xuống cánh tay trắng nõn nà lộ ra ngoài chăn của Ngữ Ca, móng tay mượt mà sáng bóng. Hiểu Kiều vươn tay qua, nhẹ nhàng nắm bàn tay.

Chủ nhân bàn tay như muốn giấy thoát, lần này Hiểu Kiều cũng rất kiên trì, kiên quyết không chịu buông tay. Ngữ Ca giẫy 2 cái không được thì thôi, không kiên trì nữa, mắt vẫn nhắm như trước không chịu mở.

“Ngữ Ca, ” giọng nói dịu dàng, trầm thấp, và bình tĩnh,

“Xin lỗi.”

Cận Ngữ Ca nằm nghiêng, chân mày khẽ nhướng lên 1 chút, ngoài ra không có thêm phản ứng gì khác.

“Đúng vậy là tôi không tốt, chỉ nghĩ cho bản thân, sơ sót rất nhiều chuyện. Sau này, tôi sẽ không như vậy, sau này chúng ta không như vậy được không?”

Hiểu Kiều ngừng dừng lại, nhìn xem Ngữ Ca, có vài phần ngập ngừng,

“Tôi không nói đùa đâu, lúc này.. lúc này là tôi nói lung tung, không phải thật a... Tôi rất để ý đến em a, làm sao có thể giỡn chơi được, lúc tôi bất tỉnh, đầu ...”

Giọng Hiểu Kiều càng nói càng thấp, đầu chậm rãi gục nữa, vùi vào trong cánh tay. Nhất thời rồi rầm chán nản như 2 năm trước. Nhưng nếu như vậy thẳng thắn thừa nhận, vẫn là cảm thấy được khó có thể mở miệng.

Cũng tốt, đơn giản nói ra đi, đã phí thời gian hai năm , nếu cứ như vậy, không biết tiếc nuối ra sao nữa. Sai rồi, cũng phạt, nhận thức sai, có lẽ sau này sẽ được đi.

Cận Ngữ Ca từ từ mở mắt, nhìn người cầm lấy tay của mình, đầu tóc nằm ở trước mắt mình. Một mùi hương tuyết từng quen thuộc bay vào mũi, làm phân tán sự tức giận của cô. Nhưng mà, vẫn như cũ không đáp lại.

1 lúc sau, Hiểu Kiều đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt hoen đỏ, giọng mũi rất nặng nề,

“Ngữ Ca.”

Có chút nghẹn ngào, còn mang chút cảm xúc làm nũng. Mặt Cận Ngữ Ca vẫn không chút thay đổi, nhưng mà trong ánh mắt, đã từ từ chuyển sang dịu dàng. Hiểu Kiều nhìn chăm chăm cô, từ từ lại gần.

Nhẹ nhàng hôn lên khóe môi. Lúc đó, tay còn nắm thật chặt đặt giữa 2 trái tim, cảm giác không đồng dạng. Cận Ngữ Ca không có tránh đi, khi tiếp xúc với đôi cánh hoa môi mềm mại, thì nhắm con mắt lại.

Chỉ là khẽ hôn, Hiểu Kiều liền rút lui, nháy mắt mấy cái, đôi môi mỏng cong lên mỉm cười.

Cận Ngữ Ca không nói được lời nào, chỉ hé một chút khóe môi, như là một môi, xốc chắn trên người, phủ lên toàn thân. Nhưng tay vẫn để trong lòng bàn tay của Hiểu Kiều không có ý giẫy ra như vậy.

Cánh tay Hiểu Kiều bỗng nhiên trở thành chiếc gối, đôi mắt lóe sáng liền xốc chắn móng leo lên giường nằm, xoay người ôm Ngữ Ca vào lòng. Bàn tay đặt sau cổ bóng loáng, chớp mũi cọ qua cọ lại trên mặt,

“Ừ, thơm thật.”

Cận Ngữ Ca di chuyển một chút bả vai, tránh đi cơn ngứa rỗi này,

“Đi tắm đi.”

“Cùng nhau a.”

“Đừng mong.”

“Vậy nếu không tắm sạch...”

“...”

Phía sau tấm màn rất dày, ánh trăng muốn soi rọi xuyên thấu cũng không có cơ hội.

Sau một lúc được đặt xá, Kiều cảnh quan bắt đầu càng quấy.

“Ngũ Ca.”

Không ai để ý cô.

“Sau này em cũng không thể cho tôi 1 cái xưng hô thân mật sao?” Tự nhìn tự nói.

“Hả?” Cận Ngũ Ca không rõ ý này.

“Thí dụ như, honey a, mật ong a, trái tim bé bỏng a, đại loại vậy, như vậy tôi có thể cảm giác được tình yêu của em.”

“Có bị bệnh không?”

“Chính là mỗi lần em đều lòi cả tên cúng cơm của tôi ra kêu. Tôi vừa nghe em kêu Kiều Hiểu Kiều, tôi đã nghĩ đến nghiêm mình cúi chào...”

“...”

“Ngũ Ca, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không?”

“Cái gì?”

“Chẳng hạn, giống người khác vậy, rất bình thường, um, ở cùng một chỗ.”

“Được, vậy Kiều đi đi.”

“Vi sao?”

“Không ai ngay từ đầu sẽ chung chăn gối.”

“A, chờ ngày mai, chúng ta lại bắt đầu lại một lần nữa là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Quà

Vùng biển rộng lớn mênh mông mịt mờ hiện ra, không thấy rõ cảnh vật xung quanh, bãi biển thật ảm áp cảm giác này như đôi môi mềm mại của Kiều Hiểu Kiều đang tỉnh té nhẹ nhàng vuốt ve làm cho con người ta cảm giác được ở chỗ sâu hút của cơ thể cũng phải rung động. Sóng biển trào dâng từng đợt, hết đợt này tới đợt khác, thân thể như bị từng đợt sóng biển dịu dấp, cảm giác như trầm luân vào đáy biển sâu hút. Một đợt rồi lại một đợt khoái cảm dần dần lan rộng, quét qua từng lỗ chân lông đến toàn bộ cơ thể, mang đến cảm giác như chìm ngập trong niềm vui thích tột cùng.

Đột nhiên một đợt kích thích mạnh liệt trào dâng, Cận Ngũ Ca mơ hồ rên rỉ thứ âm thanh liễu trai nơi cổ họng, ý thức hỗn độn bắt đầu được khôi phục từ từ, rất nhanh liền thức tỉnh. Nhưng lại muốn tiếp tục nhắm mắt chờ đợi cơn khoái cảm trong lòng và cơ thể từ từ đi qua.

Chết tiệt! Như thế nào mới sáng sớm lại mộng tỉnh như vậy!

Nhưng mà, cái loại cảm giác khoan khoái rung động trên cơ thể không hề có bất kỳ dấu hiệu nào trùng xuống mà cứ như thủy triều mãnh liệt trào dâng. Ở trên ngực cùng với cơ thể mang đến những xúc cảm kỳ dị làm cho Cận Ngũ Ca cảm thấy có gì đó bất thường.

Hoi hoi mở mắt liền thấy Kiều Hiểu Kiều cười toe toét, mang theo biểu cảm giảo hoạt sau khi thực hiện trò đùa dai. Một tay phủ trên ngực cô, bàn tay còn lại không cần nhìn cũng biết sờ đi nơi nào. Cận Ngũ Ca kịp phản ứng, ảo mộng vừa rồi là do kẻ trước mắt khôi xương, máu tràn lên não, hận không thể lập tức đá cô một cước xuống giường.

“Đồ vô lại...” Nhưng mà trước tình cảnh này, dường như không còn sức lực để hành động như ước muốn, chỉ có thể cắn răng phun ra câu nguyên rủa mãi mãi không thay đổi kia.

Kiều Hiểu Kiêu cười càng thêm đắc ý, ngừng động tác trên tay, giả bộ hỏi,

“Muốn tiếp tục sao?”

Cận Ngữ Ca nâng một tay đặt trên mặt cô làm bộ muốn đẩy ra, ngay sau đó đã bị một đạo lực đủ mạnh xuyên qua chỗ sâu kín, từng đợt co giật khoái cảm, đập tan những suy nghĩ của cô, cũng đem những lời sắp nói ra trôi đi vào nơi xa xăm không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Kiêu Hiểu Kiêu trườn lên người cô, kề sát tai cô nói nhỏ,

“Có người muốn tôi a, tôi phải đi thăm nó một chút...”

Vừa nói, động tác trên tay không ngừng, hơi thở bên tai truyền khắp toàn thân. Cận Ngữ Ca vừa nghĩ muốn phản kích, rốt cục cái khí thế mạnh mẽ đó cũng không còn, lộ ra vẻ yếu đuối, dịu ngoan hiếm có, Kiêu cảnh quan thực hiện được gian kế tùy ý muốn làm gì thì làm.

Kiều Hiểu Kiêu ôm cô hôn thật lâu, khi vừa mới chấm dứt, Cận Ngữ Ca liền đứng dậy mặc quần áo, xuống giường tắm rửa. Kiêu cảnh quan ôm ấp khoảng không rất là khó chịu, nắm chặt gối đầu đem mặt vùi vào nói lầm bầm, sau đó bị cô hai kéo chăn trùm từ chân đến đầu nhắm mắt làm ngơ!

Đồng hồ tiên sinh rất có trách nhiệm đúng thời gian liền hát vang ca khúc thâm tình rời giường, Kiêu cảnh quan giờ tay tắt cái búp biến nó thành người câm. Cảm thấy bị quấy rầy, Kiêu Hiểu Kiêu đưa tay sờ sờ ở phần giường bên cạnh, chỉ đụng đến một khoảng không trống trơn, không cam lòng hát chần thức dậy, lại đành phải cam chịu số phận là Cận Ngữ Ca thực sự không có ở phòng ngủ.

Xỏ dép lê đi ra khỏi phòng, nghe thấy trong bếp có tiếng động, Kiêu Hiểu Kiêu cầm bàn chải đánh răng đi vào, thấy Cận Ngữ Ca đang ngồi ở bàn bên cạnh ăn điểm tâm

Vẫn như cũ là miếng bánh mì đã được cắt gọn, 1 ly sữa, tất cả đều không có khác gì so với trước kia. Hiểu Kiêu rót một ly nước súc miệng, trở lại bên cạnh bàn ăn ngồi xuống. Đưa tay qua lấy bánh mì, A? Dĩ nhiên là đã nướng qua. Ngẩng đầu nhìn Cận Ngữ Ca, cô hai cũng đang nâng mắt nhìn cô, nhìn thấy cô nhìn, rồi lại tránh ánh mắt. Hiểu Kiêu đưa tay sờ vào ly sữa, cũng là nóng.

“Hôm nay là làm sao vậy?”

Cận Ngữ Ca nuốt đồ ăn trong miệng xuống, mới mở miệng, “Kiêu cảnh quan không phải ghét bữa sáng không có độ ấm sao?”

Hiểu Kiêu gạt mình, “Cho nên nướng bánh mì, sữa cũng nóng?”

Cận Ngữ Ca không đáp lời.

“Nhưng mà ——” Hiểu Kiêu mặt nhăn nghiêm túc nhìn thứ đồ ăn đơn giản nhất ở trước mặt, “Em chiên cái trứng cũng được a...”

Cô hai Cận cô một cái, “Chiên...”

“Nào có?”

Kiều cảnh quan liếc nhìn trên bàn bếp thấy 1 đồng hồ đun vỏ trứng.

“Thùng rác...”

Một sự im lặng. Kiêu Hiểu Kiêu rất muốn nhin cười, đến mức bộ mặt biểu hiện vô cùng dữ tợn.

“Kiêu cười cái gì? Tại sao Kiêu không thức dậy làm?” Cận Ngữ Ca không nhin được, hơi buồn bực.

“Ngay cả cười cũng không được sao,” Biểu hiện của Hiểu Kiêu vẫn rất tươi rói, “Còn nói tôi là tổ trưởng cảnh sát Thái Bình Dương...”

Nói xong đẩy ghế đứng lên, cầm lấy 1 bát thủy tinh đổ sữa vào, bỏ thêm 2 cục đường trắng, chấm bánh mì và ăn.

Cận Ngữ Ca bung ly, nhẹ giọng giải thích,

“Một mình em ăn điểm tâm đương nhiên đơn giản,” nhìn Hiểu Kiêu, có chút chần chừ mới tiếp tục nói, “Sau này, Kiêu thường ở lại đây ăn....Em gọi bọn họ mang lại...”

“Không cần.” Không cần suy nghĩ Kiêu cảnh quan liền cự tuyệt, Cận Ngữ Ca nghe xong, trong mắt lộ vẻ buồn bã, cúi đầu ăn, không nói gì nữa.

Hiểu Kiêu liền cầm bát uống 1 hớp sữa, ngẩng đầu, trên vành môi còn dính 1 lớp sữa mỏng.

“Sau này, khi tới đây tôi sẽ làm bữa sáng.”

“Kiêu hả? Kiêu sẽ làm?” Ngữ Ca có chút bất ngờ.

“Tôi có thể học a, chỉ cần có lòng, cái gì cũng sẽ học ah ? Bây giờ đang rảnh, tôi có thể về nhà theo mẹ học hỏi tay nghề. Dù sao, tôi cũng thích bữa ăn sáng kiểu Trung Quốc, cháo a, trứng chần nước sôi a, bánh canh a gì gì đó, ăn xong rồi cả buổi sáng đều cảm thấy thực thoải mái. Còn em ? Em thích ăn cái gì?”

Cận Ngữ Ca suy nghĩ một chút, “Em không sao cả, cái gì cũng được.”

Hiếu Kiều lấy giấy ăn lau miệng, dựa lưng vào ghế, cười mà như không cười nhìn nàng,

“Có cái gì làm em cảm thấy thú vị ?”

Ngữ Ca ngừng tay 1 lát, ánh mắt ngheh đón, không nói một lời. Đột nhiên, Hiếu Kiều tươi cười thật to,

“Có phải hay không đáp án chỉ có một? Là tôi phải không?”

Gương mặt lộ ra vẻ đắc ý tựa như ánh sáng chói chang của mặt trời, đôi mắt lấy một cái xem thường, rồi cục thành thành thật thật đi rửa mặt đánh răng .

Cách ngày, buổi chiều đi làm, Cận Ngữ Ca mới vừa duyệt xong 1 dự án kinh doanh, Hắc Miêu Cảnh Trường lại nhảy múa trên màn hình, vừa nhận cuộc gọi chợt nghe thấy 1 loạt âm thanh kỳ quái,

“Đồng yêu đồng yêu, tôi là đồng hai, có cái gì phân phó mời chỉ thị! Xong!”

Khóe môi Cận Ngữ Ca cong lên tươi cười không ngớt, giọng nói cũng nhẹ nhàng hiếm thấy, “Ồ đâu?”

“cách em vuông góc 90m, khoảng cách 200m, theo công thức tính toán cạnh dài của hình tam giác, bây giờ chúng ta cách nhau 219. 32m. Báo cáo xong!”

“Lại trốn việc ?”

“A ——” Kiều Hiếu Kiều giọng nói vô lại, “Đúng là nhà tư bản bóc lột, đánh chết cái nết không chừa a, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là vấn đề này, may mắn là tôi ăn lương nhà nước .”

“tiền lương nhà nước trả cho Kiều là do chúng em nộp thuế a, chẳng lẽ bọn em không có quyền giám sát công tác của Kiều sao?”

“Vậy bây giờ tôi muốn gặp người nộp thuế, muốn cảm ơn cô ấy đã duy trì công việc cho chúng tôi, duyệt không?”

Cận Ngữ Ca bật cười, “Lên đây đi.”

“Yes, madam!”

Sau khi Hiếu Kiều vào, Ngữ Ca đang bận rộn dọn dẹp, vừa ngẩng đầu nhìn thấy cô, sững sờ một chút. Chiếc áo màu đỏ làm cho nước da trắng như tuyết của cô óng ánh tươi đẹp như hoa đào, chiếc quần jeans màu đen ôm lấy đôi chân thon dài, cô đứng thẳng đối diện ánh sáng trông rất hấp dẫn. Cận tổng nhất thời thất thần nhìn không chớp mắt.

Cho đến khi Tiểu Quan mang cà phê vào, mới vội vàng thu hồi ánh mắt, cúi đầu che giấu.

Kiều cảnh quan hồn nhiên phát giác không ngờ mình có thể dùng sắc đẹp hạn chế của mình đi mê hoặc, nhiệt tình chào hỏi Tiểu Quan. Chờ đóng cửa, liền đặt mông ngồi xuống ghế sofa,

“Rất cục cũng có người chiêm ngưỡng vẻ đẹp này ! Không thể tưởng tượng được tôi cũng có ngày hôm nay!”

Cận Ngữ Ca nhún mày, “Kiều nói nhẩn nói cuội, than thờ gì đó?”

“Không có, cảm thán một chút mà thôi.” Hiếu Kiều tâm tình tốt lắm.

Ngữ Ca nghiêng đầu mở ngăn kéo ra lấy trong đó một chiếc túi màu xanh nhạt, từ trong đó lấy ra một hộp quà tinh tế, đứng lên đi đến chỗ Hiếu Kiều, đặt ở trên bàn trà.

“Ngày mốt là sinh nhật đúng không? Ngày đó em phải đi công tác, tặng quà trước cho Kiều.”

“A? !” Kiều Hiếu Kiều kêu to, giọng nói tràn đầy thất vọng, “tại sao lại là ngày đó a, không có em, cho tôi núi tiền cũng không có ý nghĩa a!”

Cô hai Cận vẫn thản nhiên, “Đúng vậy đã định từ sớm, hơn nữa ngày hôm sau sẽ trở lại . Ai kêu Kiều cố sinh ra vào ngày đó chứ?”

“vậy cũng nói được a?”

Kiều cảnh quan hiểu được chuyện này không thể thay đổi, cũng sẽ không nhiều rồi rắm, nhưng muốn kiếm có oán giận.. Một bên mở gói quà to, lấy ra 1 cái hộp vừa vặn đặt trong bàn tay, lắc lắc bên lỗ tai,

“Là cái gì? Nhấn kim cương sao?”

Cận Ngữ Ca liếc mắt một cái, trở lại phía sau bàn làm việc của mình, mặc kệ.

Mở hộp ra, là một khúc vải màu đen. Hiểu Kiều run rẩy mở ra, nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu hỏi Ngữ Ca,

“Đây không phải là đồng phục của công nhân quét đường sao? sao lại là màu đen a? Người ta không phải da màu trần bì a?” Lần này, Cận Ngữ Ca ngay cả liếc cũng lười, cúi đầu ký tên trên các giấy tờ ở trên bàn.

Hiểu Kiều quan sát một hồi, 1 ý tưởng loé lên,

“Không phải là áo chống đạn tàng hình trong truyền thuyết chứ? Từ đâu em có cái này a ? ? Đây không phải là chỉ có quân đội Israel mới có sao, nghe đồn cả CIA muốn 1 cái cũng khó a!”

Cận Ngữ Ca cũng không ngẩng đầu lên, “sau này mỗi ngày mặc cho em, nó mỏng như vậy mặc bên trong áo somi cũng không có phiền phức gì, ngoài trừ lúc tắm, những lúc còn lại cấm cởi ra!”

Nói xong , không có nghe ai đáp lại, ngẩng đầu liền thấy, Kiều Hiểu Kiều cởi quần áo, đang cúi đầu mang món quà mới mặc trên người. Thấy mệnh lệnh được chấp hành nhanh như vậy, Cận tổng cũng không cần phải nhiều lời nữa, liếm liếm vành môi, cúi đầu tiếp tục công việc dở dang.

Sau khi mặc xong món quà sinh nhật hàng hiếm, Hiểu Kiều giật giật, quả thật cảm thấy so với quần áo bình thường mặc trên người y chang nhau, một chút cảm giác không thoải mái cũng không có. Rất vui vẻ cười tít mắt, một bên vừa thắt lại nút quần áo, 1 bên đi vòng qua bàn làm việc, đến bên cạnh Ngữ Ca.

Cận Ngữ Ca nghiêng đầu nhìn cô, đưa tay chỉnh lại chỗ nhấn trên quần áo, gật gật đầu,

“Không sai, rất vừa.”

Hiểu Kiều dựa vào cạnh bàn, nhú 1 bên lông mi,

“Cái này tính là —— xong rồi?”

Cận Ngữ Ca ngừng bút, mắt mở ra rồi nhắm lại, dựa lưng vào ghế, hai tay đặt ở tay vịn, mười ngón đan vào nhau ngẩng đầu nhìn cô,

“Không hài lòng?”

“Em à, xem như em chưa tặng quà cho tôi, lần đầu tiên không ở bên cạnh, có phải nên bù đắp 1 chút gì không?”

Âm thanh cùng biểu cảm thật sự dịu dàng, Ngữ Ca có chút không quen, sau đó dời mắt tránh cái nhìn chăm chú,

“Phải bù đắp như thế nào?”

“Cũng không thể yêu cầu thêm 1 món quà sao?”

“Món quà gì?”

Hiểu Kiều ôm lấy cánh tay, từ sau lưng phóng tầm mắt qua cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, bên ngoài là san sát các toà nhà cao tầng nối tiếp nhau, mỗi toà nhà đều trưng bày 1 loại áp phích quảng cáo cỡ lớn để thu hút người xem đầy mạnh mẽ tiêu thụ hàng hoá. Suy nghĩ trong chốc lát, Hiểu Kiều mới đưa ánh mắt từ bên ngoài chuyển đến nhìn về phía Cận Ngữ Ca,

“Cho tôi 1 chút thời gian của em đi?”

“Hả?” Ngữ Ca khó hiểu.

“Sau này mỗi chiều thứ 7, đừng đi làm, ở cùng một chỗ với tôi. Giống như tôi nói hôm đó, chúng ta bắt đầu lại từ đầu được không?”

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đua Xe

Bốn phía thật im lặng, ánh mặt trời chiếu vào, mang không khí ám áp phủ lên con người. Thoạt nhìn, vẻ mặt Hiểu Kiều có vài phần mơ hồ, khi cô nói câu

kia, không tỏ ra bất kỳ thái độ gì, thật giống như đang nói “tí nữa, chúng ta đi uống nước được không”, đối phương nếu nhận, hai người đều vui mừng; nếu là cự tuyệt, thì chỉ cười cười thôi.

Cận Ngữ Ca cũng có chút ngẩn ngơ, không hiểu rõ Kiều Hiểu Kiều muốn biểu đạt hàm ý gì. Ngẩng đầu nhìn chăm chăm cô, muốn nhìn ra ẩn ý bên trong.

Hiểu Kiều bị biểu hiện của cô làm cho buồn cười, thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay qua nâng mặt Ngữ Ca lên, hôn nhẹ ở trán. Da thịt vừa chạm nhau, Cận Ngữ Ca lập tức nhắm mắt, sau đó lập tức mở ra lại, như trước nhìn người trước mắt.

“Phải thật sự xảy ra chuyện, chúng ta sẽ tiến lên hoặc trì hoãn, chạy máy một chút, nha?”

Cận Ngữ Ca không kịp phản ứng, gật gật đầu. Cô cảm thấy chạy máy một chút là cách nói có hàm ý, nhưng mà ——

“Vậy chịu rồi?”

Biểu hiện của Hiểu Kiều như hoàn toàn vô tội. Cận Ngữ Ca giật mình, trấn tĩnh lại bản thân, khẽ nhếch miệng, kéo bàn tay ở cổ mình xuống, đẩy gương mặt giả dối ở trước mình ra.

“Uy uy! Sẽ không quyệt nợ a?”

Hiểu Kiều mặt nhăn như 1 trái khổ qua, Cận tổng cúi đầu làm việc, 1 chút cũng không có động tĩnh gì.

“Quyệt nợ là có không đạo đức a? Hơn nữa, sinh nhật tôi, em cũng không ở bên cạnh, đáng thương cỡ nào...”

Tiếp tục quấy rầy, hơn nữa càng tiến lại càng gần, còn có xu hướng động tay.

“Được rồi sẽ không quyệt nợ.”

Cận Ngữ Ca không ngẩng đầu lên cũng chính xác chặn được bàn tay vurun tới, “Kiều qua kia ngồi chờ 1 chút, em kiểm tra hết điểm này, dẫn Kiều đi 1 nơi..”

Hiểu Kiều thu hồi tay, “Cái gì?”

“Đi chơi. Hôm nay không phải là thứ bảy sao, bắt đầu từ hôm nay trở đi được rồi.”

“Hả? Tốt như vậy?”

Kiểu cảnh quan được quá mong đợi nên rất vui vẻ, thu hồi An Lộc Sơn chỉ trảo, rút ra 1 quyển sách trên tủ sách, rất nhẹ lời ngồi trên ghế sofa chờ.

Nhưng mà với Cận Ngữ Ca cái gọi là một chút, ước chừng khoảng hơn 2 tiếng. Mãi cho đến gần 4 giờ, cô mới xong công việc. Trong khoảng thời gian, Hiểu Kiều rất im lặng, ngồi trên ghế sofa chăm chú đọc sách, nửa điểm thúc giục hay thái độ không kiên nhẫn đều không có.

Thấy Cận Ngữ Ca đứng lên, Hiểu Kiều mới duỗi thẳng thẳng lưng,

“Xong hết việc rồi?”

“Ừ, có thể đi thôi.”

“Cho tôi mượn sách này được không?” Hiểu Kiều khép sách lại, quơ quơ bìa sách trước mặt Ngữ Ca.

Cận Ngữ Ca cười nhẹ, “Kiều cứ lấy đi, nhà em còn một quyển.”

“Được.”

Hiểu Kiều gật gật đầu, cầm sách đi theo cô ra phía sau phòng Tổng giám đốc.

Cận Ngữ Ca dạo dò Tiểu Quan vài câu, dẫn theo Hiểu Kiều vào thang máy. Kiểu cảnh quan còn đang xem xét quyển sách trong tay, cúi đầu nhìn chăm chăm bìa sách.

Ngữ Ca nhìn cô, “từ bao giờ Kiều có hứng thú thưởng thức loại sách này? Không phải thích xem tiểu thuyết nhất sao?”

“Không có a, trước kia cũng thích xem. Nhưng mà do không có thời gian, cũng rất lười cuốn, tiểu thuyết dễ đọc. Nhưng mà quyển này đọc rất hay.”

Cận Ngữ Ca không nói gì, cong cong khóe miệng mỉm cười, dường như tâm tình rất tốt.

Thang máy dừng tới tầng hầm, nhưng cánh cửa lại không mở ra. Cận Ngữ Ca chạm vào bảng điều khiển, 1 bàn phím ẩn xuất hiện, cô bấm vài nút.. Hiểu Kiều nháy mắt mấy cái,

“Đây là cái gì?”

“Cánh cửa tầng hầm B3.”

“B3? Không phải chỉ có hai tầng hầm sao?”

Ngữ Ca không nói gì, rất nhanh, cửa thang máy mở ra, Kiều Hiểu Kiều hết nhìn bên ngoài, rồi lại nhìn người bên cạnh,

“Đây là —— hầm trú ẩn?”

Cận Ngữ Ca thật sự nhìn không được phải vậy cô 1 cách xem thường, tự mình ra khỏi thang máy trước. Hiểu Kiều nhanh chóng theo sau, vừa đi vừa đảo mắt nhìn bốn phía.

Nơi này làm cho người ta cảm giác hoàn toàn không giống như là hầm, chỉ là 1 đoạn đường ngắn, không có cảm giác lạnh lẽo, các ngọn đèn neon đều phẳng chiếu ánh sáng. Mặt tường được lát gỗ thô, phía cuối có 1 cánh cửa tự động. Cận Ngữ Ca đi đến, đầu ngón tay chạm vào bàn phím đặt ở cánh cửa, sau khi phát ra 1 tiếng đing, cánh cửa từ từ mở ra.

Kiều Hiểu Kiều đi sát theo sau, ánh mắt cùng miệng đồng thời mở to, con mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt.

Nhân viên Hoắc Bàn của Hiểu Kiều là một kẻ mê xe, sở thích là thu thập mô hình của các kiểu xe danh tiếng khắp thế giới, phần lớn tiền lương đều tiêu vào khoản này. Khi Hiểu Kiều tới nhà hẳn chơi, từng thấy Hoắc Bàn có hẳn 1 gian phòng để đặt những mẫu xe mô hình được phân loại rõ ràng, xem rất có giá trị.

Mà hiện tại trước mắt cô, là những hình ảnh phóng đại các mẫu xe mô hình của Hoắc Bàn, mấy chục chiếc xe sắp xếp ngay ngắn có trật tự bên trong căn hầm này, lặng lẽ làm tỏa ra thứ ánh sáng mang màu sắc thần bí u ám.

“Đây là... Bãi đỗ xe sao...”

Kiều cảnh quan có chút ngây ngốc. Khi xuất hiện 1 loạt các chiếc xe danh tiếng, làm cho vẻ mặt cô trở nên khác biệt, quả thật nhìn không thể hiểu rõ biểu thị ý gì.

“Bãi đỗ xe tư nhân, cũng có thể nói, là gara của em.”

Cận Ngữ Ca nói xong, đi vào. Hiểu Kiều đi theo phía sau, tỉ mỉ xem xét ngắm đánh giá những chiếc xe danh tiếng trên các tạp chí ô tô của Hoắc Bàn. Đi vào mới phát hiện, nơi này không chỉ là bãi đỗ xe, xung quanh xe được xếp thành từng vòng. Mỗi một chiếc xe đỗ ở phía trên cao và có thể trực tiếp chạy vài vòng xuống đây. Hơn nữa toàn bộ không gian bãi đỗ xe, cũng đủ tạo điều kiện cho các chiếc xe loại này chạy hết tốc độ. Mắt Kiều Hiểu Kiều như bị quá tải nhìn hoa cả mắt, thường thường phát ra tiếng quỳ kêu “Oa ác

”.

Ngữ Ca nện bước hơi mau, lưng thẳng thành thoi, hoàn toàn không để ý đến quái thanh quái khí phía sau.

Cuối bãi đỗ xe có 1 vách kính ngăn, bên trong là một quầy bar nho nhỏ. Trên quầy bar bằng gỗ này trưng bày các loại rượu và các loại ly không kém gì so với quán bar, điều đó càng tạo cảm giác khi nhâm nhi một ly rượu ở đây. Cận Ngữ Ca đi vào trong lấy ra 1 chai rượu và 2 chiếc ly để dài hình hoa Tulip, hướng về phía Kiều Hiểu Kiều đang lén lút chụp ảnh bằng chiếc di động nói,

“Khi đi chơi cất di động cho em, bằng không sẽ tịch thu.”

“Ách...”

Kiều cảnh quan nhanh chóng bỏ di động vào túi quần, giả bộ vô tội giờ tay, “Ha ha...”

“Chọn một chiếc đi, chúng ta đua.” Ngữ Ca không để ý tới, nâng cầm đi về phía xe.

Hiểu Kiều kinh ngạc, “Tôi? Cái gì? ...”

“Kiều không phải biết lái xe sao?”

“Biết...”

“Vậy chọn một chiếc.”

“Tùy ý chọn sao?”

“Ừ..”

Kiều Hiểu Kiều hỏi rõ ràng, lập tức nóng lòng chọn lựa, sợ Cận Ngữ Ca thay đổi ý không cho cô chơi nữa, chỉ vào một chiếc xe thể thao 2 cửa màu xanh ngọc bên cạnh,

“Chiếc này được rồi.”

Cận Ngừ Ca cười mà như không cười gật gật đầu, xoay người đem ly rượu đặt ở phía đầu xe, 1 chất lỏng màu đỏ thẫm được rót dần vào ly cho đến khi nửa ly thì thôi.

Kiều Hiểu Kiêu cười nửa miệng, nháy mắt mấy cái.

Ngừ Ca liếc cô một cái, rồi đặt 1 cái trên đầu 1 chiếc xe màu đỏ, và cũng rót vào nửa ly rượu.

“Được rồi, xe cũng không khóa, trực tiếp khởi động là có thể chạy.”

Nói xong, mở cửa xe đi vào. Chiếc xe màu đỏ nhanh chóng trượt xuống, dừng lại sòng đôi. Kiêu Hiểu Kiêu nhìn ly rượu ở đầu xe, hiểu được hàm ý, trong lòng thầm nghĩ: rất muốn xem kỹ thuật của tôi sao?

Sau khi mở cửa xe, tiếng ai oán thứ hai liên tiếp vang lên, chỉ được đẹp mã, tự nhiên chọn một chiếc xe cùi. bây giờ, thật sự không còn mặt mũi nào hết, đành phải không tình nguyện đi vào.

Xe Cận Ngừ Ca đứng song song ở bên cạnh, Hiểu Kiêu nghiêng đầu nhìn qua, Cận Ngừ Ca cũng đang nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt lộ ra nụ cười tươi rói kỳ diệu. Không đợi Hiểu Kiêu kịp phản ứng, động cơ vừa nổ, xe Ngừ Ca đã sắp không thấy bóng dáng.

Kiều Hiểu Kiêu nhăn nhó kiểm tra những sắp xếp quen thuộc bên trong xe, vô cùng cẩn thận khởi động xe, nhưng cũng không ngừng than thở,

“Tôi so không bằng em, tôi biết 1 chút là tốt rồi, lỡ may quấy banh, chẳng phải là bán mình đền xe? Còn có ly rượu này, đồ nhiều khó coi.”

Chính là, sau khi từ từ nắm rõ kết cấu xe, đem những suy nghĩ ban đầu vứt qua 1 bên. Cứ như vậy không ngừng gia tăng tốc độ, thật sự là có chút giật gân. Hơn nữa, so với cảm giác đua xe trong trò chơi điện tử hoàn toàn khác xa, chỉ qua vài vòng, cảm xúc Kiêu Hiểu Kiêu hoàn toàn bị khống chế, nắm chặt tay lái, hai mắt trợn lên nhìn chăm chăm Cận Ngừ Ca ở phía trước, đem chân ga đạp vào nhả ra như đang sử dụng máy may kiểu cũ.

Ly rượu ở đầu xe đã sớm bị người thứ nhất tăng tốc làm ngã, sau đó lăn đi đâu cũng không rõ. Hiểu Kiêu cũng đành phải cam chịu, vì mục tiêu đuổi theo xe Cận Ngừ Ca. Rõ ràng đã có sự khác nhau về trình độ và kỹ thuật, không biết cô đã bị bỏ lại bao nhiêu vòng.

Cận Ngừ Ca như đang cố ý thị uy, mỗi lần vượt qua cô liền minh họa kích thích Hiểu Kiêu một chút, làm cho huyết áp Kiêu cảnh quan căng như dây đàn, thế nhưng tài nghệ không bằng người, chân ga đạp cũng không tốt. Đợi cho đến khi tâm ma ganh đua háo thắng của cô không còn, Cận tổng vô cùng đắc ý mới dừng xe lại ở vạch xuất phát.

Từ trong xe bước xuống, đi đến chiếc xe bên cạnh, nhìn vẻ mặt khó chịu của Kiêu Hiểu Kiêu đóng sầm cửa xe đi tới,

“Thế nào?”

“Khụ!” Kiêu Hiểu Kiêu háng giọng một cái, “Rất tốt.”

Cận Ngừ Ca đưa tay lấy ly rượu không hề suy suyển trên đầu xe mình, đưa vào miệng nhấp 1 hơi, nhìn 1 đồng hồ hỗn độn trên đầu xe của Hiểu Kiêu, cười mà không nói gì. Kiêu Hiểu Kiêu thấy cô không tỏ vẻ gì, từ từ mở miệng nói.

“Đồ cho em a, em tự mình rót, thì không phải uống 1 mình a.”

Cận Ngừ Ca lộ vẻ mặt trêu tức. Kiêu Hiểu Kiêu vừa nhìn ly rượu trong tay cô, vừa nhìn cô, khóe miệng từ từ nhếch lên, khẽ sát đặt bàn tay trên vòng eo nhỏ nhắn,

“Kiêu nói không là không sao?”

Đang nâng ly đưa tới miệng, Ngừ Ca không phòng bị, bị ôm bất ngờ, sắc 1 cái, bắt đầu ho khan. Hơi thở kịp thông thì đã bị Hiểu Kiêu nhào vô hôn rồi.

Cận Ngừ Ca rất nhanh chóng kịp phản ứng, thả lỏng cơ thể của cô trong lòng Hiểu Kiêu, ở nơi này dưới sự bao quanh bởi mấy động cơ sắt thép, cùng Kiêu cảnh quan hôn thật lâu thật dài.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tình Yêu

Trong không khí nhàn tản của 1 chiều thứ bảy, bên trong bãi đậu xe ở tầng hầm tòa nhà Cận thị ít có ai lui tới, Kiêu Hiểu Kiêu ngồi trên mui 1 chiếc xe

bất kỳ, Cận Ngữ Ca dựa vào lòng cô, tay ôm thắt lưng tìm kiếm 1 vị trí thoải mái, 2 người cùng nhắm nháp ly rượu, nhẹ nhàng cùng nhau trò chuyện, hưởng thụ thế giới 2 người chưa bao giờ có.

"Tại sao đặt nhiều xe ở đây vậy?"

"Thích."

"Tại sao lại thích mấy khối sắt này?"

"Tại sao không thể thích? Giống Kiều nói em có thể đi nghiên cứu pha cà phê, cũng có thể nghiên cứu rượu đỏ, " Cận Ngữ Ca chuyển động ly rượu trong tay,

"Nhưng mà, không ai lại đi để ý thứ mình không thích. Vì vậy đối với em mà nói, tốc độ và đẳng cấp là không khác nhau. Xe là không giống nhau, phải có xuất xứ nổi tiếng, phải có tính năng bậc nhất, và phải không được nhiễm bụi."

"Phải giữ sạch kể cả khi ruồi bọ chết chồng 2 chân!" Hiểu Kiều ngắt lời.

"Tại sao có thể cho phép nơi này có ruồi bọ? !" Cận Ngữ Ca quay đầu, nhìn cô trách móc. Kiều Hiểu Kiều hai khóe miệng rũ xuống, uống rượu, không nói lời nào.

"Định kỳ có chuyên gia đến kiểm tra, bảo dưỡng và vệ sinh, cam đoan mỗi một chiếc xe ở đây lúc nào cũng được bảo trì ở trạng thái tốt nhất. Em không thích đồ của em có một chút tý vết nào."

"Em thường mua xe sao?"

"Không, phần lớn là ông nội mua tặng em, còn có mấy chiếc là hàng quý của bạn ba. Hàng năm, khi đến sinh nhật của em, họ tặng quà chủ yếu là xe. Ngẫu nhiên gặp được chiếc đặc biệt thích, em mới tự mình mua."

Hiểu Kiều suy nghĩ một chút, "Nhưng mà tôi mua không nổi xe a. Ừ -- chờ đến sinh nhật em, tôi mua xe mô hình tặng em được không? Hàng năm sinh nhật tặng em một chiếc, chờ đến khi chúng ta già, cũng có thể có thật nhiều... Có thể ở nhà xây 1 bãi đỗ xe mô hình giống nơi này. Dù sao đến khi đó chúng ta cũng không lái xe được, chúng ta có thể dùng remote, đưa xe trong nhà a... 1 bên phơi nắng 1 bên đưa xe, hầm súp trong bếp, cả nhà đầy hương thơm..."

Khi nói những lời này, Hiểu Kiều ôm chặt người trong lòng, lắc lư từng nhịp, âm điệu vui tươi, tựa hồ nhìn thấy cảnh đó trước mắt. Cận Ngữ Ca thoải mái dựa vào cô, cười nhẹ nhàng, "Đeo kính lão đưa xe sao?"

"Có thể a! Để tôi coi coi -- "

Hiểu Kiều liền xoay người, nâng cằm Ngữ Ca lên, "um, em mang kính lão mà nói nhất định sẽ rất giống một người."

"Ai?"

"Thúy thúy bà bà."

Dùng khuỷu tay huyếch 1 cái, "Đi chết đi!"

Lời nói vừa dứt, Cận Ngữ Ca tự sốc với chính mình, có chút hối hận vì đã lỡ lời. nhưng Hiểu Kiều thật ra hồn nhiên chưa hiểu, cảm thấy đau, lại cười rộ khanh khách lên,

"Làm sao vậy a? Thúy thúy bà bà rất hiền lành a..."

"Khi già rồi..."

Ngữ Ca nghiêng người, giơ tay lên vuốt vuốt tóc Hiểu Kiều, ánh mắt cũng có một chút thất thần, "Kiều cũng như vậy, tốt đẹp..."

Kiều Hiểu Kiều tươi cười không giảm, "Làm sao có thể còn như vậy? Khi đó tóc đã bạc, không còn răng, trên mặt đầy nếp nhăn, thì giống như vậy -- "

Nhăn nhặt nhăn mũi làm mặt quỷ, kẻ sát Cận Ngữ Ca, trán chạm trán,

"Có phải sẽ chê tôi xấu, không muốn tôi không?"

Cận Ngữ Ca thuận thế vòng tay quanh cổ cô, nổi lên hưng trí, "Sẽ!"

"Sẽ? Sẽ sao?"

"Sẽ!"

"Nói lại? !" "

"Ha ha..."

Ra ngoài dùng buổi tối, Hiểu Kiều theo Ngũ Ca trở về nhà. Mọi việc cũng như bình thường, Ngũ Ca sau khi nghỉ ngơi 1 chút, liền ngồi xuống trước bàn làm việc. Hiểu Kiều còn đang chăm chú đọc quyển sách cả ngày chưa đọc xong, cũng không có quấy rầy cô nữa. Ngồi xếp bằng trên sofa, chuyên tâm đọc sách.

Một lát sau, chuông cửa đột nhiên vang lên.

Hiểu Kiều ngẩng đầu, nháy mắt mấy cái nhìn về phía Cận Ngũ Ca, ánh mắt nghi vấn. Cận Ngũ Ca cũng không ngẩng đầu lên,

"Đi mở cửa đi, là Hoan Nhan."

"Tôi mở?"

Ngũ Ca lúc này nhìn cô, "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì."

Hiểu Kiều đem sách đặt trên bàn, mang dép lê, đi ra mở cửa.

Cửa mở, Cận Hoan Nhan vừa nhìn thấy cô, biểu cảm rất kỳ lạ, trở nên hứng thú vô cùng. Nói cũng không nói gì, đi vào cũng không đi, nhìn chăm chú mặt Hiểu Kiều, ánh mắt chứa nhiều xúc cảm.

Kiều Hiểu Kiều bị nhìn có chút run rẩy, mắt đảo đảo, giữ lấy cửa, cũng không biết nói cái gì.

Cận Ngũ Ca không nghe thấy tiếng gì, có chút ít kỳ lạ,

"Làm sao vậy?"

Hiểu Kiều lúc này mới di chuyển sang một bên, Cận Hoan Nhan nhìn cô 1 cách xem xét, đi vào, thay dép rồi đi thẳng đến chỗ Cận Ngũ Ca.

"Chị -- "

"Hả?" Cận Ngũ Ca theo thói quen phát ra âm thanh, bút vẫn đang xoay trong tay, xem xét 1 tập hồ sơ, thuận miệng trả lời.

"Chị đúng thật là hiểu về ông nội, ông quả nhiên có hành động, thật sự là cáo già a..."

Nói xong, thả mình xuống túi nệm trong phòng sách, duỗi thẳng chân, thở một hơi.

Cận Ngũ Ca ngẩng đầu nhìn cô bé một cái,

"Âu Dương không có việc gì chứ?"

"Không có, em từng nói với ông nội, nếu Âu Dương bị mất 1 sợi lông, em sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Cận gia. Ông nội có thể cũng kiêng kị, nên không có ra tay với con người."

Cận Ngũ Ca gật gật đầu. Hoan Nhan nhìn thoáng qua thấy Kiêu Hiểu Kiều sau khi đóng kỹ cửa, trở lại ngồi xuống ghế sofa, lại nhìn Cận Ngũ Ca,

"Chị -- "

Ngũ Ca giương mắt, thấy vẻ mặt treu tíc của cô bé, bất động, mặt vẫn như trước không chút thay đổi. Cận Hoan Nhan hé miệng, đảo đảo mắt, đứng lên, đi đến sofa, ngồi xuống bên cạnh Kiêu Hiểu Kiều.

Cánh tay quàng sang ôm cổ Hiểu Kiều, cô 3 kéo dài giọng nói,

"Kiều cảnh quan -- "

Đột nhiên có thân thể tiếp xúc làm cho Hiểu Kiều rất ngỡ ngàng, chưa kể còn thoang thoang mùi hương như Cận Ngũ Ca truyền đến, cơ thể cô đông cứng, khịt khịt mũi, hơi hơi nghiêng đầu..

Ở cách đó không xa Cận Ngũ Ca đứng lên, biểu cảm tuy rằng bình tĩnh, trong mắt chợt hiện lên 1 ánh nhìn khó chịu nhưng cũng không có thoát khỏi cặp mắt của Hoan Nhan.

"Đã trễ thế này, chị còn ở nhà chị em.. Có chuyện gì sao?"

Kiều Hiểu Kiều cười cười, liếc nhìn Cận Ngũ Ca một cái, dùng thẻ đánh dấu đặt vào trang sách đang đọc, khép lại sách,

"Tuý ý tâm sự."

"Tán gẫu cái gì?"

"Thơ từ ca phú cho đến nhân sinh triết học."

"Xem tuyết xem ánh trăng?"

"Nhìn nhau cả hai không chán."

Cận Hoan Nhan phì cười, đưa tay lên vuốt vuốt tóc của Kiều Hiểu Kiều, hướng về phía Cận Ngữ Ca,

"Chị, cô ấy thật đáng yêu a..."

Cận Ngữ Ca cúi đầu, sờ sờ thái dương, không nói nên lời.

"Tặng cho em được không?"

Nghe thấy câu này, mặt cả 2 người đều đầy hắc tuyến. Khóe miệng Hiểu Kiều run rẩy, bất đắc dĩ quay đầu nhìn cô 3 tiếp xúc thân mật với cô. Cận Hoan Nhan ước chừng cũng hiểu được việc cướp người đoạt tình cũng rất khó mà thành công, rất là khẳng khái tỏ thái độ,

"Cùng lắm thì em đổi Âu Dương với chị!"

Cận Ngữ Ca khôi phục bình tĩnh, lật 1 trang tài liệu, âm điệu bình thản,

"Không đổi."

Bị cự tuyệt, cô ba rất khó chịu, "Nhỏ mọn như vậy..."

Ngữ Ca liếc cô một cái, không đáng để ý tới.

Ở cách mấy km có 1 quán bar, Âu Dương Thông đang ở quầy bar nói chuyện phiếm với bartender, không ngờ đột nhiên bị rùng mình, nháy mắt mấy cái, xoay người nhìn nhìn sau lưng, cũng không thấy được cái gì, thật sự chẳng biết tại sao.

Nhưng mà, cô ba tựa hồ cùng Hiểu Kiều rất có tiếng nói chung, rất nhanh liền nói chuyện khí thế ngất trời. Cận Ngữ Ca bận chuyện của mình, mặc kệ các cô.

Rồi đề tài nói về Cận Ngữ Ca, cô không muốn nghe cũng không có cách nào ngăn cản những lời này bay vào lỗ tai.

Cô ba nhà họ Cận thương chị mình nên sốt ruột, ân cần dạy Kiều cảnh quan,

"Người phụ nữ giống chị em, không chỉ nói 1 trăm, thậm chí 1 triệu cũng tìm không ra, chị nếu không biết quý trọng..."

Kiều Hiểu Kiều nhếch miệng, "Em yên tâm, người giống chị em trở mặt như thay quần áo, ngoại trừ tôi Kiều Hiểu Kiều, không có người thứ hai yêu cô ấy."

"Ách..."

Cô hơi há miệng sững sờ, tâm trí của cô quay cuồng với ý nghĩa sâu xa của những từ này, vì vậy cô hiểu được dư vị, có ý nghĩa và cười rất hài lòng. Đây thực sự là tình cảm sang trọng bất ngờ, quay lại nhìn chị mình, thấy khuôn mặt trắng trắng hồng hồng nhìn đoán không ra.

"Ác ~" Cận Hoan Nhan phát ra một tiếng kêu quái dị.

Cận Ngữ Ca nghe được nửa câu, đầu muốn bốc hỏa, sau khi nghe xong nửa câu còn lại cảm thấy ảm áp cả trái tim. Cận Hoan Nhan ồn ào làm cho cô vừa thẹn vừa giận, rốt cục không thể nhịn được nữa, cầm cây bút trên tay gõ gõ mặt bàn,

"Hai người rảnh quá phải không?!"

Cận Hoan Nhan cảm thấy được đây là lúc nên biến đi, đá lông nheo với Kiều Hiểu Kiều, từ sofa đứng lên,

"Được rồi được rồi, thật sự mối quan hệ thân ah, đâu cần phải đuổi người như vậy. Xin thông báo, ngày mai ba mẹ trở về, bà nội gọi chị về nhà ăn cơm."

Cận Ngữ Ca tức giận đáp ứng một tiếng, "Đã biết!"

Cô ba lấy 2 trái cam trên bàn, lưu luyến trở về nhà mình.

Kiều Hiểu Kiều chạy đến trước bàn làm việc của Cận Ngữ Ca ngồi xỏm xuống, cảm gác lên mặt bàn, lông mi cúi xuống đây, đôi mắt trông mong nhìn cô,

"Ngày mai không trở lại sao?"

Cận Ngừ Ca đầu tiên là mắt húng, liếc cô một cái, nhìn đáng vẻ đáng thương của cô, lại có chút không đành lòng.

"Ngày mai, Kiều không về nhà?"

"Tôi chờ em đi rồi trở về."

"Đến lúc đó rồi tính, nếu mai trở lại kịp sẽ trở lại."

"Vậy tôi chờ em nha..." Hiểu Kiều gặng ra từng chữ.

"Nếu em không trở lại thì sao?" Cận Ngừ Ca nhướn mày.

"Đừng a! Tôi chờ em a."

"Em trở mặt ..."

"... Lòng dạ hẹp hòi."

Cận Ngừ Ca lái xe vào cửa Cận gia, bắt ngờ nhìn thấy xe của Khương gia. Hoan Nhan cũng không có nói có khách, bữa tiệc gia đình Cận gia cũng rất ít khi mời người ngoài đến, lập tức thấy có chút kỳ lạ.

Bên trong phòng khách rất là náo nhiệt, Cận lão thái thái cùng Khương gia lão phu nhân cũng coi như nhiều năm quen biết, kể truyện cười không ngừng. Khương Quỳnh ngồi ở trên tay vịn sofa, nghe Cận lão thái thái kể chuyện lúc trẻ vô cùng thích thú, làm cho 2 vị trưởng bối vui vẻ phấn chấn. Từ đầu đến cuối cười nói không ngớt.

Thấy Ngừ Ca đi vào, Khương Quỳnh lập tức đứng lên, mắt lóng lánh,

"Ngừ Ca."

Vừa rồi gặp nhau ở công ty, Khương Quỳnh cũng không nói buổi tối sẽ đến đây, Cận Ngừ Ca trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không có biểu hiện ra ngoài. Gật đầu chào, trước chào hỏi Khương lão phu nhân. Khương lão phu nhân vẫn rất thích cô, mau mau kéo cô ngồi xuống bên cạnh, ân cần thăm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thử Thách

Đối với sự nhiệt tình của Khương lão phu nhân, Cận Ngừ Ca từ trước đến nay luôn có mức độ. Nên lễ phép có lễ phép, nhưng là lễ phép ở bề ngoài, không tỏ vẻ thái quá. Thật ra không chỉ có Khương gia, mấy nhà mấy đời thân nhau, cha mẹ nhà nào cũng đều có hứng thú quá mức với Cận Ngừ Ca. Cận gia không có con trai, Cận Hoan Nhan thì thông thông thả thả ít khi nào ở nhà, tài sản khổng lồ sớm muộn gì cũng do 1 mình Cận Ngừ Ca độc hưởng. Mặc dù không cần bàn đến bối cảnh Cận gia, chỉ cần nói về bản thân Cận Ngừ Ca mà xem, bất luận tướng mạo, tính cách cùng với thái độ đối nhân xử thế, cũng đều là người vợ tuyệt hảo mà ai cũng muốn chọn.

Chính vì vậy, mà trên dưới Cận gia, đặc biệt miễn cảm với vấn đề này, tất cả đều có 1 thái độ cẩn thận. Cũng không cùng nhà nào thân cận quá mức, đối với những việc như vậy chỉ tùy tình huống mà đối phó, làm cho rất nhiều người sờ không được ý nghĩ.

Cho nên, Cận Ngừ Ca cũng chỉ mỉm cười ứng phó vài câu, liền lấy cớ rời khỏi phòng khách.

Cô ba bụng ly martini, dựa người vào cột lan can cầu thang, cười mà như không cười nhìn chị mình từ từ đi tới.

"Muốn ăn cơm hay uống cà phê?"

Cận Hoan Nhan nhẹ nhàng cười, "Chanh trà, khai vị."

Ngừ Ca không nói thêm gì nữa, lặng lẽ nhẹ nhàng trở về phòng mình. Cô 3 đứng dậy, lê bước theo vào phòng, đóng cửa lại, thuận thế ngồi dựa vào ghế sofa.

"Chị, bên ngoài vừa diễn tới suất nào rồi?"

Chưa trả lời, Cận Ngữ Ca đang ở cách vách thay quần áo, trên màn kính mờ, mơ hồ hiện ra dáng người.

Một lát sau cửa mở, Ngữ Ca tháo đồng hồ trên tay đi ra, thuận tay đặt trên bàn,

"Chị làm sao biết."

"trước kia Khương gia hay đến nhà mình không?"

"Dù sao chị cũng ít khi ở nhà, có thể bà nội hay ra ngoài với lão phu nhân nên gặp nhà đó cũng tương đối nhiều."

"Không phải năm mới, cũng không phải lễ tiết gì, đột nhiên cả nhà lại đây, rất kỳ lạ."

"Em không biết?"

Cận Hoan Nhan nghi hoặc nháy mắt mấy cái, "Em hả? đương nhiên không biết a, bà nội đã nhờ em kêu chị về, những cái khác không có nói."

Ngữ Ca mặt nhăn mày nhíu, cũng không nghĩ ra vì sao.

"Chị, trước kia đã xảy ra chuyện gì? Em luôn cảm thấy thái độ Khương gia đối với chúng ta có chút tế nhị."

Cận Ngữ Ca nhìn cô, "Quá trình cụ thể, chị cũng không hiểu rõ, chỉ biết, ba Khương Quý tự sát lúc đang làm cho Cận thị."

"Cái này em cũng biết, nguyên nhân là vì công ty sao??"

"Nghe đồn là chuyện công ty. Khi đó ba không muốn kế thừa việc kinh doanh trong nhà, con trai của Khương gia lại rất có đầu óc kinh doanh, ông nội cảm thấy được Khương gia coi như nguyên lão, muốn giữ ở lại công ty."

"Ở lại công ty? Đây là phong cách ông nội sao?" Hoan Nhan vẻ mặt không tin.

Ngữ Ca nhìn cô, "Ở lại để mất tới vẫn hơn thả hổ về rừng."

"um, cách này mới là ông nội."

"Kết quả chưa được vài năm đã xảy ra chuyện, liên lụy 1 số việc tới công ty, hình như có liên quan đến tư tình."

"Liên quan đến tư tình? Cùng ba mẹ có liên quan sao?"

Cận Ngữ Ca đưa tay gõ trán cô một chút, "Nhảm nhí! Làm sao có thể?!"

"Làm sao không thể a... bên ngoài còn không phải dính vào vòng lẩn quẩn này sao." Hoan Nhan lẩm bầm bầm.

"Khi đó ba mẹ mới vừa kết hôn, làm sao dính đến chuyện này. Nghe bà nội nói, hình như là ba Khương Quý đây dựa tình cảm với cô tư nhà họ Lý không rõ ràng. Cuối cùng cũng không biết tại sao nhảy xuống biển tự tử."

"Ghê vậy hả? Chắc chắn, so với con của hắn cuồng hơn nhiều."

Cận Ngữ Ca bắt đầu đi lắc đầu, "Khương Quý còn tìm em không?"

"dạ không, coi như hắn cũng biết điều. Lạnh lùng hơn 2 lần, thì không còn làm phiền nữa. Cho nên tuy rằng không thể nào thích hắn, nhưng cũng không ghét lắm."

"Uhm"

Hiển nhiên đối với đề tài này, không có gì hứng thú, Cận Ngữ Ca thở dài, nhắm mắt lại, dựa vào sofa nghỉ ngơi.

"Em cảm thấy, cả nhà bọn họ lần này, mục tiêu chính là chị..."

Cận Ngữ Ca không nhúc nhích, liếc mở to mắt, khoe miệng cười cười, không nói 1 lời. Hoan Nhan quay đầu nhìn chị mình,

"Chị, em hy vọng chị cùng Hiểu Kiều ở cùng một chỗ."

Ngữ Ca liếc cô một cái, "Kiều Hiểu Kiều có mua chuộc em gì không a? Mới biết vài ngày đã theo phe cô ấy?"

"Em chỉ cảm thấy, chị chỉ có cùng Hiểu Kiều ở cùng một chỗ, mới sẽ không trở thành giống ông nội." Hoan Nhan bắt ngờ biểu hiện nghiêm trọng.

Ngữ Ca ngậy ra một lúc, lập tức hiểu rõ. Vỗ vỗ tay Hoan Nhan, "Yên tâm."

Nói xong đứng dậy, "Đi xuống đi, sắp tới giờ cơm, chút chị còn có việc."

Hoan Nhan ngửa đầu nhìn cô, cười trêu chọc, "Sợ có người chờ đến sốt ruột?"

"Lại muốn ăn đánh nữa phải không?"

"Ha ha." Hoan Nhan cũng đứng lên theo, "Được rồi! Đi xuống xem một chút, chắc chưa diễn đoạn nào đâu."

Khi hai người từ trên lầu đi xuống, người phía dưới đã chuẩn bị ngồi vào bàn ăn, đồ ăn cũng đã bung. Cận Ân Thái vợ chồng ngồi ở giữa bàn, bên trái là cả nhà Khương Đại Minh, bên phải là vợ chồng Cận trung, kế bên Lộ Vi còn có 2 chiếc ghế là dành cho 2 chị em cô. Hoan Nhan người nhanh tay lẹ chân ngồi xuống kế bên bà nội, miệng kêu,

"Rót cục cũng được ăn, đói chết thôi!"

Từ trước đến nay, Cận gia luôn cưng chiều hơn quán giáo Hoan Nhan, ngay cả 1 người luôn luôn nghiêm khắc như Cận Ân Thái cũng rất dung túng cô. Chuyện âm ỉ về Âu Dương Thông vài ngày trước, Cận Hoan Nhan rất thông minh áp dụng thái độ không khoan nhượng không hợp tác, Cận lão gia càng lợi hại hơn ra tay hành động, nhưng căn bản là không có tác dụng gì. Một trận gió to như vậy thổi qua, bây giờ diễn biến thành ai cũng không mở miệng nói đến đề tài này, xem chuyện đó như không hề tồn tại.

Cận Ngũ Ca ngồi đối diện Khương Quỳnh, phát hiện đối phương đang nhìn cô, cười cực lãnh đạm, liền quay đầu chú ý đồ ăn trên bàn. Thấy trong món chính có hoa quế cao, mở miệng hỏi,

"Dì Chu, bánh còn không?"

"Còn, làm không ít đâu."

"Lúc tôi về, chuẩn bị cho tôi 1 hộp."

"Được."

Lộ Vi đem khăn ăn trải trên đùi, nghiêng đầu nhìn con, "Không phải không ăn ngọt sao?"

Dì Chu cùng lão thái thái giống nhau, ước gì hai vị tiểu thư này đưa gì cũng ăn. Sở Ngũ Ca thay đổi chủ ý, vội vàng giải thích,

"Không nhiều đường, chỉ bỏ đường mạch nha, rất thơm"

"Um, mang nhiều chút."

Cận Ngũ Ca biểu cảm rất thoải mái, hàm hồ giải thích một câu 'đói bụng ăn', rồi loạn cũng trôi qua. Khương lão thái thái cũng muốn lấy lòng 1 chút nhanh nhẩu nói,

"Tiểu Ca thích ăn hoa quế cao à?"

Cận Ngũ Ca nuốt đồ ăn xuống miệng, đặt đũa xuống, mới mở miệng, "Cũng không có, đã làm thì ăn 1 chút."

"Đây là món sở trường của bà, lần sau con tới nhà chúng tôi chơi, bà sẽ làm cho con ăn thử 1 chút?"

"Đúng vậy a, ngọt mà không chán, đặc sắc." Khương Quỳnh cũng hòa theo nói.

Cô hai cười không mặn không nhạt, "Dạ, cảm ơn bà nội Khương."

Hoan Nhan nãy giờ không nói gì, mở to mắt nhìn tới nhìn lui để phân rõ trắng đen. Khương lão phu nhân liền phát hiện ra thiếu sót, nhanh miệng bổ sung,

"Hoan Nhan cũng cùng đi a?"

"Con không ăn hoa quế cao, hơn nữa, con chỉ thích đồ ăn do dì Chu làm."

Cận Hoan Nhan không thích uyển chuyển, do bà Khương không tôn trọng dì Chu, cho nên cố tình làm cho bà ấy xấu hổ. Trên bàn không khí hơi cứng nhắc, Ngũ Ca cúi đầu ăn cơm, làm bộ như không nghe thấy.

Vẫn là lão thái thái nói vài câu, không khí mới bình thường lại. Cảm xúc Khương Quỳnh rõ ràng trùng xuống. Trên bàn, 3 người đàn ông đều không nói gì, yên tĩnh xem động tĩnh. Khương Đại Minh mí mắt rũ xuống, cái đầu không rời tay, trong làn sương khói không nhìn ra cảm xúc; Cận Ân Thái giương nửa con mắt thoáng nhìn Ngũ Ca, bình tĩnh tiếp tục dùng bữa tối.

Sau bữa tối, Khương Quỳnh mới khôi phục lại hứng thú bình thường. Kéo Cận lão phu nhân ngồi vào ghế sofa, lấy ra 1 chai nước lỏng màu xanh, giới thiệu,

"Bà nội Cận, đây là sản phẩm của công ty bạn con ở nước ngoài, thâm nhập cơ thể thông qua sự bay hơi, cải thiện giấc ngủ cùng trạng thái tinh thần. Hiện ở nước ngoài rất nhiều người đang dùng. Con nghe nói bà nội bị mất ngủ, nên mang về cho bà dùng thử."

"A a, được, để bà xem xem."

Cận lão thái thái đeo kính lão, cùng hần chăm chú nghiên cứu.

Ngữ Ca từ trên lầu đi xuống, đã thay đồ, Khương Quỳnh nhanh chóng đứng lên,

"Đi ra ngoài sao?"

Cận lão phu nhân cũng tháo mắt kính xuống, "Về sớm vậy?"

"Ngày mai đi công tác, phải về sớm 1 chút, còn rất nhiều chuyện chưa có làm xong."

"Nói với ba mẹ chưa?"

"Đã nói với ông nội và ba mẹ rồi." Cận Ngữ Ca nói xong, cầm hộp hoa quế cao từ tay di Chu, nói tạm biệt với Khương lão phu nhân, chỉ thoáng cười xin lỗi với Khương Quỳnh, liền mở cửa đi ra ngoài.

Khương Quỳnh cùng Khương lão phu nhân liếc nhìn nhau, trên gương mặt đều lộ vẻ thất vọng, nhưng không tỏ rõ bên ngoài, chỉ tiếp tục cùng Cận lão phu nhân tiếp tục trò chuyện. Cận Hoan Nhan ở 1 bên ăn trái cây, lặng lẽ quan sát, 1 loạt dấu chấm hỏi to dần xuất hiện trong lòng cô.

Cuối thu, gió lạnh thổi xào xạc những chiếc lá khô rơi rụng, Kiều Hiểu Kiều đã dưỡng thương xong, cùng tổ trọng án số 3 lại bắt đầu bận rộn phá án. So với trước kia có chút khác biệt, những sự chăm sóc trong lòng đều biến thành hình thức quấy rối, luôn luôn quan tâm Cận tổng dưới mọi hình thức.

Đa số thời gian, Cận Ngữ Ca bận rộn không để ý tới tâm huyết dâng trào đa dạng của cô. Thỉnh thoảng rảnh rỗi 1 chút, đóng cửa, lặng lẽ gọi điện thoại, nghe một chút giọng nói trong trẻo, ấm áp, đủ để triệt tiêu mệt mỏi của mấy ngày. Ngay cả Tiểu Quan trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, đây là tổng giám đốc lạnh lùng đến từng hơi thở sao, sao lại có thể nói được những lời dịu dàng như vậy.

"Buổi chiều thì sao, tôi vẫn là người của công vụ?"

Trong điện thoại Kiều cảnh quan không còn giữ hình tượng nhân viên công vụ, không cần nhìn Cận Ngữ Ca cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng cọt nhả. Ký xong chữ ký cuối cùng, khép lại tài liệu,

"Có kế hoạch gì?"

"Không có kế hoạch có tính là có kế hoạch không?"

Cận Ngữ Ca dựa vào lưng vào ghế, không cười, "Vậy?"

"Về nhà a? buổi chiều lười biếng quá, thế nào?"

Cái từ về nhà này, luôn làm cho lòng người sung sướng, Cận Ngữ Ca giãn 2 mày ra, hạ thấp giọng trả lời, "Um, được."

Gần đây có vẻ như càng ngày càng quen với việc chiều chuộng, lời mời này vốn rất đơn giản, nhưng bởi vì do người mời, mà luôn tràn ngập cảm dỗ và hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lạc Đường

Ngữ Ca vừa lên xe ngồi vững vàng, Hiểu Kiều liền xoay người đặt 1 nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô. Ngữ Ca nhắm mắt lại để tận hưởng nụ hôn, cài dây an toàn, yên tâm tựa lưng vào ghế nhắm mắt mơ màng. Kiều cảnh quan cười tủm tỉm mở máy xe, trong nắng trưa gay gắt, vũng vàng chạy về phía trước.

Không lâu sau đó, xe ngừng lại, Ngữ Ca mở mắt phát hiện không phải Cảnh Duyệt Vinh Viên, mà là một chung cư xa lạ. Ngạc nhiên quay đầu nhìn Hiểu Kiều,

"Không phải nói về nhà sao?"

"Về đến nhà rồi."

Nháy mắt mấy cái, không trả lời nghi vấn.

"Không phải chỉ có chỗ của em mới là nhà, nhà của tôi cũng là nhà a."

Nghe đến đó, Cận Ngữ Ca thẳng người ngồi dậy, nhìn chăm chăm Hiểu Kiều,

"Nhà Kiều?"

"Đúng vậy, em chưa có đến lần nào, vào xem "

Nhìn đến dáng vẻ đột nhiên lo lắng của Cận Ngữ Ca, Hiểu Kiều hơi giật mình, cười cười nói, "Nhà của tôi, không phải của ba mẹ, trong nhà không có ai."

Ngữ Ca lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khôi phục về mặt bình tĩnh, mím môi nhìn cô,

"Lần sau nói rõ ràng được không?"

"Là em hiểu sai ý, đến rồi, xuống xe đi."

Trong tiểu khu vô cùng im lặng, mặt đường xi-măng sạch sẽ ngay ngắn, có 1 vài chiếc lá vàng rơi trên đó, ông già bà lão dẫn con nít ra công viên vui chơi, tràn đầy tiếng cười khanh khách. Hiểu Kiều tay rút túi quần, Ngữ Ca cúi đầu, hai người đi cách nhau khoảng 1m, từ từ đi tới. Tuy không nói chuyện, nhưng cảm giác thật tốt.

Vào cửa, Cận Ngữ Ca cũng không có cảm giác xa lạ đối với hoàn cảnh mới, tập trung chú ý, đánh giá cách bày trí trong nhà. Không gian cũng không lớn, chỉ đơn giản có 2 phòng, chỉ dùng 1 tông màu xanh, đồ dùng bằng gỗ, thoát nhìn khá thoải mái. phía sau ghế sofa là 1 bức tường ảnh, trên đó hàng loạt các khung ảnh lớn nhỏ về quá trình trưởng thành của Kiều Hiểu Kiều. Ngữ Ca đứng ở đó xem từng tấm từng tấm 1, cảm xúc dạt dào.

Kiều Hiểu Kiều vào bếp bung ra 2 ly nước đặt ở trên bàn. Cận Ngữ Ca chỉ 1 tấm hình trong đó hỏi cô:

"Kiều có chị em sao?"

"Không có, con một."

"Vậy hai người kia là ai?"

Trong tấm hình, 3 đứa nhỏ nổi loạn cỡ 10 tuổi đứng cạnh nhau, 3 đứa cùng để 1 kiểu đầu nộm, há miệng cười tươi rói.

Hiểu Kiều đi qua đi, chỉ vào bên trái tấm hình,

"Anh họ tôi, Kiều Hiểu Đường."

Ngón tay chỉ sang người còn lại, "Em họ tôi, Kiều Hiểu Thuyền."

"Đường, Thuyền?" Cận Ngữ Ca nhớ kỹ.

"Ừm, ông nội tôi đặt, hy vọng cuộc đời của chúng tôi đều là đường bằng phẳng. Thật ra đây là nhà của ông nội, sau khi mất, ông để lại cho tôi."

"Ông nội của Kiều thiên vị sao? Tại sao để cho Kiều?"

"Cũng không phải a! Người già mà, bình thường vẫn là thiên vị cháu trai nhiều một chút. Nhưng ông nội vẫn tin tưởng: đàn ông giỏi không tham đất ông để lại. Cho nên, đem một phần di sản phân cho tôi cùng Hiểu Thuyền, để Hiểu Đường tự mình làm ra."

Ngữ Ca quay đầu nhìn, "Chẳng lẽ ông nội của Kiều không hiểu, con gái tốt không mê vật chất sao?"

"Ha! Ông nội của tôi luôn cho rằng, con trai phải khổ 1 chút, trưởng thành hiểu chuyện sẽ biết phấn đấu; còn con gái, dư dả vật chất 1 chút, sau này mới hấp dẫn."

"Vậy Kiều —— hấp dẫn rồi sao?" Trong lời nói của Cận Ngữ Ca có vài phần trêu chọc.

Kiều Hiểu Kiều nhìn cô,

"Không có."

Cận Ngữ Ca cười rộ lên khanh khách, ngay cả bả vai cũng run run theo. Tấm hình 3 cái đầu nộm càng làm cho cô cười lớn hơn, cười đến không có điểm ngừng. Hiểu Kiều nhìn thấy cô tự nhiên biểu hiện cảm xúc như vậy, 1 phần lo mà 2 phần vui, còn lại là nồng đậm tình yêu. Cũng cười rộ theo, Ngữ Ca bị cô ôm vào lòng.

Tiếng cười ngừng lại, trên môi vẫn còn lưu lại nét cười. Cận Ngữ Ca thả lỏng thân thể, đem sức nặng dựa vào người Hiểu Kiều.

"Em rất đặc ý ah?"

Tay mon trốn lẩn theo mái tóc dài mềm mại, vuốt ve đến cơ thể mềm mại, thơm tho của người trong lòng, cảm nhận hơi thở lẫn nhau, cùng Cận Ngừ Ca như hòa vào một.

"Đương nhiên."

Hai chữ nói thật nhỏ, mấy tiếng trước tổng giám đốc Cận thị còn sắc bén khắc nghiệt nhưng giờ thì nhắm mắt, rụt bả vai, như chú chim non lạc đàn, an tâm rút vào chỗ an toàn nhất.

"Một mồi?"

"Um"

"Ngủ một giấc đi?"

"Được."

Ra giường màu xanh hải quân, thoảng hương thơm ấm áp quen thuộc, Cận Ngừ Ca nằm yên giấc trên chiếc giường hoàn toàn xa lạ, nhưng lại có cùng 1 hương vị ngọt ngào như đang ở nhà.

Khi tỉnh lại, sắc trời đã tối sẫm. Kiều Hiểu Kiều xoay người lấy đồng hồ nhìn thì ra đã hơn 5 giờ. Người bên cạnh vẫn như cũ mộng đẹp bất tỉnh, Hiểu Kiều vuốt ve vài cọng tóc bay tán lộn ra khỏi mặt cô, ngón cái trượt xuống hai má, cảm xúc lưu luyến không muốn dừng tay.

Người đang ngủ ngon bị quấy rầy không kiên nhẫn, đưa tay đẩy bàn tay đang quấy rầy ra, ai ngờ lại bị kẻ quấy rối chụp lấy, đưa ngón tay vào miệng cắn cắn, nhột quá kim không được bật cười,

"Tham thít ?"

"Tham em."

Xoay người biếng nhác, Cận Ngừ Ca thả lỏng cơ thể, nheo nheo nửa con mắt , bàn tay vuốt ve mái tóc quăn tít rối bời,

"Sắc quý."

Hiểu Kiều hơi nhướn nửa thân trên nằm đè lên người cô, cúi mặt cười cười,

"Đẹp mắt mới ăn..."

"Mấy giờ ?"

"5h15."

Cận Ngừ Ca nghe xong lại nhắm mắt lại. Hiểu Kiều ôm chặt người dưới thân ,

"Thức dậy nha? Ăn cơm trước, sau đó đi siêu thị mua chút đồ, chỗ này của tôi đạn tận lương tuyệt ."

"Siêu thị?" Ngừ Ca giọng nói nhẹ nhàng, chán chường vài phần chưa tỉnh giấc.

"uhm, mua chút đồ ăn , còn phải mua kem đánh răng, khăn tắm và dép, cùng đi nha?"

Sau một hồi, Cận Ngừ Ca mới hừ nhẹ một tiếng, xem như đáp ứng.

Lúc này là sau giờ cơm chiều dòng người chen chúc vào siêu thị. Cận Ngừ Ca nhìn thấy cảnh tượng đông đúc này khẽ nhíu mày, thói quen thích thanh tĩnh của Cận tổng thật sự không thể nào thích nghi với hoàn cảnh đông người như vậy. Nhưng Kiều Hiểu Kiều lại rất phấn khởi, lấy một chiếc xe đẩy, hòa vào dòng người đi vào bên trong. Còn không quên kéo theo Cận Ngừ Ca, sợ lạc mất cô.

Hoàn cảnh bên trong siêu thị cũng không khá hơn, dòng người dừng lại ở các gian hàng cũng không ít nhưng không đến mức chen chúc như ngoài kia. Đối với Cận Ngừ Ca rõ ràng hơi mới lạ, cũng không biết phải chen vào như thế nào, mê mải nhìn những gian hàng san sát và nhóm người chen lấn. Một tay Hiểu Kiều nắm lấy cô, một tay đẩy xe,

"Nắm chặt, không cho phép đi lung tung. Tôi đi đến đâu em đi đến đó."

Ngừ Ca ngẩng đầu nhìn cô, "Em không phải là con nít."

Kiều cảnh quan không để ý tới cô, lấy ra 1 tờ giấy cúi đầu nhìn nhìn, miệng không ngừng kêu : mì ăn liền, mì ăn liền... Liền kéo xe chạy đến chỗ có mục tiêu, Cận Ngừ Ca ở phía sau cũng phải nhanh chóng đuổi theo.

Hiểu Kiều đối với siêu thị này rất quen thuộc, mặc cho dòng người đông đúc, cô rất nhanh lựa chọn xong những thứ cần mua theo danh sách ghi sẵn.

Cận Ngừ Ca bắt đầu thích ứng nơi này, giúp cô đẩy xe, để cô có thể đi chọn thực phẩm. Khi nhìn thấy những thứ không tốt cho sức khỏe, thừa dịp Hiểu Kiều không chú ý, trà trờ về vị trí cũ.

Lần này đôi tình nhân đi siêu thị có thể xem như thuận lợi.

Khi thấy những vật cần đều đã mua đủ, Hiểu Kiều đưa tay lên nhìn đồng hồ,

"Không sai biệt lắm, chúng ta đi đi."

Nhiệt độ trong siêu thị tương đối cao, Ngừ Ca nóng đến hai má ửng đỏ, áo khoác cũng được cởi ra khoác trên tay. Nhìn hơi mỏi mệt, nghe thấy Hiểu Kiều nói đi, liền gật gật đầu.

Kiều Hiểu Kiều neho mắt nhìn cô, hình như phát hiện ra điều gì, ánh mắt chợt lóe lên một tia gian trá. Ngừ Ca xoay người đẩy xe đi phía trước nên không hề phát giác.

Nện bước vừa phải, không nhanh không chậm, Cận Ngừ Ca thanh tao, thông thả, uyển chuyển bước trên nền đá hoa cương. Nhưng mà bước chân mang theo vài phần do dự. Kiều Hiểu Kiều dường như vô cùng tự tại, thoải mái theo sau.

Rời khỏi khu thực phẩm, tiếp đến là khu rượu bia, sau đó chuyển qua khu dinh dưỡng, rồi đến khu ngũ cốc và rau củ, tiếp tục di chuyển, sau đó lại rời khỏi khu thực phẩm, di chuyển đến khu thực phẩm đông lạnh, rồi tiếp tục đi xuyên qua khu bán bánh ngọt, tiếp tục đến khu thức uống, rồi lại rời khỏi khu thực phẩm, tiếp theo đến...

Sau ba lần đều vòng lại vị trí ban đầu, Cận Ngừ Ca dừng lại, nháy mắt mấy cái, theo bản năng quay đầu lại tìm người, nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều đứng ở phía sau ghen cười đến mức vẻ mặt vô cùng xấu xí, mặt hơi ửng hồng, biểu cảm như sắp không nhận được nữa. .

Thấy cô vẻ mặt giận dữ, nhưng lại không tìm ra được lý do chính đáng, Kiều cảnh quan rốt cục nhìn không được, nắm tay cầm xe đẩy rất không hình tượng cười ha ha,

"Ha ha ha, em tìm không ra chỗ tính tiền phải không?"

Cận Ngừ Ca mặt đỏ ngầu, cầm lấy quần áo trên tay, nghiêng răng nghiêng lợi ném vào người cô,

"Cười cái gì! ?"

"Ha ha ha..."

Kiều Hiểu Kiều cười đến khi những người xung quanh dừng lại nhìn tò mò, hơi thở gấp gáp, lau lau khóe mắt,

"Tôi ăn uống xong, mà em cũng không ra được, nhân tài a..."

"Còn nói?"

"Được rồi được rồi, không nói ..."

Đứng thẳng người, Kiều cảnh quan đem Ngừ Ca đặt ở giữa xe đẩy và tay mình, cầm đặt lên vai cô,

"Như vậy thì không lạc được, đi thôi."

Đi được 1 đoạn, còn chưa tới cửa, phía trước tụ tập rất nhiều người, một giọng nam thô bạo, khàn khàn la lên, nghe không rõ ràng lắm.

Cách đám người nhìn sang, 2 tên mặc đồng phục bảo vệ bắt lấy 1 cô gái, ra sức đánh cô ấy,

"Có người ăn cắp đồ! Có người ăn cắp đồ!"

Bàn tay dừng ở trên đầu cô bé, tiếng động thật vang. Cô gái bị đánh, mặt đầy nước mắt, lại cắn môi dưới không lên tiếng. Người vây xem chỉ trỏ, không ai đứng ra ngăn lại.

Cận Ngừ Ca nhíu mày, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Kiều Hiểu Kiều mở áo khoác lấy thẻ ngành Cảnh quan, đẩy đám người ra đi vào.

Một tên bảo vệ neho mắt nhìn Hiểu Kiều,

"Cô đang làm gì?"

Thẻ ngành sáng ngời lên, Hiểu Kiều cất giọng không cao, nhưng rất có uy nghiêm, "Cảnh sát. Chuyện gì?"

Nghe đến đó, tên còn lại đang nắm cô gái run run một chút, hoảng sợ nhìn cô. Thái độ tên bảo vệ vẫn hoài nghi như cũ,

"Nữ cảnh sát?"

Hiệu Kiều vừa tròng mắt, "Thì sao? !"

Tên bảo vệ co rụt đầu lại, không dám nhiều lời, tên bên cạnh lớn tuổi hơn 1 chút nói,

"Cảnh sát tới thật đúng lúc, cô bé này ở đây ăn cắp đồ, chúng tôi chuẩn bị đi báo cảnh sát đây!"

"Ăn cắp cái gì vậy?"

"Đồ ăn cắp cô ấy ăn rồi !"

Kiều Hiệu Kiều hiểu rõ, cất thẻ ngành vô,

"Tôi đã biết, tôi dẫn cô ấy về đồn công an."

"Như vậy không được?"

Ánh mắt tên bảo vệ lại len lén nhìn, Kiệu Hiệu Kiều cười lạnh một tiếng,

"Um, đúng là không tốt, hay 2 người cùng đi chung. 2 người cùng cô bé ầu ẩu tôi cũng nhìn thấy, có chuyện gì tới sở rồi nói."

Mặt 2 tên bảo vệ tím ngắt như trái cây tím, đúng lúc đó người quản lý siêu thị đi tới, sau khi nghe xong báo cáo, dựa vào nguyên tắc dàn xếp ổn thỏa, cho Hiệu Kiều dẫn người đi.

Kiều Hiệu Kiều nắm tay cô bé, ánh mắt cảnh giác những chuyện không tốt xảy ra, và nháy mắt như nói gì với Ngũ Ca, Cận Ngũ Ca liền hiểu được ý của cô, cúi đầu theo sau bọn họ ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Khúc Mắc

Đi đến chỗ đậu xe, Cận Ngũ Ca mở cửa hậu vừa quần đồ mới mua vào trong, vừa xem xét động tĩnh của Hiệu Kiều ở bên kia.

Cô gái ngồi chồm hồm xuống cạnh cửa xe, nhỏ giọng cầu xin tha thứ,

"Em không dám, cũng không dám ... nữa ... Thả em đi đi, xin chị ..."

Kiều Hiệu Kiều thờ phào nhẹ nhõm, từ trên cao nhìn xuống,

"Nhà ở đâu ?"

"Không có nhà... Em đói bụng chịu không nổi, mới đi lấy đồ ăn... Em không phải kẻ ăn cắp, xin chị tha cho em đi..."

"Bao nhiêu tuổi ?"

"17..."

"Không đưa em đi đồn công an, đưa em đến trạm cứu trợ, bọn họ sẽ có sự sắp đặt cho em."

"Không không! Em không đi! Bọn họ sẽ đưa em về !" Cô gái nói rất vội vàng.

Hiệu Kiều nhìn cô chằm chằm, "Không phải em nói —— không có nhà sao?"

Cô bé không nói gì, cúi thấp người xuống, thấp giọng nức nở.

Sau khi đóng cửa xe, Cận Ngũ Ca cầm hộp bánh ngọt đi tới nhìn xem Hiệu Kiều, và cô gái ngồi xổm trước mặt,

"Đừng khóc, ăn một chút bánh trước đi, chúng tôi không đưa em đi, đừng sợ."

Cô gái nhìn Cận Ngữ Ca, lại nhìn bánh ngọt trên tay cô, chần chờ không dám lấy. Ngữ Ca đem bánh ngọt đặt trên tay cô, để cô an tâm, rồi đứng lên.

"Bây giờ làm gì?"

Hiếu Kiều quay đầu nói ngay với Ngữ Ca, "Tôi đưa em về trước, sau đó tôi chở cô ấy về văn phòng, hỏi rõ rồi mới tính tiếp."

Mày Cận Ngữ Ca không đòi chỉ nhú một chút, hiển nhiên, điều này đã phá hủy kế hoạch của cô. Nhưng hoàn cảnh trước mắt, dường như không có lựa chọn nào khác. Mím môi, cam chịu.

Hai ngày sau, sắp đến giờ tan sở, Kiều Hiếu Kiều gọi điện tới. Cận Ngữ Ca mới vừa họp xong, đang đi về văn phòng.

"Tôi mang cô bé kia về nhà."

Giọng Hiếu Kiều nghe rất bình tĩnh.

"Cô bé nào?" Cận Ngữ Ca nhất thời không kịp phản ứng, trong đầu của cô xuất hiện gương mặt mím mím của Kiều Lương.

"Người mà lần trước chúng ta gặp ở siêu thị."

Ngữ Ca dừng bước, suy nghĩ về những lời Kiều Hiếu Kiều nói, lại không nghĩ ra được ý của cô, chần chờ đáp lời,

"... A."

"2 ngày trước tôi không có ghé qua em vì buổi tối cô ấy ở chỗ của tôi."

Cận Ngữ Ca không nói gì.

Cô không rõ Kiều Hiếu Kiều làm việc này có phải vì thương hại hay không, đã thành lệ thường là hai người sẽ không hỏi đến việc cá nhân của nhau. Cô không biết mở miệng như thế nào, nên đành im lặng. Hiếu Kiều chờ 1 hồi nghĩ điện thoại bị mất sóng,

"Alo?"

Cận Ngữ Ca như bưng bình, "Hả?"

"Đang bận sao?"

"Thường thôi..."

"Sự tình rất phức tạp, chiều hướng có vẻ không tốt. Tôi sẽ mau giải quyết chuyện này, trước mắt là để cô bé ở chỗ của tôi."

Lại ngừng một chút.

Cận Ngữ Ca trầm ngâm một lát, nói 1 câu không rõ cảm xúc, "Đây là chuyện của Kiều."

Nói xong, cúp điện thoại.

Đứng ở hành lang cúi đầu thất thần 1 lúc, rồi quyết định đi tiếp về văn phòng. Vừa ngẩng đầu, đã thấy Khương Quý đứng cách cô vài bước, hiền hòa nhìn cô.

Trong lòng Ngữ Ca hơi nặng nề nhưng không thể nói rõ cảm giác, chỉ là cảm thấy không thoải mái, và cũng không biết là vì vấn đề gì. Nhưng cô rất nhanh điều chỉnh cảm xúc của mình,

"Có việc gì thế? Tại sao lại đứng ở đây?"

Khương Quý luôn tươi cười ấm áp, "Không có chuyện gì, muốn tâm sự với em, nhưng thấy em có vẻ bận rộn quá."

Cận Ngữ Ca không nói gì, bình thường cô sẽ lạnh lùng đáp trả, nhưng cuộc điện thoại vừa rồi, như một khối u trong lòng cô, nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết vì sao ra nông nổi này,

"Sau khi tan sở, chúng ta cùng đi uống nước, sẵn tiện nói chuyện phiếm được không?"

"Được."

Khương Quý bất ngờ được nhận lời, trong lòng âm thầm mừng rỡ. Ngữ Ca lịch sự gật gù đầu, rồi bỏ đi.

Ở quán cafe đối diện tòa nhà Cận thị, là nơi các thành phần tri thức làm việc xung quanh tìm đến những khi rảnh rỗi. Cận Ngữ Ca cũng không thường lui tới nơi này, vì ngại gặp nhân viên của Cận thị, sẽ làm cho họ lo lắng xấu hổ, còn cô cũng không thoải mái. Bây giờ là giờ tan sở, Khương Quý hẹn đến nơi này, cô cũng không phản đối.

Khương Quý biểu hiện là một anh chàng galant, không chỉ kéo ghế giúp Cận Ngữ Ca, còn đợi cô uống xong hộp cafe mới bùng ly mình lên uống, từng chi tiết đều không chệ vào đâu được. Nhưng mà, loại biểu hiện lại quá rập khuôn, Cận Ngữ Ca sinh ra và sống trong bầu không khí như thế này, nhìn thì đoan trang thanh nhã nhưng thật ra áp lực mệt mỏi. Động tác này của Khương Quý, làm cho người ta thả lỏng không ít, nhưng với cô xem ra thì vô vị hơn nữa nhàm chán.

Chấp nhận lời mời này, chẳng qua là cô muốn mượn cơ hội đi 1 chút tâm tình nặng trĩu của mình. Vì vậy cô cũng không có nhiều lời để nói, chỉ biết cúi đầu thưởng thức ly cafe của mình.

Khương Quý đưa đến tay cô 1 cái hộp được gói rất đẹp đẽ.

Ngữ Ca vừa nhắc mắt, "Cái gì?"

"Tặng quà cho em."

Rõ ràng là một hành động bất ngờ, Cận Ngữ Ca suy nghĩ một chút,

"Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?"

Khương Quý hiểu rất rõ, quan hệ của Cận Ngữ Ca và hắn, lời ngon tiếng ngọt sẽ làm cho cô phản cảm, nên liền ăn ngay nói thật,

"A, là tình đầu lần trước tặng cho bà nội Cận. Anh vốn không có tin tưởng lắm, nhưng sau khi bà nội Cận dùng rồi thì nói rất hiệu quả. Nên cũng muốn tặng em dùng thử. An thần tỉnh não, rất có ích cho giấc ngủ."

Cận Ngữ Ca hiểu rõ, vẫn là chần chờ một chút, "... Thật không?"

"Um, đặt ở đầu giường là tốt nhất. Đối với những người sử dụng não nhiều là thích hợp nhất. Nhưng mà, anh cũng không phải là đẩy mạnh tiêu thụ a."

Khương thiếu gia cười cười, "Gần đây thấy em mệt mỏi."

Đây rõ ràng là ý tốt, Cận Ngữ Ca không lý do gì để cự tuyệt. Hơn nữa cũng nghe bà nội nói qua, gật gù đầu, nói cảm ơn.

Khương Quý vẫn tươi cười, cảm xúc đột nhiên hạ xuống, trầm giọng nói,

"Anh biết, ông nội Cận không thích anh."

Ngữ Ca tay bùng ly lên, dừng lại một chút, "Tại sao nghĩ như vậy? Ông nội ngay từ đầu đã đánh giá anh rất cao, nếu không sẽ không cho anh vào công ty."

"Ha ha." Khương Quý miễn cưỡng tươi cười, "Em không cần an ủi anh, anh nhìn ra mà."

Cận Ngữ Ca nhìn hắn, rất thông minh nên không có trả lời.

"Ông nội Cận chẳng qua là vì nể mặt ông nội của anh, cũng có thể là do nguyên nhân của ba anh, anh biết ông không xem trọng anh."

Chuyện cha Khương Quý, là đề tài cấm kỵ ở 2 nhà Cận – Khương, bây giờ Khương Quý chủ động nhắc tới, Cận Ngữ Ca hơi bất ngờ. Nhưng mà cô không biết về giai đoạn lịch sử đó, tốt nhất là không nên nhiều lời, chỉ cười nhẹ an ủi Khương Quý.

"Ba anh, quả thật làm cho ông nội Cận rất thất vọng."

"Đừng nói như vậy."

"Nhưng mà, anh nghĩ dưới sự cố gắng của mình, sẽ thay đổi cái nhìn của ông nội em về anh."

Khương Quý vẻ mặt rất là thành khẩn, bàn tay đặt trên cạnh bàn nắm lại. Nhưng mà, cũng đã qua rồi tuổi trẻ háo hức, Cận Ngữ Ca không thích nghe loại quyết tâm vô ý nghĩa này, chuyện đó đối với cô mà nói rất khó hiểu. vốn không muốn gặp, giờ lại càng thêm nhàm chán.

Nhiều năm quen biết, Ngữ Ca biết Khương Quý tính cách trầm tĩnh, suy nghĩ nông cạn. Cho nên thái độ đối với hắn vẫn hòa hoãn. Mà còn cố ý duy trì khoảng cách, cô luôn cảm thấy, Khương Quý người này, cuối cùng cũng chỉ là những người không biết điều.

Khương Quý nhìn ra thái độ ứng phó của Cận Ngữ Ca, vẻ thất vọng chợt thoáng qua, rất nhanh thay đổi đề tài. Trong lòng hắn luôn có 1 sự kính sợ đối với Ngữ Ca, người phụ nữ trước mặt hắn tuyệt đối không phải loại người để hắn kiểm soát, ngay từ nhỏ hắn đã biết điều đó.

Khi Ngữ Ca về đến nhà trời đã tối, vừa ra khỏi thang máy, liền nhìn thấy có một dấu chấm màu đỏ nhấp nháy góc tối cầu thang, mờ mờ ảo ảo của khói thuốc. cau mày,

"Kiểu còn hút thuốc?"

Kiều Hiểu Kiêu liếc nhìn cô, đứng lên, dập tắt tàn thuốc ném vào thùng rác, lời ít mà ý nhiều,

"Nâng cao tinh thần."

Cận Ngữ Ca tìm chìa khóa mở cửa, "Không phải không lại đây sao?"

Kiều Hiểu Kiêu đứng ở phía sau cô, lệch đầu, giọng điệu chanh chua,

"Điện thoại cũng cúp, không lại sao được?"

Cận Ngữ Ca động tác dừng lại, không nói chuyện, cũng không quay đầu lại, ngừng một chút lại tiếp tục mở cửa. Hiểu Kiêu không cần nhìn cũng có thể đoán ra biểu hiện bây giờ của cô là 'em không thêm chấp với Kiêu'.

Vào cửa, Kiêu Hiểu Kiêu lấy quần áo đi tắm rửa. Tắm xong đi ra, Cận Ngữ Ca đang ngồi trên sofa xé gói quà kia.

Hiểu Kiêu vừa lau tóc vừa tiến lại, nghiêng đầu nhìn,

"Quà?"

Cận Ngữ Ca không nói gì, cầm cái gì đó trong hộp, đứng dậy đi vào phòng ngủ. Hiểu Kiêu đem khăn mặt ném ở trên thành ghế sofa, cầm lấy cái hộp quà màu tím đậm lên xem, trên nắp hộp có ghi 1 dòng: nguyện nó thay anh cùng em ngủ.

Nhếch nhếch khóe miệng, đột nhiên cảm thấy 1 đồng acid dính trên răng.

Kiều cảnh quan không thể hiểu là do ý nghĩa của câu thơ đó hay là do người viết lên câu thơ đó làm cho cô như ăn phải Axit Pantothenic, tóm lại, cô đặt 2 ngón tay ở cửa phòng ngủ, thấy Cận Ngữ Ca đem cái hình dạng của người ngoài hành tinh đặt trên đầu giường.

"Cái gì vậy a?"

"Trợ giúp giấc ngủ, em nghĩ nó cùng loại với tinh dầu." Cận Ngữ Ca một chân quỳ gối mép giường, cũng không quay đầu lại nói.

"Người khác tặng?"

Hiểu Kiêu mặc áo choàng tắm màu trắng ô vuông, mái tóc ướt dính bịch trên trán, bàn tay đặt trên khung cửa, giọng nói rõ ràng ẩn chứa hàm ý thăm dò. Cận Ngữ Ca quay đầu lại liếc cô một cái, mặc kệ.

Hiểu Kiêu nhún nhún vai không nói thêm gì nữa, đi vào đóng cửa phòng ngủ. Có một số việc, trơ mắt mà nói so với kích động ghen tuông thì quan trọng hơn.

Hai người trạng thái cũng không được tốt.

Thật ra nếu dựa theo định lý thân mật vi quý, thì lúc này mối quan hệ giường chiếu giữa 2 cô lại là hòa hợp. Cận Ngữ Ca nghiêm túc, Kiêu Hiểu Kiêu không chút để ý, nhưng mặc dù là trong giai đoạn quan hệ lạnh lùng nhất, thì niềm đam mê cơ thể lẫn nhau vẫn tràn ngập sự hài lòng, chứ không phải do kích thích hoặc do nhu cầu.

Từng chút một, tuy rằng mùi thuốc súng rất nồng đậm, nhưng hai người cũng đã quen. Hơn nữa tới giường rồi, Hiểu Kiêu hiểu rõ từng điểm nhấn cảm trên cơ thể cô, biết rõ cách thức, phương pháp sẽ làm cho cô thỏa mãn, vui vẻ; mà Cận Ngữ Ca cũng từ từ dứt bỏ sự rụt rè, ở trước mặt Hiểu Kiêu cô trở về chính mình 1 cách chân thật nhất; khi Cận tổng giám đốc tâm tình tốt, ngẫu nhiên cũng sẽ vì Kiêu cảnh quan phục vụ một chút, tuy rằng có được phúc lợi đó nhưng Kiêu Hiểu Kiêu cảm giác giống như hình phạt về thể xác...

Cận Ngữ Ca tắm xong đi ra, bất ngờ nhìn thấy Hiểu Kiêu đã mặc xong quần áo, đang ngồi xổm ở cửa mang giày. Cảm giác vốn thoải mái chỉ trong nháy mắt lạnh xuống, không còn im lặng nữa, mở miệng chất vấn,

"Kiêu đi đâu?!"

Hơi ngồi chồm hổm Hiểu Kiêu ngẩng đầu, mờ mịt nhìn cô, "Trở về a..."

"Hôm nay Kiêu tới là để làm gì?!"

"Tôi ——"

Kiều Hiểu Kiêu nháy mắt mấy cái, còn chưa kịp phản ứng vì sao tức giận vậy. "Không phải đã nói với em, cô bé kia tôi đã mang về nhà.."

"Kiêu lập tức đi ra khỏi đây! Sau này cũng đừng đến đây! Em không cần Kiêu đến để ứng phó!"

Hiểu Kiêu đứng lên, luống cuống nhìn Cận Ngữ Ca, "Làm sao vậy?"

Cận Ngữ Ca hai bước đi lên, mở cánh cửa đẩy Kiêu Hiểu Kiêu ra ngoài. Hiểu Kiêu không phòng bị, lao đảo, chưa có đứng vững, cánh cửa đã đóng

ằm trước mặt.

Kiều cảnh quan ngăn người, bắt đầu ấn chuông cửa, lại dùng tay gõ cửa. Cho dù cô gõ như thế nào, bên trong cũng không có động tĩnh gì. Lại bắt đầu gọi điện, cũng không có phản ứng nào. Hiểu Kiều xoa xoa lưng, chẳng biết tại sao tức giận,

"Em nổi điên cũng phải có cái lý do à?"

Trả lời cho cô chỉ là cánh cửa đen ngòm.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Dịu Dàng

Cận Ngữ Ca ngồi trên ghế sofa, sắc mặt tối sầm, cảm xúc cũng đã bình tĩnh. Ngày này đối với cô mà nói chỉ có thể dùng từ hỗn loạn để hình dung, mà kẻ đầu xỏ gây ra sự hỗn loạn này không ai khác hơn chính là Kiều Hiểu Kiều.

Bản thân cô cũng không rõ mình có bao nhiêu chờ mong dành cho Hiểu Kiều, hay nói cách khác, cô cũng không có những yêu cầu, tiêu chuẩn gì về thái độ của đối phương đối với cô. Mà rõ ràng thói quen của Hiểu Kiều chính là công việc, ngoài thời gian đó thì không thích nghỉ ngơi, trong quá trình làm việc cô ấy đã hoạt động trí óc ở cường độ cao kết hợp với hoạt động chân tay, những ngày nghỉ của cô ấy chủ yếu là giai đoạn khôi phục bản năng sống.

Đẩy Kiều Hiểu Kiều ra khỏi cửa, tức giận bất chợt kích động tới hành vi, Cận Ngữ Ca tức giận đều không phải vì thái độ ứng phó của Hiểu Kiều. Đối với Kiều cảnh quan kiêu ngạo mà nói, cô ấy đồng ý tôn tâm tư đến ứng phó, đã là nể mặt, điểm này, Cận Ngữ Ca so với người khác hiểu rất rõ. Tức giận của cô chính là không muốn rõ ràng thừa nhận nguyên nhân, hiếm có thời gian ở chung với nhau, có phải ngăn ngại quá không?

Giọng nói trong hộp thư vang lên, Cận Ngữ Ca giương giọng, Kiều Hiểu Kiều giọng trầm thấp,

"Tôi về trước, rạng sáng mai xe lửa khởi hành, có vụ án ở tỉnh, có thể sắp tới bận nhiều việc."

Nói tạm dừng một chút, Hiểu Kiều như đang nghĩ cái gì. Cận Ngữ Ca lặng lẽ chờ đợi, cuối cùng Hiểu Kiều lại nói ra một hơi,

"Cứ như vậy đi, liên lạc sau."

Cực nhanh nhảy dựng lên mở cửa, bên ngoài đèn tức thời sáng lên, thang máy lại rỗng tuếch. Cận Ngữ Ca sắc mặt lạnh tới cực hạn, hung hăng đóng sầm cửa, làm phát ra tiếng vọng thật lớn ở cả tầng lầu.

Lúc ăn cơm, Cận Hoan Nhan tuyên bố phải tiếp tục kế hoạch du lịch của cô, Cận lão phu nhân thờ phào nhẹ nhõm. Tuy rằng cháu gái đi xa, bà mang nỗi buồn ly biệt, nhưng mà với sự phát triển của giao thông hiện đại như vậy, muốn kêu cô về cũng là chuyện tương đối dễ dàng. Còn hơn để cô ở nhà cùng với cô gái không rõ lai lịch.

Cận Ân Thái không tỏ vẻ gì, ông biết dù tỏ vẻ thì đứa cháu gái út bị làm hư của ông cũng sẽ không thay đổi ý định. Huống chi kế hoạch này là ngẫu hứng, cũng không phải tất yếu.

Trong sân bay, người đến người đi, đã khác so với trước kia đi không vương bận, Cận Hoan Nhan lúc này đây có người đưa tiễn. Mặc dù, cũng là cùng một người, một năm trước dùng cách kỳ lạ để đón tiếp cô ba nhà họ Cận.

Ai cũng sẽ không thể liên tưởng được ngoại hình của Âu Dương Thông và nghề nghiệp của cô, đeo kính mát màu đen gắn với cái từ xã hội đen, tựa hồ như khoảng cách 2 tỉnh cầu. Ngoại trừ ngẫu nhiên, cô sẽ không tự để lộ 1 chút dấu vết nào. Có như vậy, Âu Dương Thông mới làm cho cô ba có cảm giác rất mới mẻ, mặc dù như thế, cô cũng không thích chờ đợi lâu.

Tay đút vào túi quần, nụ cười thanh nhã trên mặt Âu Dương Thông, nhìn không ra nỗi buồn ly biệt. Hai người hoàn toàn không giống cảnh người yêu 18 tuổi đưa tiễn, ăn no đi dạo cứ như vậy thoải mái tự tại.

Âu Dương Thông đưa 1 danh thiếp, Hoan Nhan nhận, trên đó ghi địa chỉ cửa hàng bán hoa,

"Đây là cái gì?"

"Địa chỉ."

"Hà?"

"Khi nào có thời gian, gửi bưu thiếp tại đây, tôi có thể nhận được."

Cách Âu Dương Thông nói chuyện tựa như chuyện không có liên quan đến mình, nhưng với 1 người thông minh như Cận Hoan Nhan, sẽ nghe thấy có hương vị lưu luyến.

Gật đầu trả lời, đem cát danh thiếp đó vào túi xách, như vậy đó là thứ liên lạc duy nhất trong khoản thời gian này. Cô ba cười mà như không cười,

"Dù sao gặp mặt cảm giác vẫn tốt hơn."

"Điều kiện tiên quyết là, có thể khi gặp phải che mặt."

Câu này lời ít mà ý nhiều, cuối cùng cũng chọc cười cô ba, vô cùng hào phóng tặng 1 nụ hôn vào má đối phương xem như cáo biệt, sau đó vẫy vẫy tay như 1 đám mây bay đi, biến mất trong phòng chờ nhộn nhịp.

Cuối thu, ban đêm tới càng ngày càng sớm, Cận Ngữ Ca sau khi phê duyệt xong 1 hợp đồng kinh doanh, tiếng gào thét của gió Bắc nhắc nhở cô, nên đi về nhà.

Thật ra về nhà hay ở lại văn phòng cũng giống nhau, đều là ngồi trước máy tính, duyệt báo cáo, xử lý vấn đề. Cho dù thế nào, cũng phải về nhà, cho dù việc cô có về nhà hay không, đối với người khác cũng không có quan hệ gì.

Cùng người khác không sao, ha ha, cỡ nào tự do! Chính là, cỡ nào buồn bã.

Cận Ngữ Ca không cho phép mình buồn bã, vì thế đứng dậy thu dọn, tắt đèn về nhà.

Có rất ít người trên đường, ngay cả xe thi thoảng mới có một chiếc phóng qua, đi tới đường Tây, rất xa, Cận Ngữ Ca thấy có vài người đứng trước cửa Cục Công An. Vì thế tìm bắt đầu đập không theo quy luật.

Sau lần cãi nhau đó, Kiều Hiểu Kiều không có xuất hiện. Khoảng thời gian không thoải mái theo thời gian từ từ phai nhạt, mỗi ngày ngang qua nơi này, Ngữ Ca luôn nháy mắt quay đầu nhìn, nhưng sự thật luôn vô tình. Vì vậy hiện tại, sự chờ mong trong lòng cô càng mãnh liệt, hay nói cách khác, theo trực giác đây là thời gian cần thiết để buông xuống những hòn giận.

Xe từ từ tới gần, dưới ánh đèn đường mờ ảo, bốn người trong tổ trọng án số 3, trước khí trời đông lạnh giống như đàn khí con rút cổ nhìn trái nhìn phải, chờ taxi đi ngang qua.

Kiều Hiểu Kiều mặc áo khoác nhung, đầu đội nón len nhỏ, tay đút vào túi quần, chân dầm dẫm hết trái rồi phải.

Ngữ Ca không có nhiều thời gian xem xét, bàn chân thực tự nhiên giẫm xuống thắng, xe dừng trước mặt bốn người.

Hoắc Bân thấy trước, hẳn đặc biệt cảm cảm với những danh xe so với người bình thường.

"Wow, Seles • Chapman! !"

Võ Khoan thì chú ý tới người trong xe, "Ồi chào! Là Cận tổng đây."

Kiều Hiểu Kiều còn cách Ngữ Ca 500m mới nhìn thấy, biểu hiện bây giờ của cô không có.. chút thay đổi nào. Ánh mắt ẩn dưới vành nón, dùng gót chân gõ nhẹ nhàng vào 1 cái khác.

Ngữ Ca hạ cửa sổ xuống, hướng bên phải thò người ra,

"Đón không được xe sao? Tôi đưa mọi người đi?" Cô nhìn Võ Khoan nói chuyện, xong liếc nhìn Hiểu Kiều một cái.

Hoắc Bân mắt như nổ đom đóm, hẳn thật sự muốn tận hưởng cảm giác ngồi xe chỉ có thể thấy trên tạp chí, vì vậy đôi mắt trông mong nhìn Hiểu Kiều.

"Không được, chúng tôi mỗi người ở một hướng khác nhau, đường cũng rất xa, đã trễ thế này Cận tổng vẫn là nhanh đi về đi."

Nếu lời này là Hiểu Kiều nói, Cận Ngữ Ca nhất định sẽ đóng cửa sổ lại, cũng không quay đầu lại rồi đi ngay lập tức. Nhưng nếu là Lưu Trung Bảo nói, vẫn là có chút khách sáo. Tuy rằng ngoài miệng không thừa nhận, nhưng Cận Ngữ Ca trong lòng vô cùng hy vọng, trên đường về nhà lần này, có thể may mắn bắt gặp ở cùng người nào đó.

"Không sao, cũng đã muộn rồi, rất khó bắt xe. Không chừng 1 hồi trời sẽ mưa, hay là đi lên đây đi."

"Đội trưởng"

"Giọng Hoắc Bân thâm trầm, đáng thương như vậy."

Hiểu Kiều nhìn xung quanh ba người thuộc hạ của mình, lại nhìn xe Ngữ Ca, im lặng không nói gì. Trầm ngâm một lúc, gật gật đầu.

Tất cả mọi người ở đây hoan hô nhảy nhót, mấy người thanh niên thì vui mừng ra mặt, còn những cô gái thì reo hò trong lòng.

Hoắc Bân mở cửa pho lái chuẩn bị bước vào, bị Lưu Trung Bảo giữ lại,

"Cậu ngồi phía sau đi!"

Hoắc Bân không tình nguyện, cùng Võ Khoan một trái một phải vào phía sau, Lưu Trung Bảo cũng ra phía sau ngồi.

Hiệu Kiều đứng ở bên cạnh xe, đứng ở góc này cô nhìn không được mặt của Cận Ngữ Ca, nhưng là biết cô đang chờ, im lặng đợi cùng cô. Nếu như vậy, um, không đóng cửa, mọi người sẽ lạnh chết a.

Vừa ngồi vào, một mùi hương quen thuộc của đứng Cận Ngữ Ca thoảng vào mũi, tâm trạng đột nhiên trở nên tốt hơn, khóe miệng vô thức cong lên, xe bắt đầu lăn bánh chạy đi.

"Oa oa! Thật ẽm a, nhìn xem giám xóc của người ta, cũng không giống xe phá án của chúng ta vậy, Đại Vĩ còn không biết xấu hổ muốn lấy đi hẹn hò, cho dù thanh tra không biết, cũng đủ dọa người!" Hoắc Bân mở miệng quang quác, lớn giọng ồn ào không ngừng.

"Cậu không nói không ai nói cậu cảm!" Lưu Trung Bảo ngắt lời hần, chuyển người ra phía trước, "Còn không biết điều cảm ơn Cận tổng!"

"chú Bảo, kêu tên tôi được rồi, kêu Cận tổng tôi không dám đương nổi. Còn nữa, chuyện trước kia của Hoan Nhan ít nhiều cũng nhờ mọi người, phải là tôi cảm ơn mọi người mới đúng."

Cận Ngữ Ca cười, ngữ điệu cũng nhẹ nhàng rõ ràng. Hiệu Kiều đặt tay trước máy điều hòa sưởi ấm, không đáp lời.

Nửa giờ sau, đưa 3 người đàn ông trở về nhà của chính họ.

Không có Hoắc Bân lớn giọng, trong xe lại yên tĩnh, Cận Ngữ Ca đột nhiên cảm thấy lo lắng, rốt cuộc lo lắng vì cái gì, cô cũng không rõ.

Cô muốn mở miệng nói với Kiều Hiệu Kiều để xóa tan đi không khí xấu hổ này, nhưng cô lại sợ nghe được điều mà cô không muốn. Loại mâu thuẫn này làm cho cô trở nên lo âu, sự thanh thản vừa rồi nhẹ nhàng biến mất.

"Dừng xe ở ngã tư phía trước." Kiều Hiệu Kiều mặt không chút thay đổi, ngữ khí rất nhẹ.

Cận Ngữ Ca lập tức nắm chặt tay lái, nỗi thất vọng và tức giận bốc lên. Kiều cảnh quan một chút cũng không cảm thấy, cúi đầu nhìn bên ngoài, chính mình than thở,

"Tôi nhớ ở đó có tiệm KFC đúng không?"

Không đợi Cận Ngữ Ca quyết định trả lời hay không trả lời, vồ cánh tay ra lệnh,

"Đó, đó! Dừng xe dừng xe!"

Ngữ Ca phản xạ có điều kiện nhanh chân phanh lại, Kiều Hiệu Kiều không đợi xe dừng hẳn đã mở cửa ra ngoài, vượt qua 2 cây sồi xanh thân thấp, nhắm thẳng cửa KFC đi vào.

Cận Ngữ Ca nhìn cô qua cửa sổ, chạy đến quầy tiền gọi món. Ngồi ở trong xe, nháy mắt mấy cái, tự hỏi: chờ? Hay không chờ?

Từ trong xe cô cũng chỉ nghe vài câu, nghe không ra cái gì, chính là ——

Vì thế, Cận Ngữ Ca đang rối rắm lựa chọn trong sự mâu thuẫn của mình, đợi được 1 chút thì đã thấy Kiều Hiệu Kiều lon ton chạy ra.

Mở cửa, Kiều Hiệu Kiều lấy 1 hộp trong túi plastic đặt trước mặt Cận Ngữ Ca, một ngón tay mở nắp,

"Bữa ăn khuya! Ăn trước hãy đi."

Lại lấy ly cà phê ra, mở nắp, bỏ đường và sữa vào khuấy khuấy, rồi cầm ống hút, đưa đến bên miệng Cận Ngữ Ca,

"Đây."

Vô cùng tự nhiên.

Cận Ngữ Ca biểu hiện vẫn như cũ đang sững sờ, nhìn ống hút trước mặt, hơi cúi thấp đầu, đưa vào miệng, nhẹ nhàng hút một hơi.

Có chút ít phồng, nhưng là, thực ấm áp.

"Tự mình cầm a, cần thận nóng."

Cận Ngữ Ca mang bao tay lông dê cầm lấy cái ly, mắt vẫn đang nhìn Hiệu Kiều. Kiều Hiệu Kiều cảm giác được, nhưng làm bộ như không biết, không cùng cô đối diện, mà là lấy ra Hamburger ngặm 1 miếng thật to, lại hút một hơi trân châu, ăn như hạm.

Đẩy hộp đồ ăn đến trước mặt Cận Ngữ Ca, "Ăn một cái đi, mới vừa ra lò, ăn nóng mới ngon."

Ngữ Ca nhìn trong hộp xếp những miếng điểm tâm vàng óng ánh non mịn, mím môi, cời bao tay ra, lấy ra 1 cái, đưa lên miệng cắn.

Ngon tay thon nhỏ trắng mịn gần như trong suốt, 3 ngón tay giống như đuôi chim xếp theo thứ tự, đưa miếng điểm tâm đến môi anh đào, nhẹ nhàng mà cắn, ngậm miệng nhẹ nhàng mà nuốt. Vô thanh vô thức toát ra sự tinh tế thanh nhã. Trong lòng Kiều Hiểu Kiều, bị kích thích nhẹ nhàng, mặc kệ hai má đang bị nhét căng phồng, choàng người qua.

Im lặng ăn bánh trứng, Cận Ngữ Ca không có để ý, giống như bị hời hợt hôn qua, bất mãn nhú mày,

"Cả miếng Kiều đều là dầu!"

"Tôi còn chưa chê mùi son môi của em! um, bánh trứng thơm quá, cho tôi ăn một miếng."

Chưa kịp nói xong, nửa miếng điểm tâm còn lại trên tay Ngữ Ca đã không thấy đâu, tay vẫn đang duy trì tư thế cầm bánh, có thể thấy được hành động cướp cạ của Kiều cảnh quan vô cùng nhanh chóng.

"Cường đạo!" Cận Ngữ Ca cắn răng, không biết là vì điểm tâm hay là bị hôn trộm.

Thường ngày cô không hảo đồ ngọt, giờ lại bị Hiểu Kiều đoạt mất bánh trứng, chỉ còn chừa lại 1 miếng rất nhỏ. Kiều Hiểu Kiều ăn no ảm áp, nắm lấy tay cô, đoạt miếng điểm tâm hôn cô. Cận Ngữ Ca nghiêng đầu tránh, nụ hôn dừng trên chiếc cổ trắng mịn màng, cảm giác tê tê đại đại lại nhột, làm cô nhin cười không được.

Hiểu Kiều buông tay ra, cời áo khoát của Ngữ Ca và thắt lưng, bàn tay ôm lấy eo nhỏ nhắn, để cho Cận Ngữ Ca dựa vào cô, cọ mặt lên lỗ tai của cô giống như 2 chú mèo con cọ cọ mặt.

"Nhột ~" lời nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ như yến lả bả trong đầm.

Khẽ hôn dừng ở giữa 2 chân mày, Hiểu Kiều cẩn thận nói, "Còn giận sao?"

Mà Cận Ngữ Ca hiển nhiên không muốn đề ý tới đề tài này, trực tiếp mà quyết đoán ra lệnh,

"Về nhà em!"

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Cạm Bẫy

Di Chu đã làm gia nhân vài chục năm cho Cận gia, trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng thật sự đã gần như là thành viên trong gia đình. Vừa mới kết hôn, không lâu sau đó chồng mất, cũng không có con, nên khăng khăng một mực đối đãi Cận gia như người thân. Hiện tại di Chu lớn tuổi, làm rất ít việc, nhưng mọi chuyện trong nhà Cận gia vẫn do di Chu làm chủ, mà từ trên xuống dưới người Cận gia ai ai cũng đều tôn trọng bà, vợ chồng Cận Trung cùng 2 cô con gái cũng xem di Chu như trưởng bối, cũng không quá khách sáo.

Đối đãi với Cận gia mỗi người khác nhau, ngay cả với 2 người cháu gái, di Chu rõ ràng thiên vị với Ngữ Ca một ít. Ngữ Ca dường như là do 1 tay bà nuôi lớn, mọi khía cạnh cuộc sống đều do chính bà chăm sóc; về phương diện khác, Ngữ Ca tính cách trong trẻo nhưng lạnh lùng, ít lời kiêu ngạo, có thiết thời gì phần lớn đều ẩn nhẫn, điều này làm cho di Chu cảm thấy rất thương tiếc.

Vì để thuận tiện cho công việc, Ngữ Ca dành phần lớn ở nhà riêng của mình. Cũng ít khi có thời gian dọn dẹp, lại không muốn cho người lạ tùy tiện ra vào, di Chu rất hiểu tính cô, nên lo luôn khoản này. Mỗi buổi sáng, sau khi Ngữ Ca đi làm, di Chu sẽ đi xe đến Cảnh Duyệt Vinh Viên, giúp cô hai dọn dẹp nhà cửa.

Hôm nay, Cận lão phu nhân sáng sớm đã dùng xe, trong nhà không có tài xế khác, di Chu tính kêu xe ngoài. Đúng lúc, Khương Quý đem cây đến cho Cận lão gia tử, đang ở trong khuôn viên cùng người làm vườn bận việc trồng trọt.

Thấy di Chu thay đổi quần áo ra ngoài, mở cánh cửa đi ra, Khương Quý lấy khăn ra lau tay, tươi cười chào đón.

"Di Chu."

Khương Quý gần đây thường đến nhà Cận gia, di Chu đã quen thuộc với hần, hơn nữa cũng như phần lớn trưởng bối khác, hy vọng hần có thể trở thành thành viên trong nhà. Thêm nữa gần đây Khương gia lui tới thường xuyên, ý đồ rõ ràng, Khương Quý lại đang ở Cận Thị làm việc, là trợ thủ đắc lực của Ngữ Ca, nếu thật muốn thành thân thuộc, thật sự là kết thúc có hậu.

"Ha ha tiểu Quý lại đến đây chơi?"

"Dạ, ông nội Cận có ở nhà không?"

Khương Quỳnh nói xong nhìn vào trong nhà, thật cẩn thận hỏi. Hẳn hơi sợ Cận Ân Thái, di Chu hiểu rõ ràng nhất, mỉm cười nói cho hẳn biết,

"Ở phòng sách, nhưng mà lúc này hẳn là đang nghe tin tức, lát nữa con hãy vào."

"Được. Di Chu muốn ra ngoài?"

"Ừm, đi đến nhà tiểu Ca."

Khương Quỳnh trong mắt lóe sáng, "A. Vậy —— tài xế đâu?"

"Cùng bà chủ ra ngoài."

"Con chờ di Chu đi a."

"Không cần, di gọi xe là được rồi."

"Dù sao con cũng không có việc gì, con đưa đi đi."

Sau 1 hồi từ chối, thấy không thay đổi được tình hình, di Chu bèn gật đầu đồng ý. Khương Quỳnh rất là vui vẻ đi rửa tay sạch rồi lái xe đưa di Chu đi.

Lúc trong thang máy, Khương Quỳnh làm bộ như lơ đãng hỏi,

"Ngữ Ca có nói khi nào thì trở về không?"

Di Chu không phát hiện ra cái gì, ngược lại là hé miệng cười tủm tỉm xem hẳn,

"Vừa mới đi đã nhớ?"

"Không..." Khương Quỳnh lập tức đỏ mặt, xấu hổ biện giải.

"Sao con không tự hỏi cô ấy? Lớn như vậy mà da mặt còn mỏng?"

Khương Quỳnh có chút ngượng ngùng ngẩng đầu, "Cô ấy ở công ty họp nói cuối tuần về công ty..."

"Chính là con muốn gặp đầu tiên?"

Dù Chu trên tức lấy tay khủy tay thúc thúc Khương Quỳnh, cười trên chọc.

"Di Chu..."

"Ha ha."

Hai người nói xong, đi tới nhà Ngữ Ca. Chu Di lấy chìa khóa mở cửa, dẫn theo Khương Quỳnh đi vào.

"Con ngồi ở đây, di dọn dẹp 1 chút, rất nhanh thì xong."

Khương Quỳnh xắn tay áo, "Con giúp di!"

"Không cần! Con trai sao lại làm việc nhà, con ở đây chờ được rồi."

Nói xong, mở cửa phòng ngủ Cận Ngữ Ca, bắt đầu sửa sang lại. Khương Quỳnh đứng ở cửa, rất nhanh hướng bên trong quét mắt một vòng, giường nệm ngăn nắp, có mấy tờ giấy rơi xuống, có vẻ hơi rối loạn. Đầu giường để tinh dầu hình người ngoài hành tinh của hẳn, vừa thấy, Khương Quỳnh nở một nụ cười lạnh.

Di Chu đem khăn tắm gì gì đó, ôm hướng vào trong phòng tắm,

"Tiểu Ca đưa bé này à, cái gì cũng tốt, nhưng cuộc sống bạn muốn chết. Con nói xem, công việc có cái gì mà bạn dữ vậy, hoàn toàn kiệt sức, suy sụp cơ thể."

Khương Quỳnh thừa dịp bà khép cánh cửa phòng tắm rửa tay, cực nhanh đi đến trước giường Cận Ngữ Ca, nhanh chóng lấy bình tinh dầu bỏ vào trong túi, ngoài miệng còn đang trả lời,

"Nếu cô ấy không liều mạng như vậy, Cận thị sao có thể được như ngày hôm nay."

"Tuy nói vậy, nhưng cũng không phải người máy, Ngữ Ca và Nhan Nhan san sẻ cho nhau thì tốt rồi."

Di Chu dọn dẹp phòng tắm, đi ra, đóng kỹ cánh cửa. Khương Quý dường như không có việc gì đứng ở cửa phòng ngủ, trên mặt luôn nở nụ cười sáng lạn.

"Ngũ Ca có khả năng, dì Chu hẳn là vui mừng mới đúng à."

"Con không đau lòng a?"

Dì Chu đối với hắn xem thường.

"A ——" Khương Quỳnh nhất thời cứng họng, vò đầu.

"Ha ha, dì luôn hi vọng, có người có thể giúp đỡ tiểu Ca chia sẻ gánh vác, biết lạnh biết nóng thương cô bé, dì cũng an tâm."

Đứng thẳng người, Khương Quý biểu hiện rất đơn giản, "Dạ!"

"Ha ha, xem biểu hiện a!"

Vừa cùng Khương Quỳnh nói chuyện, di Di tay không ngừng làm việc, rất nhanh thu xếp xong. Từ trong phòng giữ quần áo đi ra, cầm vài bộ quần áo do của Ngũ Ca. Khương Quỳnh liếc mắt thấy, 1 bộ quần áo trượt tuyết chen lẫn bên trong, rõ ràng không phải phong cách của Cận Ngũ Ca, kiểu dáng rất quen thuộc hình như đã thấy ở đâu. Nhưng mà, trên mặt không lộ vẻ gì ra bên ngoài, lại dường như không có việc gì rồi đi theo di Chu.

Kiều Hiểu Kiều thật vất vả và mới có kỳ nghỉ, không ngờ Cận Ngữ Ca dẫn theo Tiểu Quan đi công tác. Mấy ngày đầu, Kiều cảnh quan như con dê được thả, không đi tìm F4 thì là đi tìm Hứa Lăng Quân và Du Khả, mỗi ngày oanh ca yến hát vui đến quên cả trời đất, có đôi khi cả đêm phải đi 2,3 nơi. Vài ngày sau có khi cái tên còn không nhớ nổi, mặc kệ làm gì cũng không khơi dậy nổi tinh thần, chỉ muốn đi đến Cảnh Duyệt Vinh Viên. Cho dù đi cũng không có ai, đành phải lang thang chờ, nhưng thành thật thú nhận vẫn hơn.

Thật vất vả mới bắt Cận Ngữ Ca hứa ngày trở về, đêm trước ngày đó, Kiều cảnh quan lại nhận được mệnh lệnh khẩn cấp, đặc phái cô dẫn người đi Lâm Thị hỗ trợ phá án. Ngày giờ bay hoàn toàn trùng với chuyến bay của Cận Ngữ Ca chỉ cách nhau 1 tiếng. Kiều cảnh quan tức giận thiếu chút nữa chọi hư điện thoại.

Nhưng sau nhiều năm công tác, đã hình thành thói quen phục tùng mệnh lệnh, cô không muốn cũng không có biện pháp. Buổi sáng, thức dậy, vội vội vàng vàng ăn điểm tâm, mang hành lý thẳng đến sân bay.

Võ Khoan và Vệ Kiến Đông đã tới từ sớm đang đứng ở cửa chờ cô. Hiểu Kiều theo taxi bước xuống, tập hợp với bọn họ, cùng nhau đi vào phòng chờ.

Vừa đúng lúc này, Cầm Ngữ Ca gọi đến, Hiểu Kiều đem túi xách đổi qua 1 tay, bắt điện thoại,

"Alo?"

"Em đã về, mới vừa xuống máy bay."

"Um, tôi biết."

Cận Ngữ Ca không nói nữa, chờ Kiều Hiểu Kiều sắp xếp. Hiện tại so với lúc trước, thời gian càng dài không gấp càng cảm thấy không có lòng dạ nào muốn làm việc. Cảm giác muốn gặp mặt đặc biệt mãnh liệt.

Kiều Hiểu Kiêu ho khan một tiếng. Cầm Ngũ Ca nghe thấy tiếng khu này, thực miễn cảm cảm thấy được, có việc.

Quả nhiên, Kiều cảnh quan ấp a ấp úng nói,

"Àaaa, tôi... Ta phải đi Di Động Thạch... Hôm qua mới vừa an bài, tôi bây giờ... Ở sân bay, vậy..."

"Um.."

Cần Ngữ Ca lập tức đen mặt, dùng giọng mũi nói ra 1 câu không rõ ý nghĩa. Tuy rằng cách điện thoại Kiều Hiểu Kiều không nhìn thấy, nghe cũng không đúng, vôi vôi giải thích.

"Cũng chỉ ba bốn ngày, rất nhanh ..."

Cô hai không nói lời nào, rõ ràng mất hứng. Kiều Hiểu Kiều còn muốn nói nữa, vừa ngẩng đầu, lại thấy được người đang nói chuyện điện thoại với mình.

Ngũ Ca mặc áo somi màu đen, áo khoác vàng nhạt, thân hình mảnh mai, đôi chân thon gọn, mái tóc dài phất phới, vạt áo nhanh nhẹn, đôi mắt sáng lấp lánh, đôi môi anh đào tươi đẹp. theo sau là thư ký trung thành và bảo vệ, càng cho thấy thân phận đặc biệt. Hiểu Kiều đã quên muốn nói gì, từ vách kính ngăn cách, há miệng sững sờ nhìn người đối diện.

Cận Ngừ Ca cũng nhìn thấy cô, di động đặt ở bên tai, hơi cúi đầu, thoáng liếc mắt một cái, nửa là oán hận nửa là lưu luyến, di chuyển không ngừng, rất nhanh đi thoáng qua.

Hiệu Kiều theo bản năng đi lại vài bước, dừng lại, tay cầm đi động rữ xuống, đứng ở tại chỗ nháy mắt mấy cái, không biết đang suy nghĩ gì. Vệ Kiến Đông thấy cô không đi tiếp, kỳ lạ hỏi,

"Đội trưởng, làm sao vậy?"

Kiều Hiệu Kiều ánh mắt kinh ngạc chỉ trong nháy mắt từ từ khôi phục thần thái, đôi môi mỏng từ từ cong lên, biểu hiện đặc ý một cách kỳ lạ .

Vệ Kiến Đông quơ quơ tay trước mặt cô,

"Ahhhhh! Đội trưởng? Cô bị quỷ nhập vào a?"

Kiều Hiệu Kiều quần hành lý vào trong lòng của hắn, "Cầm giúp tôi!"

Nói xong xoay người bỏ chạy. Vệ Kiến Đông vẻ mặt không hiểu, "Ôi chao? Cô đi đâu?"

"Phóng ~ nước ~ "

Ra khỏi sân bay, thấy xe đã chờ từ lâu. Tài xế mở cửa xe, Cận Ngữ Ca mới vừa ngồi vào , liền thấy Kiệu Hiệu Kiều chạy đuổi theo tới đây. Tiểu Quan còn đứng ở cửa xe, nhìn thấy Kiệu Hiệu Kiều, cười tiếp đón,

"Kiệu cảnh quan."

Hiệu Kiều gật gật đầu, "Chào. Hô —— "

Thở hổn hển mấy hơi thở, "tôi có chút việc muốn nói với Cận tổng, vậy..."

Tiểu Quan tươi cười rất là ngọt, "Chờ."

Nói xong xoay người, nói với Cận Ngữ Ca trong xe, "Cận tổng?"

Cận Ngữ Ca giương mắt nhìn bên ngoài thấy Kiệu Hiệu Kiều còn đang thở dốc, bất động thanh sắc phân phó,

"Mọi người đi ra xe sau chờ tôi."

Tiểu Quan cùng tài xế đáp ứng, đi đến xe bảo vệ chờ. Kiệu Hiệu Kiều cười đặc ý, cúi đầu vào trong xe, thuận tay đóng cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Giăng Co

Cận Ngữ Ca dựa lưng trên ghế, cúi đầu nhìn xuống Kiệu Hiệu Kiều đang thở hổn hển vui đầu trên đùi cô. Kiệu cảnh quan nhất thời kích động chạy quá nhanh, làm cho bây giờ thở hổn hển không ngừng.

Ngữ Ca cảm thấy rất buồn cười, nhưng cũng không cười, luồn tay qua mái tóc quần vuốt vuốt, từ từ chờ cô thở lại bình thường. Hiệu Kiều biết thời gian rất gấp, hít 1 hơi, vòng tay ôm cô, ngưỡng mặt lên cười như xuân về hoa nở.

"Nhớ tôi không?"

Cận Ngữ Ca lúc này mới nở nụ cười, ngẩng đầu lên, mím môi không nói.

"Tôi nhớ em." Kiệu cảnh quan đem hai tay của cô đặt vào tay mình, rồi đặt lên miệng hôn. Sợ mất thời gian, ngồi thẳng dậy,

"Hôn một chút."

Ngữ Ca lui một chút, "Không phải ra máy bay?"

"Chỉ 1 chút thôi..."

Kiệu cảnh quan không muốn lãng phí thời gian, nghiêng đầu kề sát trên đôi môi nhưng nhớ đã lâu, cần thận ôn nhu duyên hôn. Cận Ngữ Ca cũng không có phản kháng, hít mất hương thụ sự dịu dàng khó có được. Xung quanh tiếng động cơ âm ỉ bị ngăn cách ở ngoài xe, bên trong không gian nhỏ nhỏ tràn đầy tình ý.

Từ từ, Kiều Hiểu Kiều hôn môi đơn giản là chưa đủ, tay không an phận dần dần di chuyển lên, ôm lấy một đoàn mềm mại,

"Um..."

Không ngoài dự liệu nghe được một tiếng rên khẽ vừa lòng tràn ra nơi cổ họng Ngữ Ca, cô lại bắt đầu cời nút quần áo. Trong không gian nhỏ hẹp, không khí bắt đầu trở nên khô nóng khó nhịn. Tiếng động cơ xe vang lên rất nhỏ, máy điều hòa nhẹ nhàng thổi hơi, làm mặt hai người đều hồng đến đỏ bừng. Hít thở nặng nề, hỗn loạn, không phân biệt là của ai, âm thanh làm động lòng người, nghe ra được cảm xúc hàm chứa bên trong. Cách xa người yêu đã lâu, vì nhớ nhung mà xúc động mãnh liệt, dứt bỏ rụt rè cùng đoan trang trong ngày thường, thẳng thắn phát tán bản năng dục vọng.

Nút áo khoác và áo somi của Ngữ Ca đã mở rộng hoàn toàn, nội y cũng cời bỏ, thờ dài một hơi, lộ ra một bộ ngực lớn, trắng nõn như tuyết cùng nụ hoa thẳng đứng trên chóc. Kiều Hiểu Kiều từ cổ thon dài, xương quai xanh hấp dẫn một đường hôn xuống, vùi đầu vào, thay phiên ngậm lấy hai bên nụ hoa tình tê liếm dục. Ngữ Ca cau mày thật chặt, ngón tay nắm chặt tóc Hiểu Kiều đến trắng bệch, muốn nâng người ép sát càng nhanh.

Chúng ta tích đội ngũ hướng thái dương ~

Cước đạp tổ quốc tích đại địa ~

Tiếng nhạc vang lên, làm 2 kẻ đang đắm chìm giết nãy mình, Cận Ngữ Ca bị tiếng chuông đột nhiên quấy rầy làm giật mình tỉnh lại, nâng mặt Hiểu Kiều, đẩy người trong lòng ngực ra,

"Điện thoại..."

Kiều Hiểu Kiều tham luyến hương vị mát hôn, mồm miệng hàm hồ than thở,

"Đừng để ý tới nó..." Nói xong lại muốn tiếp tục chuyện của mình.

Các đồng chí chính Tề bộ phận lao tới tổ quốc chiến trường ~

Các đồng chí chính Tề bộ phận lao tới tổ quốc biên cương ~

Di động không thuận theo không buông tha, ngoan cố vang lên. Cận Ngữ Ca biết di động của Kiều Hiểu Kiều, hơn phân nửa là có việc, đẩy cô ra, ý bảo cô nghe điện thoại.

Kiều cảnh quan không thể không tạm rời khỏi hương thơm ôn nhu, bức bối bắt điện thoại, nghe thấy tiếng Vệ Kiến Đông,

"Đội trưởng! Cô rơi vô bấy nào rồi? Radio thúc giục hai lần a ~ "

"Nói với hắn chờ một lát! !"

"... Đội trưởng... Cô đang giỡn sao? !"

"Được rồi lập tức lập tức đến!"

Cúp điện thoại, Hiểu Kiều vẻ mặt không kiên nhẫn. Quay đầu lại, Cận Ngữ Ca sắc mặt mặc dù còn ửng đỏ, biểu hiện cũng đã khôi phục như thường, đang cài lại nút quần áo.

Hiểu Kiều nắm tay cô, "Um..."

"Được rồi, đi nhanh đi, không trễ giờ."

"Nhưng mà —— "

"Không phải nói rất nhanh trở về sao? Ngoan, nghe lời."

Cận Ngữ Ca đưa tay tỉ mỉ vén tóc rối của cô, làm dịu lòng cô. Kiều cảnh quan hoàn toàn không tình nguyện nhưng cũng không có cách nào khác, lác lác gương mặt thâm hại, giọng nói thều thào, "Vây chờ tôi trở về a!"

Nói xong mở cửa xe, chậm rãi mỗi bước đi, trong ánh mắt tràn đầy lưu luyến không dứt, vẫn là không đi không được .

Tiểu Quan thấy Kiều Hiểu Kiều rời đi, mới từ phía sau lên. Ngồi vào trong xe, đã cảm thấy tổng giám đốc quá khác so với lúc vừa xuống máy bay. Cảm giác mệt mỏi khi này dường như biến mất, trạng thái yếu ớt cũng không còn, sống mắt như nước, thần thái cũng dịu dàng hơn, giống như bị một loại hào quang bao phủ, có một loại hương vị nói không nên lời.

Cận Ngữ Ca thần thái như thường, im lặng căn dặn,

"Về công ty trước, kêu giám đốc các ngành họp."

Lúc Cận Ngừ Ca tới phòng họp của tòa nhà Cận thị, bên trong mọi người đã vào đông đủ, yên tĩnh chờ cô đã đến. Có một người lãnh đạo làm việc liều mạng như vậy, nhân viên không dám không giữ vững tinh thần. Vài vị nguyên lão đối với Cận Ngừ Ca còn có chút bất mãn, nhưng từ khi Cận Ngừ Ca ngồi vị trí tổng giám đốc đến nay, bọn họ không tìm thấy nhược điểm nào.

Cơ cấu tuổi của thành phần cấp cao ở Cận thị tương đối hợp lý, trung niên chiếm đa số, hoa giáp đã là số ít, cỡ tuổi Cận Ngừ Ca cũng chỉ có Khương Quý. Rất nhiều người đều đang chờ xem, người sẽ được Cận Ngừ Ca chọn làm vị hôn phu. Nếu Khương Quý có thể trở thành rể hiền của Cận gia, như vậy tương lai không cần nghi ngờ sẽ thuộc về vợ chồng họ, nếu là người khác, Khương thiếu gia địa vị ở Cận thị rất khó nói.

Khương Quý thật ra không biểu hiện rõ ý đồ của mình, hẳn tiếp cận Cận Ngừ Ca cũng đặc biệt có chừng mực. Mà cuộc sống cá nhân của Cận Ngừ Ca cũng không có tỳ vết, có thể nói cẩn thận, ai cũng không biết cuộc sống riêng của cô, cuối cùng là như thế nào, ra làm sao.

Bộ phận thấp hơn ở công ty, một số ít người lăm lăm bắt quai lên nghị luận, nói Cận Ngừ Ca không lấy theo ý gia đình, một ý kiến khác thì lại cho rằng cô sẽ nhận gia tộc cùng đẳng cấp làm đám hỏi, nói không chừng ngày nào đó bất ngờ tung tin đính hôn. Căn cứ vào thái độ thường ngày của Cận Ngừ Ca, tuyệt đối có thể vì lợi ích công ty hy sinh hạnh phúc cá nhân. Sôi nổi hỗn loạn khó bề phân biệt, 1 ít tin đồn đến tai Cận Ngừ Ca, cô cũng không có phản ứng gì.

Hội nghị giằng co ước chừng khoảng ba tiếng, mấy ngày liền bốn ba Cận Ngừ Ca mệt mỏi đáng kể, sau đó phải đến công ty giải quyết vấn đề mới có thể nghỉ ngơi. Sau đó trở lại văn phòng, Tiểu Quan mang cà phê tới, cô chỉ nghỉ ngơi 1 chút, liền ngồi vào bàn làm việc, mở mail, xử lý những chuyện còn dở dang.

1 lá mail đến từ người xa lạ, đập vào mắt cô.

Tiểu Quan đem mấy tài liệu quan trọng cần ký vào, chuẩn bị cầm vào cho Cận Ngừ Ca. Vừa tới cửa, cánh cửa văn phòng của tổng giám đốc đột nhiên mở ra từ bên trong, Cận Ngừ Ca sắc mặt trắng bệch vọt ra.

"Cận tổng —— "

Tiểu Quan không biết chuyện gì xảy ra, thật cẩn thận mở miệng hỏi. Cận Ngừ Ca nhìn cô, "Tôi có chút việc, cô bận việc của cô, không cần đi theo."

Nói xong bước nhanh tới thang máy, rất nhanh liền rời khỏi tòa nhà Cận thị.

Dùng tốc độ nhanh nhất về nhà, Cận Ngừ Ca chạy một đường vào thang máy, mở cửa nhà, vọt vào phòng ngủ. Sau đó đứng trước giường, thở dốc dồn dập.

Mất cô tìm kiếm ở 1 vị trí cụ thể, cũng không phát hiện gì, nhưng có cảm giác khác thường, nhất thời lại nghĩ không ra. Miễn cưỡng khắc chế cảm giác bối rối luống cuống, trấn tĩnh bản thân, nghĩ đến tình huống hiện tại. 1 thứ từ từ không thể nào từ từ hơn xuất hiện trong đầu của cô, ánh mắt cũng bắt đầu run sợ, một cổ khí lạnh dọc theo sống lưng trở dậy, chưa bao giờ nỗi sợ hãi trong lòng lại lan tràn như lúc này.

"giám đốc Khương, Cận tổng muốn ông đến văn phòng cô ấy."

Giọng thư ký vang lên trong điện thoại, Khương Quý đang chờ đợi cuộc gọi này, miệng không ngừng tươi cười, chăm chút lại đầu tóc có tí loạn, tay rút túi quần, mỉm cười, thông dong gõ cửa văn phòng Cận Ngừ Ca.

Cận Ngừ Ca ngồi trên ghế, từ khi Khương Quý vào cửa, mắt vẫn chăm chú theo dõi hẳn. Khương Quý dường như không quan tâm đến, vẫn như thường ngày âm áp tươi cười,

"Ngừ Ca."

Sau đó, tự ngồi xuống ghế sofa, dường như không có việc gì mở miệng.

"Đi công tác một sao?"

Cận Ngừ Ca sắc mặt lạnh đến mức có thể tạo thành 1 tầng sương, cắn chặt hàm răng, không rên một tiếng.

"Kêu tôi lại đây, có chuyện gì?" Khương Quý không có chút hành động gì, thái độ không nóng không lạnh như trước.

"Chuyện gì chính anh không biết sao?"

"Tôi? Tôi như thế nào biết?" Nhún nhún vai, vẻ mặt vô tội.

"Bốp!" một tiếng, cây viết trong tay Ngừ Ca vỗ mạnh trên mặt bàn. Khương Quý giật mình, mỉm cười mặt lạnh lùng, 1 tia tàn nhẫn từ từ lộ lên trong ánh.

"Cô —— đã thấy?"

"Anh muốn làm gì? !" Cận Ngừ Ca có cực nhỏ kích động, thật sự là chuyện trước mắt hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

Khương Quý lại không thêm nhắc lại, quay chân, bình tĩnh cùng Cận Ngừ Ca đối diện. Cận Ngừ Ca chinh chiến qua bao phong ba bão táp, trong ánh mắt nhìn ra hơi thở nam hiểm, không thể không áp chế lửa giận, bắt buộc chính mình ổn định cảm xúc, chờ đối phương phản ứng. Khương Quý như là

đang lo lắng, hoặc như là đang đợi con mồi chính mình lộ ra nhược điểm, một chút cũng không nóng lòng ra tay.

"Ngữ Ca, " hần tựa hồ khôi phục lại bộ dáng, giọng nói mềm nhẹ, "Chúng ta coi như là thanh mai trúc mã, tôi không muốn biến thành kẻ thù."

Cận Ngữ Ca không nói lời nào, chờ hần nói tiếp.

"Tôi chỉ là muốn lấy lại những gì thuộc về Khương gia." Khương Quỳnh nói xong, đứng lên, nhìn xung quanh một chút bốn phía, đi đến trước bàn Cận Ngữ Ca, song đặt 2 bàn tay lên cạnh bàn, "đế quốc Cận thị ngày nay, 3 đời Khương gia chúng tôi bán mạng vì nó, Ngữ Ca, không báo đáp chúng tôi tốt một chút sao, cô có cảm thấy đúng với người chết lẫn người sống không?"

Cận Ngữ Ca giương mắt nhìn hần, "Anh muốn đoạt được cái gì?"

"Tiền tài? Danh dự? Địa vị?" Khương Quỳnh dùng lời lẽ nghi vấn nói ra những từ này, làm cho Cận Ngữ Ca càng đoán được tâm tư của hần.

"Toàn bộ." 1 Từ cuối cùng, Khương Quỳnh khẩu khí lạnh xuống, mắt nhìn Cận Ngữ Ca cũng không hiền lành, "Còn nữa, thiên luân. Đối với chúng ta mà nói, mãi mãi không đủ. Cho nên, tôi yêu cầu mỗi một điều, đều là những gì Cận thị đương nhiên phải bồi thường cho tôi."

"Có thể cụ thể một ít không?"

"Tôi muốn trở thành người chủ của Cận thị."

Cận Ngữ Ca đồng tử co rút lại, ánh mắt giận dữ bắn về phía Khương Quỳnh. Khương Quỳnh có một chút khiếp đảm, cũng chỉ là chột lóe lên.

**** lời Editor: bắt đầu ngược lòng dân.. ^0^

Bạn đang đọc truyện *Ban Mĩ Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Uy Hiếp

"Đương nhiên, tôi biết cô không thể nào buông tha cho Cận thị. Cho nên, có thể có một cách toàn vẹn cho cả đôi bên —— chúng ta kết hôn."

Cận Ngữ Ca vẻ mặt khó có thể tin biểu tình.

"Cô không ngại hãy nghe tôi nói hết." Khương Quỳnh không cho là đúng cười cười,

"Hôn nhân với cô mà nói cũng chỉ là một công cụ. Cô không thật sự thấy rằng, cô có thể có một ngày cùng nữ cảnh sát kia tu thành chính quả sao?"

Ngữ Ca không mở mắt, không hề nhìn hần, sắc mặt hiểm ác.

"Cho nên, kết hôn với tôi đối với 2 người mà nói, là 1 cách che giấu tốt nhất. Tôi không cần cô làm các nghĩa vụ của 1 người vợ, cô không cần bán khoản mà tiếp tục chuyện của 2 người. Tôi chỉ cần 1 vị trí ở Cận thị, cô thấy, so với nữ cảnh sát kia không phải quan trọng hơn nhiều sao? Như vậy đối với cô, với tôi và với cô ấy đều là lựa chọn tốt nhất."

Khương Quỳnh nói tới đây dừng lại, nhìn phản ứng của Cận Ngữ Ca. Nhưng cô vẫn đang im lặng, không nhìn hần cũng không tỏ vẻ gì, như cũ không phản ứng gì. Giống như đang nghe, lại giống như để tâm ở chỗ khác.

Khương Quỳnh hơi buồn bực, thái độ coi thường của Cận Ngữ Ca từ lâu khiến hần khó chịu. Đây lại là con tức không chịu nổi, giọng điệu trầm xuống,

"Nhưng mà, nếu anh không nghĩ nói như vậy ——" một tiếng cười lạnh,

"Email cô cũng nhìn thấy, hình ảnh của cô so với tôi nhiều người có hứng thú hơn. Nhất là ông nội thái thượng hoàng."

Cận Ngữ Ca giương mắt nhìn hần, Khương Quỳnh thực vừa lòng với hiệu quả mang đến, đắc ý,

"Ngoài ra, mặc kệ cô vì danh dự Cận gia, hay hình tượng nhân viên công chức của cô ấy, tức cả không phải trò đùa, ha ha..." Lại đến gần rồi một ít,

"Không thể tưởng tượng được thoát nhìn lạnh như băng Ngữ Ca cô... Cũng sẽ có lúc mãnh liệt tình cảm như vậy..."

Cận Ngữ Ca móng tay hung hăng nắm chặt trong lòng bàn tay, mới kiềm chế xúc động không tát hần 1 cái.

"Tôi biết, Cận gia các người đều là những người tàn ác, đối phó với các người phải ác hơn mới được."

Những lời này, Khương Quý biểu cảm lại tàn nhẫn đáng sợ, "Chuyện này tôi dám làm, cũng đã chuẩn bị trả bất cứ giá nào. Cô phải biết rằng, phương tiện truyền thông bây giờ, cũng có loại gọi là định giờ phát tán. Cái thứ cho cô xem qua cũng sẽ được lưu dấu đó, chỉ cần làm theo ý tôi, tôi đương nhiên sẽ không phát tán, nếu cô dám đụng vào 1 sợi lông của tôi, cho dù là tôi, cũng không khổng chế được hậu quả. Không cần phải nói gì, cô chắc chắn hiểu rõ hơn tôi?"

Cảm giác lạnh thấu xương từ phía sau bắt đầu lan tới Cận Ngừ Ca, người trước mắt, bộ dạng mê hoặc gây hiểu lầm cho nhiều người, những gì che giấu trước đây đã dùng lộ ra. Đằng sau ánh mắt cuối cùng đã lộ ra chân tướng, mà hoàn toàn tương phản với bên ngoài.

"Tôi suy nghĩ một chút."

"Tôi không có kiên nhẫn." Khương Quý cười lạnh.

Ngừ Ca lại tiếp tục im lặng, nấn ná thật lâu, cuối cùng không có kết quả. Chỉ phải hít sâu 1 hơi, bình tĩnh, thông thả mở miệng,

"Được, tôi đồng ý."

Sắc mặt Khương Quý chỉ trong chốc lát, không chút che giấu vẻ đắc ý, "Quả nhiên là thông minh, tội gì không đi con đường 2 bên cùng có lợi, đi chi đường không nên đi đụng đầu chảy máu thì sao?"

Xoay người sang chỗ khác bước đi thông thả trong phòng phòng làm việc của Ngừ Ca,

"Với cô và năng lực của tôi, tương lai Cận thị không gì sáng lạn bằng. Ngừ Ca, đợi đến ngày đó, cô có lẽ sẽ không kịp cảm ơn việc làm của tôi hôm nay."

Cận Ngừ Ca sắc mặt tái nhợt, phóng xa ánh mắt, thần thái mơ hồ nhìn Khương Quý, cũng không có gì muốn nói với hắn. Trong đầu đã bắt đầu bão táp sóng gió nổi lên, vẫn chưa nghĩ ra được kế sách đối phó với tai họa bất ngờ này. Mà Khương Quý vô cùng đắc ý với thắng lợi của mình, ngôn ngữ đang bắt đầu thao thao bất tuyệt về kế hoạch lớn của đời người. Nhìn Cận Ngừ Ca không có hùa theo ý hắn, cũng không so đo, cong cong khóe môi cười cười,

"Đừng nói gì, bà nội kêu chúng ta hôm nay về nhà dùng cơm. Đợi cùng nhau đi đi?"

Cho dù không muốn, nhưng hiện tại Cận Ngừ Ca không có lựa chọn nào khác. Tạm thời ổn định hắn, đó là cách tốt nhất.

Nhìn Cận Ngừ Ca và Khương Quý cùng nhau trở về dùng cơm, Cận lão phu nhân cùng đi Chu đều mừng rỡ, nhanh chóng thu xếp. Cận Ân Thái cùng Khương Quý vào phòng sách, Cận Ngừ Ca có chút khẩn trương, thỉnh thoảng cứ liếc mắt nhìn cửa phòng sách. Động tác trong mắt Cận lão phu nhân lại mang ý nghĩa khác, cười trừ chọc cháu gái luôn luôn hí giận không lộ ra,

"Không có việc gì, tiểu Quý cũng không phải lần đầu tiên tới, cho bọn họ tâm sự nhiều cũng tốt."

Cận Ngừ Ca miễn cưỡng cười cười với bà nội, trong lòng áp lực càng tăng thêm.

Trên bàn cơm, không khí vẫn rất là hòa hợp. Khương Quý ở Cận gia từ trước đến nay luôn có biểu hiện hiền lành, hiện tại cùng vợ chồng Cận Ân Thái tán gẫu rất thân thiện. Cận Ngừ Ca cảm xúc không vui, nhưng cũng không dám biểu hiện rõ ràng, nỗ lực ứng phó. Ánh mắt lợi hại của Cận Ân Thái đảo qua cô vài lần, lúc Ngừ Ca giương mắt bắt gặp, trong lòng bồn chồn.

Ăn xong, trái cây, tráng miệng cũng bùng ra. Cận Ngừ Ca không có ăn uống gì, mệt mỏi dựa vào ghế sofa. Phía sau, Cận Ân Thái chống gậy đứng lên,

"Cận Ngừ Ca."

Ngừ Ca nhanh đáp lời, "Ông nội."

"Theo ông tới đây một chút."

Trong lòng trầm xuống, Ngừ Ca cực nhanh liếc Khương Quý một cái. Hắn đang hăng say tán gẫu với Cận lão phu nhân, cũng không để ý gì. Nhất thời không rõ ý đồ của Cận Ân Thái, không yên lòng đi theo. Từng động tác nhỏ của cô không qua khỏi mắt của Cận Ân Thái, gương mặt ông vẫn uy nghiêm không có chút dao động, không nói một tiếng gì bước vào phòng sách.

Cận Ngừ Ca đỡ Cận Ân Thái đến ghế ngồi xong mình mới ngồi ở một bên, hơi cúi đầu, chờ Cận Ân Thái phân phó. Lão gia tử đem bình trà để qua một bên, mang ly trà lên nhấp một hơi, im lặng nhìn cháu gái không nói gì, cũng không có nóng lòng mở miệng.

Hai ông cháu vẫn im lặng, cảm giác như rất lâu, Cận Ân Thái vuốt râu, mở đầu câu chuyện,

"Gần đây, Khương Quý ở trong công ty biểu hiện thế nào?"

"Cũng tuân theo phép tắc." Cận Ngừ Ca không biết rõ mục đích của ông nội, chỉ có thể ứng phó trả lời.

Cận Ân Thái gật gù đầu, "Vậy, con đối với hấn, có ý kiến gì không?"

Ngữ Ca trầm ngâm một chút, trong đầu rất nhanh phân tích, sau đó mới cẩn thận mở miệng,

"Không quá giỏi, nhưng có thể dùng được."

Cận Ân Thái khoát tay, "Ông không hỏi năng lực của hấn, ông hỏi cách nhìn của con đối với hấn."

Cận Ngữ Ca không có trả lời vấn đề này, mặc kệ ánh mắt ông nội thăm dò gương mặt mình, luôn luôn im lặng.

"Như thế nào? Khó nói?"

"Ông nội là nói..."

"Con đối với hấn, có —— ý khác không?"

Cận Ân Thái cũng tìm từ thực cẩn thận, mỗi một từ đều có hàm xúc. Cận Ngữ Ca trong lòng rối bời, âm thầm suy nghĩ trong đầu làm lão gia tử tăng thêm hiểu lầm.

Nếu phủ nhận, thì khi đáp ứng yêu cầu của Khương Quý nếu ông nội biết, thì như tự mình tát mình, khẳng định sẽ làm cho ông hoài nghi. Nhưng một khi thừa nhận, thì coi như không còn đường sống. Mặc dù, cô bắt đầu có thái độ bi quan về mối quan hệ với Hiếu Kiều, nếu bị ép buộc lâm vào cảnh không thấy ánh mặt trời, làm thế nào cô cũng không cam lòng.

Hiện tại, Khương Quý ngoài trừ cái thứ trong tay, còn một thứ trọng điểm khác chính là Cận Ân Thái. Hấn biết rõ Cận Ân Thái ở Cận gia tuyệt đối có quyền uy, nhận biết là Cận Ngữ Ca sợ nhất chính là làm cho Cận Ân Thái biết. Cô vô cùng sợ hãi, lo lắng, suy nghĩ không biết có nên nói với Cận gia không. Thôi thì làm cho Cận Ân Thái biết trước cũng là 1 điều tốt.

Từng chút một, có lẽ, còn có một tia hy vọng.

Cận Ngữ Ca điều chỉnh hơi thở, trong mắt hào quang hiện lên,

"Ông nội, con có chuyện muốn nói với ông."

Lão gia tử không có gì phản ứng, bình tĩnh chờ cháu gái nói tiếp.

"Con... đang yêu đương với một người."

"Khương Quý?" Cận Ân Thái giọng nói bình thản.

"Không phải."

"Hả?" Lúc này mới như có mây, dường như bắt ngờ.

"Khi Hoan Nhan bị bắt cóc, ông nhớ không, có một nữ cảnh sát chịu trách nhiệm phá án? Chính là cô ấy." Cận Ngữ Ca chỉ ra giới tính của Hiếu Kiều, quả nhiên, Cận Ân Thái sắc mặt run lên.

"Nữ cảnh sát?"

"Đúng vậy."

"Cái người —— tóc ngắn, vóc dáng rất cao ?"

"Đúng, chính là cô ấy."

Cận Ân Thái dùng ánh mắt quan sát con mỗi chăm chú nhìn cháu gái mình.

Trong lòng Ngữ Ca, chưa bao giờ lo lắng như bây giờ, thái độ của ông nội, 1 loạt hành động sẽ quyết định sau đó, cũng sẽ quyết định tương lai của cô và Kiều Hiếu Kiều, cô không thể khiếp đảm lùi bước.

"Cận Ngữ Ca." Lão gia tử giọng điệu nghe không có vẻ giận dữ, "Con cảm thấy đây là điều con muốn nói với ông sao?"

"Ông nội, con biết, lựa chọn của con, là vượt ra ngoài phạm vi thừa nhận của ông. Nhưng mà, tình cảm thì không khống chế được."

"Tình cảm không khống chế được, là con lúc trước chọn con đường tình cảm, bản thân không có sức phán đoán hậu quả ra sao?" Cận Ân Thái hiển nhiên không dễ dàng đối phó.

"Con thừa nhận, con phóng túng cảm tình..."

Cận Ân Thái căn bản là không cho phép bị nghe nữa, "Ông dạy con như vậy sao? Mà hôm nay, con cho ông biết, là còn muốn tiếp tục nữa?"

"Ông nội, " Cận Ngữ Ca cắn cắn môi dưới, lấy hết can đảm,

"Con lần đầu tiên, yêu một người như vậy..."

"Yêu? Con có chắc, sao có thể qua loa nói ra từ này?" đôi mắt như phóng ra 1 thanh đao sắc bén ghim thẳng vào ngực Ngữ Ca,

"Con có biết gì về cô cảnh sát kia, trong đầu đối với con có mục đích gì? Mục tiêu của cô ấy, là con? Hay là Cận thị sau lưng con?"

Ngữ Ca nhẹ nhàng thờ dãi, "Ông nội, mỗi ngày sáng sớm bước ra khỏi nhà, sẽ không biết buổi tối còn có mạng trở về nhà không, cô ấy có thể âm mưu ở con chuyện gì? Mưu đồ Cận thị cái gì? Con thật muốn dùng gia tài bạc triệu mua cả đời bình yên cho cô ấy, nếu cô ấy cho con cơ hội!"

"Cận Ngữ Ca, ông không biết là, con lại là 1 người không hiểu chừng mực."

Cận Ân Thái, đôi mắt sáng quắc lên, giọng điệu bình thản, như trời quang mây tạnh trước khi bão táp nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Chia Tay

"Ông nội, con chưa từng yêu cầu cho mình cái gì, đây là lần đầu tiên. Có lẽ rất nhiều người ghen tị với con, con có thể dễ dàng có tất cả mọi thứ người khác có thể không có. Nhưng mà, có đôi khi, đôi khi những thứ con có và những thứ con muốn, là không như nhau. Con có thể đem cuộc đời mình dành cho Cận thị, không sao hết, con đồng ý trả giá vì nó để nó ngày càng mạnh. Cho dù có tất cả, con cũng chỉ mong có 1 thứ, trước kia không có, sau này cũng không có, con chỉ muốn lúc này tranh thủ vì mình, duy nhất một lần. Ông nội, có thể toại nguyện cho con được không?"

Cận Ngữ Ca, trong câu nói cuối mang theo 1 chút run rẩy. Nỗi sợ hãi khó kiểm soát những con sóng lớn, cũng không cam lòng dừng lại, cô dùng hết tất cả dũng cảm để nói ra những điều này. Từ nhỏ được Cận Ân Thái nuôi dưỡng đã quen nghe lời, nhưng mà giờ phút này mãnh liệt nhớ nhung người kia, nên dù cho xảy ra chuyện gì cũng không nề lòng dứt bỏ.

Cận Ân Thái im lặng 1 lúc, ánh mắt vẫn không có rời khỏi Ngữ Ca, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, môi mấp máy một chút,

"Không được."

Không có nhiều giải thích, cũng không khuyên giải ngăn cản, chỉ đơn giản 2 từ, cũng đủ chứng minh sự uy nghiêm của mình với mọi người.

Ngữ Ca nghiêng đầu, nhắm mắt lại, cố gắng kiềm nén suy nghĩ bên trong đến chua xót. Qua thật lâu, mới miễn cưỡng đè nặng cảm xúc, khàn giọng nói,

"Con đã hiểu."

"Về phần Khương Quỳnh do chính con quyết định, ông không có ý kiến gì hết." Cận Ân Thái giọng nói bình tĩnh, nghe không ra thăng trầm,

"Về phần chuyện con nói hôm nay, cần ông ra mặt xử lý không?"

"Không!" Ngữ Ca lập tức cự tuyệt, "Con biết xử lý như thế nào!"

Cận Ân Thái nhìn cô, ngừng lại một chút,

"Vây cũng tốt."

Cận Ngữ Ca sắc mặt mang theo 1 chút tuyệt vọng, thái độ làm người của Cận Ân Thái, không có ai hiểu rõ bằng cô.

"Ông nội, nếu không còn gì nữa con ra ngoài trước."

"Ừ."

Ngữ Ca đứng lên đi đến cửa, Cận Ân Thái nhìn theo bóng dáng của cô, nói thêm một câu,

"Ông không muốn nghe bất cứ cái gì liên quan đến chuyện này nữa."

Vì dùng sức quá mạnh làm tay cầm nắm cửa trở nên trắng bệch, Cận Ngữ Ca đứng ở cửa bất động thật lâu, cuối cùng không nói lời nào mở cửa đi ra

ngoài.

Khương Quỳnh chủ động muốn đưa Cận Ngữ Ca về, lão phu nhân cùng đi Chu không biết nội tình, dốc hết sức thúc đẩy. Ngữ Ca bắt đắ dĩ, đành phải chấp nhận, ngồi vào trong xe Khương Quỳnh.

Đêm còn chưa tới, cả thành phố đèn đã sáng trưng, Khương Quỳnh chậm rãi lái xe, ngẫu nhiên nghiêng đầu liếc nhìn Cận Ngữ Ca.

Ngữ Ca sắc mặt ửng đỏ ngồi ở chỗ pho lái, nhìn chăm chăm phía trước, không nói gì.

"Ông nội nói với cô cái gì?"

"Không có gì." Hiển nhiên, Cận Ngữ Ca không muốn nói với hấn bất cứ điều gì.

"Cô không cần luôn có thái độ như vậy, phải biết rằng, rất nhanh thôi chúng ta sẽ có thân phận vợ chồng, cô không biết cô lạnh lùng như vậy, sẽ khiến người khác hoài nghi?" Khương Quỳnh giọng điệu không rõ ràng nhưng có vẻ không vui vẻ.

"Tôi vẫn đều là như vậy, anh không biết sao?"

"Cô có thể bắt đầu từ bây giờ, thử biểu hiện ... giống vợ tương lai của tôi."

"Có cần thiết không?" Ngữ Ca cũng không thèm liếc nhìn hấn, luôn luôn đối với kính chắn gió nói chuyện.

"Đương nhiên." Khương Quỳnh cong lên khoe môi, giọng điệu không nóng không lạnh, "Hơn nữa, tôi nghĩ hôn lễ sắp tới của chúng ta, tốt nhất cô tạm thời giữ khoảng cách với cô cảnh sát họ Kiều kia."

"Anh không cần được đăng chân lưng đăng đầu!" Cận Ngữ Ca thốt ra mà ra.

"Ha ha, Ngữ Ca, không ngờ nhắc tới cô ấy, cô liền không khống chế được như vậy, cái này rất không giống cô bình thường." Khương Quỳnh lắc đầu,

"Kế hoạch của chúng ta, cô ấy có thể không chấp thuận, một khi khác biệt về quan điểm, mọi chuyện sẽ ngoài tầm kiểm soát của chúng ta. Tôi không muốn chuyện cô và tôi đã tán thành vì cô ấy mà chuyển xấu. Như vậy đối với chúng ta đều không tốt, cô nghĩ xem đúng không?"

Cận Ngữ Ca cắn chặt răng, 1 từ cũng không nói.

"Chỉ là tạm thời mà thôi, sau khi chúng ta kết hôn, mọi chuyện đều như đã định. Khi đó, cô nói với cô ấy thế nào cũng được, tôi nghĩ cô ấy cũng sẽ không giận đâu?"

"Chuyện của tôi, chính tôi sẽ xử lý."

Ngữ Ca không kiên nhẫn nói, nhắm mắt dựa lưng vào ghế, cự tuyệt nói chuyện với nhau. Khương Quỳnh nhìn cô, rất khinh thường cười lạnh một tiếng, cho xe tăng tốc.

Vài ngày sau, cuối cùng cũng xong việc, Kiều cảnh quan mang theo tâm tình rất bức thiết đã trở lại.

Lúc di động trên bàn làm việc vang lên, Cận Ngữ Ca đang xuất thần, bị giật mình hoảng sợ. Nhìn đến tên nhảy nhót trên màn hình, lần đầu tiên khó xử không biết nên nghe hay không. Đang do dự, tiếng chuông hết vang, chấm dứt.

Một chỗ khác Kiều cảnh quan tựa hồ không nghĩ như vậy từ bỏ, lại bấm, Cận Ngữ Ca bình tĩnh, bắt máy.

"Đang làm gì? Tôi đã trở về."

Giọng điệu cũng không đành hoàng, cũng là ả ả lộ ra vẻ phẫn khởi. Cận Ngữ Ca nghe được âm thanh quen thuộc, đáy mắt hiện lên vẻ chua xót và ủy khuất, nhất thời không nói nên lời.

"Hả? Làm sao vậy? Tại sao không nói gì?"

"Không có việc gì." Hít một hơi, Ngữ Ca áp chế cảm xúc, miễn cưỡng tươi cười, giọng nghe cũng có vẻ thoải mái.

"Um. Như thế nào... Cảm giác rất không vui?" Kiều Hiểu Kiều nghe ra một chút khác thường, lăm lăm một câu.

"Không có. Đi công tác thuận lợi không?"

"Cũng tốt. Buổi tối có rảnh không? Cùng nhau ăn cơm nha?"

Ngữ Ca im lặng một chút, từng chờ đợi gặp mặt, bây giờ lại cảm thấy vô cùng khó khăn. Kéo dài, nấn ná suy nghĩ trong đầu cũng không được, lực phải ngừng tạng như đồng thời co rút đau đớn.

Hiểu Kiều không có nghe thấy trả lời, cũng không nhiều lời, im lặng chờ.

"... Được a..."

"Um, đi nơi nào đây?" Giống như thổi phào nhẹ nhõm, giọng nói mang theo ý cười.

"Kiều quyết định đi."

"Được!"

Cận Ngữ Ca đứng trước cửa nhà hàng, nhìn thấy Kiều Hiểu Kiều từ xa chạy tới. Tóc trên trán phát phói, giấu không được vẻ mặt vui mừng. Đi vài bước lên bậc thang, khi còn cách Ngữ Ca hai bước, liền vươn tay ra.

Thực tự nhiên, Cận Ngữ Ca vươn tay ra ngoài. Đặt trong lòng bàn tay của Hiểu Kiều, bị nắm lại, nắm thật chặt. Kiều Hiểu Kiều dừng cũng không dừng, lôi kéo cô hướng vào trong phòng ăn,

"Chờ lâu không?"

Cận Ngữ Ca không trả lời, thực lĩnh đạm cười cười. Hiểu Kiều quay đầu nhìn cô,

"Làm sao vậy? Không thoải mái?"

"Không có." Ngữ Ca lắc lắc đầu, né tránh ánh mắt.

Hai người ngồi vào vị trí, bồi bàn mang thực đơn lên, Hiểu Kiều tiếp nhận, hỏi Ngữ Ca trước,

"Muốn ăn cái gì?"

"Cái gì cũng được."

Hiểu Kiều mím môi mỉm cười, liếc liếc thực đơn, kêu 1 chút thức ăn, để nhanh chóng đuổi bồi bàn đi.

"Cảm giác cảm xúc của em không được tốt lắm?" Kiều cảnh quan cảm ly lên uống miếng nước, nhìn Ngữ Ca nói.

Ngữ Ca ánh mắt dừng ở trên mặt cô, kinh ngạc nhìn như xuất thần. Hiểu Kiều nhướn mày, "Ngữ Ca?"

Cô mới giật mình tỉnh lại, "Hoi mệt."

"Chúng ta ăn xong về nhà sớm một chút nha."

Kiều Hiểu Kiều không có suy nghĩ nhiều chỉ là nương theo lời nói của Ngữ Ca. Chằm chú nhìn cô, cười tủm tỉm lấy trong túi ra 1 cái hộp thật dài, đưa qua,

"Tặng quà cho em."

Ngữ Ca nhìn cái hộp nhưng màu xám, lại nhìn Hiểu Kiều. Nháy nháy mắt, theo bản năng đưa tay nhận, mở ra, sợi dây chuyền bạch kim lấp lánh, mặt dây chuyền là 1 khóa nhạc tinh xảo, phía dưới có dòng chữ "Tiểu ngữ hoan ca".

Hiểu Kiều đặt cánh tay trên bàn, "Ồ Phẫu Thạch có triển lãm nữ trang, tôi không có gì làm, đi dạo 1 chuyến, lần đầu tiên nhìn thấy nó đã thích. Thích không?"

Cận Ngữ Ca thất thần nhìn sợi dây chuyền trong tay, ở giữa đính 1 viên kim cương thật tinh xảo, lấp lánh ánh sáng tuyệt đẹp. Chỉ tiếc là, không thể tô điểm cho tình yêu của họ.

Đóng lại nắp hộp, Cận Ngữ Ca đem nó đặt trên bàn, chậm rãi đẩy trở về. Chiếc hộp nhưng nhỏ mỗi một tác di chuyền trên mặt bàn vô cùng khó khăn.

Cảm xúc của Kiều Hiểu Kiều từ vui vẻ từ từ trở nên trầm tĩnh, tiếp đó mê hoặc. Lúc chiếc hộp trở lại trước mặt cô, còn có Cận Ngữ Ca giọng trầm thấp lại rõ ràng,

"Chúng ta... Chia tay đi..."

Bồi bàn phụ giúp xe lại đây, lần lượt đặt trên bàn một loạt các món ăn đầy đủ hương vị đặc sắc. Trong phòng an du dương bản nhạc cổ điển từ từ gieo rắc vào tai của mỗi thực khách. Những người khách nhỏ giọng nói chuyện với nhau, tất cả đều rất tự nhiên và an bình.

Kiều Hiểu Kiều duy trì cùng một động tác cùng cảm xúc, không có gì phản ứng. Cận Ngữ Ca cúi đầu, nhìn vào một điểm nào đó ở phía trước, ánh mắt mờ mịt, không hề nói tiếp câu gì. Hai người ngồi đối diện, nhưng không đối diện, không thể mở miệng, ngoại trừ im lặng, không ai nghĩ ra cách nào tốt nhất để đối mặt với đối phương.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, rất nhiều người đến rồi lại đi, bồi bàn vài lần đi tới chỗ 2 cô, đều cảm thấy có chút kỳ lạ khi nhìn 2 người không hề

trao đổi gì với nhau. Ngoài trời đã bắt đầu tối đen, chỉ có ánh sáng đèn đường, chiếu rọi gương mặt người đi đường hoặc vui hoặc lạnh lùng. Tiếng động cơ xe tới tới lui lui, biểu hiện nhịp sống hối hả trong thành phố.

"Cứ như vậy..."

"Ngữ Ca, "

Cận Ngữ Ca sắp nói tiếp, bị Hiểu Kiều cực nhanh ngắt lời, sau đó lại là im lặng. Kiều Hiểu Kiều mím thật chặt môi, cảm lấy hộp trước mặt, mở ra, nhìn sợi dây chuyền xinh đẹp lấp lánh. Đi vòng qua bàn, đến trước mặt Ngữ Ca, khom người, tay đặt trên cổ cô, cẩn thận đeo vào.

Sau đó trở lại chỗ ngồi, hít sâu một hơi, "Tôi mặc kệ em vì sao nói chia tay với tôi, " ngẩng đầu, nhìn thẳng mắt Ngữ Ca, nhìn vào đáy lòng của cô,

"Khi em muốn quay lại, tôi nhất định ở chỗ cũ chờ em."

Cận Ngữ Ca đứng lên, xoay người, từng bước một rời đi. Cô không dám dừng lại, không dám nhìn cặp mắt bị tổn thương, sợ thêm một giây cũng không không chế được. Trước đây, cô căn bản không biết như thế nào giải thích, nguyên nhân gì cho quyết định này trở nên hợp lý. Chính là Kiều Hiểu Kiều, từ trước đến nay đã chiếm vị trí vô cùng quan trọng, một Kiều Hiểu Kiều đầu đội trời chân đạp đất, ngay cả khi đang vui vẻ bị đội 1 gáo nước lạnh cũng không có oán giận cùng chất vấn, dùng cách thái độ vô cùng tỉnh táo và bình tĩnh.

Lại càng làm cho người ta, tìm như bị đao cắt.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Không Sợ

"Leng keng

~ "

Chuông cửa vang lên, Kiều Hiểu Kiều đang mặc tạp dề dọn dẹp vệ sinh. Từ khi cô bé kia về đây ở, sau đó cô lại đi công tác, vẫn không có thời gian dọn dẹp.

Mở cửa, Hoắc Bân vui tươi hơn hờ đứng ở bên ngoài, mặc đồ thể thao, vai đeo túi tennis.

"Rủ cô đi đánh tennis! Đồng tử bọn họ đang ở dưới chò."

Hiểu Kiều không để ý đến hân, thờ phào nhẹ nhõm trở vào trong phòng, tiếp tục lau nhà.

Hoắc Bân nghi hoặc nháy mắt mấy cái, theo vào, "Ồ a ~ cô thật muốn trở thành nhân viên dọn vệ sinh nghiệp dư a?"

Kiều Hiểu Kiều quý trên mặt đất, không nói một lời, khăn trên tay dùng sức chà sát.

Hoắc Bân thấy có vẻ không bình thường, đem vọt để sang một bên, ngồi xổm bên cạnh Hiểu Kiều,

"Đội trưởng, cô không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì." Hiểu Kiều giọng khàn khàn, một bàn tay chống đỡ trên mặt đất, tay kia động tác không ngừng. Hoắc Bân đứng rất gần cô, phát hiện có 1 giọt nước nhỏ rơi xuống trên mu bàn tay.

Không khí xung quanh trở nên thực yên tĩnh, Hoắc Bân không dám nói lời nào, hân chưa từng có nghĩ tới, có chuyện gì có thể làm cho Kiều Hiểu Kiều như vậy.

Hiểu Kiều làm thật chăm chỉ, từ đầu này lau đến đầu kia, rồi lại lau trở về. Hoắc Bân tiến đến ngăn cản việc nhàm chán của cô, thì bị đẩy ra phòng khách. Vệ Kiến Đông gọi điện thúc giục, Hoắc Bân đề thấp nói hân đợi lát nữa.

"Các người đi đi, tôi không muốn đi." Hiểu Kiều trên tay vội vàng, cũng không quay đầu lại.

"Đội trưởng..." Hoắc Bân muốn nói lại thôi, vò vò tóc, vẫn là nhịn không được mở miệng,

"Cô... Có phải hay không... Thất tình?"

Hiểu Kiều ngừng động tác, nhìn sàn nhà trước mặt, không nói gì.

"Có phải cô và.. và ... Cận tổng.."

"Hoắc Bân, "

"Tôi chưa có nói với ai, tôi chỉ cảm thấy ——" Hoắc Bân cuống quýt giải thích, "hơn một lần..."

"Đây là chuyện của tôi."

"Cô đang đùa với lửa."

Hiệu Kiều ngẩng đầu nhìn Hoắc Bân, sắc mặt không có gì khác thường, chính là trong mắt đỏ hoe,

"Tôi vốn chính là như vậy."

"Cô không thể cùng cô ấy như vậy." Hoắc Bân sắc mặt rất khác thường, mím môi lộ ra vẻ bướng bỉnh,

"Tôi không phải nói Cận tổng không tốt, nhưng, cô ấy cách chúng ta quá xa, cô đây là tự mình chuốc lấy khổ."

Hiệu Kiều ném khăn trong tay, ngồi xuống, gục đầu xuống.

"Anh không hiểu.."

"Tôi quả thật không hiểu cô đang gặp chuyện gì, chính là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê, trong mắt của tôi, cô đang đi 1 con đường không có kết quả. Loại tình cảm này, với lại Cận tổng là người như vậy, sẽ có một ngày cô muốn giấu cũng giấu không được."

Kiều Hiệu Kiều vẫn như cũ im lặng, nhìn không ra là không muốn nói, chỉ là không lời nào để nói. Hoắc Bân chờ đợi trong chốc lát, vỗ vỗ vai của cô,

"Cô tự nghĩ lại đi, hay cô nghĩ coi mở hơn, đây cũng không phải việc to tát gì. Có việc gì thì tìm chúng tôi."

"Um"

"Việc này tôi cũng sẽ không nói lại với ai, cô không cần lo lắng."

Hiệu Kiều lại gạt đầu, "Cám ơn."

Hoắc Bân cầm vợt tennis, mở cửa đi về.

Kiều Hiệu Kiều ngồi trên đất trong 1 lát, lại đứng lên, thay quần áo, lấy ga giường, chạy ra ban công bắt đầu giặt quần áo. Phải kiếm 1 ít chuyện làm, bởi vì một khi rảnh rỗi, sẽ nhìn không được suy nghĩ, nhớ mong, sẽ rất khó chịu, hồng mắt thôi. Không ngừng làm việc, nói chung có thể dời đi một chút lực chú ý, không đến mức giống như vậy ngay cả hít thở đều trở nên gian nan khác thường.

Giặt xong quần áo treo đầy ban công, sắc thái rực rỡ, những giọt nước nhỏ chực chờ ở khe. Kiệu Hiệu Kiều ngồi xổm cạnh cửa, ngửa đầu nhìn. Cô không dám cúi đầu, sợ cúi đầu có cái gì rơi xuống đất. Ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào mắt phát đau. Rõ ràng là thời tiết đang đẹp a, vì cái gì một chút cũng không cảm thấy thoải mái a.

Di động vang lên, Hiệu Kiều mới lấy lại tinh thần, móc ra nhìn, một dãy số lạ. Bất máy, bên trong vang lên giọng điệu xa lạ nhưng đầy uy nghiêm,

"Kiệu Hiệu Kiều?"

"Tôi đây. Ông là ai?"

"Tôi là ông nội Cận Ngữ Ca."

Hiệu Kiều ngẩn người, nhất thời không nói gì.

"Có đang nghe không?"

"Um"

"Tôi muốn gặp cô một chút, 30 phút sau, sẽ có người đi đón cô."

Hiệu Kiều suy nghĩ 1 chút, trả lời, "Được."

Xe chạy vào cửa 1 biệt thự ở ngoại ô thành phố, chạy qua 1 loạt các cột điện và 1 rừng cây đặt ngô đồng, xuất hiện trước mặt 1 hồ nhân tạo trồng trái. Bên hồ có gian nhà, ngoài ra còn có 1 cây cầu gỗ bắc ngang giữa hồ. Xa xa có thể nhìn thấy ở trong đình có người đang câu cá.

Xe dừng lại trước cửa khu nhà, đã có 1 người đàn ông trung niên chờ sẵn từ sớm,

"cô Kiều phải không? Ông chủ đang đợi cô, mời đi."

Hiếu Kiều gật gật đầu, đi theo sau hần bước qua chiếc cầu ra giữa hồ.

Cận Ân Thái cũng không có ý ra về phong nhã, mặc trên người 1 bộ kiêu Trung Quốc, áo len cổ thuyền và áo khoác bên ngoài, mái tóc trắng bạc chỉnh chu, chuyên tâm nhìn chăm chăm phao phía trước.

Người đàn ông trung niên dẫn Hiếu Kiều đến rồi lui xuống. Kiều Hiếu Kiều thấy Cận Ân Thái đưa lưng về phía cô nên cũng không phản ứng gì, không rõ ý đồ hần gọi cô tới. Nhưng mà cảm giác được, chuyện cô và Ngữ Ca, ông lão trước mắt này đã biết. Cho nên đến lúc này vẫn còn đóng tuồng Lã Vọng buông cần, trước kia thật đúng là đánh giá thấp hần.

Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân Cận Ngữ Ca chia tay?

Hiếu Kiều đợi trong chốc lát, thấy hần vẫn không nhúc nhích yên tĩnh như cũ. Bản thân tìm cách ngồi cách hần không xa, tay rút túi quần, cúi đầu suy nghĩ tâm sự của mình.

Chỉ chốc lát sau, phao trong hồ giật mạnh, Cận Ân Thái phản ứng nhanh chóng, cần câu trong tay thuận thế giơ lên, ở đầu dây kia, 1 con cá nhỏ dài ngắn nổi trên mặt nước, vẽ ra 1 đường cong duyên dáng trên mặt nước, rơi vào trong tay Cận Ân Thái. Ông già lấy con cá từ lưỡi câu xuống, rồi ném vào thùng bên cạnh.

Lúc này mới đứng lên, lấy khăn mặt lau tay, chống gậy đi về chòi ngi mát.

Hiếu Kiều luôn luôn nhìn động tác của hần, như có điều suy nghĩ. Cận Ân Thái nhìn cô, cầm ly trà trên bàn, không nhanh không chậm nhấp 1 hớp.

"Cô chính là —— Kiều Hiếu Kiều?"

"Um."

"Là bạn của Cận Ngữ Ca?"

Hiếu Kiều chần chờ một chút, vẫn là trả lời, "Đúng vậy."

"Nhưng tôi nghe Cận Ngữ Ca nói, 2 người là —— tình nhân?"

Kiều Hiếu Kiều nhăn mi lại.

Ngữ Ca không phải là 1 người nhất thời xúc động, cô tuyệt đối không vô duyên vô cớ thẳng thắn nói với Cận Ân Thái, hay là bản thân không biết đang ở trong hoàn cảnh gì, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

"Như thế nào? Không dám thừa nhận sao?"

Cận Ân Thái ánh mắt lợi hại, khóe miệng mang theo tia khinh miệt, Hiếu Kiều cũng là thản nhiên đáp, "Không có gì không dám, chúng tôi là tình nhân."

"Cô có biết, có bao nhiêu người thèm muốn đến nhỏ dãi vị trí con rể của Cận gia không?"

"Rất nhiều người. Nhưng cái bọn họ thèm thường không phải con rể Cận gia, mà là chồng của Ngữ Ca, Ông cho rằng cháu ông ngoài trừ tài sản của Cận thị, không có cái gì xứng đáng để người ta thèm nhỏ dãi sao??" Kiều Hiếu Kiều ôn hoà trả lời.

Cận Ân Thái ánh mắt lạnh lùng, liếc nhìn Kiều Hiếu Kiều. Hần không ngờ được, người trẻ tuổi trước mặt hần, một chút khiếp đảm đều không có, còn dám không mềm mại không cứng rắn mà chống đối như vậy.

"Như vậy, cô cảm thấy cô có tư cách gì đến chiếm cứ vị trí này?"

"Về vấn đề này, chẳng phải Ngữ Ca đã trả lời. Nhưng mà nếu ông hỏi tôi, tôi liền nói cho ông đáp án. Ngữ Ca yêu tôi, đó là tư cách của tôi."

"Lấy xuất thân và năng lực của cô, cô có thể cho nó cái gì?"

"Về phương diện vận chất, Ngữ Ca không cần, tôi có thể ở bên cạnh cô ấy, yêu thương cô ấy."

Cận Ân Thái ngồi thẳng người, hiển nhiên, Kiều Hiếu Kiều trả lời hoàn toàn ngoài hần dự đoán. Chậm chạp, đậm mặc mở miệng nói thẳng trọng tâm vấn đề,

"Nhưng mà, cô không phải cảnh sát sao? Dạn không có mắt, nếu có một ngày... Cô cảm thấy cô sẽ gây cho nó cái gì?"

Kiều Hiếu Kiều sắc mặt cứng đờ, hiển nhiên, Cận Ân Thái chuẩn xác ngắt tới rồi uy hiếp cô. Lòng dạ thâm trầm của ông già này cùng với câu nói trước kia của Cận Ngữ Ca đã đánh tan khuyết điểm tự tin của Kiều Hiếu Kiều.

Không khí bỗng im lặng hẳn, Hiểu Kiều cúi thấp đầu, không thém nhắc lại. Cận Ân Thái híp mắt nhìn cô, chờ cô chạy trốn chết.

1 lúc sau, Hiểu Kiều một lần nữa ngẩng đầu lên, ánh mắt không hề né tránh.

"Vợ của đồng nghiệp tôi rất nhiều năm trước hy sinh khi đang chấp hành nhiệm vụ, mấy năm nay, hần vẫn lẻ loi một mình. Tôi trước kia cho rằng, hần thực đáng thương. Nhưng có một lần, hần nói cho tôi biết, mỗi khi người nhà hỏi hần khi nào tái hôn, hần đều trả lời, người hần yêu nhất chính là người đã hi sinh. Sau này, làm cho hần cảm thấy vinh dự lớn lao. Ông, ông biết không, mọi người đều phải chết, nhưng mà có thể chết vì đam mê, không có mấy người. Khi tôi sống, sẽ toàn tâm bảo hộ Ngũ Ca, nếu tương lai có một ngày, tôi không thể không rời đi, nếu không thể sống cùng cô ấy đến đầu bạc, tôi Kiều Hiểu Kiều, còn có tình yêu của chúng tôi, tương lai sẽ cùng Ngũ Ca sống 1 đời, đó là niềm kiêu ngạo nhất trong lòng tôi."

Cận Ân Thái mở to hai mắt, nhất thời không nói gì. Hiểu Kiều ngoắc ngoắc khóe môi, lại nói tiếp,

"Ông, bởi vì Ngũ Ca, tôi mới gọi ngài là ông. Nhưng ông làm ông nội kiểu gì vậy? Hôm nay, ông ở đây chất vấn tôi, không phải bởi vì tôi là phụ nữ, cũng không phải bởi vì tôi bình thường, chẳng qua là ông không muốn có người làm Ngũ Ca phân tâm, ông hi vọng cô ấy toàn tâm toàn ý mãi mãi bán mạng vì Cận thị. Trong suy nghĩ của ông, không có màng đến hạnh phúc của Ngũ Ca."

"Bốp" một tiếng, ly trà đập mạnh trên bàn, mặt Cận Ân Thái tối sầm u ám. Mà Kiều Hiểu Kiều sắc mặt thản nhiên, không chút sợ hãi,

"Ông là người thân của cô ấy, tôi là người cô ấy yêu, nhưng cô ấy vì ông từ bỏ tôi, nguyên nhân trong đó ông không rõ sao? Đối với cô ấy mà nói, trả giá hạnh phúc cả đời để nghe theo nguyện vọng của ông; đối với ông mà nói, chỉ là 1 suy nghĩ có tình người ông cũng không chịu thành toàn cho cô ấy, ông già, Ngũ Ca kiên cường không có nghĩa là ý chí sắt đá, ức hiếp cô ấy như vậy, ông không đau lòng sao?"

"Tôi không cần... !" Cận Ân Thái nghiêng răng nghiêng lợi, "Cô tôi nói cho tôi biết phải làm như thế nào!"

Kiều Hiểu Kiều nghiêng đầu, nhìn về phía mặt hồ phẳng lặng, đè nặng tâm tình của mình.

"Cô nói... Nó bỏ cô?" Cận Ân Thái vĩnh viễn nắm được trọng điểm.

"Đúng vậy." Kiều Hiểu Kiều khó khăn quay đầu lại nhìn hần, "Nhưng mà, tôi sẽ không buông tha cô ấy. Tôi không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn cô ấy, cho dù là ông cũng không được."

"Kiều Hiểu Kiều, cô không sợ... Bây giờ, tôi có thể cho cô biến mất tại cái hồ này..."

Cận Ân Thái trong mắt nổi lên một tia tàn nhẫn, nghiêm khắc đáng sợ. Kiều Hiểu Kiều mặt vẫn bình thản như cũ không đổi sắc,

"Như vậy, tập đoàn Cận thị của ông, sẽ chôn cùng tôi. Mà chính tay cháu gái cưng của ông sẽ vì tôi mà phá hủy tất cả."

Cận Ân Thái gập dứ đứng dậy, trên tay quai trường chỉ Kiều Hiểu Kiều, râu cũng bắt đầu run run. Kiều Hiểu Kiều thản nhiên nghênh chiến, không sợ hãi chút nào. Sau một lát, Cận Ân Thái thu hồi tay, phẩy tay áo bỏ đi.

Hiểu Kiều nhìn hần rời đi, thở dài một hơi. Suy nghĩ một chút, đứng lên đến nơi Cận Ân Thái vừa ngồi, ngồi xổm xuống cảm lấy thùng, nhìn con cá vừa bị câu hồi này, lật tay, cho nó rơi xuống hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tương Tư

Cuộc họp cấp cao tại tập đoàn Cận thị.

Kế toán trưởng báo cáo tình trạng tài chính năm ngoái của công ty, và kế hoạch dự định trong năm tiếp theo. Cận Ngũ Ca mười ngón giao nhau đặt trên bàn, chuyên chú nghe.

Khuong Quỳnh ngồi ở vị trí rất xa Ngũ Ca. Phía sau, hần có chút ít không yên lòng, thỉnh thoảng quay đầu liếc nhìn Cận Ngũ Ca ở đầu bàn kia, hoàn toàn không có quan tâm đến nội dung báo cáo.

Báo cáo hơn 30', cho đến khi Cận Ngũ Ca gật đầu khen hay, kế toán trưởng mới thở phào nhẹ nhõm, kết thúc báo cáo. Nội dung chủ yếu của cuộc họp lần này cũng giống như những lần trước được tiến hành không khác biệt lắm. Khi mọi người đã thư thả, chờ đợi cuộc họp chấm dứt, Cận Ngũ Ca đột nhiên mở miệng,

"Tiếp theo, tôi tuyên bố một việc."

Nghe vậy, những người tham gia cuộc họp sôi nổi chuyển mắt nhìn về phía cô,

"bắt đầu từ ngày mai, giám đốc phòng Thương mại quốc gia sẽ được thăng lên làm phó tổng giám đốc của tập đoàn, vẫn chịu trách nhiệm công việc ở bộ phận thương mại như cũ. Hy vọng mọi người có thể đoàn kết hợp tác, hoàn thành tốt công việc được giao."

Ngữ Ca nói xong, sớm chuẩn bị tốt, Khương Quý đứng lên, thẳng lưng mỉm cười, chờ đợi nhận tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người. Nhưng mà, đầu tiên, toàn bộ phòng họp im lặng, sau đó vài tiếng vỗ tay lác đác, không ai thèm nhìn đến vị phó tổng tân nhiệm.

Không có trải qua ban giám đốc thương thảo, trước đó cũng không có lộ ra bất cứ tin tức gì, cứ như vậy đột nhiên lên chức, hiển nhiên không phải cách làm việc của Cận thị. Mà trước giờ, Khương Quý cũng không tạo được uy tín hay thu phục được lòng người, trong khi năng lực của hắn còn cách vị trí phó tổng rất nhiều. Cho nên tất cả mọi người chỉ cảm thấy ngạc nhiên.

Khương Quý đứng ở nơi đó, nói cũng không được ngồi cũng không xong, sắc mặt cực kỳ khó coi. Cận Ngữ Ca không nhìn hắn, mặt không chút thay đổi nhìn thẳng phía trước, cũng không giúp hắn giải vây, tùy ý để hoàn cảnh phát triển. Trong chốc lát, cũng nhờ 1 vài nguyên lão có quan hệ cá nhân với Khương Đại Minh ra mặt, nói vài câu khách sáo, nhờ vậy mà chuyện mặt mũi được quần sang 1 bên.

Sau khi tan họp, Khương Quý vào văn phòng của Ngữ Ca, sắc mặt xanh mét cực kỳ bất mãn,

"Tại sao cô không công bố quan hệ của chúng ta? ! Như vậy đám người kia sẽ không làm cho tôi khó xử !"

Cận Ngữ Ca biểu tình như bình thường, "Ồ trong cuộc họp ban giám đốc công bố chuyện cá nhân, anh cảm thấy thích hợp sao?"

"Vậy —— ít nhất có thể ám chỉ cho bọn họ biết ! Thì tuyệt đối không người nào dám khinh tôi!"

Ngữ Ca giương mắt nhìn hắn, "Có vài thứ vốn không thuộc về anh, anh cố cưỡng cầu cũng không được."

Khương Quý đột nhiên biến sắc.

"Tôi ra mặt nói, bọn họ ngoài mặt thì bình ổn, nhưng về sau anh sẽ càng khó phục chúng." Ngữ Ca không muốn chọc giận hắn, vẫn là muốn tránh đề tài,

Khương Quý không lời nào để nói, sau 1 lúc nói quanh co, mặt bình tĩnh ném một câu,

"Tôi sẽ làm cho những người đó thấy được năng lực của tôi ! ! " Liền mở cửa đi ra ngoài.

Cận Ngữ Ca tựa lưng vào ghế, nhìn hắn biến mất sau cánh cửa, sắc mặt lạnh lùng xiết chặt cây bút trong tay. Sau đó, lên mạng mở email của mình, bắt đầu đánh bàn phím.

Phòng viên tạp chí lá cải chụp được tấm ảnh Cận Ngữ Ca cùng Khương Quý ở cùng một chỗ ra vào nơi công cộng, giống như phát hiện ra hành tinh mới, rất nhiều người trong Cận thị bắt đầu gia tăng quan hệ với Khương Quý, bắt đầu đoán Khương Quý không lâu sẽ trở thành hiền rể . Cận Ngữ Ca không có phản ứng gì, mặc cho tạp chí thêm mắm dặm muối đưa tin cùng nhân viên trong công ty bàn tán, vẫn như cũ chăm chú chuyện của mình.

Rất nhanh cũng tới cuối năm, cửa ải cuối năm buông xuống, công việc Cận thị lại phức tạp. Cận Ngữ Ca cũng càng thêm chăm chỉ, dường mắt ăn mất ngủ, rõ ràng rất nhiều lần ngủ lại trong phòng nghỉ ở văn phòng. Đối với cô mà nói đã không có người kia, ở đâu cũng không có khác biệt .

Cận lão phu nhân rất hài lòng chuyện tình của cô và Khương Quý nên thường xuyên gọi bọn họ về nhà ăn cơm. Cận Ngữ Ca ngẫu nhiên mới cùng Khương Quý về, nhìn cũng miễn cưỡng. Trừ lần đó ra, mặc kệ lão phu nhân nói như thế nào, cô luôn lấy lý do không có thời gian từ chối .

Buổi tối đêm giao thừa, vợ chồng Cận Trung cùng Cận Hoan Nhan trước sau đã trở về biệt thự Cận gia. Di Chu cùng đầu bếp và nhóm người hầu làm tiệc tất niên, mùi hương bay khắp biệt thự. Hoan Nhan cùng ba ba ở trong phòng sách trên lầu chăm chú xem hình chụp những nơi cô đã đi qua, Lộ Vi từ trên lầu đi xuống, vào phòng xem xét có chút ít kỳ quái. Đi ra thấy lão thái thái mới vừa gác điện thoại, trên mặt vui mừng hơn hờ,

"Làm sao vậy? Mẹ."

"Khương gia gọi điện muốn hai nhà cùng nhau ăn lễ mừng năm mới."

"A? Bọn họ phải lại đây sao?"

"Đúng vậy a. Nhà bọn họ người cũng không nhiều, hai nhà tiến lại cùng nhau mới náo nhiệt. Mẹ thấy ý của Khương gia a..." Lão thái thái thân bí ghé sát vào con dâu,

"Chuyện tiểu Ca cùng Khương Quý hấp dẫn!"

Lộ Vi có chút ít ngạc nhiên, "Thật sao... Ngữ Ca đâu?"

"Còn chưa có trở về! Đứa nhỏ này gần đây cũng không biết như thế nào ,bạn cả ngày không thấy được bóng người. Gọi cũng không về!"

Cận Ân Thái ngồi 1 bên liếc nhìn bà một cái, không có lên tiếng.

"Bạn công việc?" Lộ Vi có chút ít nghi hoặc.

"Có bạn cũng không cần phải như vậy a, con xem cuối năm trời đã tối mà cũng chưa thấy đâu, " giọng điệu lão thái thái đầy vẻ bất mãn,

"Để con gọi điện thúc giục nó."

Nói xong , cầm lấy điện thoại, bấm dãy số của Ngữ Ca.

Suốt một ngày Cận Ngữ Ca đều ở trong phòng làm việc, dường như quên mất hôm nay phải mừng năm mới. Buổi chiều nhân viên đã sớm rời khỏi công ty, cả tòa nhà to lớn, bên trong còn lại không có mấy người.

Cận Ngữ Ca cũng cho Tiểu Quan về nhà sớm, chính mình đi pha cà phê, nói với vệ sĩ,

"Mọi người cũng về trước đi, ở đây cũng không còn sớm, trong chốc lát xong việc, tôi tự mình lái xe về nhà."

Vệ sĩ thân cận chấp tay sau đít, "Cận tổng cô bận việc cô , chúng tôi sẽ không về nhà. Hiện tại cả tòa nhà cũng không có ai, cô ở lại đây không an toàn chút nào."

Ngữ Ca mỉm cười, gật gật đầu, liền lại trở về phòng làm việc của mình.

Khi điện thoại vang lên, cô ngẩng đầu lên, nhanh chóng tìm kiếm điện thoại di động của mình. Trong nháy mắt chờ mong, bỗng rồi nói không nên lời. Nhưng mà hiển thị số điện thoại nhà , Ngữ Ca thất vọng nhắm mắt, bất mảy,

"Alô?"

"Tiểu Ca a, còn chưa về nhà sao?"

"Bà nội, con còn chưa làm xong việc."

"Ngày mai làm không được sao! Mau trở về! Ba và mẹ con cùng Nhan Nhan đều tới rồi! Cả nhà tiểu Quý cũng qua đây cùng chúng ta mừng năm mới!"

Mặt Cận Ngữ Ca có chút lạnh lùng, suy nghĩ một chút, "Bà nội, việc này rất quan trọng. Mọi người ăn trước đi, hôm nay con không về ."

"Cái . . . Cái gì . . ? Không, không về? Hôm nay là lễ mừng năm mới a tại sao có thể không về —— "

Nói còn chưa dứt lời, ông nghe dường như bị ai giật lấy, lập tức, Cận Ân Thái giọng trầm thấp vang lên,

"Mặc kệ chuyện gì đều phải bỏ hết, con mau về nhà mừng năm mới. thời gian này, mỗi nhà đều phải đoàn viên !"

Ngữ Ca dừng một chút, hít sâu nói,

"Ông nội, ông cảm thấy được, con còn có đoàn viên sao?"

Nói xong, không đợi Cận Ân Thái mở miệng, rất nhanh liền cúp điện thoại. Tay xoa xoa thái dương, nhức đầu không chịu nổi.

Vào đêm, cả thành phố nổ vang tiếng pháo bông. Đèn màu làm bầu trời đêm sáng ngời lấp lánh, một cảnh tượng náo nhiệt. Kiều gia com tắt niên đã xong, trẻ tuổi cùng nhau lái xe tới bờ sông, hòa vào đám người ngắm pháo bông.

Kiều Lương bị mẹ ôm vào trong lòng, tay nhỏ bé bịt cái lỗ tai, khanh khách cười. Hiểu Đường cùng Hiểu Thuyền như đầu tàu gương mẫu, đem mấy phông pháo bông từ trong xe ra, nhanh chóng châm ngòi trên khu đất trống, mau chóng cho nổ từng cái.

Mấy tiếng pháo nổ của Hiểu Thuyền làm Hiểu Kiều đang cực kỳ im lặng, tay dứt túi quần cũng phải ngửa đầu nhìn bầu trời đầy khói lửa. Nở rộ trong nháy mắt, xinh đẹp như hoa nở, nhưng chỉ vài giây sau, liền biến mất sạch sẽ.

Có phải tình yêu, cũng có thể như vậy không?

Tưởng niệm giống như dòng nước chảy xuôi, âm thanh huyền ảo của đám người truyền đến, làm chua xót nỗi đau trong lòng. Hiểu Kiều miễn cưỡng khề động khóe miệng, nghĩ cười một cái cho chính mình, đứng ở chỗ này cho người ta nhìn thấy nỗi đau của cô. Nhưng mà, mỗi một lần ánh sáng lóe lên, tất cả cũng chỉ chiếu ra 1 hình dáng quen thuộc, thật ra, cách biệt lâu lắm rồi sao?

Một vật gì đó đụng vào chân Hiểu Kiều, cúi đầu vừa thấy, Kiều Lương ứng đỏ vì đông lạnh, đang nắm giữ một pháo hoa chọc cô,

"Àm!"

Kiều Lương còn không chưa biết diễn tả ý tứ của mình rõ ràng, đem pháo hoa trong tay căng thẳng di chuyển đến Hiểu Kiều, miệng bắt chước tiếng nổ vang. Hiểu Kiều sờ sờ đầu cô bé, tiếp nhận, lấy ra bật lửa châm kịp nổ. Rất nhanh, ánh sáng từ trong giấy trên tay cô thoát ra, bay lên bầu trời, hóa thành 1 chùm tua, âm thanh nổ tung báo hiệu sứ mệnh ngắn ngủi của mình đã hoàn thành.

Âm thanh mơ hồ làm kinh động Cận Ngữ Ca đang cúi đầu viết gì đó, mờ mịt ngẩng đầu, mới ý thức tới là lúc các nhà đoàn viên. Xoay ghế da, nhìn ra

cửa sổ lớn, cả bầu trời xa xăm nhấp nháy khói lửa lần lượt thấp sáng, các ngôi sao tỏa sáng đã mất hết dấu vết.

Rất mệt mỏi nhắm mắt lại, Ngữ Ca xoa xoa thái dương, im lặng thưởng thức cô tịch. Nhưng cũng chỉ có một lát, chợt mở mắt ra, hít sâu một hơi, trở lại bàn làm việc, đặt tay vào bên trong tủ.

Trên bàn mở ra một quyển thật dày 16 khổ sách, chi chít đồ họa, tay Ngữ Ca đang ở trên đó viết viết vẽ vẽ, thường thường thao tác gì đó trên máy tính, mím môi lộ ra kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Ngày Hội

Cả nhà Cận gia từ trên xuống dưới đối với việc Cận Ngữ Ca không trở về lễ mừng năm mới đều cảm thấy rất kỳ lạ, và tức giận. Chưa kể, buổi chiều mừng 1 tết, cô liền bay đi nước ngoài công tác, hơn mười ngày mới trở về, vợ chồng Cận Trung cùng Hoan Nhan đã sớm trở về nhà mình. Ngữ Ca lại như cũ dễ dàng viện cớ không về Phụng Hoàng Sơn Trang, Cận Ân Thái cũng không làm gì được cô. Dù sao cũng không phải con nít, huống chi cô còn phải bận rộn việc của 1 tập đoàn to lớn như Cận thị, cô có đầy đủ lý do không đi, miễn cưỡng cười vui.

Buổi trưa, trở lại công ty, Cận Ngữ Ca ở trong phòng xử lý những việc còn tồn đọng. Khương Quỳnh đẩy cửa đi đến, Ngữ Ca giương mắt nhìn hẩn, không nói gì, tiếp tục bận rộn việc của mình.

Khương Quỳnh đứng trước bàn cô, chờ đợi, thấy cô không có phản ứng gì, nhịn không được mở miệng trước,

"Hôm lễ mừng năm mới cô có chuyện gì bận dữ vậy?"

Cận Ngữ Ca cúi đầu, không giải thích.

"Cô đi tìm họ kiều?"

Ngữ Ca này mới dừng bút lại, ngẩng đầu nhìn hẩn, "Việc tôi đáp ứng anh không có đề cập tôi không thể đi gặp cô ấy?"

Khương Quỳnh sắc mặt không tốt, nhưng cũng không nói gì,

"Tôi nói rồi, chúng ta sắp kết hôn, cô vẫn là cách xa cô ấy một chút, vậy đối với tất cả mọi người đều tốt. Hơn nữa tôi đã đem chuyện chúng ta cùng một chỗ nói cho người nhà biết hết, cô cũng phải làm giống một chút mới được."

Ngữ Ca cười lạnh một tiếng, lười cùng hẩn nhiều lời.

"Còn nữa, hôm nay chúng ta cùng nhau dùng bữa tối."

"Tôi không có thời gian." Không chút nghĩ ngợi lập tức cự tuyệt.

"Hôm nay là ngày Valentine, giả bộ cũng phải cho giống, cô hiểu chứ."

Khương Quỳnh giọng điệu trở nên thông thả mà âm trầm, nhìn thấy ánh mắt Ngữ Ca bắt đầu gay gắt. Cận Ngữ Ca dừng lại, suy nghĩ một chút, cơ hồ cắn chặt răng, nhưng trước mắt cũng không phải lúc cật lực, kiềm chế cảm xúc, ngẩng đầu,

"Được, tôi đã biết! Anh chọn nơi, tan sở đón tôi."

Khương Quỳnh đối diện cô, vẻ mặt cũng khôi phục bình thường, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, khóe môi cong cong,

"Ừ, tôi biết."

Ra khỏi tòa nhà Cận thị thì trời cũng đã tối, Cận Ngữ Ca dựng thẳng cổ áo khoác, nắm thật chặt thắt lưng. Xe Porsche màu bạc của Khương Quỳnh từ xa chạy lại, dừng ở trước bậc thang. Cận Ngữ Ca vòng qua đầu xe, mở cửa ngồi vào ghế phụ với vẻ mặt lạnh lùng.

"Tôi chọn nhà hàng Pháp."

Khương Quỳnh nghiêng đầu nhìn cô, ngữ khí thoải mái. Cận Ngữ Ca lười nhiều lời, chính là gật đầu một cái tỏ vẻ nghe được. Sau đó dựa lưng vào ghế, ánh mắt theo kính xe phóng ra tầm xa, không hề liếc nhìn Khương Quỳnh một cái. Khương Quỳnh chạm cần gạt mềm mại, bữu môi, lái xe ra ngoài.

Trên đường, người và xe vô cùng bận rộn, dưới vỏ bọc của lễ hội, hàng loạt các hoạt động kinh doanh diễn ra sôi nổi, ngày lễ quả là một cái có tốt nhất để giải quyết nỗi cô đơn lạnh lẽo trong thành phố nhộn nhịp. Dưới ánh đèn đêm, người qua đường vui sướng lạ kỳ, rất nhiều cô gái trẻ tuổi khoác tay bạn

trai, khoe niềm hạnh phúc.

Bắt đầu kẹt xe ở con đường trong trung tâm thành phố, hàng xe dài đằng đẵng, từ xa xa đã nhìn không tới đầu, dòng xe tiến lên cực kỳ chậm chạp. Về mặt Khương Quỳnh không hề buồn bực, thoải mái mở nhạc trong xe, tay đặt trên đầu gối, đầu ngón tay còn nhịp nhịp theo tiếng nhạc. Cận Ngừ Ca đầu dựa vào cửa sổ, thất thần nhìn cảnh phố bên ngoài.

Nhà cao tầng đều mở đèn neon, cửa hàng hai bên đường đèn đuốc sáng trưng, người bán hàng rong la hét sôi nổi, tiếng còi xe tăng trầm, não nhiệt dị thường. Trong đám đông nhộn nhịp, lại đột nhiên thấy được hình bóng quen thuộc.

Cánh tay Kiều Hiểu Kiều bị một cô gái trẻ tuổi đang khoác lên, từ rất xa đi lại. Hai người cầm trong tay ly trà sữa giống y nhau, vừa đi vừa nói chuyện, thường thường dừng lại, chỉ chỉ trỏ trỏ vào cửa hàng bách hóa, cô bé kia ngưỡng mặt lên, vui vẻ cười với Hiểu Kiều. Hiểu Kiều cũng cười đáp trả, tuy rằng trong nụ cười kia nhìn có chút miễn cưỡng.

Cận Ngừ Ca ngẩng đầu lên, nhìn thấy kinh ngạc. Cô nhận ra, đó là nạn nhân trong 1 vụ án của Hiểu Kiều, Lý Nhiên. Mới có một năm không gặp, cô gái ngây ngô trước kia, giờ đã trở nên xinh đẹp đến động lòng người. Gương mặt tuổi trẻ nhìn không thấy dấu vết từng bị thương tổn tàn khốc, tràn đầy hơi thở mùa xuân. Mà Kiều Hiểu Kiều, tựa hồ cũng không có thay đổi gì, ở cánh tay bỏ không đang cầm 1 vài túi giấy, giống như thành quả của việc dạo phố mua sắm.

Những người bán hoa hồng ven đường tiến lên chào hàng, hai người dừng lại, Lý Nhiên nghiêng đầu cùng Hiểu Kiều nói gì đó, Kiều Hiểu Kiều cười gật đầu. Ngay sau đó, Lý Nhiên từ trong xô nhỏ chọn ra hơn 10 cành hoa hồng được ép plastic trong suốt, vui vẻ cầm trong tay. Hiểu Kiều cũng cúi đầu, lấy ví ra trả tiền.

Cận Ngừ Ca chớp chớp mắt nhìn chăm chú, thân thể giống như bị điểm huyết, trong lòng hỗn loạn nhiều cảm xúc. Khương Quỳnh thấy cô có chút thất thường, nương theo ánh mắt cô, cũng bắt gặp cảnh kia. Khinh thường cười lạnh một tiếng.

"Đây không phải là cô ấy sao? Cũng không có gì hay ho?"

Cận Ngừ Ca nhìn bóng dáng Hiểu Kiều và Lý Nhiên đi xa, một môi nhắm lại hai mắt. Không hề cử động, cũng không có trả lời. Cô không muốn nói chuyện, cũng không có sức lực nói gì nữa. Giọng nói châm biếm của Khương Quỳnh bay vào lỗ tai, xẹt vào trong lòng, lưu lại chính là đầm đìa vết cắt.

Toàn bộ bữa tối, Cận Ngừ Ca sắc mặt tái nhợt không nói một lời, chỉ ngồi xuất thần. Đồ ăn đưa tới còn nguyên, ngay cả khăn ăn cũng không động qua. Về mặt Khương Quỳnh có chút đắc ý, tự mình ăn vui vẻ. Lúc nào cũng ngẩng đầu liếc nhìn Ngừ Ca, cũng không nói nhiều.

Sau khi kết thúc bữa tối, Khương Quỳnh đưa Ngừ Ca về Cảnh Duyệt Vinh Viên. Xe tới cửa, Ngừ Ca mới hoàn hồn, chuẩn bị mở cửa xuống xe,

"Chờ một chút." Khương Quỳnh kêu cô.

Ngừ Ca tay dừng trên chốt cửa, chờ hần nói. Khương Quỳnh nghiêng người kê mặt sát gò má của cô,

"Không phải kiss tạm biệt sao?"

Cận Ngừ Ca phản ứng cực nhanh nghiêng đầu tránh đi, cũng không nhìn Khương Quỳnh, chỉ nhìn thẳng phía trước. Khương Quỳnh thấy không thú vị, ngồi trở lại,

"Chỉ đùa một chút, không cần phản ứng mạnh như vậy?"

"Còn việc gì sao?"

Giọng điệu không tốt, Khương Quỳnh cũng cảm thấy không nên châm chọc nên không dám tiếp tục dây dưa. Cuối cùng còn không cam lòng, lại dương dương tự đắc,

"Lễ tình nhân vui vẻ."

Ngừ Ca mở cửa xuống xe, đóng cửa xe thật mạnh, cũng không thèm quay đầu lại nhìn, nhanh chóng đi vào tòa nhà. Khương Quỳnh nhìn theo bóng dáng của cô, lộ ra nụ cười gian trá, đập chân ga rồi đi.

Lê lét từ thang máy bước ra, Cận Ngừ Ca dừng bước. Trong góc tối cầu thang, không có một bóng người, toàn bộ hàng hiên, một chút tiếng động cũng nghe không thấy, yên tĩnh đến đáng sợ. Đứng tại chỗ một hồi, cơ hồ là theo bản năng, Ngừ Ca từ từ đi đến bậc thang nơi đó, thử ngồi xuống.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, mặt bậc thang lạnh như băng xuyên thấu vào thân thể, ngay cả máu cũng bắt đầu lạnh dần. Tay chân từ từ chết lặng, tựa hồ đã không còn thuộc về mình, xung quanh trống trải tĩnh lặng thấm thấu vào trong lòng, càng làm cho người ta thêm lo sợ không yên.

Những ngày đó, Kiều Hiểu Kiều đã từng ngồi ở đây, kiên nhẫn chờ cô. Mấy chục phút, mấy giờ, đôi khi, suốt cả một buổi tối đều là khoảng không vắng vẻ. Cô ấy chưa từng oán giận, cũng chưa từng nhắc tới. Từng lần khối thuốc mỏng manh, có lẽ là cách cô hấp thụ 1 chút ấm áp, nhưng đó là mùi vị thường làm cho mình chán ghét, buồn bực. Mỗi quan hệ giữa Hiểu Kiều và cô, cũng không thể nào lý giải được.

Vậy bây giờ sao, rốt cục, cũng mệt mỏi sao?

Ngữ Ca ôm cánh tay cuộn mình đứng dậy, đôi hàng mi hạ xuống, nước mắt trong suốt tuôn như mưa đến nỗi không kiềm chế được, từng giọt cứ rơi xuống tích tụ rồi đọng lại trên cằm. Đưa tay che miệng lại, cố gắng kiềm chế nước nớc, nhưng không thể ngăn những giọt nước mắt tràn qua các ngón tay, mặt vùi vào trong cánh tay, đôi vai gầy yếu nhẹ nhàng run run. Tiếng nức nở kim nén lớn dần lên lang tỏa ra khắp cầu thang, cô đơn và hoang vắng.

Hiệu Kiều dừng xe trước cửa Cảnh Duyệt Vinh Viên, cô ngồi trước bánh lái, nhẹ nhàng thở ra. Suốt buổi chiều như kẻ mơ mộng, Lý Nhiên nói những thứ gì, trong đầu cô một chút cũng không ấn tượng. Không muốn làm một người ngốc mới hứa cùng cô bé ra ngoài, nhưng mà cuối cùng không thể thoát nỗi nhớ nhung.

Qua kính chiếu hậu, Hiệu Kiều chăm chút tóc mình, chỉnh lại khăn quàng cổ, rồi mới mở cửa xe đi ra. Đi ra phía sau mở cốp, 2 cái hộp tinh xảo một lớn một nhỏ đặt ở cùng một chỗ, lặng lẽ nằm trong đó.

Hiệu Kiều giờ tay vuốt ve dọc theo ruy băng, cúi đầu xuất thần. Một lát sau, mới từ cốp xe, mang quà tiếng vào chung cư.

Tối trước tòa nhà, ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ thấy đèn nhà Ngữ Ca vẫn còn sáng, Hiệu Kiều có nho nhỏ an tâm. Tối bậc thang bên cạnh ngồi xuống, mở hộp ra, đây 1 hộp Burgundy Iceberg hoa hồng màu tím nằm yên bên trong, tỏa ra hương thơm thanh nhã thần bí.

Hiệu Kiều thất thần nhìn, trong lòng tất cả đều là chua xót. Lần đầu tiên mua hoa tặng người, cũng không thể quang minh chính đại đưa tận tay cho cô ấy. Ngập ngừng một hồi lâu, mới đóng lại, cầm hộp lên lầu.

Trong thang máy trước sau vẫn im lặng, Hiệu Kiều nhìn nơi quen thuộc, trong nháy mắt cảm thấy ảm áp, sau đó lại càng thêm thê lương. Chỉ cách 1 cánh cửa, tựa như 2 thế giới. Vẫn chưa có tin gì về Cận Ngữ Ca, cô biết, đây không phải lúc quấy rầy. Nhớ nhung càng thêm mãnh liệt, ước mong muốn gõ cửa bức thiết như thế nào, cũng chỉ có thể kiềm chế.

Thờ dài im lặng, đặt hoa hồng và chocolate trước cửa. Hiệu Kiều lưu luyến vô cùng, nhưng vẫn thuyết phục bản thân, lặng lẽ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hôn Lễ

Khi thời tiết dần dần ấm lên, trong văn phòng tổ đội trọng án 3, trên bàn làm việc của cảnh quan Kiều Hiệu Kiều, xuất hiện 1 thiệp mời đám cưới vô cùng tinh xảo.

Nhìn đến dấu hiệu Vạn Giang quen thuộc trên bao thư, Hiệu Kiều cầm thiệp mời trong tay, không thể khống chế bản thân run run. Hơi do dự, cô có chút xiu không dám mở ra, sợ là tin tức khó chấp nhận. Vẫn có chút dự cảm, kết quả sẽ không đi theo hướng này.

Sau một lúc, mới tàn nhẫn xé mở bao thư, mở hết lớp này đến lớp khác.

Sau đó, thờ dài nhẹ nhõm.

Trên ảnh chụp là Lô Đại Vĩ cùng Tiểu Quan rúc vào cùng nhau, cười tươi như hoa, tràn đầy hạnh phúc. Hiệu Kiều dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại, cảm thấy vô lực.

Như vậy, cũng tốt.

Phần còn lại, F3, dồn sức mạnh làm 1 cái hôn lễ kinh điển, để chúc mừng tổ trọng án 3 cuối cùng cũng có người chấm dứt cuộc sống độc thân. Một cô gái mang theo 5 người đàn ông tổ chức tiệc chia tay độc thân cũng không tìm được nơi nào.

Kiều Hiệu Kiều không lòng dạ nào gia nhập, cũng không ngang ngược can thiệp, tùy ý để thuộc cấp đi vui chơi, tự mình ở văn phòng trực ban. Cách 1 ngày trước hôn lễ, nhận được tin báo, ngày kế phải tham dự đúng giờ, hơn nữa phải mặc cảnh phục.

Nghe đến đó Hiệu Kiều nhủ mảy. Trong toàn cục công an, hình cảnh ước chừng là đội mặc đồng phục ít nhất, y phục của cô được phát mới tinh đang treo ở nhà. Cái kiểu đồng phục cứng rắn như nam + thêm cà vạt, cô cảm thấy không thoải mái, hơn nữa cái mũ đội của nữ như cái ki hốt rác treo trên đầu, làm cho cô cảm thấy vô cùng khó coi.

Nhưng mà cự tuyệt không được, miễn cưỡng chấp nhận. Sáng sớm thức dậy, Hiệu Kiều đứng trước gương, nhìn thấy bóng ma thâm đen dưới mắt, thật sự có chút không ổn. Mở ngăn kéo lấy ra 1 đồng chai lọ, thoa lên mặt mấy lớp, cuối cùng cũng tốt hơn. Mở tủ lấy ra bộ đồng phục, mặc chỉnh tề, mang theo mũ ra cửa.

Tòa nhà phụ, khách sạn Vạn Giang, có một lễ đường mái vòm bằng thủy tinh, hôn lễ Đại Vĩ cùng Tiểu Quan được cử hành trong này. Khi Hiệu Kiều đến, bên trong đã trang trí xong mấy chục bàn, toàn bộ khăn trải bàn và ghế trắng bạc, thất nơ hình con bướm màu vàng. Cuối đường, chính giữa là 1 cái vòm được gắn đầy bong bóng, bó thành những nhánh hoa, phía trước còn có hàng ly được xếp chồng như Kim Tự Tháp, mười một tầng bánh ngọt, cho thấy sự xa hoa của khách sạn sang trọng bậc nhất.

Nhóm người Hoắc Bân cùng chú rể đi đón cô dâu, trong nhà hàng ngoại trừ nhân viên phục vụ, chính là bạn bè thân quen của 2 đảng, người người rộn ràng nhón nháo. Hiểu Kiều cùng vài đồng nghiệp tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện phiếm, ăn ăn , cùng đợi.

Buổi sáng không có ăn gì chỉ uống vài ly trà lót dạ, bụng bắt đầu thấy đói. Trên bàn đã bày ra đủ loại món ăn cho khách tự phục vụ, Hiểu Kiều đi qua, lấy 1 miếng bánh ngọt nhét bụng tạm.

Mới vừa đem điểm tâm bỏ vào miệng, nghe xôn xao ở gần cánh cửa. Hiểu Kiều vừa quay đầu lại, đã thấy Cận Ngữ Ca trang điểm tinh xảo, thần thái thanh tao, xõa tóc dài, lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn, khoác bên ngoài chiếc áo lông cừu màu đen, cao quý thanh lịch giống như nữ vương đi tới.

Ánh nhìn đầu tiên là thấy Kiều Hiểu Kiều nghiêng đầu nhìn cô.

Đối diện trong nháy mắt, hàng trăm kỷ niệm cũ đều hiện lên. Xung quanh hỗn độn tựa như không hề tồn tại, dĩ nhiên chỉ còn lại những ký ức xa xưa như tra tấn hai người. Những nỗi đau khổ, dày vò sâu thẳm trong ánh mắt cả 2 đều thấy ở nhau rất rõ ràng.

Khương Quỷ từ phía sau tiến lên, ở bên tai Ngữ Ca nói nhỏ,

"Chúng ta đi đi."

Cận Ngữ Ca không nói chuyện, mặt không chút thay đổi rời đi. Phía sau Hiểu Kiều nhìn bóng dáng cô rời đi, cúi đầu, vị ngọt của bánh trong miệng cũng bay mất, nghẹn cổ đau họng.

Rất nhanh, xe đón dâu trở lại. Khách phòng sôi nổi hẳn lên, khách khứa của cô dâu cùng chú rể nô nức tới. Hoa giấy được bắn bay phát phới, áo cưới làm Tiểu Quan nổi bật xinh đẹp khác thường, cùng Lô Đại Vĩ cao to đẹp trai, nghiêm nhiên thành một đôi vợ chồng đẹp.

Hôn lễ bắt đầu, tuy rằng hình thức là kiểu Tây , nội dung vẫn là dựa theo kiểu Trung Quốc. Kiều Hiểu Kiều cùng Cận Ngữ Ca ngồi theo vị trí được sắp đặt sẵn, xem nghi thức kết hôn náo nhiệt, rồi lại không yên lòng đưa mắt hướng tới đối phương. Khương Quỷ ngồi bên cạnh Ngữ Ca, giống như lơ đãng chặn tầm mắt của hai người.

Không đợi Hiểu Kiều có hành động gì, MC ở trên đã rất nhanh tiến tới mời lãnh đạo đọc diễn văn. Tiểu Quan đỏ bừng hai gò má, nho nhỏ gọi một tiếng,

"Cận tổng."

Cận Ngữ Ca mỉm cười, cúi người đứng lên, bắt đầu di chuyển lên sân khấu. ở bên này, MC liền lại thúc giục, Lô Đại Vĩ ánh mắt nhìn Hiểu Kiều, tuy rằng trong lòng mọi người cô có vị trí quan trọng nhưng Kiều Hiểu Kiều đứng lên không được, làm sao dám so sánh với các vị lãnh đạo cục tai to mặt lớn. Dù sao còn có sếp lớn hơn một bậc đề chết người, vẫn là trước hết mời Vương mập mập. Không biết là tự biết xấu hổ hay sao, Vương mập mập cười cười nhìn Kiều Hiểu Kiều,

"Hay là người trực tiếp lãnh đạo nên toàn quyền đại diện là đúng rồi phải không? A? Tiểu Kiều đại diện Cục, thay tôi nói vài câu đi."

Kiều Hiểu Kiều nhếch miệng cười cười, gật đầu đứng dậy, theo sau Cận Ngữ Ca cùng tiến lên sân khấu.

MC xem như cũng lạnh lợi tuy chưa gặp qua trường hợp này, nhưng mà khi thấy Cận Ngữ Ca khí tràng mãnh liệt và Kiều Hiểu Kiều, thậm chí có chút co quắp, gãi gãi đầu nói một câu,

"Lãnh đạo 2 bên đều là hot girl a? Tôi đây cháy hết mồ hôi."

Các vị khách được một trận cười vang, nhưng mà, trên sân khấu 2 người cũng ngạc nhiên, nhân vật chính của hôn lễ bị đim hàng, quả nhiên không phải bình thường.

Cận Ngữ Ca hơi nghiêng người, nhìn Đại Vĩ cùng Tiểu Quan, lời lẽ hiền hòa,

"Chúc mừng hai em đã tìm được bạn đời, hy vọng hai em có thể quý trọng phần may mắn này, nắm thật chặt tay của đối phương, mặc cho phong ba bão táp, cùng nhau đi đến tương lai."

Sau đó, quay đầu nhìn về phía Kiều Hiểu Kiều.

Kiều cảnh quan im lặng cúi đầu thấp 1 chút, thông dong mở miệng,

"Trên thế giới này, có rất nhiều người, thậm chí tìm được người bạn đời, cũng không thể quang minh chính đại nhận được lời chúc phúc của mọi người. Cho nên, hai bạn may mắn dữ dội, không có lý do gì không cố gắng quý trọng. Cuộc sống ngắn ngủi, nắm chặt mỗi giây mỗi phút, cố gắng tận hưởng hạnh phúc hai người."

Giọng nói không cao, lại làm cho Cận Ngữ Ca ở bên cạnh thất thần. Tiếng vỗ tay vang lên, cô giật mình tại chỗ, không kịp phản ứng. Hiểu Kiều xoay người, nhìn cô, thật tự nhiên đưa tay, đặt trên eo cô, ý bảo cô hoàn hồn. Bị cô chạm vào người dù chỉ trong 1 lúc , Cận Ngữ Ca nhẹ nhàng run rẩy, cũng xoay người, cùng Hiểu Kiều sóng vai bước xuống.

Khương Quỷ mắt nhắm, tất cả đều đập vào mắt hắn. Sắc mặt chìm xuống, ánh mắt ngập tràn không vui.

Sau khi lời chúc mừng hôn lễ vừa kết thúc, tiệc rượu liền bắt đầu.

Cục công an quả nhiên không thích hợp phong cách kiểu Tây, mọi người vẫn là thích kiểu chúc mừng hào sảng. Hơn phân nửa người đều mặc đồng phục tím lam cho buổi lễ mang sát khí rất nặng nhưng mà khăn trải bàn ánh bạc và thảm đỏ, đặc biệt đẹp mắt.

Ngữ Ca cùng Hiểu Kiều không ngồi cùng bàn, hai người ngồi song song với nhau, cách nhau 1 loạt người ngồi dự tiệc, cơ bản không thể đối mặt nhau. Hiểu Kiều từ chối không được, uống ngay vài ly rượu, thần sắc mệt mỏi, không thể nào có tinh thần. Mà Cận Ngữ Ca nơi đó cơ bản không có động đũa, chỉ ngồi ứng phó.

Rượu được 3 vòng, không khí càng thêm sục sôi. Trong đại sảnh ồn ào lung tung, mùi rượu, tiếng nói cười tràn ngập.

Cận Ngữ Ca lặng lẽ đứng lên, đẩy ghế ra, bắt đầu đi ra hướng cửa. Ánh mắt vẫn chăm chú quan sát, Hiểu Kiều đặt ly rượu xuống, nói với người cùng bàn đi ra ngoài 1 chút, rồi nhanh chân bước theo.

Cận Ngữ Ca bước đi vừa phải, vững vàng đi tới. Đi ngang qua nhân viên khách sạn sôi nổi chào cô, cô cũng gật đầu đáp lại. Ra khỏi tòa nhà phụ, xuyên qua đường nội bộ, tiến vào tòa nhà chính của khách sạn Vạn Giang.

Hiểu Kiều không thể đi quá gần, xa xa theo sát cô, bước chân thoăn thoắt một chút cũng không do dự. Chuyển sang đường lớn, tiến vào hành lang phòng khách, phía trước xuất hiện cảnh tượng quen thuộc.

Cánh cửa trước mặt đã từ lâu trở thành kỷ niệm không vui vẻ lắm đối với hai người, nhưng mà hiện tại, nơi bí ẩn này lại có thể đủ ngăn cách một ít hỗn loạn không cần thiết. Cận Ngữ Ca biến mất ở góc quẹo phía trước, Hiểu Kiều bước nhanh hơn, cô biết cái góc chết nơi đó, Ngữ Ca không có chỗ khác để đi.

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, tìm Ngữ Ca bắt đầu đập trở nên lung tung. Rất nhanh, cùng lúc Hiểu Kiều, xuất hiện bên cạnh.

Hai người lẳng lặng đứng yên, Hiểu Kiều nhìn cô chăm chú tỉ mỉ, tất cả đều là mọi mặt. Cô không biết nên làm thế nào cho phải, Cận Ngữ Ca đột nhiên quyết định im lặng từ nãy đến giờ, làm cho cô rất khó khăn để kiểm chế. Cô rất muốn mở miệng hỏi, em làm sao vậy, cuối cùng em bị sao vậy, vì cái gì ra nông nỗi này, có phải là thật sự buông tay không ?

Nhưng mà, nhìn Cận Ngữ Ca gây yếu tiêu tụy làm cho cô không đành lòng mở miệng ép hỏi, gánh nặng trên vai cô ấy cỡ nào, không ai hiểu rõ hơn cô.

Cận Ngữ Ca nhìn chằm chằm vào cô. Một lát sau, tới gần, vòng tay quanh cổ cô, mang theo trần đầy chua xót, bi thương, hung tợn hôn lên môi cô. Tay không hề dịu dàng, xuyên qua tóc Hiểu Kiều, gắt gao nắm chặt kéo vào mình. Cấn môi cô, tách hai môi đang mím chặt, đầu lưỡi tham lam đi vào liếm chết dây dưa, như con dã thú cần xé muốn độc chiếm cùng bá đạo.

Áo choàng trượt ra, rơi xuống, kêu leng keng trên mặt đất.

Hiểu Kiều nhẹ nhàng cau mày, vòng tay ôm eo nhỏ gầy của Ngữ Ca, siết chặt cánh tay mình, đôi tay không ngừng hoành hành. Hơi thở gần bó quen thuộc đã lâu rồi không nếm qua, dường như cũng không dám lại hy vọng xa vời. Như vậy đột nhiên hương ngọc đầy cõi lòng, tràn ngập nồng đậm đau thương.

Ngữ Ca ngậm đầu lưỡi của cô, lại luyến tiếc cắn, dùng sức mút hết lần này đến lần khác, liếm cắn, tham luyến hương vị người yêu, cuồng nhiệt cứ như giấy tiếp theo sẽ đánh mất nhau. Cận Ngữ Ca chưa từng có cuồng nhiệt như vậy, trong lòng Hiểu Kiều đau như cắt, đến tận cùng là cái gì bức thiết cô ấy đến không không chế được như vậy.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi nếm được vị mặn nồng nản, Cận Ngữ Ca mới ngã đầu ngừng hôn. Vẫn như cũ dựa vào Hiểu Kiều, không muốn buông tay. Hiểu Kiều nhìn cô mắt đỏ hoe mà lòng như dao cắt, mỗi mấp máy muốn nói lại thôi, không biết nên nói cái gì. Bất kể như thế nào cũng không đành lòng, Cận Ngữ Ca cuối cùng buông tay ra, rời khỏi lòng Hiểu Kiều, cúi người nhặt lên áo choàng, xoay người bước nhanh rời khỏi.

Hiểu Kiều đứng cứng ngắt ở chỗ cũ. Trong ánh mắt mất tiêu cự, không biết nghĩ đến cái gì.

Ở đầu khác của hành lang, một đôi giày da kiểu nam ẩn trong bóng tối, dường như hóa đá theo thời gian, vẫn không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyển* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Gặp Gỡ Trên Đường

Khương Quỳnh dừng xe trước cửa Cảnh Duyệt Vinh Viên, trên mặt Cận Ngữ Ca đầy vẻ mệt mỏi, mang trên mặt một tầng nồng đậm quỵen màu, những sợi màu tơ trong đôi mắt vẫn chưa biến mất, tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe.

"Cô dự định khi nào thì công khai mối quan hệ của chúng ta?"

Cận Ngừ Ca dừng động tác, mặt nhăn mày nhỏ, "Tập chí không phải đã viết muôn hình vạn trạng rồi sao? Còn muốn công khai như thế nào?"

"Ý tôi là công khai với người nhà của cô." Trong tay Khương Quỳnh đang giữ lấy nhọc điểm của Cận Ngừ Ca, nên không hề sợ cô, nhưng sau lưng cô là Cận Ân Thái, hẳn cũng có vài phần sợ hãi.

Ngừ Ca nghiêng đầu cũng chẳng thèm liếc nhìn hần một cái, "Bây giờ, tần suất anh xuất hiện ở nhà tôi cũng không ít, thái độ của bà nội tôi đối với anh, anh cũng thấy, cho nên công khai hay không cũng không có khác biệt gì."

"Không giống như vậy." Khương Quỳnh nhướn mày,

"Chuyện này không chính thức từ miệng cô nói ra, thì cũng không tính. Chúng ta sớm muộn gì cũng phải cùng nhau đối nội đối ngoại công khai, như vậy mới có thể bắt đầu chuẩn bị việc kết hôn, để họ chuẩn bị tâm lý. Bằng không đột nhiên tuyên bố kết hôn, sẽ bị hoài nghi."

Im lặng một hồi, Cận Ngừ Ca miễn cưỡng mở miệng, "Tôi sẽ mau chóng giải quyết, không cần anh quan tâm."

Nói xong mở cửa xuống xe, một giây cũng không muốn đợi. Khương Quỳnh đối với thái độ này của cô vẫn khó chịu, nhưng mà xét thấy tình hình trước mắt tạm thời nhìn, âm thầm nói thầm một tiếng "Chờ xem!", liền cắn giận rồi đi.

Khương Quỳnh về đến nhà, mới vừa vào cửa, Khương Đại Minh ở trong phòng sách gọi hần. Đáp ứng trước, rồi lên lầu thay đổi quần áo, đi xuống phòng ông nội.

Khương Đại Minh là một kẻ nghiện thuốc, tẩu thuốc suốt ngày không rời khỏi miệng, trong phòng sách ngập tràn khói thuốc. Thấy cháu trai đi vào, chỉ sofa ở góc tường, ý bảo hần ngồi xuống. Khương Quỳnh về mặt rất ngoan ngoãn, bắt chéo chân ngồi xuống, chờ ông nội nói chuyện.

Khương Đại Minh vẫn im lặng hút thuốc, híp mắt không nói một lời, Khương Quỳnh không khỏi kỳ lạ,

"Ông nội...?"

Khoát tay, Khương Đại Minh đem cái tẩu trong miệng ra, phun một hơi, "Vài ngày trước, cháu nói cháu đang quen với cô hai nhà họ Cận, Cận Ngừ Ca?"

"Dạ, đúng." Khương Quỳnh một tay khoát lên lưng ghế sofa, một tay đặt trên đầu gối, nhẹ nhàng gõ gõ ngón tay.

"Khi nào bắt đầu?"

"Năm trước a."

"Là con theo đuổi cô ấy sao?"

Khương Quỳnh cười cười, "Cứ cho là vậy."

"Không phải trước kia con nói với bà nội, con thích chính là Cận Hoan Nhan sao?"

"Ông nội, đàn ông coi trọng nhất là nghiệp. Ở Cận gia, Hoan Nhan mới nhìn giống như được cưng chiều nhất, nhưng ở Cận thị, cô ấy không có việc gì. Con hy vọng tìm được 1 người con gái có thể giúp sự nghiệp của con làm vợi."

"Cho nên, con tìm Cận Ngừ Ca? Con biết cô ấy là hạng người gì không?"

Khương Đại Minh liếc nhìn cháu trai 1 cái, bất động thanh sắc hỏi, trong ánh mắt đầy hoài nghi.

"Đương nhiên."

"Cô ấy chấp nhận rồi?"

Khương Quỳnh sững sốt một chút, "Đúng vậy."

"Theo như ông hiểu về tính cách Cận Ngừ Ca, cô ấy hẳn là sẽ không dễ dàng như vậy --" Khương Đại Minh dừng câu nói kế tiếp.

"Ông nội, cô ấy chẳng qua cao ngạo một chút. Dù sao cũng là phụ nữ, phụ nữ chỉ cần dỗ dành, chuyện gì cũng giải quyết được."

"Đúng vậy sao? hôm nay, ông ở Vạn Giang thấy cô ấy cùng một phụ nữ mặc cảnh phục --"

Khương Quỳnh bỏ chân xuống, "Ông thấy cái gì?"

Khương Đại Minh dường như nhìn ra chút gì, vừa cẩn thận tìm từ, vừa quan sát cảm xúc cháu trai,

"Dường như rất thân mật..."

Khương Quỳnh thét lên 1 tiếng, nện chân xuống đất.

"Xem ra, cháu biết lai lịch cô gái đó?"

"Đó đều là chuyện quá khứ, hiện tại Ngũ Ca đã chấp nhận cùng con một chỗ, việc này con sẽ giải quyết. Ông nội ông không cần quan tâm."

"Quá khứ?" Khương Đại Minh kinh ngạc, "Quá khứ mà hôm nay vẫn còn thân thiết?"

"Tóm lại con sẽ làm cho Cận Ngũ Ca trở thành cháu dâu Khương gia, ông nên tin tưởng con."

Khương Đại Minh không nói, lại yên lặng hít vài hơi thuốc, mới mở miệng,

"Tiểu Quỳnh a, con có biết, ba của con là chết như thế nào không?"

Vấn đề này đối với Khương Quỳnh hiển nhiên rất miễn cưỡng, thái dương nổi lên sợi gân xanh,

"Nhảy xuống biển."

"Nguyên nhân nhảy xuống biển?"

"Vì tình mà ra."

"Đây chẳng qua là nguyên nhân mặt ngoài."

Khương Quỳnh nhìn về phía ông nội, "Vậy nguyên nhân thật sự?"

"Hắn rất không biết lượng sức."

Khương Quỳnh nhíu chặt mày, cũng không hài lòng ông nội nói như thế. Khương Đại Minh cũng không nhìn ánh mắt nghi ngờ của hắn, tiếp tục nói:

"Lúc nhỏ, ba con, tự ép buộc bản thân phải vượt qua Cận Trung. Vì mục tiêu đó, mà khắc khổ chăm chỉ, nhưng, Cận Trung cũng không có ý đua tranh với hắn, thích nhàn nhã tự tại. Cận Hoan Nhan giống hắn điểm này. Cho nên, trong đám thanh niên ở Cận thị, ba con sớm bộc lộ tài năng."

"Vậy... Chẳng lẽ không được sao?" Khương Quỳnh mở miệng.

"Lúc mới bắt đầu, ông cũng tự hào với hắn. Cả hai người bọn họ đều là con trai độc nhất, tránh không khỏi có chút ý so sánh. Thấy ba con không chịu thua kém, ông yên tâm đem giao chức vị cho hắn, thậm chí không hề hỏi đến chuyện ở Cận thị, chính mình lui về chăm chút việc kinh doanh của Khương gia. Nhưng mà không nghĩ tới, chỉ trong vài năm, ba con đã gây ra đại họa."

Khương Quỳnh mặt nhăn mày nhíu, không nói được một lời.

"Ông chỉ nghĩ rằng cùng lắm là hắn phạm sai lầm trong công việc, làm Cận thị bị tổn thất. Nhưng nà, cách xử lý vụ việc của Cận Ân Thái quá to lớn, quả thật làm cho ông khó tin. Cho đến khi nhận được tin chết của ba con, ông mới đi chất vấn hắn, mới biết được ba con không biết bằng thủ đoạn gì bắt được nhược điểm của Cận Ân Thái, cũng bởi vì vậy mà áp chế hắn để đạt mục đích."

Khương Đại Minh nói tới đây, nhìn chằm chằm cháu trai, "Đây quả thực là một ý nghĩ rất ngu xuẩn..."

Khương Quỳnh sắc mặt rất mất tự nhiên, nhưng cũng không nói gì.

"Cận Ân Thái là người sẵn sàng cắt đứt tình thân, cũng không thể nào lưu người có hai lòng ở lại bên người, mà Cận Ngũ Ca..."

"Được rồi ông nội, tình huống hiện tại không giống với lúc ấy, chuyện của con chính con sẽ xử lý, ông không cần quan tâm nhiều."

"Ông sợ con sẽ biến thành cha con phiên bản 2."

"Sẽ không ! !"

Khương Quỳnh lập tức đứng lên, giọng run run, hiển nhiên cảm xúc thực kích động. Khương Đại Minh vẻ mặt ồ ồ, vì tránh người Cận gia, từ nhỏ đem cháu trai tống ra nước ngoài, không ngờ sau 1 vòng, hắn lại đi theo vết xe cũ.

Cuối xuân, vì để khen ngợi thành tích tổ trọng án số 3, cục công an cho trang bị cho bọn họ 1 chiếc xe Mitsubishi Jeep mới cáu, cái này làm Hoắc Bản vui vẻ, chỉ cần đi ra ngoài phá án, lái xe nhất định là hắn.

Hôm nay Hiểu Kiều mang hắn theo đi tới 1 kho hàng ở thành Đông để công tác. Buổi chiều thời tiết thực ấm áp, ánh nắng mặt trời biếng nhác nhẹ nhàng chiếu rọi, cây hồ đào lắc lư trong gió. Trên đường, thanh thiếu niên diện những trang phục xuân hè đầy màu sắc, gương mặt cười vui, tràn đầy hạnh phúc.

Kiều Hiểu Kiền ngồi ở chỗ phó lái, hạ kính xe xuống, mờ mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì. Hoắc Bân mở nhạc, giai điệu, thoát nghe thật vui vẻ.

Xuyên qua đường cái đông đúc, Hoắc Bân không kịp tranh thủ một cái đèn xanh, Hiểu Kiền ngồi ở một bên, hần không dám vượt đèn, chuyển sang làn đường bên trái dừng lại, cửa kính xe cũng mở ra. Hiểu Kiền nhìn lướt qua, ngoài ý muốn gặp được người muốn gặp.

Lái xe chính là Khương Quỳnh, Cận Ngữ Ca ngồi ở phó lái, cô nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế, tựa hồ đang ngủ.

Hiểu Kiền nhủ mảy. Từ sau khi 2 người chia tay, từng có gặp nhưng cũng chỉ vài lần ít ỏi, nhưng là mỗi lần cảm giác Cận Ngữ Ca đều là đặc biệt một môi, vô cùng ừ ừ. Mặc dù có lúc miễn cưỡng lên tinh thần, nhưng vẫn không giấu được cảm giác vô lực. Tuy rằng cô bận rộn cũng là tất nhiên, nhưng trước kia bận rộn, cũng không có cảm thấy cô mệt mỏi như vậy.

Khương Quỳnh hơi ngạc nhiên, gọi lên khoe môi cười cười,

"Kiều cảnh quan, thật trùng hợp a."

Cận Ngữ Ca cực nhanh tron mắt nghiêng đầu, quả nhiên, trong chiếc xe bên cạnh, Kiều Hiểu Kiền cách Khương Quỳnh, đang nhìn cô. Vẫn chiếc áo somi hồng đỏ, xắn tay quen thuộc, lộ ra cánh tay trắng mịn, đặt trên cửa kính xe.

"Đúng vậy, thật trùng hợp ."

Hiểu Kiền tuy trả lời Khương Quỳnh nhưng ánh mắt dừng trên Ngữ Ca Khương Quỳnh nhìn thấy, chẳng hề để ý cười cười,

"Chúng tôi muốn đi xem việc kết hôn tiến hành tới đâu, Kiều cảnh quan là muốn đi chỗ nào a?"

Ánh mắt Cận Ngữ Ca hiện lên vẻ cực kỳ uấn giận, thần sắc chỉ trong nháy mắt chìm xuống. Kiều Hiểu Kiền sửng sốt, nhìn Ngữ Ca, rồi lại Khương Quỳnh, mặt không chút thay đổi khách sáo đáp lời,

"Thật sao..."

Lúc này, đèn xanh quẹo trái sáng lên, Hoắc Bân quay đầu miệt thị quét Porsche liếc mắt một cái, lái xe rời đi.

Cận Ngữ Ca nhìn chằm chằm xe cảnh sát đi xa, cho đến cánh tay đặt trên cửa kính không còn nhìn thấy nữa, mới thu hồi ánh mắt.

Khương Quỳnh không nói lời nào tập trung lái xe, hiển nhiên hần cũng biết hành động vừa rồi nhất định sẽ chọc giận Cận Ngữ Ca, trong lòng cũng có vài phần không yên. Ngạc nhiên chính là, Cận Ngữ Ca cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Thần sắc vẫn như cũ, 1 lúc sau, mới thần nhiên mở miệng,

"Về nhà tôi sẽ gửi hình ảnh mẫu lễ phục từ Pháp cho anh, anh bớt thời giờ xem qua."

"Hả? A! Được!"

Khương Quỳnh ngoài ý muốn nghe những lời này, sắc mặt vui mừng, nhanh chóng đáp ứng. Thấy Cận Ngữ Ca, không có gì không vui, tâm trở lại bình thường, chuyên chú lái xe .

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Náo Loạn

Suốt buổi chiều, Kiều Hiểu Kiền đang bị bao phủ trong 1 đám mây áp suất thấp. Hoắc Bân thật cẩn thận đi theo, kêu làm gì liền làm, không dám nói lung tung gì hết. Hoàng hôn vừa đến sau 1 ngày làm việc vất vả, hai người đi đến quán mì ăn tối, Kiều Hiểu Kiền nói không muốn về nhà, Hoắc Bân liền cùng cô vào quán bar.

Trong quán rượu ồn ào có rất nhiều người. Hiểu Kiền cùng Hoắc Bân không tìm được chỗ ngồi, đành ngồi ngay tại quầy, vừa nói chuyện phiếm vừa từ từ uống rượu.

"Đội trưởng tại sao cô còn như cái xác không hồn vậy ? Cũng đã lâu lắm rồi?"

Hiểu Kiền liếc mắt nhìn hần, "Chuyện này và rất lâu có quan hệ gì?"

"Người ta không phải nói, thời gian là liều thuốc trị thất tình hay sao?"

"Ai nói với cậu, tôi thất tình ?"

Hoắc Bân rút ra một điếu thuốc đưa qua, Hiểu Kiều khoát tay, hần tự hút, hít một hơi, rồi nhả ra vài vòng khói.

"Đừng mạnh miệng , tôi cũng không phải không phát hiện."

Hiểu Kiều quay đầu đi, không nói lời nào.

"Hôm nay , khi Khương Quy nói hân và Cận tổng sẽ kết hôn, hai mắt cô đều đỏ."

Kiều Hiểu Kiều liếc nhìn xem thường, không nói gì.

"Cô tính sao ? Cứ như vậy tiếp tục nửa sống nửa chết, nhìn người ta kết hôn?"

"Không."

"Vậy cô tính sao?"

Kiều Hiểu Kiều cầm lấy chai bia uống ngay một hơi, "Tôi cho cô ấy thời gian suy nghĩ rõ ràng, nếu còn không nói rõ, tôi sẽ quyết định giúp cô ấy !"

Hoắc Bân sững sờ được nhìn cô, "Cô muốn cướp cô dâu hả? không phải phá banh hôn lễ của người ta chứ? Trước khi cô ấy nói ' tôi đồng ý...' "

"Được rồi được rồi! Anh xem phim truyền hình nhiều quá rồi đó?"

"Không phải cô nói cô cần thời gian để sắp xếp hành động sao ?? Không cần như vậy mới -- "

"Tôi còn có thể có hành động gì? Ngay cả xảy ra chuyện gì tôi cũng không biết thì đã bị báo tin chia tay."

"Không thể nào? Cận tổng không nói với cậu?"

Hiểu Kiều lắc đầu.

"Cô ấy cũng quá đáng a? Hoàn toàn không nghĩ đến cô a."

"Hoắc Bân, cậu cảm thấy .. tôi là người như thế nào ?"

"Hả?" Hoắc Bân có chút ít ngờ nghệch, "Rất... Rất tốt à, nhưng mà tính tình hơi kém xí..."

"Vậy anh cảm thấy Cận Ngữ Ca thì sao?"

"Theo tôi, tôi có thể đánh giá sao đây a? Tuyệt đối là cường nhân..."

"Vậy anh cảm thấy chuyện cô ấy không giải quyết được, tôi có thể giải quyết sao?"

"Ách..."

"Có thể buộc cô ấy chia tay với tôi, tôi đã biết sẽ như thế nào ?"

"Đốt lửa liên tục đi..."

"Cho nên, cô ấy sẽ không nói cho tôi biết, cứ như vậy chịu đựng."

Lại dựng thẳng cái chai lên nóc một. Ánh mắt Kiêu Hiểu Kiều bình tĩnh, như đang nói chuyện của ai khác.

"Đội trưởng..." Hoắc Bân tự nhiên kích động lên, "Tôi bội phục cô đã man, cô và Cận tổng thật sự là tuyệt phối!"

Kiều Hiểu Kiều cười khổ, "Đáng tiếc, chúng tôi đầu thai sai rồi. Nhưng tôi tuyệt đối không buông tay ! Giao cô ấy cho ai tôi cũng lo lắng, nói sao cũng muốn tự mình chiếm lấy."

"Đội trưởng, cô không sợ sao?"

"Sợ, chính là sợ người khác biết sao. Chỉ trò nói tam nói tứ. Nhưng nếu vì vậy mà mất cô ấy, tôi đành phải gạt bỏ mọi thứ!"

Hoắc Bân lút bụng vài chai, Hiểu Kiều vừa quay đầu lại, thấy hần nước mắt nước mũi chạy tùm lum,

"Đội trưởng... Cô đừng sợ, bọn tôi luôn sát cánh bên cô!"

Kiều Hiểu Kiều vẻ mặt đáng ghét nhìn hân, "Ê ê? Anh hay tôi thất tình a? Tại sao khóc ra nông nổi này?"

"Tôi cảm động!"

"Thần kinh!"

Tòa nhà Cận thị, văn phòng Cận Ngữ Ca.

"Cộc cộc" vài tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

"Vào đi." Cận Ngữ Ca giọng điệu bình thản chừng chặc.

Cửa mở, Tiểu Quan dẫn vào 1 cô gái mặc đồ công sở màu xanh, đeo gọng kính nhựa màu đen, tóc dài đến vai, nhìn giới giang mà tự nhiên.

"Cận tổng, tôi là Tùy Hân, phóng viên tạp chí《đạo kim》, hôm nay muốn được phỏng vấn."

Cận Ngữ Ca từ chỗ ngồi đứng lên, vòng qua bàn chào đón, cùng Tùy Hân bắt tay.

"Cám ơn quý cô đồng ý cho chúng tôi phỏng vấn, tôi biết đây là cơ hội ngàn năm mới có."

Cách nói chuyện của Tùy Hân vừa phải, có chừng mực. Cận Ngữ Ca mỉm cười, tay hướng về ghế sofa,

"Mời ngồi."

"Được."

Tiểu Quan pha cả phê mang vào, liễn lui ra ngoài. Tùy Hân lấy bút ghi âm ra, ý hỏi Cận Ngữ Ca, "Có thể không?"

Ngữ Ca gật gật đầu.

"Tạp chí chúng tôi chủ yếu là bàn luận về tài chính và kinh tế, mỗi kỳ sẽ phỏng vấn 1 người thành công trên thương trường, chủ yếu phỏng vấn thành tựu và sự nghiệp của quý cô, cũng sẽ có một ít vấn đề riêng tư. Quý cô có thể quyết định trả lời hay không."

"Tôi đã biết."

"Như vậy chúng ta bắt đầu đi?"

"Được."

Toàn bộ quá trình phỏng vấn tiến hành đều thuận lợi, Cận Ngữ Ca rất phối hợp, cố gắng trả lời mọi vấn đề của Tùy Hân. Không trả lời thì cũng giải thích hợp lý. Tùy Hân vẫn mỉm cười lắng nghe, sau đó lễ phép đặt câu hỏi, quả là 1 phóng viên rất chuyên nghiệp.

Sắp tới lúc kết thúc, Tùy Hân cười cười, "Thật ngại, Cận tổng, muốn hỏi quý cô một vấn đề riêng tư. Gần đây các tạp chí lá cải viết tương đối nhiều về cuộc sống tình cảm của quý cô. Không biết -- đương nhiên, quý cô có thể cự tuyệt trả lời."

Cận Ngữ Ca nháy mắt một cái, trên mặt lộ ra một ý vị thâm trường mỉm cười.

"Không, có thể nói."

"Hả?" Tùy Hân thật bất ngờ, "Như vậy, có giống như trên tạp chí viết, quý cô cùng Khương -- "

"Tôi và hân không có quan hệ gì hết." Cận Ngữ Ca lại ngừng một chút, như đang suy nghĩ lại giống như đang do dự. Tùy Hân không sót ruột đặt tiếp câu hỏi, im lặng chờ đợi. Một lúc sau, Cận Ngữ Ca từ từ mở miệng, dường như là gặng ra từng chữ,

"Tôi là người đồng tính, người yêu của tôi, là một cô gái."

Trong phòng yên tĩnh lại.

Tùy Hân nhìn Cận Ngữ Ca, không nói nên lời. Ánh mắt đầu tiên là kinh ngạc, từ từ chuyển thành rất phức tạp. Hôm nay, Cận Ngữ Ca mặc trang phục công sở màu trắng, tao nhã, thanh thoát, đón ánh mắt phức tạp của cô mà không hề né tránh.

Sau một lúc, vẻ mặt Tùy Hân rất phức tạp vừa khâm phục vừa hoang mang.

"Cám ơn Cận tổng đã thẳng thắn, ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không để bí mật này xuất hiện ở... nơi khác."

"Không" Cận Ngữ Ca vẫn bình tĩnh như cũ, "Cứ theo cuộc phỏng vấn mà viết, đúng hạn xuất bản phát hành."

Tùy Hân biểu hiện giật mình cùng khó hiểu, "Cận tổng, quý cô cũng biết nội dung này một khi đăng, thì quý cô -- "

"Tôi hiểu rõ. Sở dĩ tôi nói cho cô biết, vì muốn cô đăng, chuyện này cô không cần lo lắng."

"Tôi -- có thể biết nguyên nhân không?"

...

Một tuần sau.

Cận Ngừ Ca vừa vào văn phòng, liền nhận được điện thoại của Tiểu Quan, thanh âm dồn dập ,

"Cận tổng, Khương phó tổng nói hần phải lập tức gặp cô, hần..."

Nói chưa dứt lời, cửa phòng đã bị Khương Quỳ mở ra. Luôn luôn chú ý về bề ngoài, thì bây giờ Khương Quỳ áo rộng mở, cà- vạt xốc xếch, râu cả đêm chưa cạo. Sắc mặt tái nhợt và phần nộ nhìn chằm chằm Cận Ngừ Ca.

Ngừ Ca thần sắc bình tĩnh, thân nhiên dặn dò Tiểu Quan,

"Tôi đã biết, em ra ngoài trước đi."

Tiểu Quan tuân lệnh, xoay người đóng cửa đi ra ngoài. Khương Quỳ giống như một con thú lên con, nhào đến trước bàn Cận Ngừ Ca,

"Đêm qua cô giờ trò quỷ gì?"

Cận Ngừ Ca không nói lời nào, dựa lưng vào ghế, xoa xoa mi tâm giữa hai chân mày.

"Cô cho rằng, tôi không biết cô sẽ dùng chiêu này sao? Tôi đã sớm chuẩn bị tốt! Tôi cho cô thời hạn ba ngày, cô tốt nhất mau chóng thu dọn nếu không muốn làm cho cục diện rối rắm, nếu không --" Khương Quỳ ngữ khí dồn dập, thanh âm cũng có chút khàn khàn.

"Nếu như anh có chuẩn bị tốt, thì hôm nay sẽ không ở đây nói với tôi những điều này." Cận Ngừ Ca có chút không kiên nhẫn, "Không cần ba ngày, ngày mai là anh có thể thấy được hậu quả anh muốn."

"Cái gì... ?"

"Khương Quỳ, tôi đã từng nói qua, đừng cưỡng cầu những gì không thuộc về mình!"

Cận Ngừ Ca ánh mắt nghiêm khắc tàn khốc, "Anh có thể ép buộc tôi, tôi có thể chấp nhận điều kiện của anh. Nhưng anh lại chọn sai con bài. Ở trong phạm vi chịu đựng của tôi, Kiều Hiểu Kiều là cấm địa."

"Cô muốn làm gì?" Giọng nói của Khương Quỳ ức chế không được run rẩy.

"Tôi rất cảm ơn anh, nếu không nhờ anh, tôi cũng không hiểu một việc. Hiện tại, bất luận kẻ nào cũng sẽ không lay động được quyết tâm của tôi. Anh đã có can đảm khiêu khích, thì cũng nên chuẩn bị gánh vác hậu quả."

Mặt Khương Quỳ đã hoàn toàn không còn chút máu, sợ hãi không yên làm cho toàn thân hần đang run rẩy. Mặt Cận Ngừ Ca không chút thay đổi nhìn hần, hơi hơi cười lạnh. Sau đó gọi 1 cú điện thoại, mấy anh vai u thịt bắp xuất hiện trong phòng làm việc của cô.

"Mang Khương phó tổng tìm một chỗ nghỉ ngơi đi, thoát nhìn hần không thoải mái."

Cận Ngừ Ca xoa ghế da, dường như không có việc gì to tát ra lệnh căn dặn.

"Cận Ngừ Ca! Tôi sẽ cho cô xem! Cô --" bắt đầu không khống chế được, Khương Quỳ nhanh chóng bị chế ngự, rất nhanh, lặng im không một tiếng động bị mang đi .

30 phút sau, điện thoại nội bộ của Tiểu Quan lần thứ hai vang lên.

"Cận tổng, Tùy phóng viên đã tới."

"Mời cô ấy vào."

Nói xong, Cận Ngừ Ca từ ghế đứng lên, nhìn hướng cửa. Hôm nay Tùy Hân đeo 1 túi xách tương đối lớn, xuất hiện với nụ cười lấp lánh.

"Cận tổng."

"Cô quá khách sáo, bạn bè trong lúc nào đó vẫn có thể dùng tên gọi."

"Hà?" Tùy Hân thoát nhìn hơi phấn khởi, "Có thể gọi cô là Ngừ Ca sao?"

Cận Ngừ Ca dừng một chút, cũng chỉ là chớp mắt một cái, lập tức liền lộ ra tươi cười, "Đương nhiên."

Hai người ngồi ngay ngắn ở bàn làm việc của Cận Ngữ Ca, Tùy Hân lấy tạp chí đưa cho Cận Ngữ Ca xem qua,

"Vừa mới ra bản nháp, cô xem trước đi."

Cận Ngữ Ca tiếp nhận, lật từng trang tạp chí, bắt đầu xem 15 phút sau, khép lại tạp chí, mỉm cười.

"Vô cùng tốt."

Tùy Hân cũng cười vui vẻ, "Chuyện của cô, tiến hành thế nào?"

"Coi như thuận lợi."

"Vậy... Cô quyết định vẫn muốn xuất bản sao? Hiện tại... Còn kịp..."

"Cứ như vậy phát hành." Cận Ngữ Ca thần sắc vẫn bình tĩnh như trước.

Tùy Hân hít sâu 1 hơi, ánh mắt lóe lên,

"Được! Hy vọng vấn bài của cô, có thể toàn thắng!"

"Tôi không có lựa chọn nào khác."

*** Lời editor ***

Bức màn bí mật: Bắt đầu tiểu ngược khác hành hạ độc giả..

Bạn đang đọc truyện *Ban Mĩ Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Lãng Tập

Sáng hôm sau, Cận Ngữ Ca bay đến Melbourne tham gia dự triển lãm thương nghiệp.

Ba ngày sau vừa trở về, cô dọn đồ tài xế đến Cận thị trước. Hoàn toàn nằm trong dự kiến, phóng viên các tòa báo vây như tuyết lở trước cửa tòa nhà.

Vệ sĩ chạy nhanh đến trước cửa xe Cận Ngữ Ca, cùng với bảo vệ từ trong tòa nhà tạo thành một bức tường người, những camera và máy quay đã chiếm vị trí thuận lợi trước đó, cũng bị đẩy ra, ngăn lại cảm xúc phấn khởi đến đỉnh điểm của cả nam lẫn nữ phóng viên, tạo một đường thoát thân cho Cận Ngữ Ca.

Lúc này tài xế mới mở cửa xe, cùng lúc Cận Ngữ Ca sải bước ra, các phóng viên đã muốn bắt đầu gân cổ đặt câu hỏi,

"Cận tổng giám đốc! Xin hỏi 《Đoạt Kim》 tạp chí đưa tin về xu hướng giới tính của ngài thật không?"

"Ngài có suy nghĩ kiện bọn họ không?"

"Cận tổng giám đốc! Xin hỏi tình hình có giống như trên tạp chí nói không?"

"Mấy ngày nay cổ phiếu Cận thị liên tục đi xuống cùng chuyện này tất nhiên có liên hệ phải không?"

"Ngài lựa chọn sau đó rồi đi vì tránh đầu sóng ngọn gió phải không?"

"Cấp lãnh đạo ở Cận thị sẽ có sự thay đổi lớn đúng không?"

...

Cận Ngữ Ca không đeo kính mát, phong thái cũng không hề cúi đầu né tránh, từ trên xe bước xuống, bình tĩnh thông thả, ngẩng đầu tiến vào, 1 chút cũng không để ý tới sự hỗn loạn. Đối với phóng viên không lưu tình chút nào đặt câu hỏi khó cũng xem như không nghe, một câu cũng không trả lời.

Tiến vào cửa chính Cận thị, từ quầy tiếp tân cho đến đại sảnh, từ nhân viên ra vào, thậm chí các cô tạp vụ, vẫn như bình thường lễ phép chào hỏi Cận Ngữ Ca. Nhưng mà trên mặt của mỗi người, đều ẩn ẩn lộ ra không hiểu gì hết. Cận Ngữ Ca nhìn lướt qua, trước bàn tiếp tân, một quyển tạp chí với những nếp gấp dường như đã được xem rất nhiều lần --《Đoạt kim》.

Không nói gì, Cận Ngữ Ca vẫn duy trì phong thái vốn có. Tiến vào thang máy tới phòng làm việc của mình, Tiểu Quan và một vài thư ký còn lại vẫn

đang bận rộn với chuyện của mình, không có gì khác thường. Thấy cô trở về, Tiểu Quan đứng dậy,

"Cận tông, có mấy báo cáo cần chữ ký của cô."

"Đem vào đi."

Cận Ngữ Ca vừa nói, một bên đẩy cửa đi vào phòng làm việc của mình. Tiểu Quan đi theo sau vào, hồ sơ trong tay chen lẫn đặt ở trên mặt bàn trước mặt Cận Ngữ Ca.

Cẩn thận phê duyệt, Cận Ngữ Ca ký tên, rồi đem hồ sơ đưa cho Tiểu Quan. Tiểu Quan lấy đi, hơi hơi hạ thấp người, xoay người ra ngoài. Lúc sắp tới cửa, lại dừng bước chân, quay đầu lại, cẩn thận mở miệng,

"Cận tông..."

"Có việc gì thế?" Cận Ngữ Ca nhưong mày.

"Đúng là... Kiểu cảnh quan sao?"

"Em nói thử xem?" Về mặt cười mà như không cười, làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc.

Tiểu Quan nở nụ cười, sau đó, hoặc như là quyết tâm chuyện gì, "Cận tông, nhất định sẽ không có việc gì."

Trong lòng Cận Ngữ Ca, đột nhiên như có 1 lỗ hổng để bầu khí nóng ấm áp tràn vào. Ôn hòa cười cười,

"Mặc kệ có sao hay không, tôi đều đối mặt. Cảm ơn."

Tiểu Quan gật gật đầu, đóng lại cửa phòng.

Cận Ngữ Ca dựa vào ghế, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Như cô cũng biết, phong ba bão táp cũng đang ở phía sau chờ cô.

Ngày thứ tư, Cận gia vẫn im lặng như cũ, không có tin tức gì cho cô. Cận Ngữ Ca biết, chuyện này tuyệt đối không thể sóng yên biển lặng. Chờ đợi không phải cách tốt, suy nghĩ 1 lúc cô quyết định chủ động đối diện.

Khi tới biệt thự Cận gia, trời đã tối rồi, trong bóng đêm kiến trúc biệt thự to lớn sừng sững lặng im, một vài ánh sáng mờ nhạt, giống như ngôi sao trong đêm, dường như không hề có sắc màu oán giận nào. Trên núi gió lớn, thổi đến người nghiêng nghiêng ngã ngã, bộ trang phục màu vàng nhạt của Cận Ngữ Ca bị gió thổi dính chặt vào người, tóc dài cũng tung bay trong gió lớn.

Ngữ Ca từ trên xe bước xuống, đứng ở trong sân, đi đến bức tượng thiên sứ ở bên rìa hồ nước phẳng lặng, phía dưới mặt hồ nhấp nhô thanh bình. Phản ứng sắp tới của Cận Ân Thái, rõ ràng cô không đoán được, trong lòng không yên nhưng tránh không khỏi. Sau khi bình tĩnh một chút, cô xiết chặt nắm tay, cất bước vào cửa lớn.

Mở cửa vẫn là di Chu, ánh mắt phức tạp bất đắc dĩ nhìn Ngữ Ca, với kinh nghiệm nhiều năm ở Cận gia, bà thừa biết dù cho có tình cảm tốt với chủ nhân cỡ nào, với 1 số chuyện, cũng phải nhắm mắt làm ngơ, không nên nhiều lời.

Đèn trong phòng khách không được mở hết, chỉ có vài ngọn, ánh sáng có hút mờ ảo. Cận Ân Thái một mình ngồi ở sofa, không thấy bóng dáng Cận lão phu nhân.

Cận Ngữ Ca bước chậm chậm đi tới. Cho dù đi chậm cỡ nào, cuối cùng cũng đến lúc đối diện. Khi cô dừng lại trước mặt Cận Ân Thái, dưới ánh đèn lạnh lẽo nhìn thấy một gương mặt bình tĩnh không gì tả nổi.

"Ông nội."

Giọng nói rất thấp, đủ để cho đối phương nghe thấy. Với cách chào này, Cận Ngữ Ca như dùng để thông báo sự xuất hiện của mình, cũng không nói câu gì tiếp theo. Cô chỉ có thể chờ Cận Ân Thái tuyên án.

Mà Cận Ân Thái cũng giống như không có nghe thấy, tiếp tục im lặng. Ánh mắt hư không, không biết đang nhìn hướng nào. Một lúc ngẩn ngui sau, đứng lên, mặt nhìn Cận Ngữ Ca, giơ tay lên.

Cận Ngữ Ca không trốn tránh, chờ đợi 1 cái tát. Nhưng mà, tay Cận Ân Thái dừng ở giữa không trung, cũng không rơi xuống. Ngữ Ca đón nhận ánh mắt phản nộ, và vẻ mặt của Cận Ân Thái vô cùng thất vọng, hỗn tạp, tâm trạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, lần đầu tiên cúi đầu.

Rốt cục, Cận Ân Thái vẫn thu tay về, thờ thật mạnh. Sau đó, bình tĩnh mở miệng,

"Con đường do con chọn, do chính con đi. Sau này Cận gia không có con."

Cận Ngữ Ca vẫn tiếp tục cúi thấp đầu, không rên la một tiếng.

"Ông sẽ phái người dàn xếp chuyển giao những tài sản, cổ phần, chứng khoán do con sở hữu, về sau con đừng xuất hiện trước mặt ông."

"Ông nội..."

"Nếu con không để ý đến Cận gia, vậy Cận gia cũng không cần phải ... lo lắng cho con. Ông có thể cho con tất cả, cũng có thể lấy lại hết. Khi con ra quyết định này, hẳn là đã nghĩ đến hậu quả."

Không đợi Cận Ngữ Ca mở miệng,

"Bây giờ có thể đi, về sau con và Cận gia cũng không có quan hệ gì. Đi đi, đi ngay đi!"

Cận Ân Thái xua tay như đuổi tà. Sau đó, chống quai trượng từ từ đi vào phòng sách.

Cận Ngữ Ca đứng yên tại chỗ, không nói gì, cũng không thể tưởng tượng nổi. Cận Ân Thái không phải Khương Quý, mặc cho cô có bao nhiêu năng lực, tâm kế cũng là vô ích. Ngoại trừ bị động tiếp nhận, 1 tia phản kháng cô cũng không có.

Dù Chu từ từ đi tới, nhẹ nhàng thờ dài,

"Cô hai..."

"Bà nội đâu?"

"Lão phu nhân bị bệnh vài ngày."

"Tại sao vậy?" Cận Ngữ Ca nhanh chóng ngắt đầu.

"Ngày đó, sau khi đọc xong quyển tạp chí gì đó, lão phu nhân chóng mặt ngất đi, mấy ngày nay vẫn không xuống giường..."

"Để con đi xem!"

Bắt đầu xoay người đi lên cầu thang, Di Chu nhanh chóng gọi cô lại,

"Cô hai!"

Ngữ Ca dừng lại, kỳ quái quay đầu lại nhìn bà, "Hà?"

"Lão phu nhân nói, không muốn gặp cô..."

Lại 1 lần nữa im lặng. Trên mặt Cận Ngữ Ca, thần sắc bắt đầu có vẻ bị tổn thương.

Đứng trước cầu thang thật lâu, Cận Ngữ Ca suy đi nghĩ lại, chỉ dặn di Chu cố gắng chăm sóc vợ chồng Cận Ân Thái, xoay người rời khỏi biệt thự Cận gia. Kết quả như thế cô đã nghĩ tới, nếu đã như vậy, thì đành chấp nhận.

Sáng sớm hôm sau, trong Cận thị quả nhiên xuất hiện vài vị luật sư, chuẩn bị cùng Cận Ngữ Ca chuyển giao quyền lực. Tin tức nhanh chóng truyền khắp cả tòa nhà, nhân viên Cận thị bắt đầu hoảng sợ. Cận Ngữ Ca cũng bình tĩnh như trước, sau khi chứng thực thân phận đối phương, bắt đầu ký tên vào các hồ sơ chuyển giao tài sản cá nhân đầu vào đây.

Suốt một ngày, Cận Ngữ Ca đều ở trong phòng họp Cận thị cùng những người này bàn giao công việc. Tiểu Quan có vài phần lo lắng, vài lần muốn nói gì đó với Cận Ngữ Ca, đều bị cô lắc đầu cự tuyệt. Cho đến giờ tan sở, trong tòa nhà không còn bao nhiêu người, Cận Ngữ Ca mới tiễn những người đó đi, hoạt động cả ngày làm đau nhức cổ, cảm lấy đồ đạc của mình, chuẩn bị rời đi.

Tại cửa Cận thị, lúc này các phóng viên rõ ràng thiếu đi rất nhiều, nhưng vẫn còn mười mấy người không chịu buông tha, kiên trì chờ đợi. Cận Ngữ Ca mới vừa ra cửa, liền xông tới.

Vẫn là hỏi những vấn đề đó, hôm nay chuyển giao quyền lực cũng bị bọn họ gửi ra mùi, tăng cường ép hỏi, bận rộn cả ngày thể xác và tinh thần của Cận Ngữ Ca mệt mỏi rã rời. Tài xế và vệ sĩ cũng bị Cận Ân Thái điều đi, không giúp cô ngăn cản phóng viên, cô bị vây trong đám người, nửa bước cũng khó đi.

Lúc đang bế bọn hỗn loạn, cổ tay đột nhiên bị nắm. Cận Ngữ Ca vừa quay đầu lại, Tùy Hân mỉm cười nhìn cô. Giơ cao tay cầm lấy micro đưa đến mặt Cận Ngữ Ca, xoay mặt đối nói với nhóm đồng nghiệp:

"Thật ngại quá! Chúng tôi còn có việc, xin lỗi không tiếp được!"

Hiển nhiên, với tình huống này, cô có kinh nghiệm đầy mình, biết các phóng viên tuy hùng hổ không cần thiết, hơn nữa kiêng kỵ bối cảnh Cận gia, Cận Ngữ Ca lại là nữ nên bọn họ cũng không quá thô lỗ, một chút mạnh mẽ, liền mở ra đường sống. Rất nhanh chóng đem Cận Ngữ Ca đến 1 chiếc Buck Exceller dùng cách đó không xa, nhanh chóng mở cửa xe, đẩy Cận Ngữ Ca vào vị trí phó lái, chính mình cũng lên xe, nhanh chóng chạy đi.

Cận Ngữ Ca còn đang mơ màng, cho đến khi xe chạy trên đường mới kịp phản ứng.

"Cô -- "

"Tôi làm việc từ trước đến nay thích làm đến nơi đến chốn, hôm nay cũng là giải quyết tốt hậu quả." Tùy Hân vừa lái xe, vừa cười , quay đầu cùng Cận Ngừ Ca nói.

"Chuyện này không liên quan đến cô. Tôi sẽ tự giải quyết." Giọng Cận Ngừ Ca nói chuyện rất thấp, nhưng mà hiển nhiên nhẹ nhàng thờ dài,

"Cám ơn cô."

"Hân là tôi cám ơn cô a! Bản in vừa ra, tôi và ông chủ biên đã lo lắng rất nhiều. Mức độ tìm kiếm của tạp chí tài chính kinh tế của chúng tôi đã nhanh chóng vượt qua sách báo giải trí. Nhưng cô đừng lo lắng, tôi đã nói với chủ biên, lượng tiêu thụ in theo kế hoạch, một quyển cũng không in dư."

Cận Ngừ Ca nhếch khóe miệng, cũng không nhiều lời. Tùy Hân hiển nhiên chưa kịp thích ứng với trạng thái xa cách của cô, nhất thời có hơi xấu hổ.

"Ách..." Tùy Hân mấp máy môi, "Đi chỗ tôi không?"

"Hả?" Cận Ngừ Ca hiển nhiên không biết rõ ý của cô.

"Tôi biết, cô bị ông nội xoá tên."

Cận Ngừ Ca cười khỏ lắc đầu, "Thật sự là chuyện tốt không ra khỏi cửa. Không cần làm phiền , tôi có nơi để đi."

"Đừng có xa cách như vậy a? Như vậy tôi rất đau lòng."

"Không có, nhưng mà -- "

"Tôi đã đến, cô nhẫn tâm cự tuyệt tôi như vậy sao?" Tùy Hân vẻ mặt buồn rầu, thật sự làm cho người ta khó kiên định.

Cận Ngừ Ca suy đi nghĩ lại, xoa xoa thái dương, thật sự khó có thể mở miệng cự tuyệt, đành phải miễn cưỡng chấp nhận.

Mà vừa rồi lúc các cô rời Cận thị, Kiều Hiểu Kiều đeo kiếng mát đứng dựa ở trạm xe đối diện, mặt mày hoang mang rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Nháo Nhào

Nhà của Tùy Hân cách Cảnh Duyệt Vinh Viên không xa, cũng là một khu chung cư cao cấp, hiện đại. phòng tuy không quá lớn, nhưng trong thành phố, tắc đất tắc vàng, có thể ở dạng nhà như vậy, người thường muốn cũng không được.

Nhà cửa trang hoàng theo kiểu Trung Quốc, có bình phong và đồ dùng gia đình kiểu gỗ lim cũ, thùng xanh trắng có cắm vài đuôi hồng tước ở trong, cả ngôi nhà mang nặng vẻ cổ điển.

Cận Ngừ Ca hơi hơi lo lắng, thứ nhất cô và Tùy Hân quen không thân, thứ 2 nơi xa lạ này làm cho cô không thể nào thoải mái được. Tâm tình Tùy Hân thoát nhìn tương đối tốt, thay quần áo pha ly trà đi ra, cười nói với Cận Ngừ Ca nói:

"Cô tự nhiên ngồi chơi, chút nữa nếm thử tay nghề của tôi."

"Tự nấu cơm?" Cận Ngừ Ca hơi ngạc nhiên

"Hả, cô không biết sao? A, tôi nói sai rồi, thiên kim đại tiểu thư khẳng định sẽ không tự mình xuống bếp."

"Đừng giễu cợt tôi." Cận Ngừ Ca bắt đầu đi.

"Ha ha, chỉ đùa một chút. Cô ngồi chờ 1 tí, rất nhanh sẽ xong."

Tùy Hân làm dịu bớt sự căng thẳng của Cận Ngừ Ca, cô gật gật đầu để Tùy Hân đi vào bếp, 1 mình ngồi trên ghế sofa, lẳng lặng nghỉ ngơi.

Trong bếp nghe rất rộn ràng, tiếng làm đồ ăn, rồi tiếng đặt nồi, còn có Tùy Hân ca hát, muôn màu muôn vẻ. Thức ăn nhanh chóng được dọn lên, Tùy Hân coi tạp dề ra, nghiêng đầu, đẩy ra 1 cái ghế cho Cận Ngừ Ca,

"Đến đây đi, thử một chút thành quả."

Cận Ngữ Ca ngồi xuống, nhìn thấy trên bàn phong phú các món ăn, "Thật sự là ‘ra phòng khác được, vào bếp cũng được’ à, nhìn không ra Tùy phóng viên có tay nghề tốt như vậy."

Tùy Hân ngẩng cổ cười, "Cô đang khen tôi?"

"Đương nhiên là khen cô."

Một bữa cơm nhạt nhẽo cũng xong. Tuy rằng Tùy Hân trở tài làm bếp, Cận Ngữ Ca vẫn ăn ít như trước. Sau bữa cơm chiều, Tùy Hân cắt trái cây, cùng Cận Ngữ Ca ngồi trên ghế sofa hàn huyên, tâm sự.

Có thể thật sự là một môi, Cận Ngữ Ca nhanh chóng lộ vẻ ủ rũ. Trước khi cô kịp nói lời từ biệt, Tùy Hân liền mở miệng ngăn cô,

"Đồ dùng ở đây đều hoàn toàn mới chuẩn bị riêng cho cô. Cho nên, đừng nhiều lời, tắm rửa đi."

Cận Ngữ Ca bất đắc dĩ cười khổ, "Tại sao cô lại làm như vậy?"

"Đơn giản là hâm mộ cô, muốn làm bạn với cô, chỉ có vậy."

"Chúng ta đã là bạn."

"Bạn bè chân chính."

Từ chối không được, Cận Ngữ Ca cũng không muốn đối mặt với đám phóng viên dai như đũa. Cho nên khi Tùy Hân kiên quyết, cô cũng không tiếp tục kiên trì. Nhận những thứ Tùy Hân đưa, đi đến phòng tắm tắm rửa.

Tùy Hân ngồi trên ghế sofa, một tay chống cằm, đang miên man suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên, điện thoại Cận Ngữ Ca nằm trong túi xách đặt trên sofa vang lên. Tùy Hân hơi run sợ, nhìn túi xách, lại nhìn cửa phòng tắm, bên trong tiếng nước ào ào. Bàn tay giờ ra rồi lại thụt lại, do dự một chút, vẫn là mở ra.

Di động vẫn nằm trong túi, màn hình sáng lên, tiếng chuông nhạc vang lên không lớn. Tùy Hân cầm di động trong tay, 4 chữ "Hắc miêu cảnh trường" đang không ngừng nhấp nháy. Theo bản năng, bấm nút từ chối.

Ngừng hơn mười giây, di động lại vang lên một lần nữa, Tùy Hân lần này có vài phần hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi lập tức lại nhấn nút từ chối. Lo lắng, lắng nghe động tĩnh trong phòng tắm, sợ Cận Ngữ Ca từ sau đi lên. Cũng may, sau 2 lần liên tục bị từ chối, di động im lặng không chút động tĩnh. Cô thở phào nhẹ nhõm, xóa bỏ lịch sự cuộc gọi, nhanh chóng thả nó vào vị trí cũ.

Lại một lát sau, Cận Ngữ Ca đi ra, mái tóc ướt sũng, cười cười với Tùy Hân,

"Xong rồi."

"Chờ tôi một chút, tôi tắm rất nhanh, buổi tối chúng ta tán gẫu một lát à?" Tùy Hân vẽ mặt rất nhanh trở nên tự nhiên.

"Ách ——" Cận Ngữ Ca lần này không chút suy nghĩ, "Tôi không có thói quen ngủ cùng người khác."

"Có cái gì sao, bình thường mà..."

"Không phải, vấn đề cá nhân của tôi, tôi sẽ ngủ không được."

"Vậy... Cô và cô ấy, 2 người không có ngủ chung?"

Vấn đề này làm cho Cận Ngữ Ca có chút không thoải mái, nhưng mà cũng khó mà nói gì, "Rất ít. Tôi hơi mệt chút, nghỉ ngơi trước, hôm nay thật sự rất cảm ơn cô."

Nói xong, lập tức vào phòng khách, chỉ để lại bóng dáng cho Tùy Hân ngẩn ngơ nhìn theo. Xem như không lớn không nhỏ ăn một cái bẻ môn canh, Tùy phóng viên nhìn chằm chằm cánh cửa kia sững sốt một lúc, cười mà như không cười nhún nhún vai, cũng cầm vật dụng đi tắm.

Sáng sớm hôm sau, Cận Ngữ Ca cũng không đói bụng ăn điểm tâm, đơn giản rửa mặt một chút liền cùng Tùy Hân đi ra ngoài. Trong công ty còn 1 số chuyện cần cô giải quyết, thật sự không chấp nhận được lợi lộc.

Vừa tới cửa tòa cao ốc đã bị một vài phóng viên giờ camera chụp ảnh suốt, đèn flash liên tục chói sáng làm cho mắt muốn mở không ra. Cận Ngữ Ca mặt nhăn mày nhu, cũng may Tùy Hân đã chuẩn bị từ sớm, lấy cây dù ra chặn lại ống chụp, lại mượn lực đẩy phóng viên ra, hai người rất nhanh liền lên xe.

Xe đến trước cửa Cận thị, Cận Ngữ Ca từ trên xe bước xuống, còn chưa kịp cùng Tùy Hân nói gì, 1 vài tên vệ sĩ xuất hiện vây cô ở giữa. Ngữ Ca hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn thấy mặt quen quen nhưng không nhớ nổi đã gặp ở đâu, cũng không biết những người này có mục đích gì, vừa lúc đó, một

giọng nói hiền hòa vang lên,

"Thỏ con ngoan ngoãn của ta?"

Cận Ngữ Ca vừa quay đầu lại, một chiếc xe việt dã ở trước mặt, Lộ Vi tươi cười ầm ập, giang rộng cánh tay. Cận Trung đứng ở cửa xe, cũng cười tìm nhìn cô.

Mấy ngày liên tiếp khản trương, dày vò, thiết thòi, thương tổn, toàn bộ trời dậy. Cận Ngữ Ca nháy nháy mắt nước mắt lưng tròng, tiến lên vài bước, lập tức chui vào lòng mẹ. Lộ Vi thắt chặt cánh tay ôm cô, nhỏ giọng dỗ dành,

"Được rồi được rồi, ba mẹ đã trở lại, ha? Đừng sợ."

Đội mũ che nắng và đeo kính mát, Cận Hoan Nhan ngồi ở phó lái vươn đầu ra, "Lên xe đi, có người đang chụp ảnh!"

Lộ Vi ôm Cận Ngữ Ca lên xe, cô hơi do dự quay đầu lại nhìn Cận thị,

"Con còn có..."

"Đừng đi để ý mấy việc đó, quần hết đi! Cùng mẹ đi."

Lộ Vi quyết đoán ra quyết định, đưa Cận Ngữ Ca lên xe. Cận Trung cười cười nhìn Tùy Hân, ngồi vào vị trí bác tài, chở cả gia đình nhanh chóng rời khỏi.

Khi xe đang băng băng trên đường, Cận Ngữ Ca rất nhanh điều chỉnh cảm xúc, vẫn còn rút vào lòng Lộ Vi, Lộ Vi vừa vuốt vuốt tóc vừa dỗ dành cô,

"Thỏ con chịu thiết thòi hả?"

Hoan Nhan xoay người lại quỳ gối trên chỗ ngồi, cầm đồ trên lưng ghế, tháo mũ và kính mát,

"Chị, em bội phục chị muốn chết, chị dám tự nhiên công khai trên tạp chí a."

Lộ Vi nhìn Hoan Nhan, lại hỏi Ngữ Ca,

"Có chuyện gì xảy ra phải? Như thế nào đột nhiên lại ầm ĩ thành như vậy? Trước đó, con nên nói với ba mẹ 1 tiếng."

Cận Ngữ Ca khịt khịt mũi, đem chuyện Khương Quý uy hiếp nói với Lộ Vi. Cận Hoan Nhan nghe đến há to miệng,

"Thật sao? Dùng cách quay lên uy hiếp chị? Quay lên cái gì a? Chị có cái gì sợ hấn?"

Ngữ Ca lập tức cứng họng, vẻ mặt cũng mất tự nhiên, méo miệng đầu cúi vào lòng Lộ Vi, hiển nhiên không muốn nói. Cận Trung vừa lái xe vừa nói:

"Tiểu Ca cùng mẹ và Nhan Nhan đi qua nhà ông ngoại ở vài ngày, chuyện ông nội bên này để ba lo."

"Dạ."

Ngữ Ca giọng buồn rầu trả lời. Lộ Vi cười vỗ vỗ cô, cả nhà cùng hướng đến vùng ngoại ô.

Ông ngoại Lộ sau khi về hưu giao công ty cho con cháu xử lý, tự mình đi mua một tòa trang viên ở nông thôn, trồng cây, nuôi cá duy trì tuổi thọ. Người già, thỉnh lúc cũng giảm đi, mắt cũng không còn tinh tường, cho nên không để ý chuyện bên ngoài, có đôi khi con cháu đến thăm ông và ở lại, bao nhiêu áp lực cũng tiêu tan.

Cận Trung chở vợ đến nơi, liền lái xe đi. Hoan Nhan chạy vào, ôm ông ngoại hi hi ha ha cười đùa. Cận Ngữ Ca ngồi yên, muốn đi phòng khách ngủ. Ở nhà Tùy Hân, cô không quen giường cả đêm trằn trọc không ngủ, hiện tại đầu óc choáng váng.

Khi tới giờ cơm trưa, Hoan Nhan tới gọi cô dậy, nhưng quả thật cô buồn ngủ đã man, không chịu đứng lên, vẫn ngủ thẳng đến buổi chiều mới từ từ thức dậy. Cận Hoan Nhan chân chó bụng 1 bát cháo Song Liên vào,

"Mẹ cố ý nấu cháo, rất thơm a."

Cận Ngữ Ca nhìn cô, miễn cưỡng nâng thân mình, ngồi dậy đem gối đầu đặt sau lưng, tiếp nhận bát.

Hoan Nhan đi qua đi lại trước mặt Cận Ngữ Ca,

"Chị, chị thật gầy quá a."

Ngữ Ca cong môi cười cười, không nói gì.

"Hiếu Kiều nói như thế nào?"

"Chị nói chia tay với cô ấy ." Cận Ngừ Ca hơi cúi thấp đầu, cảm thìa ở trong bát trộn trộn.

"Không thể nào? Cô ấy đồng ý ?" Hoan Nhan có chút vội vàng.

Cận Ngừ Ca gật gù đầu, trong mắt hiện lên nhè nhẹ đau đớn, "Nhưng mà... Cô ấy nói sẽ chờ chị."

Hoan Nhan thờ dài, vẻ mặt nhăn nhúm.

"Vậy lần này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Khương Quỳnh muốn làm gì?"

"Cha con bọn họ vẫn cho rằng, Khương gia phải có một phần trong toàn bộ gia tài Cận thị. Không chiếm được, đành phải áp dụng thủ đoạn đặc biệt."

"Sau đó thì sao? Chị vì vậy cãi nhau ầm ĩ với ông nội hả?"

"Như một lời dẫn đường, thật ra thì sớm muộn gì cũng có ngày này . Chị nghĩ thật lâu, đau lâu không bằng đau 1 lần rồi thôi. Nhưng mà, khổ cô ấy ." Cận Ngừ Ca đưa tay vuốt chán, che đi hốc mắt hoen đỏ.

"Cuối cùng, ghi lên gì vậy?"

"Chị và Kiều Hiểu Kiều, " Cận Ngừ Ca háng giọng, "Ồ... Trên giường ."

Cận Hoan Nhan kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, "Hắn như thế nào quay được? Ai quay?"

"Là chị sợ ý, từ nhỏ đến lớn Khương Quỳnh luôn ngoan hiền, chị không nghĩ đến hắn có lòng dạ như vậy. Hắn tặng cho chị 1 chai tinh dầu gì đó, thật ra bên trong có camera lổ kim."

"Tại sao chị không nói với Hiểu Kiều?"

Ngừ Ca đặt bát lên tủ đầu giường, thờ dài,

"Tình huống lúc đó không cho chị nghĩ nhiều , ông nội đã muốn lên tiếng phải ra mặt, với tính cách Kiều Hiểu Kiều, nói với cô ấy, cô ấy nhất định đi tìm Khương Quỳnh, sự việc sẽ vượt quá phạm vi khống chế của chị. Một khi không thể vẫn hồi lại còn chọc giận ông nội... Kiều Hiểu Kiều không phải Âu Dương, cô ấy sẽ không lảng tránh, nhất định là cứng đối cứng, ông nội chúng ta.. Chị thật sự sợ ông sẽ ra tay với cô ấy..."

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Khúc Mắc

"Hiện tại Khương Quỳnh ở đâu?"

"Xem như biến mất đi." Cận Ngừ Ca mức cháo bỏ vào miệng.

"Hắn đồng ý bỏ qua?"

"Chị gửi email cài phần mềm gián điệp vào máy tính cá nhân hắn hay dùng. Mỗi ngày dữ liệu, thao tác trên máy tính đều được ghi nhận, sao lưu lại, sau đó những thông tin này sẽ tự động gửi đến một email cố định, thông qua đó có thể khôi phục lại dữ liệu gốc. Sau đó vào trang web, chạy phần mềm tích hợp trên đó, mọi thao tác từ bàn phím, con chuột di chuyển như thế nào cũng sẽ tái hiện lại. Dựa vào trojan ghi nhận, lưu trữ tất cả tài khoản, mật mã. Tiếp đó tất cả những thông tin thu thập được sẽ gửi đến email của chị. Hơn thế nữa, vận hành trong thời gian dài đảm bảo mọi tài khoản đều bị thu thập hết. Sau đó, đổi mật mã, xóa hết toàn bộ tư liệu trên internet, khởi động virus, hủy hoại ổ cứng máy tính của hắn, không cho khôi phục lại được."

Hoan Nhan nghe xong vô cùng sửng sốt ,

"Chị, nghe không hiểu a. Ai giúp chị làm việc này?"

"Chính mình."

Cận Hoan Nhan giật mình mở to hai mắt, "Chính chị? Em nhớ trình độ tin học của chị không có siêu như vậy a ?"

Cận Ngừ Ca quay đầu, ánh mắt sắc bén, "chị và Kiều Hiểu Kiều chia tay hơn nửa năm ."

"Hả?" Hoan Nhan không rõ chuyện này liên quan gì đến trình độ tin học.

"Trong lòng cô ấy không phải không có oán hận, không nói thôi, vì cái gì vì ai chị hiểu rất rõ, chị không thể cho rằng dường như không có việc gì." Ngừ Ca dùng sức nắm chặt muống đến trắng bệch,

"Càng nhiều người biết càng nguy hiểm, ai chị cũng không tin. Cho nên, chỉ có thể chính mình làm."

"Vậy làm như thế nào a? Có vẻ chuyện không đơn giản."

"Kiều Hiểu Kiều đã nói với chị, không có gì là không học được. Nhưng mà là bắt đầu lại từ đâu."

"Bắt đầu lại từ đâu? Chị học lại từ đâu? Không phải ở Cận thị chị luôn luôn bận rộn sao? Sao có nhiều thời gian như vậy a?" Hoan Nhan thực không thể tưởng tượng nổi.

"Thời gian thì cũng có." Cận Ngừ Ca hăng hái, "Nhất là mỗi ngày làm gì chị cũng đều không có tỏ ra vẻ khác thường, nên làm cho mọi người an tâm thoải mái, chị cũng có đầy đủ lý do để giải thích. Lúc mới bắt đầu quả thật vất vả, căn bản không biết bắt đầu từ đâu. Nhưng mà, không gì khó bằng việc rời xa Kiều Hiểu Kiều, chị không có đường lui."

Hoan Nhan nhìn Cận Ngừ Ca, nhất thời không biết nên nói cái gì. Một lát sau, nghi hoặc nói,

"Cuối cùng chỗ này cũng đã giải quyết xong, tại sao chị lại công khai trên tạp chí?"

Cận Ngừ Ca nhìn cô, "Sau này, lại có 1 Khương Quy thứ 2 thì sao? Lúc này đây chị có thể giải quyết, trả giá là đã để lại 1 vết sẹo trong lòng Kiều Hiểu Kiều suốt cả đời. Lần sau nữa, chị có thể giải quyết không? Trả giá cái gì nữa?"

Cận Hoan Nhan không nói gì.

"Huống chi còn có ông nội. Bởi vì điều này chị không còn là người của Cận gia, ngược lại chị cảm thấy mình làm đúng; nếu gây tổn thất gì cho Cận thị, chị nghĩ chị cũng có thể cứu vãn nổi. Nhưng nếu chị không làm như vậy, sớm hay muộn rồi sẽ có một ngày, chị và Kiều Hiểu Kiều sẽ chân chính chia cách, và đó là việc mãi mãi không có cách nào bù đắp."

Hoan Nhan từ từ gạt đầu, cảm thấy được Cận Ngừ Ca nói rất có đạo lý. Nhưng mà lại có nghi vấn,

"Vậy, chị làm sao biết Khương Quy có sao chép lại 1 bản không? Tuy rằng bây giờ chị công khai, nhưng cái đó gây rung động không ít a, nếu đoạn video phát tán..."

Hoan Nhan làm ra vẻ mặt cực kỳ không thoải mái, Cận Ngừ Ca nhìn cô, "Chị cá là hần không có. Khương Quy là người cẩn thận chặt chẽ, tâm thì cỡ trời mà mắt thì quá ngắn, so với chị, hần còn sợ hơn khi đoạn video này phát tán đi. Với hần mà nói, một khi tiết lộ, hần không có gì để áp chế nhược điểm của chị ngược lại sẽ khiến chị điên cuồng trả thù, hơn nữa..."

Cận Ngừ Ca nói ra một hơi, "Chị hiểu rất rõ mục tiêu của hần không chỉ có là Cận thị."

Hoan Nhan cười, "Nếu như là em, mục tiêu của em cũng không chỉ có Cận thị."

Ngừ Ca lườm cô liếc mắt một cái, không nói gì thêm. Hoan Nhan tiến lên ôm chị mình, cười khanh khách,

"Vậy bây giờ thì sao? Kiều đại cảnh quan của chúng ta khi nào thì tới đón người?"

"Chị vẫn chưa nói với cô ấy."

"Vẫn chưa nói??" Hoan Nhan lập tức ngồi thẳng, "Không phải đều đã giải quyết sao?"

"Bây giờ không phải lúc. Hiện tại, các phóng viên đang điên cuồng tìm ra người kia, Kiều Hiểu Kiều mà xuất hiện, sẽ lọt vô tầm ngắm của họ."

"Vậy, chị tìm cô phóng viên kia để che mắt?"

Cận Ngừ Ca sùng sốt,

"Cái... Cái gì?"

"Sáng nay, cô phóng viên đưa chị tới a."

"Chỉ là bạn." Cận Ngừ Ca cũng không thêm đề ý.

"Chị nghĩ như vậy, người khác không nghĩ như vậy. Hơn nữa, cũng chính chị nói, bây giờ là thời kỳ đặc biệt."

Ngừ Ca trong nháy mắt thất thần.

"Chị đừng thông minh một đời, hồ đồ nhất thời a?" Hoan Nhan nhướn mày.

"Đã biết, chị sẽ chú ý."

Nằm không ngoài dự đoán của Hoan Nhan, sáng sớm hôm sau, Cận Ngữ Ca còn vẫn chưa rời giường, Cận Hoan Nhan liền ôm laptop vọt vào phòng của cô.

"Mau đến xem, thật sự là phần khích!"

Cận Ngữ Ca cau mày ngồi dậy, theo Cận Hoan Nhan nhìn vào màn hình máy tính. Quả nhiên, báo lá cải văn hay tranh đẹp,

Cận Ngữ Ca cao cấp cùng bạn đồng tính ra vào, xác nhận công khai xu hướng giới tính trước đó là không thể nghi ngờ...

Cận thị tổng giám đốc qua đêm ở nhà tình nhân, 10 ngón tay đan vào nhau không hề tránh hiềm nghi...

Nhân vật bí ẩn đã lộ diện, phóng viên nổi tiếng đón nữ tỷ phú...

...

Trên tấm hình, Tùy Hân mỉm môi cười mà như không cười, vẻ mặt ẩn chứa vài phần đắc ý, đặc biệt đáng chú ý, mà Cận Ngữ Ca đứng ở sau lưng cô, hơi cúi thấp đầu, vẻ mặt dịu ngoan làm cho người ta không thể không miên man suy đoán.

Cận Ngữ Ca có chút buồn bực, dời mắt khỏi màn hình, tuy rằng nói kết quả này là bảo vệ Kiều Hiểu Kiều, nhưng với những dòng tin tức viết quá như vậy khiến cho người ta không tránh khỏi khó chịu.

"Chỉ gọi điện cho Hiểu Kiều đi, em cảm thấy tuy không cần giải thích, nhưng cũng phải có 1 ít tín hiệu." Hoan Nhan khép lại máy tính.

Cận Ngữ Ca suy nghĩ một chút, gật gật đầu, xốc lên chăn xuống giường.

"Em ra ngoài trước, một hồi ra ăn điểm tâm nha." Hoan Nhan nói xong, liền đứng dậy ra khỏi phòng.

Cận Ngữ Ca cầm di động, suy nghĩ 1 lúc, đang chuẩn bị gọi cho Kiều Hiểu Kiều. Tiếng chuông của 1 chiếc di động khác đặt trên bàn vang lên. Cầm lên nhìn thấy dãy số lạ, Ngữ Ca có chút ít nghi hoặc, nhưng vẫn bắt máy.

"Alo?"

"Cận Ngữ Ca?" Một giọng nói già nua, Ngữ Ca lập tức phản ứng —— Khương Đại Minh. Thanh thanh cổ họng, đáp ứng.

"Đúng vậy, là tôi."

"Tôi muốn nói chuyện với cô."

"Mời nói."

"Gặp mặt đi, tôi có vài thứ muốn cho cô xem."

Ngữ Ca hơi suy nghĩ, trả lời, "Được, một giờ sau, quán cà phê Kiều Trì."

Lúc Khương Đại Minh bước vào, Cận Ngữ Ca ngẩng đầu. Ông này và Cận Ân Thái cỡ tuổi nhau nhưng mới nhìn thì thấy có vẻ già hơn, năm đó có thể vì mất đi đứa con trai quá sớm làm cho hắn đi mục tiêu và động lực sống, vì thế mà càng ngày càng thêm gầy yếu. Khương Đại Minh vẫn như trước nắm cái tẩu thuốc, lúc ngồi xuống bàn tay gân guốt run rẩy đặt trên bàn.

Cận Ngữ Ca không nói gì, cô biết Khương Đại Minh nhất định là muốn hỏi chuyện của Khương Quý, cũng không muốn dây dưa vấn đề này. Gây họa, sẽ phải nhận trừng phạt.

Khương Đại Minh lại không có nóng lòng đặt câu hỏi, lấy 1 bao thư trong người ra đưa cho Cận Ngữ Ca.

Ngữ Ca tiếp nhận, nhìn hắn nghi hoặc. Khương Đại Minh bảo cô mở ra, vừa mở bao thư ra. Vừa lấy thứ gì đó bên trong ra nữa, Cận Ngữ Ca liền thay đổi sắc mặt.

Tấm ảnh chụp, không rõ lắm, tại hôn lễ Tiểu Quan, Cận Ngữ Ca cùng Kiều Hiểu Kiều ở cửa sau khách sạn Vạn Giang ôm hôn.

Cận Ngữ Ca đem tấm ảnh bỏ vô lại bao thư, đặt trên bàn, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Khương Đại Minh hơi cúi đầu, giọng trầm thấp, "Hãy để tôi hủy diệt toàn bộ, tấm ảnh này bây giờ giao cho cô."

Cận Ngữ Ca thu hồi ánh mắt, nhìn hắn.

"Tôi không có gan đối đầu với cô, tôi chỉ có 1 yêu cầu, trả lại Quý cho tôi."

Vẫn im lặng như trước.

"Cô thả hấn, tôi cam đoan hấn sẽ không gây phiền phức cho cô. Cái này, " Khương Đại Minh nhìn bao thư trên bàn, "Coi như chưa từng xảy ra."

"Làm sao tôi tin ông?"

Cận Ngừ Ca dường như không kiềm chế được tức giận, giọng điệu hơn tàn nhẫn, Khương Đại Minh càng thêm hoảng hốt, trên trán lấm tấm mồ hôi,

"Chỉ cần cô thả hấn, cả nhà chúng tôi, vĩnh viễn biến mất."

Cận Ngừ Ca không thêm nhắc lại, 1 lúc sau, nhấn mạnh từng chữ,

"Ông tốt nhất nói được thì làm được."

"Tôi hiểu được hậu quả."

"Được, tôi sẽ thả hấn."

Nói xong đứng dậy, cầm bao thư trên bàn, phẩy tay áo bỏ đi. Khương Đại Minh ngồi lại, vẻ mặt nhăn nhúm.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Ngụy Cơ

Lúc chạng vạng, trời bắt đầu mưa tí tách không lớn lắm. Mặt đường ẩm ướt, đèn đêm phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo. Âu Dương Thông đứng trước cửa hàng Lăng Diêm Hạ, trên tay cầm 1 chiếc dù cán dài kê sọc, nhìn ánh đèn xe phản chiếu mưa bụi, ánh mắt đắm chiêu. Một làn gió nhẹ thổi làm run rẩy, vì vậy thả ông tay áo xuống, thắt chặt nút, cảm giác ấm áp thêm một ít. Những người đi đường phần lớn đều mặc áo mưa, họ hỏi hã rào bước không thêm để ý lăm đèn con mưa phùn này.

Cận Hoan Nhan xuất hiện trong đám người bận rộn, túi xách che đầu, vội vã bước nhanh tới chỗ Âu Dương Thông đang đứng cạnh hiên nhà, vẻ mặt tươi cười.

Nhưng nụ cười chỉ trong nháy mắt, đã rất nhanh biến mất. Cô nhìn thấy trên gương mặt thanh tú của Âu Dương Thông, 1 miếng gạc trắng ở phía trên mi mắt, vô cùng chói mắt. Nháy mắt mấy cái, cô ba như có điều gì suy nghĩ nhìn chằm chằm vào khối băng gạc, nhưng cái gì cũng chưa nói.

Âu Dương hơi cong khoe môi cũng không có biểu hiện gì khác, động tác của cô khẽ động vết thương, nhăn mày hay cười đều hết sức cẩn thận.

"Tại sao đột nhiên muốn gặp mặt?"

"Cảm thấy có chuyện xảy ra. Bây giờ xem ra, quả nhiên có tiết mục." Cận Hoan Nhan khẩu khí không lắm vui vẻ.

Âu Dương cúi đầu, vuốt vuốt cái mũi, "Tôi không cẩn thận."

Hoan Nhan không nói thêm bất cứ điều gì, tự bước vào nhà hàng bên cạnh, Âu Dương đi theo sát sau. Hai người không nói một tiếng tìm vị trí ngồi xuống, phục vụ hỏi thực đơn xong lập tức rời đi, Cận Hoan Nhan chống cằm, nâng mắt nhìn Âu Dương Thông,

"Giải thích đi."

Âu Dương Thông đưa tay nắm một góc băng gạc, chậm rãi vạch băng dán ra, quay sang cho Hoan Nhan xem. Vết thương không lớn, khoảng 1 cm, nhưng đặc biệt chói mắt bởi 2 đường chỉ khâu màu đen.

Hoan Nhan sắc mặt lập tức trầm xuống, ánh mắt cũng sắc bén, cười lạnh một tiếng,

"Em còn tưởng móng tay của ai cào, Thông đúng là ngoài dự đoán."

Âu Dương dán lại băng gạc, "Đánh nhau với 1 thằng khốn, không cẩn thận để mũi dao đâm trúng."

"Thân thủ bắt phạm a?" Hoan Nhan lời nói tràn đầy châm biếm.

"Chê cười."

"Bốp" một tiếng, Hoan Nhan đập mạnh chung trà trên bàn, phát ra tiếng vang thật lớn, hấp dẫn ánh mắt những người xung quanh, về mặt đầy giận dữ.

Âu Dương ho khan một tiếng để che giấu, "sau này tôi sẽ cẩn thận."

"Còn có sau này?"

"Bằng không ——" Âu Dương bắt đầu cười khổ, "Kẻ trộm đi trên thuyền muốn xuống cũng không dễ dàng, huống chi, tôi làm xã hội đen từ lúc trong bụng mẹ."

"Em mặc kệ, này, " Hoan Nhan chỉ chỉ bằng gạc trên mặt cô, "Em không muốn thấy cái này lần thứ hai."

Không đợi Âu Dương mở miệng, di động Cận Hoan Nhan đột nhiên vang lên. Cô tạm trấn tĩnh cơn tức giận, xoắn xoắn tóc, bắt điện thoại. Chỉ nghe vài giây, mặt đột nhiên biến sắc, lập tức tắt điện thoại,

"Nhà của em đã xảy ra chuyện! Đi mau!"

Khi Hoan Nhan cùng Âu Dương tới trước cửa nhà Cận gia, đã thấy tụ tập rất nhiều người. Bên trong có không ít vệ sĩ, bên ngoài không ít phóng viên, những người này vốn có thủ ở biệt thự Cận gia để lấy những tin tức mới nhất về Cận thị tổng giám đốc, nghĩ ra mùi có chuyện không may, lại rục rịch.

Đèn đuốc sáng trưng ở bên trong, cửa sổ mở rộng, không ai dám tới gần. Cận Trung đứng trước cổng lớn, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Ở bên hồ, di Chu đỡ Cận lão phu nhân, mặt trắng bệch như tờ giấy, dường như muốn ngất.

Không đợi mở miệng hỏi, một chiếc xe bay nhanh vào trong sân. Cận Ngữ Ca cùng Lộ Vi, hai mẹ con từ trên xe bước xuống, vẻ mặt hốt hoảng.

"Sao lại thế này?" Vài người đồng thời mở miệng hỏi.

"Khương Quỳnh bắt cóc cha." Cận Trung nhíu chặt mày.

Cận Ngữ Ca mở to hai mắt, "Làm sao có thể?!"

"Ba chưa kịp nói chuyện hẩn uy hiếp con cho ông nội nghe nên trong nhà không phòng bị hẩn. Nói là buổi chiều cứ tới đây, trong lòng bà nội cảm thấy có lỗi, giữ hẩn lại dùng cơm tối. Hẩn thừa dịp tất cả mọi người không chú ý, lôi ông nội lên lầu ba."

Cận Ngữ Ca trắng mặt. Đêm qua, cô vừa mới phái người trả Khương Quỳnh về Khương gia, còn cảnh cáo Khương Đại Minh phải giữ lấy lời hứa, không thể tưởng được mới 1 đêm thành ra chuyện như vậy.

"Báo cảnh sát chưa? Không biết những người này làm ăn cái kiểu gì? Tại sao không đi vào?" Cận Hoan Nhan dậm chân tức giận.

"Lúc ấy vệ sĩ đều ở bên ngoài. Hiện tại Khương Quỳnh cảm xúc rất không ổn định, trong phòng có động tĩnh gì hẩn sẽ lập tức kẻ dao trên cổ ông nội, ai cũng không dám tới gần." Cận Trung nói xong nhìn nhìn lão phu nhân, "Mẹ cũng sắp chịu không nổi, chúng ta đành phải rút trước. Đã gọi báo cảnh sát, nói là rất nhanh đến."

Điện thoại trong tay Cận Ngữ Ca cuối cùng cũng gọi được Kiều Hiểu Kiều, giọng nói quen thuộc vang lên,

"Alo?"

"Nhà của em đã xảy ra chuyện, Khương Quỳnh ——" Cận Ngữ Ca thở gấp, cố gắng áp chế hoảng loạn, nhưng giọng nói run run vẫn không giấu được cô đang lo sợ không yên, "Bắt trời ông nội!"

Một chút trì hoãn cũng không có, Hiểu Kiều giọng nói không cao nhưng quyết đoán và bình tĩnh,

"Lập tức đến liền."

Chỉ có bốn chữ, điện thoại đã bị cúp. Tuy chỉ có bốn chữ, lại làm cho tâm trạng Cận Ngữ Ca đang khủng hoảng, run rẩy như lá vàng trong giá thu lại nhanh chóng yên ổn 1 chút.

Mười năm phút sau, một chiếc xe jeep Poussin, chạy như bay đến. Kiều Hiểu Kiều nhảy xuống xe đóng sầm cửa lại, cùng đồng nghiệp trao đổi vài câu, liền nhanh chóng đi tới trước cửa Cận gia.

Áo đen, quần dài màu đen, ngoại trừ làn da trắng nõn, cả người Kiều Hiểu Kiều như ẩn ở trong bóng đêm. Chỉ cách nhiều ngày, đứng trước mặt Cận Ngữ Ca, một người quen thuộc nhưng lại có chút xa lạ.

Đào mắt qua Cận Ngữ Ca, Hiểu Kiều một câu vô nghĩa cũng không nói, chỉ hỏi vụ án. Cận Trung lập lại tình huống một lần nữa, Kiều Hiểu Kiều cân nhắc một chút, đi đến trước mặt di Chu,

"Khương Quỳnh trong tay có cái gì?"

"Có con dao!" Di Chu vỗ vỗ ngực, trong tay khoa tay múa chân, "Dài như vậy ——, còn có răng cưa, dè trên cổ ông chủ... Đều đỏ máu..."

"Không phát hiện có súng?"

"A...thật.. thật ra không phát hiện..."

Kiều Hiểu Kiềm gật gật đầu, "Được, tôi đã biết."

Nói xong quay đầu căn dặ , "Hoắc Bân, bây giờ cậu đến nhà Khương Quý, đón người nhà hắn đến đây."

Hoắc Bân nhận lệnh đi. Hiểu Kiềm nhận chiếc cặp Võ Khoan mang đến, lấy ra 1 tờ giấy trắng, đi đến trước mặt Cận Hoàn Nhan, "Về lại toàn cảnh lầu 3 nhà của cô."

Cận Hoàn Nhan nhìn nhìn chị mình, cố gắng bình tĩnh một chút, một vài nét chấm phá, giải thích cặn kẽ, rất nhanh miêu tả xong sơ đồ Cận gia cho Hiểu Kiềm. Âu Dương ở 1 bên che dù, giúp bọn họ tránh cơn mưa phùn.

Lúc này, phóng viên Tùy Hân cùng vệ sĩ nói gì đó, cũng chạy vào trong biệt thự Cận gia. Chạy đến trước mặt Cận Ngự Ca,

"Làm sao vậy?"

Ngự Ca đang lo lắng, tay bóp bóp trán, không nói gì.

Tùy Hân không thêm đề ý, biểu cảm đặc biệt khẩn thiết, "Đừng nóng vội, nhất định sẽ không có việc gì."

Cận Ngự Ca nhìn cô, miễn cưỡng gật gật đầu,

"Cám ơn."

Tùy Hân đưa tay vỗ vỗ cánh tay của cô, lấy cây dù từ trong túi xách ra, đứng bên cạnh Cận Ngự Ca, quan sát động tĩnh ở hiện trường.

Không lâu sau đó, Hoắc Bân mang tin tức kinh người về cho Hiểu Kiềm.

"Đội trưởng.. đến nhà Khương gia, kêu cửa không ai mở, tôi từ vườn hoa lên vào. Vợ chồng Khương Đại Minh bị giết chết ở trong nhà, xem xét vết thương của họ được gây ra bởi hung khí là một cây dao."

Kiều Hiểu Kiềm trầm ngâm một lát, ngẩng đầu lên, "Đại Vĩ cùng Hoắc Bân ở lại, phong tỏa hiện trường, kéo cảnh giới tuyến, không cho phép bất kỳ người nào tới gần! Kiên Đông cùng Võ Khoan, đeo súng, đi vào với tôi! !"

Tháng sau Hoắc Bân sẽ kết hôn, mà cái bầu của Tiểu Quan đã muốn lộ, Cận Ngự Ca nhìn Hiểu Kiềm, từng mệnh lệnh của cô, là không thể phản kháng.

Kiều Hiểu Kiềm cũng lấy súng ra, còng tay đặt ở lưng quần, vuốt nước mưa trên mặt, liền bước đến cửa Cận gia.

"Hiểu Kiềm..."

Cận Ngự Ca sốt ruột tiến lên hai bước, mở miệng gọi cô, giọng nói rất thấp lại dồn dập, hơi hơi run run, tâm tư bách chuyển thiên hồi gói gọn trong 2 chữ.

Kiều Hiểu Kiềm dừng chân, quay đầu lại, nhìn thẳng ánh mắt Cận Ngự Ca, sắc mặt bình tĩnh.

"Cẩn thận..."

Môi mấp máy, rất nhiều lời để nói chỉ có thể đơn giản hóa thành vậy, Cận Ngự Ca nháy mắt như không nháy nhìn người trước mắt, như là sợ nháy mắt sẽ biến mất. Đáng người Kiềm Hiểu Kiềm im lặng phục tùng, gật gật đầu, liếc nhìn Ngự Ca một cái, cũng không lưu luyến nhiều, xoay người đi vào Cận gia.

Mọi người ở lại đều dồn chú ý đến bọn người Hiểu Kiềm, không ai lưu ý, Tùy Hân luôn ở bên cạnh Cận Ngự Ca cũng không thấy bóng dáng.

Cả biệt thự tổng cộng ba tầng, trước kia Hiểu Kiềm đã tới, nhưng cũng chỉ quanh quẩn ở phòng khách lầu 1. Khương Quý bắt cóc Cận Ân Thái trên lầu ba, Hiểu Kiềm thật cẩn thận dọc theo cầu thang chậm rãi đi lên phía trên, sợ kinh động Khương Quý. Lên tới lầu 2, Hiểu Kiềm từ từ đặt bước chân đầu tiên để thăm dò, kết quả, lập tức bị Khương Quý phát hiện. Một tiếng khàn giọng quát lớn,

"Ai cho mày vào! ! Toàn bộ rút đi! !!"

Hiểu Kiềm phản ứng rất nhanh, nhân cơ hội này vài bước chạy lên lầu 3. Chia súng vào Khương Quý, ánh mắt nhanh chóng quét nhìn, quan sát và phân tích tình huống trước mắt.

Lầu ba chủ yếu là phòng nghệ thuật của Cận gia, phòng rất lớn, trên tường có rất nhiều tác phẩm chưa hoàn thành. 1 số tác phẩm điêu khắc lớn, nhỏ được đặt xung quanh. Khương Quý đứng núp trong 1 góc đối diện với cầu thang, Cận Ân Thái bị hấn tóm cổ, 1 cây dao rất dài kề sát trên cổ, mái đầu bạc vốn được chải chuốt hàng ngày giờ rồi tin rồi mù. Lão gia tử vốn nhắm mắt lại, nghe Khương Quý gầm rú, từ từ mở ra mắt. Thấy Kiềm Hiểu Kiềm

cầm súng đứng trước mặt, ánh mắt sắc bén, phức tạp hẳn lên.

"Kêu mày cút đi, mày không nghe thấy hả ! Có tin tao giết chết hần không!" Khương Quỷ râu mọc đầy mặt, mồ hôi nhễ nhại đầy đầu, đôi mắt đỏ ngầu gần như cuồng loạn. Theo động tác của hần, lưỡi dao trong tay cửa 1 đường vò cổ Cận Ân Thái, làm chảy 1 ít máu.

Kiều Hiểu Kiêu lập tức hai tay giơ lên, làm ra động tác vô hại, "Anh đừng kích động."

Khương Quỷ nhìn cô, nheo nheo mắt, "Kiêu cảnh quan?"

"Đúng vậy, là tôi, có chuyện gì anh từ từ nói."

Hiểu Kiêu rất là bình tĩnh. Khương Quỷ lại tối tăm cười rộ lên, giọng cười khanh khách như quỷ mị làm cho người ta sợ hãi. Võ Khoan, Vệ Kiến Đông đứng ở phía sau Hiểu Kiêu, cầm súng khần trương chia vào hần. Kiến Đông nhích lại gần Hiểu Kiêu, đề thấp giọng,

"Trên người hần có cái gì đó, cô xem trên ngực hần."

Vật áo khoác Khương Quỷ lộ ra vật thể trong người, thấy qua rất nhiều loại trường hợp như vậy, Hiểu Kiêu rất nhanh liền đoán được, đó là một chất nổ rắn thông thường.

"Ra ngoài kêu chuyên gia phá bom mìn đến không?" Vệ Kiến Đông nhỏ giọng đề nghị.

Hiểu Kiêu ánh mắt không rời Khương Quỷ, than thở một câu, "Không còn kịp rồi."

Lại cao giọng, "Khương Quỷ, anh muốn làm gì?"

Khương Quỷ vẫn đang cười điên loạn, "Không làm gì, làm cho Cận Ngừ Ca cũng nếm thử mùi vị sợ hãi, khanh khách..."

Kiều Hiểu Kiêu suy nghĩ nhanh chóng, bình tĩnh mở miệng, "Anh thả ông ấy, bắt tôi làm con tin."

"Đội trưởng!"

Vệ Kiến Đông giọng nói đột nhiên phóng đại. Khương Quỷ ngạc nhiên, hoài nghi, tỉ mỉ đánh giá Hiểu Kiêu vài lần,

"Mày cho là tao ngu hả ? Mày so với hần còn khó đối phó hơn?"

Kiều Hiểu Kiêu mặt không chút thay đổi, giọng nói gọn sóng không sợ hãi,

"Anh phải biết rằng, giết hần, là giúp tôi cùng Cận Ngừ Ca thành toàn; nhưng nếu anh giết tôi, sẽ làm Cận Ngừ Ca đau khổ cả đời."

Lúc nói ra những lời này, tất cả mọi người ở đây đều sửng sốt. Cận Ân Thái nhìn chăm chăm Kiêu Hiểu Kiêu, dường như muốn nhìn ra 1 điều gì đó trên mặt cô.

Khương Quỷ đảo đảo mắt, như đang suy nghĩ lời đề nghị của Hiểu Kiêu, rất nhanh, khoe miệng cười cười.

"Bọn mày mau ném hết súng ra xa."

Hiểu Kiêu biết hần đã chấp nhận lời đề nghị của cô, giương lên tay, quần súng ra ngoài cửa sổ. Vệ Kiến Đông và Võ Khoan do dự một lát, thấy không còn cách nào khác, cũng ném khẩu súng ra ngoài cửa sổ.

"còng tay mày lại, còng vô chỗ đó! Hai tay đều giơ lên! !"

Cách Khương Quỷ không xa nơi, có 1 xích đu bằng gỗ, Hiểu Kiêu nhẩn nhẩn, suy nghĩ một chút, từ từ di chuyển qua đó, lấy còng tay xuyên qua sau lưng ghế, còng chính mình. Khương Quỷ can đảm hẳn lên, từng bước nhảy dựng lên, cây dao trong tay rất nhanh kề sát cổ Kiêu Hiểu Kiêu.

Đang bị chế ngự, Kiêu Hiểu Kiêu một giây cũng không chậm trễ, lập tức mở miệng cắn dạn,

"Kiến Đông, các cậu lập tức dẫn người đi, kêu đặc công dưới lầu rút khỏi trước, sơ tán đám người, cách nơi này 1km, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tới gần! Nơi này giao cho tôi, các cậu đi ra bên ngoài chờ!"

"Đội trưởng!" Vệ Kiến Đông vừa tức vừa vội, cũng đành bất lực.

"Nhanh lên! !" Hiểu Kiêu gào lên, bị Khương Quỷ đè dao, không dám lộn xộn.

Vệ Kiến Đông cùng Võ Khoan bắt đầu đi, đi qua đờ Cận Ân Thái, chuẩn bị đi ra ngoài trước. Ông nội Cận khí thế vẫn còn, không có chút bối rối. Nhưng lúc đi đến cửa cầu thang, dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn về phía Hiểu Kiêu đang bị Khương Quỷ khống chế, giọng nói uy nghiêm trầm thấp,

"Cô, phải toàn mạng ra ngoài."

Hiếu Kiều bị kẹp cổ muốn nghẹt thở, nhìn hấn,

"Chuyện này không cần ông nói."

Cận Ân Thái không nói gì nữa, cúi đầu, đi xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Lung Tung

Khi Vệ Kiến Đông cùng Võ Khoan đỡ Cận Ân Thái ra ngoài, mọi người Cận gia đều thờ phào nhẹ nhõm. Cận Trung nhanh chóng dẫn mọi người đến đón ông nội Cận.

Cận Ngữ Ca nhìn phía sau bọn họ, không thấy gì hết, sốt ruột nhìn Vệ Kiến Đông,

"Kiều Hiếu Kiều đâu?"

Vệ Kiến Đông nhìn cô, tránh đi ánh mắt không dám trả lời, bắt đầu chỉ huy cảnh sát hiện trường sơ tán đám người. Khi mọi người ở đây nghe được Khương Quý trên người có chất nổ, rất hợp tác bắt đầu di chuyển ra khỏi sân Cận gia, tìm nơi an toàn mà rút khỏi. Cận Ngữ Ca không chịu đi, giằng co với 1 đặc cảnh. Hoắc Bân ở cửa thấy, chạy nhanh tới,

"Chỗ này để tôi lo, anh đi sơ tán người khác đi."

Đuổi đặc công kia đi, Hoắc Bân thờ dài, không dám nhìn ánh mắt Cận Ngữ Ca, cúi đầu khuyên cô,

"Cận tổng, cô cùng mọi người rút khỏi trước đi, nơi này chúng tôi sẽ xử lý."

"Các người để 1 mình Kiều Hiếu Kiều ở lại trong đó, còn muốn chúng tôi cũng đi?" Ngữ Ca nhìn chăm chăm Hoắc Bân chất vấn.

"Đây là mệnh lệnh của Đội trưởng, trước hết chúng tôi phải cam đoan mấy người an toàn."

"Cô ấy đâu? An toàn của cô ấy đâu?"

"Cận tổng, tôi tin tưởng Đội trưởng, mong cô cũng tin tưởng cô ấy. Cam đoan với cô sẽ bình yên vô sự, để Đội trưởng yên tâm, tập trung đối phó Khương Quý."

Hoắc Bân thực thành khẩn, thái độ cũng chân thật đáng tin, gơ cánh tay ra, bắt buộc Cận Ngữ Ca rời khỏi nơi này.

Âu Dương Thông nhìn nhìn Hoan Nhan, cô ba có chút do dự, nhủu nhủu mảy, vẫn là gạt đầu. Âu Dương cười cười, thừa dịp mọi người hỗn loạn, lên vào bên trái biệt thự.

Hoan Nhan tiến lên giữ chặt cánh tay của chị mình,

"Chị hai, chúng ta ở trong này cũng không làm được gì, còn làm cho cảnh sát phân tâm, đi ra ngoài chờ đợi đi."

Ánh mắt Cận Ngữ Ca như nổi lửa, nhưng bị chặn kín bởi đặc công vai mang súng, đạn đã được lên nòng. Cận Trung cùng Lộ Vi đang kêu cô, không muốn đi cũng không làm được gì, miễn cưỡng để Hoan Nhan lôi đi.

Hiện trường không còn 1 bóng người, nhóm người và Cận Ngữ Ca bị đẩy ra nơi an toàn cách khoảng 1 km. Dây rào màu vàng được kéo quanh, tất cả mọi người bị cấm đi vào.

Không biết vì cái gì, Cận Ân Thái không chịu đi bệnh viện, mà chỉ ở lại hiện trường xử lý vết thương đơn giản, sau đó ra xe mình ngồi chờ. Cận Ngữ Ca đi qua đi lại trước hàng rào, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn nhà mình ở xa xa, không ngừng cắn cắn ngón trỏ, để trấn tĩnh thần hoảng loạn.

Rất nhiều phóng viên đang chờ tin, thậm chí xe đài truyền hình cũng lại đây, chuyên gia pháp y và chuyên gia tâm lý cũng tới, hiện trường ồn ào huyền ảo, âm ỉ không chịu nổi.

Khi những người liên quan của cục công an đang bàn luận kết hoạch hành động, không có điểm báo trước, đột nhiên một tiếng nổ thật lớn làm cho tất cả mọi người ở đây chỉ trong nháy mắt trầm mặc.

Cận Ngữ Ca dừng động tác, ngẩng đầu lên, ngôi nhà xa xa đang bắt đầu bị thiêu rụi, ánh lửa phản ánh trong con người làm cho lòng cô bắt đầu trầm

xuống, trầm đến nơi tận cùng.

Cảnh sát bắt đầu hướng theo tiếng nổ mạnh chạy qua, Cận Ngữ Ca sững sờ nhìn bọn họ từng bước từng bước chạy như bay bên người, mờ mịt luống cuống. Sau đó, cũng theo bản năng muốn chạy. Cận Hoan Nhan ôm chặt cô,

"Chị hai! Chị không thể qua đó!"

Cận Ngữ Ca kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô, "Tại ... Tại sao... Hiểu Kiều... Hiểu Kiều cô ấy..."

"Hiểu Kiều sẽ không có việc gì! Chúng ta ở đây chờ!"

Cận Hoan Nhan trong lòng cũng lo sợ không yên, cô biết rất có thể đã xảy ra chuyện. Bây giờ Cận Ngữ Ca đi qua, sẽ vô cùng kích động. Không thể không giả bộ bình tĩnh, tóm Cận Ngữ Ca lại không cho phép cô đi.

Cận Ngữ Ca hô hấp dồn dập, ánh mắt bắt đầu tán loạn, mấp máy môi, lại không biết nên nói cái gì. Bị Hoan Nhan lôi đi, cả người đều phát run. Cô không có chủ kiến, lòng cô vô cùng hỗn loạn, không biết nên làm như thế nào, nên đành thuận theo sắp đặt của người khác.

Một lúc sau, bắt đầu có người từ bên kia chạy đến, bước chạy lung tung. Cận Ngữ Ca nhìn chăm chăm mặt bọn họ, muốn từ biểu hiện trên mặt bọn họ để đoán ra 1 chút tin tức. Nhưng mà, không ai nhìn cô, cũng không ai cho cô một đáp án về tình huống của Kiều Hiểu Kiều.

Xe jeep tổ trọng án số 3 quay trở lại, dừng trước mặt hai chị em Ngữ Ca. Kiều Hiểu Kiều đẩy cửa pho lá ra, từng bước nhảy ra. Tóc tích nước, trên trán 1 vết trầy hình đồng xu, máu chảy dài trên gương mặt xuống và tích tụ ở cằm.

Khi nhìn thấy Hiểu Kiều, chỉ trong nháy mắt, tim Cận Ngữ Ca muốn nhảy ra ngoài, 2 chân lập tức mềm nhũn. Đôi mắt nóng hổi, cô nhanh chóng cúi đầu, để che giấu sự hoảng sợ của mình. Hoan Nhan thấy Hiểu Kiều không có việc gì, tảng đá lớn trong lòng cũng buông xuống, buông ra Cận Ngữ Ca, bắt đầu tìm kiếm Âu Dương Thông.

Sắc mặt Kiều Hiểu Kiều xanh mét, hai gò má cắn chặt, mím chặt môi nhìn Ngữ Ca, động tác rất mạnh mở cửa phía sau xe, dùng sức tóm lấy 1 người.

Áo Tùy Hân bị Hiểu Kiều nắm chặt từ trong xe lôi ra, biểu cảm đau đớn vặn vẹo, vừa khóc vừa rên rĩ. Cận Ngữ Ca giật mình nhìn cảnh trước mặt, không kịp phản ứng, Tùy Hân đã bị Kiều Hiểu Kiều đẩy cô. Tùy Hân đứng không vững, lập tức ngã nhào trên mặt đất, Cận Ngữ Ca vội vã lao đảo, lại theo bản năng đưa tay đỡ, nhìn thấy chân trái Tùy Hân đầy máu. Ngồi chồm hóm bên cạnh cô, không biết làm sao, ngẩng đầu nhìn Hiểu Kiều.

Kiều Hiểu Kiều sắc mặt âm trầm đáng sợ, rùng lên,

"Em tìm người này đến để làm gì! "

Táo bạo cuồng loạn, vẻ mặt đỏ au vì giận dữ, đa số thời gian, Kiều Hiểu Kiều ở trước mặt Cận Ngữ Ca đều ngoan ngoãn nghe lời, đây là lần đầu tiên dùng thái độ này đối với cô. Không có dịu dàng, không có yêu thương, hoàn toàn là phần nộ, địch ý. Cận Ngữ Ca không biết xảy ra chuyện gì, vừa mới từ trong khủng hoảng lo lắng bước ra, đã bị khiển trách như vậy, nhất thời không thể ứng đối. Ngạc nhiên, ủy khuất, mờ mịt, không biết làm sao.

Kiều Hiểu Kiều nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận nhìn cô. Sau lưng tiếng rên đau của Tùy Hân càng lúc càng lớn, nhân viên cứu hộ cũng nâng cáng chạy tới. Đèn đèn flash nhấp nháy, tiếng rì rầm xung quanh càng lớn, lúc này Hiểu Kiều giận dữ quay đầu lại, mở cửa xe nhảy lên, rất nhanh rời khỏi hiện trường.

Cận Ngữ Ca nhìn bóng dáng cô rời đi, mở to hai mắt không hiểu gì hết. Tùy Hân khóc lóc nắm lấy tay cô,

"Ngữ Ca, đau... Đau quá..."

Ngữ Ca không thể không quay đầu lại, nhìn Tùy Hân bị thương. Giúp đỡ nhân viên cấp cứu đỡ cô lên cáng, Tùy Hân nắm chặt tay cô không chịu buông ra, Cận Ngữ Ca đành phải vừa an ủi vừa cùng lên xe cứu thương.

Cận Ân Thái ở trong xe cách đó không xa, ngồi yên bất động, đám đông lộn xộn, mọi việc đều thu hết vào mắt.

Sáng sớm hôm sau, vụ nổ ở Cận gia và vụ thảm sát ở Khương gia bùng nổ trên các phương tiện thông tin, nội tình chưa rõ, mọi người bàn tán xôn xao, trong thời gian ngắn trở thành vấn đề nóng hổi của thành phố.

Cục công an đem biệt thự Cận gia cách ly, rất nhanh có kết quả xét nghiệm, chứng thật Khương Quý đã bỏ mình trong lúc phát nổ. Mặt khác, vụ án vợ chồng Khương Đại Minh bị giết cũng lập án điều tra. Vụ án không có giao cho tổ 3 của Hiểu Kiều, nguyên nhân là do đêm đó thái độ đối xử thô bạo của Kiều Hiểu Kiều đối với Tùy Hân, đã bị phóng viên bắt được. Báo buổi tối vừa đăng, theo hướng cố ý phóng đại để định hướng dư luận, đa số là giọng điệu phê phán, khiến cho cục công an rất bị động.

Tùy Hân gãy xương đùi phải nhập viện, cả nhà Cận gia tạm thời đi biệt thự an thân. Cận Ân Thái không có nhắc lại chuyện đuổi Cận Ngữ Ca ra khỏi nhà, chuyện ở tập đoàn Cận thị vẫn là Cận Ngữ Ca chống đỡ. Nhưng mà, lòng dạ tâm tư của cô đang ở nơi đâu.

Theo như lời Âu Dương, đêm đó cô lên từ bên trái biệt thự leo lên lầu 3 Cận gia, cùng với Kiều Hiểu Kiều đang giằng co với Khương Quý, sau đó Hiểu Kiều thoát thân, hai người cùng tay Khương Quý. Không ai ngờ rằng, mất Khương Quý đã đổ lên, quyết liệt giết kịp nổ. Trong lúc vội vàng, không kịp suy nghĩ, 2 cô liền chạy ra bên ngoài, Âu Dương men theo tường trở ra, không biết Tùy Hân xuất hiện khi nào, tại sao bị thương, tại sao lại nắm chặt

Hiếu Kiều.

Ngữ Ca muốn biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, mới làm cho Kiều Hiếu Kiều nổi giận như vậy. Suy nghĩ thật lâu, cũng chỉ có thể đến hỏi Tùy Hân, hơn nữa Tùy Hân cũng vì chuyện này bị thương, về lý cũng nên đi thăm cô ấy.

**** Lời editor ****

Chuẩn bị tinh thần đón tiếp thêm tiểu ngược...

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Cô Và Tôi

Tùy Hân rất vui mừng khi thấy Ngữ Ca đến thăm, mặc cho chân còn đang băng bột thạch cao thật dày treo lơ lửng giữa không trung, cũng không hề ngăn cản cô tươi cười giang tay ôm lấy Cận Ngữ Ca.

"Sao rảnh đến đây thăm tôi vậy? Tôi đọc báo thấy ông nội Cận đã cho cô về lại công ty làm việc đúng không?"

Ngữ Ca cười cười, "Hôm nay không có việc gì làm, qua thăm cô một chút. Khỏe chút nào không?"

"Um, buổi tối vẫn còn đau, nhưng không có gì."

"Bác sĩ nói phải tĩnh dưỡng, cô ngoan ngoãn nằm trên giường là tốt rồi."

"Phải ba tháng ~" Tùy Hân bĩu môi, bày ra một giọng điệu làm nũng. Cận Ngữ Ca không quen với kiểu biểu hiện như vậy, không thể không cau mày.

"Vừa lúc có thể nghỉ ngơi nhiều một chút, không phải cô nói công việc rất mệt mỏi sao?"

"Cũng không biết sau này khi trời mưa có đau không nữa, bác sĩ nói đã đặt 1 tấm thiếc ở trong này." Tùy Hân đập đập vào cái chân băng thạch cao,

"Ngữ Ca, cô nên thường xuyên đến thăm tôi a, bằng không tôi sẽ buồn đến chết."

"Sẽ." Ngữ Ca bắt đầu dĩ cười.

"Ngữ Ca, hỏi cô một câu được không?"

"Cô nói đi."

"Cô cảnh sát đêm hôm đó, có phải là --" muốn nói lại thôi, Cận Ngữ Ca thế nào mà không biết cô muốn nói cái gì, suy nghĩ một chút, hơi hơi gật đầu.

"A..."

Tùy Hân biểu hiện trở nên im lặng, không biết đang suy nghĩ gì. Ngữ Ca thấy lạ, "Làm sao vậy?"

"Không có gì..."

"Lúc đó hai người..." Cận Ngữ Ca đoán đo hỏi, "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tùy Hân cười cười, nụ cười không phải xuất phát từ nội tâm, giọng điệu lạ lùng buông 1 câu, "Sự bình tĩnh của cô ta cũng không nhỏ..."

Sắc mặt Cận Ngữ Ca trầm xuống, vừa muốn nói gì, cửa phòng bệnh đã bị mở toang, sau đó có hai người mặc cảnh phục đi vào,

"Xin hỏi ai là phóng viên Tùy Hân?"

"A, là tôi." Tùy Hân nhanh nhẩu ngẩng đầu trả lời.

"Chúng tôi thuộc phòng pháp lý của cục Công An thành phố, đây là thẻ ngành của chúng tôi."

Nói xong, xuất trình thẻ ngành trước mặt Tùy Hân, "Chúng tôi nhận được khiếu nại, muốn tìm hiểu kỹ hơn về việc đội trưởng hình cảnh của cục Công an chúng tôi, Kiều Hiếu Kiều, trong quá trình chấp hành nhiệm vụ có hành vi gây tổn thương thân thể của cô."

1 tia kinh ngạc lóe lên trong mắt Cận Ngữ Ca. Không nhiều lời, mà lẳng lặng chờ Tùy Hân phản ứng.

Ánh mắt Tùy Hân nhấp nháy, như có như không nhìn Ngữ Ca, hơi miễn cưỡng trả lời,

"Ồ..."

"Xin hỏi bây giờ chúng tôi có thể hỏi cô vài câu được không?"

"Được."

Tùy Hân giọng nói rất nhẹ, Cận Ngữ Ca lui qua một bên, cảnh sát liền kéo ghế ngồi xuống, mở ra sổ ghi chép,

"Sự việc xảy ra vào đêm 26/05, trong vụ án bắt cóc con tin ở Phụng Hoàng Sơn trang, Kiều Hiểu Kiều đã đẩy cô từ lầu 2 xuống, làm cho cô bị gãy chân, có đúng không?"

Hiển nhiên, Cận Ngữ Ca bị cách nói này làm cho kinh ngạc, nhưng cô không lên tiếng, nhìn chằm chằm Tùy Hân.

Tùy Hân ngẫm nghĩ, khóe miệng nhếch nhếch, "Không phải đâu... Tôi cảm thấy được, cô ấy hẳn là... Không phải cố ý..."

Giọng điệu mơ hồ, ồm ồm như kiểu xác nhận lập luận, 2 tên cảnh sát trao đổi ánh mắt với nhau rồi bắt đầu hỏi tiếp,

"Lúc đó, tại sao cô xuất hiện ở đó?"

"Tôi đi phòng vấn."

"Lúc đó, cách hiện trường trong vòng 1km không được tới gần, cô làm thế nào vượt qua..."

"À..." Tùy Hân cứng họng, nhìn Ngữ Ca,

"Nơi đó là nhà Cận gia, mà tôi là bạn của Cận tổng giám đốc, cho nên..."

"Trong khi toàn bộ gia đình chủ nhà được bố trí chờ ở bên ngoài, cô làm sao được phép đến hiện trường?"

Tùy Hân không phản đối, một lát sau có chút xấu hổ giải thích,

"Tôi ở chỗ cách ly, thừa dịp hỗn loạn lên vào."

"Mặc kệ xuất phát từ động cơ gì, quả thật Kiều Hiểu Kiều đã có hành vi đẩy cô ngã, đúng không?"

"Um..."

"trước hay sau khi phát tiếng nổ?"

Tùy Hân lại nhìn Cận Ngữ Ca, Ngữ Ca không lộ vẻ gì trên mặt.

"Trước..."

"Trước khoảng bao lâu?"

"Năm phút... Tôi không nhớ rõ ràng, lúc ấy rất hỗn loạn, không sai biệt lắm... Chắc khoảng 5 phút."

"Nói cách khác, Kiều Hiểu Kiều lúc ấy hoàn toàn có thời gian giải thích tình huống với cô, hơn nữa có thể đưa cô từ cầu thang thoát khỏi hiện trường vụ nổ, nhưng cô ấy lại có hành vi đẩy cô từ trên lầu xuống, đúng không?"

"Ồ... Có lẽ, Kiều cảnh quan rất sốt ruột..."

"Sau đó, khi Kiều Hiểu Kiều đưa cô ra khỏi hiện trường vụ nổ, còn có hành vi bạo lực với cô, đúng không?"

"Đúng, chính là xô ngã."

"Còn chuyện gì khác cô muốn nói với chúng tôi không?"

Tùy Hân lại liếc nhìn Ngữ Ca, "Không có."

"Được, chúng tôi tạm thời ghi nhận những việc này." Hai tên cảnh sát rất nhanh đẩy ghế đứng lên, "sau này có lẽ còn cần cô phối hợp, nếu cô nhớ ra chuyện gì, có thể liên lạc với chúng tôi, đây là danh thiếp của chúng tôi." Sau đó đưa 1 tờ danh thiếp qua, Tùy Hân đưa tay nhận.

"Chúng tôi đi trước, tạm biệt."

Nói xong, hai tên cảnh sát rời khỏi phòng bệnh.

Thấy cảnh sát đã đi, Tùy Hân quay đầu lại muốn nói gì đó với Cận Ngữ Ca, Ngữ Ca cũng không chờ cô mở miệng, dùng giọng điệu lạnh nhạt,

"Mặc kệ, lúc đó Hiểu Kiều vì lý do gì đối xử với cô như vậy, tôi đều thay cô ấy giải thích. Viện phí và những tổn thất kinh tế, tôi sẽ bồi thường gấp bội. Hôm nay tôi đi về trước. Hôm nào rảnh sẽ lại thăm cô."

Nói xong, Cận Ngữ Ca cầm lấy túi xách của mình, lập tức đi ra khỏi phòng bệnh.

"Ngữ Ca..." Tùy Hân muốn gọi cô, nhưng giọng nói thật thấp, như đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng cũng không nói gì hết.

Sau khi Cận Ngữ Ca đi 1 lúc, Tùy Hân mới cầm lấy danh thiếp vừa rời, thực hiện cuộc gọi,

"Alô? Trương cảnh quan phải không? Tôi là Tùy Hân, đột nhiên tôi vừa nhớ ra, lúc Kiều Hiểu Kiều đẩy tôi, là cách tiếng nổ 5 giây... Đúng đúng đúng, là như vậy ... Được... Tạm biệt..."

Cận Ngữ Ca thần sắc bình tĩnh trở lại trong xe, lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi cho Kiều Hiểu Kiều.

Đợi thật lâu, không thấy bắt máy. Ngữ Ca nhíu mày, nhưng động tác trong tay không ngừng, lại tiếp tục gọi, lần này, chỉ vang lên 2 tiếng, đã bị từ chối. Cận Ngữ Ca sững sờ một chút, suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định gọi lại. sau đó, nhận được 1 tin nhắn của Kiều Hiểu Kiều.

-- có việc không thể bắt điện thoại. Buổi chiều 2 giờ gặp chỗ cũ.

Ngữ Ca giữ điện thoại dưới cằm, có 1 dự cảm kỳ lạ, không biết bắt đầu từ đâu. Ngẫm lại vẫn là quyết định buổi chiều gặp Hiểu Kiều rồi nói.

Ngữ Ca vào quán cà phê, phát hiện Kiều Hiểu Kiều đã đến. Tháo kiếng mát, ngồi đối diện cô ấy. Kêu 1 ly cà phê, liền đuổi bồi bàn đi.

Kiều Hiểu Kiều trên trán dán một miếng băng, vẻ mặt đạm mạc nhìn cô, ánh mắt có vài phần xa cách. Không nói lời nào, cũng không tỏ vẻ gì.

Ánh mắt Ngữ Ca vẫn không rời cô, nhìn sắc mặt cô tái nhợt, trong lòng quặn đau, nhỏ nhẹ hỏi cô,

"Vết thương có sao không?"

Hiểu Kiều nghiêng đầu, không biết đang nhìn cái gì, không trả lời.

"Trên người... Có những vết thương khác không?" Ngữ Ca biết cô bình thương hay va chạm, chỗ nào thấy được thì biết, còn chỗ không thấy được thì khó mà nói, không khỏi lo lắng.

"Có việc gì thế?" Giọng nói Hiểu Kiều lại lạnh lùng ngoài ý muốn.

Cận Ngữ Ca nghe ra cảm xúc của cô, trong lòng hơi đau thắt, nhưng thái độ vẫn mềm mại như cũ,

"Có. Em có lời muốn nói với Kiều."

Nói xong ngẩng đầu nhìn Hiểu Kiều, biểu cảm của Hiểu Kiều cũng không có gì thay đổi đặc biệt. Hít sâu một hơi, từ từ mở miệng,

"em đã nói chia tay với Kiều là vì Khương Quý lấy 1 thứ uy hiếp chúng ta, ông nội cũng tạo áp lực với em, nên em mới quyết định như vậy. Em biết như vậy đối với Kiều không công bằng, nhưng, em thật sự không muốn chia tay. Không nói cho Kiều biết là em bán khoản nhiều lắm, nhưng mà, em cho tới nay -- "

Ngữ Ca nuốt 1 cái, cô chưa từng nói qua những lời này, cho dù là đối với Kiều Hiểu Kiều, cũng có vài phần không được tự nhiên, từ từ, cố lấy dũng khí,

"Cho tới nay trong lòng em không có ai khác. Trước kia, Kiều nói chưa từng có qua người khác. Trước kia, Kiều từng nói những lời đó, em thừa nhận em có oán giận, từ trước đến giờ không ai có thể đối xử với em như vậy. Nhưng em không hận Kiều mà muốn chia tay. Từ đây về sau, tuyệt đối cũng sẽ không. Mặc kệ Kiều nghĩ như thế nào, em làm tất cả đều là vì chúng ta có thể ở cùng một chỗ, mặc kệ con đường này nhiều khó khăn, Hiểu Kiều, chúng ta -- "

"Được rồi..." Kiều Hiểu Kiều giọng nói rất nhẹ, "Bây giờ tôi... Không muốn nghe việc này..."

Cận Ngữ Ca mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào Hiểu Kiều, không hiểu cô có ý gì.

"Gần đây có quá nhiều việc, tôi mệt muốn chết, cho nên, " Kiều Hiểu Kiều gian nan nhả chữ,

"Như vậy trước đi, nếu thật vất vả thì chia tay... Như vậy đối với em và tôi đều tốt, chúng ta cần phải hiểu rõ 1 số việc... Có lẽ..."

"Có ý gì?" Ngừ Ca không thể tin.

Hiều Kiều thở dài, "Tôi không biết nói như thế nào, đừng ép tôi..."

Nói như vậy, cô từ từ đứng lên, lẩm bẩm, "Cho nên, cứ như vậy đi... Tôi còn có việc..."

"Em không quản Kiều có chuyện gì!" Cận Ngừ Ca mặt đỏ lên, hô hấp dồn dập, cảm xúc kích động.

"Những gì nói vừa rồi là thái độ của em, sẽ không thay đổi! Mặc kệ bao lâu!"

Hiều Kiều không có dừng lại, như trước từ từ đi ra ngoài. Ngừ Ca thất thần nhìn theo bóng dáng của cô, dáng người luôn luôn thẳng lưng cũng có phần nào khom lại, thoạt nhìn, cô đơn không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Lại Gần

Tin tức về tập đoàn Cận thị càng lúc càng hấp dẫn người đọc, tuy rằng 1 số ít là chuyện nội bộ gia tộc, không liên quan đến hoạt động kinh doanh, nhưng cũng thu hút sự quan tâm của công chúng không ít. Rất nhiều dạng tin tức thượng vàng hạ cám như trăm hoa đua nở, nhưng với người luôn luôn coi trọng danh dự như Cận Ân Thái, thì không thể nghĩ ngờ đó là sự kích thích rất lớn.

Vì thế, lão gia từ bắt đầu vận dụng quan hệ của hắn. Đầu tiên là những người phụ trách truyền thông nổi tiếng được mời đi ôn lại chuyện cũ, sau đó, những tin tức liên quan đến Cận thị không còn xuất hiện nữa. Tiếp theo, 1 số tờ báo và tạp chí cùng truyền thông internet tham gia quá mức cũng rất nhanh bị cấm và xử phạt với rất nhiều lý do, mọi hoạt động dường như hoàn toàn kết thúc. Thời gian làm phai nhạt mọi thứ, chuyện tình của Cận Ngừ Ca và những lời đồn về Cận gia Khương gia bắt đầu từ từ không còn thu hút tầm mắt độc giả.

Lúc này, thiên tai địch họa xuất hiện bất ngờ, cảm xúc phẫn nộ của mọi người tập trung vào quốc nạn, không ai còn quan tâm đến tin tức lá cải. Như một cơ duyên hảo hợp, tổ chức từ thiện những năm qua cũng thường tiếp xúc với các tập đoàn để vận động quyền góp, tập đoàn Cận thị cũng như trước đây quyền góp 1 số tiền khiến người ta đơ lười. Vì thế, cuộc sống cá nhân bị chỉ trích không còn quan trọng, mặc kệ là Cận Ân Thái làm chủ hay Cận Ngừ Ca đứng đầu tập đoàn Cận thị, một lần nữa lại được dán nhãn vàng, doanh nghiệp từ thiện ái quốc.

Việc kinh doanh tiếp theo của Cận thị vẫn hoạt động tốt, giai đoạn trước đó vì 1 ít tin đồn mà dao động, tuy nhiên, sự dao động đó không ảnh hưởng đến nền tảng. Trong kinh doanh lấy lợi ích làm trọng, không ai sẽ vì vấn đề cá nhân của người khác mà không kiếm tiền, hướng chỉ thế giới bây giờ vận hành với nhịp độ nhanh. Cận Ngừ Ca một lần nữa quay trở về Cận thị nắm giữ mọi việc, dường như những gì xảy ra trước đó đều tan thành mây gió trong trận nổ kia, cô lại được vạn người hâm mộ dưới ánh hào quang lấp lánh - chủ nhân Cận thị.

Nhưng mà, lần này trái tim Cận Ngừ Ca lại không đặt ở nơi này.

Trong phòng làm việc, tổng giám đốc Cận thị, Cận Ngừ Ca khoanh tay, nhìn ra cửa sổ.

Sau lưng cô, bộ phận an ninh được phái đi theo dõi Kiều Hiểu Kiều, vừa mới báo cáo tin tức với cô.

Cục Công an thành phố xử phạt Kiều Hiểu Kiều, tại hiện trường vụ nổ có thái độ, hành vi chấp pháp bạo lực. Sau khi xử phạt, không biết là tạm thời cách chức hay là nghỉ dài hạn, Kiều Hiểu Kiều cũng không có xuất hiện ở cục Công an. Người của bộ phận an ninh đã thủ ở trước cửa nhà cô ấy vài ngày, phát hiện, cô ấy chỉ ra khỏi nhà mua đồ ăn, đi đến nhà sách, hoặc trở về nhà, không có hành động gì bất thường.

Bây giờ, trong lòng Ngừ Ca hỗn tạp đau lòng, buồn bực và bất an, cô cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó. Kiều Hiểu Kiều không phải là người thích ở 1 chỗ, cô ấy không thích ở nhà, nhất định có chuyện gì đó làm cho cô ấy không muốn gặp ai.

Thở dài, Ngừ Ca quay đầu lại,

"Anh đi về trước đi, tiếp tục theo dõi vài ngày, xem có tình huống gì đặc biệt lập tức nói tôi biết, khi nào ngưng tôi sẽ báo cho các người."

Người nọ tuân lệnh, mở cửa đi ra ngoài.

Cận Ngừ Ca tiếp tục xuất thần trước cửa sổ.

Từ lúc bắt đầu đến bây giờ, quá nhiều chuyện, trước đó cô không có thời gian nghĩ tới, thì bây giờ không ngừng trôi dạt. Nhân vật chính tất nhiên là Kiều Hiểu Kiều, nụ cười trong sáng của cô, cúi đầu im lặng không vui, mặt đỏ au khi tức giận, từng cảnh từng cảnh tái hiện trong đầu Cận Ngừ Ca. Khi nhận thức yêu thương thì bên miệng nhoen cười, trong 2 năm giằng co muốn nói lại thôi, cho đến lần đó tìm được đường sống trong chỗ chết, gương mặt tái nhợt dưới đèn neon, còn có lời chia tay nói ra khỏi miệng, ánh mắt đau thương. Rất nhiều chuyện đã trôi qua, dồn nén hồi tưởng, chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

Ngữ Ca quay đầu lại, nhìn máy tính trên bàn làm việc, đi đến, ngồi xuống. Di chuyển con chuột, từ từ mở từng thư mục.

Một chuỗi chữ cái làm tiêu đề của 1 video, Cận Ngữ Ca biết đây là cái gì, ngón tay vô thức trở xuống, rất nhanh, 1 cửa sổ xem video không lớn bắt đầu xuất hiện.

Ngon đèn mờ tối, hình ảnh có chút mờ hồ, xuất hiện hai người khỏa thân, lộn xộn, ngón tay thanh mảnh luồn những lọn tóc quăn màu nâu, từ từ thả lỏng rồi đột nhiên nắm thật chắc, làn da trắng trẻo phản chiếu nhàn nhạt dưới ánh đèn ngủ. Hình ảnh được quay từ đỉnh đầu xuống, cả thân thể như ẩn như hiện, cùng vai phải của Kiều Hiểu Kiều phấp phồng theo quy luật. Hôn cầm của cô, lúc đây cô ngửa đầu, có thể nhìn thấy, đôi mắt cô nhắm lại, Hiểu Kiều vẫn đang nhìn vào khuôn mặt cô, trong đôi mắt đó, tràn đầy yêu ý triền miên, và thâm tình sâu sắc.

Vài tiếng gõ cửa làm Cận Ngữ Ca lập tức hoàn hồn, bối rối đóng màn hình, trấn tĩnh, rồi mới kêu người ở ngoài đi vào.

Tiểu Quan đã bắt đầu nghỉ, thư ký của Cận Ngữ Ca được thay bằng cô gái trẻ tuổi, làm việc rất theo quy tắc. Cầm 1 đồng tài liệu trên tay, tìm Cận Ngữ Ca ký tên. Ngữ Ca cúi đầu xem tài liệu, hỏi cô,

"Chút nữa lịch trình như thế nào?"

"Chiều nay không có, buổi tối có tiệc."

"Ừ." Cận Ngữ Ca gật đầu, "Tôi phải đi ra ngoài 1 lúc."

"Cô muốn sắp xếp xe không?"

"Không cần, tự tôi đi là được, cô cứ bận việc của mình đi."

Tùy Hân đã sớm xuất viện về nhà, Cận Ngữ Ca thu xếp người giúp việc chăm sóc cô suốt ngày suốt đêm. Bây giờ, đã bình phục, có thể chống nạng ra đường.

Khi Ngữ Ca đến, hiển nhiên làm cho Tùy Hân rất phấn khởi, dẫn dò người giúp việc pha trà, cùng Ngữ Ca ngồi trên ghế sofa nói chuyện. Đây là lần thứ hai Cận Ngữ Ca đến nơi này, cô vẫn cảm thấy có cảm giác vô cùng không quen thuộc, không biết là do tầng lầu quá thấp hay là cái gì, nói chung làm cho cô có chút áp lực.

Cận Ngữ Ca nhìn chân của Tùy Hân,

"Thoạt nhìn tốt hơn nhiều."

"um, bác sĩ cũng nói tiến triển rất tốt, xương cốt đều bắt đầu hồi phục."

Ngữ Ca nghe xong rất lãnh đạm cười cười, xem như an ủi. Sau đó nói thẳng mục đích,

"Hôm nay, tôi đến đây là muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra lúc phát nổ ở nhà tôi hôm đó."

Vẻ tươi cười trên mặt Tùy Hân cương lên một chút, thần sắc rất nhanh trở nên buồn bã,

"Tại sao tôi hỏi tôi? Không phải, cô nên..."

"Cảm xúc Hiểu Kiều rất tệ, tôi không muốn ép buộc cô ấy, cho nên, muốn hỏi cô cụ thể chuyện hôm đó."

Tùy Hân ngẩn người, lời Cận Ngữ Ca 1 chút thân thiện cũng không có, có chăng nữa cũng là nghiêng 1 một phía, hiển nhiên Kiều Hiểu Kiều là sở hữu của cô.

Tùy Hân cúi đầu cười cười, "Ngữ Ca, tôi ở nhà đến phát lười, cô với tôi ra ngoài một chút được không?"

Cận Ngữ Ca thấy cô đổi đề tài cũng không hờn giận, "Chân của cô như vậy, sao có thể...?"

"Tôi có nạng a!" Tùy Hân ngẩng mặt lên cười, ánh mặt trời dừng trên vầng trán tròn bóng của cô, làm nổi lên những sợi lông tơ nhỏ.

Thấy Ngữ Ca nhũn mày, cô nhanh chóng bổ sung, "Tôi có hứng thú với những chiếc bánh chocolate ở tiệm ăn đối diện công ty cô, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện được không?"

Ngữ Ca im lặng. Cô không phải không biết Tùy Hân muốn làm gì, từ sau khi quen cô, người phóng viên này đã phát hiện ra con đường tắt để đạt được danh lợi. Nhưng Cận Ngữ Ca nhìn ánh mắt của cô càng muốn biết thêm thông tin từ chính miệng cô.

"Được."

Mặt không chút thay đổi đồng ý, trên trán Cận Ngữ Ca ẩn hiện dòng gân xanh.

Cận Ngừ Ca dùng xe trước cửa quán cafe, vòng qua xe, Tùy Hân mở cửa xe, giờ nặng ra, khó khăn chống nạnh bước ra ngoài. Ngừ Ca đưa tay giúp cô, giữ vững cơ thể cô để phòng ngã xuống. Tùy Hân dựa thể nắm cánh tay Ngừ Ca, một chân nhảy nhay , lao đảo dựa cô để đứng vững.

Cận Ngừ Ca vỗ vỗ tay cô đang đặt ở cánh tay của mình, ý bảo cô buông ra, "Tôi đi đậu xe."

"Được." Tùy Hân chống nạnh đứng vững, cười tủm tỉm đáp ứng.

Ngừ Ca mỉm cười, xoay người ngẩng đầu, ở con đường đối diện, một người đang đứng ở cột đèn giao thông, rất xa đang nhìn cô.

Mặc áo thể thao liền nón, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo mắt kính mát màu đen, cơ bản là nhìn không ra hình dạng. Ngừ Ca lại liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là Kiều Hiểu Kiều.

Cách một ngã tư, nhìn không rõ biểu cảm của cô, nhưng lại làm cho Cận Ngừ Ca cảm thấy cô đơn đau đớn mãnh liệt hơn, Kiều Hiểu Kiều cả người đều lộ vẻ xa cách, điều này làm cho Cận Ngừ Ca dừng động tác, cảm thấy tim như bị cắt một nhát.

Hai người đứng rất xa, cách rất nhiều người và dòng xe. Tiếng còi xe ding ding quấy rối tâm trí con người, cơ hồ nghĩ không ra tiếp theo nên làm gì. Cận Ngừ Ca thấy, Kiều Hiểu Kiều từ từ cúi đầu.

Trước đây, khi 2 người cãi nhau, lúc Kiều Hiểu Kiều không thể không khuất phục, sẽ mang theo vẻ mặt ủ dột cúi đầu. Cận Ngừ Ca rất không thích hành động này của cô, nhưng so với với lúc Kiều Hiểu Kiều ồn ào ầm ĩ càng khiến cô chịu không nổi.

Một chiếc xe buýt quảng cáo màu đỏ từ từ băng qua ngã tư đường, chắn mất tầm nhìn của họ. Ngừ Ca bắt đầu vội vàng, vô cùng lo lắng nhìn. Đợi cho xe đi qua, dưới cột đèn giao thông, trống không.

Bước nhanh hai bước, dừng lại, ánh mắt Cận Ngừ Ca tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thấy bóng người, dường như trong nháy mắt, Kiều Hiểu Kiều biết mất trước mắt cô.

Tùy Hân không nhận ra Hiểu Kiều, thấy Ngừ Ca sững sờ, ngạc nhiên hỏi cô,

"Ngừ Ca, làm sao vậy?"

Cận Ngừ Ca cố gắng phục hồi cảm xúc, quay đầu lại miễn cưỡng cười cười, "Không có việc gì."

Nói xong ngồi vào xe chạy kiểm chỗ đậu, rồi đỡ Tùy Hân đi vào quán cà phê.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Vạch Trần

Dáng Tùy Hân nhỏ nhỏ xinh xinh, thường ngày mang giày cao gót mới có thể đạt được chiều cao bình thường của nữ giới, nhìn cũng không đến nỗi nào. Nhưng cô hai Cận thị suốt ngày chỉ ngồi 1 chỗ, ít khi chơi thể thao, động tác như vậy làm tổn rất nhiều sức lực và khó khăn.

Dưới sự giúp đỡ của nhân viên phục vụ, cuối cùng cũng đặt được Tùy Hân vào chỗ ngồi. Cận Ngừ Ca thẳng lưng nhìn ra ngoài, vẫn chưa từ bỏ ý định, kết quả người muốn gặp thì chẳng thấy đâu, chỉ thấy toàn những người lén la lén lút. Biết rõ đó là những kẻ chọt chờ ở Cận thị để tung tin lá cải, Cận Ngừ Ca cũng chỉ nhìn lướt qua liền mặc kệ , Tùy Hân chọn nơi này cũng có mục đích, hiện tại cô cũng đã khẳng định được tài năng của mình trong giới truyền thông, đang muốn thăng tiến lên làm chủ quản 1 chuyên mục của tạp chí《 đoạt kim 》.

Đối với vấn đề này, Ngừ Ca hoàn toàn không quan tâm, hôm nay, cô ra ngoài với Tùy Hân chỉ muốn hỏi rõ ràng chuyện xảy ra hôm đó, còn những vấn đề khác không đáng để mất. Để Tùy Hân tùy ý chọn món, còn bản thân thì chỉ cần một ly cà phê.

Tùy Hân nhìn rất vui vẻ, vẻ mặt thỏa mãn được thưởng thức đồ ăn ngon, Cận Ngừ Ca nhẫn nại chờ đợi, điều cần hỏi đã hỏi, không cần thiết phải lặp lại. Tùy Hân thấy Ngừ Ca ở với mình thái độ cũng không vui vẻ lắm, ăn vài miếng, liền ngẩng đầu lên.

"Thật sự hôm đó, tôi cũng không thấy được toàn bộ sự việc."

"Vậy nói những gì cô thấy đi."

"Hôm đó, tôi từ phòng bên cạnh đi lên cầu thang, khi đi đến ngã rẽ chỗ cửa sổ ở lầu hai, Kiều cảnh quan sắp lên lầu ba, Khương Quý bắt đầu can thiệp."

Cận Ngừ Ca nhìn Tùy Hân nói, từ chối cho ý kiến.

"Tôi không dám đi lên tiếp, liền đứng ở nơi đó lắng nghe. Kiều cảnh quan có thể là muốn cứu ông Cận, tôi nghe thấy cô ấy nói với Khương Quý: nếu anh giết tôi..." Tùy Hân nói tới đây dừng lại, quan sát thái độ Cận Ngữ Ca, mới tiếp tục nói,

"Sẽ làm Cận Ngữ Ca đau khổ cả đời."

Ngữ Ca đang rất bình tĩnh, nghe đến câu đó, hai mắt đột nhiên mở to, dường như là khó có thể tin nhìn thẳng Tùy Hân, không một chút lịch sử liên hỏi,

"Cái gì?!"

"Kiều cảnh quan nói ——"

"Được rồi cô không cần phải nói, " Cận Ngữ Ca phản ứng mâu thuẫn lập tức ngắt lời cô, sắc mặt nháy mắt trở nên rất kém, hô hấp dồn dập, ánh mắt hỗn loạn, môi và cằm đều bắt đầu run run, cực kỳ hiếm thấy thái độ thất thố như vậy.

Cô biết, Kiều Hiểu Kiều là vì bảo vệ Cận Ân Thái. Nhưng dù nguyên nhân gì, những lời này từ chính miệng Kiều Hiểu Kiều nói ra, đối với cô lực sát thương quá lớn. Cô hao tâm tổn sức bảo vệ cô ấy, bảo toàn chuyện tình này, kết quả sơ sẩy 1 chút là Kiều Hiểu Kiều dễ dàng nói ra câu đau khổ cả đời.

Miễn cưỡng cười cười, giọng Cận Ngữ Ca phát run,

"Ừm, cô ấy ... Chính là như vậy, cô không thể nào nghĩ đến...Khi nào thì gây rắc rối với cô, lúc mới bắt đầu, tôi dường như cũng bị cô ấy làm cho giận đến phát điên.."

Lời nói ra, như giải thích với Tùy Hân, nhưng lại có vẻ là 1 người phụ nữ hạnh phúc đang phàn nàn với người ngoài về người yêu của mình, nhưng trạng thái bây giờ của Cận Ngữ Ca nhìn không ra đáng đang vui về hạnh phúc.

Tùy Hân bình tĩnh, nhìn Cận Ngữ Ca, giọng điệu hơi khinh thường,

"Cô cảnh sát đó, có cái gì tốt?"

Ngữ Ca không mở mắt, bùng ly cà phê trước mặt uống một ngụm, tranh thủ điều chỉnh cảm xúc, bình tĩnh lại một chút. Tươi cười, giọng cười rõ ràng trên mức bình tĩnh 1 chút,

"Có thể nói ra được điều tốt thì cũng chỉ là những biểu hiện bên ngoài. Mặc kệ cô ấy tốt hay xấu, tôi không lựa chọn ai khác."

"Ngữ Ca, tôi cảm thấy được..."

"Được rồi, hôm nay cứ như vậy đi." Cận Ngữ Ca lại một lần nữa ngắt lời cô, "Có chuyện, hôm khác chúng ta lại nói. Thật ngại, tôi sẽ cho tài xế đưa cô về. Tôi đi trước."

Liên tục nói, Cận Ngữ Ca như muốn thoát khỏi ngay lập tức, cầm túi xách lên và nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Ánh mắt Tùy Hân vẫn nhìn theo Cận Ngữ Ca, cho đến khi cô băng qua đường cái đi vào tòa nhà Cận thị, nhếch môi không cười, lắc đầu, tiếp tục nhắm nháp thức ăn ngon của mình.

Trở lại văn phòng, Cận Ngữ Ca đóng sầm cửa, ném túi xách, hai tay chống trên bàn làm việc, cắn chặt răng, hít thật sâu, cố gắng bình phục cảm xúc, nhưng tức giận và oán hận không thể kiềm nén được. Nhìn trên mặt bàn được sắp xếp ngăn nắp, con giận nổi lên, vung tay gạt mạnh, tất cả giấy tờ, hồ sơ và máy tính trên bàn, toàn bộ đều bị hất xuống đất.

Ở bên ngoài, thư ký nghe thấy tiếng động trong phòng, tuy rằng khiếp sợ, nhưng lo lắng Cận Ngữ Ca có chuyện gì, đẩy cửa đi vào. Không đợi cô mở miệng, Cận Ngữ Ca quát lớn,

"Đi ra ngoài!!"

"Cận tổng..." Tiểu thư ký hoảng sợ, Cận Ngữ Ca bình thường tuy lãnh đạm nhưng chưa bao giờ lớn tiếng với cấp dưới, chứ đừng nói chi đến đập bẻ đồ, trạng thái này là lần đầu xuất hiện.

"Cút đi!!" Ngữ Ca hoàn toàn tức giận, đưa lưng về phía cô, quát lớn.

Thư ký không dám nhiều lời, nhanh chóng chạy ra ngoài. Còn lại một mình Cận Ngữ Ca trong phòng, rầu rĩ cúi đầu, không nói lời nào.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hôm sau trên tạp chí xuất hiện tin lá cải Cận Ngữ Ca cùng Tùy Hân không màn đau chân, cùng nhau ra ngoài uống cà phê.

Tại phòng làm việc tổ trọng án 3, Hoắc Bân xem xong nổi giận đùng đùng, cầm ngang tạp chí trong tay xé 2,3 mảnh rồi dùng sức ném vào sọt rác,

"Tiền nhân trồng cây hậu nhân hái trái, fuck!!"

Vệ Kiến Đông nằm trên ghế salon nghiêng mặt nhìn hần,

"Aizz! Tôi còn chưa xem! Tạp chí mới mua ahhh!"

"Xem xem! Xem cái đầu anh! !"

"Đội trưởng không phải đã lâu rồi không gặp, xem cái gì a?"

Lưu Trung Bảo ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Bân, "Hôm qua, không phải cậu đi tìm tiểu Kiều sao? Thế nào?"

"Không gặp ." Hoắc Bân vuốt râu trên cằm,

"Di động vẫn không mở, gõ cửa không ai nghe. Tôi không dám đi đến chỗ ba mẹ cô ấy hỏi thăm, lỡ cô ấy không đem chuyện bị phạt nói với gia đình, tôi đi không phải bại lộ ra sao?"

"Đội trưởng lần này làm sao vậy? Có ý kiến gì thì gửi báo cáo, sao lại trốn tránh như vậy?"

Vệ Kiến Đông than thở, "Dù sao Vương mập mập cũng không phải cố tình xử phạt cô ấy, chỉ là 1 cách ngăn chặn miệng người ngoài thôi."

"Aizz!" Lưu Trung Bảo thở dài, "Tiểu Kiều chưa trải qua thiệt thòi dạng này, lần trước tạm thời cách chức, cô ấy đã cảm thấy đủ xấu hổ, lại thêm lần này thì chịu làm sao nổi ."

"Người bây giờ ah, đều là chó điên cắn trả, Nếu Đội trưởng mặc kệ cô phóng viên kia sống chết ra sao, cam đoan hôm nay không có chuyện này."

Võ Khoan lật tờ báo, cũng không ngẩng đầu lên.

"Chính là, té gãy chân cùng nường lên trời, cái nào nghiêm trọng hơn hả? Cậu nghĩ coi hôm đó trên mặt Đội trưởng nguyên cái băng gạc, nếu không vì cứu cô ấy, đã sớm thoát được."

"Kết quả còn bị trách cứ. Kêu ai có thể bình tĩnh a? Quân lệnh không thể không nghe theo, cứu cô ấy còn trách Đội trưởng của chúng ta."

Đại Vĩ vừa lên mạng xem đồ dùng trẻ con vừa than thở. Lần này toàn bộ nhân viên trong tổ trọng án số 3 đều đang nằm ở tổ chờ lệnh.

"Bây giờ không phải tất cả chúng ta đều vô sự sao, Đội trưởng trước kia cũng không như vậy."

"Quên đi, tiểu Kiều tâm tình không tốt, chúng ta thông cảm chút đi. Đợi vài ngày nữa xem sao."

Lưu Trung Bảo lên tiếng giảng hòa, tạm thời trấn an F4. Trong lòng lăm lăm, lần này Kiều Hiểu Kiều về bằng đường nào đây?

Hoan Nhan bắt Âu Dương đi tranh phong diệp quốc gia, xử lý vết sẹo khó coi trên mặt cô. Hiệu quả tuy chưa thực vừa lòng, ít nhất cũng không khó coi như trước. Mong nhớ gia đình, liền vội vàng trở về. Vậy mà trở về phát hiện Cận Ngữ Ca và Kiều Hiểu Kiều không những không tiến triển thêm gì mà còn gay gắt hơn, cô ba nhủu mày chặc lưỡi cân nhắc một hồi, phái Âu Dương đi tìm hiểu tin tức.

Cận Ngữ Ca vì Kiều Hiểu Kiều ăn không ngon ngủ không yên, Hoan Nhan sợ cô sinh bệnh liền đem cô ra ngoài thay đổi tâm tình. Vậy mà mới vừa ngồi một lúc, Cận Ngữ Ca còn chưa nói được mấy câu, Tùy Hân như oan hồn xuất hiện .

Chân của cô ấy đã đi cà nhắc cà nhắc được, tâm tình mới nhìn cũng sáng lạn như ánh mặt trời, cười chào hỏi Cận Ngữ Ca. Bây giờ Cận Ngữ Ca đối với cô ấy hoàn toàn vô cảm, tuy chưa tới mức thấy phiền hoặc là đáng ghét, trở lại gương mặt giả tạo trước đây, đáp khách sáo.

Bên ngoài thời tiết rất nóng, Cận Ngữ Ca mang đôi giày cao chính phân màu be, làm lộ ra mắt cá chân trắng nõn, nhỏ nhắn xinh xắn, ngồi trên ghế salon đoan đoan chính chính. Ánh mắt Tùy Hân lơ đãng đảo qua, đối với Cận Ngữ Ca hoàn toàn không quan tâm, còn vui vẻ nhiệt tình chào hỏi Hoan Nhan. Cận Hoan Nhan vốn muốn thân thiết với chị mình, thấy có người đến, buông chân ngồi thẳng, vừa trò chuyện với Tùy Hân, vừa quan sát phản ứng của chị mình.

Cận Ngữ Ca không giống với lần trước bức thiết Tùy Hân để biết chuyện gì xảy ra, biểu hiện vô cùng lãnh đạm, dường như cũng không nhìn cô. Tùy Hân hàn huyên vài câu, Hoan Nhan đều ha ha đáp lại, ngay cả mí mắt cũng không thể nào nâng lên. Tùy Hân cầm ly nước đá lên uống một ngụm,

"Ngữ Ca, tôi tới tìm cô là muốn nói rõ ràng chuyện lần trước."

Cận Ngữ Ca nhìn về phía bên kia, "Không cần, chuyện của chúng tôi chính tôi sẽ giải quyết."

"Cô không thấy rằng, cô nên dời tầm mắt từ chỗ hạn hẹp phóng ra nơi rộng lớn hơn sao?"

Ngữ Ca nhìn về phía cô, im lặng không nói, cô ba cong cong khóe miệng cười mà như không cười, vẻ mặt vui vẻ xem kịch.

"Trên thế giới không phải chỉ có một Kiều Hiểu Kiều, cảm tình cũng không phải một màu , không cần phải ... Lãng phí toàn bộ cho một người không xứng đáng. Có lẽ, cô bước lên một bước sẽ phát hiện, thật ra, cô ấy không tốt như trong lòng cô nghĩ."

Cách Tùy Hân nói chuyện mang phong cách tạp chí trữ tình, đặc biệt phù hợp với bản thân cô. Cận Ngừ Ca vẫn duy trì phong thái như cũ, không hề có ý đáp lại. Hoan Nhan nở nụ cười, chớp chớp mắt, đã thấy Âu Dương không biết từ khi nào thì đã đến đây, đứng ở phía sau lưng Tùy Hân, cúi đầu nhìn chăm chăm cô ấy.

Về mặt Âu Dương Thông rất ít khi nghiêm túc, hiển nhiên cô đã nghe hết tất cả những gì Tùy Hân nói. Đôi mắt nổi lên 1 ánh nhìn tàn nhẫn, cả Hoan Nhan nhìn thấy cũng sửng sốt.

"Tùy phóng viên, cô thương thiên hại lý, không sợ bị sét đánh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Âm Ỉ

Nghe câu đó, ánh mắt Cận Ngừ Ca nâng lên, nhìn thẳng mặt Âu Dương Thông.

Hiển nhiên Tùy Hân không nghĩ tới có người đứng sau lưng mình, thỉnh thoảng lên tiếng làm cô giật bắn mình. Quay đầu lại, Âu Dương Thông nhìn thấy cô đang hơi run sợ.

Nhưng mà, kinh nghiệm nhiều năm rèn luyện cho cô năng lực mắt không đổi sắc. Ánh mắt từ từ mở ra, giống như tự hỏi, chậm rãi mở miệng,

"Người này là —— "

Âu Dương Thông nghiêm mặt lạnh lùng, không đáp lời cô, căn bản không đem cô để vào mắt. Chỉ nhìn thẳng ánh mắt Cận Ngừ Ca, giọng trầm thấp,

"Hiếu Kiều, thực sự xảy ra chuyện."

Ánh mắt Cận Ngừ Ca chợt sắc bén, tin tức này nghiêm chứng điều cô lo lắng từ trước đến nay, nhưng lại không nghĩ được gặp chuyện không may là tới mức nào. Cái loại khủng hoảng mơ hồ làm cho cô mím môi không nói gì, nhìn chăm chăm Âu Dương, chờ câu tiếp theo.

Hoan Nhan về mặt cũng ngưng trọng, từ trước đến nay Âu Dương luôn lười biếng chuyện gì cũng không để tâm, cô nghiêm túc như vậy, chuyện đó hiển nhiên không thể nào lạc quan .

"Tin tức bên Cục Công an nói cô ấy bị xử phạt, sau này không đi làm nữa, tất cả mọi người đều nghĩ cô ấy đang giận lẫy. Tôi nghĩ muốn cùng cô ấy tâm sự, nhưng mà, di động không ai bắt, đi đến chỗ cô ấy cũng không ai mở cửa."

Tình huống này cùng báo cáo của vệ sĩ hoàn toàn giống nhau, Cận Ngừ Ca sớm biết, cho nên không phát biểu ý kiến. Tùy Hân lại mở miệng ,

"Có lẽ cô ấy chính là —— "

"Câm miệng! !"

Cận Ngừ Ca cắt lời, lần đầu tiên dùng loại thái độ này, một chút tình cảm cũng không lưu, giọng điệu sắc bén khác thường.

Âu Dương ngừng một chút, mới lại nói tiếp,

"Chính là cô ấy rõ ràng ở nhà, tôi ở ngoài cửa nghe thấy di động vang lên. Cho nên, tôi liền mở cửa đi vào."

Đây cũng không phải trọng điểm, chị em Ngừ Ca đều không có chen vào, trong không khí có một chút khàn trương. Sắc mặt Tùy Hân trở nên âm trầm, ánh mắt lóe lên vẻ bất định.

"Cô ấy ở nhà, nhưng không nghe điện thoại, cũng không có đang ngủ. Tự mình mở cửa đi vào, cô ấy một chút phản ứng cũng không có. Cho đến khi tôi đứng trước mặt cô ấy, cô ấy mới phát hiện ra tôi, còn giống như hoảng sợ..."

Nói tới đây, Âu Dương ngừng lại. Cận Ngừ Ca sắc mặt trở nên trắng bệch, tay đặt trên đầu gối, kiềm chế không được hơi hơi phát run. Xem như cô ấy thông minh, Âu Dương nói tới đây, cũng hiểu được là chuyện gì đã xảy ra . Nhưng trong lòng vẫn nuôi 1 tia hi vọng, làm cho cô vẫn im lặng như cũ, đợi người khác tuyên án kết.

Âu Dương nghĩ đến cô sẽ tự mình nói ra kết luận, nhưng Cận Ngừ Ca lại nhìn chăm chăm vào cô. Trầm ngâm lại trầm ngâm, vẫn là nhẫn tâm mở miệng ,

"Khi phát tiếng nổ... thánh lực Hiếu Kiều, bị hủy..."

Cận Ngữ Ca phóng người lên, đôi mắt mở to như vẫn không tin nhìn chằm chằm Âu Dương. Âu Dương không mở mắt, môi run run, không cần phải nhiều lời nữa.

Hít thở từ từ trở nên dồn dập, Cận Ngữ Ca ngáp ngừng một lát, xoay người cầm túi xách nhanh chóng đi ra bên ngoài. Hoan Nhan sắc mặt trầm trọng đuổi theo. Âu Dương đứng tại chỗ liếc Tùy Hân, nhếch môi cười lạnh,

"Tùy phóng viên, Hiểu Kiều thánh lực bị thương, đêm đó cô đã biết phải không?"

Tùy Hân đối với người có thân phận không rõ này nhưng lại mang theo một cỗ hơi thở dễ làm người khác khiếp sợ. Khẩu khí hàm hồ không chừng mực,

"Tôi cũng chưa có xác định, làm sao dám nói lung tung, tiếp đó —— "

"Hiểu Kiều là vì cứu cô mà bị thương, mà trái lại cô đi trách cứ cô ấy, Cận Ngữ Ca nếu biết được —— "

Âu Dương cũng không nói gì nữa, bên môi cười lạnh lộ ý hiển nhiên.

"Tự giải quyết cho tốt đi." Gắn ra vài từ, liền xoay người chạy ra ngoài đuổi theo. Để lại 1 mình Tùy Hân, sắc mặt cũng cứng đờ, rốt cục ánh mắt bối rối cũng hiện trên mặt cô.

Trên đường đi ai cũng không nói gì, Cận Ngữ Ca xiết chặt tay, gương mặt trắng bệch. Cô không dám mở miệng hỏi Âu Dương gì hết, lúc này đây cô chỉ muốn gặp Kiều Hiểu Kiều.

Hoan Nhan thỉnh thoảng nhìn chị mình, quan sát cảm xúc của cô. Không rõ tình huống lại không thể nói cái gì, chỉ biết im lặng. Âu Dương phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ xe, trong tay chơi đùa với 1 vật bằng kim loại, như để tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Dừng xe dưới nhà Hiểu Kiều, vừa lúc có nam thanh niên muốn vào cửa. Bình thường Cận Ngữ Ca cực ít tiếp xúc thân thể với người lạ, nhưng lúc này đây cô dường như muốn đẩy hắn ra để bước nhanh lên lầu. Tên thanh niên kia định phát hỏa, thấy đám người Ngữ Ca, há miệng thở dốc, một tiếng cũng không phát ra.

Đến trước cửa, Cận Ngữ Ca đưa tay nắm cánh cửa, tiếng "Thùng thùng" vang vọng khắp lầu. Hoan Nhan theo sau nhanh chóng ngăn cô,

"Chị hai! Đừng như vậy, chị bình tĩnh một chút."

Cận Ngữ Ca thở dồn dập, mắt nhìn đăm đăm, hốc mắt đỏ bừng. Hít sâu một hơi, khàn giọng mở miệng,

"Âu Dương, phiền cô mở cửa."

Âu Dương Thông nhìn cô, thở dài, vật kim loại trong tay gắn vào ổ khóa, đùa nghịch vài cái, cánh cửa liền mở. Cận Ngữ Ca một chút cũng không dừng lại, cánh cửa vừa mở lập tức đi vào.

Trong phòng khách, TV đang mở, ánh sáng đầu đĩa kế bên đang nhấp nháy, trên màn hình một cô gái há miệng khoa trương làm động tác phát âm, bên cạnh xuất hiện vài chữ —— dạy khẩu ngữ. Hiểu Kiều ngồi trên ghế sofa đưa lưng về phía cửa, cong lưng, cánh tay đặt trên đầu gối, chăm chú nhìn màn hình.

Trông thấy bóng dáng kia, Cận Ngữ Ca mới dừng lại động tác. Đứng ở phía sau Kiều Hiểu Kiều, gất gao nhìn thẳng cô.

Hoan Nhan muốn theo vào, Âu Dương Thông đưa tay ngăn cô lại, nhướn mày, lắc lắc đầu. Cô ba hơi không tình nguyện, nhưng mà cũng biết không thích hợp có người ngoài ở đây, nhìn lại chị mình và Hiểu Kiều, bủn rủn, cực kỳ không tình nguyện để Âu Dương nắm tay kéo đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Hiểu Kiều đối với những gì xảy ra sau lưng hoàn toàn không biết gì cả, cô đang cố gắng nhìn hình dáng miệng của cô gái trên TV để biết cuối cùng là đang nói cái gì. Cận Ngữ Ca từ từ từng bước từng bước một tới gần, càng gần càng đau lòng, phía dưới áo thun mỏng manh mùa hè, xương sống lưng Kiều Hiểu Kiều lộ ra, hình ảnh này như sát muối vào mắt cô.

Kiều Hiểu Kiều bối rối cau mày, cầm remote trong tay bấm xem lại. Cho đến khi Cận Ngữ Ca ngồi bên cạnh, cô mới phát hiện có người vào nhà. Nghiêng đầu kinh ngạc, nhìn Cận Ngữ Ca, sưng sờ ngẩn ngơ.

Tóc hơi dài, hai má hóp lại. Ngữ Ca nhìn ánh mắt của cô hỗn loạn phức tạp, hỗn hợp oán giận, thương tiếc, tương tư, đau buồn tựa như khiến cô đứng không vững. Nước mắt lưng tròng, nắm chặt tay để không run rẩy.

Lúc đang nhìn nhau, Kiều Hiểu Kiều trở mặt một hồi, nhẹ nhàng thở dài, cau mày, nghiêng mặt giọng điệu bất lực,

"Cái này khó học a..."

Cảm xúc dồn nén bấy giờ của Cận Ngữ Ca bị câu nói này thổi bay đi hết, cắn răng gượng tay lên, nhào người đổ ập về phía trước

Ánh mắt Hiểu Kiều sợ hãi, bản năng đưa tay chặn lại. Cận Ngữ Ca cũng không tha, đuổi theo đến cùng, động tác kịch liệt, nước mắt lăn dài cũng không ngăn được. . Buộc Hiểu Kiều đứng dậy, từng bước một lui về phía sau trốn. Ngữ Ca vẫn như cũ không buông tha cô, từng bước ép sát, rốt cục bức cô

đến góc tường, không chỗ trốn thoát, ôm đầu gối xồm xuống, phát ra tiếng khóc nức nở.

Ngữ Ca ngừng tay, đứng trước Hiểu Kiều, theo tiếng khóc của cô, nước mắt cũng không ngừng tuôn rơi. Run run bờ vai, kiềm nén nức nở, Ngữ Ca nửa quỳ, đôi tay nắm chặt mái tóc quăn quen thuộc, bắt buộc Hiểu Kiều ngẩng đầu, tới gần mặt của cô, biểu cảm hận đến nghiêng răng nghiêng lợi,

"Kiều Hiểu Kiều, đề em đau khổ cả đời đối với Kiều tốt ở đâu? Há?"

Kiều Hiểu Kiều ngửa đầu tựa vào tường, nước mắt ràn rụa, nức nở, cổ họng mơ hồ không rõ,

"Ngữ Ca, tôi nghe không được... Tôi nghe không được..."

"Nghe không được thì không cần em? Phải không? ! Kiều Hiểu Kiều, có phải muốn em moi tìm ra Kiều mới hiểu phải không ? Há? !"

Cận Ngữ Ca tiếng nói khàn khàn, đột nhiên kích thích cùng cảm xúc không khống chế được, làm cho cô khó có thể duy trì trạng thái chững chạc thường ngày. Cô hao hết tâm tư để giang cánh bảo hộ người trước mắt mình, trăm mưu ngàn kế, tính sai 1 bước để có kết quả thế này, đến cuối cùng cô ấy cũng bị tổn thương.

Kiều Hiểu Kiều nhìn cô từ từ lắc đầu, giọng khàn khàn nghẹn ngào như cô,

"Ngữ Ca đừng nói... Tôi không nghe được... Bác sĩ nói, sau 1 thời gian sẽ được, nhưng lâu như vậy, tôi vẫn không nghe được... Em, em biết không? Lúc bọn họ xử phạt tôi, tôi còn đang cười... Tôi không biết bọn họ nói cái gì... Ngữ Ca..."

Nước mắt dàn dụa hai má, chảy xuống cằm. Ánh mắt Kiều Hiểu Kiều vốn mạnh mẽ và sắc nét, nhưng bây giờ cũng trở nên mong manh dễ bị tổn thương. Nơi cổ họng khốc thủt làm tan nát trái tim Ngữ Ca, hơi thở run rẩy co giật không ổn định. Cận Ngữ Ca bắt đầu hối hận áp bức Kiều Hiểu Kiều, cuống quýt ngửa đầu, chớp mắt để ngăn dòng lệ, ổn định tâm tình của mình. Vươn tay ôm Hiểu Kiều vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về sống lưng, trấn an cảm xúc của cô.

Kiều Hiểu Kiều gục đầu trên vai Ngữ Ca, khóc vui vẻ. Nhìn thật lâu thật lâu, sợ hãi cùng tuyệt vọng tới mức cô gần như sụp đổ. Không dám nói buông tay, chưa từng có nghĩ tới kết quả đó, cô luôn luôn nghĩ rằng vượt qua những thăng trầm, luôn luôn có được kết quả mong muốn. Chính là đột nhiên tai họa bất ngờ hủy diệt niềm tin, cô bắt đầu lo sợ, nghi hoặc, cùng dao động, nếu không phải Ngữ Ca đến, cô thật không biết làm sao đối mặt với cô ấy.

Lúc Cận Ngữ Ca trở lại nhà mình trời đã khuya, từ khi lái xe, cô thủy chung kéo tay Hiểu Kiều qua, 10 ngón đan vào nhau, nắm thật chặt. Thăng 1 đường vào tòa nhà, lên tới tầng 19. Hiểu Kiều rất im lặng, cúi đầu không nói lời nào, nhưng mà thỉnh thoảng sẽ nghiêng đầu nhìn Ngữ Ca. Khi cửa thang máy mở ra, Hiểu Kiều buông tay ra chỉ muốn cho Ngữ Ca lấy chìa khóa mở cửa, Cận Ngữ Ca cũng không đồng ý, vẫn nắm tay cô, dùng bàn tay còn lại mở túi xách.

Hiểu Kiều nhìn cô ngây ngốc, rất tự nhiên vươn bàn tay trống trải của mình, giúp cô giữ túi xách, để cô mở khóa kéo tìm chìa khóa, hai người phối hợp thật giống như động tác một người. Cận Ngữ Ca đột nhiên dừng lại, buông vật đang cầm trong tay ra, vươn tay ôm lấy Hiểu Kiều.

Đôi tay gắt gao siết chặt, dùng mặt vuốt ve cổ và sườn mặt của Hiểu Kiều, hơi thở cùng xúc cảm như vậy làm cho Cận Ngữ Ca dù thế nào cũng không muốn buông ra. Hiểu Kiều hơi ngạc nhiên, ngăn người từ từ nâng cánh tay lên, thử thăm dò, ôm lấy người trong lòng.

Một cái ôm đã lâu, ngay tại nơi quen thuộc, im lặng dầy dụa thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Xót Xa

Khi Kiều Hiểu Kiều tỉnh dậy, trong đầu hơi hỗn loạn, ngáp ngừng 1 lúc mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Rèm cửa sổ hơi mở, ánh nắng mặt trời chói rọi vào, có lẽ nắng rất gắt. Trên chiếc giường lớn mềm mại, nồng nặc hương khí của cơ thể Cận Ngữ Ca, Hiểu Kiều vui mặt vào gối hít thật sâu, người đủ mới lưu luyến rồi giường.

Mang dép lê đi ra, không ngờ Cận Ngữ Ca vẫn còn ở nhà. Nghiêng người đứng trước cửa sổ, nhìn bên ngoài gọi điện thoại. Hiểu Kiều đứng trong phòng khách, vô thanh vô tức nhìn cô.

Nghe thấy tiếng động, Ngữ Ca quay đầu lại, thấy Hiểu Kiều. Đầu tiên tươi cười ngụ ý cuộc trò chuyện rất nhanh kết thúc, đồng thời đi đến bên cạnh. Thật tự nhiên vòng tay ôm cổ và hôn ở môi cô. Hiểu Kiều nháy mắt mấy cái, cũng nhột nhột cười rộ lên. Ngữ Ca đưa tay vuốt tóc cô, nói từng chữ một,

"Ngủ ~ ~ ngon ~ không?"

Khẩu hình tuy hơi khoa trương 1 chút nhưng lại không có chút nào không tự nhiên, Cận Ngữ Ca nhoen mỉm cười ảm áp, nhẹ nhàng, sáng mắt trong suốt,

trần đầy dẫy dàng. Mà hình như Kiều Hiểu Kiều học tập cũng có thành quả, câu đơn giản như vậy, cô có thể hiểu được. Trước gạt đầu hai cái, sau đó, đưa tay chỉ cánh cửa nhà vệ sinh, ngụ ý muốn đi rửa mặt.

Ngữ Ca trở mặt, từ từ buông tay. Hiểu Kiều xoay người rời đi, cô nhìn bóng dáng như vậy, khẽ cau mày, như có điều suy nghĩ.

Đợi cho đến khi mái tóc Hiểu Kiều ương ướt, sáng khoái mát mẻ đi ra, Cận Ngữ Ca đã điều chỉnh xong vẻ mặt nghi hoặc vừa rồi. Kéo cô cùng vào nhà ăn, nhìn Hiểu Kiều ăn điềm tâm.

Động tác Kiều Hiểu Kiều có chút chậm chạp, từ từ lấy bánh mì, trét bơ. Mỗi một động tác, đều giương mắt nhìn Ngữ Ca. Sau khi chuẩn bị xong, cô thật cẩn thận cắn 1 miếng, do dự dùng ngón trỏ và ngón giữa khẽ gõ 1 đường xuống bàn, sau đó biểu hiện nghi ngờ nhìn Ngữ Ca.

Ngữ Ca hiểu được ý của cô, đây là hỏi tại sao cô không đến công ty. Cách biểu đạt kiểu này của Kiều Hiểu Kiều thực sự làm lòng cô không thoải mái. Nhưng mà, niềm vui sướng thỏa mãn vừa hồi phục vẫn chưa phai nhạt, động tác của Hiểu Kiều tạm thời ngừng lại, Ngữ Ca vẫn cười cười, giờ tay chỉ chỉ Hiểu Kiều, ngụ ý muốn ở cạnh cô.

Kiều Hiểu Kiều không phản ứng gì, vẻ mặt sững sờ, cũng không biết nhìn có hiểu không, cúi đầu chuyên tâm ăn. Ngữ Ca bưng ly sữa qua cho cô, nhìn cô rất im lặng ăn xong bữa sáng.

Trong 1 buổi sáng làm việc như những ngày trong tuần, dưới ánh mặt trời tươi đẹp, Kiều Hiểu Kiều đang đứng giữa phòng khách, biểu hiện có chút mờ mịt. Trên bàn làm việc của Cận Ngữ Ca bày rất nhiều hồ sơ, tư liệu, máy tính cũng đang mở, hiển nhiên là đang trong trạng thái làm việc. Khi đang làm việc thì không thể quấy rầy, đây là nguyên tắc Kiều Hiểu Kiều đã biết từ vài năm trước. Nhưng mà, cô nên làm gì bây giờ?

Cận Ngữ Ca mở tủ sách, lấy ra 1 quyển bìa trắng trong, bên trong là 1 tập kí họa, kéo Hiểu Kiều đến ngồi trên ghế sofa, mở bút, bắt đầu thoăn thoắt viết.

Bàn tay Ngữ Ca tinh tế, thon gọn mềm mại, không phải là loại thon dài lộ ra những khớp xương gồ ghề, cũng không phải loại đầy đặn thịt, mà là 1 bàn tay xinh đẹp thẳng thớm, cây bút da trong tay uyển chuyển thanh thoát, chữ viết cũng rất đẹp.

Kiều hoàn toàn nghe không được sao?

Kiều Hiểu Kiều nhìn những từ này, lại nhìn Ngữ Ca, nhẹ nhàng gạt đầu. Ngữ Ca biết rằng hỏi trắng trợn như vậy sẽ khiến cô không vui, nhưng vấn đề này sớm hay muộn cũng phải giải quyết. Nhất là lỗi tai của cô, phải biết rõ ràng, mới có thể có kế hoạch làm gì tiếp theo. Nhưng mà nhìn thấy 1 tia đau thương thoáng lên trong mắt Hiểu Kiều vẫn khiến cô nhói đau, Ngữ Ca vươn cánh tay vòng qua ôm cổ Hiểu Kiều, nhẹ nhàng hôn gò má của cô.

Hiểu Kiều miễn cưỡng mỉm cười, tỏ vẻ bản thân không có việc gì, chỉ chỉ vào quyển tập để Ngữ Ca tiếp tục. Ngữ Ca cúi đầu lại viết một câu,

Có muốn dùng máy trợ thính?

Hiểu Kiều trong nháy mắt, nhìn Ngữ Ca, lắc lắc đầu.

Ngữ Ca vốn tưởng rằng cô sẽ nói toàn bộ tình huống, nhưng sau khi lắc đầu, Kiều Hiểu Kiều không có động tĩnh gì, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm vào quyển tập trong tay của Ngữ Ca, không nói câu gì tiếp theo. Ngữ Ca suy nghĩ một chút, tiếp tục viết,

Bác sĩ nói như thế nào?

Với câu hỏi mở như vậy, Kiều Hiểu Kiều không thể dùng gạt đầu hoặc là lắc đầu để trả lời, lần đầu tiên cô có chút co quắp, ánh mắt lúc ẩn lúc hiện bi quan, sau đó, vươn tay muốn lấy quyển vở trong tay Ngữ Ca.

Cận Ngữ Ca rất nhanh tay giấu sang bên cạnh, mở to hai mắt nhìn Hiểu Kiều, ý này không nói cũng hiểu: Kiều muốn làm gì?

Kiều Hiểu Kiều càng co quắp hơn, ngượng ngừng rút tay về, hơi mở mắt cũng không dám nhìn trực diện Ngữ Ca. Nuốt 1 hơi, mới do dự từ từ mở miệng,

"Bác sĩ... Bác sĩ nói, có thể là tạm thời ... Cũng, cũng có thể là mãi mãi ... Phải đợi... Từ từ xem..."

Đây là cái kiểu chẩn đoán bệnh gì vậy? Cận Ngữ Ca dường như xúc động muốn mắng chửi. Giọng Kiều Hiểu Kiều nói chuyện không có ý áp rất thấp, trước mỗi một câu biểu đạt, cô đều phải suy nghĩ thật kỹ. Sáng nay, Ngữ Ca đã tìm hiểu 1 số tư liệu liên quan đến việc mất thính giác, cô phát hiện Kiều Hiểu Kiều tuy rằng biểu đạt chưa có vấn đề gì, nhưng rõ ràng đã bắt đầu xuất hiện churóng ngại ngôn ngữ.

Ngữ Ca không muốn truy cứu vấn đề này, mà là theo lời mới nói tiếp tục hỏi,

Người khác biết không?

"Tôi nói với mẹ... Nói bác sĩ nói, là tạm thời ... , người khác... Cũng không biết..."

Cận Ngữ Ca gạt đầu, đóng quyển tập lại, không hề hỏi tiếp. Nhiều năm sống chung, không ai so với cô hiểu rõ hơn, mặc kệ Kiều Hiểu Kiều đêm đó tức giận, rồi thêm mấy ngày nay trốn tránh, đều là bởi vì sợ hãi mất thính giác. Như vậy một người vốn rất mạnh mẽ, từ sợ hãi dần dần chuyển thành tuyệt vọng, rồi bắt đầu thừa nhận sự thật, cảm giác này người khác không thể tưởng tượng được.

Ngữ Ca ở nhà với Hiểu Kiều vài ngày, chuyện của công ty có thể hủy bỏ thì hủy bỏ, không thể hủy bỏ thì dùng điện thoại và internet xử lý. Trải qua phong ba lần trước, ban giám đốc mượn cơ hội tiến hành điều chỉnh, bây giờ rất khó để áp chế Cận Ngữ Ca, cơ bản là lúc này vâng lời hơn trước.

Lợi dụng trong khoảng thời gian này, mang Hiểu Kiều đi bệnh viện, Ngữ Ca vẫn muốn nghe tiếng nói của các bác sĩ chuyên môn. Cho đến khi nghe bác sĩ kiểm tra cho Hiểu Kiều, Ngữ Ca mới hiểu được, người ta nói với Kiều Hiểu Kiều cách 3 ngày phải lại đây kiểm tra tổn thương, kiểm tra vài lần mới có thể phán đoán mức độ tổn thương. Vì cô vẫn chưa nghe được, lại không muốn nghe bác sĩ tuyên bố tin dữ, cho nên rõ ràng không muốn quay lại bệnh viện. Cận Ngữ Ca tức giận muốn mắng cô nhưng không nỡ, đành phải nhẫn nại, để Hiểu Kiều làm kiểm tra một lần nữa.

Việc kiểm tra hoàn tất, bác sĩ tỏ vẻ không có nhiều lạc quan, nhưng cũng không có nói là hoàn toàn không thể khôi phục, Cận Ngữ Ca rất nghiêm túc nghe ông chẩn đoán bệnh, trong lòng tự đưa ra kết luận: bác sĩ này không đáng tin cậy.

Đổi một bệnh viện khác, lại tiến hành kiểm tra một lần nữa, Cận Ngữ Ca đem hai kết quả kiểm tra cho bạn bè trong giới y học, nhờ họ cho 1 kết luận chính xác.

Thời gian còn lại, hai người liền rảnh rỗi, nhàn nhạ ở trong nhà. Hiểu Kiều ngoại trừ ngủ chính là đọc sách, Cận Ngữ Ca nghe vài cuộc điện thoại, nhận rồi gửi 1 vài email, sau đó hai người ra ngoài cùng đi ăn, cũng không có chuyện gì khác để làm. Qua vài ngày, Ngữ Ca phải vào công ty, Hiểu Kiều thật ra không có gì, buổi sáng khi Cận Ngữ Ca đi cô còn đang ngủ, khi cô hơi tỉnh, liền hôn cô tạm biệt, sau khi Ngữ Ca ra khỏi cửa, cô lại tiếp tục ngủ.

Công việc tồn trữ không ít, Cận Ngữ Ca họp, ký tên, thị sát công trường, bận rộn suốt cả buổi sáng. Từ sớm đã dặn thư ký không cần đặt cơm, khi tới giờ nghỉ trưa, cô lập tức vào thang máy xuống thẳng bãi đỗ xe, đi đến Vạn Giang.

Gọi hai chén soup, một tô cháo, mấy món ăn tinh xảo, Đầu bếp Vạn Giang nghe bà chủ đến liền tự mình chuẩn bị, trở hết tài năng làm ra những món ăn đặc trưng. Cẩm lý hộp ăn trưa son mài tinh xảo, lòng Ngữ Ca tràn đầy vui sướng, chạy về nhà để cho người ăn.

Cửa mở, Cận Ngữ Ca bị kích động đến sững sờ.

Kiều Hiểu Kiều trên ghế sofa trong phòng khách, bàng hoàng nhìn thẳng TV đã tắt, sách cũng ném ở một bên, Hiểu Kiều cong lưng, ánh mắt hư không nhìn về phía trước, trên mặt là một mảnh mờ mịt. Mấy ngày nay, về mặt cô luôn lộ vẻ mất mát, hoang mang. Mặc kệ đang làm cái gì, cô luôn trong khoảng không vô định thất thần. Không có việc gì, không biết làm gì, không phải vạn phần bất đắc dĩ cũng không mở miệng nói chuyện, cùng với Kiều Hiểu Kiều trước kia, như hai người hoàn toàn khác nhau.

Cận Ngữ Ca nhìn khắp xung quanh mà đau lòng xót xa, bụng thức ăn trong tay, tiến đến gần. Ngồi trên tay vịn ghế sofa, kéo Hiểu Kiều vào lòng, cầm Ngữ Ca đặt trên đầu Hiểu Kiều. Cử chỉ vô cùng thân thiết này trước kia rất ít, nhưng bây giờ lại có thể thay thế ngôn ngữ biểu đạt tình cảm trong lòng. Cận Ngữ Ca không hề từ bỏ, cơ hội gì cũng không buông tha, bây giờ Kiều Hiểu Kiều rất cần cô dùng cách này để an ủi.

Thần sắc Kiều Hiểu Kiều trở về, giữ chặt vòng tay trước cổ và cánh tay, vẫn không lên tiếng. Cận Ngữ Ca vươn tay lấy quyển kí họa trên bàn, mở ra, vài nét bút ít ỏi,

Buổi chiều theo em vào công ty.

Hiểu Kiều hơi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô, về mặt đầy nghi vấn. Ngữ Ca liếc cô, tiếp tục viết,

Sau này, em đi đến đâu Kiều theo em đến đó.

Kiều Hiểu Kiều nhú nhú mày, suy nghĩ một chút, do dự gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Ngọt Ngào

Dùng xong cơm trưa, nghỉ ngơi 1 chút, Cận Ngữ Ca liền cùng Hiểu Kiều trở về công ty. Từ khi xuống xe, Ngữ Ca liền nắm chặt tay cô, bây giờ việc nắm tay của 2 người cứ như chuyện tự nhiên. Hiểu Kiều không có gì khác thường, vẫn là thói quen im lặng, không lên tiếng. Ra thang máy, quẹo cua, đã bắt gặp không ít ánh mắt đột ngột dừng trên người họ.

Còn chưa đến thời gian làm việc, vài thư ký của Cận Ngữ Ca đang uống trà nói chuyện phiếm, đột nhiên thấy tổng giám đốc tay trong tay đi vào với một người, bọn họ đều lập bắp kinh hãi. Ngoại trừ cô gái trẻ mới thay thế Tiểu Quan, những người khác đều đã gặp qua Hiểu Kiều, trước đây chỉ nghĩ là bạn bè của tổng giám đốc, chưa thấy bất kỳ cử chỉ thân thiết như vậy giữa họ bao giờ. Trên thực tế, bọn họ cũng chưa từng thấy Cận Ngữ Ca tỏ vẻ thân thiết với bất cứ ai, cho dù rất nhiều người đều nghĩ cô sẽ kết hôn với Khương Quý, hoặc là trong giai đoạn đầu sôi lửa bỏng là có quan hệ tình cảm với Tùy Hân.

Tuy kinh ngạc, nhưng không ai dám lộ ra bất kỳ ánh mắt gì, người thông minh vừa thấy liền biết: đây là chân mệnh thiên tử.

Hiệu Kiều áo ngắn không tay màu lam nhạt, quần dài màu trắng, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái. Không kiêu ngạo không nịnh nọt cùng Ngữ Ca sóng vai đi ngang tầm mắt mọi người, vừa bình tĩnh lại tự nhiên. Thật giống như đã đi qua vô số lần. Ngữ Ca nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng hài lòng, an tâm cong lên cười nhẹ.

Dần dần mang nước uống vào, Cận Ngữ Ca đóng cửa phòng làm việc. Kéo rèm che nắng xuống, điều chỉnh nhiệt độ ở mức thoải mái, Hiệu Kiều nhìn xung quanh một chút, vẫn y chang như cũ. Ngữ Ca buông đồ trong tay xuống, hỏi cô.

"Nóng ~ không?"

Hiệu Kiều lắc đầu, chỉ chỉ giá sách, "Tôi... đọc sách, em làm việc."

Cận Ngữ Ca cười cười, "Không ~ vội."

Trong chốc lát thư ký mang ly nước ép dưa hấu mát lạnh vào, Hiệu Kiều cầm ống hút hút liền 2 ngụm, đi tới giá sách tìm sách đọc. Ngữ Ca thấy cô tự tìm việc làm, cũng yên tâm bắt đầu làm việc.

Vào một chiều hè, hai người ở trong cùng một phòng, mạnh ai nấy làm việc mình. Cận Ngữ Ca bận rộn rất nhiều, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Hiệu Kiều, mỗi lần đều vô tình đúng lúc chạm mắt cùng cô, tuy rằng Hiệu Kiều sẽ rất nhanh nhắm mắt, nhưng không khỏi có chút kỳ lạ.

Cô ấy luôn luôn nhìn mình?

Cận Ngữ Ca hơi hơi cau mày, bắt đầu để ý hành động của Hiệu Kiều. Cô rất nhanh chóng phát hiện, Hiệu Kiều hoàn toàn không chú ý đến quyển sách ở trong tay, phần lớn là ở trên người cô. Mà ánh mắt của Hiệu Kiều cũng không phải cái vẻ liếc mắt đưa tình, điểm này cô hiểu rõ nhất. Vậy, Hiệu Kiều đang nhìn cái gì?

Cận Ngữ Ca cúi đầu cẩn thận suy nghĩ nguyên do.

Hiệu Kiều sợ cô nói gì đó mà bản thân không nghe được, cho nên vẫn nhìn cô, chỉ cần cô nhấp nháy môi, là biết cô nói chuyện, mới có thể phản ứng kịp thời.

Nghĩ vậy, lại thấy ánh mắt bất an của Hiệu Kiều, Cận Ngữ Ca buông việc, đứng dậy đi tới.

Hiệu Kiều bắt đầu trở nên co quắp, giống như bí mật của cô bị vạch trần, có chút bối rối nhìn Ngữ Ca đến gần, miễn cưỡng cười cười,

"Sao... Làm sao vậy?"

Ngữ Ca ngồi xuống bên cạnh, đưa tay vuốt vuốt tóc cô. Sau đó, dịu dàng trượt đến vành tai cô. Vô ý, Hiệu Kiều hơi nẩy người 1 chút, khi tay Ngữ Ca vuốt ve vành tai cô, cực nhanh nghiêng đầu.

Ngữ Ca sững sốt, tay vẫn còn để ở chỗ đó, Hiệu Kiều né tránh động tác này làm cho cô đau lòng. Lúc trước, khi thân mật, hành động này rất bình thường, chỉ có cô keo kiệt biểu hiện, Hiệu Kiều có bao giờ tránh né đâu. Nhưng mà, kể từ khi cô bị thương, mới có phản ứng miễn cảm như vậy. Cho nên chỉ có thể giả vờ không thoải mái trong lòng, cũng không mấy thể hiện ra.

Hiệu Kiều chẳng qua là hành động theo bản năng, sau đó, cô cũng hiểu được như vậy không tốt. Có chút lo lắng nhìn Ngữ Ca, gục đầu như đuối lý, trực tiếp vùi đầu vào trong lòng Ngữ Ca.

Cận Ngữ Ca đưa tay ôm cô, cười dịu dàng. Trong chốc lát Hiệu Kiều mệt mỏi, giãn thân thả ra, gối đầu trên đùi Ngữ Ca, nhắm hai mắt lại ngủ. Cận Ngữ Ca để cô nằm yên, vuốt tóc cô, lặng lẽ nhìn cô.

Cô vô cùng may mắn, trong lòng vẫn là người kia. Qua rất nhiều năm, rất nhiều việc, vẫn là người trước đây, chưa từng làm cô thất vọng, mà vẫn tiếp tục duy trì hạnh phúc. Tuy rằng con đường phía trước không bằng phẳng, ít nhất có mục tiêu để cô cố gắng. Tình yêu của cô trong sáng, sạch sẽ, thuần khiết như tuyết đầu mùa, đây chính là điều cô mong muốn.

Thư ký gõ cửa đi vào, vừa muốn mở miệng nói, Cận Ngữ Ca cuống quýt dựng thẳng ngón trỏ lên đặt ở môi,

"Suyt ~!"

Cô cũng không nhận ra Hiệu Kiều nghe không được, chỉ là đơn thuần không muốn làm kinh ngạc giấc mộng đẹp của người trong lòng.

Tiểu thư ký thấy Hiệu Kiều ngủ trên đùi Ngữ Ca, đầu tiên là cả kinh, lập tức cũng rất hiểu ý nhẹ giọng báo cáo. Chu đáo, mang những tài liệu Cận Ngữ Ca đang xem, di động cùng thức uống đều mang tới đây, đặt ở vị trí cô có thể vươn tay lấy, lúc này mới mang theo ý cười ra ngoài, hơn nữa, cả buổi chiều cũng không có quấy rầy Cận Ngữ Ca.

Nhưng mà thật không ngờ Hiệu Kiều ngủ rất ngon trong nhiều giờ. Cho đến khi bầu trời bên ngoài nhuộm một màu vàng, cổ Cận Ngữ Ca cứng ngắc, duy trì tư thế trong 1 thời dài hơi mệt mỏi nhưng trong lòng lại vô cùng ngọt ngào. Cô cúi người, hôn bên cạnh lỗ tai của Hiệu Kiều 1 cái, nhẹ kêu,

"Cục cưng dậy, nha?"

Hơi thở ẩm áp chạm vào lỗ tai, ngứa ngáy, Hiểu Kiều từ từ nhúc nhích, kéo căng cái lưng làm biếng, mở mắt nhìn nhìn. Ngữ Ca cười tươi nhìn cô tỉnh ngủ, đợi cô ngồi dậy, cầm ly nước trên bàn đưa cô, bản thân cũng hoạt động cái chân tê rần một chút.

Hiểu Kiều uống liền một hơi, phát hiện động tác cứng ngắc của Ngữ Ca, mới ý thức được mình kê đầu trên đùi cô ngủ quá lâu. Trong lòng chán nản, há miệng định nói lại thôi, càng thêm xấu hổ. Ngữ Ca nhanh ý nói chính mình không sao, kéo cô vào lòng vỗ về, xem như an ủi.

Loại chán nản này vẫn tiếp tục đến buổi tối. Ngữ Ca bận chuyện công ty, tắm rửa sạch sẽ đi ra, thấy Hiểu Kiều lệch đầu trên gối vẫn nắm chặt quyển sách trong tay, giống như đang ngủ gục. Trong phòng độ ẩm hơi cao tạo cảm giác khô nóng.

Buồng khăn mặt trên tay xuống, tiến đến gần, Ngữ Ca vươn tay vuốt ve trán Hiểu Kiều, đụng đến làm cho cả bàn tay đầy mồ hôi, vài cọng tóc dính trên mặt. Chính nhiệt độ xuống thêm 2 nấc, Ngữ Ca lấy quyển sách ra khỏi tay Hiểu Kiều, nương theo ánh đèn ngắm nhìn cô.

Hiểu Kiều mơ mơ hồ hồ, vẻ mặt mệt mỏi, hé mở nửa mắt, ánh mắt vô hồn nhìn Cận Ngữ Ca. Chiếc áo vân xám làm lộ ra bả vai dưới ánh đèn màu vàng như được tráng men ti mỉ. Hoàn mỹ không tỳ vết, trên vai trái vẫn còn vết sẹo hình đồng tiền lớn, Cận Ngữ Ca nhìn chằm chằm trong chốc lát, từ từ cúi xuống, hôn nhẹ lên mặt cô.

Khi môi Ngữ Ca tiếp xúc làn da, Hiểu Kiều nháy mắt khẽ giật mình, thân dưới bắt đầu cọ quảy, bất an nuốt nước bọt. Tay Ngữ Ca trượt xuống theo vạt áo đi vào bên trong áo, vuốt ve một đoàn mẩn cảm, mềm mại. Hiểu Kiều có chút lo lắng, nhưng cũng không phản kháng gì, kinh ngạc nhìn từng động tác của Ngữ Ca.

Ngữ Ca bắt đầu hôn từ giữa trán. Một đường hôn xuống, chạm lên đôi môi mềm mại mới dừng lại, đầu lưỡi dọc theo vành môi mà vẽ lại, thâm nhập đi vào, thật sâu duyên hôn. Tiếp theo không còn nhẹ nhàng thân thiết, ngọn lửa dục vọng trỗi lên trong lòng Cận Ngữ Ca, không hài lòng với động tác tay, nắm áo khoác của Hiểu Kiều, toàn bộ kéo lên.

Làn da mềm mại, trắng mịn có thể nhìn thấy tĩnh mạch màu xanh ẩn bên dưới hạt đỉnh hồng, hơi thở đứt đoạn run rẩy. Cận Ngữ Ca nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên khắp nơi, làm nổi lên từng mảnh xích triêu. Trong mắt Hiểu Kiều bịt kín một tầng sương mơ hồ, bắt đầu nhìn không thấy tiêu điểm.

Cận Ngữ Ca cởi toàn bộ áo khoác của cô, mở rộng thất lưng áo ngủ, nhẹ nhàng tước bỏ tất cả những thứ vướng víu trên người. Cơ thể Hiểu Kiều thon dài, mảnh mai, nhưng không mất đi vẻ mềm mại, quyến rũ của phụ nữ. Dưới ánh đèn mờ ảo, nhìn phong cảnh bất tận. Ngữ Ca tự mình tháo dây lưng áo ngủ, găt gao kẻ sọc, một bàn tay vuốt ve khắp cơ thể Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều hít thở dần dần chậm rãi và trầm trọng, hơi hơi nhíu mày, một mớ cảm xúc phức tạp rối rắm, Ngữ Ca một tay chống đỡ thân thể, tay còn lại vuốt ve mái tóc quăn trên trán của cô, nhìn thẳng vào đôi mắt cô. Tay theo đường cong cơ thể tham tiến vào nơi kiều diễm, bắt đầu 1 cuộc du hành say mê.

Theo nhịp điệu của ngón tay, đầu Hiểu Kiều kịch liệt ngẩng lên, há miệng thờ dốc, hít thở như không đủ dưỡng khí, cong chân ma sát với ga giường, bàn tay hoàn toàn ôm chặt lấy lưng Ngữ Ca, toàn bộ cơ thể cứng ngắt vô cùng. Cô không ở trạng thái động tình hay chính xác hơn là bây giờ cô không có tâm tư nghĩ đến hoan ái, chỉ là phản ứng bản năng. Cận Ngữ Ca thương tiếc, cảm thấy quá khó khăn và đau lòng, việc này cô vốn không thành thực, Hiểu Kiều căng thẳng càng làm cho cô cảm thấy thất bại. Sau khi chấm dứt, từ từ điềm tĩnh, Ngữ Ca đặt mặt trên bụng Hiểu Kiều, lẩm bầm,

"Hiểu Kiều, đừng như vậy được không, đừng như vậy..."

Hơi thở dừng trên người Hiểu Kiều, làm cho cô càng thêm đông cứng. Một lúc sau, bật ra trong cổ họng, những câu ngắt đau lòng,

"Ngữ Ca... Đừng nói, tôi không nghe được... Tôi không nghe được a..."

Những giọt nước mắt khô cạn chảy ra theo tiếng thở dài, chảy xuống khóe mắt, tích tụ trong mái tóc quăn màu nâu sẫm

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Chèo Thuyền

Quả thật, Hiểu Kiều là người mạnh mẽ, tính nhẫn nại của cô chỉ có thể duy trì sự chú ý đến 1 sự kiện nào đó. Lặp đi lặp lại cuộc sống vô bổ, không cần vài lần cũng sẽ chán ghét.

Nhà Cận Ngữ Ca trang bị đầy đủ cho cuộc sống thoải mái. Mặc kệ cô có ở nhà hay không, Hiểu Kiều cũng có thể tùy ý hoạt động. Nhưng mà cuối cùng ở nhà cũng không có gì để làm, Hiểu Kiều lại càng không phải là người không có chừng mực, cho nên, nơi đó bắt đầu làm cho cô cảm thấy sợ hãi, khó khăn.

Buổi sáng khi rời giường, Ngữ Ca đã cảm thấy Hiểu Kiều hơi khác thường. Động tác chậm chạp, giống như có lời gì muốn nói, ánh mắt né tránh. Cô không hỏi, nhưng để tâm chú ý. Quả nhiên, khi thay quần áo ra ngoài, Kiều Hiểu Kiều dường như lấy hết can đảm, nói với cô,

"Tôi... Hôm nay không đi... Với em..."

Cận Ngữ Ca cũng thấy cô đi theo mình không được tự nhiên, cho nên nghe vậy, cũng không ngạc nhiên. Bây giờ, Hiểu Kiều càng thích ở một chỗ, khi ở nhà một mình, cô mới có thể chân chính trầm tĩnh lại. Nhưng Cận Ngữ Ca lại không muốn để cô một mình ở nhà ngẩn ngơ. Quay mắt về phía Hiểu Kiều đang đứng, biểu hiện thoải mái hỏi cô,

"Sao ~ vậy ~ ?"

Hiểu Kiều hé miệng làm động tác nuốt, nhìn Ngữ Ca,

"Tôi muốn về nhà."

Ngữ Ca nghe xong, suy nghĩ một chút, cười gật gật đầu,

"Được, em ~ đưa ~ Kiều về."

"Không cần, tự mình trở về!" Kiều Hiểu Kiều gấp rào cản ngôn ngữ phần lớn là vì cô sợ không khống chế tốt âm lượng, luôn thử thăm dò, khi sốt ruột, ngược lại nói chuyện rất có thứ tự.

Cận Ngữ Ca không nói, sắc mặt không đổi nhìn cô. Hiểu Kiều bị nhìn như vậy hơi chột dạ, ánh mắt nhấp nháy, giọng uể oải,

"Được rồi."

Khi cùng Hiểu Kiều ra khỏi cửa, Ngữ Ca không tự mình lái xe. Khi muốn trao đổi, cô muốn Hiểu Kiều nhìn mình, lúc lái xe, không được phân tâm. Mỗi ngày lái xe làm hết phận sự đón đưa, cũng rất thuận lợi.

Trên đường đến nhà Hiểu Kiều, Ngữ Ca mở quyển tập của cô ra, cúi đầu viết chữ.

Tan sở em lại đón Kiều.

Hiểu Kiều chớp chớp mắt, gật gật đầu. Ngữ Ca từ bên cạnh lấy ra một cái hộp đưa cho cô, Hiểu Kiều nhận lấy, mở ra xem, một cái máy tính bảng 32K, mỏng nhỏ. Cận Ngữ Ca cầm vở tiếp tục viết:

Tạm dùng cái này, em đã đặt 1 cái mỏng hơn, mấy ngày nữa mới giao. Lúc ở cạnh người khác để họ dùng cái này viết, khả năng nhận dạng rất cao.

Hiểu Kiều tiếp tục gật đầu, cẩn thận nhìn món đồ trong tay, tò mò nhấn vài phím. Ngữ Ca chỉ quyển tập trong tay, lại viết một câu:

Cái này chỉ cho phép mình em viết, biết không?

Hiểu Kiều hơi sững sốt, hiểu được ý tứ, mím môi cười cười. Ngữ Ca tiến tới hôn hôn lên mặt cô, vuốt ve tóc, có chút luyến tiếc, ôm Hiểu Kiều không muốn buông tay. Hiểu Kiều cầm máy tính bảng trong tay, xoay đầu lại cùng cô chạm trán, cọ cọ chớp mũi, 1 lúc sau, xe tiến vào trong sân Ký túc xá quản lý nhà giam.

Bây giờ là thời gian bắt đầu đi làm, rất nhiều người mặc cảnh phục bước đi vội vã. Tinh thần Kiều Hiểu Kiều rõ ràng sa sút rất nhiều, ánh mắt đại đi, vừa tiếc nuối vừa đau thương. Cận Ngữ Ca nhìn đến đau lòng, nhưng bây giờ bác sĩ vẫn chưa đưa ra kết luận, cũng không giúp gì được cho cô.

Chưa kịp đến dưới lầu nhà cô, liền thấy Kiều mẹ đi chợ mua thức ăn về. Ngữ Ca nhanh chóng cho dừng xe, Hiểu Kiều bước xuống, cầm lấy đồ mẹ đang mang. Kiều mẹ thấy cô, ngạc nhiên nhưng rõ ràng rất vui. Chỉ lỗi tai của mình, hỏi Hiểu Kiều,

"Thế nào ?"

Hiểu Kiều lắc đầu, cảm thấy thật có lỗi. Kiều mẹ khoan dung cười cười, gật gật đầu lại vỗ về cô, không thấy có sự biến đổi tâm trạng. Lúc này Ngữ Ca cũng xuống xe đi đến, Kiều mẹ ngẩng đầu nhìn thấy, sững sốt.

"Đây là —— "

"Chào đi, con là Cận Ngữ Ca, đã từng gặp qua ."

"Ồ —— tôi biết, cô đây là —— "

"Hiểu Kiều mấy ngày nay ở chỗ con, hôm nay nói muốn về nhà, con đưa cô ấy đến đây."

Kiều mẹ nghe đến đó, có chút nghi ngờ, chỉ trở mắt một lúc cũng không hỏi gì, vẫn khách sáo mỉm cười. "Vậy đi lên ngồi một chút, đưa trẻ Hiểu Kiều này không làm người ta bót lo lắng, mỗi lần đều làm phiền Cận tông."

"Dạ, không sao. Con còn phải đi làm, không thể lên được ." Cận Ngữ Ca cũng không nói nhiều, quay đầu lại nhìn Hiểu Kiều,

"Tan sở em ~ đến đây đón Kiều ~ "

Hiểu Kiều im lặng gật đầu, tỏ vẻ hiểu. Kiều mẹ nghe thấy, nghi vấn càng nhiều, nhưng vẫn khách sáo tiễn Cận Ngữ Ca, rồi mới cùng con mình lên lầu.

Về đến nhà, Kiều Hiểu Kiều thả lỏng một ít, Kiều ba đã đi làm, trong nhà chỉ còn hai mẹ con, còn có tiểu Yorkshire —— Lau. Lau đã lâu không gặp Hiểu Kiều, vui vẻ ngoác đuôi như cánh quạt, hai con mắt quay tròn quay tròn. Hiểu Kiều khó cưỡng lại mà không cười, bắt Lau lại, gãi gãi nó.

Kiều mẹ nhìn thấy Hiểu Kiều giòn hót với Lau, hỏi một câu,

"Tại sao con lại ở nhà của người ta?"

Hiểu Kiều ý thức được mẹ nói chuyện , nhưng cô không để ý, cũng không thấy rõ nói cái gì. Thả con chó ra, lấy cái máy tính bảng Cận Ngữ Ca mới cho mình, đưa cho mẹ, ý bảo bà viết.

Kiều mẹ nhìn con gái, đắn đo, lời nói viết ra thành một câu khác,

Giữa trưa muốn ăn cái gì?

Hiểu Kiều nheo lại ánh mắt cười, nghiêng đầu suy nghĩ. Trong mắt Kiều mẹ ẩn hiện 1 nỗi lo lắng.

Khi Cận Ngữ Ca tới công ty, thư ký ra chào đón,

"Cận tổng, Tùy phóng viên của tạp chí《 đoạt kim 》, chờ cô đã lâu."

Cận Ngữ Ca trầm ngâm một chút, hỏi,

"Ở đâu?"

"Đang ở phòng nghỉ."

"Mời cô ta đến phòng khách, một lát nữa tôi qua."

"Dạ."

Một mình một người chờ đợi trong phòng khách, Tùy Hân thoạt nhìn có vài phần không yên.

Trong khoảng thời gian này, trong lòng cô 1 phần tò mò, 3 phần danh lợi, dựa vào lòng kiêu ngạo không biết trời cao đất rộng, tưởng rằng quấy rầy được bước chân của Cận Ngữ Ca. Lúc đó, Tùy Hân không biết tình cảm giữa họ như thế nào, trong lối suy nghĩ của cô, đó chẳng qua chỉ là 1 trò chơi hấp dẫn, nếu Kiều Hiểu Kiều có thể chơi, cô cũng có thể, cô cũng tự cho rằng bản thân so với nữ cảnh sát kia cũng chẳng thua kém gì. Hơn nữa, mặc kệ con người Cận Ngữ Ca, Cận thị phía sau lưng cô ấy có 1 sức hấp dẫn vô tận, cho nên, cô tự cho là thông minh, nóng lòng muốn thử.

Nhưng càng tiếp xúc nhiều, cô phát hiện Cận Ngữ Ca cũng không hề ôn hòa, thiện ý như vẻ bề ngoài. Một người phụ nữ nắm trong tay quyền lực và tài phú, chắc chắn có đủ loại thủ đoạn, một phóng viên tầm thường như cô không thể ứng phó được. Nhất là bài học về cách xử lý cẩn thận Khương Quý của Cận Ngữ Ca, Tùy Hân từ một chút hiếu kỳ mà từ từ biến thành đam mê lao thì phải theo lao. Nhưng mà, đối với Hiểu Kiều cô vẫn thấy khó chịu, dưới ánh mắt xem thường đối với Hiểu Kiều, một Tùy phóng viên luôn luôn cao ngạo, quả thật nuốt không trôi thất bại này.

Nếu không nhờ Âu Dương Thông cảnh cáo, không chừng cô còn chưa ý thức được nguy hiểm. Chờ cô kịp phản ứng, sự việc dường như không thể挽 hồi. Rõ ràng, Cận Ngữ Ca rất dễ bụng chuyện Kiều Hiểu Kiều, cái này rõ ràng là đánh trúng chỗ đau, sẽ phản kích như thế nào, không ai có thể đoán trước.

Cận Ngữ Ca đẩy cửa đi vào, thư ký đi theo sau, mang cả phê tời. Sau khi ngồi trên ghế sofa, Ngữ Ca mới nâng ánh mắt nhìn thẳng Tùy Hân, nhưng không nói gì.

Tùy Hân lại càng không yên, từ ánh mắt Cận Ngữ Ca nhìn không ra thái độ, như vậy ngược lại làm cho cô càng thêm lo sợ không yên, suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy được thẳng thắn để được tha thứ.

"Ngữ Ca, hôm nay tôi tới đây là có chút việc muốn nói với cô."

Cận Ngữ Ca nghe xong, bụng ly cả phê lên nhấp một ngụm, vẻ mặt vẫn bất động như trước.

"Chuyện Kiều cảnh quan, tôi rất xin lỗi. Tôi đã tới Cục công an, giải thích toàn bộ sự việc với họ, việc xử phạt Kiều cảnh quan sẽ rất nhanh được hủy bỏ."

Ngữ Ca nhìn xuống, không trả lời cô, Tùy Hân giọng nói bắt đầu lo lắng,

"Tôi đã liên hệ với biên tập viên báo chiều, sẽ đăng tin công khai giải thích chuyện Kiều cảnh quan."

Những lời này, cô vốn không dự định nói, làm như vậy coi như tiêu hủy thành tựu gầy dựng nhiều năm của cô. Nhưng Cận Ngữ Ca một khi tức giận, hủy diệt không chỉ có thành tựu nghề nghiệp. Cho nên, ứng với thái độ không đáp lại của Cận Ngữ Ca, cô đành phải kiên trì tiếp tục tỏ thái độ ăn năn biết lỗi.

Cận Ngữ Ca lúc này mới giương mắt, giọng nói lạnh như băng,

"Chỗ Cục công an, mặc kệ cô giải thích thế nào, tôi sẽ bắt họ trả lại công bằng cho Hiểu Kiều. Cô ấy thích làm cảnh sát, chỉ cần cô ấy muốn, tôi có thể cho cô ấy tiếp tục, hướng chi, cô ấy xứng đáng được. Về phần cô ——"

Nói tới đây Ngữ Ca tạm dừng một chút, tìm Tùy Hân đập muốn nhảy tới cổ họng,

"Giải thích, Hiểu Kiều không cần."

Tùy Hân nghe thấy, thở phào nhẹ nhõm, Cận Ngữ Ca tiếp tục nói,

"Nhưng mà, tôi không hy vọng thấy cô lại xuất hiện trên bất kỳ phương tiện truyền thông nào, nhất là, nói có bất kỳ quan hệ gì với tôi. Hiểu Kiều sẽ không vui."

Sắc mặt Tùy Hân trắng bệch. Đối với một phóng viên mà nói, biến mất khỏi truyền thông, coi như là cắt đứt động mạch sự nghiệp của mình, sau này khỏi mong nổi danh.

Ngẩng đầu nhìn Ngữ Ca, vẻ mặt nghiêm túc không có chút xiu dấu hiệu nào để có thể thương lượng một con đường sống. Hơn nữa, lại lập tức đứng dậy,

"Tôi còn có việc, không rảnh đón tiếp, cô cứ tự nhiên."

Nói xong, mở cửa đi ra ngoài, không quay đầu lại hay liếc nhìn một cái. Tùy Hân ngã người trên ghế sofa, tay chân mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có.

Ăn trưa xong, Cận Ngữ Ca họp với vài người đứng đầu các bộ phận tới hơn 2 giờ, mới quay trở về văn phòng. Vừa ngồi xuống, lấy di động ra, gửi đi một tin nhắn, với tay lấy ly nước uống liền vài ngụm.

Chỉ trong chốc lát, di động rung lên, có tin nhắn, Cận Ngữ Ca nhướn miệng cười, mở ra xem.

Chỉ liếc mắt một cái, trong nháy mắt, mặt liền biến sắc, đẩy mạnh ghế đứng lên, ánh mắt kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Hai Trọng

Cận Ngữ Ca tổng cảm thấy được, từ khi quen Kiều Hiểu Kiều, trạng thái sinh hoạt nhiều năm trước đây của cô bị đảo điên. Tính tình thông thả, trầm tĩnh được bồi dưỡng, giáo dục nghiêm khắc từ nhỏ, lại bởi vì mỗi lần tình huống muôn hình vạn trạng của Hiểu Kiều mà tất cả sự bình tĩnh ấy đều phải vứt đi. Cô phải rất cố gắng trấn tĩnh để tránh không bị kích động hết lần này đến lần khác.

Một lần nữa, vừa không ngừng gọi điện, vừa nhanh chân chạy ra khỏi Cận thị. Bên ngoài nắng gắt như lửa, phơi nắng cũng đủ say xe, Cận Ngữ Ca không đợi tài xế mở cửa, xông về phía trước trực tiếp mở cửa xe, nhanh chóng ra lệnh,

"Lái xe nhanh lên!"

Tài xế ngoan ngoãn nghe lời phóng xe như bay trong khu vực náo nhiệt, chỉ một loáng đã dừng trước cửa Cận gia.

Sau khi phát nổ, ngôi nhà nhiều năm lịch sử của Cận gia cũng bị đóng cửa. Vợ chồng Cận Ân Thái tạm thời dọn đi, ở trong 1 biệt thự gần khu dân cư. Biệt thự này so với biệt thự Phụng Hoàng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng người trong Cận gia ngược lại cảm thấy rất tốt.

Cận Trung và Lộ Vi vì chuyện xảy ra trong nhà nên ở lại trong nước, Hoan Nhan tuy thỉnh thoảng du lịch, nhưng phần lớn là ở lại nhà. So với trước đây biệt thự to lớn lạnh lẽo, hơi người nhiều hơn. Kể từ hiềm cảnh đêm đó, thái độ nghiêm nghị tàn khốc của Cận Ân Thái cũng bớt hẳn, dành nhiều thời gian hơn để chăm sóc tuổi già, mọi người trong nhà cũng cảm thấy bây giờ so với trước đây thoải mái hơn nhiều.

Cận Ngữ Ca vẫn như cũ rất ít khi về nhà, bây giờ, toàn bộ tinh thần cô đều đặt trên người Hiểu Kiều. Cận gia không ai nhắc lại chuyện 2 người, xem như sự việc long trời lở đất trước đó như chưa từng xảy ra. Ngẫu nhiên về nhà, phần lớn cũng là im lặng. Người Cận gia thông qua Hoan Nha biết được việc Hiểu Kiều bị thương, cảm thấy có chút áy náy, muốn tìm hiểu thêm tình trạng như thế nào, cũng bị ứng phó bằng quơ. Cận Ngữ Ca đối với người nhà

như phủ lên 1 lớp màng vô hình, cô không muốn đem chuyện Hiểu Kiều đặt trước mặt mọi người để họ tiếp nhận, mà muốn đem giấu kín trong lòng mình.

Trong phòng khách, lão phu nhân vừa mới ngủ trưa dậy, đang cùng di Chu thưởng thức trà và trái cây. Những người khác đều đi ra ngoài, trong nhà thật im lặng. Cận Ngữ Ca vội vàng vàng xông tới, hỏi ngay lập tức,

"Ông nội đâu? !"

Lão phu nhân ngẩn người, "Ăn trưa xong liền đi ra ngoài."

"Đi đâu vậy? !"

Cận Ngữ Ca lời nói sắc bén, giọng điệu chất vấn. Ngay từ nhỏ, tuy tính tình cô đậm mực, từ trước đến giờ đều ôn hòa, ngẫu nhiên tàn khốc cũng chỉ là công việc, chưa bao giờ thấy cô nổi giận vô cớ. Lão phu nhân có chút mơ màng,

"Hắn không có nói a, làm sao vậy?"

"Ông nội tìm người mang Hiểu Kiều đi ! ! " Cận Ngữ Ca sắc mặt đỏ lên, bối rối không kiềm chế được bình tĩnh,

"Bà nội, ông nội rốt cuộc muốn làm gì? ! Ông còn muốn làm gì? ! Bây giờ, Hiểu Kiều hoàn toàn không nghe được, tại sao vẫn không thể buông tha cô ấy?"

Ngữ Ca sốt ruột, cảm xúc kích động, không khống chế được âm điệu, khi nói đến Hiểu Kiều, đôi mắt đều đỏ, oán khí không chỗ trút ra, gào thét hết trên người bà nội. Lão phu nhân nghe rõ đại khái,

"Tiểu Ca, đừng có vội —— "

"Con làm sao không vội? ! Bây giờ con không liên lạc được Hiểu Kiều, điện thoại ông nội cũng tắt!"

"Có lẽ là không chú ý, cô ấy không phải không nghe được sao?"

"điện thoại của con cô ấy làm sao có thể không chú ý? ! Chưa hết, cô ấy nhắn tin cho con nói ở cạnh ông nội, lúc sau không thấy động tĩnh gì hết! ! Ông nội, ông vạn nhất ——" nói đến người này ngừng một chút, Cận Ngữ Ca không dám nghĩ đến chuyện kia, hít sâu vài cái, xoay người đi ra ngoài, lão phu nhân giận tái mặt,

"Con đứng lại!"

Ngữ Ca dừng bước đưa lưng về bà.

"Ông nội của con không phải là người như vậy, con yên tâm ngồi ở nhà mà đợi! !"

Cận Ngữ Ca lúc này mới quay đầu lại, gắt gao nhìn chăm chăm bà nội.

"Chúng ta biết, vì cứu ông nội của con, nữ cảnh sát kia mới bị thương! Chúng ta dĩ nhiên rất cảm kích cô ấy!"

"Con không cầu xin 2 người cảm kích, xin ông nội buông tha cô ấy đã là vô cùng may mắn !"

"Tiểu Ca! ! " Rõ ràng lão phu rất tức giận, di Chu mau lẹ chạy đến khuyên nhủ .

"Trong lòng con, ông nội là người như vậy sao?"

Cận Ngữ Ca ánh mắt sáng ra, lộ vẻ hoảng loạn, thiếu kiên nhẫn, cô bất chấp cùng bà nội tranh cãi, nhanh chóng nghĩ ra đối sách.

"Ông nội gần đây thường đi nơi nào?"

"Bà nói con chờ, thì con cứ an tâm chờ, bà có thể cam đoan, nhất định sẽ không có việc gì!" Cận lão phu nhân lảng tránh không đáp.

"CÓ VIỆC THÌ ĐÃ MUỘN ! !"

Cận Ngữ Ca như hét lên, hai bà già chưa từng thấy qua cô tùy hứng không hiểu chuyện như vậy. Lão phu nhân sắc mặt ửng đỏ, không nói thêm gì nữa, để Cận Ngữ Ca ở lại một mình, cùng di Chu đi lên lầu.

Hiện tại, Ngữ Ca không có tâm tư quan tâm tâm tình của bà nội, cũng không có thời gian suy nghĩ nhân phẩm của Cận Ân Thái, cô một lòng chỉ muốn làm sao tìm được người. Nhưng mà, nếu Cận Ân Thái đã cố ý không muốn cô tìm ra, cô có đào 3 tấc đất cũng tìm không thấy. Đã gọi vài cuộc điện thoại, hoàn toàn tìm không được manh mối, Cận Ngữ Ca không tiếp tục chờ, vội vàng rời khỏi nhà.

Suốt buổi chiều, Ngữ Ca vừa mù quáng tìm kiếm, vừa không ngừng gọi điện thoại, tuy vẫn chỉ nghe thấy cái giọng nữ lạnh lùng không cảm tình , nhưng cô vẫn không chịu từ bỏ. Thời tiết gần 40 độ, các con đường trong thành phố đều hằn dấu bánh xe của cô.

Dưới cái nóng gay gắt bức bối, Cận Ngừ Ca thất vọng, mệt mỏi, chịu không nổi, bắt đắc dĩ phải quay trở về nhà. Phòng khách vẫn thanh tịnh mát mẻ, nhưng không có người cô muốn gặp. Di Chu rót 1 ly nước, lấy đồ cho cô ăn, khuyên cô yên tâm từ từ chờ đợi, nhưng cô hoàn toàn không nghe lọt tai.

Khi tới giờ chuẩn bị cơm chiều, đầu bếp bận rộn trong bếp, lão thái thái nhìn vẫn như bình thường, vẻ mặt bình tĩnh lờ mờ cô cháu gái. Cận Ngừ Ca đi tới đi lui trước ghế sofa, vô cùng lo lắng bất an, cong cong ngón tay lên cằm, trước mắt hiện ra tình cảnh buổi sáng đưa Hiểu Kiều về nhà. Bây giờ chỉ cần có thể đem Kiều Hiểu Kiều trả lại cho cô, mặc kệ là ai đưa ra điều kiện gì, cô đều có thể đáp ứng.

Tiếng xe ô tô từ bên ngoài truyền vào, Cận Ngừ Ca ngừng động tác, cứng ngắc ngẩng đầu nhìn ra cửa. Trong chốc lát, Cận Ân Thái đeo kính mát bung thùng nước vào nhà, vệ sĩ đi sau cầm theo 1 cân câu thật dài, rõ ràng là ra ngoài đi câu cá. Lão phu nhân chạy ra đón, di Chu tiếp nhận thùng nước, mang vào bếp.

Ngừ Ca ánh mắt dõi theo Cận Ân Thái, nhìn ông bình tĩnh lãnh đạm không nói một lời, không dám mở miệng hỏi, tim như muốn nhảy ra ngoài.

Lúc này, có bóng người theo sau đi vào, vừa đi đến cửa. Cận Ngừ Ca vừa quay đầu, đáng vẻ mảnh khảnh trắng trẻo, đầu Kiều Hiểu Kiều đội nón ngư dân che khuất mặt, nghiêng người đứng ở đó. Nhìn cô, đột nhiên nở nụ cười sáng lạng đã lâu không thấy.

Tim đã lạnh từ lâu, nay bị nụ cười tươi rói làm tan chảy, đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, dây thần kinh căng thẳng của Cận Ngừ Ca cuối cùng cũng có thể giãn ra. Bất chấp những người ở đây đang nhìn, bước nhanh sà vào lòng Hiểu Kiều, ôm thật chặt. Vùi đầu vào hơi thở quen, kiểm không được đôi mắt bắt đầu ướt át.

Hiểu Kiều ngạc nhiên, người trong lòng vẫn đang run rẩy. Ngẩng đầu nhìn vợ chồng Cận Ân Thái cùng di Chu trong phòng khách, hơi xấu hổ cười cười, khom lưng không dám làm động tác quá thân mật, đành phải đề mặc cho Ngừ Ca ôm, chỉ đưa tay vỗ về cô, xem như an ủi.

Đúng lúc, vợ chồng Cận Trung cũng vừa trở về, thấy một cảnh thân mật ngay cửa, Lộ Vi cười trêu ghẹo con gái,

"Sao vậy nè? Ngay tại cửa chính mà cũng kìm lòng khôngặng?"

Cận Ngừ Ca lúc này mới buông tay, tựa đầu trên vai Hiểu Kiều lau lau khóe mắt ẩm ướt, trên mặt ửng hồng co quắp muốn kéo cô đi. Cận Ân Thái ở phía sau lên tiếng,

"Đi đâu a?"

Đành phải đứng lại, Ngừ Ca không quay đầu lại, cũng không biết nên nói cái gì.

"Sắp ăn tối , đi lên lầu đợi một chút."

Nói xong, Cận Ân Thái cũng không thèm nhìn mọi người, chống gậy đi vào phòng sách. Lộ Vi vỗ về con gái,

"Đi thôi, đi lên tắm rửa, một hồi gọi 2 con xuống."

Nói xong ngẩng đầu nhìn Hiểu Kiều, trong mắt đều là ôn hòa ý cười. Hiểu Kiều cũng cười với bà, lại nghiêng đầu nhìn Ngừ Ca, trên mặt tràn ngập dấu chấm hỏi, ý hỏi: em làm sao vậy?

Cận Ngừ Ca vẫn cúi đầu, suy nghĩ một chút, mới gật gật đầu kéo Hiểu Kiều lên lầu. Lão phu nhân thấy cô đi lên, mới thả lỏng gương mặt, cười dặn dò,

"Lấy cá bọn họ câu được đem đi hầm."

Đây là lần đầu tiên Hiểu Kiều vào phòng Ngừ Ca ở Cận gia, tò mò nhìn xung quanh, biểu cảm thoải mái, một chút khác thường cũng không có. Ngừ Ca kéo cô đến ghế sofa ngồi, cô mở túi vải đang đeo, lấy quyển tập ra, viết rất nhanh,

Kiểu đi đâu vậy ?

Hiểu Kiều nháy mắt mấy cái, "Câu cá."

Tại sao không nghe điện thoại?

Lại nháy mắt, "Ông nội nói... Um, câu cá phải chuyên tâm, um... Không thể chăm chú nhắn tin, tịch thu di động của tôi."

Cận Ngừ Ca liếc nhìn xem thường, tức muốn chết. Hiểu Kiều lấy quyển tập ra, nắm lấy hai tay của Ngừ Ca, đưa lên miệng hôn hôn,

"Ngừ Ca, tôi... Có chuyện nói với em."

Cận Ngừ Ca nhìn ánh mắt của cô, chờ câu tiếp theo.

"Đoạn thời gian trước... Um, là tôi không tốt, tôi... Để tâm vào chuyện vụn vặt."

Trong mắt Ngừ Ca lóe lên 1 vài thứ, vẫn không nói gì.

"Thật sự... Um, tôi sẽ cố gắng, không có gì cùng lắm thì... Chỉ cần chúng ta ở cùng một chỗ là được, đúng không?"

Hiếu Kiều vừa nói vừa nghĩ, nói xong mím mím môi, gật đầu thật mạnh, như tạo thêm sự tin tưởng. Ngữ Ca nhìn cô, suy nghĩ một chút, hỏi:

"Ông nội ~ nói cái gì ~ với Kiều?"

"Không nói gì a... Có nói. Um, nhưng tôi nghe không được. Chỉ nghe được câu, ông hỏi tôi: lúc trước em... làm sao nói chuyện với tôi?"

Thần sắc Hiếu Kiều rất là tự nhiên, khi nói xong câu cuối, cố ý nhấn mặt, bắt trước giọng điệu nói chuyện của Cận Ân Thái, nói xong chính mình cũng cười.

"Sau đó thì sao?" Ngữ Ca nhíu mày.

"Sau đó ông... câu cá ... Tôi ngồi yên một bên, vừa ngồi vừa nghĩ... Sau đó tôi nghĩ rất lâu, sau nữa... Nghĩ thông suốt."

"Chi... Như vậy?"

"Um!" Hiếu Kiều rất khẳng định gật gật đầu, vươn tay ôm Ngữ Ca vào lòng, "Thực xin lỗi..."

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Triều Tịch

Cận Ngữ Ca để mặc cô ôm, cũng không hề nhàm chán, vươn tay lấy lại quyền tập.

Trước đây 2 người đã gặp nhau? ? ?

Nhìn ba dấu chấm hỏi hiển hiện trên giấy, Kiều Hiếu Kiều cúi đầu nở nụ cười, cảm cọt cọt trên vai Ngữ Ca, hừ một tiếng,

"Um."

Khi nào?

"Lúc... em không cần tôi."

Khi Kiều Hiếu Kiều nói lời này, neho neho mắt, chớp mũi cọt cọt luôn trên mặt Ngữ Ca. Ngữ Ca nghe đến đó, nhớ lại hoàn cảnh lúc ấy, nổi chua xót dâng trào trong lòng, vẻ mặt ảm đạm. Hiếu Kiều thấy cô trầm lặng, hôn lên vành tai,

"Mẹ nói... Cuối tuần, em... đến nhà tôi ăn cơm..."

Ngữ Ca quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt đầy vẻ nghi vấn và khản trương. Hiếu Kiều hiểu rõ mím cười,

"Không có việc gì, mẹ... Có thể nhìn ra gì đó, nhưng mà... Không có việc gì. Nếu mẹ hỏi... Chúng ta sẽ nói, không hỏi... Cũng chỉ ăn cơm, mẹ của tôi làm cá chua ngọt... Ăn ngon lắm."

Nói xong, đưa tay vuốt ve mặt Ngữ Ca, dưới cái nắng gay gắt, làn da mềm mại trắng nõn bị phơi đến ửng đỏ. Cận Ngữ Ca cau mày,

"Nhìn gì?"

Hiếu Kiều sắc mặt như thường, "Chuyện của chúng ta... Đừng lo, tôi nói..."

Ngữ Ca gật đầu, chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói, mà kết quả chỉ có thể đến lúc đó mới biết. Lo lắng bất an cũng tạm thời lắng xuống, ngược lại cảm thấy thật thoải mái.

"Em ~ đi tắm ~ trước ~"

Kiều Hiếu Kiều không buông tay, ôm chặt cô cười, "Tôi đi... Nhìn lên."

Kiều rất ít khi trêu chọc như vậy. Ngữ Ca rất nghiêm túc, Hiếu Kiều lại luôn vội vàng, cho nên, Cận Ngữ Ca sừng sốt, lập tức liền nở nụ cười.

"Nhìn ~ cái gì ~?"

"Nhìn mỹ nhân ra dục..."

Đưa tay nắm chặt cái mũi Hiều Kiều lắc lắc,

"Hur hồng!"

Ngữ Ca nói xong, đứng dậy đi lấy quần áo, tiến vào phòng tắm.

Kiều Hiều Kiều thở dài, ngã người trên ghế, vui tươi cười hớn hở. Nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt bị hấp dẫn bởi 1 vật gì đó trên giường Ngữ Ca.

Giường của cô hai họ Cận vô cùng mềm mại, màu kem trơn nhẵn, vật dụng trên giường cũng chỉ dùng một màu, sạch sẽ thanh nhã không xa hoa. Ở đầu giường có 1 khoảng tường trống để ánh đèn chiếu xuống, bên dưới có các vật trang trí.

Chính vật trang trí này hấp dẫn Hiều Kiều. Bên trái là hộp thủy tinh dài, nằm ở cạnh giường, ánh đèn phản chiếu rất lóa mắt. Bên trong là một đóa hoa hồng tím thắm, hẳn là đã trải qua quá trình xử lý, màu sắc vẫn tươi đẹp, vô cùng quyến rũ, tuyệt đẹp.

Hiều Kiều nhìn thấy rất quen, nhoen miệng cười. Lúc mua đóa hoa này, bà chủ mỉm cười nói với cô, có thể nhận đóa hoa này, người đó nhất định không tầm thường. Ngữ Ca của cô hoàn toàn xứng đáng, nhưng không xác định cô có thể hiểu được tâm ý này không. Bây giờ, ở ngay đây, nhìn lại một lần nữa, Hiều Kiều cúi đầu thở dài, trong lòng nhẹ nhõm.

Nghiêng mắt nhìn thấy một thứ thú vị khác ở bên cạnh. 1 búp bê cao khoảng 1 mét, thần khí hiện ra như người thật. Đầu tiên, Hiều Kiều cảm thấy tức cười, lớn như vậy còn chơi búp bê à? Sau đó nháy mắt mấy cái, cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm. Cần thận xem xem xét xét, quả nhiên không đúng.

Mặt búp bê tròn tròn, tóc quần màu rậm rắng, miệng cười vô cùng sung sướng. Đây không phải rõ ràng là Kiều Hiều Kiều thu nhỏ sao ! Hơn nữa, trên người mặc quần jean và áo khoác cũng rất quen thuộc, bản thân Kiều Hiều Kiều cũng có bộ quần áo này. Đằng sau nó là một cái móc nhỏ, treo trên đó một hàng quần áo nhỏ, Hiều Kiều lướt ngón tay qua từng cái, toàn bộ đều là những bộ quần áo cô mặc hàng ngày mặc chỉ có đều được thu nhỏ lại thôi, cái cuối cùng chính là một bộ cánh phục. Mới nhìn, những thứ này là trang trí cho búp bê, những bộ quần áo này có thể thay qua thay lại.

Kiều Hiều Kiều bởi vì vậy mà kinh ngạc há to miệng, điều này cũng... quá... vậy là... , bình thường Cận Ngữ Ca không có việc gì làm, chơi trò thay quần áo cho tiểu búp bê của cô? ?

Đưa tay cảm lấy búp bê, nắm ở trong tay thật nhẹ nhàng mà mềm mại, xoay xoay búp bê, trong túi quần sau, quả nhiên có 1 món đồ chơi được mô phỏng theo tỉ lệ súng thu nhỏ. Kiều Hiều Kiều khoe miệng run rẩy, thật sự là... Rất có tình thú ...

Cửa phòng tắm mở ra, Cận Ngữ Ca vừa tắm xong đi ra, mái tóc vẫn còn ướt sũng. Ngẩng đầu nhìn thấy Kiều Hiều Kiều đang cầm búp bê của cô xem xét, mặt đỏ như bị thiếu đốt. Nhanh chân bước đến, đưa tay muốn giật lại búp bê trên tay Hiều Kiều.

Áo choàng tắm ngắn làm lộ ra cánh tay và bắp chân, làn da trắng trẻo mịn màng toát ra mùi bạc hà, tóc đen tán loạn ở lưng, vô cùng quyến rũ. Kiều Hiều Kiều bất chấp sắc đẹp trước mặt, giơ búp bê cao khỏi đầu, không cho Ngữ Ca cướp được. Vui cười trốn tránh, nhưng đứng không vững ngửa mặt cười hớn hở mà té nhào trên giường, Ngữ Ca mặt đỏ gay cũng không dừng tay, quỳ xuống phủ cả người Hiều Kiều, một tay ngăn lại, tay khác vẫn tiếp tục giành giật búp bê.

Đang lúc sôi nổi, cửa phòng ngủ bị mở toang, Cận Hoan Nhan nắm tay vịn, vẻ mặt kinh ngạc.

Trên giường hai người ngừng động tác, cùng nhau quay đầu lại nhìn cô. Cận Hoan Nhan lấy lại tinh thần, ngoài cười nhưng trong không cười,

"Ông nội gọi hai chị xuống ăn cơm."

Cận Ngữ Ca hơi xấu hổ, vẻ mặt cứng ngắc, "Đã biết."

Trước khi rời đi Hoan Nhan quay đầu để lại một câu, "Kiều Hiều Kiều, em còn tưởng rằng chị nằm trên..."

Nói xong, mang theo vẻ mặt khinh thường đóng cửa lại. Hiều Kiều ngẩn ngơ nhìn cô rời đi, ngửa đầu hỏi Ngữ Ca,

"Nó nói cái gì?"

Cận Ngữ Ca mỉm cười, vỗ vỗ mặt cô, "Dùng ~ để ý ~ nó."

Sau đó đứng dậy rời giường, tay kéo Hiều Kiều đi theo mình. Đặt lại búp bê bên trên gối, Ngữ Ca lau khô tóc thay đổi quần áo, hai người cùng nhau đi xuống lầu.

Trong phòng ăn, mọi người Cận gia đã đến đông đủ , Cận Hoan Nhan một tay nâng cầm, tràn ngập hứng thú nhìn 2 cô. Lộ Vi mỉm cười ôn hòa tiếp đón Hiều Kiều, đưa khăn ăn cho cô. Hiều Kiều cẩn thận ngồi xuống, trong lòng có vài phần lo sợ.

Vừa mới chuẩn bị ăn cơm, ngồi ở đầu bàn Cận Ân Thái vẫn không nói gì, đột nhiên mở miệng,

"Kiều Hiểu Kiều."

Mọi người bất ngờ, vợ chồng Lộ Vi liếc nhau, không biết lão gia từ muốn làm gì. Cận Ngữ Ca khản trương, trong lòng giãy giụa không ngừng, bất an nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Kiều Hiểu Kiều tuy rằng không nghe được, nhưng cũng cảm giác có liên quan đến mình. Hoan Nhan hướng về phía Cận Ân Thái bữu môi ngụ ý nói với cô là ông nội kêu cô.

Nhanh chóng quay đầu nhìn Cận Ân Thái, khẩu ngữ của cô càng ngày càng tốt, nhưng phải hết sức chăm chú mới được.

Cận Ân Thái nói rất chậm, gần từng tiếng, đọc nhấn rõ ràng từng chữ,

"Kiều Hiểu Kiều, hôm nay là cô lần đầu tiên chính thức tới nhà của tôi, tôi có mấy lời muốn nói."

Hiểu Kiều do dự gật đầu, ý bảo nghe hiểu.

"Cận Ngữ Ca là Cận gia trưởng nữ, là đứa cháu đầu tiên của tôi."

Như trước gật đầu. Kiều Hiểu Kiều tuy rằng không phải nghe được chuẩn xác như vậy, đại khái cũng có thể hiểu được, nhưng không biết những lời này của Cận Ân Thái là có ý gì, trong mắt hiện lên một tia không yên lòng.

"Từ khi nó sinh ra, luôn được mọi người cưng chiều. Trong ngoài Cận gia, ai cũng nâng nó như nâng trứng. Không có đánh chửi, ngay cả tôi, cũng chưa từng nói chuyện lớn tiếng với nó."

"Dạ." Hiểu Kiều đáp ứng.

"Cô muốn ở cùng một chỗ với nó, tôi có thể đồng ý. Nhưng mà, tôi có một điều kiện."

Hiểu Kiều nghiêng đầu nhìn Ngữ Ca, về mặt kiên định nhìn về phía Cận Ân Thái.

"Cô phải giống với chúng tôi, phải luôn che chở, yêu thương nó. Hung hăng quát tháo như lần trước, tôi không muốn thấy lần thứ hai, cô hiểu không?"

Về mặt Kiều Hiểu Kiều hơi xấu hổ, ngượng ngùng nhìn xung quanh, cúi đầu. Cô biết Cận Ân Thái đang nói ngày phát nổ, cô nổi giận với Ngữ Ca, không nói gì chống chế, rầu rĩ gật đầu đáp trả,

"Dạ... Đã hiểu..."

Ánh mắt Ngữ Ca vô cùng lo lắng, lại đau lòng nhìn Hiểu Kiều, tay ở dưới bàn nắm chặt lấy bàn tay cô. Sắc mặt Cận Ân Thái từ từ bình thường lại, gật đầu,

"Được rồi, ăn cơm đi."

Lúc này cả nhà mới thở phào nhẹ nhõm. Lão phu nhân gấp một con tôm vào chén Hiểu Kiều, xoa đầu cô, nụ cười hiền hòa,

"Ăn nhiều một chút."

Kiều Hiểu Kiều cũng mỉm cười với lão phu nhân, gật đầu đáp lời. Cận Ngữ Ca không yên lòng nhìn bà nội, suy nghĩ một lúc,

"Bà nội... Xế chiều hôm nay, rất xin lỗi..."

"Uhm!"

Lão phu nhân hừ một tiếng, liếc cô một cái, cũng không nhiều lời. Cận Ngữ Ca cũng hơi ngượng ngùng, cúi đầu ăn cơm, không nói gì nữa.

Canh cá thật tươi, tay nghề đầu bếp cũng không tệ. Hiểu Kiều không câu nệ, cẩn thận, thoăn thoắt ăn xong chén cơm đầy. Những người lớn tuổi luôn thích con cháu như vậy, nhất là di Chu, trong ngày thường hai vị tiểu thư ăn cơm giống chim ăn, vất vả nửa ngày vậy mà 2 cô chỉ ăn 2,3 muỗng không khỏi làm cho người ta thất vọng. Bây giờ, bà nhìn thấy Hiểu Kiều ăn rất ngon miệng, bà vui mừng còn hơn chính mình ăn. Không ngừng múc canh đầy chén cho Hiểu Kiều.

Dưới ánh đèn chùm sáng lóa treo trên trần, Hiểu Kiều ngồi cạnh Ngữ Ca, vẻ đẹp ẩn hiện tinh tế, cử chỉ thông thả, hai người im lặng ăn cơm, cũng không có trao đổi gì, lại làm cho người khác cảm thấy được sự xứng đôi không thể diễn tả thành lời. Ngay cả cô ba luôn gặp nhiều điều thú vị tốt đẹp cũng hơi ghen tị, liền quyết định, ăn cơm xong sẽ gọi điện cho Âu Dương!

Sau khi ăn xong, lão phu nhân kéo Hiểu Kiều đến ghế sofa, cùng Lộ Vi hỏi cô 1 số việc. Cận Ngữ Ca ở bên cạnh lo lắng nhưng chỉ trong chốc lát, thấy bọn họ trao đổi rất hòa hợp nên cũng an tâm phần nào.

Lão thái thái không thể nào tiếp xúc với người bình thường, vì đa phần hoặc là phô trương thanh thế kiêu ngạo, hoặc là sợ hãi rụt rè không tự nhiên. Mà Hiểu Kiều cũng chỉ ngẫu nhiên bối rối, giới hạn do ở cùng Ngữ Ca. Lúc bình thường, cô đối nhân xử thế đều rất rộng lượng lại có lễ phép, tiếp xúc lâu

không thể không thích . Tuy rằng bây giờ nghe không được, nói chuyện cũng có chút ngập ngừng, nhưng thái độ không kiêu ngạo không nịnh nọt, do tính chất công việc đã hình thành nên tính cách hiền ngang chính khí của Hiểu Kiều, Cận gia giàu có nhiều thế hệ, luôn coi trọng điểm này. Cho nên sau 1 lúc tiếp xúc, ấn tượng của lão phu nhân hoàn toàn thay đổi, cười nói liên tục còn nhiều hơn so với 2 đứa cháu gái lãnh đạm của nhà mình.

Trước khi đi, Ngừ Ca cùng Hiểu Kiều chào tạm biệt với Cận Ân Thái, lão gia tử gật đầu đáp lời, cũng không nói gì khác . Nhưng thật ra lão phu nhân và di Chu, ở cửa lòi kéo Hiểu Kiều dặn cô phải thường xuyên ghé chơi, bởi vì cô đến thì Ngừ Ca cũng sẽ về theo, người già luôn hi vọng cả nhà đoàn tụ, so với người trẻ tuổi càng sâu sắc hơn.

Trên đường trở về, Ngừ Ca vẫn nhắm mắt lại tựa vào Hiểu Kiều, một ngày kinh tâm động phách như thế làm cho cô mệt mỏi, nhưng trong lòng lại cảm thấy thật thỏa mãn và bình yên, thật lòng mà nói, có lẽ con đường này, cũng không khó đi như đã nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Mới Vừa Ngọt Ngào

Đối với gia đình Kiều Hiểu Kiều, Cận Ngừ Ca cũng không biết nhiều lắm. Chỉ biết cả nhà 3 người đều sống ở thành phố, theo như lời nói thường ngày của cô, thì ba cô rất kiêu kì, còn mẹ thì hay cãi nhau. Bởi vì cũng ít ở chung nên bản thân Hiểu Kiều cũng ít có cơ hội tiếp xúc.

Vài ngày tiếp theo, Hiểu Kiều cũng không nhắc lại chuyện cuối tuần về nhà. Ngoài trừ việc bận rộn học khâu ngữ, còn lại thì dành thời gian lướt internet. Mà Ngừ Ca cũng bận rộn công việc như cũ, 2 người cùng nhau ăn cơm, ngủ nghỉ, khi rảnh rỗi thì trò chuyện, cuộc sống rất thanh bình.

Giữa trưa cuối tuần, Hiểu Kiều nhắn tin cho Ngừ Ca, nói mình về nhà trước, khi nào Ngừ Ca tan sở thì báo cho cô biết để đứng trước cửa chờ. Kiều Hiểu Kiều không phải lúc nào cũng sợ ý, đôi khi, cô cũng đặc biệt chu đáo. Sợ mẹ quá cực khổ nên về trước để phụ giúp, sợ Ngừ Ca ngại lạ nên ra cửa đón, rất nhiều khi, cô rất biết suy nghĩ cho người bên cạnh.

Cận Ngừ Ca muốn nói với cô không cần phiền phức như vậy, nhưng nghĩ lại nói cũng vô ích, nên lác đầu từ bỏ, do cô cũng phải đi vội. Đầu tiên là nói với thư ký hôm nay đừng sắp xếp thêm việc gì nữa, khi vừa xong việc đang dở dang, thời gian cũng vừa đúng lúc.

Đổi 1 chiếc xe không quá nổi trội, Ngừ Ca cũng không kêu tài xế, tự mình cầm lái. Chung cư quản lý nhà giam có rất nhiều cặp mắt tò mò, những vị trưởng bối hoàn toàn không thích những người khoa trương. Quả nhiên, Hiểu Kiều đã đứng sẵn ở cửa, mặc áo thun, quần sọc, mang dép lười, cười tùm tùm đón xe Ngừ Ca.

Hiểu Kiều mở cửa xe, tiến vào ghế phụ,

"Ồi... Mát mẻ ~ bên ngoài nóng quá!"

Ngừ Ca nổi đuôi xếp hàng ở phía sau, bây giờ là thời gian tan sở, rất nhiều xe vào cửa. Quay đầu lại nói với Hiểu Kiều,

"Nóng ~ còn ra ngoài?"

Hiểu Kiều cười, "Tôi hơi lo lắng ở nhà... Ngồi không yên."

"Đến nhà Kiều, là ~ em lo lắng mới phải chứ?"

"Ha ha... Không có gì, mẹ của tôi rất tốt."

Kiều Hiểu Kiều trái lại an ủi Ngừ Ca, vẻ mặt sùng nịnh nheo nheo mắt cười. Cận Ngừ Ca cong cong khóe môi liếc cô, không nói gì thêm, lái xe vào sân.

Khi Ngừ Ca vào cửa, Kiều mẹ từ nhà bếp đi ra, nhiệt tình hàn huyên .

Nếu không phải Cận Ngừ Ca, bây giờ Kiều Hiểu Kiều không thể nào đứng ở đây, cũng như tại vì Cận Ngừ Ca, Hiểu Kiều mới bị điếc. Kiều mẹ cũng không phải là người không biết đạo lý, nhưng là tâm lý người mẹ luôn phức tạp. Đối với người con gái quá mức thân thiết với con mình, thân phận lại hiển hách, bà có chút không nói nên lời.

Ngừ Ca rõ ràng cảm thấy ngoài vẻ nhiệt tình, ẩn đầu đó là ý đối nghịch, cố ý kiềm nén bản thân, cố gắng lấy trạng thái bình thường, cẩn thận đối đáp. Không như ngày thường đáng vẻ thông thả, tự tin, mà giờ loáng thoáng câu nệ đôi chút. Ba Hiểu Kiều rất im lặng, sau khi cùng Ngừ Ca chào hỏi, cũng không nói gì thêm. Hiểu Kiều vừa giúp mẹ bưng thức ăn, vừa chú ý sắc mặt Ngừ Ca, sợ có gì làm cho cô mất hứng. Cận Ngừ Ca nhìn cô cười an ủi, ngụ ý mình không sao.

Bàn ăn nhanh chóng bày đầy thức ăn, tay nghề Kiều mẹ quả nhiên không tầm thường, tuy là những món rất đơn giản nhưng làm người ta rất muốn ăn. Cả nhà quay quần bên bàn ăn, rất có không khí gia đình, Cận Ngừ Ca thường ngày vốn ăn những món tinh xảo, nay ăn món tầm thường, ngược lại ăn rất ngon miệng.

Com nước xong, Hiểu Kiều rất tự giác đeo tạp dề đi rửa chén, Kiều ba thì xem tin tức trên tivi, Kiều mẹ và Ngữ Ca ngồi trên sofa nói chuyện phiếm. Nói rất nhiều đề tài liên quan với nhau, Ngữ Ca vẫn cảm thấy Kiều mẹ có việc giấu trong lòng, cô đã dự định thú nhận, nhưng Kiều mẹ không đề cập tới đề tài này, nên cô cũng không nói gì.

Trong chốc lát Hiểu Kiều bưng đĩa hầu ra, đặt mâm ngồi bên cạnh Ngữ Ca, dựa lên người cô,

"Mệt chết a——"

Mặt Kiều mẹ hơi cứng ngắc, nhìn con gái, không phản ứng gì. Ngữ Ca cười vỗ vỗ đầu gối Hiểu Kiều, cũng không nhiều lời.

Hiểu Kiều không đứng dậy, nghiêng đầu nhìn mẹ,

"Mẹ, ăn ngon quá, đỡ con... Không động đậy nổi."

Kiều mẹ cũng cười,

"Mệt mỗi thì đi ngủ sớm một chút."

Hiểu Kiều nghiêng đầu nhìn không hiểu bà nói cái gì, ngồi thẳng lưng,

"Cái gì?"

Kiều mẹ liếc Ngữ Ca một cái, "Kêu con ~ đi ngủ sớm một chút!" Lại chỉ chỉ về phía phòng Hiểu Kiều,

"Ra giường ~ đã đổi cho con loại vải bạt, vừa mát mẽ lại thoải mái."

Hiểu Kiều ngẩn người, không nói tiếp. Sắc mặt Cận Ngữ Ca đen đi, suy nghĩ một chút, cười nói với Kiều mẹ,

"Buổi tối Hiểu Kiều vẫn qua chỗ con vậy."

Nghe những lời này, không còn duy trì vẻ tươi cười, Kiều mẹ giận đến tái mặt, nặng nề thở dài.

"Tôi cảm thấy 2 người không còn nhỏ, cũng nên hiểu chuyện mà thu liễm."

Rõ ràng là chỉ nói cho Cận Ngữ Ca nghe, tốc độ nói rất nhanh, Hiểu Kiều cố gắng nhìn, có chút sốt ruột. Cận Ngữ Ca cúi đầu tạm dừng một lát,

"Dì, chúng con cũng không làm gì mờ ám, sao phải thu liễm?"

Kiều mẹ nhìn Hiểu Kiều, "cô Cận, hôm nay tạm như vậy. Tôi muốn một mình nói chuyện với Hiểu Kiều, cô có lời gì, hôm khác nói sau."

Cận Ngữ Ca không cần suy nghĩ, "Không được."

Sắc mặt Kiều mẹ trở nên cực kỳ khó coi, do dự hỏi lại,

"Không —— được?"

"Dì, dì có thể một mình nói chuyện với Hiểu Kiều. Nhưng mà, hôm nay, Hiểu Kiều phải về cùng con." Ánh mắt Cận Ngữ Ca chắc chắn, vẻ mặt kiên nghị, không lộ ra một chút gì có thể thương lượng. Kiều mẹ chăm chú nhìn cô một lúc, không nói một lời.

Kiều ba phóng ánh mắt tới bên này, nhìn hai người đang nói chuyện.

Hiểu Kiều nóng nảy, kéo kéo tay Ngữ Ca, "Hai người... Nói cái gì?"

Ngữ Ca quay đầu lại, chậm rãi nói với cô,

"Mẹ ~ có chuyện muốn nói với Kiều, em ra ngoài ~ chờ Kiều."

Nói xong vỗ vỗ mặt Hiểu Kiều, cho cô một nụ cười cổ vũ. Hiểu Kiều do dự gật gật đầu, lại sốt ruột,

"Bên ngoài nóng.."

"Em ngồi trong xe ~"

Ngữ Ca nói xong, liền đứng lên, trước khi ra cửa, quay đầu nói với Kiều mẹ,

"Dì, mặc kệ có chuyện gì, xin đi từ từ nói. Hoặc là, dì có thể nói với con, đừng kích thích Hiểu Kiều."

Kiều mẹ không trả lời cũng không quay mặt lại. Ngừ Ca gật đầu chào Kiều ba, mở cửa đi ra ngoài.

Hiếu Kiều đưa Ngừ Ca ra ngoài, đóng cửa, xoay người nhìn mẹ. Kiều mẹ kêu cô qua ngồi, rồi từ từ nói,

"Hiếu Kiều, trong cục của con, lần này thống nhất mua nhà, con đi đăng ký. Mẹ và ba cho con tiền, đổi cái lớn chút. Nhà của ông nội, cho thuê cũng được bán cũng được, tùy con quyết định."

Kiều Hiếu Kiều tuy rằng nghe hiểu, nhưng hoàn toàn không biết mẹ nói vậy là có ý gì, mặt nhăn mày nhu nhìn mẹ nghi ngờ.

"Mặc kệ lỗi tai của con là tạm thời hay mãi mãi, con muốn lập gia đình ba mẹ đương nhiên sẽ rất vui, nếu con muốn sống một mình, ba mẹ cũng không bắt buộc. Nhưng nếu con ở cùng cô ấy như vậy, chúng ta không đồng ý."

Hiếu Kiều nhấp nháy môi, im lặng nghe.

"Con cũng không còn nhỏ, mọi việc phải có chừng mực, lần này tại sao lại chơi trò này?"

"Chúng con... Không phải chơi trò chơi..."

"Con không phải, cô ta thì sao? Cô ta không giống chúng ta. Bây giờ, có thể 2 đứa là thật lòng, nhưng về sau thì sao? Tính cách của con mẹ hiểu rõ nhất, chuyện tình cảm nếu đã sa vào, một chút đường lui cũng không chừa cho mình. Tương lai nếu hai đứa chán ghét nhau, cô ấy dễ dàng dứt ra, con có thể dứt được sao?"

"Cô ấy... Sẽ không..."

"Ai biết được chuyện sau này?"

"Chúng con cùng nhau... Rất nhiều năm..."

"Có lẽ là rất nhiều năm, khi hai đứa ở cái tuổi tốt nhất.. Tuổi trẻ, sức khỏe, tốt đẹp nhất chính là sự nghiệp và cuộc sống, tất cả chỉ là bông bột nhất thời, 2 đứa chưa nhìn thấy sự trắc trở của nhân sinh. Tương lai ra sao? Khi hai đứa già đi, mệt mỏi, gặp sóng gió, chán nản, con đường vất vả này, ai có thể đảm bảo lúc đó 2 đứa tiếp tục kiên trì?"

"Không thử... Làm sao biết..."

"Thử? Đòi người sao có thể lấy ra thử? Lỡ thử thất bại thì làm sao?"

Hiếu Kiều nuốt nước bọt, quay đầu nhìn ba, Kiều ba nghiêm túc nhìn cô,

"Hiếu Kiều, chúng ta không đồng ý để con đi con đường này là muốn tốt cho con, trên thế giới này, chỉ có ba mẹ là thật sự nghĩ cho con, chúng ta không muốn sau này con sẽ đau khổ."

Thái độ ba mẹ rất rõ ràng, Hiếu Kiều cúi đầu, im lặng thật lâu. 1 lúc sau, ngẩng đầu lên, không sợ hãi, phát âm rõ ràng từng chữ,

"Cho dù ngày mai chúng con chia tay, cũng cho con được hạnh phúc hết hôm nay, được không?"

Kiều mẹ suy sụp dựa lưng vào sofa, hít thật sâu. Kiều ba trầm ngâm một lát, vỗ vỗ vai con gái,

"Được rồi, hôm nay tạm như vậy, cũng không còn sớm, con —— về trước đi. Vấn đề này, hôm nào chúng ta bàn tiếp, ha?"

Hiếu Kiều nhìn mẹ, ánh mắt Kiều mẹ tràn đầy thất vọng, không hề liếc nhìn cô. Hơi áy náy suy nghĩ một chút, mới gật đầu với ba,

"Vâng con về trước..."

Gió đêm hè có vài phần khô nóng, bóng cây lắc lư. Trời đã khuya, mọi người cũng đều trở về nhà. Cận Ngừ Ca không như lời cô nói ngồi trong xe hưởng thụ máy lạnh, mà khoanh tay đứng dưới đèn đường, bưng bình chờ đợi.

Thính giác Hiếu Kiều, nếu kích động sẽ nghiêm trọng hơn, cô muốn nói với Kiều mẹ, nhưng lại sợ làm bà ta hiểu lầm là hăm dọa. Chỉ còn cửa cuối cùng này, qua khỏi cửa này, thì không còn gì có thể ngăn cản hai cô.

Khi Kiều Hiếu Kiều xuống, nhìn thấy hình ảnh như vậy. Dưới ánh đèn âm ỉ, người yêu mặt mày rối rắm, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Thậm chí có con muỗi đậu trên đỉnh đầu cô, hoàn toàn không để ý đến.

Thấy Hiếu Kiều đi ra, Ngừ Ca không tỏ vẻ quá kích động, chỉ hạ mắt xuống, như trút được gánh nặng. Hiếu Kiều mỉm cười kéo cô lại, hai người không nói lời nào, ăn ý lên xe, rất nhanh rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Mà Nay

Khi ở trên xe, Hiểu Kiều chỉ nói đơn giản một câu "Từ từ sẽ được ", Ngữ Ca liền sáng tỏ tình huống. So với thăm cảnh ở Cận gia, kết quả này tính ra rất ôn hòa. Ba mẹ Kiều gia đều không phải là người không hiểu chuyện, mặc dù nhất thời không thể chấp nhận, tiếp tục kiên trì, cũng có thể đạt được kết quả như ý.

Việc này Cận Ngữ Ca tràn đầy tin tưởng.

Làm sao cũng không bằng hai người thoải mái ở cùng một nhà. Mặc kệ ngôi nhà được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, cũng bị Hiểu Kiều phá cho loạn, chỉ cần có người kia lúc ẩn lúc hiện trong nhà, sẽ làm cho người ta cảm thấy an tâm. Cận Ngữ Ca tâm tình thả lỏng tắm rửa xong, đi ra liền thấy tóc tai Hiểu Kiều ước sững, lén lút ở phía sau bàn làm việc phá phách máy tính của cô.

Khăn mặt nhắm ngay đầu Hiểu Kiều mà bay tới, ngày xưa thân thủ nhanh nhẹn, Kiều cảnh quan hoang phế đã lâu, phản ứng trở nên chậm chạp, vẫn không hề biết sẽ gặp nguy hiểm, 1 chút hành động né tránh cũng không có, tùy ý để khăn mặt bay thẳng vào mặt, còn nghiêm túc quẹo trái quẹo phải tránh, rốt cuộc cũng chọc được Cận Ngữ Ca cười.

"Làm ~ cái gì ~ a?" cau mày, giả bộ tức giận.

Kiều cảnh quan dừng 1 chút, vẻ mặt giả bộ vô tội rất thuần thực, kéo khăn mặt xuống vắt trên cổ, nháy nháy mắt một mí:

"Nhìn trộm..."

"Nhìn trộm cái gì?"

Không nói lời nào cười hắc hắc như kẻ trộm, "Cho tôi xem đi?"

Cận Ngữ Ca biết rõ, nhưng không chịu nói ra, phụng phịu như cũ hỏi,

"Cái gì a?"

"Bị quay lên a..."

Ngữ Ca chột chột trán của cô, "Có cái gì ~ đẹp ? Bị hại ~ còn chưa đủ thăm a?"

"cho xem thử đi mà ~" Hiểu Kiều biết rõ trước mặt Cận Ngữ Ca, cô chỉ cần kiên trì là sẽ đạt được mục đích.

"Chuyện hôm nay làm xong chưa?" Ngữ Ca đổi đề tài.

"Xem xong rồi ..."

Hiểu Kiều vẫn không thuận theo, không buông tha. Cận Ngữ Ca không có biện pháp, lờm cô một cái, di chuyển con chuột vài lượt, mở tập tin ra.

Hai mắt Kiều Hiểu Kiều sáng ngời nhìn chăm chăm màn hình, trong nháy mắt vô cùng luyến tiếc, xem xong rồi còn chép chép miệng, không ngừng đưa ra ý kiến bình luận:

"Nhưng mà... Hơi mờ ảo..."

Cận Ngữ Ca vừa lau tóc, nghe thấy câu này đưa tay vuốt vuốt đầu cô. Kiều Hiểu Kiều đảo mắt, ngửa đầu,

"Đừng vuốt tóc tôi... Kiều tóc chuẩn không cần chỉnh bị phá hư bây giờ.."

"Kiểu nào a?" Cận Ngữ Ca tức giận cười, "Được rồi, đi làm chuyện nên làm thôi."

Kiều Hiểu Kiều đứng lên, vòng tay qua eo Ngữ Ca kéo vào phòng ngủ,

"Hôm nay mệt quá, ngủ đi... Không nói ..."

"Đừng mong."

Lần này Cận Ngữ Ca không chút lưu tình, ngồi dựa lưng vào đầu giường, kéo chăn phủ chân.

"Nhanh lên."

Kiều Hiểu Kiều nhủ mày chắc lưới kéo dài một hồi, thấy thật sự không thể vượt qua, lúc này cũng mới bò lên giường, ngồi xếp bằng mặt đối mặt với Ngừ Ca, giả bộ thanh thanh cổ họng,

"Hôm nay chuyện xưa là.. ừ, « Sự kiên định của thiết binh »! Ngày xưa ngày xưa, có hai mươi lăm thiết binh, bọn họ là huynh đệ..."

Bàn tay Cận Ngừ Ca mân mê khoe môi, mặt mày Hiểu Kiều hơn hờ bắt đầu kể chuyện. Đây là bài tập của cô, mỗi ngày trước khi ngủ, kể một câu chuyện xưa. Mặc kệ trước đây đã nghe qua, hay bây giờ mới đọc, tóm lại hoàn toàn dựa vào trí nhớ thuật lại, để rèn luyện khả năng ngôn ngữ của cô. Tuy rằng tên làm biếng này luôn không chịu phối hợp, chỉ trong một thời gian ngắn, biểu đạt của cô đã có tiến bộ rất lớn, rất ít nói lắp .

"Sau đó, tiểu yêu tinh trong lọ thuốc hít nói... Không được xem!"

Hiểu Kiều nói tới đây, ngẫu hứng phát huy, đưa tay che mắt Ngừ Ca,

"Nhưng mà, thiết binh làm bộ không có nghe thấy! Ha ha!"

Tự mình kể chuyện xưa tự mình cười nghiêng ngả, đến rằng lợi không thấy đâu, Cận Ngừ Ca bị nụ cười tươi tắn của cô cuốn hút, cũng cười theo. Kiềm cảnh quan có đôi khi nghịch ngợm, theo sở thích của mình mà thêm thắt nội dung câu chuyện, nằng tiên cá tự ý gả cho tên cướp có râu, cô gái ngón cái phát hiện ra mình yêu con chim én đã cứu mình, mọi việc như thế vân vân và vân vân, hơn nữa biểu cảm cổ quái, vui vẻ phối hợp hoa chân múa tay, tạo thêm không ít tiếng cười. Trong khoảng thời gian này, trước khi ngủ bỗng trở thành thời gian vui vẻ nhất của hai cô.

Cận Ngừ Ca để mặc cô nói hươu nói vượn, nhìn nét vui vẻ trước kia của Kiêu Hiểu Kiều đã được khôi phục, cô cảm thấy trong lòng thỏa mãn và yên bình, bao nhiêu vất vả cũng sẽ tan thành mây khói. Nghĩ lại những chuyện đau lòng trước đó, nỗi đau cũng trở nên ít sắc bén, ngược lại như hồi ức cùng nhau vượt qua gian khổ, trở thành gia tài hồi ức cả đời của 2 người.

"Sau đó... thiết binh liền biến thành 1 khối thiết, mà vũ công chỉ còn lại là viên bảo thạch lấp lánh ! Được rồi! Kể xong rồi!"

Kể xong chuyện xưa Kiêu Hiểu Kiều liếm liếm môi, tiến đến hung hăng hôn hai má Ngừ Ca,

"Chúng ta không theo chân bọn họ, chúng ta sẽ sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau ~ "

Cận Ngừ Ca mỉm cười lấy ly sữa bên cạnh đưa cho cô, nhìn cô há miệng uống xong, súc miệng, tắt đèn. Hiểu Kiều quán quít lấy cô thân thiết một hồi, rất nhanh liền tiến vào giấc mơ ngọt ngào.

Nghe Hiểu Kiều hơi thở ổn định, Ngừ Ca xoa xoa tóc của cô, nụ cười tràn đầy cung chịu, đắp chăn cho cô. Bàn thân bước xuống giường, đóng kỹ cửa phòng ngủ, ngồi xuống bàn làm việc.

Cổ hơi nhức mỏi, mắt cũng cay cay , thật ra Cận Ngừ Ca cũng rất muốn cùng người yêu ngủ thật ngon, nhưng còn có 1 đồng việc đang chờ cô xử lý. Cận Ân Thái không có nhắc lại lời cô từng thề thốt, nhưng mà ông nội chấp nhận Hiểu Kiều, theo Cận Ngừ Ca mà nói, cô không có lý do gì buông lời Cận thị.

Bên ngoài trăng sao sáng lấp lánh, cách vách người yêu đang say ngủ, mặc dù mệt mỏi, như vậy cũng cam tâm tình nguyện.

Lúc này, Cục công an thành phố hủy việc xử phạt Hiểu Kiều, vì cô bị thương do thi hành công vụ, ghi nhận công lao. Khôi phục lại danh dự, nhưng thỉnh lực Hiểu Kiều không thấy khởi sắc, hình ảnh là tuyệt đối không thể nào làm nữa, công việc khác nhất thời cũng chưa được an bài. F4 cùng Lưu Trung Bảo đã biết tin tức, rù rề đến nhà tìm cô, nhưng đều không gặp người. Về sau Hiểu Kiều an ủi bọn họ, kêu bọn họ chuyển tâm công tác, đừng suy nghĩ nhiều quá.

Bàn thân Hiểu Kiều cũng từ từ chấp nhận sự thật, tuy rằng bị điếc trong cuộc sống rất là không tiện, cũng không có việc gì làm. Cô bắt đầu từ từ tập làm quen. Ngừ Ca vẫn để trong bụng, cẩn thận, sợ cô lại tự kỉ.

Cũng may Hiểu Kiều trời sanh tính hướng ngoại, bạn bè cũng nhiều, cũng không sợ cô đơn. Cô cũng đau lòng Ngừ Ca làm việc vất vả, khi có cơ hội sẽ tìm lý do đi ra ngoài, Cận Ngừ Ca lo lắng cho cô, nhất định sẽ đi theo. Vì vậy, muốn không nghỉ ngơi cũng không được .

Sinh nhật Hứa Lăng Quân, tụ tập bạn bè một chút, Hiểu Kiều muốn đi Ngừ Ca gật đầu đồng ý cùng cô đi, mới vui vẻ phần chần chừ tin đồng ý. Theo cách nhìn nhận của Ngừ Ca, gặp gỡ tìm hiểu bạn bè lẫn nhau, cũng là 1 cách giao tiếp tốt.

Bạn bè của Cận Ngừ Ca rất ít, bình thường là vì công việc, tính cách Ngừ Ca trong sáng nhưng lạnh lùng lại không có thời gian rảnh rỗi, ít có tình lực đến hô bằng tụ hữu. Nhưng cô cũng không phải người khó tiếp xúc, lúc không ở Cận thị, kiểu cách bắt nạt người khác cũng suy yếu, trong lời nói cũng rất ôn hòa.

Tuy Hiểu Kiều không phải người có khả năng kêu mưa gọi gió như Ngừ Ca, nhưng khi hai người cùng xuất hiện cũng khiến mọi người chăm chú nhìn ngắm, phần lớn bạn bè của cô là có hứng thú với Cận Ngừ Ca hơn, Du Khả lời kéo cô hỏi lung tung này kia, hai mắt như phát sáng. Mà Hiểu Kiều ngồi một người trong góc, thực im lặng cùng Hứa Lăng Quân chậm rãi nói chuyện phiếm.

Tuy không nhiều người lắm, nhưng không khí tốt lắm, đùa giỡn cũng rất vui vẻ. Bởi vì có Hiểu Kiều ở bên cạnh, Ngừ Ca yên tâm uống một chút rượu, khi kết thúc, hơi ngà ngà say. Vòng tay quanh cổ Hiểu Kiều, tựa vào người cô, làm thế nào cũng không chịu buông tay. Hiểu Kiều bắt đấm ừ, xin phép Hứa Lăng Quân gọi điện thoại cho tài xế, chào tạm biệt mọi người, nhanh chóng đưa Ngừ Ca về nhà.

Tuy rằng trước kia Cận Ngừ Ca cũng hay xã giao, nhưng luôn biết điều khiển, kiềm chế bản thân, rượu chỉ toàn nhấp môi, chưa bao giờ uống nhiều như lần này. Hiểu Kiều cảm thấy buồn cười, ở trên xe ôm cô, nhìn cô nhắm nửa mắt vui đầu trong lòng mình, cau mày râm rì, lại nghe không rõ nói cái gì. Đột nhiên la lớn,

"Đi công ty!"

Hiểu Kiều không thấy rõ cô nói cái gì, buông tay để cô dựa vào lưng ghế, tiến sát đến trước mặt cô,

"Cái gì?"

Cận Ngừ Ca cười ha ha, đưa tay nâng mặt cô, "Em nói ~ đi công ty ~ "

Hiểu Kiều nháy mắt mấy cái, "Đã trễ thế này... Đi công ty, làm gì a?"

Ngừ Ca không nói, chỉ cười cười, lại đẩy Hiểu Kiều ra, không kiên nhẫn nói nóng quá. Hiểu Kiều cũng không hiểu rõ đang xảy chuyện gì, nhưng mà đây là lần đầu tiên thấy dáng vẻ của Cận Ngừ Ca như thế này, trong lòng vui vẻ cùng thích thú, nên cũng không để tâm đến những việc đó.

Xe dừng trước cửa Cận thị, Cận Ngừ Ca từ trên xe bước xuống, lảo đảo vài bước, thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Hiểu Kiều nhanh chóng chạy đến đỡ lấy cô, để cô dồn trọng tâm lên mình, ôm cả người đi. Ngừ Ca không đi vào tòa nhà, đi đến bồn hoa bên cạnh, liền nhắc chân leo lên.

Hiểu Kiều sợ hãi không ít, Cận Ngừ Ca mang giày cao gót 7 ly, bồn hoa tuy rằng không cao, tất cả đều là nền đá hoa cương, một khi trơn trượt cũng không phải chuyện đùa. Nhanh chóng kéo cô, không cho phép đi như vậy, Cận Ngừ Ca cũng không đồng ý, cau mày vung về bước lên. Hiểu Kiều không lay chuyển được cô, đành phải đứng lên hộ tống, hơi hơi ôm cô sợ ngã xuống đất.

Cận Ngừ Ca không còn điềm đạm, từng bước 1 đi dọc bồn hoa, hai tay giờ ngang để cân bằng, giống như con nít đang chơi đùa. Hiểu Kiều nhắm mắt theo đuôi, tay vòng ngang hông cô, một khắc cũng không dám thờ phào thả lỏng, cho đến khi đi đến nơi cao nhất, lúc này Cận Ngừ Ca mới hài lòng, quay người lại hai tay nâng mặt Hiểu Kiều, cúi đầu nhìn cô, cười ha ha.

Dưới ánh màn đêm, Cận thị đỏ sộ đứng sừng sững sau lưng Cận Ngừ Ca, trong bầu trời xanh đen, càng làm nổi bật khí thế bùng bùng. Cận Ngừ Ca trong ánh màn đêm, hai má ửng đỏ, đôi mắt tinh tế nhấp nháy tràn đầy niềm đam mê, như muốn làm tan chảy mọi người.

**** Lời của editor ****

Long trọng loan báo... chính văn sắp hết.. tiếp theo là 1 đồng phiên ngoại với ngược cỡ bự.. Mọi người chuẩn bị tinh thần chịu đả kích chưa???

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hạnh Phúc

"Kiều Hiểu Kiều biết không? Em có thể nắm trong tay toàn bộ tập đoàn sau lưng, nhưng không thể nào giữ được Kiều, em hận muốn nghiền răng nghiền lợi, một chút biện pháp cũng không có. Những gì có thể làm em đều làm hết, nhưng Kiều vẫn như con diều, không biết khi nào thì lại bay đi. Tại sao em lại yêu phải người nổi loạn như Kiều đây?"

Kiều Hiểu Kiều ngửa đầu sững sờ, như là nghe hiểu, hoặc như là mê hoặc.

"Nhưng em vẫn muốn giữ lấy Kiều, cho dù có như thế nào, cũng muốn giữ Kiều ở bên cạnh em, trong phạm vi khống chế của em. Kiều cảm thấy em quá mạnh mẽ đúng không? Cuộc sống có thể rất dài, có Kiều bên cạnh, em mới cảm thấy an tâm. Bằng không, cái gì cũng không thú vị."

Hơi nước từ từ ngưng tụ trong mắt Ngừ Ca, miệng vẫn đang mỉm cười, cổ nhin không cho nó rơi xuống. Hiểu Kiều nhấp nháy mắt nhìn cô, ôm cô xuống, găt gao ôm vào trong lòng.

"Mặc kệ bay đến chỗ nào, tôi đều trở về, canh giữ ở bên cạnh em, đừng khóc."

Cận Ngừ Ca vui mặt vào vai Hiểu Kiều, không thềm nhắc lại, một lúc sau vai áo của Hiểu Kiều đã ẩm ướt. Hiểu Kiều nhẹ nhàng vỗ về cô, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao, hòa cùng ánh đèn đường.

Khi hai người về đến nhà, Cận Ngừ Ca lại bắt đầu mượn rượu đùa giỡn, ở trước cửa kéo kéo Hiểu Kiều, nhưng không mở cửa, chỉ cười cười không nói lời nào. Hiểu Kiều cũng bất lực cười theo, để mặt cô ảm ỉ.

Ngừ Ca đưa tay ra sau lưng, không biết từ đâu móc ra 1 chuỗi chìa khóa, giờ giờ trước mặt hốt hoảng của Hiểu Kiều. Hiểu Kiều nhìn thoáng qua, chính

là chìa khóa nhà, gắn với 1 búp bê nhảy dây TROIKA. Hiểu ý của cô, không nói lời nào. Cận Ngữ Ca một tay cầm lấy chìa khóa, một tay nắm cổ áo Hiểu Kiều, mỉm cười lúc ẩn lúc hiện, Hiểu Kiều đưa tay với lấy, cô lại lùi về,

"Không cho!"

"Tại sao không cho a?"

"Kiều phải ngồi ở đằng kia chờ!" Cận Ngữ Ca hoàn toàn dứt bỏ rồi về đoan trang, bình tĩnh trong ngày thường, lộ ra thần thái ngậy thơ chưa bao giờ có. Cô uống say nói chuyện tốc độ hơi nhanh, Hiểu Kiều nhìn không hiểu lắm. Cũng không cố hỏi, chỉ cười cười vòng tay đặt trên eo cô.

Cận Ngữ Ca tự mình suy nghĩ một chút,

"Nhưng mà, sẽ lạnh a... Không được hút thuốc, ngạt thở..." Tựa đầu trên vai Hiểu Kiều than thở. Sau một lúc, ngủ thiếp đi dồn hết sức nặng trên người Hiểu Kiều..

Kiểu Hiểu Kiều nghiêng đầu hôn lên vành tai của cô, lấy chìa khóa trong tay cô, tra vào ổ mở cửa.

"Được rồi, vào nhà ..."

Sáng hôm sau, ở Cận thị có cuộc họp cấp cao thường kỳ, bởi vì say rượu, Cận Ngữ Ca phải cố gắng chịu đựng đầu đau như búa bổ. Sau khi cuộc họp kết thúc, cô trở lại văn phòng, mới vừa ngồi xuống, thư ký liền báo cáo nói cô 3 đến.

Tinh thần Hoan Nhan luôn tươi trẻ, khi đẩy cửa tiến vào như mang theo 1 hơi thở mới. Cận Ngữ Ca thấy cô cũng rất vui, vẻ mặt tươi cười,

"Trở về hồi nào ?"

"Ngày hôm qua." Hoan Nhan ngồi trên ghế sofa, tiếp nhận ca phê thư ký mang đến, nói cảm ơn.

"Âu Dương đâu?"

"Về nhà trước, mẹ của cô ấy nói, chuẩn bị chặt chân cô ấy. Ha ha."

Cận Ngữ Ca như ong mầy, "Em gặp qua mẹ của cô ấy ?"

"Vẫn chưa, nhưng mà có nói chuyện điện thoại, quả thực là 1 người mẹ rất hiểu ý." Cô ba giọng điệu vui vẻ, bộ dạng vui tươi, nghe không ra có điểm khó khăn gì.

Ngữ Ca cười cười lắc đầu, không khỏi cảm thán nhân các hữu mệnh.

"Đúng rồi, chị có biết, bạn của mẹ, dì Isabella không?"

Ngữ Ca vẻ mặt cứng ngắt, gật gật đầu.

"Chồng của dì ấy là Robert, không phải chuyên khoa tai sao? Trước khi trở về, em có gọi cho dì ấy, sẵn tiện kể lại tình trạng của Hiểu Kiều, dì nói rằng trải qua phẫu thuật tỷ lệ thành công không ít. Chị có liên lạc với dì ấy chưa?"

Cận Ngữ Ca hơi do dự, không nhiều lời, dường như đang suy nghĩ gì đó. Hoan Nhan không khỏi thấy lạ,

"Chị hai?"

"A, hồi rồi."

"Vậy kết quả kiểm tra Hiểu Kiều Ra sao? Ông ấy nói như thế nào?"

Sắc mặt Ngữ Ca trở nên ủ dột, ngón tay xoa xoa 2 bên thái dương, khe khẽ thở dài,

"Đã xem qua, cũng cho mấy vị bác sĩ nổi tiếng xem qua."

Hoan Nhan nghĩ đến kết quả không tốt, thật cẩn thận nhìn sắc mặt chị mình,

"Kết luận..."

"Mấy hôm trước có gọi điện thoại, nói là phải trải qua giải phẫu, thánh lực có thể khôi phục từ bảy mươi đến chín mươi phần trăm."

Hoan Nhan nháy nháy mắt, "Thật chứ? Vậy thì tốt quá! Khi nào thì hai chị khi nào đi?"

Cận Ngữ Ca nhìn cô, không nói gì, cũng không tỏ ra vui vẻ gì lắm. Hoan Nhan liền lấy làm lạ,

"Làm sao vậy? Còn có vấn đề gì sao?"

"Không phải, " Ngừ Ca dựa lưng vào ghế, "Không có vấn đề gì hết."

"Vậy chị vì cái gì..."

"Hoan Nhan, bọn chị hiện tại... rất hạnh phúc..."

Cận Ngừ Ca ánh mắt lóe sáng, nói cũng áp a áp ứng. Cận Hoan Nhan thông minh như vậy, rất nhanh liền hiểu được ẩn ý trong mấy câu đó, sắc mặt hơi oán giận.

"Chị hai! Chị không thể ích kỷ như vậy! Chị hạnh phúc, vậy Hiểu Kiều thì sao? Chị có nghĩ đến cảm thụ của chị ấy không?"

Ngừ Ca không nói nên lời, hai mày nhíu chặt, không nói gì.

"Mặt ngoài là do Tùy Hân làm hại, nhưng thực chất không phải Hiểu Kiều vì gia đình chúng ta mới bị thương sao? Hơn nữa, chị là người thân cận chị ấy, chị tại sao có thể —— "

Hoan Nhan không biết nói như thế nào, tâm tình chị cô, cô có thể hiểu được, nhưng là như thế này thực sự không giống Cận Ngừ Ca thường ngày. Ngừ Ca cúi đầu im lặng như trước, không biết suy nghĩ cái gì.

"Việc Khương gia, có kết quả chưa?" Hoan Nhan nói vòng vo.

Ngừ Ca lúc này mới ngẩng đầu, vẻ mặt rất mệt mỏi, "À, là vệ sĩ Khương gia làm. Khương Đại Minh dự định xuất ngoại, làm lộ ra rất nhiều tài sản, chia cho người nhà lại rất bừa bộn, thủ hạ là vì tiền tài mà nổi lên sát ý. Khi Khương Quý trở về nhìn thấy thảm trạng, tưởng ông nội làm, lúc này mới phát rồ tìm chúng ta trả thù."

Hoan Nhan lại khó chịu, "Chị hai! Nếu không nhờ Hiểu Kiều, bây giờ gia đình chúng ta sẽ ra sao. Ông nội sẽ an toàn, thậm chí mọi người trong nhà, đều không thể bình an vô sự giống như bây giờ sao. Chị —— "

"Chị biết! Mặc dù không chỉ bởi vì nhà chúng ta, không ai hiểu Kiều Hiểu Kiều hơn chị. Nhưng mà —— "

Cận Ngừ Ca nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa, nhăn mày cho thấy trong lòng cô cũng đang mâu thuẫn. Không phải không muốn cho Hiểu Kiều khỏi hẳn, chính là một khi cô khỏe rồi, thì lại lo lắng, sợ hãi như trước. Cô thật sự chịu không nổi thêm một lần đã kích mắt mất nữa.

"Chị hai, việc giải phẫu hay không, chỉ có Hiểu Kiều mới có thể quyết định. Mặc kệ chị ấy yêu chị nhiều cỡ nào, chị cũng không có quyền quyết định thay chị ấy."

Hoan Nhan nói rất đúng trọng tâm, Cận Ngừ Ca thật sự cũng không có lý do gì để phản bác, sau khi suy tính thật lâu, rốt cục từ từ gật đầu.

Dinh thự Cận gia rốt cuộc cũng tu sửa xong, chọn ngày dọn về ở. Phong cách ừ đột, cũ kỹ đã hoàn toàn không thấy nữa, đem tới 1 hơi thở mới, thanh thoát tươi mát. Vợ chồng Cận Trung cùng phòng vẽ tranh và phòng làm việc dời xuống lầu 2, lầu ba dành hẳn cho 2 chị em Ngừ Ca. Thuận lợi để sau này Hiểu Kiều bọn họ về thì lúc đó có thể ở tại đây..

Hiện tại mọi người trong Cận gia rất hy vọng cô đến chơi, tính cách Hiểu Kiều trong sáng, khi có mấy người trẻ trong nhà cũng tràn đầy tiếng cười hơn. Nhưng mà Cận Ân Thái vẫn duy trì thái độ phần nộ với Âu Dương Thông, không thể nào nuông chiều cháu gái đi theo thành phần xã hội đen.

Cũng may, cô ba ngược lại càng thích cuộc sống kích động như vậy. Nếu cả nhà vui vẻ hoà thuận cô quả thật cảm thấy vô cùng chán nản. Hiện tại cùng Âu Dương lên lút như 2 kẻ trộm, càng làm thỏa mãn niềm thích thú thiên hạ đại loạn của cô. Chính là làm khổ Âu Dương, biệt thự Cận gia đề phòng nghiêm ngặt, cô muốn gặp giai nhân phải vượt qua tầng tầng lớp lớp trạm kiểm soát, chịu không ít đau khổ. Nhưng mà, hồi báo cũng rất ngọt ngào.

Cô ba ăn xong cơm, bung ly trà vào phòng sách, tựa người vào ghế quý phi gọi điện thoại cho chị mình.

"Alô?"

Giọng nói hơi thấp của 1 người vang lên, rõ ràng không phải chị mình, Cận Hoan Nhan hơi sững sờ,

"Ách... Xin chào, tôi tìm... Cận Ngừ Ca..."

"Tìm cô ấy để làm gì?"

Hoan Nhan lúc này mới kịp phản ứng, quát to một tiếng,

"Chị là Kiều Hiểu Kiều? ! Chị nghe được rồi sao? !"

Bên kia, Hiểu Kiều đem điện thoại tránh xa cái lỗ tai, miễn cho cô ba thét chói tai, sẽ làm hư hại màng nhĩ yếu ớt của cô. Sau đó, cười ha ha,

"Em có biết bây giờ mấy giờ không a?"

Hoan Nhan tâm tình vô cùng kích động, "Kêu chị em nghe, kêu chị em nghe! Em có chuyện muốn nói!"

"Nói cái gì?"

"Tại sao phải nói cho chị biết?"

"Chị muốn coi chuyện của em có xứng đáng để kêu chị em thức dậy không a..."

Giọng nói Kiều Hiểu Kiều có thể nghe thấy ý cười tiềm ẩn trong đó. Nhưng mà, vẫn là đưa điện thoại cho người ngủ ở bên cạnh. Cận Ngữ Ca sớm đã bị các cô làm thức giấc, trở mình tựa người vào lòng Hiểu Kiều,

"Hmmm?"

Giọng nói tràn đầy thỏa mãn, Hoan Nhan nghe xong, từ trong đáy lòng có thể cảm nhận được hương vị hạnh phúc. Nhất thời không biết nói cái gì cho phải, im lặng 1 lúc, mới chậm rãi nói,

"Chị hai, chị thật tốt."

Cận Ngữ Ca nhắm mắt lại, cười rộ lên. Cánh tay Hiểu Kiều khoát trên lưng cô, khẽ hôn lên trán, giống như để có được ngày này, bọn họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều năm.

**** Lời editor ****

Chính văn Hoàn nhé mọi người...

Giờ bước sang giai đoạn Phiên Ngoại... Mấy phiên ngoại đầu mô tả cuộc sống chung của Hiểu Kiều và Ngữ Ca Mọi người ráng tranh thủ tận hưởng tinh thần an lành, ít quần quai một lúc nhé.... Sau đó là 1 loạt các tiểu ngược cho đến một ngược cỡ bự..

Bạn đang đọc truyện *Ban Mĩ Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Phiên Ngoại 01

Thông thường, các câu chuyện cổ tích thường kết thúc như mơ: hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau trọn đời. Nhưng mà, mặc kệ là hoàng tử hay công chúa, bao giờ lúc bắt đầu cũng thật bi thảm.

Trên đường từ sân bay về nội thành, Âu Dương Thông lái xe, Cận Hoan Nhan ngồi bên cạnh, đang nói điện thoại.

"Chị hai, em đang trên đường về nhà... Tối nay gấp, dạ, tạm biệt..."

Gương mặt Âu Dương bị kính mát che hơn phân nửa, chỉ có thể nhìn thấy chóp mũi cao thẳng tắp và vành môi. Cô nghiêng đầu nhìn thấy cô ba không được vui cho lắm, mỉm cười mở miệng,

"Chị em tối nay sẽ về nhà hả?"

"Ừm."

"Hiểu Kiều đâu?"

"Không biết."

Cận Hoan Nhan giọng nói hơi hung dữ, cũng không được bình tĩnh. Âu Dương cười cười,

"Làm sao vậy? Hiểu Kiều với chị em cãi nhau?"

"Không có, nhưng mà... Phong vẫn gọn sóng."

Hoan Nhan bĩu môi, quay đầu lại, bối rối nhìn Âu Dương. Kết quả đối diện với hình ảnh của mình phản chiếu trên 2 tròng kính mát kia, rất không thoải mái đưa tay lấy cặp kính mát xuống.

"Sao lại vậy? Không phải đang tốt đẹp sao?"

"Một số quan điểm có mâu thuẫn." Cô ba lấy kính mát đeo lên mặt mình, nhìn kính chiếu hậu vén vén tóc.

"Ví dụ?"

"Ví dụ như Hiểu Kiều muốn kết hôn, mà chị hai muốn có con."

"Ách —— "

Đây quả thật là tin tức rất có tính kích thích, chân nhân ga của Âu Dương run lên, thiếu chút nữa đụng phải chiếc xe tải cỡ trung ở đằng trước. Nhanh chóng thả tốc độ, lúc này mới quay đầu lại hỏi,

"2 sự việc này —— cũng không có cái gì mâu thuẫn hả?"

"Thật sự thì 2 sự kiện này không có gì mâu thuẫn, mâu thuẫn ở chỗ : chị hai không muốn kết hôn, mà Hiểu Kiều không muốn đứa nhỏ!"

"Ách ——" Âu Dương Thông lại một lần nghẹn lời, bắt chước Hoan Nhan bĩu môi, "Vậy đúng là có vấn đề..."

"Quả thật —— em cảm thấy được đó chỉ là bề nổi mà thôi." Về mặt cô ba như có điều suy nghĩ, Âu Dương tò mò, hỏi dò:

"Vậy thực chất là cái gì?"

"Kiều Hiểu Kiều tên nổi loạn này muốn mở đường chuồn! !"

Cận Hoan Nhan đột nhiên thay đổi về mặt nghiêng răng nghiêng lợi như muốn ăn thịt người, Âu Dương trong lòng khản trương. Không thể giúp đỡ, mà cũng không biết giúp chỗ nào, người bạn kia muốn mở đường chuồn, cả người một phen đổ đầy mồ hôi.

Sắc mặt Cận Ngữ Ca ừm đột đang thị sát 1 công ty con trực thuộc 1 công ty bách hoá, tên giám đốc bên cạnh lo lắng sợ hãi, cô thư ký cẩn thận, vệ sỹ thì lạnh lùng nghiêm túc, và Kiều Hiểu Kiều rất không kiên nhẫn.

Gần đây quan hệ của hai người tương đối khản trương. Sau khi thỉnh lực phục hồi, Kiều Hiểu Kiều không có trở về đội Hình cảnh đội, điểm này làm cho Cận Ngữ Ca tương đối vui. Nhưng mà, cô ấy lại nghĩ ra chiêu trò mới.

Trong thời gian bị điếc, Hiểu Kiều thường xuyên lên mạng và quen 1 cô gái tên là Gloria Latino người Tây Ban Nha. Cô gái này ở nam Úc xây dựng 1 trung tâm nghiên cứu động vật, cố gắng thực hiện việc bảo vệ động vật hoang dã. Thường xuyên đi đến rừng rậm ở Châu Phi hay Nam Mỹ, đuổi theo nhóm động vật thiên nhiên này. Việc này làm cho Kiều Hiểu Kiều hâm mộ đến lóa con mắt, lúc đầu vốn tiếng Anh không nhiều, gặp chút khó khăn để trao đổi với Gloria, nhưng chỉ trong 1 thời gian ngắn, rõ ràng bây giờ đã có thể nói được tiếng Tây Ban Nha.

Cận Ngữ Ca đối với việc này vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Hiển nhiên, cô không nghĩ giữa họ có bất cứ tình cảm gì. Nhưng mà, gần đây Kiều Hiểu Kiều luôn mập mờ hàm ý muốn đi nam Úc làm việc với Gloria, điều này hiển nhiên bị Cận Ngữ Ca phản đối. Phải biết rằng, lấy thời gian để nghiên cứu vòng tuần hoàn sinh lý của động vật làm thời gian làm việc là lâu cỡ nào, chẳng khác nào bắt con cừu Kiều Hiểu Kiều, ít nhất 1 năm rưỡi cũng không thả ra.

Mà Kiều Hiểu Kiều dường như cũng biết ý niệm trong đầu không thể nào thành hiện thực, cho nên cô tìm cách nói cho dù không cho phép cũng đi. Vì vậy mà cô hai vô cùng không thoải mái, rất nhiều ngày liên tục đều nghiêm mặt, lạnh lùng đối xử với cô. Hôm nay, Hiểu Kiều vốn dĩ ở nhà chờ Gloria chia sẻ hình ảnh Tây Phi, bị tiểu Quan gọi điện thoại kêu lại đây. Nhấn là cô ba hôm nay về nhà, muốn cùng nhau quay về ăn cơm. Chuyện này vốn không có gì, nhưng mà Cận Ngữ Ca kêu thư ký gọi điện thoại cho cô, điều này cũng làm cho Hiểu Kiều mất hứng, đi thì đi đó, nhưng về mặt không hợp tác.

Cận Ngữ Ca ở khu chuyên kinh doanh trang sức trên lầu 3 vừa đi vừa xem xét, nghe giám đốc thuyết minh, có khi gật đầu, có khi cản dận vài câu. Mọi người đều chỉ chú ý đến mình cô, không ai quan tâm phản ứng của Kiều Hiểu Kiều ở phía sau. Hiểu Kiều đi theo chán muốn chết, nhìn đồng nhìn tây cho bớt thời gian.

Tuy rằng Hình cảnh không còn làm, nhưng mà, Kiều cảnh quan có sức quan sát nhạy bén và tốc độ phản ứng nhanh nhạy vẫn như xưa. Cách họ 1 khoảng, ở chỗ thang cuốn, có tên thanh niên nhỏ gầy, luồn tay vào bóp đằm của 1 quý bà, đúng lúc bị cô nhìn thấy.

Hiểu Kiều chạy bước dài, chỉ cần vài bước thì đã đánh vào sau gáy tên đó, Mọi người xung quanh bị động tác phô trương của cô làm cho sợ tới mức la lên, làm kinh động đoàn người Cận Ngữ Ca.

Ngữ Ca vừa quay đầu lại, thấy chính là Kiều Hiểu Kiều một tay chống lan can bảo hộ, thả người nhảy qua thang cuốn tự động đang vận hành, gọn gàng lưu loát thanh thoát như đang đóng phim. Nhưng mà, so với đóng phim hấp dẫn hơn. Tên ăn cắp liền rút dao găm trên người ra, lưỡi dao sáng bóng chói lóa, sắc mặt Cận Ngữ Ca trắng bệch.

Thế nhưng Hiểu Kiều không hề mấy sợ hãi, dấn co cùng với tên ăn cắp, đối phương giây dựa quay đầu bỏ chạy, cô không 1 chút đắn đo liền đuổi theo, truy đuổi trong đám người đông đúc, lúc này nhân viên an ninh đã kịp phản ứng, vội vàng vàng vây lấy, 1 tiếng hét chói tai vang lên 4 phía, cả người đổ nhào xuống.

Cận Ngữ Ca mặc kệ bản thân đang mang giày cao gót, tốc độ cô chạy so với Kiều Hiểu Kiều còn kém xa, chỉ có thể cố gắng chạy qua, bị đám người chặn hết tầm mắt, không nhìn được hiện trường thực tế. Tim giã giã không ngừng trong lồng ngực, chân cũng mềm nhũn gần như không đỡ nổi cơ thể.

Chuyện ngoài ý muốn này làm cho cô sợ tới mức hồn phiêu phách lạc, nếu có quay ngược lại thời gian, có chết cô cũng không kêu Kiều Hiểu Kiều đến đây.

Dù sao người trong khu thương mại cũng đông, lại có camera theo dõi, tên trộm có chạy cũng vô vọng, đành ngoan ngoãn chịu trói. Kiều Hiểu Kiều thờ hồn hèn đem hân giao cho công an, lúc này mới vỗ vỗ tay cảm thấy thỏa mãn quay người lại chuẩn bị làm gì đó. Lại tỉnh linh, bị Cận Ngừ Ca đi tới đập vào đùi.

Mùa đông mặc dày, tuy Cận Ngừ Ca dùng sức đập, dĩ nhiên là không nghiêm trọng lắm. Nhưng mà trước mặt bao người, hành động này của Cận Ngừ Ca là hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của mọi người. Một vị tổng giám đốc thường ngày đoan trang, ôn hòa, lạnh lùng, sắc mặt trắng bệch thờ hồn hèn động tay động chân, trường hợp này quả là rất đáng để xem. Vì thế những người xung quanh tập trung xem còn đông hơn lúc vây bắt tên trộm.

Đầu tiên, Kiều Hiểu Kiều ngạc nhiên mở to hai mắt, nhưng rất nhanh, cô kịp phản ứng vì sao bị đập. Có chút chột dạ cúi đầu vuốt vuốt mũi, nhưng biểu hiện có vẻ không phục.

Cận Ngừ Ca hung hăng nhìn chăm chăm cô, ngực kịch liệt phập phồng, bao nhiêu gân xanh mạch máu nổi lên 2 bên huyệt Thái Dương, môi cũng trắng dã vì thiếu máu, thoạt nhìn tức giận không hề nhẹ. Nhưng, cô cũng ý thức được ở nơi công cộng xử lý việc nhà là không tốt, rất nghiêm khắc mà lớn tiếng nói với Hiểu Kiều,

"Theo em lại đây! !"

Kiều Hiểu Kiều cũng không sợ cô, thừa dịp cô xoay người, liếc nhìn xem thường, ~ đi thì đi, chẳng lẽ em dám cắn người sao?

Tiếng giày cao gót giẫm lên nền gạch, thể hiện rõ tâm tình phẫn nộ của chủ nhân. Cận Ngừ Ca mím chặt môi, không nói một lời, mở cửa vào chờ người phía sau vừa đóng kỹ cửa lại, không kiềm chế được tức giận,

"Kiều điên rồi hả? !"

"Sao vậy a?" Kiều Hiểu Kiều ra vẻ bình tĩnh.

"Kiều có thể kiêu hãnh vậy sao? Trong Thương Hạ nhiều cảnh vệ như vậy, Kiều gọi 1 tiếng không được sao? Cả thế giới chỉ có mình Kiều là anh hùng sao?"

"Tôi cách rất gần..."

"Kiều cách dao gần! !"

"Không có việc gì ..."

"Có việc thì đã muộn! !"

Cận Ngừ Ca cảm thấy chính mình sắp giận sôi lên, người trước mắt nổi loạn không hề thay đổi, căn bản không lo lắng gì hết, còn hết sức đắc ý,

"Có sao đâu? Tôi chính là Hình cảnh, một tên trộm tầm thường..."

Nói chuyện với cô quả thật phí nước miếng, rất tức giận, Cận Ngừ Ca đưa tay đẩy cô ra. Kiều Hiểu Kiều lui vài bước, bắt được tay Ngừ Ca đẩy cô,

"Được rồi... Lần sau tôi sẽ không như vậy nữa."

Mặc kệ sự việc đúng hay sai, lừa gạt hay muốn dụ dỗ một chút, dù sao cũng là đuổi lý, hơn nữa hai mắt người trước mặt đều đỏ, nhìn rất tức giận. Kiều Hiểu Kiều vừa cam đoan vừa ôm Ngừ Ca vào lòng. Cận Ngừ Ca cúi đầu, khắc chế cảm xúc, từ từ bình tĩnh lại. Bỏ tay Kiều Hiểu Kiều ra, cố gắng kiềm chế xúc động của mình.

Di Chu gọi điện tới, hỏi Cận Ngừ Ca buổi tối muốn ăn gì. Ngừ Ca bất chấp có Hiểu Kiều, tập trung nói chuyện với Di Chu, bị Hiểu Kiều bắt lấy chỗ trống, ôm cả người vào trong lòng.

"Um, được... Tan sở con về, cô ấy nhất định đi! Bây giờ, cô ấy đang ở đây... Không cần, ăn gì cũng được, được, được, được..."

Di Chu tuổi đã lớn, rất thích đem cùng 1 sự việc nhai tới nhai lui, Cận Ngừ Ca cũng chỉ có kiên nhẫn nghe, sắc mặt vốn căng thẳng cũng vì muốn giọng nói ôn hòa mà trầm tĩnh lại. Kiều Hiểu Kiều theo thói quen, luôn tay vào trong quần áo thăm dò, cũng đánh phải mặt kệ, không có kịch liệt ngăn cản.

Khi kết thúc cuộc gọi, Cận Ngừ Ca thuận tay túm móng vuốt trong quần áo ra, Hiểu Kiều nghĩ đến vừa muốn bị gỡ, nghiêng đầu trốn. Ngừ Ca lại xoay người lại, dựa vào vai cô, vòng tay ôm ngang hông tiến vào lòng của cô. Hiểu Kiều biết giờ là không có việc gì nữa, ôm chặt người trong lòng, huyền thuyên nói chuyện không đâu, than thở vài câu. Kiều này thật sự xúc cảm, nhiệt độ cơ thể cùng mùi hương quen thuộc, làm cho Cận Ngừ Ca không suy nghĩ về chuyện cãi nhau lúc này, bắt đầu dĩ thoải mái thả lỏng một chút.

Khi hai người về đến nhà, Hoan Nhan từ trên lầu đi xuống, ném cho Hiểu Kiều một hộp quà, sau đó kéo tay chị mình, hai người thân mật khăng khít vừa nói chuyện vừa trở về phòng của mình, hoàn toàn xem cô như không tồn tại. Hiểu Kiều mừng rỡ thanh nhàn, chào hỏi các vị trưởng bối, rồi chạy tới phòng bếp hỗ trợ.

Di Chu chỉ huy nhóm đầu bếp đang bận rộn, bên cạnh một bóng dáng nhỏ gầy, tóc cột đuôi ngựa, chăm chú nhìn động tác của nhóm đầu bếp, không phát hiện ra cô. Hiểu Kiều đến vỗ vai cô bé, cô bé vừa đầu quay lại, lập tức tươi cười sáng lạn,

"Kiều cảnh quan!"

Hiểu Kiều cũng cười gật đầu, "Thế nào, quen việc chưa?"

"Um! Rất tốt, em đang học nấu ăn!"

Di Chu ở bên cạnh cũng cười vui vẻ, "Tú Tú thực sự thông minh a, rất nhiều việc dạy một lần là biết."

Cô bé này là cô gái có thân thể đáng thương, nghèo khổ đi đến siêu thị ăn cắp đồ ăn, từng làm cho Cận Ngữ Ca cùng Hiểu Kiều cãi nhau dữ dội. Nhưng mà, Kiều cảnh quan luôn luôn vui vẻ giúp người mà không nhìn đến hậu quả, vừa nhìn thấy cô bé đơn bạc gầy yếu không nhà để về, liền mang cô bé đến gặp Di Chu, sẵn tiện kể lể thân thể đáng thương của cô bé, đánh động vào lòng nhân ái của người già, bèn giữ cô bé ở bên cạnh. Nói là hỗ trợ làm chút việc vặt vãnh, trên thực tế, trong nhà cũng không có nhiều việc để cô làm, bất quá phụ mấy người già chạy qua chạy lại, v.v. Vì thế, từ cô bé sắc mặt tái nhợt không nơi nương tựa, Tú Tú dần dần trở thành người làm và sống trong Cận gia.

Khi Cận Ngữ Ca về nhà nhìn thấy, đứng yên vài giây ở cầu thang, biết chắc chắn đây là kiệt tác của Kiều Hiểu Kiều, Hít sâu, không cùng cô so đo.

Chưa đến 1 tháng vì biểu hiện cô bé là chấp nhận được, lặng lẽ nhưng cũng rất siêng năng. Di Chu giao cho cô bé 1 số việc, cũng làm được ra hình ra dáng, mọi người trong nhà đều đối xử khách sáo với cô bé. Chỉ có duy nhất vận năm băng son Cận Ngữ Ca, không thể ung cô, ngẫu nhiên lơ đãng nhìn 1 cái cũng khiến cô bé bị hù dọa đến run rẩy.

Cận Ngữ Ca cũng không phải có ý gây khó dễ người làm trong nhà, cô cũng chỉ để ý Kiều Hiểu Kiều, cũng không đến mức làm chuyện quá đáng gì. Nhưng do trời sanh tính lạnh lùng, hơn nữa, đối với cô gái này, cô cũng không ưng cho lắm. Bất nguồn từ việc Kiều cảnh quan quá nhiệt tình ...

Cận Hoan Nhan không giống ngày trước đến đi vội vàng, ở lại chờ lễ mừng năm mới, người Cận gia cũng không nóng lòng hỏi thăm cô, khó có được ngày nghỉ, đến tối lại chạy đi quậy phá với Âu Dương Thông. Chuyện này cũng không quan trọng, bọn họ thực sự yên tâm, cũng có thể nói là đã quen với hành tung biến ảo của cô gái trẻ. Ngoại trừ Cận Ân Thái sẽ mặt nhăn mày nhu, ho khan tỏ vẻ bất mãn, nhưng mà, bất mãn này cũng không có ai để ở trong lòng.

1 bữa cơm gia đình ấm áp náo nhiệt, Cận Hoan Nhan nhẹ nhàng cảnh cáo Kiều Hiểu Kiều phải đối xử tốt với chị của cô, Kiều cảnh quan vui vẻ lắng nghe, cười ha hả đáp ứng. Tốt hay không tốt, cô có cách của cô, cái kiêu ngạo thập tử hiểu rõ ràng không phù hợp phong cách Kiều cảnh quan.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Phiên Ngoại 02

Kiều Hiểu Kiều bây giờ là người vô cùng rảnh rỗi, tạm giữ chức ở Cục công an, một tháng vào không được vài ngày, đa số thời gian chơi bồi lêu lổng. Cận Ngữ Ca hiểu rất rõ, nhân cơ hội bất tiện, nhất định sẽ nghĩ ra chiêu trò. Chuyện Gloria không phải quá quan tâm nhưng không có nghĩa là không nghiêm trọng đối với cô.

Chiều Chủ nhật, ở phòng khách trên lầu 3, Hiểu Kiều ngồi trên ghế sofa vừa xem tạp chí vừa hạt dẻ. xác hạt dẻ rơi xuống cả sách lẫn mặt đất, ngay cả khăn choàng màu trắng của cô cũng dính 1 ít.

Cận Ngữ Ca vào phòng, ngồi ở ghế sofa đối diện cô. Hai tay chống cằm, nhìn Hiểu Kiều. Kiều Hiểu Kiều cảm giác có người đang nhìn mình, ngậm hạt dẻ trong miệng, ngồi dậy.

"Làm sao vậy?"

Tuy rằng ra vẻ thoải mái, nhưng lời nói rất mất tự nhiên. Cận Ngữ Ca không nói lời nào, chỉ nhìn cô. Hiểu Kiều thờ dài, đem sách để qua một bên,

"Ngữ Ca, em đừng có như vậy được không?"

Vẫn không nói lời nào, thậm chí ánh mắt Ngữ Ca cũng không di chuyển một chút nào, Hiểu Kiều cảm thấy cả người không được tự nhiên.

"Đây không phải là việc nhỏ, em đừng vì nhất thời hứng khởi mà tùy tiện, đây là rất vô trách nhiệm."

"Em không phải nhất thời hứng khởi, nói chung em sẽ chịu trách nhiệm."

Kiều Hiểu Kiều khinh khinh, lại thờ dài, "Không được, tôi không chấp nhận."

"Lý do."

"Chuyện này quá đáng sợ, phải không?"

"Muốn có con là chuyện bình thường, có gì đáng sợ?"

"Nhưng chúng ta không giống người bình thường a ! Muốn sanh đứa bé, nghĩ như thế nào đều ——" Hiểu Kiều nhất thời cũng không biết nói sao, chỉ biết lác đầu,

"Không được không được! Kiên quyết không được!"

"Đâu cần Kiều sinh, Kiều chỉ cần phối hợp 1 chút kỹ thuật ngón tay, như thế nào không được?"

"Chẳng lẽ tôi không cần nuôi sao? Trước không bàn tới việc em có ý tưởng sáng tạo nghĩ ra cái vấn đề tiên thiên, chỉ cần trong nhà chúng ta cũng không cách nào giải thích a? Tương lai, đứa nhỏ hỏi tôi, ba ba là ai? Như thế nào trả lời?" Hiểu Kiều vuốt trán, vẻ mặt buồn bực.

"Đây không phải là ý kiến sáng tạo của em, rất nhiều người đã làm như vậy, cha mẹ hai nhà chúng ta mà nói, về phần đứa nhỏ, lúc còn nhỏ sẽ tạm giấu điếm, đợi cho có thể độc lập tự hỏi, thì nói rõ ràng, có cái gì không thể giải thích?"

Cận Ngữ Ca cũng không vội, Hiểu Kiều đưa từng vấn đề ra, cô đều hóa giải từng cái, thái độ ung dung, nhưng mà một bước cũng không nhường. Cô muốn làm chuyện gì, sẽ loại trừ tất cả ngăn cản.

Hiểu Kiều hơi buồn bực, suy nghĩ này thật sự vượt qua khả năng chấp nhận của cô. Cô cảm thấy kết hôn không tốt sao, ra nước ngoài tìm cái giáo đường, cha mẹ bạn bè cùng đến chứng kiến, coi như hình thức, như vậy quá tốt rồi. Sinh ra 1 đứa bé, đây không phải là rảnh rỗi kiếm chuyện làm sao?

"Tôi không thích con nít!" Thật sự không thể phản bác Cận Ngữ Ca, cô đành phải lấy cớ này, nhưng, rõ ràng đối phương không để mình bị đẩy vòng vòng.

"Con của chúng ta... Kiều cũng không thích sao?"

Cận Ngữ Ca chính là từ từ hỏi một câu như vậy, Kiều cảnh quan không biết sao chống đỡ, đành phải rút cổ trên ghế sofa, rầm rà rầm rì như con đà điểu.

Qua Nguyên Đán, năm mới đến rất nhanh, Cận Ngữ Ca chăm chỉ như thường lệ, mỗi ngày đi sớm về trễ. Hiểu Kiều đau lòng, mỗi ngày giữa trưa theo đi Chu mang canh hầm cho Ngữ Ca, thành nhân viên chuyên trách đưa cơm. Trừ chuyện đó ra, cô vẫn như cũ không có gì đáng để làm, lên lầu 2 vẽ tranh, nguyệt nguyệt không ra thứ gì.

Năm nay, trận tuyết đầu mùa đến rất tàn bạo, bông tuyết rơi cả ngày, đến lúc chạng vạng đã tích được một tầng thật dày, xe của Ngữ Ca so với ngày thường phải chậm hơn nửa giờ mới vào được sân biệt thự Cận gia, vừa mới xuống xe quay đầu đóng cửa xe, thỉnh thoảng một quả cầu tuyết bay thẳng tới, rất chính xác trúng bả vai của cô, tan ra một thân đầy tuyết. Không cần phải nói cũng biết kiệt tác này là của ai, Cận Ngữ Ca nhẹ nhàng quay đầu lại, không có gì bất ngờ xảy ra, Kiều Hiểu Kiều cột nhà đứng dưới mái hiên, ở dưới vòm cửa, bàn tay gờ 2 ngón chữ V, tươi cười vô cùng đắc ý.

Tú Tú mặc áo len dày trong tay đang giữ quả cầu tuyết cỡ lớn, đứng sang một bên, vừa thấy là biết mới vừa đánh xong trận tuyết chiến, chớp mũi và hai bên má đều bị đông lạnh đến hồng hồng hân lên, nhưng trông vui vẻ khác thường. Mặc kệ đang mang dép, Hiểu Kiều chạy xuống cầu thang, chạy đến ôm Ngữ Ca hôn hôn.

Tuy có vẻ mệt mỏi, nhưng Cận Ngữ Ca cũng không có phản ứng gì, nhủ này lạnh lùng oán giận, nhưng khéo miệng cong cong ả ả ý cười. Tú Tú ở một bên hơi xấu hổ, nhanh chóng cúi đầu.

Cận Ngữ Ca tháo bao tay, để Hiểu Kiều nắm tay cô,

"Không lạnh a? Mặc ít như vậy còn ra đây chơi."

Hiểu Kiều cười tủm tỉm kéo cô vào nhà, "Không lạnh! Chờ em về ăn cơm, làm canh ngũ nẫm, lần trước em nói ăn ngon."

"Kiều làm?"

"Tôi hỗ trợ làm."

"Làm gì?"

"Gọt hành."

"..."

Về mặt Kiều cảnh quan đồng dạng, cũng may Ngữ Ca đã quen, khinh khinh nhìn cô, chào ông bà, rồi lên lầu thay quần áo. Tú Tú đi theo vào nhà, lẳng lặng vào nhà bếp hỗ trợ.

Hiệu Kiều một đường theo sau, vừa cầm áo khoác Ngừ Ca cời ra treo vào móc, vừa báo cáo sự việc hôm nay, tùy chuyện lớn như Cận Ân Thái thay đổi thuốc giảm áp, cho đến việc nhỏ xíu như cành cây bị khô héo, tí mỉ chi tiết dong dài, Cận Ngừ Ca hữu ý vô ý nghe, rồi đột nhiên cô nói một câu:

"Tôi phải về nhà mẹ 1 chuyến."

"Làm sao vậy?"

"Không có việc gì, nói là TV không ra tín hiệu, tôi quay về xem xét."

"Em và Kiều cùng về?"

"Không cần, tuyệt lớn như vậy em hãy ở nhà, sáng mai tôi sẽ trở lại."

"Ngày mai... Mới trở về?"

Giọng điệu Ngừ Ca ngập ngừng do dự, trong lòng cô nghĩ, sửa tín hiệu TV cần gì mất cả đêm. Nhưng mà, hình như Hiệu Kiều cũng rất lâu rồi không có về nhà, trở về đôi đôi một đêm cũng là bình thường. Nhưng mà, điều này làm cho cô rất không tình nguyện.

Kiều Hiệu Kiều cười mà như không cười đến gần, "Làm sao vậy... Luyến tiếc?"

Ngừ Ca hắng giọng, nghiêm khắc đẩy cô ra,

"Căn nhà ở chỗ Cẩm Tú Thế Kỷ xanh tươi tốt lắm, sang năm để họ dọn qua đó đi, dịch vụ ở đó chu đáo, sẽ không có những chuyện như vậy."

"Khẳng định không đi, vẫn là đừng nói chuyện này nữa."

Kiều gia đối với chuyện 2 người vẫn còn khó xử. Chuyện giữa các cô vẫn không được tự nhiên. Cận Ngừ Ca bắt đầu dĩ thờ ơ cho qua, không khí miễn cưỡng, 1 số tâm ý của cô, luôn bị Kiều gia cự tuyệt. Cô biết đây không phải chuyện 1 sớm 1 chiều, chỉ đành quyết tâm, kiên cường bất khuất. Hiệu Kiều không cảm thấy như vậy, cuộc sống của ba mẹ cô cũng không tồi, cũng không cần có liên quan gì về kinh tế, đúng là lòng tốt của Ngừ Ca, nhưng người già lại nghĩ hơi quá.

Cận Ngừ Ca khề thờ dài, bắt đầu dĩ từ bỏ. Nghĩ đến tới còn 1 đồng tài liệu phải xem, nên cũng không muốn dây dưa.

Sau bữa cơm chiều, Hiệu Kiều khoác áo len, quần thật chặt. Cận Ngừ Ca sắp xếp tài xế đưa cô về, sau đó thì bận rộn chuyện của mình.

Mãi cho đến hơn 11 giờ, Ngừ Ca mới tắt máy tính, nhẹ nhàng thở ra. Bên ngoài một mảnh im lặng đột nhiên vang lên tiếng động kỳ lạ, Ngừ Ca ngạc nhiên, đến trước cửa sổ nhìn xem chuyện gì xảy ra. Cũng không có gì bất ngờ, đúng là Âu Dương Thông lại leo cột điện, lắc đầu cười cười, tự mình đi tắm chuẩn bị ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Cận Hoan Nhan bị vài tiếng động làm bừng tỉnh, mông lung mở to mắt, thấy Âu Dương Thông đang mặc áo len. Sắc trời bên ngoài vẫn còn rất tối, nhưng trong phòng ngủ ấm áp thoải mái.

"Um..." Giọng điệu biếng nhác.

"đã dậy?" Âu Dương Thông hành động nhanh chóng, đang kéo kéo áo khoác.

"Thông đi đâu vậy?"

"Tôi ra ngoài trước, tìm 1 chỗ chờ em, ăn sáng xong chúng ta gặp mặt, đừng để 1 hồi ông nội em dậy, tôi đi không được."

"Um," cô ba đối với sự sắp xếp này tương đối vừa lòng, duỗi duỗi cái lưng, "Vậy động tác của Thông nhẹ nhàng thôi, đừng kinh động đội cầu từ bên ngoài."

"Đội cầu từ?"

Âu Dương Thông sừng sờ một chút, nhà thế nào lại có 1 đội cầu từ chuyên nghiệp như vậy? Sáng sớm trong ngày tuyết lạnh lẽo đã nằm vùng? Nhưng thời gian không cho phép cô suy nghĩ nhiều về vấn đề này, cúi người hôn lên trán Hoan Nhan, vội vàng leo cửa sổ ra ngoài.

Lúc sau, Âu Dương mới hiểu được Cận Hoan Nhan nói câu nói kia là có ý gì. Trong sân Cận gia, bóng mấy con Shepherd Đức vừa ra sức gầm gừ, vừa chạy nhanh trong đám tuyết rơi lại đây, dưới ánh nắng sớm, nhìn rất giống trong phim. Nhưng mà, đôi mắt nhanh sáng bóng đầy nhiệt huyết làm cho Âu Dương Thông mắng to Cận Ân Thái cáo già, xoay người nhanh chân bỏ chạy. Mấy anh chàng vệ sỹ còn vì nể mặt cô ba nên cũng du di 1 chút, nhưng mấy vị «đội Cầu từ» chuyên nghiệp này, chẳng quan tâm bạn có quan hệ với người chủ nào.

Nghe thấy tiếng chó sủa oang oang và tiếng bước chân dồn dập bên ngoài, Cận Hoan Nhan than thở một câu,

"Đã nói cẩn thận, ngu ngốc!"

Trở mình 1 cái, rồi ngủ tiếp.

Cận Ngữ Ca cũng không biết buổi sáng có show diễn hấp dẫn vậy, ở trong phòng ăn im lặng ăn điểm tâm, có chút không yên lòng. Tú Tú vẫn như thường lệ bung trứng chân nước sôi cho cô, Ngữ Ca nhìn xem cái trứng chiên kia, cũng không có khẩu vị. Miễn cưỡng cười cười,

"Cám ơn, tôi không ăn."

Tú Tú vốn đã rất lo lắng, hôm nay tới lượt cô làm bữa sáng cho cô hai, đồ ăn vẫn như lệ thường đột nhiên lại không chịu ăn, khiến cô càng thêm bối rối,

"Cô hai, đúng là dựa theo sở thích hàng ngày của cô, chỉ chiên 1 mặt..."

Cận Ngữ Ca không thích người khác ở trước mặt mình khúm núm, chuyện cũng không có việc gì, làm cho cô cảm thấy mình như ý thể bất nạt người khác, bực bội buông cái ly, giọng nói rất không tốt:

"Tôi nói không muốn ăn, đem bỏ đi!"

Nói xong, lấy tay nắm khăn ăn ném trên bàn, đứng lên muốn đi. Quay người lại, Kiều Hiểu Kiều đeo balô lưng dựa vào cửa phòng ăn, không có cảm xúc gì nhìn cô.

Cận Ngữ Ca nhú nhú mày, cũng không có động tác gì khác. Hiểu Kiều liếc mắt nhìn Tú Tú đang đỏ mặt cúi đầu, ôn tồn lên tiếng an ủi:

"Em đi làm việc em trước đi, tí nữa mọi người sẽ dậy ăn sáng."

Tú Tú gật gật đầu, nhanh chóng vòng qua Ngữ Ca chạy vào nhà bếp. Cận Ngữ Ca nhìn xuống, không nói lời nào.

Hiểu Kiều bình tĩnh đi tới trước mặt Cận Ngữ Ca. Balô tùy tiện để sang 1 bên, tiến đến gần, đem tay chống xuống bàn ăn nhốt Ngữ Ca vào trong đó, nheo nheo mắt,

"Tại sao không ăn sáng?"

Ngữ Ca bị cô làm cho lui từng bước, đến bên bàn ăn. Lúc đầu suy nghĩ tính nói, cô vô cớ nổi giận, đang suy nghĩ giải thích như thế nào, nhưng cũng không biết nên nói như thế nào, cả mặt đều ửng đỏ.

"em ăn rồi..." Yếu xìu biện bạch.

"Một miếng bánh mì?"

Lần này không nói, nhếch miệng xem như cam chịu. Về mặt Hiểu Kiều ra dáng «tôi biết mà», đưa tay không nhẹ không nặng nheo nhẹ chiếc eo nhỏ nhắn,

"Không nghe lời, đánh đòn!"

Cận Ngữ Ca trừng mắt, Kiều cảnh quan không để ý tới cô, vươn tay bụng chén đĩa lại,

"Ăn xong mới cho đi, không được thương lượng."

Cô hai không tình nguyện mà tiếp nhận đôi đĩa, Hiểu Kiều đem 2,3 cái trứng, hơn nửa ly sữa cũng bắt buộc uống hết, Kiều cảnh quan lại phát triển tính thần lưu manh, quần quýt nửa ngày, mới thả cô đi.

Trên mặt còn mang thần sắc tính kế, Hiểu Kiều lấy phần bánh mì còn lại của Cận Ngữ Ca đem ăn, ngồi xuống ghế sofa, mở báo sáng ra đọc, chưa đầy 2 phút sau, tiếng chân Cận Ngữ Ca dồn dập bước vào,

"Kiều Hiểu Kiều! ! Bên ngoài là xảy ra chuyện gì hả? !"

Cô hai đỏ mặt, về mặt rõ ràng thay đổi, nhìn không ra là vui hay giận, bộ dạng vừa tức vừa vội. Kiều Hiểu Kiều ngồi trên ghế sofa quay đầu lại, cánh tay khoát trên lưng ghế, về mặt không tự nhiên,

"Làm sao vậy? !"

"Kiều —— Kiều còn nói làm sao vậy? Bên ngoài, đó là Kiều làm hả?"

"Đúng vậy a! Đẹp không?" Hơi hơi đắc ý.

"Kiều Hiểu Kiều! !"

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Phiên Ngoại 03

Trong sân biệt thự Cận gia, 1 tầng tuyết dày lặng lẽ đứng sừng dưới cành cây. Mặt hồ cũng đã kết băng. Đối diện cửa chính, bất ngờ xuất hiện 1 pho tượng to lớn bằng tuyết. Cao hơn nửa mét, thần thái pho tượng bình yên, đáng người duyên dáng, giống như thực, đúng là tác phẩm nghệ thuật tuyệt đẹp khác thường. Cận thận tỉ mỉ phát họa, gương mặt mái tóc, đôi vai, vòng eo nhỏ nhắn, rõ ràng chính là dáng vẻ Cận Ngữ Ca, dùng bông tuyết thuần khiết trắng muốt để tạo thành, nhìn rất tinh xảo.

Nhưng mà, pho tượng khóa thân.

Trừ bỏ vị trí quan trọng bị cánh tay giờ ra che chắn, đường cong nữ tính hiển hiện không chệ vào đâu được, đường nét hoàn mỹ gần như không tỳ vết, phải là người vô cùng am hiểu, quen thuộc đến tận xương cốt mới có thể dựa vào ấn tượng chi tiết trong đầu tạo nên sống động như thật như vậy, chân dung lại được triển lãm trước cửa, khiến cho ai cũng không thể nào mà không biết xấu hổ, huống chi là Cận Ngữ Ca, người mà ngày thường đoan đoan chính chính.

Tài xế và bọn vệ sĩ, có chút ái ngại, bọn họ rất muốn xem, nhưng là lại ngượng ngùng xem, đều ở bên cạnh xe cúi đầu hút thuốc, trộm giương mắt ngắm ngấm, rồi nhanh chóng cúi xuống.

Cận Ngữ Ca đứng dưới vòm mái, chống trán dờ khóc dờ cười. Một bức tượng điêu khắc bằng tuyết như vậy không phải để tùy tiện ngắm nhìn, trong 1 lúc ai có thể làm được như vậy, ngoài trừ Kiều Hiểu Kiều ra, chính là nửa đêm qua đi chuẩn bị đây, tâm ý này, không thể nói không cảm động. Nhưng mà, này này này...

"Ai dạy Kiều làm thành như vậy?" Cận Ngữ Ca cắn răng, hỏi người đứng sau lưng cô.

Không đợi Kiều cảnh quan trả lời, đúng lúc 1 giọng khác vang lên,

"Mẹ!"

Ngữ Ca vừa quay đầu lại, mẹ của cô, Lộ Vi, choàng áo khoác bên ngoài áo ngủ, một tay bưng cà phê, một tay nâng ở bên tai, rất trung thực chịu trách nhiệm. Nhưng là, sau đó là vẻ mặt thương thức,

"Làm rất đẹp, không tồi, Hiểu Kiều a, có thiên phú!"

Rất tự hào giờ ngón tay cái tán thưởng về phía Kiều Hiểu Kiều, không thêm ở chung 1 chiến tuyến với con gái. Cận Trung không nói hai lời, vào nhà cầm camera, chạy đến phía trước pho tượng rằng rắc rắc chụp không biết bao nhiêu là tấm, sợ một hồi ánh nắng mặt trời làm tan chảy ra thì không chụp được nữa. Cận Ngữ Ca đối với hành động song thân vô phương chống đỡ, bây giờ, cô hận không thể vùi đầu vào tuyết.. không bao giờ muốn gặp người nữa.

Cận Hoan Nhan đang ngủ say ở lầu ba nhận được tin nhắn, vừa mở ra thấy, Âu Dương Thông nhắn:

—— đáng người chị em so với em quá tuyệt.. ời chào!

Cô ba mơ mơ màng màng không biết gì, tròn tròn nửa con mắt cuốn chặn đến trước cửa sổ xem cuối cùng là chuyện gì, rõ ràng phát hiện cảnh đẹp trong sân, lập tức thanh tỉnh. Chạy như bay xuống dưới nhà, không chỉ vọt tới trong sân để xem kỹ, mà con bắt đầu sờ sờ, chắc chắn lấy làm kỳ,

"Chị hai, cả ngày chị bận bịu vô cùng, sao có thể duy trì đáng người như vậy được a?"

Cận Ngữ Ca cũng đã khôi phục thần sắc trong ngày thường, mặt không chút thay đổi đảo qua nhóm người trong nhà, xem họ như không tồn tại, chính chu lại khăn quàng cổ, ngẩng đầu đi vào trong xe, dặn dò tài xế lái xe, lạnh nhạt rời đi.

Kiều Hiểu Kiều cùng Cận Hoan Nhan liếc nhau, nhếch nhếch mép, cùng nhau cảm thán : thật trâu bò!

Cả tháng, không có việc gì, cuộc sống hàng ngày của Kiều Hiểu Kiều là ăn no chờ trời tối. Tú Tú thấy cô rảnh, lén lút nói với cô muốn học làm bánh kem, về sau có thể làm món ngon cho mọi người ăn. Hiểu Kiều cảm thấy cô bé này ngày càng ngoan, đem ý tưởng này nói cho di Chu nghe, sau đó, lão phu nhân biết cũng rất vui, gọi người tìm sư phụ làm bánh kem chuyên nghiệp về dạy cô.

Vì thế cách mỗi buổi chiều, còn có sư phụ điểm tâm đến Cận gia, bắt tay dạy Tú Tú làm các loại bánh ngọt nhân kem hảo hạng. Mà người trong Cận gia cũng bắt đầu làm chuột bạch nhấm nháp tay nghề của Tú Tú, và dĩ nhiên người sung sướng nhất là Kiều cảnh quan, cô vốn mê ăn đồ ngọt lại được ăn điểm tâm vừa ngon vừa đẹp, mỗi ngày ngồi xôm bên cạnh lò nướng trong bếp chờ món ngon ra lò.

Cận Ngữ Ca chiều nào tan sở về nhà, vào cửa cũng ngửi được mùi bơ đậm đà, Kiều cảnh quan cũng thường xuyên bưng cái đĩa nhỏ đến hiến món ngon cho cô, cô thường thức một chút, một ngụm không ăn.

Chiều hôm đó, trên bàn dài trong nhà bếp của Cận gia trải dài phù phẩm các loại kích cỡ, hình dạng dụng cụ khác nhau. Các vị sư phụ bánh ngọt đội 2

mũ đầu bếp đang dạy Tú Tú, Kiều Hiểu Kiều rảnh thiết là rảnh cũng đi theo góp vui.

Kéo kéo bột mì, Kiều cảnh quan, chà chà xát xát 1 nhúm, nắn tới nặn luôi ra 1 con chuột, đặc ý đem khoe với mọi người. Di Chu cười cô, Tú Tú cũng vui vẻ mỉm môi cười, Hiểu Kiều học tiếng xèo xèo, cầm con chuột giả đi chọc Tú Tú, Tú Tú chạy vòng quanh di Chu trốn tránh, mọi người túm tụm cười nháo.

Vừa lúc Cận Ngữ Ca bước vào, nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ hòa thuận này.

Mặt 1 chút không thay đổi nhìn Tú Tú, rồi lại nhìn Kiều Hiểu Kiều cười tươi vui vẻ khác thường, giọng nói không cảm xúc,

"Làm gì vậy?"

Tú Tú lập tức ngưng cười, nhanh chóng trở lại bàn, nhào nặn bột mì trước mặt.

"Làm bánh bí đỏ, "

Kiều cảnh quan cười trả lời, buông khối bánh hình con chuột xuống, vòng qua đi rửa tay,

"Sao về sớm vậy?"

"Đi công trường, trong công ty không có việc gì, thì trở về."

"Um, chờ một lát có thể ăn, tôi đã dặn sư phụ làm cho mình em không quá ngọt."

Hiểu Kiều vỗ vỗ bột mì dính ở trên người, đi tới.

"Um, đi lên đây."

Cận Ngữ Ca không nóng không lạnh đáp lại, rồi xoay người đi khỏi phòng bếp lên lầu. Hiểu Kiều lại dặn sư phụ thêm một lần, cùng di Chu và Tú Tú chớp chớp mắt, đi lên theo.

Khi bánh bí đỏ ra lò, cả phòng đều thơm phức. Di Chu kêu Tú Tú,

"Tú Tú a, đi lên kêu cô hai cùng Hiểu Kiều xuống ăn bánh."

"Ách! Dạ."

Tú Tú đáp ứng, tháo tạp dề, đi lên lầu ba.

Tú Tú dừng lại trước cửa phòng Cận Ngữ Ca, lầu ba cô không thường đến, có chút khản trương. Lấy hết can đảm bắt đầu gõ cửa, nghĩ rằng Kiều Hiểu Kiều đang ở trong đó, nên không có gì phải sợ. Đợi một hồi, không có nghe tiếng đáp, thì lại gõ cửa thêm hai cái, đợi lát nữa, vẫn không có người nào ra mở cửa.

Tú Tú hơi do dự, mỉm môi ngẫm nghĩ, thật không hay nếu lớn tiếng gọi người cách có cánh cửa, liền vận vẹo tay nắm, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Chiếc ghế sofa cạnh cửa đập vào mắt, nhưng không thấy ai, lại nghe thấy được âm thanh rất nhỏ và kỳ quái, lòng hiếu kỳ của Tú Tú trỗi dậy, mở cửa lớn 1 chút, hình ảnh trước mắt khiến cô ngây dại, kinh ngạc.

Trong phòng, bức màn cửa sổ buông xuống, thoáng ra một mùi thơm rất đặc biệt. Chiếc giường ngủ rộng lớn nằm ở phía đông, ga giường màu tím làm nổi bật làn da trắng nõn, Kiều Hiểu Kiều cả thân trần trụi, nằm đè lên cả hai Cận cũng trần trụi y chang, trong chăn cánh tay phải thoát ần thoát hiện ở giữa hông 2 người, cánh tay trên cơ thể căng thẳng, đầu vai đang phập phồng có quy luật.

Cận Ngữ Ca hoàn toàn không còn dáng vẻ đoan trang giỏi giang hàng ngày, tóc dài tán loạn, sắc mặt ửng hồng, mắt nhắm hờ trong trẻo nhìn mê ly cuồng hút, hai tay nắm chặt vai Hiểu Kiều, ngón tay bầu chặt, hồng ngân hiện ra. Trong phòng phiêu lãng tiếng hô hấp dồn dập kéo dài, hương thơm trong phòng thêm nồng đậm. Hiểu Kiều cúi đầu, bắt đầu hôn từ chiếc cổ thon dài tinh tế cho đến xương quai xanh rồi thẳng 1 đường đến vành tai của Ngữ Ca, để cô nghiêng đầu, khiến cô phát hiện Tú Tú đang đứng cạnh cửa.

Trong mắt Cận Ngữ Ca xẹt ra 1 tia hờn giận, ánh mắt như dao đâm xuyên qua, làm Tú Tú sợ sệt rùng mình. Cuồng quit từ trong phòng đi ra, "Phanh" đóng cửa phòng.

Chạy nhanh từ trên lầu xuống, Tú Tú đứng ở cạnh cầu thang thở dốc, tim đập nhanh, sắc mặt cũng tràn đầy bối rối. Di Chu ở trong nhà bếp thấy được, tò mò hỏi,

"Tú Tú a, làm sao vậy? Tìm được Hiểu Kiều bọn họ không?"

Tú Tú miễn cưỡng tự nhiên, "Bọn họ..... Có chuyện khác, có thể..."

"Um, vậy chờ một lát sẽ ăn, chúng ta nhanh nhanh chuẩn bị com chiều."

"Dạ... Được!"

Lúc bữa tối bắt đầu thì trời cũng đã tối, Hiểu Kiều từ trên lầu đi xuống, đang gặm 1 quả táo. Ngữ Ca đi phía sau cô, đã đổi thành quần áo ở nhà, như là mới vừa tắm rửa sạch sẽ, tóc còn có chút ẩm ướt, tóc dài đen đặc xoã tung, đuôi tóc hơi quăn quăn, vô cùng lịch sự tao nhã.

Tú Tú vẫn cúi đầu không dám giương mắt nhìn Ngữ Ca, nhanh nhẹn dọn xong bát đĩa, canh cũng bung nhanh lên. Hiểu Kiều cùng Ngữ Ca thần sắc tự nhiên cùng chào hỏi trường bối, sau khi ngồi vào bàn ăn, từng người bung bát đĩa của mình, bắt đầu ăn tối.

Hiểu Kiều như là rất đói bụng, ăn rất nhiều. Cận Ngữ Ca tuy rằng vẫn ít ăn, cũng rất bình tĩnh ăn, thoạt nhìn cũng không có khác thường. Chỉ có trong lòng Tú Tú có việc, làm không ra hồn, lúc múc canh làm vuren đổ 1 ít.

Hiểu Kiều không chú ý tới cô, tùy ý hỏi Cận Ngữ Ca,

"Lễ tình nhân muốn tặng món gì a?"

Trong bữa cơm, Cận gia nếu như không có người ngoài thì bình thường không cho nói chuyện, kể từ sau khi Hiểu Kiều đến đây, quy luật này bị phá bỏ. Thật ra Cận Ân Thái cũng không so đo gì, mọi sự chú ý của ông đều tập trung vào làm thế nào để bao vây bắt Âu Dương Thông. Nhưng mà, Cận Ngữ Ca cũng sẽ không nghiêm túc trả lời,

"Không có muốn gì. Đừng tặng chocolate a, em không ăn."

Nói xong , tạm dừng một chút, dường như là nhớ tới cái gì, nghiêng đầu nhìn nhìn Kiều Hiểu Kiều, khẽ khẽ chu môi, chuyển giọng từ từ nói,

"Lại nói, em muốn gì, Kiều hẳn là rất rõ ràng a?"

Kiều cảnh quan đang ăn rất là ngon miệng và vui vẻ liền ngừng động tác, giặt mình nghiêng đầu, nhìn thấy Ngữ Ca đôi mắt long lánh, đôi môi chu chu, nuốt thức ăn xuống, hơi cười cười, làm bộ như nghe không hiểu, quay đầu lại tiếp tục ăn cơm. Cận Ngữ Ca ý vị thâm trường nhìn chăm chú cô trong chốc lát, cũng thu hồi ánh mắt, không nói gì nữa.

Lão phu nhân nghi hoặc nhìn bọn họ, không biết đây là chơi trò bí danh gì. Cho rằng Cận Ngữ Ca thích chiếc xe nào đó, Hiểu Kiều mua không nổi, thì trộm nháy mắt với Hiểu Kiều, ý là: không có việc gì, có bà nội đây!

Kiều Hiểu Kiều nhận được tín hiệu, vô cùng khó hiểu mà chớp chớp mắt: đây là ý gì đây a? ?

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Phiên Ngoại 04

Cận Ngữ Ca vừa xong cuộc họp thường kỳ, vừa vào văn phòng, thì thấy Kiều Hiểu Kiều ngồi trên ghế sofa, mặt mày thều thào, có chút kỳ lạ, lại cảm thấy buồn cười,

"Sao Kiều rảnh tới đây chơi?"

Không đợi Hiểu Kiều trả lời, điện thoại bàn reo lên. Ngữ Ca buông tài liệu trong tay, bắt máy nghe liền, giọng nói oang oang trong điện thoại vang lên. Nghe ra thì là kỹ sư chuyên phụ trách chăm sóc xe cho cô, Cận Ngữ Ca cười cười, huyền thuyên chuyển sang giọng nước ngoài, thoải mái cùng đối phương hàn huyên.

Kiều Hiểu Kiều cười khinh khinh, vẻ mặt không tốt tí nào.

Như là nghe được đối phương nói gì đó, Cận Ngữ Ca lập tức quay đầu nhìn cô, ánh mắt rất là kinh ngạc, quan sát cô tỉ mỉ. Tuy rằng vẫn còn đang nói, rõ ràng không tập trung, nói thêm vài câu thì cúp điện thoại, vừa hỏi vừa đi tới,

"Sao lại thế này? !"

Hiểu Kiều tuy rằng không vui, vẫn hơi chột dạ , tránh đi ánh mắt,

"Khiếu nại có cần đến nhanh vậy không ..."

Cận Ngữ Ca trở nên nghiêm túc, xoay mặt cô qua lại, cầm tay cô lên xem xem,

"Mau nói cho em biết, rốt cuộc có bị sao không?"

"Đèn màu đỏ phía trước bị trầy 1 miếng, cái màu vàng cùng màu cam cũng bị tróc..."

Kiều Hiểu Kiều thấp giọng than thở, Ngữ Ca không nghe cô, ôm lấy cổ cô nhìn phía sau lưng.

"Em hỏi chính là Kiều! Kiều có bị thương không?"

"Không..."

Cận Ngữ Ca lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ nghĩ, vuốt ve lỗ tai Hiểu Kiều, có chút buồn cười, "Hắn là Kiều?"

"Đâu chỉ có thế!" Kiều Hiểu Kiều trườn tới, "Hắn trực tiếp nổi xung với tôi! Còn lắc mạnh tay tôi!"

"Ác?" Cận Ngữ Ca chọn lông mày.

"Tôi đã nói với em tôi không thêm chấp hắn, so với hắn, người lớn như tôi đều mặc kệ!"

"Ai kêu Kiều phá banh xe?"

"Dù sao cũng không phải xe của hắn! Nói chung tôi cũng không phải cố ý."

"Um." Cận Ngữ Ca đáp lời, tỏ vẻ đang nghe, nhưng mà lại không phát biểu ý kiến. Hiểu Kiều chớp chớp mắt, cảm thấy xảy ra vấn đề, nên không được tự nhiên nói,

"Xin... xin lỗi..."

Ngữ Ca lúc này mặt mới giãn ra nở nụ cười, "Phá hư nát xe của em, xin lỗi thì xong sao?"

"Nếu không... Tôi mua xe mô hình đền cho em."

"Nói nhảm, không cần."

"Vậy em muốn thế nào?" Hiểu Kiều cúi nghiêm mặt.

"Không biết làm sao a, em có thể làm sao đây?" Ngữ Ca nén cười, ra vẻ tiếc nuối.

Hiểu Kiều biết rằng đối với cô xe này tương đối quan trọng, trong lòng áy náy, hiện tại lại không biết nên bồi thường như thế nào, cảm xúc cũng xuống thấp,

"Vậy em nói bồi thường như thế nào, chỉ cần tôi có thể, tôi nhất định sẽ làm!"

"Thật sao?"

"Um"

Ngữ Ca vuốt mặt Hiểu Kiều, "bồi thường bằng Kiều thu nhỏ cho em đi?"

Kiều Hiểu Kiều không có biểu hiện gì,

"Chỉ có xe mô hình, không có người mô hình."

Trêu chọc thật thích thú, Cận Ngữ Ca thấy vậy cũng bỏ qua, ngồi trên đùi Hiểu Kiều, theo thói quen, hai tay nắm tóc, hôn hôn mặt.,

"Được rồi... được rồi, không nói nữa. Kiều cũng đừng cả ngày ở nhà rảnh rỗi gây chuyện, chúng ta đi ra ngoài chơi một chút được không?"

"Đi chỗ nào chơi?"

"Kiều muốn đi chỗ nào?"

"Đi chỗ nào đều được!" Hiểu Kiều thực sự hưng phấn, kiểu bận rộn như Cận Ngữ Ca, chủ động nói xin nghỉ phép, không thua gì trúng số độc đắc nha.

"Tốt lắm, em quyết định nha?"

"Ừ!"

Buồn bực vừa rồi của Kiều Hiểu Kiều đã trôi qua, vui vẻ nhếch môi, mặt mày tươi cười hơn hơ. Xem nhẹ vẻ mặt Cận Ngữ Ca cười mà như không cười, không biết suy nghĩ và biểu cảm gì.

Biết muốn đi chơi, đi Chu cũng thật vui, thu xếp sắp xếp người đặt vé máy bay, lại tự mình thu dọn hành lý cho Ngừ Ca cùng Hiểu Kiều. Tú Tú ở một bên giúp, ngăn nghĩ, cẩn thận hỏi đi Chu,

"Đi Chu, cô hai và Kiều cảnh quan là bạn tốt sao?"

Đi Chu đề tay lên quần áo ngừng một chút, ngẩng đầu nhìn cô bé, "Con cảm thấy sao?"

"Con... Con không biết..."

"Tú Tú a, con muốn nói cái gì thì cứ nói thẳng ra đi."

"Không có, con chính là..."

Tú Tú áp a áp ứng, mặt đỏ bừng lên, Chu Di tiếp tục chuyện đang dở, cúi đầu không hề nhìn cô bé,

"làm việc trong nhà người ta, quan trọng nhất là, làm tốt việc của mình. Chuyện gì nên biết thì biết, chuyện gì không nên nói thì cũng đừng nên hỏi, hiểu không?"

"Dạ! Con đã hiểu..." Tú Tú vội trả lời.

Lúc này sắc mặt đi Chu mới thả lỏng, tươi cười, "Con cảm thấy Hiểu Kiều là người thế nào?"

"Kiều cảnh quan tốt lắm." Tú Tú nói rất nhỏ nhưng rất quả quyết.

"Ha ha, Cô hai thì sao?"

"À..." Tú Tú hàm hồ, lấp bắp nói,

"Rất đẹp, à... Rất..."

"Rất lợi hại, đúng không?"

Tú Tú lập tức bối rối, "Không đúng không đúng... Con không phải nói ——"

"Được rồi!" Đi Chu đặt 2 chiếc áo tình nhân bỏ vào hành lý, "Tiểu Ca nha, đúng là hơi nghiêm khắc, dù sao thân phận được an bài như thế, quản lý công ty lớn như vậy, không có khí thế thì không quản được nhân viên."

Tú Tú thật cẩn thận gật gật đầu.

"Nhưng mà a, tâm con bé không xấu, không thích nói chuyện thôi. Về sau con chỉ cần thành tâm thực lòng thì không chỉ có con bé mà còn có Hiểu Kiều, sẽ không bạc đãi con đâu."

"Dạ."

"Đi già rồi, sau này a, các con sẽ chịu khó một chút, ít nói làm việc nhiều biết không?"

"Con đã biết đi Chu, con sẽ cố gắng làm."

"Vậy là tốt rồi."

Đi Chu vừa lòng gật gật đầu, nếp nhăn lộ ra tất cả tình yêu thương đối với con cháu.

Trời xanh mây trắng, khắp nơi vang vọng âm nhạc và đám người náo nhiệt. Kiều Hiểu Kiều cảm giác mình đang bay lượn, giữa không trung, gió vù vù xẹt qua tai, có chim chóc hò reo vui mừng, lúc thì trời xanh chói mắt, lúc thì toàn đầu người đen thui, choáng váng, không biết bản thân mình đang ở nơi nào.

"Èo ——! !"

Ba phút sau, Kiều cảnh quan trở xuống mặt đất, vịn vào một thân cây, dưới tàng cây, nôn thốc nôn đảo.

Mới nhìn, dáng vẻ Kiều Hiểu Kiều anh dũng vô địch, vào khu vui chơi, thì là chỉ là một con cọp giấy. Trò thuyền hải tặc dành cho con nít này, cô sợ đến nhắm tịt cả mắt, đợi đến khi lên tàu lượn, tiếng hét chói tai đến mức làm cho cô bé phía sau sợ đến nỗi quên mất rằng bản thân cũng đang sợ hãi. Cạn Ngừ Ca thì ngược lại, bình tĩnh không hề sợ hãi, ngay cả Phong Hỏa Luân quay vào vèo, mặt cũng không đổi sắc, đỡ Kiều Hiểu Kiều chân tay mềm nhũn tìm gốc cây, để cô mau mau "Ổi".

"Ồi nhanh lên! Ổi xong chúng ta chơi trò tiếp theo."

Mắt Hiểu Kiều ngấn đầy lệ, bị thương ngẩng đầu nhìn cô,

"Còn muốn chơi nữa?"

Cận Ngừ Ca cời chiếc mũ mình tỉnh xuống quạt quạt, "Tại sao không?"

"Bao nhiêu thức ăn hôm qua, tôi đều ói ra hết a ..."

"Ói sạch sẽ một hồi có thể ăn càng ngon a ~ "

"Cận tông, " Kiều Hiểu Kiều súc súc miệng, lấy tờ khăn giấy ra lau lau miệng,

"Chung chăn gối với em nhiều năm như vậy, tôi cũng không phát hiện, em biết săn sóc ghê."

Cận Ngừ Ca không nói gì, cong môi cười không ngại ngừng.

"Quý cô có thể nói cho tôi biết tại sao 2 người trưởng thành như chúng ta, bay qua nửa địa cầu ở 1 nước khác, chơi 10 trò trong khu vui chơi, ý nghĩa ở chỗ nào?"

"Kiều không biết à? Trẻ con thực sự đáng yêu a?"

Phía sau, một đám trẻ năm sáu tuổi bất đồng màu da ở bên cạnh cầm bong bong chạy qua, như 1 chuỗi lắc bạc, tươi cười sung sướng. Đàng xa, 1 đứa trẻ được ba ba khiêng trên lưng hùm vai gấu, thịt rung rinh nhìn vô cùng đáng yêu.

Kiều Hiểu Kiều ngậy dại nhìn bọn họ đi qua, nháy mắt mấy cái, tựa hồ hiểu được dụng ý của Cận Ngừ Ca. Một tay vịn cây, một tay chống nạnh, cúi đầu. Cận Ngừ Ca không chút hoang mang, mở bình nước uống một hớp.

Năm phút sau, Kiều cảnh quan lại ngẩng đầu lên một lần nữa, đôi mắt xanh xanh, thờ dài một hơi, trắng sẽ phát tay bi trắng,

"Được! Chúng ta sinh con!"

"Tại sao đột nhiên thay đổi chủ ý?"

Cận Ngừ Ca lãnh đạm nhẹ nhàng như cũ. Hiểu Kiều khinh khinh nhìn cô, tự mình lết đến cái ghế gần đó ngồi nghỉ ngơi, không quan tâm đến người khác! Ngừ Ca cười cười, đi theo, ngồi bên cạnh Hiểu Kiều,

"Được rồi, đừng mâu thuẫn như vậy. Em chỉ là muốn Kiều cũng cảm nhận một chút, em sẽ phải chịu đau khổ a."

Hiểu Kiều chịu đựng bao tử co giật, nhướn mắt lên nhìn, không nói lời nào.

"Cùng lắm thì Kiều chỉ là thuật ngón tay thôi, nhưng em phải trải qua cả một quá trình gian nan và dài lâu, thành công hay không vẫn còn chưa biết, Kiều không muốn cùng em vượt qua sao?"

"Vậy tại sao em lại muốn tự mình ăn trái đắng? Ngay cả ông nội cũng không tán thành chúng ta sanh đứa nhỏ, vì sao em chấp nhất vậy ? Chuẩn bị chuốt lấy phiền phức trong tương lai là có ý gì a?" Hiểu Kiều quay đầu lại, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Em thích a. Hơn nữa, cha mẹ cho chúng ta tình yêu, chúng ta lại cho lẫn nhau, sau đó đem phần tình yêu này di truyền xuống, có cái gì không tốt? Sao lại là phiền toái?"

"Ngừ Ca, em vì muốn trẻ con, thật sự là đem bao nhiêu lời nói cất giấu mấy trăm năm đều đem ra nói hết."

Cận Ngừ Ca hé miệng nở nụ cười, để đạt mục đích, nói cái gì thì cũng không quan trọng .

Bạn đang đọc truyện *Ban Mĩ Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Phiên Ngoại 05

Hai năm sau.

Lúc 2h sáng, biệt thự Cận gia, tiếng khóc nỉ non của trẻ nhỏ phá tan sự yên tĩnh. Phía đông lầu 3, là nơi phát ra âm thanh cũng là phòng ngủ Cận Ngừ Ca.

Trong lúc ngủ say bị đánh thức, Cận Ngừ Ca ngay cả mắt cũng không mở, duỗi thẳng chân, chạm được 1 vật thể, nhận thức là thịt người, dùng sức đập mạnh, đập đập đập cho đến khi ý thức được khoảng cách thích hợp mới dừng lại. Vì thế chiếc giường mềm mại rộng rãi, chỉ còn lại mình cô ấy, trở mình

trùm chăn kín mít, tiếp tục mộng đẹp.

Kiều Hiểu Kiềm vẫn nhắm mắt lại, cúi đầu ngồi ở bên giường ngốc một lúc, hơi hơi tỉnh oán hận phát ra tiếng,

"Cận Khởi Ngao sao con có thể chán ghét như vậy! !"

Nghe thấy người ta nói đáng ghét, âm thanh khóc càng gia tăng lớn thêm.

"Ồi chào! !" Giọng điệu phiền đến chết.

Khóc khóc hoài, nhắm vẫn phải nhắm. Lấy chiếc chăn quấn quanh người, đứng lên mặc áo ngủ vào. Đi qua chỗ giường trẻ em, nhìn đứa bé đang gào thét thảm thiết.

"Không lo ngủ ngoan đi con lại khóc cái gì a?"

Đáp lại lời cô chỉ có tiếng khóc. Rốt cuộc vẫn đau lòng, khom lưng xuống ẵm đứa bé lên, vỗ về:

"Ng ngoan ngoan, đừng khóc đừng khóc, ngoan nha..."

Quay đầu lại thấy Cận Ngừ Ca đang ngủ trên giường, sợ tiếng ồn ảnh hưởng đến cô, Hiểu Kiềm đem đứa nhỏ tựa vào trên vai một tay ôm, một tay kia nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài.

Bên ngoài rất im lặng, mọi người trong nhà đều đang ngủ. Hiểu Kiềm chân trần, ôm đứa nhỏ đi xuống lầu, đi tới đi lui trong phòng khách, một bên không ngừng vỗ về con cưng đang khóc hăng say, một bên nói không ra nói, hát không ra hát râm rì 1 bài hát ru nào đó,

"Thứ bảy sáng sớm sương mù mờ mịt, một bà già vô cùng rách nát xếp hàng..."

Đứa bé mấy tháng tuổi hiển nhiên không thể tiếp thụ được trình thẩm mỹ cao như vậy, tiếng khóc khàn cả giọng. Hiểu Kiềm kiên nhẫn vỗ cô bé, động tác trên tay đều đều.

Có tiếng gậy đập xuống đất, Hiểu Kiềm quay đầu lại, thấy Cận Ân Thái từ trong phòng ngủ đi ra. Ông nội tuy đã 80 mấy tuổi, vài năm gần đây vì thường xuyên đấu trí với Âu Dương Thông, 1 chút cũng không thấy già đi. Nhắm nửa con mắt, từ từ đi tới.

"Đánh thức ông?"

"Um" Cận Ân Thái hừ một tiếng, không nhiều lời, ngồi xuống ghế sofa.

Hiểu Kiềm cười vỗ vỗ bảo bối trong lòng,

"Thấy không, cả ông cố ngoại cũng bị con làm thức, nhanh nhanh đừng khóc..."

Cận Khởi Ngao dừng lại, ngẫm nghĩ, cảm thấy đánh thức ông cố ngoại đặc biệt hơn người, sau đó tiếp tục khóc lớn. Da mặt Cận Ân Thái run lên một chút, nhìn Hiểu Kiềm ôm đứa nhỏ lúc ẩn lúc hiện, rõ ràng là lo lắng còn muốn giả bộ không kiên nhẫn,

"Có phải con bé đói bụng hay không? Khóc thảm thiết như vậy!"

"Dạ... Không biết nữa, hay là con đi pha chút sữa bột, ông nội trông giúp con 1 chút nha..."

Nói xong, Kiềm Hiểu Kiềm xoay người giao đứa nhỏ cho Cận Ân Thái ôm. Ông già không thể tưởng được cô đột nhiên có động tác này, nhất thời luống cuống tay chân,

"Ồi chào ôi chào, này này này..."

Nhưng mà đứa bé mềm mại đã được đặt vào lòng, bất chấp ném luôn cây trượng, nhanh chóng vươn tay ra nhận được, chân tay vụng về ôm,

"Cháu cháu... cháu nhanh lên a..."

"Được rồi con biết, rất nhanh..."

Hiểu Kiềm nói xong, đi vào bếp pha sữa bột, để Cận Ân Thái một mình ở phòng khách, xoay sở ôm đứa bé không biết như thế nào cho đúng.

Thay đổi cảm giác ôm ấp, Cận Khởi Ngao nằm im, mở to đôi mắt đen láy nhìn ông già râu tóc bạc phơ. Cận Ân Thái bị nhìn có chút co quắp, thanh thanh cổ họng, xem xét đứa nhỏ, hai người trừng to đôi mắt nhìn chăm chăm nhau. Một lát sau, bé cảm giác lão nhân này thực sự không có ý nghĩa, hơn nữa bị ôm rất không thoải mái, mặt mếu máo, lại bắt đầu gào khóc.

"Ồi chào, ôi chào... Đừng khóc..."

Cận Ân Thái nóng nảy, chân tay luống cuống, không biết nên như thế nào trấn an cục thịt nhỏ này, ngẫm nghĩ, đành phải học Hiểu Kiềm, bắt đầu dỗ dỗ,

"A a a ~~ Khởi Ngao nghe lời ~~ "

Cũng may Hiểu Kiều động tác nhanh nhẹn, rất nhanh từ phòng bếp chạy đến, vừa chạy vừa phe phẩy bình sữa trong tay,

"được rồi được rồi, đến đây đến đây —— "

Ngửa đầu đổ ít sữa vào miệng thử xem độ ấm, cảm thấy được rồi, đặt cục cụng trên ghế salon, nhanh nhanh đút đứa trẻ ăn khuya. Cận Khởi Ngao thoát nhìn là rast đói bụng, ngậm bình sữa mút lấy mút để.

Hiểu Kiều cười tủm tỉm, lấy khăn tay lau tí sữa vuron nơi khóe miệng của bảo bối. Cận Ân Thái nhìn cô, nhặt trượng của mình lên,

"Sao mẹ của con bé không cho nó bú?"

"Trước khi ngủ cho bú rồi, ngày mai Ngừ Ca còn đi làm, bú sữa bột tạm." Hiểu Kiều không ngẩng đầu, tỉ mỉ chăm sóc cục cụng.

"Um." Lão gia tử lên tiếng, cũng nhìn đứa nhỏ, không thềm nói nữa.

Bình sữa nhanh chóng được uống hết, Hiểu Kiều gấp một cái, dụi dụi 2 con mắt, Cận Ân Thái nhìn cô,

"Mệt hả?"

"Còn được, chờ Khởi Ngao uống xong, con lại đi ngủ."

Lão gia tử ngừng một chút, lại hỏi,

"Hỏi hận không?"

Hiểu Kiều nghe câu đó, nhất thời không kịp phản ứng, trố mắt một chút, ngẩng đầu nhìn Cận Ân Thái, mới quay đầu lại, hé miệng cười cười,

"gánh nặng ngọt ngào."

Cận Ân Thái cũng cười, neho lại ánh mắt, bộ dáng cảm thấy thỏa mãn. Chông trượng đứng lên, một bên gạt đầu một bên chậm chậm rì rì, trở về phòng ngủ của mình.

Cận Khởi Ngao ở đây uống no, chồm chồm cái miệng nhỏ xinh. Hiểu Kiều dựng cục cụng thẳng đứng, ôm ôm vỗ vỗ, vỗ tiếng ợ sữa, chỉ 1 lúc sau đầu nhỏ nghiêng đầu tựa lên vai Hiểu Kiều. Kiều Hiểu Kiều cất kỹ bình sữa, ôm cục cụng nhanh chân chạy lên lầu.

Vào buổi sáng, Cận Ngừ Ca đang ăn điểm tâm, Hiểu Kiều ôm Cận Khởi Ngao đã ăn no, vui vẻ ở trong phòng khách chơi trò chơi, cô bé vui vẻ khành khách cười, nắm lấy quần áo Hiểu Kiều xoay tới xoay lui giống như 2 người bạn.

Cận Hoan Nhan mặc áo ngủ từ trên lầu đi xuống, giang hai cánh tay vuron tới tiểu bảo bối,

"Cháu ngoại trai chó mà ~~ "

Cận Khởi Ngao ngừng cười, chớp chớp mắt, bây giờ cô bé con chưa hiểu được hàm nghĩa chó là loại động vật nào, vì thế cũng giang 2 cánh tay bé nhỏ, sung sướng cho đi út thom tho bé đi. Kiều Hiểu Kiều thở phì phò, xoay người dựa vào ghế sofa, thắt lưng đau muốn chết, cổ tay mỏi muốn rụng, được nghỉ ngơi lúc nào hay lúc đó.

Hoan Nhan ôm đứa nhỏ vào phòng ăn, ngồi xuống cạnh Cận Ngừ Ca. Tú Tú nhanh chóng bùng sữa lên, lại đi chiền trướng. Cận Hoan Nhan đặt Khởi Ngao trên đùi, đưa tay ra sau buộc lại tán tóc, miễn cho cô bé lúc sau sẽ nắm lấy chơi.

"Chị hai, em nhượng hết cổ phần cho chị nha."

Cận Ngừ Ca dừng động tác, quay đầu nhìn cô, "Tại sao?"

"Như vậy rất phiền a, chuyện gì cũng phải trở về hợp rồi ký tên, dù sao tình trạng công ty em lại không biết gì, trực tiếp chuyển cho chị để bớt phiền."

"Thôi rồi, ông nội biết sẽ không tha cho em."

"bây giờ, ông chỉ chú ý đến Âu Dương, không quan tâm gì hết."

"Vậy cũng không được, ông nội chia cổ phần cho em cũng là tâm ý của ông, em làm như vậy, ông sẽ đau lòng."

"tâm ý trong lòng em hiểu là tốt rồi."

"Không được."

Lời nói của Cận Ngữ Ca ở nhà tương đối có trọng lượng. Hoan Nhan biết chị hai nói không được chính là không được, nên cũng không tiếp tục nói chuyện này, bắt đầu chuyển tâm ăn sáng.

Mặc dù Cận Khởi Ngao là trọng tâm, mọi người xung quanh ai ai cũng muốn ôm cô bé, nhưng mà thiên tính cô bé vẫn thích thân cận Cận Ngữ Ca. Ngồi trên đùi Hoan Nhan, vờn đôi tay nhỏ bé mủm mủm, sang phía mẹ.

Cận Ngữ Ca liếc nhìn cô, cầm ổ bánh mì trên tay trêu chọc cô bé, vừa đưa tới cô bé, khi há miệng muốn cắn liền rút tay về, vài lần liên tục, bé con không ăn được cũng không bắt được mẹ, gấp đến độ cúi lông mi bĩu môi muốn khóc, cô hai lúc này mới bỏ qua, uống sạch ngụm sữa cuối cùng, đứng dậy lên lầu thay quần áo.

Cận Hoan Nhan nhìn bóng dáng chị hai, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mếu máo Cận Khởi Ngao trong lòng mình, cảm thấy đứa nhỏ này đầu thai vào nhà các cô, thật sự là mệnh đáng. Đút 1 chút sữa cho cô bé, cô bé nếm thử 1 chút thấy không ngon, liền phun ra, vì thế, trong phòng bếp vang lên giọng thét chói tai của Cận Hoan Nhan,

"Kiều Hiểu Kiều—————! ! Chị xem con gái chị a! ! Phun hết lên người em rồi! !"

Đang ở trên ghế sofa Kiều Hiểu Kiều nhảy dựng lên như 1 con cá ché, hỏa tốc vào trong nhà bếp, nhanh chóng đem cục cưng ra, lấy khăn tay lau miệng đứa nhỏ, rồi lau sạch quần áo, sau đó lau sàn nhà, theo thứ tự lau khô sạch sẽ rồi ném tất cả bỏ vào thùng rác. Lúc này Cận Ngữ Ca thay quần áo xong đang từ trên lầu đi xuống, Kiều cảnh quan bước nhanh ra đón, đầu tiên là nghe mọi việc sắp xếp của hôm nay, sau đó cùng cục cưng nhận phần thưởng hôn từ biệt của cô hai. Sau đó nói lời tạm biệt, vỗ về khóc lóc, hết thấy đâu vào đấy.

Cận Hoan Nhan đang chuẩn bị lên lầu ngủ lại, thấy 1 cảnh trước mặt, không khỏi chắc chắn cảm thán, thật sự là rèn luyện xuất ra nhân tài.

Bây giờ, Cận Ngữ Ca cảm thấy thỏa mãn, việc trong nhà việc kinh doanh cũng không tệ, dịu dàng uyển chuyển hàm xúc, lạnh nhạt thông thả. Tập đoàn Cận thị đã an toàn vượt qua thời kì chuyển đổi, vững bước tiến vào thời đại phát triển của Cận Ngữ Ca. Cận Ân Thái cơ bản không hề nhúng tay vào việc công ty, rất ít khi can thiệp vào, ông cùng với 1 đám nguyên lão cùng thời đều ẩn lui, không còn ai có thể chống đối với Cận Ngữ Ca. Nên cô cũng không có nhiều vương bận, căn bản là không còn vì công việc mà mất ăn mất ngủ, đúng giờ tan sở rồi về nhà.

Trên đường về biệt thự Cận gia, tài xế đột nhiên lên tiếng nói với Cận Ngữ Ca,

"Cận tổng, phía trước hình như là kiều cảnh quan."

"Hả?"

Đang nhắm mắt nghỉ ngơi Cận Ngữ Ca nghe vậy mở to mắt nhìn ra bên ngoài, quả nhiên, Kiều Hiểu Kiều mặc áo khoác, đang cố gắng đập xe.

Xe Cận Ngữ Ca chạy đến bên cạnh, ngừng. Hiểu Kiều thấy, cũng dừng xe lại vui tươi hơn hờ nhìn Cận Ngữ Ca từ trên xe bước xuống.

"Đi đâu vậy?"

Hiểu Kiều cảm hướng về phía ghế xe, "Cục cưng của em đang nóng trong người, tôi đi ra ngoài mua nước lê cho con uống."

"Tại sao không gọi tài xế?"

"Khởi Ngao ngủ, cũng không xa, tôi ra ngoài để hít thở không khí."

Ngữ Ca cười cười, không nói gì nữa. Hiểu Kiều nhìn cô, vỗ vỗ yên sau,

"Lên đây đi, tôi chờ em về."

Cận Ngữ Ca lúc đầu hơi kinh ngạc, nhưng sau đó thì hiểu ra, nhưng do mặc váy nên thật cẩn thận leo lên ngồi. Kiều Hiểu Kiều quay quay bàn đạp, từ từ đạp đi.

Gió đêm vừa vãn, không nhanh không chậm, thổi qua làn da thực sự thoải mái. Ngữ Ca nghiêng người ngồi ở phía sau, ôm thắt lưng Hiểu Kiều, nghiêng mặt tựa vào chiếc lưng đơn bạc, an tâm mà nhắm mắt lại. Hiểu Kiều nhẹ nhàng hừ 1 khúc nhạc, thản nhiên tự đắc đập xe. Chiếc xe xa hoa có rèm che chậm chạp chạy theo ở phía sau, nhìn chiếc xe đập xiêu xiêu vẹo vẹo chạy về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Phiên Ngoại 06

Lúc Kiều Hiểu Kiều rảnh rồi, thường xuyên nhớ lại quá khứ. Tuy rằng đây là việc người già 80 tuổi hay làm, nhưng mà đây cũng là cách duy nhất để cô

cảm thấy không rõ ràng. Đối với cô mà nói, mang theo súng đi tra án bắt người như chuyện xảy ra ở đời trước, khó có thể trong ngày nghỉ hèn hò Cận Ngự Ca đi chơi tận hưởng cảm giác hạnh phúc, dường như cũng đã quên rồi. Cuộc sống của cô giống như 1 tiếp điểm, đem toàn bộ chuyện trước đây chấm dứt, và một bắt đầu hoàn toàn mới.

Trọng tâm trong cuộc sống hiện tại của cô là ----- thay tả cho Cận Khởi Ngao, hoàn toàn không đủ thể hiện được cảm xúc anh hùng bỏ ngựa ở núi nam, ở trước mặt cô bỏ qua bỏ lại trên giường, đôi khi bất ngờ leo lên nắm mặt Hiểu Kiều khi cô thất thần.

Hôm nay là thời nôi của thiên kim tiểu thư Cận gia, kế hoạch đã được vạch ra từ sớm, ban ngày đến Kiều gia chơi, buổi chiều trở về, buổi tối ở biệt thự Cận gia chọn đồ vật đoán tương lai, cho cô bé 1 chút kỷ niệm. Kiều Hiểu Kiều nghĩ đến 1 ngày phiền phức như vậy, nhịn không được thờ dài, trong suốt quá trình không thể thiếu cô theo chăm nom. Những người khác bao gồm cả Cận Ngự Ca thích thì ôm ôm cục cưng vui đùa 1 chút, mệt mỏi thì ném cho cô, báo hại cô còn trẻ mà đã đau thắt lưng. Bất quá thờ dài vẫn là thờ dài, thu hồi trạng thái thất thần, từ trên giường đứng lên, mặc quần áo cho con.

Cô bé dường như dự cảm được điều gì, nhăn mặt rầm rầm rì rì, không chịu phối hợp. Chờ Hiểu Kiều ẵm cô bé xuống lầu, sau khi đội mũ cho cô bé, cô bé chỉ biết phẩy rôi khỏi người thân. Vì thế mà bạo phát tình cảm lưu luyến thâm thiết, khóc đến cực bi thảm.

Trần Kiều Hiểu Kiều đỏ đầy mồ hôi, cô thật sự không hiểu đi ra ngoài chơi 1 chút rồi sớm trở về có cần phải khóc thảm thiết như vậy không, nhưng mà cục cưng khóc đến khản cả giọng, hít thở cũng không thông, mũ cũng bị ném xuống, nhặt lại lừa thế nào cũng không đội lại được, làm cho cô cảm thấy rất lo lắng. Nếu không đi, ba mẹ nơi đó tuy không nói gì, nhưng cũng sẽ không vui. Huống chi Cận Ngự Ca vốn nghiêm khắc từ trước đến nay, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ tính nhõng nhẽo của Cận Khởi Ngao.

Ngự Ca từ trên lầu đi xuống, thấy Hiểu Kiều ôm đứa bé đi tới đi lui phía sau ghế sofa trong phòng khách, khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến đỏ bừng, nước mắt nước mũi đầy cả mặt. Cau mày hỏi,

"Làm sao vậy?"

Hiểu Kiều quay đầu lại nhìn cô, "Không muốn đi ra ngoài."

Ngự Ca buông đồ trong tay, bước qua đưa tay nhận lấy con. Vừa đến trong lòng Cận Ngự Ca, Khởi Ngao lập tức không khóc, nhưng vẫn còn thút thít, rất là tội nghiệp. Ngự Ca nhận khăn mặt lau mặt cho cô bé, ôm cô vuốt vuốt tóc để vỗ về lưng, đợi cho cô bé thuận khí, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cục cưng. Cận Khởi Ngao lập tức như nắng hạn gặp mưa chiều, híp mắt cười sung sướng vô cùng.

Kiều Hiểu Kiều bắt đầu dĩ kinh thường, trong lòng than thở, Tiểu Bạch mắt lang!

Khi sinh Cận Khởi Ngao, làm cho Cận Ngự Ca sau mấy giờ tra tấn vô cùng thất vọng. Trẻ con như thiên sứ trong tưởng tượng của cô khác xa với đứa trẻ nhiều nếp nhăn trước mắt, chưa kể đến tóc quăn mềm mại, trên đầu Cận khởi Ngao 1 cọng cũng không có ! Cho nên làm cho cô hai Cận gia ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn cùng lắm chỉ liếc mắt 1 cái. Kiều cảnh quan rất là bất đắc dĩ, người tìm mọi cách để sinh là cô ấy, sinh xong không muốn xem cũng là cô ấy, cũng không nên thay đổi nhanh như vậy chứ, chẳng lẽ đây là ưu uất sau khi sinh trong truyền thuyết ?

Sau này nhờ Kiều mẹ cam đoan nhiều lần với Cận Ngự Ca, trước đây Kiều Hiểu Kiều cũng xấu cực kỳ bi thảm như vậy, sau này trưởng thành thì tốt hơn. Còn lấy lúc Hiểu Kiều đầy tháng và trăm ngày làm ví dụ, lúc này mới có thể làm cho cô hai hơi có chút chấp nhận, nhưng mà vẫn như cũ rất ít khi chịu nhìn.

Đáng thương Kiều cảnh quan đến cuối cùng cũng là mềm lòng, cô không nỡ giao đứa nhỏ cho bảo mẫu, chỉ tốt tự mình đem theo sữa bột, tả từ sáng đến khuya, từ ăn uống chơi đùa cho đến vỗ về an ủi. Cuối cùng, Cận Khởi Ngao từ từ lớn cũng ra dáng của Ngự ca. Nhưng mà nói chung cô bận rộn, tính cách lại lạnh lùng, khác với các bà mẹ khác vô cùng thân thiết chăm sóc tình cảm gần như không có, ngẫu nhiên ôm một cái cũng là xa xỉ.

Mặc dù là như vậy, Cận Khởi Ngao vẫn đối với cô có thiên tính gần gũi. Chỉ cần Cận Ngự Ca ở trong tầm mắt của cô, mắt cô bé tuyệt đối sẽ không nhìn người khác, mặc kệ có bao nhiêu món đồ chơi cùng đồ ăn hấp dẫn dụ dỗ, chiếc đầu nhỏ vẫn chuyển theo hướng của mẹ, không khóc không quấy, cần đầu ngón tay ngoan ngoan nhìn. Cho dù Kiều Hiểu Kiều đối với cô bé chăm sóc đủ điều, ngay cả địa vị của Tú Tú thường xuyên trở thành đối tượng bị Cận Khởi Ngao cắn cho trầy xước khi tâm tình cô bé không tốt cũng không bằng.

Giống như bây giờ.

Cận Ngự Ca thấy con không khóc, thời gian cũng không còn nhiều, nói với Hiểu Kiều,

"em chờ 2 người đi."

"Ừ, đợi tôi đi lấy balô."

Hiểu Kiều đáp, mang theo đồ của con gái ra cửa. Bị tiếng khóc làm cho cả nhà Cận gia buồn bực, lập tức đều thờ dài nhẹ nhõm, đều vô cùng hiền hòa vẫy tay tạm biệt đứa bé, sau đó ăn cơm rồi đi ngủ, lên đường thì lên đường, ngăn người thì ngăn người, hoàn toàn không thể nhận thức tâm lý của đứa trẻ tuổi và tinh thần luyến tiếc tình cảm sâu sắc của họ.

Mặc dù phiền phức, náo nhiệt cả ngày cũng trôi qua. Buổi tối sau khi chấm dứt nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai, mẹ cùng dì tặng quà sinh nhật 1 tuổi cho Cận Khởi Ngao, là 2 xấp giấy thật dày. Cận Ngự Ca mua xong 1 miếng đất rộng lớn tuyệt đẹp, chuẩn bị xây dựng 1 khu trò chơi hiện đại hóa bậc nhất cho con gái. Đây là lúc trước khi cô tìm cách sinh con, trong lúc thuyết phục Kiều Hiểu Kiều, sẵn thuận tiện và quan trọng nhất là khảo sát việc phát triển khu trò chơi. Bây giờ đã chuẩn bị xong giai đoạn quy hoạch, rất nhanh sẽ bắt tay vào xây dựng, trong 2 năm sẽ hoàn thành, vừa đúng lúc Cận Khởi Ngao có thể đủ tuổi đi chơi trong đó, hơn nữa cả thành phố cũng không có khu vui chơi lớn như vậy, tiền lời của sự đầu tư này tính ra cũng không

nhỏ ; rồi cuộc, Cận Hoan Nhan lấy hết cổ phần Cận thị dưới danh nghĩa mình chuyển cho cháu ngoại trai chó, hành động buộc Cận Ân Thái cam chịu, thật ra đối với lão gia từ hiện tại mà nói, đó đã không phải trọng điểm cuộc sống của hắn.

Cận Khởi Ngao nhìn hai xấp giấy trước mặt, quy hoạch khu vui chơi và chuyển nhượng cổ phần, nháy mắt mấy cái, ôm lấy Sid ngẩn ngơ nhìn mấy người lớn. Hiểu Kiều đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ ngậm chìa khóa vàng sinh ra trong gia đình giàu có cũng thật đáng thương, gặp phải 2 người có cấu tạo não như mẹ và di út. Vì thế sờ vào túi lấy kẹo mút ra, nhanh chóng thổi vang, Cận Khởi Ngao lập tức phản ứng, vươn đôi tay mập mập quơ quơ muốn lấy.

Cận Ngữ Ca nhưng thật ra không cảm thấy cái gì, buổi tiệc kết thúc, chờ Hiểu Kiều đem cục cưng tắm sạch sẽ, cô cũng rửa xong mặt, ngoại lệ đem cô lên giường chơi đùa. Đứa trẻ 1 tuổi này thật đáng yêu, Cận Khởi Ngao ở trên giường cầm lấy tay mẹ lật qua lật lại, cười khanh khách, sinh nhật lần thứ nhất, hạnh phúc không ít .

Hiểu Kiều đang tắm. Trong phòng tắm hơi nước tràn ngập, cô ngâm mình trong 1 bồn tắm lớn, mặt không chút thay đổi, nhũ mỳ, không biết nghĩ cái gì. Ngón tay dọc theo cạnh bồn tắm, vuốt qua vuốt lại, từng giọt nước trên tóc rơi xuống, theo đầu vai trượt vào trong nước, không thấy tung tích.

Sương mù trên gương đã đầy thành 1 cục, hóa thành từng giọt nước nhỏ nhẩn rơi xuống, 1 lúc lâu sau, cô như vừa thức tỉnh, thở phào một cái. Không hề do dự, đứng dậy, mặc áo tắm ra khỏi phòng tắm.

Vừa mở cửa, chợt nghe thấy tiếng cười của Cận Ngữ Ca và con gái, Ngữ Ca đang dắt Khởi Ngao bước đi, con bé lúc la lúc lắc giống chim cánh cụt con, từ trên giường đi tới bờ nhào vào trong lòng mẹ, vui vẻ mà tiếp tục nhảy ra nhảy vào. Thấy cảnh như vậy, Kiều Hiểu Kiều cũng chịu không được cười rộ lên, đây chính là đáng dấp của hạnh phúc đây.

Ngữ Ca nhìn không kỹ cũng không phát hiện sắc mặt Hiểu Kiều có chút khác thường, thuận miệng hỏi một câu,

"Lâu như vậy a?"

"Um, ngâm mình một chút."

"Cánh tay còn đau không?" Ôm Khởi Ngao vào lòng, Ngữ Ca lúc này mới quay đầu lại.

"Không, tốt hơn nhiều."

Hiểu Kiều lau tóc, không để tâm trả lời. Vì thế Ngữ Ca cũng không hỏi nhiều, cắn cắn đôi tay bé nhỏ của con đang bắt mặt cô,

"Cục cưng ngủ chưa?"

Kiều Hiểu Kiều không nói chuyện, ném khăn tắm, đứng dậy đi ra ngoài. Chỉ 1 lúc sau cầm bình sữa bước vào, đưa cho Cận Ngữ Ca,

"Không nóng, cho con uống đi."

Ngữ Ca đặt con nằm thẳng, đưa bình sữa cho cô bé, Cận Khởi Ngao giơ tay đón lấy uống ngay, hút 1 hơi thật to, đôi mắt một mí nhỏ bé nhìn nhìn Cận Ngữ Ca, chọc cho Ngữ Ca cũng nhin không được cười cười. Hiểu Kiều ở một bên sắp xếp nôi, các món đồ chơi đặt qua 1 bên, chuẩn bị sẵn tờ giấy cho buổi tối, nhưng vẫn rất im lặng, như là đang suy nghĩ chuyện gì.

Uống hết 1 bình sữa, Hiểu Kiều ôm con vỗ vỗ, súc miệng cho con, rất nhanh, Cận Khởi Ngao thì nhắm mắt lại ngủ. Hiểu Kiều cẩn thận bỏ cô bé vào nôi, đắp kín chắn, hôn vào trán con, lúc này mới vừa lòng xoay người đi.

Dựa vào đầu giường, Cận Ngữ Ca như có điều suy nghĩ nhìn cô, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, giống như hiểu rõ lại giống nghi hoặc. Cuối cùng, cũng từ từ mở miệng hỏi,

"Làm sao vậy? Nói đi."

Kiều Hiểu Kiều hít sâu, giống như hạ quyết tâm rất lớn, trầm thấp tàn nhẫn trả lời,

"Ngữ Ca, tôi muốn đi Nam Úc."

**** Lời editor ****

Chào mừng đến với tiểu ngược ^0^

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Phiên Ngoại 07

Trong phòng ngủ, đột nhiên im lặng. Tiếng cười nói vui vẻ ban nãy hoàn toàn chấm dứt, Cận Ngữ Ca dựa vào đầu giường, không nói gì.

Hiệu Kiều đứng ở bên cạnh giường em bé, cúi đầu, tóc ướt sũng rũ xuống, lưng có dính chút vệt nước. Ý trong lời nói kia, hai người đều hiểu được, nhưng cả 2 đều im lặng, chỉ có Cận Khởi Ngao hô hấp đều đều ngủ ngon.

Một lát sau, thấy Kiều Hiệu Kiều không có giải thích gì, Cận Ngữ Ca xóc chăn lên, xuống giường, phủ thêm áo ngủ, tóc dài lay động trong gió, giấu không được biểu cảm lạnh lùng. Mang dép vào, ném cho cô 1 câu,

"Kêu Tú Tú đến trông Khởi Ngao, chúng ta đi phòng sách."

Tiếng cánh cửa vang vọng.

Kiều Hiệu Kiều ngẩng đầu, nhìn phòng ngủ trống không, trở mặt một hồi. Cô cũng đã từng nghĩ đến phản ứng của Cận Ngữ Ca, nhưng mà, đến lúc đối mặt vẫn gian nan như vậy. Đối phương không phải kẻ thù, mà là người yêu hàng đêm đầu ấp tay gối, cô chưa bao giờ để tâm biểu đạt những cảm nhận trong lòng mình, nhưng sự nhẫn nại cũng đã đến điểm cực hạn.

Ngữ Ca mở cửa sổ phòng sách cho gió đêm ủa vào, vẫn giống như mọi khi, cô ngồi sau bàn làm việc, ánh mắt tập trung trên bàn, im lặng như trước. Lúc Hiệu Kiều vào, cô cũng chỉ liếc qua, không có nhiều lời.

Kiều Hiệu Kiều chỉ mặc áo bào tắm, khoanh tay ngồi trên ghế sofa,

"Gloria sắp bắt đầu 1 dự án mới, muốn tôi qua giúp."

"Kiều có kinh nghiệm về chuyện đó?" Giọng nói Cận Ngữ Ca vô cùng bình tĩnh.

"Có thể học."

"Cho nên đồng ý"

"Không có, tôi muốn ——" Hiệu Kiều không nói thêm gì nữa.

"Muốn đi bao lâu?"

"Theo kế hoạch là hai năm."

Ngữ Ca lông mi rung động một chút, ngẩng đầu, nhìn Hiệu Kiều,

"Kiều Hiệu Kiều, em không hiểu, tất cả những người yêu nhau trên thế giới này đều hi vọng có thể ở gần nhau, nhưng sao Kiều lại luôn nghĩ làm thế nào để bỏ đi, là vấn đề của em chăng?"

"Không phải."

"Không phải? Vậy Kiều giải thích như thế nào?"

"Đúng vậy tôi.. Muốn thay đổi một chút..." Hiệu Kiều nói rất chậm, tựa hồ đang cố gắng vẫy vùng.

"Nói cho cùng, mặc kệ em nói cái gì, làm cái gì, mặc cho đến bây giờ, ngay cả con chúng ta cũng có, nhưng lòng của Kiều vẫn không muốn ở đây cùng em, đúng không?"

Hiệu Kiều im lặng 1 lúc,

"Ngữ Ca, em là tất cả tình yêu của tôi, nhưng tình yêu không phải là tất cả tính mạng của tôi. Tôi khao khát đỉnh thiên lập địa, khát vọng tự do thay đổi cuộc sống, tôi không muốn mơ mơ màng màng như bây giờ."

"Khởi Ngao sinh ra trở thành gánh nặng của Kiều?"

"Về lý thuyết, đúng vậy."

Tay Cận Ngữ Ca đập thật mạnh trên bàn, rõ ràng là vô cùng tức giận.

"Cho nên, Kiều muốn đi thật xa, xa đến tận Nam Úc? Tận hưởng cuộc sống tự do? Ở bên cạnh em, Kiều không thấy tự do?!"

Hiệu Kiều thờ dài thườn thượt, đưa tay vuốt vuốt trán,

"Đây là 1 cơ hội tốt, tôi không muốn bỏ qua."

Cận Ngừ Ca không thềm nói nữa, 1 lúc sau, nhẹ giọng,

"Nhưng mà, Khởi Ngao mới chỉ có một tuổi."

Những lời này Ngừ Ca suy nghĩ thật lâu mới nói ra. Với tính kiêu ngạo của cô, phải dùng đứa bé để giữ lại, đã là 1 hành động hạ thấp bản thân, thế nên giọng nói run run.

Trong lòng Hiếu Kiều nhè nhẹ co thắt, cô hiểu được cảm giác của Cận Ngừ Ca, loại tổn thương này làm cho cô đau khổ hơn so với chính cô ấy. Đây là cảm giác thương tiếc từ đáy lòng, làm cho trái tim cô cũng đau đớn. Nhưng mà...

"Đến sang năm, Khởi Ngao cũng chỉ mới hai tuổi; 4 năm sau, Khởi Ngao cũng mới 5 tuổi; chín năm, con bé cũng mới mười tuổi, a..."

Hiếu Kiều lắc đầu cười khổ,

"Đợi đến 20 năm sau, con trưởng thành, tự lập, lúc đó có thể tự mình bắt đầu cuộc sống mình ao ước, nhưng còn tôi thì sao? Ngừ Ca, đợi đến lúc đó, tôi già rồi... Tôi phải nói sao với con? Nói thành tựu cả đời của tôi là nuôi con khôn lớn? Ngừ Ca, em không biết là như vậy quá tàn nhẫn sao?"

Cận Ngừ Ca hân hân, nghiêng răng, cố gắng kiềm chế cảm xúc.

"Lúc đó, nếu tôi vẫn như bây giờ, Ngừ Ca em còn yêu tôi không? Em còn yêu một người bạn muốn chết nhưng chẳng làm ra cái giống ôn gì? Tại sao, tình yêu vốn rất tốt đẹp mà lại hi sinh lớn như vậy? Tôi ít dám về nhà, ba mẹ thậm chí lấy tôi làm hổ thẹn. Khi người khác hỏi Hiếu Kiều hiện tại đang làm cái gì? Bọn họ cũng không biết trả lời như thế nào!"

Hiếu Kiều cố gắng trấn tĩnh bản thân, nắm tay thật chặt,

"Cùng ông nội đi câu cá, uống trà giải khuây với bà nội, chờ Khởi Ngao đi học, đi chợ với dì Chu? Tôi không phải không thể làm những việc này, nhưng mà tôi không chỉ có thể làm những việc này a..."

Sắc mặt Ngừ Ca lại thay đổi, nhỏ nhẹ nói,

"Chỉ cần không đi, Kiều muốn làm việc gì, em cũng có thể cho Kiều. Cảnh cực, Cận thị, hoặc là những thứ khác, em cũng có thể —— "

"Ngừ Ca, " Hiếu Kiều ngắt lời, nhẹ giọng, gần như rặn ra từng chữ,

"Tôi không phải thú cưng của em.. Tôi không cần em sắp xếp cuộc đời của tôi..."

Ngừ Ca không nói thêm gì nữa. Cô biết dù có nói gì với Hiếu Kiều thì khi cô ấy nói ra câu đó cũng đã hiểu rõ là không thể thay đổi được gì. Kiều Hiếu Kiều nói lời này có lẽ là đã kiềm nén rất lâu rồi mới phát tiết, nhưng cũng là những cảm nhận chân thật trong lòng. Tới bây giờ, không phải cô không cảm nhận được, nhưng lại không suy nghĩ thấu đáo, nên giải quyết như thế nào. Bây giờ, thì không cần cô giải quyết nữa.

Dĩ nhiên, sức mạnh của tình yêu luôn luôn vĩ đại, khi đạt đến sự vĩ đại sẽ khiến con người ta lạc đi chính mình.

Hoan Nhan rất nhanh biết kế hoạch đi Úc của Hiếu Kiều, ngay góc cầu thang căn cô lại.

"Kiều Hiếu Kiều, chị có biết chị quá đáng lắm không a?"

Cô ba vừa mở miệng đã nồng mùi thuốc súng, Hiếu Kiều xoay người dựa vào cầu thang không nói gì.

"Chị xem chị hai của em là gì ? Ngay cả đứa nhỏ, chị ấy cũng sinh cho chị, chị còn đối xử với chị ấy như vậy?"

"Khởi Ngao là con của chúng tôi." Kiều Hiếu Kiều nghiêng đầu, chỉnh lại câu nói của cô.

"Lúc trước chị không muốn đứa nhỏ, là vì muốn cao chạy xa bay?"

"Tôi không có xa chạy cao bay, chỉ là đi công tác, hơn nữa, cũng chỉ có hai năm." Hiếu Kiều đút tay vào túi quần, buồn bực.

"Sau hai năm thì sao? Chị sẽ trở về? Hay là ở lại?"

Vấn đề Hoan Nhan nêu ra rất sắc bén, Hiếu Kiều nghĩ nghĩ, hàm hồ trả lời,

"Bây giờ tôi không biết."

"A, quả nhiên. Nếu chị công tác vui vẻ, sẽ vẫn tiếp tục, vậy còn chị của em và Khởi Ngao, sau này sẽ thành món tráng miệng trong kỳ nghỉ của chị, đúng không?"

"Hoan Nhan —— "

"Như thế nào, em nói trúng tim đen của chị ?" Cận Hoan Nhan lời lẽ sắt bén không chút nhượng bộ.

"Hoan Nhan, chị không phải bảo mẫu ở nhà em, chị có cuộc sống của chị."

"A, bây giờ còn nói chị có cuộc sống của chị ? Lúc trước khi chị theo đuổi chị em, sao không nói như vậy?"

Hiểu Kiều thở dài, "Chuyện chị và chị hai của em, em không hiểu."

"Em không hiểu, chị hai đối với chị như thế nào, chị đối với chị hai như thế nào, em không hiểu chị sao xứng đáng để chị hai làm nhiều chuyện như vậy."

"Nếu như em từ bỏ sở thích của mình, ở lại Cận thị giúp chị em, em chịu sao?"

"2 việc này không giống nhau?"

"Nhưng ý nghĩa là như nhau, " Giọng nói Hiểu Kiều thay đổi ,

"Chúng ta cũng không phải thánh nhân."

Hoan Nhan nghiêng răng, gắt gao nhìn chằm chằm Kiều Hiểu Kiều, nửa ngày mới thốt ra vài chữ,

"Cho nên, chị hai em là đáng đời, đúng không?"

Hiểu Kiều không nói tiếp, nghiêng đầu.

"Được, tốt lắm! Kiều Hiểu Kiều, em phát hiện chị rất bốc đồng, thật sự là không thua kém gì một thằng đàn ông!"

Sau khi ném lại 1 câu, cô ba nổi giận đùng đùng bỏ đi. Để 1 mình Kiều Hiểu Kiều ở lại, cáu kỉnh và hỗn loạn.

Âu Dương Thông cảm thấy hôm nay quên coi ngày hoàng đạo, có nên ra đường hay không. Không nói đến chuyện gì cũng không xong, còn bị cảnh sát giao thông phạt. Vốn định tìm cô ba để trái tim bị tổn thương được an ủi, kết quả lại thành vật trút giận.

Cận Hoan Nhan đang phần nộ, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, thấy Âu Dương Thông, cảm thấy cô cao lêu nghêu như câu tre thật làm cho người ta không thoải mái, vì thế không ngừng chỉ trích chuyện này. Âu Dương phát giác có điều không đúng, trạng thái lúc này hoàn toàn không thích hợp ở nơi công cộng, cho nên cùng Hoan Nhan trở về Cảnh Duyệt Vĩnh Viên.

Vừa vào cửa, cô ba đã văng đôi giày cao gót, về mặt đen thui, hờn dỗi khoanh tay ngồi trên ghế sofa.

Âu Dương rót ly nước đưa cô, ngồi xuống bên cạnh,

"Xảy ra chuyện gì?"

"Còn không phải Kiều Hiểu Kiều!"

"Cô ấy quyết định đi rồi?"

Âu Dương Thông dựa vào ghế sofa, thờ ơ nói. Cô ba buồn bực,

"Bộ dạng của Thông lúc này là sao?"

"Không có, nhưng mà Hiểu Kiều có thể hít thở không khí ah, làm nội trợ cũng không có gì tốt ah."

Hoan Nhan nghiêng đầu,

"Cũng không phải chị hai muốn chị ấy làm nội trợ ! Chị ấy muốn đi làm, cũng đâu cần đi xa như vậy?"

"Cô ấy muốn làm lại hình ảnh, chị hai chịu không?"

"Làm Hình ảnh rất nguy hiểm! Kiều Hiểu Kiều mấy lần thừa sống thiếu chết đó! Dù sao thánh lực của chị ấy cũng chưa hoàn toàn bình phục, lỡ có chuyện gì tìm ai chịu cho nổi a?"

Âu Dương Thông bất đắc dĩ cười cười,

"Gần nguy hiểm, xa tường niệm, em muốn Hiểu Kiều làm sao bây giờ?"

"Chị ấy bây giờ là người có gia đình, không thể ích kỷ như vậy? Chị hai mỗi ngày đều rất bận, Khởi Ngao lại còn nhỏ như vậy, chị ấy phải tay 1 cái là bỏ của chạy lấy người, làm người không có trách nhiệm a?"

"Nếu cô ấy ích kỷ, thì đã không nhẫn nại mấy năm nay ? Không phải từ khi Khởi Ngao sinh ra, chị hai đã nhốt cô ấy trong cái gọi là nhà sao ?"

"Cái gì mà nhốt trong nhà? Chị hai xem Kiều Hiểu Kiều còn quan trọng hơn mạng của mình được không!"

"Nhưng mà chị của em có dục vọng khổng chế quá mạnh mẽ a, Hiểu Kiều cũng không phải bù nhìn. Cô ấy chịu cho chị em khổng chế, trong đó tình cảm tuyệt đối không ít hơn chị em."

Hoan Nhan tuy rằng tức giận, cũng hiểu được Âu Dương nói có lý, không phản biện gì nữa, dùng cặp mắt xinh đẹp trừng cô,

"Aizz! Thông đứng về phía nào? !"

"Ách..." Âu Dương nhúng vai,

"Em kiên quyết đứng về phía người kia, Kiều Hiểu Kiều là người rất kỳ cục !"

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Phiên Ngoại 08

Sau buổi nói chuyện trong phòng sách, Cận Ngữ Ca quyết định áp dụng thái độ mặc kệ, không quan tâm với Kiều Hiểu Kiều. Cô vẫn bận rộn chuyện trong công ty và việc nhà như mọi hôm nhưng thái độ trở nên lạnh lùng, băng giá hơn.

Hiểu Kiều thì bắt đầu cẩn thận hơn, cô đã ở tại nhà này cũng được vài năm, tuy rằng bề ngoài các vị trưởng bối cũng không có biểu hiện gì, nhưng mà không khí có phần áp lực hơn. Bà nội và dì Chu cũng chưa nói gì với cô, nhưng trong mắt nhìn Hiểu Kiều đầy vẻ bất đắc dĩ và khó hiểu.

Hiểu Kiều thực sự im lặng, bởi vì Ngữ Ca cự tuyệt trao đổi với cô, cho nên cô chỉ có thể tiếp tục im lặng. Phần lớn thời gian là chăm sóc con, nhưng cũng hay thất thần. Kiều mẹ kịch liệt phản đối quyết định của cô, Hiểu Kiều không giải thích gì thêm, nhưng thái độ kiên quyết như cũ. Kiều Hiểu Kiều chưa bao giờ là 1 người yếu đuối, cô đã quyết định chuyện gì thì hiếm có ai có thể khiến cô dao động.

Các giấy tờ, thủ tục đều được tiến hành thuận lợi. Ngoài trừ dành thời gian chuẩn bị hành lý, những lúc khác đều dành cho Cận Khởi Ngao. Đứa nhóc này không biết nổi buồn ly biệt, thấy Hiểu Kiều gần gũi ngày càng nhiều, không nấn nại nắm tóc quần của cô, tránh cô ôm ấp. Hiểu Kiều không thể biểu đạt nỗi quyến luyến với Ngữ Ca, nên chỉ có thể dồn hết biểu đạt trên người con gái, nụ cười và tiếng thở dài cứ thay nhau xuất hiện, đôi chân mày nhíu lại như biểu lộ cảm giác trong lòng của cô lúc này.

Thời gian rồi đi là vào ban đêm, Hiểu Kiều đem hành lý đặt trước cửa phòng, nấn nại lừa Cận Khởi Ngao đi ngủ. Cô nhóc cứ nhảy ra nhảy lại, nhào tới nhào lui vô cùng vui vẻ, cuối cùng cũng chơi đến mệt mỏi, ăn xong bữa khuya, nhẹ nhàng tiến vào giấc mộng đẹp. Hiểu Kiều hôn hôn lên gương mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của con gái, dặn Tú Tú chăm sóc con thật tốt, cuối cùng quyết tâm đứng dậy rời khỏi phòng.

Từ trên lầu đi xuống, cửa phòng sách vẫn đóng chặt, Hiểu Kiều biết, Cận Ngữ Ca ở bên trong. Hiểu Kiều đứng trước cửa 1 lúc, thở dài không 1 chút do dự, quyết định trực tiếp đẩy cửa ra

Trong phòng sách im lặng, ngọn đèn hơi mờ ảo. Cận Ngữ Ca khoanh tay đứng trước cửa sổ, đưa lưng về phía cửa, đôi vai gầy yếu quật cường giữ thẳng, không chút run rẩy..

"Đêm nay bay, đầu tiên là tôi quá cảnh ở Seoul, sau đó đổi chuyến..."

Hiểu Kiều nhỏ giọng nói như đang lầm bầm lầu bầu, Cận Ngữ Ca bất động không nói gì, giống như là không có nghe thấy.

"Em chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng quá lao lực, khi nào có thời gian thì chơi đùa với Khởi Ngao."

Ngừng 1 chút, xem Cận Ngữ Ca có phản ứng gì không. Kiều Hiểu Kiều đi qua, nắm tay cô, hôn hôn lên tóc Ngữ Ca,

"Tôi đi đây!"

Nói xong xoay người tới cửa, quay đầu lại nhìn bóng dáng người yêu, sau đó kiên quyết ra đi.

Cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa, Cận Ngữ Ca, mới chậm rãi cúi đầu. Toàn bộ quá trình, cô cũng không nói một câu, không dám mở miệng, sợ chính mình sẽ không khống chế được, sẽ níu kéo Kiều Hiểu Kiều ở lại. Đã không còn như lúc trẻ kiêu ngạo và tự ái, cô chỉ có mong muốn đơn giản sống bên cạnh nhau, nhưng vẫn như trước không thể được viên mãn. Có lẽ, trên đời này vốn không có sự viên mãn.

Sáng hôm sau, Cận gia vẫn bình lặng như cũ.

Trên bàn ăn, mọi người lặng lẽ ăn sáng như mọi hôm, ngoài trừ tiếng muổng và bát va vào nhau, ngoài ra thì không còn tiếng động nào khác. Ông lão đột

nhiên mở miệng,

"Kiều Hiểu Kiều đi rồi?"

Một sự im lặng. Mọi người ngừng mọi động tác, nhưng không ai nói gì. Cận Ngữ Ca nhấp một ngụm cà phê,

"Dạ."

"Có người đi theo không?"

"Có."

Cận Ân Thái gật gù đầu, không nói gì nữa. Lão phu nhân tỉ mỉ quan sát Ngữ Ca, muốn nói lại thôi. Cận Ngữ Ca vô cùng bình tĩnh, ngoài trừ việc uống nhiều hơn 1 ly cà phê, ngoài ra không có cái gì bất thường.

Chỉ có Cận Khởi Ngao cảm thấy có điểm gì là lạ, tuy rằng ăn uống no đủ cũng có người chơi cùng, còn được mẹ ôm đũa chơi trong 1 lúc, những cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Rốt cuộc thiếu cái gì, chiếc đầu nhỏ nhăn xoay tới xoay lui tìm kiếm nhum tìm không ra, đôi tay mồm mím cào cào lỗ tai, mặt mày nhăn nhúm lại như 1 chiếc bánh bao nhỏ.

Cũng may con nít mắc bệnh hay quên, không thấy vài ngày cũng thành thói quen. Hoan Nhan hậm hực cứ lấy Âu Dương làm vật trút giận, tới nay cũng chưa chấp nhận đó là sự thật. Tuy nhiên biểu hiện của Cận Ngữ Ca là nằm ngoài dự kiến của mọi người, sau khi Hiểu Kiều đi khỏi, không có như mọi người tưởng tượng sẽ phẫn nộ, mà vẫn tiếp tục cuộc sống như mọi hôm, thậm chí so với bình thường còn muốn thanh thoát hơn. Ngoài trừ việc vô tình nói giống với Hoan Nhan, hay trêu học Cận Ân Thái luôn thua bởi sự giáo hoạt của Âu Dương, nhưng thông thường dân Cận Khởi Ngao đã giống như chú chim cánh cụt đi dạo quanh sân vườn xem cây, chơi đùa một chút và rất vui vẻ.

Hiểu Kiều mấy lần gọi điện về đều là Tú Tú bắt máy, tín hiệu không tốt, âm thanh đứt quãng. Không nghe rõ đang ở đâu, chỉ biết đi đường thuận lợi, nhưng vì ở quá xa, tín hiệu điện thoại không tốt nên liên lạc cũng không tiện. Cận Ngữ Ca vẫn không chịu tiếp điện thoại của Hiểu Kiều, cô sợ chịu không nổi sẽ mắng nhau trong điện thoại.

Hai tháng sau là sinh nhật Cận Ngữ Ca. Trước giờ cô cũng không thích náo nhiệt, chỉ làm 1 bữa tiệc nhỏ ở lầu 3 của biệt thự Cận gia. Những người tham gia đều là những người có quan hệ cá nhân hoặc bạn bè trạc trạc tuổi. Trai gái đều có, khoảng chừng cũng gần 20 người.

Bởi vì là gia đình tự hội, tất cả mọi người rất thả lỏng. Nói chuyện phiếm, đánh bài, đùa giỡn với Cận Khởi Ngao, không khí rất là vui vẻ. Cận Ngữ Ca cũng khó thả lỏng được, cười 1 chút với bạn bè, biểu hiện cũng không thật thoải mái. Hoan Nhan ôm cháu gái, bị 1 đám bạn gái độc thân bao vây, líu ríu thảo luận sở thích chỉ sinh con không kết hôn. Khởi Ngao mặc yếm bị nhiều người nắm 1 cái chốt 1 cái, hai tay bé nhỏ bối rối xoay cùng 1 chỗ, không biết làm thế nào mới tốt.

Đột nhiên, mắt cô bé sáng lên, kêu lên 1 tiếng, vươn tay 2 bé nhỏ, giẫy giụa ra phía trước. Mọi người nhìn theo hướng của cô bé, quần áo nhàu nát, bụi bặm, Kiều Hiểu Kiều, đeo trên vai 1 cái balo thật to, đáng vẻ mặt môi phong trần đứng ở cầu thang. Tuy rằng đen đi không ít, tóc cũng cháy đến hư hỏng, nhưng nụ cười tươi sáng, thần thái thư thả, đúng là đã lâu không có thấy qua.

Mọi người xôn xao, 1 anh chàng huýt gió trêu chọc. Hoan Nhan phản xạ có điều kiện, quay đầu nhìn chị mình. Cận Ngữ Ca đứng ở chỗ ghế sofa nhìn người đang đứng ở đầu cầu thang, mặt vẫn lạnh lùng như trước, sóng mắt bình tĩnh, thậm chí nước trong ly rượu đang cầm trên tay cũng yên ả, 1 chút hoảng hốt cũng không có.

Hiểu Kiều nhìn về phía Cận Ngữ Ca, nở nụ cười phơi bày hàm răng trắng xóa, không giống như trước khi đi bị đưa vào tủ lạnh đông đá. Đoán rằng nhớ con gái đến điên, đi ngang qua mọi người đơn giản chào hỏi, rồi tiến lên trước, đoạt Cận Khởi Ngao trong lòng Hoan Nhan, nhanh chóng, hôn lấy hôn để mặt con gái, ôm vào phòng ngủ. Ánh mắt Cận Ngữ Ca luôn luôn nhìn theo cô, 1 tia vui sướng lóe lên rồi gương mặt cô từ từ bình tĩnh trở lại.

Nhóm bạn rất hiểu ý, thấy Hiểu Kiều đã trở lại, đều đồng loạt xin phép về. Trước khi đi còn ý vị thâm trường nháy mắt với Cận Ngữ Ca. Cận Ngữ Ca cong cong khóe môi cười mà như không cười, đem tất cả những ý nghĩ đen tối của bọn họ nhét vào trong đầu.

Tiền xong khách, Cận Ngữ Ca đẩy cửa phòng ngủ, Hiểu Kiều đang cùng con gái vui đùa ầm ĩ, đem cục thịt Cận Khởi Ngao nâng lên hạ xuống, chọc cho cô bé cười khanh khách.

Ngữ Ca mặc kệ bọn họ, ngồi xuống bắt đầu tháo bông tai. Hiểu Kiều trộm nhìn cô, đặt con gái lên đùi, cầm 2 tay bé nhỏ của Khởi Ngao dạy cô bé nói chuyện,

"Mẹ!"

"Mẹ!" Khởi Ngao mở miệng lộ ra 8 cái răng nhỏ, trên đầu 1 ít tóc quăn, cười rộ lên giống y chang bản sao của Kiều Hiểu Kiều.

"Đừng nóng giận!"

"Đừng nóng giận!"

"Sẽ mau già!"

"Sẽ mau già!"

"Kiều Hiểu Kiều kỳ cục! Con giúp mẹ dạy dỗ cô ấy ha!"

Cận Khởi Ngao ngừng 1 chút, hiển nhiên, câu nói dài như vậy dĩ nhiên là vượt qua khỏi khả năng ngôn ngữ hiện tại của cô bé, làm cho trong nháy mắt im lặng. Nhưng mà cô bé phản ứng rất nhanh, lập tức dùng biện pháp giải quyết vấn đề của chính mình,

"Nha nha nha nha nha nha nhất ha! !"

Cận Ngữ Ca vốn cũng không giận nhiều, nghe con gái tự do phát huy sáng ý phá tan sự lạnh lùng của cô, bật cười. Đầu tiên Hiểu Kiều sùng sốt, cũng ngẩng đầu lên cười ha ha, vừa thông minh vừa đáng yêu Cận Khởi Ngao, làm cho hai người đang cứng ngắt, chỉ trong nháy mắt như hòa hảo.

Sau khi Cận Khởi Ngao ngủ được Tú Tú nhanh chóng bế đi, trong phòng chỉ còn lại hai người. Hiểu Kiều mở ba lô ra, lấy ra 1 chiếc áo khoác, bên trong lại có 1 chiếc áo thun được bọc kỹ, cuối cùng mới lộ ra vật bên trong đó. Là 1 chiếc xe jeep mô hình bằng ngà voi,

"Không tiện lấy hộp, tôi quần hộp đi. Mẫu xe này tặng cho em, chúc mừng sinh nhật."

Cận Ngữ Ca liếc cô một cái, không nói chuyện, cũng không nhận. Hiểu Kiều đưa tay vòng ôm chặt lấy eo cô, đem mặt vùi vào cổ của cô mà hôn,

"Được rồi, đừng nóng giận mà... Tòii ngồi máy bay 10 mấy tiếng đề nhanh chóng về đây, mệt muốn chết a ..."

Cận Ngữ Ca vẫn không chịu hé răng, nhưng cũng không có ý tránh né.

Hai tháng, không dài cũng không ngắn, khi nổi tức giận vừa vơi, thì nổi nhớ dâng trào. Cô không nói, không có nghĩa là không có cảm giác nhớ mong. Thói quen khi ngủ luôn có 1 người ở cạnh làm ấm áp nhiệt độ cơ thể biến thành khoảng không, loại trống trải nếu cứ tiếp tục, sẽ khiến con người ta có cảm giác càng muốn gặp, càng muốn được ôm.

Chẳng hạn như ngày đặc biệt này, Cận Ngữ Ca không phải không có chờ mong, mà là không dám mong chờ, từ lúc sáng, cô đang rơi vào trạng thái không yên không vui vẻ. Rất nhiều quà và lời chúc mừng, cô cũng chỉ mau mau đáp nhận, cũng không biết đang bắt an chuyện gì.

Khi thấy Kiều Hiểu Kiều xuất hiện ở đầu cầu thang, tất cả những nỗi bất an không yên cùng lo lắng đều biến mất trong nháy mắt, những nỗi niềm oán giận cũng hòa tan trong nụ cười sáng lạng tựa ánh mặt trời. Cô không muốn thừa nhận cũng không được, hai tháng rời nhà đã làm cho ánh mắt Kiều Hiểu Kiều càng thêm có thần thái, bao nhiêu sự dịu dàng nhu tình của cô cũng không thể tạo ra.

Cho nên bây giờ, tuy cô biết gặp nhau ngắn ngủi, nhưng bất kể như thế nào, đều không muốn buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Phiên Ngoại 09

Nếu như lúc trước Kiều Hiểu Kiều được nuôi trong nhà chần ảm nệm êm như con mèo biếng nhác, đến khi thả ra thì như 1 con báo Châu Mỹ mạnh mẽ. Thường xuyên phơi thân dưới ánh mặt trời ở Úc, đã hun đúc nên làn da bánh mật vượt ngoài trí tưởng tượng, chân tay mảnh mai được gìn giữ đã bùng nổ năng lượng không giới hạn, trên người Hiểu Kiều ngoài mùi hương quen thuộc còn thoảng thoảng mùi cỏ xanh thơm tho nhàn nhạt, làm cho chuyện giường chiếu có chút nhàm chán lại 1 lần nữa bắt đầu trở nên rạo rục sôi trào.

Cận Ngữ Ca cảm thấy bản thân giống như con mèo không lối thoát, chỉ có thể vô ích nắm chặt tất cả những gì có thể, nào là ga giường, góc chăn, thậm chí là tóc Kiều Hiểu Kiều để áp chế cuộc tấn công mãnh liệt.

Hôm nay, cô thoáng có chút khó chịu, có lẽ là do người kia đã trở về, vì vậy bây giờ mới phải chịu đựng khó khăn như vậy, có vài lần gần như muốn cắt đứt môi mình để kiềm chế tiếng rên rỉ phát ra từ cổ họng. Cho dù phòng được cách âm tốt, nhưng cô thực sự không đủ bình tĩnh để thần nhiên giải phóng những dấu hiệu hạnh phúc này ra, để rồi sau đó lại thần nhiên gặp những người thân, nhất là trước mặt các vị bố lão. Việc trêu ghẹo của Hoan Nhan cũng không có gì, nhưng mà cái vẻ mặt làm bộ như không biết của các vị bố lão mới khiến cô xấu hổ vô cùng.

"Kiều có thể làm nhẹ chút được không?" Cận Ngữ Ca cúi đầu oán giận.

"Um..." Kiều Hiểu Kiều hàm hồ trả lời, không biết có nghe lọt tai không.

Cô có chút không khống chế được, lực càng lúc càng mạnh, không còn nhẹ nhàng dịu dàng như ngày xưa. Rõ ràng có thể cảm nhận được sự gấp gáp, nguyên nhân có thể do chia xa và nhớ mong mà sản sinh ra sự bức thiết này. Vì Cận Ngữ Ca cũng cảm thấy bức thiết, nên dễ dàng tha thứ cho cô thô lỗ xâm chiếm. Cố gắng bầu chặt vai Hiểu Kiều, cong thân người để giảm bớt chút khoái lạc vui thích.

Sau khi lên đỉnh sóng khoái hoạt, Ngữ Ca hơi thả lỏng bản thân, ngưỡng mặt lên khe hé miệng, thờ dốc thật sâu. Hiểu Kiều lại không chịu buông tha cô,

vẫn lưu luyến cơ thể cô như trước, bàn tay khẽ vuốt dọc theo đường cong cơ thể, quyến luyến không ngừng, dễ dàng và nhẹ nhàng vén lên nỗi chờ mong dục vọng. Cận Ngữ Ca thở dài, nghe không ra là thỏa mãn sung sướng hay là bất đắc dĩ dung túng, cứ theo đà này, sáng sớm mai có lẽ sẽ thức muộn hay không.

Ánh trắng men theo bức màn rơi vào, vẽ lên ánh sáng trong phòng, ẩn hiện hình ảnh trên giường. Cận Ngữ Ca không còn giữ thói quen tắm rửa sau khi hoan ái, vẫn tiếp tục dựa vào người Hiểu Kiều, một chút cũng không muốn tách ra.

"Ngữ Ca."

"Um?" Giọng nói như ra từ lỗ mũi, mang theo một chút biếng nhác ừ ừ.

"Cám ơn em."

Trong bóng tối, Kiều Hiểu Kiều xích lõa nhưng lại nói thật nghiêm túc, Ngữ Ca vừa bực mình vừa buồn cười, cố tình cắn vào xương quai xanh của cô 1 cái.

"Á!" Hiểu Kiều rên lên 1 tiếng, vòng cánh tay ôm chặt, hôn hôn người trong lòng.

"Em không hỏi tôi sang kia làm gì sao?"

"Muốn nói tự nhiên sẽ nói." Ngữ Ca nhắm mắt lại, nghe không ra cảm xúc.

"Chúng tôi làm 1 loạt phim về động vật hoang đại."

"Thật sao? Rất tốt. Kiều chịu trách nhiệm làm gì chứ?"

"Dụ môi."

"Cái gì?"

Cận Ngữ Ca mở mắt, nghi hoặc ngưỡng mặt lên. Ánh mắt Hiểu Kiều lóe lên trong bóng tối,

"Không thể tưởng được đúng không? Chúng tôi năm người, thay phiên nhau dụ môi."

Ngữ Ca không nói chuyện, như là đang suy nghĩ gì. Hiểu Kiều tự mình nói,

"Chạy qua rất nhiều nơi, có chút vất vả. Nhưng không nguy hiểm, bọn họ đều có kinh nghiệm, tôi cũng sẽ cẩn thận."

"Phim của mọi người... Sẽ để ở nơi nào?"

"Không biết a, Gloria chịu trách nhiệm về chuyện này."

"Gloria..." Ngữ Ca do dự, "Cô ấy dựa vào việc này để kiếm sống?"

"Cũng không phải, nhà Gloria có vẻ rất giàu, cô ấy không cần kiếm sống. Nhưng gia đình không đồng ý cô ấy làm việc này, cho nên chúng tôi tự lực cánh sinh."

"Um..." Cận Ngữ Ca cảm thấy là lạ, nhưng lại không thể nói kỳ lạ ở chỗ nào, nên mơ hồ hỏi,

"Cần tiền không?"

"Không nghe Gloria nói cần."

"Um."

Ngữ Ca không nói gì thêm nữa, mệt mỏi làm cho cô không muốn quan tâm nhiều vấn đề, cọ cọ vào cổ Hiểu Kiều, lúc này cảm thấy sinh nhật thật mất nguyện, bình yên đi vào giấc ngủ.

Kỳ nghỉ của Hiểu Kiều rất ngắn, thời gian về nhà ở cùng Ngữ Ca và Khởi Ngạo chỉ tổng cộng có hai ngày. Cận Ngữ Ca bỏ hết công việc để sau này giải quyết, ở nhà với cô, trước khi Hiểu Kiều đi, lại giúp cô thu dọn hành lý, đem tấm hình mình ôm con gái bỏ vào trong balo của Hiểu Kiều.

Vì thế, Kiều cảnh quan đến vội vàng mà cũng như mây gió thoáng qua biến mất.

Cận Hoan Nhan vô cùng tiếc rẻ rên sắt không thành thép, cảm thấy chị hai thật sự là rất dung túng họ Kiều. Cận Ngữ Ca cười nhạt, cũng không có nhiều lời.

Tất cả lại trở về về bình yên vốn có.

Một năm sau.

Cận Hoan Nhan đang ngồi trên giường trong phòng của Ngữ Ca, cầm remote, về mặt kính ngác xem TV.

Trên màn hình, là 1 chương trình phỏng vấn của nước ngoài. Người chủ trì có đôi mắt xanh biếc, tóc vàng óng ả, đặt các câu hỏi, những người tham gia chậm rãi trả lời, không khí phim trường rất vui vẻ. Chủ đề định kỳ, chính là loạt phim động vật hoang dã đang rất sốt hiện nay, bộ phim này do một nhóm cá nhân tự thực hiện. Và 1 trong những thành viên không ai khác hơn là « anh rể » vô trách nhiệm bỏ của chạy lấy người.

Kiều Hiểu Kiềm ăn mặc gọn gàng, trang điểm nhã nhặn, bình tĩnh trước máy quay, tiếng Anh lưu loát cùng cử chỉ điệu bộ sinh, nhìn nổi bật rực rỡ.

"Chị hai, Kiềm Hiểu Kiềm đến đó làm gì?" Cận Hoan Nhan xem không hiểu gì.

Cận Ngữ Ca ngồi trên ghế sofa, nhìn tài liệu trong tay, ngẩng đầu quét mắt liếc nhìn màn hình TV,

"Không phải trên đó đang nói sao."

Gloria đang đơn giản miêu tả lại toàn bộ quá trình quay phim, ngẫu nhiên quay đầu lại, liếc nhìn Kiềm Hiểu Kiềm, ánh mắt hai người rất ăn ý..

"Cô Gloria... Chị biết không?"

"Không biết."

"Vậy chị yên tâm để Hiểu Kiềm ở cùng cô ấy sao?"

Ngữ Ca đóng tài liệu lại, đặt sang 1 bên, đi đến ngồi bên cạnh Hoan Nhan,

"Có gì lo lắng?"

Lúc này, nhiếp ảnh gia vô cùng tò mò chiếc vòng trên cổ tay Hiểu Kiềm. Trên tay cô đeo 1 chiếc vòng bằng kim loại, có hoa văn tinh xảo lại còn có khắc ký tự. Mơ hồ cũng có thể thấy rõ chữ cái J và G, chính giữa có hình trái tim. Tên tiếng Anh của Hiểu Kiềm là Joy, hơn nữa cô cũng có cảm giác đặc biệt với Gloria. Rất nhiều người hâm mộ bộ phim, đoán già đoán non rằng bọn họ có quan hệ mờ ám.

Cận Hoan Nhan hiển nhiên bị loại tin đồn này lừa gạt, chỉ vào màn hình kêu Cận Ngữ Ca xem,

"Chị hai! Chị xem kia, cái này là có ý gì a? Chị đừng dễ dãi quá ...!"

Ngữ Ca vẫn thản nhiên như cũ, bưng ly cà phê lên nhấp một ngụm,

"Tên của chị đọc như thế nào vậy?"

"Ách..."

Hoan Nhan sống ở nước ngoài trong khoảng thời gian dài, việc phiên âm chữ Hán không quá mau lẹ, khi Cận Ngữ Ca vừa nói, cô nhìn kỹ, quả nhiên cái hình trái tim ở giữa kia có hình dạng biến thể của chữ Y. Nhếch nhếch khóe miệng,

"Vậy tại sao còn cố ý khiến người khác đoán già đoán non, thật nhàm chán!"

Cận Ngữ Ca nở nụ cười, nhìn nhìn Hoan Nhan, lại đưa ánh mắt chăm chú xem TV. Cận Khởi Ngao đạp xe 3 vòng mới tiến vào phòng, chi ô chi ô đi đến trước mặt 2 chị em họ. Tú Tú theo sau, không dám vào, đứng ở cửa do dự nhìn Cận Ngữ Ca.

"Em đi làm việc của em đi, Khởi Ngao để chị trông là được rồi."

Tú Tú đáp lời, xoay người rời đi. Cận Khởi Ngao ở trước mặt mẹ và đi chạy xe qua lại, huyền thuyên nói mà chỉ có chính cô bé hiểu được lời mình mà thôi.

Tiết mục chiếu 1 đoạn phim ngắn, cho thấy 1 số chuyện lý thú trong quá trình bọn họ quay phim, trên trục thẳng, Kiềm Hiểu Kiềm đeo kính mát, ôm 1 con linh dương đang bị thương, kiên nhẫn trấn an con thú,

"Cục cưng àh, im lặng một chút, rất nhanh thoát ra."

1 câu rất tự nhiên, 2 chị em Ngữ Ca đều không có phản ứng gì, Cận Khởi Ngao đang chạy xe đột nhiên dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn TV, chớp chớp đôi mắt nhỏ nhắn đen láy, miệng mếu máo, chỉ trong nháy mắt thì nước mắt rơi như mưa,

"Oa! Oa oa!!"

Cận Ngữ Ca ngác nhiên nhìn con gào khóc, rất nhanh hiểu được nguyên nhân, đứng lên đi qua ôm lấy con nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Hoan Nhan nghi hoặc, đối với 2 người tóc quăn này cô thật sự không hiểu nổi, mơ hồ nhìn chị cô,

"Sao Khởi Ngao lại khóc? Thấy Hiểu Kiều nên nhớ chị ấy phải không?"

"Hồi trước Hiểu Kiều đều kêu con là cục cưng à." Ngừ Ca vừa lau nước mắt cho con vừa đơn giản giải thích.

Cận Hoan Nhan khòe miệng run rẩy vài cái, "đi ghen tị với...1 con dê...?"

Ngừ Ca không để ý nhiều, cầm lấy di động, bấm 1 dãy số không nói gì, đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con. Tiếng khóc nức nở bị thống vạ phần của Khởi Ngao, rất rõ ràng truyền vào đôi tai đang ở xa ngàn dặm của Hiểu Kiều.

Một lát sau, tiếng Hiểu Kiều vội vàng trong điện thoại vang lên,

"Tôi lập tức trở về!"

Hoan Nhan khòe miệng tiếp tục run rẩy, so với chị mình, cô còn kém rất xa.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Phiên Ngoại 10

Kiều Hiểu Kiều lại một lần nữa từ nơi xa ngàn dặm, phong trần mệt mỏi chạy trở về.

Sau khi vào cửa, cả nhà Cận gia đang ăn cơm tối. Khởi Ngao thấy cô như tìm được lý do hợp lý không cần phải ăn cà rốt khôn kiếp kia, nhảy xuống ghế, đi về phía Hiểu Kiều. Hiểu Kiều bỏ balô xuống, chạy nhanh đến ôm cục cưng vào lòng, chào hỏi mấy vị trưởng bối.

Cận Ngừ Ca thấy cô, ánh mắt sáng ngời, cũng không nhiều lời, kêu Tú Tú chuẩn bị bát đĩa cho Hiểu Kiều ăn cơm. Sau đó nhìn Cận Khởi Ngao,

"Ngồi vào cái ghế của mình đi, ăn hết cơm của con."

Giọng nói rất bình thản, nhưng mà hiển nhiên Khởi Ngao không dám không tuân theo, ngoan ngoãn để Hiểu Kiều buông cô bé ra, đôi chân ngắn ngủn chạy bành bịch trở về. Hiểu Kiều cùng mọi người cười cười, ngồi xuống ăn cơm. Hoan Nhan cười mà như không cười quan sát chị hai rồi lại nhìn Hiểu Kiều, buông chiếc muỗng trong tay,

"Hiểu Kiều, lúc này không phải bọn chị rất bận sao? Gloria làm sao có thể để chị trở về như vậy?"

Từ khi Hiểu Kiều rời nhà, quan hệ của cô và Hoan Nhan có dấu hiệu xấu đi, vài lần trở về, hai người thường tranh cãi với nhau. Đĩa cơm thứ nhất vừa đưa đến miệng vội dừng, Hiểu Kiều nhìn Ngừ Ca ngồi bên cạnh cô, rồi lại ngẩng đầu nhìn Hoan Nhan,

"Tôi trở về có chút việc."

"Àaaa ~" Giọng nói Hoan Nhan kỳ quái, "Có việc mới trở về, à?"

"Hoan Nhan."

Không đợi Hiểu Kiều nói, Cận Ngừ Ca mang theo một chút nén giận, ngăn Hoan Nhan lại. Cô ba bấu môi, bắt mắt chị hai luôn khoan dung khuyết điểm của Hiểu Kiều, nhưng mà cũng không có lập trường nhiều lời. Hiểu Kiều không nói gì thêm nữa, cúi đầu, lặng lẽ ăn cơm.

Ngừ Ca cảm thấy hơi khác thường, từ lúc Hiểu Kiều vào cửa so với vài lần lúc trước rõ ràng có điểm bất đồng. Lúc trước, dù đi đường có mệt mỏi, nhưng ánh mắt luôn trong suốt, tươi cười rạng rỡ, mà lần này, trong ánh mắt dường như chứa nhiều nỗi niềm, điều này làm cho trong lòng cô nảy sinh cảm giác bất an.

Loại này bất an bao quanh cô cho đến buổi tối.

Hiểu Kiều dỗ Khởi Ngao ngủ, rồi đưa Tú Tú bông đi. Ngồi trên ghế sofa trong phòng chờ Ngừ Ca tắm xong. Tay theo bản năng không ngừng gõ trên đầu gối, rõ ràng là đang có tâm sự.

Ngừ Ca lau tóc đi ra, liếc mắt nhìn cô, không khó phát hiện cô đang cau mày, tiến đến ngồi trước bàn trang điểm, đưa lưng về phía cô, không nói gì. Hiểu Kiều ngẩng đầu nhìn bóng dáng cô, ngập ngừng, muốn nói lại thôi. Từng động tác nhỏ này phản chiếu trong gương đều rơi vào mắt Ngừ Ca.

Cận Ngừ Ca càng thêm nghi hoặc. Cô không hiểu Hiểu Kiều có chuyện gì muốn nói, Kiều cảnh quan luôn luôn là người đầu đội trời chân đạp đất, không phải là người dễ tâm sự trong lòng, có chuyện làm cho cô khó nói, nhất định là chuyện rất phiền.

Nhưng mà Ngũ Ca cũng không muốn chủ động hỏi, cô có tâm lý trốn tránh, không muốn nghe Hiểu Kiều nói ra điều mà cô không dám nghe. Nhưng hiển nhiên Kiều Hiểu Kiều là 1 người rất quả quyết, sau 1 lúc trầm ngâm, rồi cũng mở miệng nói,

"À... Tôi có chuyện, muốn nói với em..."

Cận Ngũ Ca ngừng một chút, biết là không thể trốn tránh, buông khăn tắm, quay đầu,

"Chuyện gì?"

Giọng nói tuy bình thản, nhưng vẫn lộ ra sự lo lắng, Hiểu Kiều vuốt vuốt 2 bên thái dương,

"Tôi và Gloria..." Nghe câu mở đầu như vậy, trái tim Cận Ngũ Ca nhảy dựng lên, theo thói quen trước đây, tất cả mọi việc sẽ nói quyết tệt ra, quán dai như đĩa, mà không phải giống như bây giờ, ngồi nghiêm chỉnh, cùng cô nói chuyện về Gloria.

"Um?" Tuy rằng bị cái loại này áp lực vô hình này làm cho khăn trương, nhưng cũng có chút hờn giận, Cận Ngũ Ca vẫn duy trì phong độ điềm đạm, không có bất kỳ động thái khi chưa hiểu rõ gì.

"Tôi và Gloria muốn lấy danh nghĩa bảo vệ trung tâm, mượn em 1 số tiền."

Hiểu Kiều dường như cũng có chút khăn trương. Sau khi nói xong rất nhanh cúi đầu, tiếp đó cảm thấy không tốt, nhìn ánh mắt Ngũ Ca, cúi đầu giải thích,

"Kinh phí của đài truyền hình không đủ, chúng tôi muốn tự mình trang trải, lần này là tiến hành nghiên cứu trên biển, chúng tôi muốn mua 1 chiếc tàu để phục vụ việc nghiên cứu, cho nên..." Nuốt 1 cái, "Chờ kinh phí tới, tôi sẽ nhanh chóng trả lại tiền cho em..."

Tàn đá trong lòng Cận Ngũ Ca như rơi xuống. Trong ý thức của cô, có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề thì không có gì là vấn đề nữa. Thì ra việc Kiều Hiểu Kiều bối rối chỉ là khó xử mở miệng vay tiền, không có 1 tí gì liên quan đến vấn đề khác, nên những bất an lúc này cũng tan thành mây khói, tâm tình thả lỏng cũng tốt hẳn lên.

"Cần bao nhiêu tiền?"

"Cụ thể tôi cũng không biết rõ, chỉ cần có thể mua 1 con tàu để khảo sát là được rồi."

Cận Ngũ Ca mím môi miệng cười như không cười, đứng dậy, nhìn cô từ từ bước qua. Hiểu Kiều nhếch nhếch khóe miệng, đôi mắt sáng long lanh, ngẩng mặt lên nhìn Ngũ Ca đến gần, tự động giang 2 tay, ôm cô vào lòng, đặt cô ngồi trên đùi mình, bị hấp dẫn bởi hương thơm sau khi tắm xong,

"Mua! Đừng nói tàu khảo sát, tàu Titanic em cũng mua." Ngũ Ca vén tóc Hiểu Kiều, không kiềm được muốn trêu chọc 1 chút.

"Mua tàu Titanic để làm gì?"

Hiểu Kiều tâm sự như được trút bỏ, cong đôi môi mỏng, đôi mắt tràn đầy ý cười.

"Đụng tã băng ah ~ "

"Chuyện này tôi rành lắm! !"

Kiều Hiểu Kiều đôi mắt động tình, đôi chân mày lộ ra vẻ dương dương tự đắc, Cận Ngũ Ca sùng sốt, phát hiện trúng bẫy, không kịp phản kích, đã bị Hiểu Kiều một cái xoay người đè xuống sofa, môi ngậm lấy không cho phát ra tiếng.

Đêm giao thừa, Cận Hoan Nhan thấy Kiều Hiểu Kiều trên TV, cô vô cùng phong độ tham dự 1 lễ trao giải. Phim phóng sự của họ đạt giải nhất, Kiều cảnh quan mặc váy dạ hội làm cho cô ba hoàn toàn không thể tưởng tượng được, nhưng cũng không thể không thừa nhận cô lộng lẫy nổi bật, xuất hiện trong 1 tràng pháo tay tán thưởng.

Dưới ánh đèn sân khấu, Kiều Hiểu Kiều nở nụ cười tươi rói. Tâm tình Cận Ngũ Ca là 1 loại cảm giác không rõ, vừa có chút tự hào lại có chút buồn bã.

Mấy ngày sau, khi Cận Ngũ Ca đang chuẩn bị đi họp thì tiếng chuông điện thoại vang lên, giọng Hiểu Kiều nghe rất hưng phấn,

"Ngũ Ca!"

Cô hai ngừng tay, dựa vào lưng ghế, thấp giọng trả lời,

"hả?"

"Tôi trở lại trung tâm nghiên cứu rồi!"

"Um, " Ngũ Ca ngập ngừng,

"Lễ trao giải rất tốt phải không a?"

"Em có xem không?"

"Sao có thể không xem a? Kiểu cảnh quan phong độ như vậy ~~~ "

"Hắc hắc."

Giọng Hiểu Kiều nghe có chút ngượng ngùng, Ngữ Ca tháo mắt kính xuống, nở nụ cười.

"Ngữ Ca, tôi chuyển tiền rồi."

"Tiền gì?"

"Lần trước mượn tiền mua thuyền a, kinh phí có rồi, cuộn phim bán rất chạy, thậm chí còn dư."

Kiểu cảnh quan giọng nói nhẹ nhàng, Ngữ Ca cười cười,

"Vậy Kiểu cảnh quan có thể nuôi gia đình chúng ta ha?"

"Đúng vậy!"

"Em có nên suy nghĩ về hưu không?"

"Vậy không được!"

Ngữ Ca nói, "Tại sao?"

"Tháng sau tôi về."

Cô hai phản ứng chậm chạp, "Um—— "

"Ồi chào, đây là thái độ gì ah? Nghe mất hứng 1 ít ah!" Cách trở không thể thấy mặt, giọng Hiểu Kiều nghe thả lỏng tự nhiên.

"Vui a..."

Cận Ngữ Ca vẫn cái vẻ điềm đạm bên ngoài, giọng nói là cái loại này chỉ tốt ở bề ngoài, giọng nói phiêu phiêu.

"Tôi kỳ này về thì không trở lại nữa ah? Ta đã xin Gloria từ chức ."

Ở phía bên Cận Ngữ Ca, đột nhiên không có âm thanh. Hiểu Kiều đợi 1 lúc nghĩ tín hiệu bị mất,

"Alo? Ngữ Ca?"

"Um, em nghe."

Mới kịp phản ứng, Cận Ngữ Ca cuống quýt trả lời, Hiểu Kiều âm thầm cười, cố ý không nói thêm gì nữa, bên kia cũng là nhịn không nổi,

"Kiểu vừa mới nói —— "

"Um, sao vậy?"

"Kiểu nói —— "

"Cái gì?"

Ngữ Ca lại ngừng, cô không dám hỏi, sợ chỉ là ảo giác hoang hốt nhất thời. Hiểu Kiều hiểu được, không muốn trêu cô nữa,

"Ngữ Ca, tôi từ chức , tháng sau về nhà, không quay lại nữa."

Cận Ngữ Ca lập tức kích động, nhưng rất nhanh trấn tĩnh, giọng nói run run,

"Tại sao a? Không phải làm tốt lắm sao?"

"Aaa? Em cảm thấy vậy sao? Vậy tôi sẽ nói với Gloria, sau kỳ nghỉ sẽ ký tiếp hợp đồng ha?"

Cận Ngữ Ca lại im lặng , Hiểu Kiều gần như có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ảm đạm của cô, cười rộ ha ha lên. Cười 1 hồi không nghe thấy tiếng động gì, sợ đùa quá trớn, nhanh chóng vỗ về,

"Nếu không có gì khoảng 10 tây tôi có thể về, bên này có chút việc cần giải quyết."

"Um."

"Um thôi hả?"

"Vây còn muốn thế nào?"

"Như thế nào cũng phải thưởng một chút a?"

"Thưởng cái gì?"

"Bản thân tự phát huy là được rồi." Kiều cảnh quan bắt đầu biểu lộ bản sắc.

"Sẽ không!"

Cận Ngữ Ca tức giận buồn cười, "Được rồi, em không thèm nghe Kiều nói nữa, chút nữa họp."

"Ồi chào——?" Hiểu Kiều mặc kệ, "Tại sao lại như vậy a? Rất đau lòng ah, mỗi lần đều ——"

"Được rồi được rồi, em yêu Kiều, MUAHHHH~ được chưa?"

Tuy rằng nhìn không thấy, nhưng có thể nói ra như vậy, với 1 người luôn thuần khiết lạnh lùng lại hay đỏ mặt như Cận Ngữ Ca. Kiều cảnh quan thật sự là thụ sủng nhược kinh, vui mừng không gì tả nổi,

"Hắc hắc, được rồi..."

"Em cúp máy được chưa?"

"Đợi một chút! Em về nhà hôn Khởi Ngao giúp tôi, nói với con tôi rất mau trở về, hơn nữa đừng quên tôi là ai ah."

"Um, đã biết."

"Còn nữa tôi cũng yêu em, bye bye"

"

Cận Ngữ Ca cười cười, "Um, bye."

Dù nghe được 3 chữ đó cực nhỏ, cũng làm cho tâm tình muốn về nhà của Kiều Hiểu Kiều càng thêm nhiều ngọt ngào. Khẽ ngâm 1 bài hát dân gian, chuẩn bị những việc cần thiết để về nhà. Rất nhanh thì mọi việc xong xuôi hết, bỗng nhiên 1 ngày nhận được điện thoại, Hiểu Kiều không chút lo lắng mà bắt máy,

"hello

"

Trong điện thoại vang lên giọng trầm thấp khàn khàn của Cận Hoan Nhan,

"Hiểu Kiều, Khởi Ngao mất tích !"

**** Lỗi editor ****

Tềng tềng... chúc mừng quý vị... đại ngược đang đến gần đây... chuẩn bị tâm lý nhé....

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Phiên Ngoại 11

Kiều Hiểu Kiêu bồn ba mấy giờ liên tục, không nghỉ ngơi phút nào, 1 chút cũng không chợp mắt, chỉ mong có thể dùng tốc độ nhanh nhất trở về nhà. Vừa vào biệt thự đã thấy có 1 số người đang đứng trong sân, Hiểu Kiêu không thèm liếc nhìn bọn họ, phóng nhanh vào trong nhà.

Mọi người đều có mặt đầy đủ kể cả 2 vợ chồng Kiêu thị người chưa bao giờ đặt chân vào nhà Cận gia cũng đã đến. Ai cũng cau mày, vẻ mặt nghiêm trọng, vô cùng lo lắng. Bà nội và dì Chu nước mắt chảy không ngừng, Cận Ngữ Ca nhắm mắt, cúi đầu không nhúc nhích, ngồi im lặng trên ghế sofa.

Thấy Hiểu Kiêu trở về, Kiêu mẹ đứng lên,

"Hiểu Kiêu..."

Ngữ Ca nhanh chóng mở mắt, nhưng không có ngăn đầu.

"Sao lại thế này?"

Kiều Hiểu Kiêu cố gắng kiềm nén nỗi sợ hãi, bối rối trong lòng, giọng nhẹ nhàng hỏi thật cẩn thận. Cô hết sức hy vọng đó chỉ là 1 trò đùa, hoặc chỉ là 1 nỗi sợ thoáng qua, tuy rằng hiểu được sẽ không ai lấy chuyện như vậy để đùa giỡn, nhưng cô vẫn nuôi 1 hi vọng mong manh. Lộ Vi biết Kiêu mẹ khó nói, nên cũng đứng cạnh Ngữ Ca,

"Ngữ Ca chờ Khởi Ngao đi mẫu giáo, chuyện xảy ra ở đó."

Hiểu Kiêu mở to hai mắt không tin, nghiêng đầu nhìn Cận Ngữ Ca, lại quay lại Lộ Vi,

"Đã xảy ra chuyện gì trong trường học? Vệ sỹ đâu?"

"Thì là bởi vì xảy ra ở trong trường học, chỗ đó không cho phép vệ sỹ vào, hơn nữa đối phương cũng là có mưu tính trước, đều tránh né được người ở phía ngoài."

Lộ Vi giọng thật thấp, cố gắng nói uyển chuyển, mọi người trong phòng đều im lặng, ngoại trừ Cận Ngữ Ca, Hiểu Kiêu cũng là người có quan hệ huyết thống với đứa bé, khi Khởi Ngao xảy ra chuyện, cô không có mặt, tất cả mọi người cảm thấy có trách nhiệm, không biết nên đối mặt giải thích như thế nào.

"Mưu tính trước? Cái gì mưu tính trước?"

Lộ Vi cúi thấp đầu, vấn đề này bà không thể trả lời, cũng không lên tiếng nữa. Sự thật tàn khốc như vậy, nổi tức giận dâng trào trong Kiêu Hiểu Kiêu, làm cho gương mặt cô trắng bệch, lý trí hỗn loạn, đứng tại chỗ trở mắt nhìn một lát, quay đầu mặt hướng Cận Ngữ Ca, cắn răng mở miệng,

"Em là như thế nào —— "

Từng chữ đều được gằng ra rất gian nan, nói chỉ được một nửa, Hiểu Kiêu liền nuốt trở vào. Từ khi cô vào đến giờ, Cận Ngữ Ca vẫn cúi đầu, giờ rốt cục ngẩng đầu lên, vẻ mặt tiêu tụy, trên môi đều là vết máu, dĩ nhiên đôi mắt sưng đỏ trong nháy mắt lại chứa đầy lệ, nhìn ánh mắt của cô gần như đại ra. Hiểu Kiêu cảm thấy như có ai lấy trùy đập vào tim mình, nên cũng không nở mở miệng trách cứ. Con khủng hoảng bất ngờ thổi qua cùng với nỗi lo lắng và mệt mỏi tột cùng, tất cả như cuốn đi hết khí lực, cô ngã người ngồi trên ghế.

"Báo cảnh sát chưa?"

Sau vài giây thất thần, Kiêu Hiểu Kiêu thở hắt hắt, ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng, lại bắt đầu cố gắng điều chỉnh suy nghĩ.

"Đã lập án, cảnh sát phân tích nói là bắt cóc, lập tức bắt đầu điều tra." Cận Trung giọng nói vẫn còn bình tĩnh,

"Hoan Nhan cùng Âu Dương cũng mang theo người ra ngoài, mặc kệ là cảnh sát hay là nhà chúng ta, lực lượng có thể điều động cũng đã bắt đầu hành động."

Hiểu Kiêu gật gật đầu, nắm chặt các ngón tay, ép buộc bản thân bình tĩnh.

"Cuối cùng, lúc đó xảy ra chuyện gì?"

Không có người trả lời, tình huống xảy ra lúc đó, chỉ có Cận Ngữ Ca biết, chính là...

Lộ Vi nhìn Ngữ Ca thấy không có ý muốn nói, chính mình thấp giọng nói với Hiểu Kiêu,

"Hôm đó, là Ngữ Ca và Tú Tú cùng đi, "

"Tú Tú đâu?" Hiểu Kiêu cực nhanh hỏi.

Lộ Vi lại nhìn nhìn con gái,

"Lúc ấy, tiết học còn chưa bắt đầu, Khởi Ngao cùng mấy đứa nhỏ khác đang chơi đùa. Ngữ Ca đến ban công bên ngoài nhận điện thoại, vẫn chưa nói xong thì Tú Tú chạy đến, nói cô đi toilet, Khởi Ngao bị người khác ôm đi. Ngữ Ca luống cuống, chạy đến tìm, lại kêu vệ sỹ, nghe giáo viên và các phụ

huynh khác nói thấy có 1 cô gái ôm đứa nhỏ đi ra. Ở mẫu giáo, có rất nhiều người mẹ ôm con đi, cho nên không ai để ý."

"Tú Tú bây giờ ở đâu?"

"Xảy ra chuyện lúc sau Ngũ Ca ——" Lộ Vi nói tới đây ngừng một chút, nhẹ nhàng mà thở dài,

"Cảm xúc không quá ổn, Tú Tú cũng không dám trở về, cục công an kêu cô bé đi lấy lời khai và vân vân, tạm thời thu xếp cho cô ấy ở Vạn Giang."

"Kỳ này người nào ở Cục công an phụ trách vụ án này?"

"Hoắc Bản."

Hiệu Kiều lập tức đứng lên, ánh mắt đã bình tĩnh. Cẩn cẩn môi, vẻ mặt trầm tĩnh, nhìn Cận Ngũ Ca, không nói gì nữa, cầm giấy tờ tùy thân, cũng chạy ra ngoài.

Tâm trạng của cả nhà Cận gia như mảnh chi trước gió, trong lòng mỗi người từ tràn đầy hi vọng giờ là tỉnh thoảng thất vọng. Mỗi một lần chuông cửa vang lên hay tiếng điện thoại vang lên, đều có thể làm cho trái tim những người ở đây co giật, dĩ Chu ở trong phòng chăm sóc bà nội, cũng không màng đau chân chạy ra chạy vào nghe tin tức. Nhưng hết lần này đến lần khác đều lác đác và thờ dài, cứ như vậy liên tục tra tấn thần kinh mỗi người.

Cận Ngũ Ca không hề đến công ty, mỗi ngày ngồi trong phòng khách, không ngẩng đầu lên, không nói lời nào, trừ bỏ nước mắt chảy dài trên hai gò má, còn lại không có hành động khác, mặc cho nó rơi đọng lại trên cằm hay ướt áo. Mọi người trong nhà cũng không biết khuyên giải, an ủi cô như thế nào, sau khi khuyên giải hay an ủi thì cô càng trở nên tái nhợt. Chưa bao giờ Cận Ngũ Ca hận chính mình như lúc này, hận bản thân lúc đó rời mắt khỏi con để nghe điện thoại. Khi ôm Khởi Ngao trong lòng cảm giác mềm mại, ấm áp dường như vẫn còn lưu lại, rồi khi ôm Khởi Ngao nói chuyện, mùi sữa thoang thoảng quanh cổ vẫn còn đâu đây, thế mà bây giờ nhìn không thấy, bắt cũng không được, những điều này như dày vò cô, nghiền nát một Cận Ngũ Ca kiên cường bất khuất.

Cục công an điều động rất nhiều lực lượng, thậm chí phân công giám đốc Hình cảnh, phó cục trưởng Vệ Kiến, Trúc Đông, không tiếc vận dụng quan hệ cá nhân, điều động tất cả mọi người cho Hoắc Bản bắt đầu phân bổ tìm kiếm;

Kiều Hiệu Kiều rất ít khi về nhà, luôn luôn bên ba bên ngoài. Cô cùng Hoắc Bản mang theo nhân viên, hết lần này đến lần khác không nề phiền hà đến hiện trường nhìn tận mắt những người nơi đó, van xin họ tường thuật lại chi tiết quá trình phát sinh vụ án, tập hợp tất cả để có mấu chốt phân tích vụ án. Đầu óc cô căng thẳng, uất nghẹn cũng không dám lơ lửng;

Âu Dương rất vất vả mới gần như đã thoát ly khỏi con đường hắc đạo, vì để tìm kiếm, từng bước lại từng bước giao du với các đại ca giang hồ không chuyện ác nào không làm, cười cười lẫn la hỏi thăm dấu vết, mọi tin tức;

Cho tới bây giờ, 1 người thông minh phóng khoáng như Cận Hoan Nhan, dùng biện pháp khôn nhất, mang theo vệ sỹ đi sân bay, nhà ga, khu phố sầm uất, không ngừng chạy qua chạy lại, ở mỗi nơi đều phân phối người, cho dù là 1 phần vạn hy vọng, cũng dốc hết toàn lực đi tìm;

Cận Ân Thái tuy tuổi tác đã cao, cố chấp ở trong phòng khách, gọi điện cho bất cứ người nào có thể giúp đỡ. Bỏ đi cái tôn nghiêm cả đời của mình, mà nhờ vả người khác. Nhớ đến đứa bé ôm chân hắn, giọng ní non ngọt ngào « ông cố Thái », hoàn toàn chạm vào nỗi đau của hắn, trái tim đau như dao cắt.

Nhưng mà, không có tin tức.

Mỗi người nơi đó, đều không có tin tức gì. Viên ngọc quý giá của Cận gia Cận Khởi Ngao, tựa như bị bốc hơi lên không trung. Cận gia không có nhận được bất kỳ điện thoại hăm dọa hay tổng tiền gì hết, mỗi ngày trôi qua, trái tim mọi người không ngừng chìm xuống, chìm đến tận nơi nào cũng không ai rảnh mà đi tìm hiểu, nhưng nó lại như bóng đen bao trùm trong lòng mọi người, không thể nào che giấu nổi.

Kiều Hiệu Kiều lê từng bước từ trong tòa nhà Cục công an đi ra, ánh mặt trời bên ngoài nắng gắt gao, chiếu vào làm cô có chút choáng váng. Đôi chân mềm nhũn lê xuống bậc thềm, trước mắt cũng từng đột biến thành màu đen, cô đành phải dừng lại ngồi trên bậc thang cuối cùng, vùi đầu vào đôi tay, nghỉ ngơi 1 chút. Ngồi được một lát, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, Hiệu Kiều vội ngẩng đầu, nhanh chóng móc ra bắt máy,

"Alo? Ai vậy?"

Tiếng Lộ Vi vang trong điện thoại, ,

"Hiệu Kiều, mau trở về, Ngũ Ca xỉu."

Sự mệt mỏi của Kiệu Hiệu Kiều trong nháy mắt như không tồn tại, cuốn quít trả lời, cúp điện thoại hướng đến xe chạy. Chạy phăng phăng trên đường, chỉ 1 lúc đã đến trước cửa biệt thự Cận gia.

Trong phòng khách, Cận Ngũ Ca nằm thẳng trên ghế sofa, mọi người vô cùng lo lắng đứng bên cạnh, nhìn bác sĩ Lý khám cho cô. Hiệu Kiều vào cửa không thèm nhìn ai, trực tiếp bỏ nhào vào bên cạnh Ngũ Ca.

Bác sĩ Lý tháo ống nghe xuống, ,

"Do kích động quá mức nên mới xỉu, bây giờ không có gì."

Tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm, Lộ Vi mau chóng hỏi,

"Cần điều trị như thế nào?"

"Nghỉ ngơi nhiều, ăn uống nhẹ, từ từ điều trị.." bác sĩ lý nói,

"Ngoài ra, trước tiên phải kê toa dinh dưỡng, tôi đi kê toa."

Cận Trung và hấn đi vào phòng sách.

Hiệu Kiều ngồi xỏm phía trước ghế sofa, ánh mắt vẫn không rời khỏi gương mặt Ngữ Ca, giọng nói khàn khàn,

"Vẫn chưa ăn cơm?"

"Um, ăn xong hai muỗng cháo, đều ới ra. Nãy ngồi ở đây, điện thoại vang lên một tiếng, cô ấy đột nhiên ngã xuống." Giọng nói Lộ Vi cũng tràn đầy lo lắng.

Cận Ngữ Ca nằm ở đằng kia, sắc mặt xám trắng, cau mày, môi tím tái, trên trán đổ đầy mồ hôi, nắm chặt điện thoại trong tay. Nghe thấy Hiệu Kiều nói chuyện, giống như cảm thấy được gì, chân mày run run, chậm rãi mở mắt.

"Ngữ Ca?"

Hiệu Kiều ghé sát gần, thật cẩn thận kêu cô. Đôi mắt Cận Ngữ Ca mơ màng, giống như phải mất lâu lắm nhìn rõ người trước mắt, ánh mắt nhìn thẳng, không nói gì cũng không hỏi gì.

"Choáng váng sao? Không thoải mái như thế nào?"

Ngập ngừng, Cận Ngữ Ca từ từ vươn tay, giống như cần Hiệu Kiều. Hiệu Kiều nhanh chóng đứng lên, cô hơi đứng dậy, ngồi lên ghế sofa, đem Ngữ Ca ôm vào lòng.

Nhiệt độ cơ thể rất thấp, còn có chút run rẩy, Hiệu Kiều chịu đựng đau lòng nắm cánh tay, vén 1 vài sợi tóc còn vươn trên trán của Ngữ Ca ra sau tai cô, gắt gao ôm cô.

Cận Ngữ Ca như là lại kích động, run rẩy nắm chặt tay, nắm chặt quần áo Hiệu Kiều, gắt gao nắm chặt. Cơ thể cứng ngắc như bị gió thổi lạnh buốt, không không chế được run cầm cập, hàm răng cũng run run, vùi đầu vào lòng ngực Hiệu Kiều, thốt ra những tiếng nức nở nghẹn ngào.

Hiệu Kiều hốt mất đồ ăn, vòng tay ôm người trong lòng, cũng không biết nên an ủi như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Phiên Ngoại 12

Cận Ngữ Ca mê man đã hai ngày, không biết là do rất mệt mỏi hay là cố ý trốn tránh, cô vẫn cứ ngủ không chịu tỉnh lại. Hiệu Kiều ban ngày thì chạy ra ngoài tìm kiếm, buổi tối thì về nhà. Tuy rằng Ngữ Ca đang ngủ, nhưng Hiệu Kiều vẫn thường xuyên ở bên cạnh chăm nom, nhìn đáng vẻ quen thuộc tuy đã tiêu tụy nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp như xưa, cô không có lý do gì mà không tiếp tục kiên trì, nhưng hi vọng ngày một xa vời hơn.

Lúc 9 giờ tối, Ngữ Ca tỉnh lại, từ từ ngồi dậy, dùng ngón ấn mạnh vào huyệt thái dương. Vừa ăn vài muỗng cơm, Hiệu Kiều vội vàng đi lên trông cô, vừa mới vào cửa thấy cô đã ngồi dậy, nhanh chóng bung chén cháo đến, từ sau khi xảy ra chuyện Ngữ Ca vẫn chưa ăn trọn vẹn 1 bữa cơm, đôi khi chỉ ăn 1 ít, ăn hơn nửa sẽ ới ra hết.

Hiệu Kiều bung cháo vào, đóng cửa, ngồi trên mép giường, kiểm chế nỗi nôn nóng, cố gắng không nghĩ về con, trước hết lo dứt Ngữ Ca ăn 1 chút.

"Hiệu Kiều."

Ngữ Ca vẫn cúi thấp đầu, nhưng đột nhiên nói với giọng mũi đặc nghệt.

"hà?" Kiều Hiệu Kiều đang cúi đầu khuấy tô cháo giường mắt nhìn cô, nhẹ nhàng trả lời, miễn cưỡng mỉm cười.

"Đừng tìm nữa."

Giọng nói trầm thấp bình tĩnh, nhưng đối với Kiều Hiệu Kiều không khác gì tiếng sấm nổ ngang tai, cô tròn to mắt, không tin vào những gì mình vừa nghe,

nhìn chăm chăm Cận Ngữ Ca, nhẹ giọng hỏi thăm dò,

"Cái gì?"

"Đừng tìm nữa."

Ngữ Ca ngẩng đầu lên, cảm run run, thấm đầy nước mắt, nhưng lời nói đầy kiên quyết. Hiểu Kiều sững sốt, không thể tưởng tượng Ngữ Ca lại có thể nói những lời này, há miệng thờ dốc, vô ý thức hỏi,

"Tại sao?"

"Hiểu Kiều, " Cận Ngữ Ca nháy mắt 1 cái, nước mắt tuôn ào ào.,

"Có phải em đã sai? Có phải... chúng ta vốn không nên... sinh con???"

Tuy ngập ngừng, nhưng Ngữ Ca vẫn nói ra hết ý trong lòng. Đồng tử Kiều Hiểu Kiều phóng đại, hô hấp dồn dập ngay lập tức, đặt chén cháo sang 1 bên, đứng lên bước ra khỏi giường. Vài lần mở miệng, nhưng cũng không biết nên nói gì, đi vài bước sang bên cạnh, quay người lại, siết chặt lòng bàn tay, cực lực áp chế cảm xúc muốn nổ tung,

"Ngữ Ca, " đôi mắt đỏ hoe, nuốt nước bọt để bản thân bình tĩnh,

"Xảy ra chuyện như vậy, ai cũng đều không muốn! Nhưng mà đã xảy ra, chúng ta phải đối mặt, phải cố gắng tìm cách bù đắp. Khởi Ngao đã mất tích, nhưng tôi biết không ai khó chịu hơn em, nhưng em không thể nói như vậy a..."

Hiểu Kiều tiến lên vài bước ngồi xổm bên giường, ngửa đầu nhìn Cận Ngữ Ca,

"Ai cũng có thể phủ định con, nhưng em thì không được em biết không? Em là mẹ của con, em là người đưa con đến thế giới này, nếu... nếu ngay cả em cũng hối hận, ngay cả em cũng cảm thấy con không nên sinh ra, vậy thì Khởi Ngao, thật sự không còn lý do gì để tồn tại.. "

Giọng nói Hiểu Kiều run rẩy, cắn chặt hàm răng, kiềm chế không cho nước mắt rơi xuống. Đứa nhỏ chưa đầy 3 tuổi, đã nhiều ngày không có tin tức gì, cô không phải không sốt ruột, không phải không sợ hãi. Đã mấy ngày liên tục vô cùng lo lắng và sợ hãi, cô cắn chặt răng, không để cho mình gục ngã trước người trước mặt, không để cho mình phát điên đến mức không khống chế được. Nhưng mà, những nỗ lực kiên trì chỉ vì 1 câu nói của Ngữ Ca, tựa như 1 vết cứa vào vết thương khiến máu chảy không ngừng.

Cận Ngữ Ca kinh ngạc, ánh mắt vô thần nhìn người trước mặt,

"Em không hối hận... Em không biết phải cảm kích ông trời bao nhiêu để có thể ban Khởi Ngao cho em Nhưng mà, "

Cô ngẩng đầu, nhìn Hiểu Kiều, "Tại sao ông trời lại mang con bé đi?"

Hiểu Kiều nhíu mày, "Em đừng nói lung tung, chỉ là... Chỉ là tạm thời..."

"Không phải! Không phải! ! Không phải tạm thời ! ! Khởi Ngao sẽ không bao giờ trở lại nữa! !"

Đột nhiên Cận Ngữ Ca không khống chế được cảm xúc của mình, cô gần như rống lên. Hiểu Kiều nhất thời kinh ngạc, cũng không biết nên làm thế nào cho đúng. Lộ Vi và Hoan Nhan đứng ngoài cửa trông chừng, nghe âm thanh to lớn không biết xảy ra chuyện gì, nhanh chóng mở cửa bước vào, ngồi trên giường, trấn an Cận Ngữ Ca.

"Em nói bậy bạ gì đó? Như thế nào sẽ không trở lại? ! Nhiều người như vậy... Tất cả mọi người đều đang cố gắng, đều đang tìm con, nhất định sẽ tìm được ... Nhất định sẽ ..."

Hiểu Kiều lui dần dần khỏi giường, đứng ở một bên, lầu bầu, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Cận Ngữ Ca nước mắt chảy không ngừng, chiếc di động cô vẫn nắm chặt trong tay, đưa lên cho Hiểu Kiều xem, giọng nói nghẹn ngào trong cổ họng, vẻ mặt đầy tuyệt vọng, ,

"Hiểu Kiều... Khởi Ngao không còn nữa, Khởi Ngao của chúng ta đã không còn nữa! !"

Trên màn hình là ảnh chụp Cận Khởi Ngao. Đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nhỏ nhắn đen chì, đầu nghiêng sang 1 bên, nằm trên mặt đất không được sạch sẽ. Nhìn thoáng qua, không hề động đậy.

Hiểu Kiều giật phắt điện thoại, nhìn chăm chăm vào tấm hình. Hoan Nhan nghi hoặc đến gần, chỉ liếc mắt một cái, nhanh chóng bịt lấy miệng, nước mắt lập tức dâng lên. Cả người Hiểu Kiều đều bắt đầu run rẩy, thờ dốc dồn dập, gần như không cảm nổi điện thoại trong tay. Cắn chặt môi, ngẩng đầu nhìn Cận Ngữ Ca đang run rẩy trong lòng Lộ Vi, 1 câu cũng không nói nên lời.

Hai ngày sau, vụ án bắt cóc ở Cận gia cũng được phá.

Hung thủ là người không ai ngờ đến, đó là bạn của người giúp việc ở Lý gia có giao tình với Cận gia. Cô gái đó gần bằng tuổi Tú Tú, vài lần theo bà chủ

đến Cận gia chơi, kết bạn với Tú Tú. Thấy Cận gia đối đãi người giúp việc thật tốt, trong lòng muốn đến Cận gia làm việc. Lén lút tìm Tú Tú, xin cô nói giúp với Cận gia.

Tú Tú cũng biết chuyện này là không thể, tìm đại cái cớ là Cận Ngữ Ca không đồng ý, để qua loa từ chối. Cô hai Cận gia trong ngày thường vẻ mặt vô cùng nghiêm túc và lạnh lùng, cô cảm thấy nói như vật đối phương sẽ biết khó mà lui. Ai ngờ cô gái giúp việc của Lý gia tuổi tuy còn nhỏ nhưng lòng dạ ác độc, ghi hận trong lòng, quyết tâm trả thù. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có Cận Khởi Ngao mới có thể khiến Cận Ngữ Ca đau lòng đến chết, sau quá trình tìm hiểu biết được hành tung của đứa nhỏ và số điện thoại của Cận Ngữ Ca, xin phép nghỉ vài ngày ở Lý gia, do hiểu rõ mọi việc, nên sáng sớm trà trộn vào trường học, tìm thời cơ ăm Khởi Ngao đi.

Trong trường học, rất nhiều mẹ hoặc bảo mẫu ôm đứa nhỏ, cô bé khôn khéo dùng mũ che khuất mặt Khởi Ngao, cho nên so với những đứa trẻ khác không có gì khác biệt, canh lúc tan học, trà trộn đi ra. Lúc đầu, chỉ muốn hù dọa Cận Ngữ Ca, nhưng Cận gia tập hợp lực lượng tìm kiếm làm cô vô cùng sợ hãi. Khởi Ngao xa mẹ khóc không ngừng, cô bé lại không có chỗ để đi, lại sợ phiền phức, nhẫn tâm bóp chết đứa nhỏ. Sau 1 lúc ngẫm nghĩ, chụp hình lại gửi Cận Ngữ Ca. Sau đó quần đứa nhỏ trong 1 chiếc hộp, vất vào thùng rác.

Lý gia sống ở khu biệt thự sa hoa, mọi thứ đều tự động hóa. Rác thải cũng có xe chuyên trách xử lý, không phân biệt bao lớn bao nhỏ, hay bất cứ vật gì trong đó, đều thải hết vào trong xe rác và mang đi xử lý..

Vụ án đã xảy ra nhiều ngày, người cũng đã bắt được, tội phạm cũng đã nhận tội nhưng mà hiện trường đã trống không không còn gì hết.

Lúc Hoắc Bản tường thuật lại vụ án cho Cận gia, là do Kiều Hiểu Kiều 1 mình điều tra ra tất cả, cô đang quỳ trong nhà vệ sinh, ới đến không biết trời trăng..

Người thân của Khởi Ngao, những người muốn dốc toàn lực tìm cô bé cũng không cầm được nước mắt chảy ràn rụa, mà Cận Ngữ Ca như chết lặng, không khóc khóc là lỗi, đồ dân ngồi yên, ánh mắt hoang mang nhìn vào khoảng không, tâm trí như sớm đã đi theo con..

Trước khi ra cửa, Hoắc Bản quay người lại, thờ dài nói với Cận Trung,

"Tình huống là như vậy, vụ án xem như kết thúc. Đứa bé, cứ từ từ tìm.."

Hắn thật sự không đành lòng nói ra cái tàn khốc kết luận kia: Khởi Ngao quá nhỏ, thân thể yếu ớt căn bản là không chịu nổi hành động bóp cổ. Mặc dù lúc ấy không phải là đòn trí mạng, nhưng bị nhét vào 1 chiếc hộp kín, trộn lẫn với rất nhiều loại rác, sẽ bị nghẹt thở thậm chí bị cuốn nát, không ai có thể phát hiện ra, khả năng còn sống sót là cực kỳ nhỏ. Đành phải chọn cách nói mơ hồ, dù ai cũng biết kết quả là gì nhưng chủ yếu để trấn an lòng người mà thôi.

Cảnh sát phái người đi trung tâm xử lý rác, Hiểu Kiều cũng muốn đi, nhưng bị Hoắc Bản ngăn cản. Cho dù tỉ lệ tìm được rất nhỏ, nhưng đến khi tìm được, kết quả như vậy thật sự quá mức tàn nhẫn, không phải ai cũng có thể chịu đựng. Hoắc Bản chỉ sợ đến lúc đó Hiểu Kiều sẽ không khống chế được bản thân, nên lấy lý do công tác không tiện, can cô lại.

Bao nhiêu sức lực của Hiểu Kiều như trút ra hết, nếu như lúc trước còn có hi vọng để bám víu, bây giờ, cô như mất đi mục tiêu. Cô không dám ở nhà, sợ những ảo giác trước mắt luôn xuất hiện, sẽ nhìn thấy bóng dáng của phiên bản bé nhỏ của cô ở khắp nơi, đôi mắt đen láy, giọng đặc sữ khi cùng cô nói nói chuyện. Hơn 1 lần nhớ lại chuyện mấy tháng trước, Cận Ngữ Ca không ngừng gửi thư và bưu kiện, mỗi 1 sự biến hóa của cô bé đều được cô ghi nhớ vào đáy lòng. Đột nhiên bây giờ không có gì hết, cho dù cứng rắn chịu đựng như Kiều Hiểu Kiều, cũng không thể nào thuyết phục bản thân chấp nhận sự thật này..

Cô bắt đầu lang thang bên ngoài, trong công viên, trong siêu thị, mơ màng không ý thức, khi không đi nổi sẽ tìm 1 chỗ ngồi nghỉ, ngơ ngác nhìn các bà mẹ dẫn đứa nhỏ sôi nổi vui vẻ đi qua trước mặt cô, đắng cay đến khóc cũng không khóc nổi. Khi chịu đựng không nổi, cô không biết phải làm gì, thế là lại tiếp tục tìm kiếm, coi như đứa bé bị thất lạc..

Cầm tấm hình Khởi Ngao, Hiểu Kiều ở trong sân bay và nhà ga, kiên nhẫn hỏi hết người này đến người khác. Phần lớn đều mờ mịt lắc đầu và đồng cảm, cũng 1 số người không kiên nhẫn thì xua đuôi, nhưng cô cũng không thêm để ý, xoay người hỏi người tiếp theo..

Buổi tối khi về nhà, cô cẩn thận chăm sóc cảm xúc Cận Ngữ Ca, làm bộ như không có việc gì, giống như những người khác trong Cận gia, không đề cập đến đứa nhỏ. Những đồ dùng thường ngày của Khởi Ngao đều đem cất đi, không muốn để Cận Ngữ Ca nhìn thấy, cô vẫn như cái xác không hồn, tuy rằng còn sống, nhưng cũng chỉ sống vô thần mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phiên Ngoại 13

Cận Trung và Lộ Vi đứng ra mua cho Cận Khởi Ngao 1 vùng đất trống trải, 1 khu mộ duyên dáng đẹp đẽ, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, có cỏ cây

bao bọc xung quanh. Quần áo cùng những món đồ chơi ưa thích của cô bé đều đem đi an táng chung, hi vọng ở thiên đàng, cô bé có thể sống hạnh phúc vui vẻ. Bởi vì đứa bé còn quá nhỏ, tang lễ cũng chỉ có người Cận gia tham dự, miễn làm cho linh hồn nhỏ bé không được siêu thoát. Tuy rằng mất đi cực kỳ yêu quý khiến người thân vô cùng đau lòng, nhưng sự việc xảy ra, mọi người cũng đều bất lực.

Cận Ngữ Ca không có phản ứng gì, phần lớn thời gian cô giam mình trong vùng ngoại ô hẻo lánh, suốt ngày ngồi chết lặng ở đó, 1 câu cũng không nói, thậm chí không nhúc nhích, không ai biết cô đang nghĩ gì. Những gì có thể khuyên giải, an ủi, Lộ Vi, Hoan Nhan cũng đều nói qua, cô nghe tai này rồi lọt qua tai kia..

Hiếu Kiều cự tuyệt chấp nhận, trong ý thức của cô, đứa bé chưa thật sự chết, cô chấp nhận đi tìm không mục tiêu. Việc chọn khu mộ và lễ tang làm cô vô cùng phần nộ đối mặt với mấy vị trưởng bối, lại sợ kích động đến Cận Ngữ Ca, không dám phát tiết, đành phải nhịn, nuốt hết bực tức vào trong lòng và càng thêm im lặng.

Cận Ân Thái đã 85 tuổi, lại lần nữa đi vào tập đoàn Cận thị với tư cách chủ công ty. Bên cạnh ông là cô ba Cận Hoan Nhan. Dưới biến cố lớn của gia đình, Hoan Nhan chỉ trong 1 đêm trở nên trưởng thành hơn, dù không có cách nào thay đổi được gì, ít nhất cũng phải làm chút gì để trợ giúp chị hai vượt qua cửa ải khó khăn này. Ông nội Cận cũng không còn làm khó Âu Dương, ngầm đồng ý cho cô ấy đi theo bên cạnh Hoan Nhan, đối với Cận gia mà nói, điều cần nhất lúc bây giờ là trấn an lòng người.

Hai tháng sau, đứng vào sinh nhật ba tuổi của Cận Khởi Ngao, khu vui chơi được Cận thị đầu tư đã khánh thành theo đúng kế hoạch.

Khu vui chơi hiện đại với nhiều trò chơi hấp dẫn rất nhiều trẻ em và ba mẹ chen chúc đến chơi, bong bóng cùng ruy băng tung bay trong gió, những màn múa rối đáng yêu, pháo mừng khánh thành, tiếng cười nói không dứt bên tai, khu vui chơi vô cùng tập nập, náo nhiệt.

Cận Ngữ Ca đã bỏ không ít tâm huyết vào khu vui chơi này, nhiều năm trước cô đã bắt đầu lập kế hoạch, dự định làm quà sinh nhật cho con gái cưng. Cô vô số lần tưởng tượng ngày hôm nay, Khởi Ngao được Hiếu Kiều ôm trong lòng có bao nhiêu vui vẻ, hạnh phúc. Mà ngay lúc này đây, cô chỉ có thể ngồi im lặng trong xe, xa xa nhìn Hoan Nhan thực hiện nghi thức cắt băng khánh thành, nhìn cánh cửa mở ra, vô số trẻ em lời kéo ba mẹ đứng mảnh tiến vào.

Nhưng ở nơi đó lại không có bóng dáng Khởi Ngao của cô.

Buổi tối khi về nhà, trên bàn đã dọn xong cơm tối. Mọi người trong Cận gia về mặt đều lo sợ, sợ Ngữ Ca sẽ chịu không nổi. Hiếu Kiều vẫn im lặng, ngồi lặng lẽ. Ba năm trước đây, cô mừng như điên, cảm động, tự tay đón con mình chào đời. Cảnh tượng hạnh phúc đó giống như chuyện xảy ra ngày hôm qua, tất cả như đang tái hiện rõ ràng trước mặt. Nhưng hôm nay, chỉ có thể đau khổ hồi tưởng.

Cận Ngữ Ca không nói lời nào, ngồi trước bàn ăn, ăn 1 vài miếng, buông đũa đi lên phòng sách. Mọi người liếc mắt nhìn nhau, đều chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

Lộ Vi nhìn Hiếu Kiều, ánh mắt đầy vẻ van xin. Kiều Hiếu Kiều không biết tại sao, cảm thấy cảm giác không yên lòng, ánh mắt rũ xuống trầm ngâm suy nghĩ, lê bước theo lên lầu.

Vừa mở cửa phòng sách ra, Cận Ngữ Ca nghiêng người dựa vào cửa sổ, chăm chú nhìn ra bên ngoài. Ánh mắt vô hồn, vẻ mặt đại ra đạm mạc. Trong lòng Hiếu Kiều như bị ai ngắt, 1 cảm giác khó chịu không nói nên lời. Mất đi con gái đã làm cho cô đau đến thấu xương, nỗi đau thương của Ngữ Ca đối với cô như gấp mấy lần, cô gần như bị đánh gục.

Hiếu Kiều hít sâu một hơi, đến gần vài bước, kiềm chế bản thân, nhẹ giọng nói,

"Không đói bụng sao? Lại không ăn cơm."

"Không muốn ăn."

Giọng Cận Ngữ Ca như trôi vào trong không khí, gần như không nghe được.

"Nếu cứ như vậy, cơ thể sẽ suy sụp ."

Ngữ Ca không hề trả lời, trong phòng, bầu không khí im lặng đến ngạt thở. Hiếu Kiều ngập ngừng, mở miệng,

"Mọi người đều rất lo lắng cho em, vì mọi người, đừng thương tổn đến mình."

Vẫn như cũ là im lặng. Hiếu Kiều đã không biết nên an ủi như thế nào, bây giờ cô đối mặt với Ngữ Ca gần như bó tay không còn biện pháp gì, sợ kích động cô ấy, ngay cả thờ dài cũng không dám lớn tiếng, đành phải từ từ thở ra sự hờn dỗi tích tụ lâu nay, nên cũng bình tĩnh trở lại.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không khí như ngạt thở, 1 lúc lâu sau, giọng nói Cận Ngữ Ca bình tĩnh nhưng hơi khác thường:

"Hôm nay Kiều đi đâu vậy?"

Hiếu Kiều cúi xuống, lông mi run lên, ngập ngừng từ từ trả lời,

"Nhà ga."

"Đi làm gì?"

Im lặng kéo dài, Kiều Hiểu Kiều vài lần mở miệng, mới miễn cưỡng nói,

"Tìm Khởi Ngao."

"Vậy tìm được rồi sao?" Giọng Cận Ngữ Ca nghe vô cùng thoải mái, trên mặt mỉm cười, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ tuyệt vọng.

"Không có..."

Hiểu Kiều chau mày, mỗi một chữ đều trả lời gian nan. Cô không thể lý giải hành vi của mình, nhưng mà không làm như vậy, cô lại không có cách nào buộc mình chấp nhận sự thật này. Biểu cảm của Ngữ Ca vẫn như cũ làm cho người ta không đoán được,

"Vậy sau đó thì sao? Ngày mai lại tiếp tục tìm sao?"

Kiều Hiểu Kiều không trả lời, tựa hồ là ngầm chấp nhận, Ngữ Ca lại một lần nữa nở nụ cười, ánh mắt từ từ tích đầy hơi nước, nhìn Hiểu Kiều, gần như gồng từng chữ,

"Kiều Hiểu Kiều, Kiều đang tra tấn em sao?"

"Ngữ Ca, tôi không cam lòng! Tôi không cam lòng em biết không? 1 đứa nhỏ khỏe mạnh, được nhiều người yêu thương như vậy, như thế nào nói không có là không có a? Tôi không tin, nếu không tận mắt chứng kiến, tôi vĩnh viễn cũng không tin! !"

Cảm xúc Hiểu Kiều đột nhiên bùng nổ, ánh mắt đỏ rực, cổ họng nghẹn ngào. Trên mặt Cận Ngữ Ca cười mà như không cười,

"Tận mắt nhìn? ? Kiều muốn xem cái gì?"

"Sống phải thấy người, —— "

Kiều Hiểu Kiều quá kích động , không kịp dừng, khi ý thức được thì đã quá chậm. Cận Ngữ Ca nhìn chăm chăm cô,

"Nói, nói tiếp a... Chết phải thấy thi thể đúng không? Ha ha..." Ngữ Ca cất tiếng cười tuyệt vọng,

"Cho nên Kiều muốn tiếp tục tìm, Kiều nhất định muốn em tận mắt chứng kiến đứa bé mà mình đã chịu thiên tân vạn khổ sinh ra và 1 tay nuôi dưỡng thành một khối máu me đầm đìa sao, đập vỡ tan tành 1 chút ảo tưởng cuối cùng của em sao, như vậy Kiều mới vừa lòng sao? Chết phải thấy thi thể? Hiểu Kiều, Kiều có biết như vậy là quá tàn nhẫn không? Đó là con của em a.. Kiều muốn em chết phải thấy thi thể sao? ! !"

Những giọt nước mắt được tích góp gần cả nửa đời của Cận Ngữ Ca hôm nay được cô trút ra hết. Mặc kệ nước mắt rơi xuống đầy má. Cắn chặt răng như muốn cắn nát, đem những nỗi hối hận cùng căm phẫn phát tiết ra hết.

Hiểu Kiều như là mất hết khí lực, kinh ngạc đứng nhìn Cận Ngữ Ca. Lúc này, tất cả những gì muốn nói đều trở nên vô nghĩa, đã không còn Cận Khởi Ngao, như vậy bảo bối quý giá nhất đã không còn, nói gì cũng như đang tự lừa dối bản thân, làm sao có thể tiếp tục an ủi Ngữ Ca.

"Vậy em muốn tôi làm sao ? Giống mọi người, trơ mắt nhìn dấu vết Khởi Ngao trôi qua, cho rằng con bé chưa bao giờ xuất hiện ? Mỗi ngày tôi vừa nắm mắt lại, lại nhìn thấy cảnh tượng con nằm trên mặt đất lạnh lẽo, khuôn mặt nhỏ nhắn buồn rười rượi, tôi...."

Kiều Hiểu Kiều nhấp nháy mắt, kiềm chế nước mắt rơi xuống, thì thảo nói với Cận Ngữ Ca, hoặc như là làm bầm lâu bầu,

"Tôi không đành lòng a... Ngữ Ca, không tìm thì thật sự tìm không thấy a... Ta không đành lòng mặc kệ con, Khởi Ngao con.."

Hiểu Kiều ánh mắt tan rã, cảm run rẩy , vài lần khép mở, lắc đầu không biết nên tiếp tục nói như thế nào.

"Cho nên, Kiều đi đi... Kiều nguyện ý đi tìm, thì đi tìm đi... Đừng trở về, đừng để em thấy Kiều nữa, mặc kệ tìm được hay không, cũng không nên trở lại... Em cầu xin Kiều, Hiểu Kiều, Kiều đi đi..."

Cận Ngữ Ca dựa vào tường, dường như kiệt sức , nói ra những lời tàn nhẫn. Cô càng bị những lời nói này làm cho gục ngã, những giọt nước mắt cứ không ngừng chảy xuống, rơi trên mặt đất.

Hiểu Kiều như đã biết kết quả, không nhúc nhích, cũng không lộ vẻ gì.

"Mỗi ngày, vừa nhìn thấy Kiều, em sẽ nhớ tới Khởi Ngao, trong lòng em đau đến tan nát. Em không phải muốn quên... Nhưng cứ như thế này, em thật sự chịu không nổi, Hiểu Kiều, xin lỗi... Em thực xin lỗi Kiều, Kiều đi được không... Kiều buông tha em đi, đừng xuất hiện nữa, đừng làm cho em nhớ tới nữa... Xem như, chúng ta chưa bao giờ gặp nhau đi..."

Cận Ngữ Ca cố gắng nói xong, như trút hết gánh nặng, cuộn tròn người xuống, đem mặt vùi vào trong đầu gối.

Hiểu Kiều đứng trong chốc lát, chớp mắt, bình tĩnh xem chuyện này như việc bình thường trong cuộc sống, như cùng người yêu trước mặt nói ngủ ngon,

"Được, tôi đi. Chỉ cần em cảm thấy dễ chịu, sao cũng được. em.. nhớ保重."

Cho dù kiên cường đến thế nào, đến cuối cùng cô hòng cũng nghiền ngẫm. Tất cả Hiểu Kiều cũng không buông được, nhưng không dám ở lâu, thậm chí cũng không dám vươn tay chạm vào Ngữ Ca, do dự 1 lúc, cuối cùng, mặt đầy lệ bước ra ngoài.

Vừa đóng cửa, Hiểu Kiều xoay người, Cận Hoan Nhan trong lòng Âu Dương đã khóc đến rối tinh rối mù,

"Hiểu Kiều, Hiểu Kiều đừng trách chị em được không, đừng trách chị ấy.."

Kiều Hiểu Kiều cúi đầu, không nói một lời. Âu Dương chau mày, lo lắng nhìn cô. Hoan Nhan dường như có một chút khản trương, bắt lấy tay áo Hiểu Kiều,

"Chị đừng buông tay, nhất định không thể buông tay chị em a... Hiểu Kiều chị của em chỉ có chị, chị ấy bây giờ....." Hoan Nhan cố gắng hít một hơi, cố gắng trấn tĩnh mình,

"Chị hai cần chị, Hiểu Kiều, xin chị ngàn vạn lần đừng buông tay..."

Hiểu Kiều ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng,

"Hoan Nhan, chăm sóc chị em thật tốt. Chị đi đây."

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Phiên Ngoại 14

Ba tháng sau.

Trong tay Cận Hoan Nhan cầm vài tài liệu khẩn, thật cẩn thận gõ cửa phòng Cận Ngữ Ca. Đợi 1 lúc, không thấy động tĩnh, hơi khó xử. Quay đầu lại nhìn thấy Âu Dương ở gần đó, khoanh tay đứng dựa tường, vẻ mặt hiện rõ cô không có chọn lựa nào khác là phải vào trong phòng.

Không có biện pháp đành cố lấy dũng cảm gõ cửa. Sau 1 lúc, trong phòng vang lên 1 chút âm thanh, lại đợi, nghe được giọng nói yếu ớt của Cận Ngữ Ca,

"Vào đi."

Hô ——, cô ba thở dài nhẹ nhõm, làm động tác OK với Âu Dương, nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

Trong phòng chỉ mở 1 chút ánh sáng, đủ để nhìn thấy rõ sự vậy. Hoan Nhan quét 1 vòng quanh phòng, phát hiện Cận Ngữ Ca ngồi cô độc trên chiếc ghế sofa cạnh cửa sổ, cúi đầu ngẩn người.

Trong lòng Hoan Nhan có chút chua xót, trạng thái ngẩn người của Cận Ngữ Ca đã lâu như vậy, bác sĩ tâm lý định kỳ lại đến khám, nhưng trước mắt hình như vẫn chưa có tác dụng gì.

"Chị hai, em có thể mở đèn không? Có vài tài liệu muốn chị xem."

Cả người Ngữ Ca phản ứng có vẻ rất chậm chạp, nghe được câu hỏi, 1 lúc sau mới phản ứng, nhẹ nhàng nói "Ừm".

Hoan Nhan mở đèn, trong phòng sáng chói lên. Dưới ánh đèn, Cận Ngữ Ca tiều tụy càng thêm rõ ràng. Hoan Nhan hơi hơi nhíu mày,

"Chị hai, chị muốn ăn chút gì trước không? Mẹ nấu cháo, rất thơm."

Cận Ngữ Ca lắc đầu, ngẩng đầu lên, đưa tay, ý bảo Hoan Nhan đưa tài liệu cho cô.

"Ừm." Hoan Nhan chạy nhanh chóng mở tài liệu khẩn đưa tới,

"Đây là mấy quyết định của ban giám đốc, chỉ cần chị ký tên. Còn đây là bản kế hoạch, Âu Dương đã xem qua, chị yên tâm, chỉ cần ký là được rồi, nếu lo lắng thì xem lại."

Ngữ Ca mở bút, ký tên hết tài liệu này đến tài liệu khác. Hoan Nhan nhìn biểu cảm của cô, muốn nói lại thôi.

"Chuyện của công ty đều do một mình Âu Dương làm sao?" Ngữ Ca bỗng nhiên đặt câu hỏi.

"Dạ, chi tiết là Âu Dương vừa học vừa làm, sau đó ông nội sẽ kiểm tra."

Cận Ngữ Ca gật gật đầu, không nói gì nữa.

"Chị, khi nào thì quay về công ty a?" Hoan Nhan cố ý nói thật thoải mái như 2 chị em trò chuyện tâm sự..

Cận Ngữ Ca ngừng bút, không nói gì.

"Ách —— không muốn trở về cũng không sao, nghỉ ngơi nhiều một chút, chị cũng đang mệt mỏi. Dù sao hiện tại công ty cũng có ông nội, lại có thêm Âu Dương giúp 1 chút, haha..."

Cận Hoan Nhan nhanh chóng giải thích. Ngữ Ca vén vài sợi tóc trên trán, ngược mắt lên,

"Ngày mai."

"Hả?" Hoan Nhan tỏ vẻ như không hiểu, mở to 2 mắt hỏi.

"Ngày mai chị về công ty."

"Thật sự? Chị hai, thật tốt quá rồi!" Hoan Nhan vui sướng từ trong lòng cho đến vẻ mặt,

"Ông nội bọn họ sẽ rất vui, lo lắng của mọi người sẽ trôi quay."

Cận Ngữ Ca không nói thêm gì, cúi đầu tiếp tục ký tài liệu. Hoan Nhan ngẫm nghĩ, mở miệng hỏi dò,

"Hiểu Kiều..."

"Miễn bàn đến cô ấy!" Cận Ngữ Ca cực nhanh lên tiếng đập tắt, nhú chặt mày, dường như có nhiều điều không muốn nói.

Hoan Nhan cứng họng, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của chị mình, không dám nói thêm gì nữa. Cô rất muốn nói cho chị mình biết, mỗi ngày 9h tối Kiều Hiểu Kiều đều nhắn tin hỏi cùng 1 nội dung : Ngữ Ca khỏe không ? Mà cô cũng rất nhiệt tình tường thuật lại hoạt động 1 ngày của Cận Ngữ Ca cho Hiểu Kiều nghe. Nghe nói Hiểu Kiều đã rời khỏi thành phố này, không biết đi đâu, cô ba cảm thấy, Kiều cảnh quan thật sự rất đáng thương, mà chị hai có phải tuyệt tình quá không.

Lúc này, Kiều Hiểu Kiều đang chạy đến 1 vùng núi, xung quanh tối đen, chỉ có ánh đèn xe soi rọi mặt đường, làm cho cô di chuyển vô cùng khó khăn.

Đã hơn 1 ngày, vừa buồn ngủ lại đói, xung quanh lại không thấy khách sạn, tuy rằng trên xe có túi ngủ, Hiểu Kiều cũng không dám dừng xe ngủ dọc đường. đành phải cố gắng giữ vững tinh thần tiếp tục chạy, với tốc độ từ từ, chậm chạp.

Chuông điện thoại vang lên, làm Kiều Hiểu Kiều mệt mỏi rồi giật mình thức tỉnh. Lấy điện thoại ra, bắt máy, "Alô?"

"Hi ~~JOY."

Trong điện thoại, vang lên giọng nữ, là Gloria.

"Hi ~~ "

Hiểu Kiều nở nụ cười nhợt nhạt. Trong khoảng thời gian này vẫn bị dày vò bởi chuyện con mắt tích, cô gần như bỏ lỡ người bạn cách nửa vòng trái đất.

"Gần đây ổn không?"

Giọng Gloria bình tĩnh ôn hòa, dùng tiếng Tây Ban Nha nói nhẹ nhàng. 1 dòng nước ảm áp tràn ngập trong lòng. Hiểu Kiều ngập ngừng trả lời, "Không tốt."

"Em có nghe nói. Em cũng rất khó chấp nhận được, JOY."

"Ừm"

Hiểu Kiều miễn cưỡng cười cười, cũng không nói gì.

"Vậy gần đây, chị đang làm gì?"

"Không làm gì hết."

Do dự một chút, Hiểu Kiều cũng không muốn nhiều lời. Gloria hình như đang lo lắng chuyện gì, một lúc sau,

"JOY, có lẽ chị nên quay về Úc?"

Hiếu Kiều không nói gì.

"Bên này cần chị, mà chị cũng có thể bắt đầu lại từ đầu..."

"Gloria, " Hiếu Kiều cắt ngang,

"Chị không thể."

"..."

"Chị... Không thể..." Hiếu Kiều hít thật sâu, cố gắng kiềm chế những giọt lệ đang trực chờ tuôn ra, cắn chặt răng điều chỉnh cảm xúc,

"Cám ơn em, Gloria... Chị nghĩ... Chị còn có việc quan trọng phải làm. Cho nên..."

Không có nói thêm gì nữa, Hiếu Kiều cúp điện thoại.

Mạnh mẽ quyết liệt, cô dùng hết tiền để dành mua chiếc xe này. Kiều Hiếu Kiều giống như đặt cược tất cả vào đây, bây giờ cô là 2 bàn tay trắng. Cũng không biết, có lẽ cô nên từ bỏ tất cả, hay thật ra tất cả đang từ bỏ cô. Kiều Cảnh quan lắc lắc đầu xua đi những ý nghĩ mơ hồ, giữ vững tinh thần, tiếp tục lái đi trong mảnh trời đen.

Thời gian vĩnh viễn sẽ không vì bất kỳ ai hay bất kỳ việc gì mà ngừng lại. Tuy rằng đối với Cận Ngữ Ca mà nói, mỗi ngày trôi qua cứ như 1 năm, nhưng những dây vô theo thời gian cũng nguôi ngoa dần. Cô như viên ngọc bị hạt cát chà sát lên vết nứt, cố gắng thích ứng, cố gắng băng bó vết thương đâm đũa máu, lấy tư thế quật cường ưu thương đứng dậy..

Những màn hỗn loạn mừng năm mới đến hạn lại đến. Bản thân Cận Ngữ Ca vượt qua 1 năm long trời lở đất, nhưng tập đoàn Cận thị vẫn vững bước phát triển như cũ. Sau khi giám đốc các bộ phận báo cáo kết quả cuối năm, tiến hành tổ chức lễ mừng tân niên ở Vạn Giang Tây, so với hàng năm có vẻ náo nhiệt hơn.

Biết Cận Ngữ Ca có nhiều tâm sự, chỉ miễn cưỡng tham gia cho vui, vợ chồng Cận Trung cũng ngoại lệ tham gia giao tế ứng phó 1 vài tình huống, phần lớn thì chủ yếu do Hoan Nhan và Âu Dương phụ trách. Ngoại trừ mở màn đọc diễn văn, Cận Ngữ Ca vẫn lặng lẽ ngồi 1 góc, những chuyện xảy ra xung quanh như không có liên quan gì đến cô, trạng thái như tự do tự tại.

Đột nhiên, 1 cô bé mái tóc màu vàng óng ả mặc quần lụa mỏng màu hồng cười khanh khách chạy như bay vào, va vào chân cô, gần như muốn ngã. Cận Ngữ Ca như phản xạ có điều kiện vươn tay đỡ cô bé, cô bé được cô ôm vào lòng. Ngẩng đầu lên, mỉm cười ngọt ngào với Cận Ngữ Ca,

"Cám ơn dì ~ "

Gương mặt mỉm cười, ánh mắt màu hổ phách, hốc mắt sâu thẳm cho thấy đặc điểm của 1 đứa con lai, quan trọng hơn nữa là còn có mái tóc quăn quăn. Cận Ngữ Ca hơi giật mình, nhìn đứa nhỏ trong lòng chăm chăm không chớp mắt, cô bé cũng không sợ người lạ, đôi con ngươi trong sáng nhìn cô, thanh khiết như nụ chồi chớm nở..

Cảm giác thật quen thuộc. Cũng đã từng có 1 em bé mềm mại, ngửa đầu, cười tươi nhìn cô như vậy. Cận Ngữ Ca vươn tay xoa xoa tóc cô bé, nhất thời có chút thất thần.

Một người đàn ông cao gầy đi tới, cô bé quay đầu lại lại, chạy tới,

"Ba ba!"

Cận Ngữ Ca lập tức ôm ấp khoảng không, tay theo bản năng vươn ra đuổi theo cô bé, lập tức cứng đờ, kinh ngạc giương mắt nhìn chăm chăm hai cha con họ.

Người đàn ông đó là Pierre, là giám đốc phụ trách chi nhánh Cận thị ở Pháp, cũng là bạn lâu năm từ hồi học đại học của Cận Ngữ Ca. Cô chợt nhớ ra, cô bé này là con của Pierre và vợ trước, lúc sinh ra, cô còn nhờ người tặng quà. Không nghĩ tới trong nháy mắt, đã lớn như vậy.

"Đã lâu không gặp, Ngữ Ca." Pierre nói tiếng Hoa lưu loát, vợ trước của hắn là Hoa Kiều, về bề ngoài cũng có 5 phần giống Cận Ngữ Ca.

Ngữ Ca miễn cưỡng tươi cười, chưa kịp hàn huyên, ánh mắt lại bị hấp dẫn bởi cô bé. Pierre dường như nhìn thấu điều gì, kéo kéo bàn tay nhỏ bé của con, ngụ ý kêu cô bé chào hỏi.

"Chào dì."

Cô bé vô cùng khôn ngoan, ra dáng hiểu chuyện. Không giống Cận Khởi Ngao, thấy người lạ luôn cúi đầu, mắc cỡ, còn thường xuyên bướng bỉnh. Giống như là Kiều Hiếu Kiều tổng kết : ừ rồi phá hư.

"Ngữ Ca?"

Pierre phát giác Cận Ngữ Ca ngẩng người, nhẹ nhàng kêu cô. Ngữ Ca phục hồi lại tinh thần,

"A... Chào con... Con tên là gì?"

"Sophia."

Đứa nhỏ cũng không sợ người lạ, nắm chặt tay Ngừ Ca,

"Dì thật xinh đẹp."

Pierre nở nụ cười,

"Mỗi kỳ nghỉ tết, cô bé đều về Trung Quốc thăm ông bà ngoại."

Những đứa nhỏ biết cách nói ngọt hay được người lớn yêu thích, Ngừ Ca gật gù đầu, nắm bàn tay bé nhỏ của cô bé, ngồi xổm xuống nhìn thẳng cô bé,

"Sophia."

"Um."

Ngừ Ca vươn tay nhẹ nhàng ôm cô bé vào lòng.

Hoan Nhan từ xa nhìn thấy, một nỗi chua xót dâng lên, còn có 1 chút... tức giận..

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Phiên Ngoại 15

Giao thừa năm nay, Kiều Hiểu Kiều tắt di động, cẩn thận tránh ở sân sau hỗn độn của 1 gia đình nông dân, hết sức chăm chú nghe động tĩnh trước nhà. Mùa đông, không khí lạnh lẽo, nước cũng đóng băng, trời tối thui lại chập chờn, 2 hàm răng không tự động va vào nhau, tay chân nhanh chóng không còn tri giác, cô hoàn toàn không thể nhận thêm tí nào nữa.

Khi năm mới đến, Hiểu Kiều cúi đầu thư thả trong tuyết, thờ phỉ phò ra khỏi trắng, thân hình cũng cong xuống. Ban ngày khi ánh mặt trời lên cao, soi rọi bóng dáng ủa đột đen đúa của cô. Đôi mày vẫn nhũn nhặn hiện ra những đường kẻ thật sâu trên trán. Người đi đường không khỏi ngạc nhiên, người lạ này chưa từng thấy qua tại sao lại xuất hiện trong thôn, tuy rằng im lặng, khí chất hiên ngang của cô làm cho người khác cũng không dám lại gần hỏi, ngay cả khi tiếp xúc cũng tự giác mà trốn tránh.

Mùa xuân trăm hoa đua nở làm cho người người đều tràn đầy hy vọng, đối với Kiều Hiểu Kiều thì không phải. Những trận mưa lạnh lẽo đầu xuân không lớn, không nhỏ rơi xuống, mới vừa chạy từ trong tòa nhà chạy đến đây đã gặp phải trận mưa xối xả, làm cả người ước sùng. Những nỗi đau thể xác như đang tra tấn cô, cầm tay lái mà vô thức bấm chặt muốn chết.

Trên suốt con đường rất thưa thớt dân cư, cuối cùng cũng tìm được 1 tiệm ăn. Buổi sáng chưa ăn gì, Hiểu Kiều dừng xe lại, muốn vào mua ít đồ ăn, cho dù chỉ là 1 ly nước nóng cũng tốt.

Bà chủ mập mạp có đôi bàn tay bản như quý, chén đĩa cũng dính không ít cặn dầu, Hiểu Kiều đành cam chịu. Kêu 1 ly nước, uống trước 2 viên thuốc giảm đau, chỉ sợ trong chốc lát sẽ đau đến xỉu. Uống 1 ly nước nóng, cảm giác cũng tốt hơn, Hiểu Kiều ngồi điều hòa nhịp thở, vừa mới cảm đôi đĩa, đột nhiên nghe tiếng động cơ phát cơ, Hiểu Kiều sững sốt, mau chóng phản ứng, lấy tiền ném cho bà chủ, đẩy cửa xông ra ngoài.

Trên chiếc xe jeep của cô xuất hiện vài người, kính xe bị nước mưa làm mờ nhìn không rõ ràng. Bọn họ đã mở máy xe, chuẩn bị mở cửa vào ngồi. Hiểu Kiều bất chấp nước mưa, chạy nhanh thoát lại, một chân đạp lên bàn đạp, dùng sức lôi kéo, đạp mạnh kính xe.

Xe đã tắt máy, mấy người trong xe của cô không thể tưởng tượng được cô có thể hành động nhanh như vậy, sau 1 thoáng bối rối, một chân giẫm lên ga, chiếc xe xiêu xiêu vẹo vẹo chạy trên đường. Hiểu Kiều bị lực quán tính rất lớn, suýt bị quăng khỏi xe, trong xe là tất cả những gì cô đang có, dù thế nào cũng không thể buông tay. Cẩn rằng nghiêng lợi, nhanh tay nắm lấy cửa xe, ổn định cơ thể, tay còn lại lấy mã tấu bên hông mình.

Xe được điều khiển cố ý chạy ngoằn ngoèo, làm cho Kiều Hiểu Kiều liên tục bị trượt tới trượt lui. Cánh tay nắm cửa đau vô cùng, bởi vì còn dính nước mưa nên trơn trượt hơn bao giờ hết làm cho cô rất khó nắm chặt. Sau vài lần giằng co, cuối cùng cũng đâm mã tấu xuống, phá vỡ 1 loạt các tuavit, dùng hết sức đập bể cửa kính xe, ngay lập tức cửa kính xe nát vụn.

Những người trên xe bị vẻ bất cần đời của cô làm sợ hãi, thắng gấp, rồi nhảy xuống tứ phía. Tay Hiểu Kiều vô cùng đau đớn, nắm không kịp, bị quăng xa hàng chục mét. Những người đó tính bỏ chạy, quay đầu lại thì thấy chỉ là 1 cô gái, thì dừng lại, hoài nghi nhìn cô.

Hiểu Kiều chịu đựng nỗi đau trên người, đứng dậy thờ hồn hèn nhìn đám côn đồ trước mắt, giận sôi lửa, suy nghĩ nếu cái gì cũng không có, cần răng đánh đến cùng.

Những người này vốn không cảm thấy chẳng ra làm sao, có chút khinh thường cô, nhưng khi đánh nhau mới phát hiện, đây không phải là đối thủ dễ nhằn. Cô gái trước mắt võ nghệ rất lợi hại, bây giờ còn như đang phát điên, 2 mắt đỏ ngầu, đấm đập đánh tới tấp nhưng muốn lấy mạng người ta.

Mười mấy phút sau, có người qua đường gọi 110 kêu cảnh sát đến, rồi 3 anh cảnh sát bước xuống xe, đi đến kéo Kiều Hiểu Kiều đang cuồng cuộng phần nộ. Cảm xúc Kiều Hiểu Kiều đang không khống chế được, cái gì cũng không nhìn vào mắt, xoay người vung tay, 1 tên cảnh sát đang đi tới bị đánh trúng, bụm mặt ngã xuống.

Một tên cảnh sát khác thấy tình huống không tốt, lấy điện côn trong xe ra, mồm nút chích vào người Hiểu Kiều. Điện áp làm cho Hiểu Kiều đau đớn tột cùng, lập tức ngã trên mặt đất, 3 tên cảnh sát thuận lợi đến vây bắt, lấy công tra vào tay cô. Tên cảnh sát bị cô đánh trúng, giơ chân đá vào 2 chân cô, còn mắng những câu thô tục..

Hiểu Kiều bị vây đánh, cuộn tròn, che chắn khắp nơi la to.

Trong phòng tạm giam các loại tội phạm, Hiểu Kiều cúi thấp đầu ngồi dưới đất, không rên một tiếng. Tình cảnh trước mắt quá quen thuộc với cô, chỉ là lúc này thân phận đã được thay đổi.

1 ông cảnh sát trung niên cầm hồ sơ bước vào, mở cửa sắt,

"Kiều Hiểu Kiều!"

Hiểu Kiều nghe tên mình được kêu, cảm thấy vô cùng nhục nhã, một chút cũng không nhúc nhích.

"Gọi mày đó! ! Điếc hả? ?"

Ông cảnh sát quát cô 1 tiếng, do dự, Hiểu Kiều mới ngẩng đầu lên.

"Có..."

"Lớn tiếng một chút !!"

"Có!"

Những người bị giam giữ chung đều nghiêng đầu nhìn Hiểu Kiều, rì rầm nói gì đó. Tên cảnh sát lúc này liếc mắt quan sát tỉ mỉ Hiểu Kiều,

"Cô quá lợi hại a? 4 người thì 2 người bị cô đánh gãy xương, 1 bị đánh đến chấn thương não, còn lại thì băng bó như đầu heo, võ nghệ không tồi ha! Ngay cả cảnh sát cũng dám đánh!"

"Bọn họ muốn trộm xe của tôi!"

"Trộm xe của cô thì có thể đánh cảnh sát hả? !"

Hiểu Kiều biết nói tiếp không được gì, bắt đầu im lặng.

"Bọn tao điều tra chiếc xe kia... " một cái túi bóp da màu đen được quần lên bàn "Thẻ ngành cảnh quan là giả phải không?"

Vẫn không lên tiếng, tên cảnh sát có chút tức giận,

"Hỏi mày đó, nói mau! ?"

"Không phải." Hiểu Kiều vô lực đáp .

"Không phải?"

Không đợi nói thêm gì nữa, một tên cảnh sát trẻ tuổi hơn bước vào,

"Đã điều tra qua, giấy chứng nhận là thật, cũng đã thông báo cho đơn vị đó, kêu mong chóng phải người đến đây xử lý. "

"Hả!" Hiểu Kiều nóng nảy, cầm lấy lan can,

"Muốn nhốt muốn phạt là được, vì cái gì phải báo cho người nhà của tôi? ?"

Tên cảnh sát hèn mọn nhìn cô, "Bây giờ cũng biết dọa người nữa hả? Ở đây chưa tới phiên cô quyết định!"

Nói xong , đóng hồ sơ lại, mở cửa ra ngoài, Tên cảnh sát trẻ tuổi ở phía sau, lắc đầu cười cười, kéo ghế ngồi xuống. Cách song sắt buồn bã nhìn Hiểu Kiều,

"Chị —— có phải là thám tử tóc quần trong truyền thuyết?"

Hiếu Kiều ngẩng đầu nhìn hấn, không nói gì.

"Lúc em học đại học, có 1 thời gian ngắn thực tập ở cục của chị, cũng nghe không ít chuyện về chị."

Vẫn đang im lặng, Hiếu Kiều đối với loại vấn đề này không biết trả lời như thế nào.

"Những chuyện về chị được truyền tụng rất thần kỳ, nói là không có chị thì không phá được án. Tại sao chị lại chạy tuốt đến chỗ khi ho cò gáy này? "

Nhìn thấy Hiếu Kiều không có ý muốn nói chuyện, tên cảnh sát cũng ngậm miệng lại. Trong lòng Hiếu Kiều, nỗi buồn man mác dâng trào.

Lan can lạnh băng phân cách, bên này là tội phạm, cô chưa từng nghĩ sẽ có 1 ngày bị nhốt trong nơi này. Nhiều năm làm cảnh sát, cô có thói quen bắt, giam giữ, lấy khẩu cung, vậy mà giờ đây những việc đó lại giáng trên người cô, đúng là vô cùng nhục nhã. Hơn nữa, còn kinh động trong nhà.

Nhận được tin tức, cục công an thành phố phái người cùng với cha mẹ Kiều ngày đêm chạy đến đây. Bởi vì chuyện này nói nhỏ không nhỏ, lớn cũng không lớn, băng trộm xe, cộng với hệ thống con người, trên dưới cũng đã chuẩn bị tốt, nên cũng không làm khó gì Hiếu Kiều.

Hiếu Kiều bị nhốt ở đồn công an đã lâu, nhìn rất mệt mỏi, Kiều ba Kiều mẹ tìm cho cô 1 phòng ở khách sạn, chuẩn bị cùng cô nói chuyện đằng hoàng.

Lúc ngồi xuống, đồ ăn đã chuẩn bị đầy đủ, Hiếu Kiều vẫn im lặng không nói. Ước chừng cũng rất đói bụng, bụng bắt lên bắt đầu ăn như hổ đói. Ánh mắt ba mẹ phức tạp nhìn cô, nén nổi tức giận và đau lòng.

"Con đã bán nhà của ông nội?"

1 lúc sau, Kiều ba rầu rĩ nói. Đang chăm chú ăn, Hiếu Kiều tạm dừng một chút,

"Um." Ngậm nghĩ, nói thêm một câu,

"Con không có tiền."

"Không có tiền có thể xin mẹ, con bán nhà thì sau này làm sao? " Hiếu Kiều từ nhỏ như hòn ngọc quý trên tay Kiều ba, ngay cả nói nặng, lớn tiếng cũng chưa bao giờ nói với cô, lúc này như bị chọc tức.

"Hiếu Kiều a, cuối cùng con muốn làm gì, con lái xe đến chỗ này, là muốn làm gì đây?"

Kiều mẹ kiềm chế tâm trạng, chất vấn con gái. Hiếu Kiều im lặng một chút,

"Không có việc gì."

"Không có việc gì, vậy con đang làm cái gì?"

Kiều Hiếu Kiều không thêm nói nữa, cúi đầu ăn cơm.

"Về nhà với ba mẹ đi, " Kiều ba thở dài, "Chưa từng trải qua kham khổ, về nhà đi, chuyện đâu còn có đó."

"Con không về." Hiếu Kiều miệng nhét đầy thức ăn phình to, âm thanh không lớn, thái độ vô cùng kiên quyết.

"Vậy con muốn thế nào? Cứ tiếp tục như vậy chạy ở bên ngoài? Mẹ thấy con phát điên rồi!" Kiều ba mặt đỏ lên, thở khó khăn,

"Con nhìn xem giờ con giống cái gì ? 1 kẻ vô công rồi nghề, cuộc sống rối tinh rối mù! ! Ba mẹ nuôi con lớn đến chừng này, con thành như vậy hả ? Con cũng hơn 30 rồi, suy nghĩ 1 chút cho bản thân đi! !"

Kiều mẹ nắm tay chồng vỗ vỗ, ý bảo ông bình tĩnh, xoay đầu nhìn cô,

"Hiếu Kiều, chuyện của Khởi Ngao, mẹ biết con rất đau khổ, ba mẹ cũng vô cùng thương tiếc, nhưng mà cuộc sống vẫn phải tiếp tục a. Có lẽ đứa bé này không có duyên với chúng ta, con bé đến thế giới này, ở cạnh chúng ta 3 năm, coi như duyên phận hết, mới đi ah."

Kiều Hiếu Kiều hóc mắt đỏ, đồ ăn nghẹn trong cổ họng, nhét không nổi nữa.

"Chúng ta mặc kệ bọn người bên kia, con cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp a, cùng ba mẹ trở về đi nha? Trở về, chúng ta mới tính tiếp được không?"

Hiếu Kiều khịt khịt mũi ngẩng đầu lên,

"Ba, mẹ, con xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 87: Phiên Ngoại 16

Một năm sau khi Khởi Ngao ra đi, Cận Ngữ Ca cũng cắt đi mái tóc dài thướt tha của mình.

Nhà tạo mẫu tóc sau nhiều lần dò hỏi, do dự 1 lúc, luyến tiếc nhìn mái tóc đen tuyền mềm mại trước mắt, đành cắt bỏ. Cận Ngữ Ca cũng rất kiên quyết, cô muốn mượn việc này mình chứng 1 điều, nhìn từng cọng tóc đen rơi trên mặt đất, nhìn sự thay đổi của mình trong gương, những nỗi đau trong lòng vẫn cứ ê ẩm.

Mà Hiểu Kiều ở nơi xa xôi, vẫn cố chấp, nhẫn nại, kiên trì, giống như sự kiên trì của cô là không giới hạn. Cô bây giờ như 1 chiếc máy không ngừng hoạt động, muốn dừng cũng không dừng được, cho dù có hay không có hy vọng, cô vẫn tiếp tục chuyện mình muốn làm.

Nhưng mà, cơ thể cô bắt đầu rệu rã, mùa hè nóng bức đã đến, đầu tiên là cô cảm nóng, sau đó là sốt nhẹ, rồi sau đó là bị tiêu chảy. Lại không nghỉ ngơi, tịnh dưỡng đằng hoàng, vì thế càng thêm nghiêm trọng.

Lê bước nặng nề về khách sạn, Hiểu Kiều như đã tới cực hạn của bản thân. Đầu nặng như đá đè, từng bước từng bước miễn cưỡng mở cửa phòng, vừa vào đã ngã nhào trên giường, ngủ hôn mê.

Sau nhiều ngày bốn ba mệt nhọc, cơ thể cô cực kỳ mệt mỏi, tâm lý lại nặng nề, họa vô đơn chí, gặp thêm đám du côn đánh úp, bao nhiêu sức lực Kiều Hiểu Kiều như trút hết. Mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, đầu đau như búa bổ làm cho nhịp thở trở nên khó khăn, cô cảm thấy khó chịu vô cùng.

Không biết đã ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy từng đợt rét run, Hiểu Kiều miễn cưỡng mở mắt, nhìn bên ngoài trời đã tối, cả phòng mờ mờ ảo ảo, giống như bị nhốt trong lồng hấp. Tivi bên cạnh đang phát quảng cáo, rồi còn nghe thấy tiếng xả nước của bồn cầu. Cả người thấm đẫm mồ hôi, 1 chút sức lực cũng không có. Cô muốn gọi điện thoại kêu 1 ít món ăn, còn muốn nhờ mua thêm 1 ít thuốc, nhưng sau 1 lúc giãy giụa, trời đất tối sầm, đành phải ép buộc bản thân nhắm mắt lại, ngủ như chết.

Vẫn là đang ngủ, Hiểu Kiều cũng không biết đã qua bao lâu, giống như đang đi trên 1 con đường không có điểm cuối. Nghệt thở càng ngày càng nặng, cô cảm thấy chắc mình sắp tiêu rồi. Nhưng không cam lòng, đầu đó vẫn còn những việc chưa xong níu kéo cô ở lại.

Trong lúc kịch liệt chống chọi, bất ngờ cảm thấy 1 hương thơm nhẹ nhàng trên trán. Giống như 1 nhà lữ hành sau nhiều ngày bốn ba trên xa mạc bỗng tìm được ốc đảo, đột nhiên Hiểu Kiều cảm thấy nhẹ nhõm. Ngay sau đó, 1 con đầu truyền đến từ mu bàn tay, rồi giống như trước đây, mỗi khi cô phát sốt, mẹ sẽ ở bên cạnh sát cận, chính là cái mùi nóng bỏng lại nhẹ nhàng lúc này, Hiểu Kiều cố gắng mở mắt chỉ mơ hồ thấy được những hình bóng xa lạ.

Trong căn phòng đơn chật chội, bác sĩ và y tá sau khi làm việc trị liệu của mình cũng đã bước ra ngoài. Cận Ngữ Ca đứng trước giường, cúi đầu nhìn Kiều Hiểu Kiều đang mê man. Ông tiêm truyền dòng nước trong suốt vào tĩnh mạch, gương mặt đã hạ sốt nhưng vẫn còn hơi ửng đỏ.

Vẫn nhìn không được, Ngữ Ca cúi xuống, vươn tay xoa xoa sườn mặt Hiểu Kiều, nhẹ nhàng vuốt ve. Ánh mắt lặng lẽ, quyến luyến, luyến tiếc, yêu thương hợp lại thành 1 loại cảm xúc hỗn tạp không rõ ràng. Người đã quá quen thuộc, không biết tại sao bắt đầu trở nên xa lạ, trên gương mặt Kiều Hiểu Kiều không còn thần thái sáng loáng, cũng không còn nụ cười rạng rỡ tươi sáng, mà trở nên ủ dột, cau mặt bụi bặm. Cận Ngữ Ca, gần như nhìn không quen.

Trong không gian nhỏ nhỏ, cô và Hiểu Kiều ở gần nhau, Ngữ Ca có chút dao động, rất muốn cứ như vậy mà mang Hiểu Kiều trở về, giống như rất nhiều lần trong ngày xưa vậy. Trong lúc thất thần, đột nhiên bị 1 tấm ảnh ở tủ đầu giường nhỏ nhỏ hấp dẫn ánh mắt.

Đó là 1 tấm hình do cô tự mình chọn và bỏ vào ba lô Hiểu Kiều. Trong ảnh là Khởi Ngao lúc mồm mím đáng yêu được Ngữ Ca ôm vào lòng, hai chiếc răng trắng bóc, ngây ngô cười. Từ đó về sau, dù Hiểu Kiều đi đến đâu cũng mang theo tấm ảnh này, lúc này, nó như đập vào đôi mắt tràn ngập đau thương của Cận Ngữ Ca.

Sự dao động của cô, cũng vì vậy mà buông lơi, nhưng mà trơ mắt nhìn cũng là lừa dối bản thân. Lòng cô vẫn đang đau, cho dù chỉ là hình dáng đứa nhỏ trong tấm ảnh, nhưng vẫn có cảm giác như bị sâu bọ cắn vào tim. Trái tim Cận Ngữ Ca trong nháy mắt trở lên lạnh lùng, nghiêng đầu không thèm liếc nhìn 1 cái, đứng dậy, kiên quyết mở cửa đi ra.

Vài ngày sau, Hiểu Kiều tỉnh lại, mở to mắt, phát hiện trong phòng độ ẩm thích hợp, hơi hơi mở màn cửa sổ để ánh sáng mặt trời chiếu vào. Trên tủ thuốc bên cạnh còn có mấy hộp thuốc, cũng như còn có 1 chén cháo nhỏ. Tuy rằng trên người không còn nhiều sức lực, nhưng cũng không còn cảm thấy khó chịu, Hiểu Kiều khởi động thân thể, xoa xoa cái trán, cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra trong mấy ngày qu.

Hiển nhiên là có người đã tới, trong lúc cô cần sự chăm sóc nhất. Cơ may lớn nhất là Cận Ngữ Ca, nhưng mà, cô cũng không dám chắc. Thái độ của Ngữ Ca lúc buộc cô đi vô cùng kiên quyết đến hiếm thấy, hơn nữa, cô cũng không có cảm giác là người quen.

Tựa đầu vào giường, Hiểu Kiều kinh ngạc nhìn bệnh tình làm cho cô suy yếu vô cùng, cho dù là về thân thể hay tâm lý, mọi thứ như đạt đến điểm giới hạn, gần như chịu không nổi nữa. Kiên trì hay là buông tay, chính cô cũng không biết nên lựa chọn như thế nào.

Ngồi được 1 lúc, Hiểu Kiều mệt mỏi muốn lấy chén cháo bên cạnh, vươn tay ra rồi lại cứng ngắc giữ tại nơi đó. Sau đó đổi hướng, đem tấm ảnh Ngữ

Ca và con cầm lên nhìn chăm chăm. Trong ánh, Cận Ngữ Ca ôm con cười thỏa mãn, ngọt ngào, xinh đẹp, tinh tế, tràn đầy hạnh phúc. Mà Khởi Ngao ở trong lòng mẹ, ngày thơ thuần khiết, được bao bọc bởi tình yêu nhiều năm của 2 người mà phát triển mạnh mẽ.

Thở dài thườn thượt, Hiểu Kiều giữ vững tinh thần, cắt kỹ tấm hình, vuốt vuốt mặt, bung chén cháo lên hóp liền 2 hóp, rồi giường rửa mặt, chuẩn bị lập tức đi ra ngoài, đi làm cho xong công việc trước mắt.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua.

Pierre nhân dịp lễ Giáng Sinh, dựa vào cơ hội phải về tổng công ty báo cáo, mang theo con trở lại Trung Quốc lần nữa.

Sophia đã từng gặp Ngữ Ca ở bữa tiệc hàng năm của công ty vào cuối năm ngoái, lại có dáng vẻ giống mẹ, nên có ấn tượng rất tốt. Trong 1 năm, cũng không có việc gì, cũng hay đến đây chơi rất nhiều lần, thậm chí ở lâu ngày trong nhà ông bà ngoại, thường xuyên kêu bảo mẫu dẫn đi tìm Ngữ Ca. Mà Cận Ngữ Ca đối với cô bé diện mạo hiền lành, tính tình ngoan ngoãn, cũng vô cùng thích thú, ngầm đồng ý cho cô bé thường xuyên ra vào Cận thị và biệt thự Cận gia.

Tuy rằng mọi người trong Cận gia nhất là Hoan Nhan đối với chuyện này cũng không vui thích gì, nhưng mà, bây giờ những việc có thể làm cho Cận Ngữ Ca thư thái, thả lỏng cũng không có nhiều, nên cô cũng không đành lòng can thiệp, đành phải chịu đựng, thờ ơ lạnh nhạt chấp nhận. Ít nhất sự thân cận của Sophia, như bù đắp 1 chút sự mất mát trong lòng Cận Ngữ Ca, cho dù là tự lừa dối bản thân hay là do tình cảm nảy sinh, nhưng so với lúc trước tho thả vẫn là tốt hơn rất nhiều.

Buổi tối, Cận Ngữ Ca cùng Pierre dẫn Sophia ra ngoài ăn tối, cô bé cực kỳ vui sướng, gương mặt đỏ rần rần. Lôi kéo, nắm tay Ngữ Ca không chịu buông.

Pierre nhìn con cười nhẹ nhàng, trong mắt lóe lên tình thương yêu sâu sắc của người làm cha. Nhìn về mặt Ngữ Ca thư thả, liền đưa ra 1 yêu cầu bất ngờ,

"Ngữ Ca, anh muốn mời em làm mẹ đỡ đầu của Sophia."

Cận Ngữ Ca ngừng động tác trên tay, ngẩng đầu lên nhìn Pierre, trong cặp mắt màu nâu kia lóe lên sự bình tĩnh, cô suy nghĩ,

"Em. cũng không phải là người theo công giáo.. hơn nữa..."

"Bây giờ việc đó cũng không quan trọng, cũng không cần em phải gánh bất kỳ trách nhiệm gì, " Pierre luôn luôn mỉm cười,

"Thật sự là nhìn Sophia thích em như vậy, cũng hi vọng em có thể ở cùng 1 chỗ với con bé nhiều 1 chút nên anh mới đưa ra đề nghị này."

Sophia ngẩng đầu lên, rất là chờ mong nhìn Cận Ngữ Ca, đôi mắt đen nháy như dòng nước sâu thẳm. Cận Ngữ Ca im lặng, vuốt vuốt tóc Sophia, nở nụ cười,

"Cho em thêm thời gian suy nghĩ được không?"

"Đương nhiên!" Pierre có chút hưng phấn nho nhỏ, theo sự hiểu biết của hắn đối với Cận Ngữ Ca, yêu cầu này rất có khả năng được chấp nhận. Tuy Ngữ Ca thuần khiết nhưng tính cách lạnh lùng, nếu chấp nhận yêu cầu của hắn, quả là điều không tưởng.

Thật ra, Cận Ngữ Ca cũng không quan tâm gì nhiều, mọi sự chú ý của cô cũng toàn đặt trên người Sophia, tỉ mỉ chăm sóc cô bé. Nghe cô bé nói chuyện, giúp cô lau khô miệng, so với ngày xưa dịu dàng và trân trọng hơn, nếu ai không biết, nhìn vào thì rất giống 1 gia đình hòa thuận, hạnh phúc.

Trở về khách sạn, Sophia đang ngủ gật trên vai ba. Pierre đặt cô bé trên giường, Ngữ Ca tự tay lau gương mặt nhỏ nhắn, đắp chăn cho cô bé. Trong lúc ngủ mơ, Sophia ni non mẹ ơi, rồi rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Đưa Ngữ Ca xuống lầu, trước khi cô mở cửa xe, Pierre nói rất nghiêm túc:

"Sophia cần một người mẹ, mà em thì cũng cần 1 đứa con."

Cận Ngữ Ca nghe xong, không có tỏ vẻ gì, bình tĩnh chúc ngủ ngon, ngồi trên xe, lặng yên rời đi.

Lúc dừng xe trước cửa biệt thự Cận gia, Cận Ngữ Ca có vẻ không muốn xuống xe, ngồi yên 1 chỗ không nhúc nhích. Tài xế rất hiểu chuyện, lặng lẽ chờ đợi, không nói thêm gì. Trong cái rét lạnh của đêm tối, tiếng gió bắc thổi phăng phật. Hồ nước trong sân đã đóng thành băng, trên bức tượng đá tích tụ thành 1 cây tuyết..

Sau 1 lúc lâu, Cận Ngữ Ca cảm di động lên, lấy dây số đã niêm phong rất lâu trong danh bạ ra.

Hiểu Kiều từ nhà người khác ra đến lúc này đã hơn 9h. Com tối cô cũng chưa ăn, rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa. Đi qua ngã tư, thấy ven đường có 1 tấm vải plastic và 1 tiệm bán mì vẫn thắp, cũng không có khách nào, cái đèn lung lay trong cơn gió lạnh. Hiểu Kiều dừng xe, muốn ăn 1 tô để lấp đầy cái bụng trống rỗng.

Mì vẫn trắng trắng nhách, nước súp cũng đầy dầu, nói chung nấu chẳng ra gì. Nhưng mà đối với 1 người đói khát, ít nhất là nóng ấm, như vậy là đủ lắm rồi. Thời tiết lạnh lẽo dễ làm người ta giận sôi, Hiểu Kiều vừa rung rẩy đôi chân bị gió đông lạnh làm đau nhức, vừa cố gắng bỏ thật nhiều tiêu vào để làm

ấm sự lạnh lẽo.

Mức thìa vằn thắn, Hiểu Kiều đưa lên miệng thổi thổi, vị tiêu kích thích những mảng lở loét trong cổ họng, đau đến mức nước mắt như trực trào rơi.

Đúng lúc đó, tiếng điện thoại vang lên.

**** lời editor ****

Ngược này chưa hết.. mọi người chờ đón thêm ngược nho nhỏ xuất hiện nhé.. ^,^.. Tác giả chắc là Ác Quán Mãn Doanh đầu thai.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Phiên Ngoại 17

Hiểu Kiều chịu đựng cơn đau toàn thân, móc di động ra, thấy ba chữ Cận Ngữ Ca, sững sờ. Cô thật không ngờ, có một ngày Cận Ngữ Ca còn có thể gọi điện thoại cho cô, gần như vô thức bất giác,

"Alo?"

"Hiểu Kiều." Giọng nói Cận Ngữ Ca như từ 1 nơi xa xôi vọng lại, hơi khác lạ.

"Ừ."

Kiều Hiểu Kiều không biết cô muốn nói gì, có chút không yên lòng, vì thế cũng không dám nhiều lời nói, chỉ biết đáp lời.

"Về nhà đi."

Giọng Ngữ Ca rất nhẹ, nhưng rõ ràng rành mạch vô cùng. Khi Hiểu Kiều nghe thấy, trong nháy mắt, dòng nước ấm áp như thủy triều bao phủ lấy cô, sự lạnh lẽo, băng giá trong lòng cũng lặng lẽ tan ra, tan chảy cũng không cưỡng nổi sự ngọt ngào. Cô hơi mở miệng, sững sờ, sợ sệt, không biết nên trả lời như thế nào.

"Em, " Cận Ngữ Ca hít 1 hơi thật dài, như là đang khống chế cảm xúc của mình,

"Em mất đi Khởi Ngao... Không thể mất luôn Kiều, xin lỗi... Hiểu Kiều, trở về đi... Em rất nhớ Kiều..."

Từng chữ một như chứa đựng tất cả những nỗi ruột mềm trăm mối của Cận Ngữ Ca mấy ngày qua. Mấy trăm ngày đêm, từng giây từng phút cô đều cố gắng chịu đựng, ngoại trừ cô ra, không ai có thể giúp được. Tích tụ biết bao bi thương, đau đớn, trút hết tức giận lên người mình yêu nhất, cô hiểu được, hiểu hết tất cả.

Nếu không phải có sự gắn gũi của cha con Pierre, nếu như không có bản năng kháng cự từ đáy lòng, có lẽ cô sẽ không cho phép nỗi nhớ mong tuôn trào ra như lúc này. Nếu sự gắn gũi không phải người quen thuộc, không phải là tình cảm nhiều năm đã khắc vào xương, cảm xúc khắc vào tủy, dường như sự kháng cự đó khiến cô giật mình thức tỉnh, nếu cứ kéo dài, có lẽ, thật sự sẽ không còn gì nữa.

Hiểu Kiều chậm rãi trừng mắt nhìn, cô cho rằng mình nghe lầm. Giọng Ngữ Ca trầm tĩnh, mang theo sự bình tĩnh, thâm trầm của người mẹ sau khi trải qua nỗi đau đớn lớn lao, và cũng đành quyết tâm tin tưởng. Đã qua bao lâu, không có nghe thấy giọng nói này.

Hiểu Kiều gian nan nuốt nước bọt, từ từ mở miệng,

"Ngữ Ca, bây giờ tôi không thể trở về."

Cận Ngữ Ca im lặng một chút,

"Hiểu Kiều, Kiều đang trách em đúng không?"

Kiều Hiểu Kiều không nói gì để giải thích. Muốn nói không có oán hận, bản thân cô cũng cảm thấy giả dối. Nhưng nếu nói thật sự hận, phải hận như thế nào đây? Cô làm sao có thể đi hận Cận Ngữ Ca được đây?

"Hiểu Kiều, ngày trước, em như rơi vào bẫy... " Cận Ngữ Ca tự giễu cười khẽ,

"Cuối cùng.. em phải.. em phải phát tiết 1 cái gì đó lên người của Kiều... Hiểu Kiều, xin lỗi... Là em không có ai khác có thể làm như vậy... Em..."

"Ngũ Ca, " Kiều Hiểu Kiều nhanh chóng ngắt lời cô,

"Tôi còn chuyện chưa làm xong, cho nên bây giờ không thể trở về. Chờ thêm năm nữa, lễ mừng năm mới tôi sẽ trở về , được chứ?"

Lại thêm 1 sự im lặng, 1 lúc sau Cận Ngũ Ca mới lên tiếng,

"Ừ."

"Vây —— cứ như vậy, tạm biệt!"

Kiều Hiểu Kiều rất nhanh cúp điện thoại, cổ họng nghẹn ngào khó chịu, cô sợ nói thêm 1 câu, sẽ yếu đuối tiết lộ. Nhưng mà cho dù có như thế nào, cô cũng đã đợi được Cận Ngũ Ca nhớ nhung và xin lỗi. Nước mắt hòa lẫn nụ cười, con gió Bắc gào thét cũng không còn khiến cô lạnh thấu xương.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, cả người Cận Ngũ Ca như rơi vào trạng thái khác. Cô không hề cố tỏ ra bình tĩnh, tuy rằng đau thương vẫn đang bao phủ lấy cô, nhưng ngày càng trở nên nhạt nhòa. Bản tính vốn ít nói, dù là chuyện trong công ty hay ở nhà, đều bắt đầu từ từ tích cực đối diện với những người xung quanh.

Đối với người thân và bạn bè quan tâm lo lắng, cô biết phải đi trấn an họ, nói cho họ biết bản thân đã không có việc gì. Những việc nhỏ nhất ở công ty cô giao cho Âu Dương, thậm chí có đôi khi cô cũng sẽ cời mở 1 chút nói giỡn với các đồng nghiệp. Cận Ngũ Ca kiên cường, bình tĩnh, đang dần dần tìm lại chính mình, đem đau thương, bất hạnh dầm nát dưới chân, cố gắng đứng lên 1 lần nữa. Cô điều chỉnh tốt chính mình, kiên nhẫn chờ đợi, đợi người kia từ phương xa trở về.

Giao thừa.

Tuyết bắt đầu rơi vào buổi sáng, nhanh chóng tạo thành 1 tầng trắng xóa. Đến giữa trưa, tuyết ngừng rơi, thời tiết vẫn cứ âm u.

Trong biệt thự Cận gia đang chuẩn bị làm lễ mừng năm mới. Di Chu đã già rồi, không còn bận rộn chuyện nhà, cùng bà nội Cận ở trong phòng uống trà. Vườn cây của lão gia tử bị sự lạnh lẽo của mùa đông phá hư, nên ông ở trong nhà ấm đũa nghịch bảo bối của mình. Quân gia mới và nhóm người hầu đang nghỉ đông, trong bếp chỉ có vợ chồng Cận trung và 2 người con gái đang bận rộn.

Hoan Nhan đang cắt xúc xích cay, vừa gọt vừa đưa lên miệng, hít hít cảm giác cay tê tê, bị mẹ gõ đầu. Cận Trung mở nắp nồi hầm, bỏ thêm một chút gia vị vào, cả phòng đều thoang thoảng hương thơm.

Cận Ngũ Ca có chút không yên lòng, tuy rằng trước đó không lâu đã dặn dò Hiểu Kiều có thể trở về, nhưng vẫn không đủ yên tâm. Sẽ thường thường dùng động tác, thất thần.

So với mây đen sương mù năm trước, hôm nay biệt thự Cận gia có cái không khí vui vẻ đón tết. Những chiếc lồng đèn được treo bên ngoài, trong nhà cũng bài trí theo màu sắc tươi vui hơn, trên tivi phát ra những âm thanh chuyện trò huyền ảo, trong lòng mọi người đều thư thả hơn rất nhiều. Biết Hiểu Kiều sắp về, di Chu sớm kêu người làm chuẩn bị tốt món hoa quế, bánh ngọt cây hạc đào, còn rất nhiều món ngọt tinh tế khác. Hiểu Kiều thích đồ ngọt, lễ mừng năm mới là lúc buồn miệng nhất.

Cho đến khi sắc trời đều tối sẫm, ở trước cửa, vẫn 1 mảnh im lặng.

Đồ ăn đã bày đầy bàn, nhưng không ai sốt ruột, đều đang tự do trò chuyện như ngày thường. Ngũ Ca ngẫm nghĩ, nói muốn đi ra ngoài cửa, Lộ Vi và Hoan Nhan nhìn nhau, cũng không ngăn cản cô.

Đêm buông xuống, dưới ánh đèn tuyết, làm cho khung cảnh càng thêm thê lương. Từ xa nhìn không rõ cảnh vật, chỉ nghe thấy tiếng gió xào xạc trước mặt. Mặc chiếc váy Scotland, khoác trên người chiếc áo lông cò cao, Cận Ngũ Ca đứng trước hiên cửa, quấn chặt khăn choàng quanh người, gió đông lạnh làm 2 chân run rẩy, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào cửa.

Dường như đợi được 1 lúc, cuối cùng, từ xa xa vang lên tiếng động cơ. Ngay sau đó, hai ánh đèn xe tỏa sáng. Trái tim Cận Ngũ Ca nhảy nhót lung tung không ngừng, ánh mắt vội vàng háo hức.

Một chiếc xe việt dã đầy bụi bặm, từ từ chạy đến rồi dừng trước cửa. Kiều Hiểu Kiều ngồi ở chỗ lái, từ xa đã nhìn thấy Cận Ngũ Ca đang đứng chờ dưới hiên, đón nhận ánh mắt ngày một gần gũi của cô, không có chần chờ hay do dự, lập tức mở cửa xuống xe.

Một năm rồi, không giống như lần chia xa lúc trước, vẫn còn đau đáu nỗi đau thấu tâm can. Họ trầm tĩnh đối diện nhìn nhau, quá nhiều cay đắng, đau đớn tan chảy hỗn hợp. Hiểu Kiều đứng ở dưới bậc thang, dầm trong tuyết, vẫn bất động nhìn Cận Ngũ Ca, đã lâu rồi không có gặp.

Trong ánh mắt Ngũ Ca, từ từ lóe lên sự dịu dàng, khóe miệng cong lên, nụ cười đã lâu không thấy. Vừa muốn mở miệng, Hiểu Kiều lại xoay người, mở cửa xe phía sau, nửa người bỏ vào trong xe. Cửa xe chắn ngang tầm nhìn của Ngũ Ca, nhìn không rõ cô đang làm gì. Nghĩ rằng cô đang đi lấy tùy thân gì đó, cũng không có nghĩ nhiều, một lúc sau, Hiểu Kiều rút thân ra, trên tay cầm 1 đĩa nhỏ, đặt ở bên cạnh mình.

Trong nháy mắt, ánh mắt Cận Ngũ Ca động lại, cả người cô như bị điểm huyết, động nhưng lại không thể di chuyển. 1 người nhỏ nhỏ đứng bên cạnh Hiểu Kiều, đang mặc 1 bộ đồ trượt tuyết, đeo balo con nít màu vàng, hình như lúc này đang ngủ trong xe, ánh mắt còn mơ mơ màng màng chưa có mở ra hết. So với lúc trước bộ dáng trong lòng của Cận Ngũ Ca, 1 chút cũng không có thay đổi.

Gió thổi qua lạnh thấu xương, nếu không phải sự đau đớn từ chân truyền đến, có lẽ Cận Ngừ Ca cho rằng mình đang nằm mơ. Cô không dám di chuyển, sợ là vừa động, hình ảnh trước mắt đều biến mất.

Không biết qua bao lâu, hai người đều im lặng. Đứa nhỏ cảm thấy lạnh lẽo, dựa dựa vào chân Hiểu Kiều, ngẩng đầu nhìn cô. Nhưng vẫn không có nhìn Cận Ngừ Ca.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Hoan Nhan đi ra,

"Chị hai, Hiểu Kiều về —— "

Tiếng nói đột nhiên dừng lại, Hoan Nhan sững sờ ở tại chỗ, như không tin vào chính mình, nhìn đứa nhỏ kia như từ trên trời giáng xuống. Một lát sau, lập tức tự đánh vào gáy mình, vươn tay cời mũ đứa nhỏ, lộ ra 1 mái tóc quăn mềm mại. Hoan Nhan ngẩn ngơ, không kiềm được nước mắt trào ra, nhanh chóng rơi xuống, cũng hoàn toàn mặc kệ. Cô ngồi xổm xuống nắm chặt tay đứa nhỏ,

"Khởi Ngao! ! Đừng là Khởi Ngao! ! Con là Khởi Ngao đúng hay không? ! Còn sống, thế nhưng còn sống..."

Cận Khởi Ngao chớp mắt, nhìn Hoan Nhan trước mặt rất là kích động, nghĩ nghĩ, mím cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng nói,

"Dì út..."

"Đúng rồi! Đúng rồi! Dì là dì út, Khởi Ngao còn nhớ rõ..."

Giọng nói Hoan Nhan nghẹn ngào, nước mắt rơi ác liệt hơn, quay đầu nhìn Ngừ Ca, bắt chấp mọi việc, ôm Cận Khởi Ngao mở cửa chạy vào trong nhà.

Ngoài cửa, chỉ còn lại hai người. Ngừ Ca vẫn thất thần như cũ, ngẩn ngơ như đang ở nơi nào. Hiểu Kiều cúi thấp đầu rồi lại nâng lên,

"Tôi đem con bé đi làm xét nghiệm DNA, báo cáo kết quả nằm trong balo của con." Giọng nói Hiểu Kiều có chút lạnh lùng, không lộ ra bất kỳ cảm xúc gì,

"Tuy biết cũng không quan trọng, nhưng xác định cho chắc vẫn tốt hơn."

Nói xong, thờ thật dài,

"Tôi chỉ có thể làm vậy, còn lại giao cho em. Xong rồi, cứ như vậy, tôi... đi trước."

Nói xong, xoay người chuẩn bị rời khỏi. Đến lúc này, Cận Ngừ Ca mới như là tỉnh lại, nhìn thấy Hiểu Kiều muốn đi, vội vàng tiến lên trước vài bước,

"Hiểu Kiều!"

"Tôi đồng ý với ba mẹ, hôm nay về nhà mừng năm mới." Hiểu Kiều dừng trước cửa xe, lòng chua xót giải thích,

"Đã rất nhiều năm tôi... Cũng chưa về nhà mừng năm mới..."

Nói xong, không hề lưu luyến, lên xe mở máy, chiếc xe việt dã cũng như lúc mới tới, nhanh chóng chạy khỏi Cận gia. Cận Ngừ Ca phản ứng không kịp, trong tuyệt vọng theo xe một đoạn, ý thức được đuổi theo cũng không kịp, mới do dự mà ngừng cước bộ. Đột nhiên quay đầu lại, nhìn ngọn đèn sáng ngồi trong biệt thự Cận gia, bên trong vang lên tiếng khóc của người già, không biết, nên xem xét bên nào thì mới tốt hơn.

Trong đêm giao thừa, 30 tết, trên đường không có một bóng người, khắp nơi vang lên tiếng pháo nổ, Kiều Hiểu Kiều bất tri bất giác lái xe đến bờ sông. Hiểu Kiều thả chậm tốc độ, đứng bên đường.

Nước mắt, không bị khống chế, dâng lên, cuối cùng cũng nhịn không được. Cả người cô run rẩy, gương mặt mếu máo, Hiểu Kiều cúi đầu nhìn đôi bàn tay thô ráp, nứt nẻ của mình, từ từ nằm trên bánh lái, vùi mặt vào cánh tay, khóc ròng.

Nỗi đau khổ, bị thương tích tụ lâu, bao nhiêu khổ sở, thương tổn, hi vọng rồi tuyệt vọng như đang tái hiện, kiểu này làm cho trái tim như bị bóp nghẹt, hít thở không thông, vào lúc này như hòa vào tiếng khóc phóng thích ra tất cả. Đêm nay, nhà nhà đoàn viên sung vầy vui sướng, 1 mình cô phải vật lộn trong 1 thời gian dài, không ai bên cạnh, chỉ có sự im lặng của tuyết phản chiếu ánh sáng mờ. Cô mới có thể đỡ bỏ những tảng đá nặng tựa thái sơn trong lòng mình, sự căng thẳng làm cho cảm xúc rơi đến cực hạn, sau đó như bỏ chạy tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Phiên Ngoại 18

Sáng mừng một, nhà nhà trong ký túc xá quần giậm tràn đầy không khí vui sướng, mọi người đạp tuyết đi đến từng nhà ân cần thăm hỏi, cảnh tượng mừng năm mới hàng năm đều diễn ra như vậy. Kiều mẹ vừa tiễn hàng xóm sang chúc tết về, vừa dọn dẹp mấy mẩu thuốc lá rơi trên bàn, chuông cửa lại vang lên.

"Đến đây đến đây!"

Kiều mẹ đáp lời, nhanh chóng chạy ra mở cửa. Vốn nghĩ là bà con lại đến chúc tết, cửa vừa mở ra khiến bà vô cùng sững sốt, ngạc nhiên.

Cận Ngữ Ca đứng ngoài cửa, nhẹ nhàng mỉm cười, nhìn Kiều mẹ mở cửa,

"Mẹ, chúc mẹ năm mới tốt đẹp."

Kiều mẹ hơi bất thần, trả lời đại,

"Ngoan, con cũng tốt."

Nói xong, ánh mắt nhanh chóng bị đứa nhỏ đứng bên cạnh Ngữ Ca thu hút.

"Khởi Ngao?!"

Kiều mẹ ngồi xổm xuống, ôm cháu vào lòng. Các loại cảm xúc dâng lên khiến hốc mắt ươn ướt. Nhận ra Cận Ngữ Ca vẫn còn đang đứng ngoài cửa, Kiều mẹ ôm chặt đứa nhỏ lên, đem cô bé vào nhà.

Chào đón Ngữ Ca xong xuôi, Kiều mẹ ôm Khởi Ngao ngồi trên ghế sofa, không chỉ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn, mái tóc quăn của đứa nhỏ, còn hôn lấy hôn để, yêu thương vô cùng. Cận Ngữ Ca nhìn thấy cũng không nói lời nào, tâm trạng rất thư thả. Cận Khởi Ngao rõ ràng hơi sợ người lạ, đối với sự thân thiết của Kiều mẹ có chút sợ hãi. Ánh mắt không dám nhìn thẳng Kiều mẹ, sợ hãi nhìn người bên cạnh, nhưng cũng không có cử chỉ phản kháng nào.

1 hồi sau, cảm xúc Kiều mẹ bình tĩnh lại. Thấy Ngữ Ca còn đang đứng,

"Mau ngồi! Cởi áo khoát ra, trong nhà nóng lắm."

Cận Ngữ Ca gật gù đầu, thuận theo cởi áo khoát, ngồi xuống 1 bên ghế sofa. Kiều mẹ ôm đứa nhỏ, mặt cười cười,

"Trong nhà —— mấy vị trưởng bối đều khỏe không?"

"Dạ, rất khỏe. Cảm ơn mẹ hỏi thăm." Đối với người lớn trước mặt, Cận Ngữ Ca vẫn ngoan hiền, lễ độ.

"Còn con thì sao? Đã hơn một năm không gặp, con vượt qua không có dễ dàng ha?"

"Con vẫn khỏe." Cận Ngữ Ca cúi thấp đầu, vẻ mặt hơi xấu hổ,

"Mẹ, xin lỗi... Con..."

"Được rồi, đã là chuyện quá khứ a, đừng đề cập tới."

Kiều mẹ biết cô muốn nói gì, ngắt lời cô.

"Mẹ có thể hiểu được tâm tình của con, đánh mất Khởi Ngao, lại thấy con bé cũng chưa về, " Kiều mẹ cúi đầu nhìn đứa nhỏ,

"Con là mẹ của con bé, trong lòng của con hiểu rõ nhất, mẹ hiểu."

Hốc mắt Cận Ngữ Ca đỏ, không nói thêm gì nữa.

"Lúc Hiểu Kiều còn nhỏ, một hôm rằm tháng giêng, ba của nó đi công tác, nó lại muốn đi xem hoa đăng, mẹ không có cách nào khác đành phải dẫn nó theo. Ai ngờ, hôm đó người người đông đúc, chen chúc thật lợi hại, đảo mắt 1 cái không thấy tăm hơi nó đâu. Chỉ trong chốc lát, trái tim mẹ như đang bị nằm trên chảo chiên vậy."

Kiều mẹ nói xong, như nhớ lại cảnh tượng lúc đó, ôm Khởi Ngao càng chặt hơn.

"May mắn gặp được người tốt bụng, thấy con nhà ai đi lạc bên đặt Hiểu Kiều công trên vai, từ xa mẹ thấy, cái gì cũng mặc kệ, gọi khàn cả giọng, chen chúc qua đám người ôm nó trở về. Vài ngày sau a, vẫn còn sợ. Chỉ mười mấy phút đồng hồ, mẹ còn chịu không nổi, Khởi Ngao lạc mất gần 2 năm, thật không biết con vượt qua như thế nào."

Ngữ Ca đành cười khổ, lắc lắc đầu.

"Tuy rằng Hiểu Kiều không ở nhà, nhưng con luôn kêu người mang đồ đưa đến trước cửa đúng không?"

Về mặt nói chuyện của Kiều mẹ tuy bình tĩnh, nhưng rõ ràng không còn cảm giác xa lạ như trước, giống người lớn đang nói chuyện phiếm với bọn trẻ. Cận Ngữ Ca cảm nhận được sự từ ái, trong lòng ấm áp. Do dự, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

"Trong lòng con không từ bỏ được, luôn có nó. Nhất thời nghĩ không thông, giờ không có chuyện gì." Kiều mẹ thở dài nhẹ nhõm,

"Cũng may, ông trời phù hộ, cuối cùng cũng tìm được. Qua khỏi cửa ải này, sau này, sấm chớp bão bùng, bọn con cũng sẽ không gặp trở ngại gì nữa.. Có đúng hay không a ? Khởi Ngao?"

Cận Khởi Ngao ngẩng ngơ, ngồi trên ghế sofa, chớp chớp mắt, Kiều mẹ làm cô bé giật mình, không biết mấy người lớn đang nói gì..

"Dạ! Cảm ơn mẹ." Cận Ngữ Ca thở dài nhẹ nhõm, trong lòng vô cùng cảm động.

"Hôm nay a, ở lại đây ăn cơm nha? Mẹ làm nhiều món ngon cho mấy đứa." Kiều mẹ nói xong, nâng cầm chỉ chi cửa phòng bên cạnh,

"Ngày hôm qua trở về thì ngủ như chết, giờ này còn chưa chịu dậy, con đi kêu nó đi."

Ngữ Ca đứng lên, dặn dò Khởi Ngao,

"Nghe lời bà nha."

Nói xong , đứng trước cửa phòng Hiểu Kiều, mở cửa.

Phòng không lớn, chiếc giường đôi chiếm hết diện tích. Tựa đầu của Kiều Hiểu Kiều trên giường hơi kỳ lạ, chân lộ ra khỏi chăn, đặt trên chiếc ghế gỗ ở mép giường.

Cận Ngữ Ca hơi do dự, đột nhiên bị đôi chân của Hiểu Kiều thu hút ánh nhìn. Làn da trắng nõn không còn nữa, trên chân có rất nhiều vết nứt, miệng vết thương lở loét hết thịt đỏ tươi, vẫn còn đang chảy máu. Xung quanh làn da sưng đỏ, vì thoa thuốc mỡ sợ dính lên chân, nên mới đặt trên ghế. 2 chiếc tất ném trên mặt đất, dính rất nhiều máu.

Cận Ngữ Ca biết, Hiểu Kiều bên ngoài, nhất định chịu không ít đau khổ. Với lối sống quen sung sướng an nhàn của cô, cũng chưa từng chịu qua loại đau khổ như vậy. Thảm trạng trước mắt làm cô không thể tưởng tượng, khi nhìn trực diện, những vết thương như vậy khiến lòng cô đau đớn.

Hiểu Kiều ngủ không được yên, nhứt chặc hai mày, đôi mắt sưng phồng. Ngữ Ca khắc chế nỗi đau, ngồi xuống bên giường, nhìn cô thật gần, đã lâu rồi không có tí mĩ nhìn cô, tuy rằng người đã có nhiều thay đổi. Trái tim bị đứa nhỏ quấy tới long trời lở đất, không rảnh đi bận tâm, nhưng thật ra cô cũng không tốt hơn bao nhiêu. Ngữ Ca vươn tay xoa xoa mái tóc Hiểu Kiều, cảm giác vẫn quen thuộc như xưa.

Hiểu Kiều giật mình, thức giấc. Mở mắt ra thấy Cận Ngữ Ca, phản ứng đầu tiên khi ngồi dậy,

"Đứa nhỏ đâu?"

Ngữ Ca cười cười, "Ồ bên ngoài, mẹ đang giữ con."

Hiểu Kiều lúc này thờ phào nhẹ nhõm, nhưng cũng nhanh chóng mở chăn, xuống giường, có vẻ tiếp xúc gần gũi Cận Ngữ Ca làm cô không được tự nhiên. Vừa cẩn thận mang dép, vừa nói:

"Em muốn biết sao tìm được Khởi Ngao phải không ? Đợt một chút, tôi đi rửa mặt."

Cận Ngữ Ca cảm thấy cô là lạ, mặc dù đau khổ, nhưng cũng trong dự đoán, đã chuẩn bị tốt tâm lý đón nhận. Nhẹ giọng đáp lời rồi lặng lẽ ngồi vào bên giường kiên nhẫn chờ cô.

Hiểu Kiều đi ra ngoài rửa mặt, Ngữ Ca nghe được cô nói chuyện với Kiều mẹ, hỏi Khởi Ngao 1 số chuyện, rồi sau đó là tiếng nước, tiếng đánh răng, sau nữa là tiếng rửa mặt, tóc trên trán vẫn còn bọt nước.

Đi đến chiếc ghế sofa bên cửa sổ, Hiểu Kiều ném khăn tắm qua 1 bên, ngồi xuống. Cô không muốn quá gần gũi Cận Ngữ Ca, những động tác nhỏ này đều không lọt qua mắt Ngữ Ca.

"Em không cần phải đau lòng, Khởi Ngao không chịu nhiều đau khổ, tôi tìm được con ở làng trẻ em, cuộc sống cũng không tệ. "

Hiểu Kiều ngập ngừng, dường như đang nghĩ về tình cảnh lúc đó,

"Lúc cảnh sát định án, tôi không thể không tin, nhưng luôn cảm thấy không cam lòng. Cẩn thận phân tích 1 chút, hung thủ vì vụ án này có thể bỏ mạng, nó không có lý do gì để nói dối. Sau chuyện đó, chúng ta phân tích tiếp, có lẽ sẽ khác. Tôi khi đó, , " đưa tay xoa xoa thái dương, Hiểu Kiều có chút tự giễu lắc đầu,

"Có chút điên rồ, không tìm một ít chuyện làm thật không biết làm thế nào mới tốt. Tôi đi ra nhà ga, bến xe khắp nơi tìm kiếm. Đương nhiên là không tìm thấy, rồi 1 buổi sáng rất sớm, lúc tôi đi tìm, trên đường thấy mấy chiếc xe bảo vệ môi trường, tôi phát hiện, trên xe lúc nào cũng có hai người"

Cận Ngữ Ca luôn luôn lắng nghe, không nói gì thêm.

"Rồi tôi đi điều tra chiếc xe kia, phát hiện từ đầu đến cuối chỉ có 1 người. Lúc ấy không có gì khả nghi, sau đó nghĩ lại, thần sắc người kia có chút lạ. Cho nên, tôi quay lại tìm hắn. Lúc này, hắn rõ ràng hoảng sợ, thừa nhận là có đồng nghiệp, nhưng sáng hôm xảy ra vụ án, anh ấy có chuyện nên đi làm muộn, nên chỉ có mình hắn. Hôm sau, người kia đột nhiên xin nghỉ về quê, lúc đó hắn cũng cảm thấy kỳ lạ. Sau đó chúng tôi đi điều tra, hắn mới cảm giác đúng là có chuyện, sợ hãi bị liên lụy, nên nói dối."

Hiệu Kiều nhìn nhìn Cận Ngữ Ca, thấy vẻ mặt cô bình thường, mới lại tiếp tục nói,

"Sau đó, tôi mất khá nhiều thời gian đi tìm người kia, nhà hắn ở trên núi rất xa nơi này, địa chỉ ghi trên giấy căn cước không xác thực được, hắn về nhà không lâu thì đi làm công, tôi hỏi người nhà của hắn, nói là chưa thấy qua đứa nhỏ. Tôi thất vọng cực kỳ, cũng muốn buông xuôi, nhưng vẫn không cam lòng, lại lần theo dấu vết. Rốt cuộc, tôi tìm được hắn."

"Thật sự, lúc ấy tôi không có năng lực gì, lấy thân phận cảnh sát ra hỗ trợ. Dọa hắn, nếu hắn nói dối thì bắt bỏ tù, hắn lập tức nói. Sáng đó khi hắn đi thu rác thì nghe được đứa trẻ khóc. Lượm được gói to trong thùng rác, mở ra thấy Khởi Ngao còn sống. Trong nháy mắt đó, "Hiệu Kiều nhắm mắt lại, ngừng tự thuật, như là đang hồi tưởng lại cảm giác lúc đó,

"Vội tôi mà nói, những vất vả suốt mấy ngày đêm đều đáng giá. Tôi vốn định lập tức trở lại nói cho em biết, nhưng mà hắn nói lúc muốn Khởi Ngao về nhà ông bà, bán cho gia đình khá giả trong thôn. Nhưng ôm Khởi Ngao dễ bị phát hiện, lúc ngồi xe lửa, mọi người xung quanh đều nhìn hắn, Khởi Ngao lại khóc hoài. Rồi tới ga trung chuyển, bị người ta báo cảnh sát. Thấy cảnh sát trước mặt, hắn bỏ đứa nhỏ chạy lấy người. nên tôi đổi ý, tìm được Khởi Ngao rồi mới nói em nghe. Nhưng mà, sự việc lại rơi vào bế tắc, ở gần nơi hắn bỏ lại Khởi Ngao, tôi tìm trong cô nhi viện, hay đồn công an đều không có được tin tức gì. Không có cách nào, đành lấy nơi đó làm trung tâm, bắt đầu điều tra xung quanh. Trong suốt thời gian đó, mỗi ngày tôi lại hi vọng rồi lại thất vọng, trần trọc không yên, cái loại cảm giác này..."

Hiệu Kiều cười cười, trong ánh mắt tất cả đều là chua xót. Bây giờ có nói, dường như cũng không có gì, nhưng cảm giác lúc ấy của cô, lúc trên thiên đường, lúc dưới địa ngục, Cận Ngữ Ca hoàn toàn có thể tưởng tượng ra. Kiều Hiệu Kiều ngồi ở chỗ kia, sắc mặt khô vàng, không hề sáng bóng, hai má hóp lõm không chút da thịt, túi mắt dày đặc dấu vết. Dưới ánh mặt trời mùa đông, cô giống như vừa trải qua cơn bạo bệnh kéo dài, già đi rất nhiều. Chỉ dùng từ đau đớn cũng không đủ để hình dung nỗi đau thương trong lòng Ngữ Ca.

"Sau đó, lúc em gọi điện cho tôi, tôi vừa tìm được manh mối. Cho nên, tôi không có lập tức trở về, ở đó giải quyết 1 số thủ tục. Khởi Ngao bị cảnh sát đưa đi trại trẻ mồ côi, sau đó là đến làng trẻ em. Tôi mang con bé đi xét nghiệm DNA, chứng minh quan hệ huyết thống, sau đó đón con trở về, toàn bộ quá trình chính là như vậy."

Kiều Hiệu Kiều nói xong, thờ phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Phiên Ngoại 19

Kiều mẹ gõ cửa phòng.

"mau ra ăn cơm đi, ba con sắp về."

"Dạ, đến đây."

Hiệu Kiều không đợi Cận Ngữ Ca có phản ứng gì, vừa đứng lên vừa trả lời cũng đồng thời mở cửa phòng ra ngoài. Cận Ngữ Ca từ từ đứng lên, nhìn theo bóng dáng cô, trong lòng hỗn tạp cảm giác không rõ ràng.

Trên bàn ăn, Cận Khởi Ngao bị bắt ngồi cạnh Kiều mẹ. Cái bàn hơi cao, Kiều mẹ phải kê thêm 1 cái nệm thật dày cho cô bé. Cô bé hồn nhiên, ngây thơ, cầm bát và muỗng nhỏ của mình ăn cơm. Kiều mẹ gấp các loại đồ ăn vào trong bát của cô bé, ít nhất cô bé cũng ý thức được ngừng đầu nhỏ giọng cảm ơn. Cận Ngữ Ca chào hỏi Kiều ba, ngồi bên cạnh Hiệu Kiều, nhìn đứa con, trong lòng dâng trào 1 cảm giác thật hạnh phúc, mọi đau khổ trước đó đều tiêu tan.

Hiệu Kiều vẫn im lặng. Lâu lâu ngẩng đầu nhìn Khởi Ngao, ngoài ra không có thêm bất kỳ động tác nào. Ngữ Ca muốn nói chuyện với cô lại không biết làm sao mở miệng. Kiều mẹ cũng cảm thấy Hiệu Kiều khác lạ, ở bên ngoài ồn ba lâu như vậy, dù sao cũng mệt mỏi. Tìm chút đề tài nói với Ngữ Ca cho không khí bớt ngưng đọng.

Đến trưa, Kiều bà và Kiều mẹ phải đi chúc tết, trong nhà chỉ còn lại ba người. Khởi Ngao ngồi gần gần trên sofa, tay cầm con gấu Momo, cúi đầu yên lặng chơi. Ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn Hiệu Kiều, nhưng vẫn không nhìn Ngữ Ca. Con gấu màu vàng được cô bé cầm chơi suốt thời gian qua đã trở nên rất cũ kỹ, lúc ông ngoại mua 1 hộp lớn cho cô bé, bên trong có hàng trăm cái khác nhau, lúc bị bắt cóc cô bé đang cầm con này chơi, dù gặp phải bao nhiêu vất vả khó khăn, cô bé vẫn nắm chặt con gấu bông này, và kỷ tích con gấu lại cùng cô trở về nhà.

Cận Ngữ Ca và Kiều Hiệu Kiều ngồi đối diện nhau, Hiệu Kiều trầm tư nhìn con, ánh mắt Ngữ Ca liếc nhìn qua lại giữa Hiệu Kiều và Khởi Ngao. Cảm

xúc đánh mất đứa con rồi lại tìm được, khiến cô mừng như điên. Gần như thức trắng cả đêm qua, cô cảm thấy ôm Khởi Ngao vẫn không đủ, thậm chí không dám chớp mắt đi 1 chút nào. Ngoại trừ việc lớn lên 1 chút, hầu như không có thay đổi gì. Vẫn là vóc dáng trước đây, mái tóc quăn quăn, chiếc mũi cao cao, lỗ tai vênh vênh, cực kỳ giống như tám hình lúc cô bé còn nhỏ trong búp Kiều Hiểu Kiều. Điều này làm cho Cận Ngữ Ca vô cùng thỏa mãn, ấm áp, cảm giác hoàn toàn khác xa với lúc ôm Sophia vào lòng.

Bây giờ, Cận Ngữ Ca mới thức tỉnh, tuy bề ngoài không có gì thay đổi, dù là Hiểu Kiều hay đứa con cũng đã có sự thay đổi. Cận Khởi Ngao không còn là đứa bé ý lại cô, biểu hiện có phần khiếp sợ. Luôn luôn sợ sệt, không dám gần gũi mẹ, lo lắng, sợ hãi và nao núng muốn tránh xa. Hơn nữa, hơi bị nghe lời ...

1 lúc sau, không khí có vẻ cứng ngắc. Cận Ngữ Ca hít sâu, ra vẻ thoải mái mở miệng đề nghị,

"Chúng ta... Mang Khởi Ngao đi ra ngoài chơi một chút đi, tết nhất bên ngoài rất náo nhiệt a."

Hiểu Kiều nghe xong liếc nhìn cô, không nói gì, hỏi Khởi Ngao:

"Khởi Ngao, mẹ muốn mang con ra ngoài chơi, chịu không?"

Cận Khởi Ngao không phản ứng, vẫn cúi đầu, giống như không nghe. Hiểu Kiều lại nhìn Ngữ Ca,

"Khởi Ngao?"

Vẫn không phản ứng. Hiểu Kiều suy nghĩ một chút, thay đổi cái xưng hô,

"Dương Dương?"

Lúc này, Cận Khởi Ngao ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn Hiểu Kiều.

"Không phải nói với con rồi sao, tên con là Cận Khởi Ngao, kêu Khởi Ngao là kêu con a ? Dương Dương là tên ở làng trẻ em, sau này không thể gọi nữa. " Giọng Hiểu Kiều rất mềm mại, nhẹ nhàng nói chuyện với con gái. Cận Khởi Ngao nhắm nghiền, gật gật đầu, tỏ vẻ nghe hiểu . Hiểu Kiều lại tiếp tục nói:

"Mẹ muốn dẫn con ra ngoài chơi được không?"

Khởi Ngao gật đầu như cũ. Hiểu Kiều ngừng một chút, đổi lại,

"Hay là chúng ta ở nhà xem tv, được không?"

Đứa nhỏ không hề nghĩ ngợi, lập tức lại gật đầu. Ánh mắt Hiểu Kiều đặt trên mặt Cận Ngữ Ca,

"Con mình có chút vấn đề."

Cận Ngữ Ca cũng thấy có gì không đúng, nhưng bản năng dung túng cho con rất nhanh giải thích:

"Đúng rồi, xa chúng ta đã lâu như vậy. Bây giờ mới trở về, qua 1 thời gian nhất định sẽ tốt."

Hiểu Kiều nhìn cô, im lặng 1 lúc, không nói gì, đứng lên,

"Đúng vậy dẫn con ra ngoài chơi 1 chút. Đợi 1 tí, tôi đi thay quần áo."

Ánh mắt Cận Ngữ Ca sáng ngời, vui vẻ gật đầu,

"Được đó."

Trên đường người người nhộn nhịp, quần áo chỉnh tề, gương mặt tràn ngập sung sướng, vui vẻ đón không khí ngày tết. Có không ít cảnh trí náo nhiệt trên đường, Cận Khởi Ngao ghé vào vai Hiểu Kiều, ôm chặt cổ cô, cũng không thèm nhìn. Ngữ Ca mấy lần vươn tay muốn ôm cô bé, cô bé cũng không chịu buông tay.

Dẫn cô bé đến cửa hàng bán đồ chơi, Hiểu Kiều ngồi xổm xuống, tách tay cô bé ra, đặt cô bé đứng trên mặt đất,

"Khởi Ngao, mua đồ chơi cho con nha?"

Cận Khởi Ngao bị bắt rời Hiểu Kiều, hơi sợ hãi, lo lắng nhìn đám người xung quanh. Cận Ngữ Ca đau lòng khi nhìn thấy cô bé có vẻ khiếp sợ, nhanh chóng ôm chặt cô bé, chỉ vào mấy món đồ chơi được trưng bày, hỏi,

"Con thích cái nào ?"

Khởi Ngao xoay người giãy giụa, ngẩng đầu nhìn thoáng qua, lại cúi đầu, 1 câu cũng không nói, chỉ nhìn chăm chăm con gấu cũ kỹ trong tay.. Ngữ Ca liếc nhìn Hiểu Kiều, lại kiên nhẫn hỏi con,

"Không muốn đồ chơi mới sao?"

Khởi Ngao mấp máy miệng, lắc đầu.

"Tại sao?"

Cận Ngừ Ca khó hiểu, đang tính lấy con gấu nhỏ trong tay cô bé. Đột nhiên, từ đâu lao ra 1 cậu bé 8 tuổi mập mạp, trên tay cầm súng tự động chỉ ngay vào đầu Khởi Ngao,

"Không được nhúc nhích mà dê! Giơ tay lên! !"

Nói xong bấm cò súng, âm thanh tiếng súng phát ra cùng với điện quang lóe lên. Cận Khởi Ngao bị dọa đến khiếp sợ, nhắm chặt mắt, không dám cử động.

Cận Ngừ Ca chợt biến sắc, cực kỳ giận dữ, đưa tay giật lấy cây súng, không thèm để ý đến dáng vẻ của thằng nhóc, nhanh chóng ôm con vào lòng. Cha mẹ cậu nhóc chạy lại, nhìn thấy vài tên vệ sỹ từ đâu xuất hiện ra, lập tức kéo thằng nhóc chạy mất..

Cận Khởi Ngao nháy mắt mấy cái, đoán chừng bị cây súng kia chọc đau, nâng cánh tay nhỏ bé lên gãi gãi tóc nơi đó, ngậm chặt miệng không lên tiếng.

Nếu cô bé khóc, Cận Ngừ Ca còn có thể cảm thấy dễ chịu một chút. Khuôn mặt nhỏ nhắn chịu đựng khổ sở như vậy, làm trái tim Ngừ Ca đau đớn vô cùng, ôm cô bé mà không biết làm sao mới tốt. Hiểu Kiều thờ dài, đi mua kẹo bông gòn cho Khởi Ngao, đưa bé thấy 1 cục mềm mại ngọt ngào như đám mây, ánh mắt sáng lạng lách lên, vẻ mặt cũng từ từ tốt lên.

Ra ngoài ăn tối, nhưng vì sợ nhiều người, Ngừ Ca chọn 1 nhà hàng tây trang đối yên tĩnh. Cận Khởi Ngao không biết dùng nữa ăn mì Ý, lấy chiếc nĩa chọc qua chọc lại, sốt cà chua dính đầy trên mặt. Ngừ Ca nhìn cô bé cảm thấy buồn cười, cầm khăn lau sạch gương mặt nhỏ nhắn của cô bé, dứt cô bé từng nĩa từng nĩa. Khởi Ngao vẫn còn hơi sợ, há miệng ăn cũng không dám nhìn Ngừ Ca.

Hiểu Kiều không biết là mệt mỏi hay là không thoải mái, có chút uể oải, dáng vẻ không hứng thú gì. Ngừ Ca lo quan tâm khẩu vị của con, nên cũng chưa ăn gì. Sau khi dứt cô bé ăn xong, cô kêu thêm món bánh ngọt, đợi cô bé ăn xong, trời cũng không còn sớm.

Ngừ Ca vội vàng ăn một chút, nói với Hiểu Kiều:

"Về nhà đi?"

Hiểu Kiều cúi đầu ngẫm nghĩ,

"Em đem Khởi Ngao về nhà đi, tôi về nhà mẹ."

Ngừ Ca nhăn mặt, "Tại sao?"

Kiều Hiểu Kiều không nói gì.

"Kiều vất vả mới tìm Khởi Ngao về, chúng ta rất vất vả mới có thể đoàn tụ, Kiều ——" Cận Ngừ Ca không biết nên nói như thế nào, cô thật sự có nhiều điều muốn nói nhưng lại do dự không dám nói. Lại không muốn khiến Hiểu Kiều bỏ đi, nên hơi bối rối.

Hiểu Kiều nghiêng đầu không nhìn cô.

"Em biết, " Ngừ Ca bình tĩnh nói, "Trong lòng Kiều có khúc mắc không giải quyết được. Dù thế nào, đừng trốn tránh em được không? Chúng ta cùng nhau giải quyết..."

Kiều Hiểu Kiều lắc đầu, "Tôi không có trốn tránh em, nhưng mà..."

Cũng không nói gì tiếp theo, cô lắc đầu đứng dậy, "Cứ như vậy đi, em chăm sóc con cho tốt, tôi đi trước..."

Ngừ Ca lập tức đứng dậy, vươn tay giữ chặt cánh tay của cô,

"Hiểu Kiều, đừng đi!"

Bởi vì sốt ruột, Ngừ Ca tay run rẩy, "Kiều cũng nói, Khởi Ngao có vấn đề. Chúng ta làm như vậy là không tốt cho con, con không nên cách xa 1 trong 2 chúng ta. Chúng ta không về nhà ông nội, về nhà chúng ta, cùng nhau về, được không? Hiểu Kiều..."

Cận Ngừ Ca chưa từng có bức thiết muốn giữ một người như vậy, hạ thấp bản thân như vậy. Tuy rằng thái độ Hiểu Kiều kiên quyết, nhưng cô cũng không nhẫn tâm đối xử với Cận Ngừ Ca như vậy, thế nên, hai người cứng đờ đứng yên tại chỗ.

Im lặng 1 lúc, Cận Ngừ Ca cũng không có ý buông tay, luôn nhìn Hiểu Kiều, chờ cô trả lời. Hiểu Kiều hơi nhíu mày, bộ dạng rất khó xử. Đột nhiên, ống quần của cô bị kéo kéo, Cận Khởi Ngao ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn,

"Đừng đi."

Hiếu Kiều không phải sắt đá, con gái vừa tìm được, gương đôi mắt trông mong như vậy nhìn cô, dù thế nào cô cũng không có cách gì cự tuyệt. Ngang đầu nhìn Cận Ngữ Ca, vẻ mặt vô cùng kiên quyết, đành phải bắt đầu đi thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Phiên Ngoại 20

Nhà ở Cảnh Duyệt Vinh Viên cũng lâu rồi không ai lui tới. Tuy rằng vẫn sạch sẽ như cũ, nhưng lại thiếu cảm giác ấm áp của một gia đình. Ngữ Ca cố chấp muốn về nơi này, cô biết, ở đây cô và Hiếu Kiều có rất nhiều kỷ niệm, những kỷ ức ấm áp, tốt đẹp là điều cần thiết cho Hiếu Kiều lúc này.

Kiều Hiếu Kiều vẫn không muốn trao đổi nhiều với cô, tắm xong đi lấy mền, gối ra ghế sofa, Cận Ngữ Ca thấy vậy, trong lòng rầu rĩ đau đớn,

"Hiếu Kiều..."

Hiếu Kiều không chịu ngẩng đầu nhìn cô, "Đừng ép tôi."

Trong phòng lại yên tĩnh, trong lòng 2 người như có 1 tảng đá đè nặng đến mức thở không nổi. Cận Ngữ Ca nhanh chóng nói: "Kiều đi ngủ sớm một chút, nhớ bôi thuốc lên chân."

Nói xong, quay đầu nhìn Hiếu Kiều, rồi dặt tay Khởi Ngao vào phòng ngủ. Cánh cửa phòng ngủ đóng lại, cô ngồi xổm xuống ôm con vào lòng, nước mắt dâng trào, cố gắng kìm chế hết sức cho nó đừng tuôn rơi. Hiếu Kiều lạnh lùng, vô tình làm cô cực kỳ khó chịu, nỗ lực dùng tình cảm ấm áp, sự dịu dàng để bù đắp lại bị cự tuyệt như vậy, khiến cô cảm thấy lòng đau như dao cắt.

Qua nguyên tiêu, Cận Ngữ Ca bắt đầu quay về công ty làm việc. Rồi khỏi con 1 chút cô cũng đứng ngồi không yên, vì vậy mỗi ngày đều dẫn con đến Cận thị. Mỗi ngày Cận Khởi Ngao bị mẹ dẫn theo, lại ngồi yên trong phòng làm việc quá lớn. Lúc trước cô bé không được tự do như mong muốn, giờ càng thêm khổ sở.

Hiếu Kiều sẽ không theo họ, Ngữ Ca có ý muốn biết cô đang làm gì, nhưng bị làm lơ cho qua chuyện. Bỗng 1 buổi trưa hè, Hiếu Kiều đột nhiên đến văn phòng Ngữ Ca.

Khởi Ngao thấy Hiếu Kiều, nhảy xuống ghế sofa chạy đến. Hiếu Kiều vươn tay ôm con vào lòng, nói với Cận Ngữ Ca,

"Hôm nay, Gloria vừa tới đây."

Sắc mặt Cận Ngữ Ca lập tức trở nên tái nhợt.

Mặc kệ là do Hiếu Kiều và Gloria còn giữ liên lạc từ trước đến nay, nên Gloria đến tìm Hiếu Kiều, nhưng đây chắc chắn không phải là tin tốt lành gì. Trong lúc này, đối với Kiều Hiếu Kiều, Úc sẽ là lựa chọn rất tốt cho cô. Vì cô có thể vui vẻ khởi nghiệp lại, ở đó cô cũng tìm thấy động lực để sinh sống. Hoàn cảnh khác xa so với lúc cô muốn đi cách mấy năm về trước, nếu Kiều Hiếu Kiều dự định đi, mối quan hệ của họ thật sự là rất khó có thể vẫn hồi.

"Thật hả? Đi du lịch sao?" Ngữ Ca kiềm chế nỗi chua xót trong lòng, miễn cưỡng cười cười.

"Ừ, cứ coi là vậy. Cô ấy muốn gặp Khởi Ngao, buổi tối tôi sẽ dẫn Khởi Ngao đi ăn tối với Gloria, được không?"

Về mặt Hiếu Kiều rất tự nhiên, nhìn không ra cảm xúc. Cận Ngữ Ca cứng đờ,

"Ừ, được..."

"Ừ. Vậy bây giờ tôi dẫn con đi được không? Sợ đường Nam bị kẹt xe, chúng tôi đi sớm 1 chút."

Cận Ngữ Ca theo bản năng mà gật gật đầu, "Được.. chào Gloria dì em, nói chuyện vui về nhà."

"Um."

Hiếu Kiều đáp lời, ôm con đi. Để lại Cận Ngữ Ca tâm tình không yên trong phòng làm việc.

Ánh trời lúc chạng vạng chiều chiếu vào cửa sổ sát đất, để lại 1 bóng đen trên mặt cô. Cô không thể khống chế bắt đầu suy nghĩ Hiếu Kiều gặp Gloria ở đâu, nói gì, ăn ở chỗ nào, nói chuyện với nhau vui vẻ ra sao. Những hình ảnh đó làm cho Cận Ngữ Ca không cách nào giữ được bình tĩnh, một chữ trên

tài liệu cũng không lọt vào mắt cô. Vô cùng lo lắng nhìn 1 lúc, cô không nhìn được nữa, lấy túi xách ra khỏi văn phòng.

Vệ sỹ báo cáo, Hiểu Kiều cùng Gloria đi khách sạn Vạn Giang ăn đồ Trung Quốc. Ngữ Ca không biết nên vui hay là tức giận, không 1 chút do dự quyết định đi đến đó. Lúc tới nơi, quản lý sảnh vô cùng ngạc nhiên, nhanh chóng hỏi cô cần gì, muốn lập tức thông báo cho người chủ quản. Ngữ Ca không kiên nhẫn lắc lắc đầu để cô ấy đi làm việc của mình, bản thân đi đến khu nghỉ ngơi, tâm trạng bất an ngồi trên ghế sofa chờ đợi.

Ngữ Ca có chút không yên lòng, mấy lần cô muốn đứng dậy rời khỏi, nhưng cũng do dự không hành động được. Cô biết như vậy là không tốt, thậm chí sẽ khiến Hiểu Kiều tức giận, nhưng 1 loại cảm giác bất an mãnh liệt dâng lên, khiến cô cố chấp tiếp tục đợi.

Mãi cho đến lúc gần khuya, Hiểu Kiều mới dẫn con đi ra. Nhìn cô và Gloria tâm tình có vẻ không tệ, vừa dắt tay nhỏ bé của Khởi Ngao, đứa bé cười rất vui vẻ.

Cận Ngữ Ca từ từ đứng dậy, hình ảnh trước mắt làm cho lòng cô tràn đầy chua xót. Không thể không nhìn, miễn cưỡng tươi cười qua chào hỏi. Hiểu Kiều thấy cô, hơi ngạc nhiên dừng bước. Gloria nhìn bọn họ tò mò,

"Joy?"

Hiểu Kiều kịp phản ứng, vẻ mặt vô cảm, cùng Gloria nói một câu, "Cận Ngữ Ca."

Lại quay đầu nhìn Ngữ Ca, "Gloria."

Sau đó, ngậm chặt miệng, không nói lời nào. Gloria giật mình, vươn tay ôm thân thiện Ngữ Ca. Lúc này trong lòng Ngữ Ca vô cùng hốt hoảng, nhưng không thể để tình trạng này tiếp tục, chỉ có thể giữ vững tinh thần nói chuyện với Gloria, còn kiên nhẫn giải thích nói, 'đừng quá lo lắng, cô mới đến đây.'

Gloria thoải mái, cười nói với Ngữ Ca,

"Tôi và Joy định ngày mai dẫn tiểu Joy đi mấy nơi gần đây chơi được không?"

"Không được!" Cận Ngữ Ca dĩ nhiên không muốn, lập tức cự tuyệt. Lời vừa nói ra, cũng hiểu được chính mình có chút cứng ngạnh, chuyển lại giọng điệu nhẹ nhàng,

"Đứa bé không thể rời xa tôi lâu, tôi sẽ lo lắng lắm." Nói xong vươn tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Khởi Ngao trong tay Gloria. Vẻ mặt của Gloria biểu lộ không thể tin được,

"Chỉ đi chơi 1 ngày thôi, còn có Joy đi cùng, có gì phải lo lắng?"

Gloria nói xong quay đầu lại nhìn Hiểu Kiều, cô vẫn là thờ ơ lạnh nhạt, không tỏ vẻ gì. Thấy vậy, Gloria đành xoay đầu lại, khom lưng xuống nói với Khởi Ngao,

"Cục cưng, con có muốn đi chơi với dì và mẹ Joy không?"

Cận Khởi Ngao đương nhiên nghe không hiểu! Đối với cô bé mà nói, mặc kệ là Gloria nói tiếng Tây Ban Nha hay Cận Ngữ Ca nói tiếng Anh, cô đều hoàn toàn không hiểu. Tiếng Hoa cô bé còn chưa hiểu hết, đừng nói tới những ngôn ngữ khác. Đành phải ngơ ngác nhìn cô gái tóc vàng mắt xanh trước mặt, không có phản ứng gì.

Gloria có chút thất vọng, đứng thẳng dậy, lại quay đầu nhìn Hiểu Kiều, nhún nhún vai,

"Vậy hai chúng ta đi thôi."

Ngữ Ca thấy cảnh này, vô cùng phản cảm vô ý nắm chặt tay con gái, nhưng lại không thể ngăn cản, Hiểu Kiều không nói thêm gì khác,

"Vậy nhanh về phòng nghỉ ngơi đi, mai phải đi sớm 1 chút."

"Tôi đưa cô về!"

Khi Cận Ngữ Ca thốt lời này ra, Gloria nhìn cô ngạc nhiên, "Không cần, phòng tôi ở trên này."

Hiểu Kiều liếc nhìn Ngữ Ca, vẫn im lặng như cũ. Lúc này, Ngữ Ca mới cảm thấy mình thất lễ, hơi xấu hổ, nhưng vẫn cố chấp nói với Hiểu Kiều,

"Em và Khởi Ngao vào xe đợi Kiều."

Trên đường về không 1 lần nói chuyện với nhau. Về đến nhà, Cận Ngữ Ca vài lần muốn nói lại thôi, cô có rất nhiều điều muốn nói với Hiểu Kiều, rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào. Hiểu Kiều bình tĩnh đi tắm, nằm trên ghế sofa, rất nhanh ngủ say, Ngữ Ca cũng đành chịu.

Sáng sớm hôm sau, Hiểu Kiều ra khỏi nhà từ sớm. Cận Ngữ Ca rời giường, nhìn chăn gối được xếp gọn gàng trên ghế sofa, lòng đau như thắt. Đến công ty, hợp cũng tốt, làm việc cũng tốt, nhưng trong lòng vẫn đầu đó cảm xúc buồn bực, bất an. Cô không biết mình làm sao vậy, cô không muốn bị những điều bất an này quấy rối công việc của mình, quấy đến nỗi cô không biết mình đang làm gì.

Đến trưa, Cận Ngừ Ca buông báo cáo phân tích hàng tháng trên tay xuống. Đứng dậy đi vào toilet, muốn rửa mặt để thanh tỉnh một chút. Lúc đóng cửa, còn giương mắt nhìn Khởi Ngao đang cúi đầu chơi với con gấu bông của cô bé, nên cũng không lo lắng gì nhiều.

Cửa vừa đóng, Cận Khởi Ngao ngẩng đầu lên, thấy trong phòng không có ai, nhảy xuống ghế sofa, đeo balo vào, cầm con gấu bông, mở cửa văn phòng đi ra ngoài. Cô bé vốn nhỏ nhắn, bàn làm việc lại cao, bước đi không tiếng động, mấy thư ký của Cận Ngừ Ca cũng đang chăm chú làm việc, không ai rảnh để để ý đến cô bé.

Cô bé đi đến thang máy, nhón chân bấm đại 1 nút, chờ cửa mở ra, trong nháy mắt thì bỏ chạy.

1 lúc sau, Ngừ Ca đi ra, vừa nhấc đầu nhìn thấy trong phòng làm việc trống tuếch! Ngay cả cái bóng dáng của đứa nhỏ cũng không thấy đâu. Cô mở rộng cửa, lớn tiếng hỏi ‘ Khởi Ngao đi đâu vậy? ? ! ’, thư ký ở bên ngoài đưa mắt nhìn nhau, về mặt mờ mịt luống cuống. Cận Ngừ Ca sợ tới mức hồn phiêu phách tán, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cô tuyệt đối không thể chịu đựng nổi thêm 1 lần mất con. Đúng lúc, vệ sĩ gọi điện báo Cận Khởi Ngao một mình đi xuống lầu, ra ngoài tòa nhà rồi.

Cận Ngừ Ca một mặt căn dặn vệ sĩ coi chừng cô bé, một mặt bay nhanh đến thang máy, điên cuồng chạy xuống lầu.

Hiệu Kiều mua đồ chơi mới cho con, vừa đưa Gloria về khách sạn, mong muốn nhanh chóng thấy con, nên đến Cận thị. Trên đường đi, thấy cô bé lưng đeo ba lô, rung đùi đắc ý mà đi ra. Cũng không thấy ai dẫn cô bé, chỉ có 2 vệ sĩ một trước một sau đi theo, cũng không dám đến quá gần.

"Khởi Ngao?"

Hiệu Kiều kinh ngạc kêu cô bé, cô bé lập tức dừng lại, đôi con ngươi đen láy đảo mắt nhìn xung quanh, dựa vào bên cạnh cột điện, dừng lại. Không đợi Hiệu Kiều hỏi cô bé sao lại thế này, Cận Ngừ Ca đã thở hỗn hển đuổi tới, sắc mặt trắng bệch, bước chạy cũng lung tung. Thấy Cận Khởi Ngao, một phen tím lại, đưa tay đánh ngay 2 cái vào mông cô bé, buồn bực lớn tiếng la cô bé,

"Con chạy đi đâu hả? !"

Đứa nhỏ mặc quần áo mùa đông rất dày, hơn nữa Cận Ngừ Ca cũng không nhẫn tâm đánh mạnh, chẳng qua là tức giận quá mới ra tay, nhất thời không khống chế được cảm xúc. Nhưng mà về mặt cô nghiêm khắc, biểu cảm nghiêm túc, làm người khác sợ. Khởi Ngao lên đi đã hơi hơi sợ, lại bị Cận Ngừ Ca dọa, khuôn mặt nhỏ nhắn mếu máo, bĩu môi, tội nghiệp rầm rì hai tiếng, vẫn nhịn không được khóc lên. Vừa khóc vừa than thở,

"Con muốn về nhà... Con muốn mẹ... Ô ô..."

Vẫn chưa nghe xong, đại não của Cận Ngừ Ca đã trống rỗng.

"Chỗ nào là nhà của con? ! Ai là mẹ của con? ? !"

Lớn tiếng nói, mặt đỏ bừng, hô hấp dồn dập, ngực đang kịch liệt đập phồng. Hiệu Kiều đứng ở bên kia muốn vươn tay ra, nhưng ngần ngại một lúc, cuối cùng thu tay về. Im lặng đứng ở một bên, để Cận Ngừ Ca tự mình xử lý.

Cận Khởi Ngao không dám nói nữa, đứng ở đó nhỏ giọng khóc, gờ tay lau nước mắt. Ngừ Ca đánh xong cũng hối hận, nhìn thấy con bất lực đứng đó mếu máo khóc, trong lòng vô cùng khó chịu.

Lúc này Hiệu Kiều mới tiến lên ôm cô bé vào lòng, nói với Cận Ngừ Ca, "Đi lên trước, tí nữa nói."

Ngừ Ca nhìn nhìn cũng không trả lời, vẫn luôn nhìn đứa bé, nhìn thấy Khởi Ngao vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ Hiệu Kiều, khóc thút thít, thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt. đành phải nghe theo Hiệu Kiều lên lầu trước.

Trở lại văn phòng Ngừ Ca, Hiệu Kiều ngồi trên ghế sofa, đặt đứa bé trên đùi, vừa lau mặt vừa nhẹ giọng hỏi,

"Con muốn đi đâu a? Tại sao không nói với mẹ một tiếng đã bỏ chạy rồi?"

Khởi Ngao đã không khóc, lên nhìn Cận Ngừ Ca đứng xa xa ở bàn làm việc, liếc mắt 1 cái, rồi rũ mắt xuống.

"Con muốn đi về..."

"Quay về chỗ nào a? Làng trẻ em?"

Khởi Ngao gật gật đầu.

"Không phải nói với con rồi sao? Sau này người này mới là mẹ của con, mẹ cũng chỉ có một a?"

Cô bé không lên tiếng.

"Con còn nhỏ, một mình chạy ra ngoài, lỡ lạc mất thì sao đây? Mẹ và mami rất lo lắng a?"

Khởi Ngao ước chừng cũng biết mình làm sai, cúi đầu, không dám nhìn Hiệu Kiều. Hiệu Kiều biết vậy là được rồi, đưa đồ chơi cho cô bé, ẵm con đi ra

đưa cho Tiểu Quan.

Con của Tiểu Quan và Đại Vĩ cũng đã học tiểu học, thừa kinh nghiệm đối phó với trẻ con tuổi này, lấy đồ ăn vặt ra dụ, mở máy tính để cô bé xem phim hoạt hình, kiên nhẫn nói chuyện với cô bé. Rất nhanh, khuôn mặt Khởi Ngao giãn ra, không còn nhăn thành 1 cục..

Hiếu Kiều trở lại văn phòng của Ngữ Ca.

Đẩy cửa ra, thấy cô đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía cửa. Khoanh 2 tay trước ngực làm cho bóng dáng cô tuy quật cường nhưng lại cô đơn. Hiếu Kiều từ từ đi tới, không ngờ, trên cằm Ngữ Ca còn vurun vài giọt nước trong suốt, trên mặt cũng đầy nước mắt.

Đau đớn tập kích trái tim Hiếu Kiều, cô lập tức vurun tay, ôm Ngữ Ca vào lòng.

Cận Ngữ Ca lập tức suy sụp, ôm chặt Hiếu Kiều,

"Xin lỗi... Xin lỗi Hiếu Kiều, em không muốn đánh con ... Em..."

"Được rồi, tôi hiểu." Hiếu Kiều ôm cô, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô,

"Không có việc gì, ha? Thả lỏng một chút... Cho con một chút thời gian, cũng cho chính em một chút thời gian, không có việc gì ... Có tôi ở đây..."

Thôn thức đề nén, xuyên qua quần áo, nhẹ nhàng trút ra. Cận Ngữ Ca ở trong vòng tay quen thuộc, bộc phát hết bao nhiêu cảm xúc đề nén bấy lâu nay.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Phiên Ngoại 21

Tối hôm đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cận Khởi Ngao không được thoải mái nằm trên giường với mẹ, Ngữ Ca cũng không giống như thường ngày ôm con ngủ, mà đứng dậy, choàng áo ngủ, đi ra phòng khách.

Ánh đèn loe loét màu xanh nhạt, Hiếu Kiều đang ngủ trên ghế sofa, tiếng hít thở đều đều. Ngữ Ca mở đèn tường, đứng trước ghế sofa, lẳng lặng nhìn cô chăm chú.

Nhất thời có vài phần hoảng hốt, cảm giác như nhiều năm về trước. Khi tuổi trẻ bông bột, Kiều Hiếu Kiều cũng giống lúc này, thông thả ngủ ở chỗ này, còn cô thì yên tâm thoải mái ngủ trên giường của mình.

Ngữ Ca đẩy chân ra 1 chút để có chỗ cho cô ngồi. Hiếu Kiều giật mình, nửa híp mắt nhìn cô, sau đó nhích lại gần mép ghế, để Ngữ Ca ngồi được thoải mái hơn. Dưới ánh đèn loe loét, khuôn mặt Ngữ Ca yên bình, dịu dàng, dường như những bão tố lúc chiều cũng đã bình tĩnh lại, tâm tình cũng không tệ, tay đặt trên đầu gối cuộn tròn của Hiếu Kiều,

"Ban ngày, đi chơi vui không?"

Hiếu Kiều tuy rằng tỉnh, vẫn nhắm chặt mắt lại, ậm ừ một tiếng.

"Sao trở về sớm như vậy?"

"Nhớ Khởi Ngao ." Giọng nói Hiếu Kiều vẫn lười biếng , trái tim của Ngữ Ca gọn từng đợt sóng, mỗi lỗ chân lông đều dựng đứng lên.

"Vậy .. sao không ở cùng em, cho Khởi Ngao 1 gia đình đầy đủ?"

Giọng nói Ngữ Ca nhẹ nhàng, dịu dàng như có ma lực thấm thấu vào tâm linh con người. Hiếu Kiều mở mắt nhìn thẳng cô,

" Chuyện này không liên quan Khởi Ngao. Ngữ Ca, là em làm cho tôi sợ. "

Nghe đến đó, Cận Ngữ Ca vẫn duy trì trạng thái bình tĩnh, mặt không gọn 1 tí sóng sợ hãi nào, chờ Hiếu Kiều nói tiếp,

"Bởi vì tôi không biết khi nào thì em sẽ lại nói « chia tay đi », « Kiều đi đi, em không muốn gặp lại Kiều », Ngữ Ca, những lời này đối với tôi quá tàn nhẫn... "

Giọng nói Hiếu Kiều thông thả, bình tĩnh, giống như những lời này đã chất chứa từ lâu. Xác định rõ ràng thái độ cự tuyệt . Trong lòng cô đối với Cận Ngữ Ca vẫn còn đầy vết thương.

Cận Ngữ Ca lắng nghe, nhưng không nói gì. Cô biết bản thân đã gây ra không ít vết thương lòng cho Hiếu Kiều, thậm chí đến bây giờ vẫn còn có thể

cảm thấy đau đớn. Nhưng cô không còn là Cận Ngữ Ca trước kia. Vẻ mặt cứng ngắt nhanh chóng mỉm cười, gật gật đầu,

"em biết, vấn đề là do em."

Hiệu Kiều một lần nữa nhắm hai mắt lại. Trơ mắt, cô cũng không muốn thảo luận vấn đề này, cô cảm thấy mệt mỏi. Điều làm cho vô thật không ngờ tới chính là Cận Ngữ Ca rất nhanh đổi giọng hơi làm nũng, mềm mại nói,

"Nhưng mà, cũng không thể bởi vì vấn đề do em, lại không tạo 1 cơ hội để sửa đổi?"

Kiều Hiểu Kiều hơi mở mắt, giật mình nhìn người trước mặt. Vẻ mặt này, là Cận Ngữ Ca sao? ? Sau đó, càng làm cho cô kinh ngạc hơn, Cận Ngữ Ca vỗ vỗ chân cô, cau mày nói,

"Xích vào 1 chút!"

Hiệu Kiều có chút sững sờ, cô vẫn chưa hết kinh ngạc, theo bản năng xê dịch thân thể. Cận Ngữ Ca rất tự nhiên xóc chân lên, nằm kề sát lưng. Còn lấy cánh tay của cô làm gối đầu, duỗi chân đắp chăn đàng hoàng, cọ cọ tìm vị trí thoải mái nhất, thờ dài thỏa mãn,

"Thật ấm áp a..."

Kiều Hiểu Kiều vẫn còn đang ngây ngốc. Cô ngạc nhiên mở to mắt, giống như bù nhìn bị Cận Ngữ Ca trêu chọc, không dám cử động. Nửa ngày, mới kịp phản ứng,

"Em.. Em làm gì vậy?"

"Muốn tán gẫu với Kiều, không được sao?"

Cận Ngữ Ca vẫn nói giọng nũng nịu vô tội, vẻ mặt dịu dàng làm Kiều Hiểu Kiều không có khả năng chống đỡ. Da thịt trắng nõn, mềm mại, hương thơm ngào ngạt tràn ngập bao quanh các giác quan của cô, còn thêm cách tay đặt ở chỗ mềm mại kia, tìm đập gia tốc kịch liệt.

"Tán gẫu... Tán gẫu cái gì... ?"

Rõ ràng, Kiều cảnh quan bắt đầu nói lắp, không thấy được Cận Ngữ Ca nở nụ cười vui sướng.

"Cái gì cũng được... Ví dụ như —— Hiểu Kiều, lần đầu tiên Kiều ngủ ở đây, cảm giác như thế nào a?"

"Lần đầu tiên?"

Kiều Hiểu Kiều bị vấn đề này làm chuyển đi sự chú ý, cố gắng hồi tưởng, lần đầu tiên cô phải mặt dày mày dạn cứng rắn đi theo Cận Ngữ Ca đi về nhà...

"Không có cảm giác gì a..."

"Kiều ngủ ở nhà người lạ, không cảm giác sao?"

"À. Ghế sofa rất lớn, nằm rất thoải mái."

Cận Ngữ Ca âm thầm khinh khinh, "Không có hỏi cảm giác của Kiều với ghế sofa!"

"Ách..." Hiểu Kiều từ từ thả lỏng, nghiêng người,

"Thật sự không có gì a... Chẳng qua là có người đẹp ngủ cách cánh cửa, đâu còn vấn đề nào nữa a?"

Lời nói ca ngợi như vậy, Cận Ngữ Ca nghe thấy vô cùng hưởng thụ, càng nói càng hưng phấn. Nói qua nói lại, nói tới những việc đã trải qua, họ có rất nhiều thứ để nói. Tuy rằng Hiểu Kiều không thật sự mở lòng, nhưng Kiều 1 câu em 1 câu, không khí cũng trở nên hòa hoãn hơn.

Trong lòng Kiều Hiểu Kiều vẫn có khúc mắc, nhưng trong bầu không khí này, cô cũng không đẩy Cận Ngữ Ca ra. Đã rất lâu không có ôm cô ấy đi vào giấc ngủ, thân thể mềm mại ấm áp tràn đầy hương thơm làm cho người ta say mê. Ý thức xa cách càng ngày càng mờ hồ, không còn nghĩ phải phản ứng như thế nào nữa, từ từ chìm vào trong giấc ngủ ngọt ngào.

3 ngày liên tục, Cận Ngữ Ca dường như rất hứng thú với việc tán gẫu hàng đêm trên sofa. Mỗi ngày, sau khi Khởi Ngao ngủ say, cô đều ra phòng khách. Ý chí Kiều Hiểu Kiều không kiên cường lắm từ từ bị tan chảy trong sự dịu dàng vây quanh, thép luyện trăm năm cũng phải tan chảy, sự kháng cự của cô với Cận Ngữ Ca dần dần bị nhu tình làm cản trở.

Đối với bọn họ mà nói, đề tài hàng đêm cũng có liên quan Cận Khởi Ngao, từ lúc cô bé cất tiếng khóc chào đời, cho đến lần đầu tiên bị bắt tập nói, hay lần đầu tiên lúc la lúc lác tập đi, hồi tưởng lại rất nhiều chuyện lý thú. Trong di động Cận Ngữ Ca có hình ảnh Khởi Ngao qua mỗi giai đoạn, trước đây cô không dám mở ra xem, nhưng bây giờ đã trở thành ký ức ấm áp, hạnh phúc.

Lần thứ ba, khi Kiều Hiểu Kiều mơ mơ màng màng, cô bỗng bừng tỉnh: như vậy là sao? !

Kiều cảnh quan "ò", ngồi dậy, hớn hển nhìn Cận Ngữ Ca đã ngủ, nghiêng đầu oán giận than thở,

"Mỗi ngày em lại theo tôi ngủ trên ghế sofa thì có khác gì tôi vào giường ngủ với em a? !"

Ngữ Ca đang mơ màng sắp ngủ, bị cô làm ầm ĩ, thức giấc. Cảm giác được Hiểu Kiều không hài lòng, cũng biết, nếu lúc này nói chuyện rõ ràng, rất khó ổn định cô, chỉ sợ sẽ làm cho cứng cựa lên.

Ngữ Ca xoay người, vươn tay ôm cổ Hiểu Kiều, kéo cô nằm xuống lại. Bàn thân nhúc nhích, biến thành tư thế mặt đối mặt, lúi vào trong lòng cô, than thở lời vô nghĩa,

"Được rồi, đừng làm rộn, mau ngủ đi. "

Nói xong, cọ cọ trán vào cổ Hiểu Kiều, giống như con mèo ngoan hiền. Kiều Hiểu Kiều chớp mắt nhìn trần nhà, như lớp xe bị xi ỉu xiu nằm xuống.

Sáng hôm sau, Hiểu Kiều cảm giác được Cận Ngữ Ca không ở bên cạnh. Hơi tỉnh tỉnh, duỗi thẳng người, xốc chăn lên xuống ghế. Vừa đứng lên mang dép, thấy Cận Ngữ Ca dẫn Khôi Ngao từ trong phòng ra .

Mái tóc Ngữ Ca tóc đã dài thêm 1 ít, búi tóc lỏng lẻo, ít tóc xõa xuống tai, tăng thêm phần thanh thoát. Bộ đồ thanh lịch, tóc nhuộm màu đen, ôm dọc đường cong cơ thể. Đôi chân thon gọn, trang sức trang nhã phù hợp, còn thêm khí chất tao nhã, mỗi một chi tiết đều động lòng người. Nhưng khác với trước kia luôn nghiêm nghị, lạnh lùng làm cho người ta cách xa hàng trăm dặm, bây giờ mỉm cười dịu dàng, nắm tay dẫn Khôi Ngao tràn đầy tình thương, cúi đầu nói với cô bé,

"Khôi Ngao, con muốn nói gì không?"

Cận Khôi Ngao đi theo mẹ mấy ngày qua, cũng không còn đáng vẻ lợm thợm như hồi ở làng trẻ em. Cô bé khoác lên người bộ quần áo, giày dép thời trang nhất, cộng thêm tướng mạo khác người, có thể trở thành người mẫu nhí cho tạp trí thời trang.

Quơ quơ con gấu bông với Hiểu Kiều, "Tạm biệt..."

Cận Ngữ Ca ngẩng đầu lên, nở nụ cười tươi sáng với Hiểu Kiều, sau đó dẫn con ra cửa . Hiểu Kiều sững sốt tại chỗ trong chốc lát, không biết vì cái gì tim đập loạn xạ. Theo bản năng, dậm bước đến phòng tắm, khi dòng nước ấm xả ào ào xuống đầu, cô đột nhiên nở nụ cười tươi rói:

Cảm giác này, thật sự là không tệ a...

Vừa lau kho tóc, điện thoại vang lên, Hiểu Kiều móc lại khăn, đi đến bàn cầm di động lên, bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Gloria,

"Joy, đang làm gì?"

"Không có, mới dậy."

Gloria ở đầu dây bên kia cười cười, "Joy, chị càng ngày càng không giống chị, có rảnh không ? Đi uống cafe nha, em có việc muốn nói với chị."

Hiểu Kiều ngẫm nghĩ,

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Phiên Ngoại 22

Quán cafe mới mở nên vô cùng đông đúc, Hiểu Kiều vừa vào cửa đã thấy Gloria ngồi ở đằng kia, mái tóc được xõa ra, đeo 1 cặp kính đôi mắt không gọng, thông thả lật tạp chí đọc.

Thấy Hiểu Kiều, Gloria vui mừng đứng dậy hôn lên 2 má Hiểu Kiều như ân cần chào hỏi. Thoạt nhìn, trạng thái Hiểu Kiều đã tốt hơn nhiều, vẻ mặt nhàn nhã. Ngồi đối diện Gloria, trước mặt bánh kem và nước trái cây đã được mang lên từ sớm.

Gloria đóng sách lại, đặt sang 1 bên,

"Joy, chị trông tốt hẳn lên."

Hiểu Kiều ngẩng đầu lên nhìn cô, "Thật không? Có thể gần đây được nghỉ ngơi nhiều."

"Thật vui khi thấy chị khôi phục dáng vẻ trước kia."

"Ha ha, cảm ơn."

Đang nói, Hiểu Kiều lấy đĩa cắt 1 góc nhỏ bánh kem bỏ vào miệng, híp mắt hưởng thụ mỹ vị.

"Vây, khi nào chị quay trở lại Úc ? Đơn vị mới cũng bắt đầu rồi, không muốn chị vắng hợp."

Hiểu Kiều sừng sốt, nuốt đồ ăn xuống miệng, "Tôi... Có nói... Muốn đi Úc sao?"

Gloria hơi nghi hoặc,

"Nếu không đi, chị tính làm gì?"

Hiểu Kiều buông đĩa xuống, ngẫm nghĩ,

"Tôi chưa nghĩ ra muốn làm cái gì, hơn 1 năm qua quá mệt mỏi. Nhưng mà....." Nói xong ngẩng đầu liếc nhìn Gloria,

"Không có suy nghĩ quay lại Úc."

"Tại sao?" Gloria khó hiểu.

"Cái gì tại sao?" Hiểu Kiều lại cầm nĩa xiên bánh kem ăn, đồng thời mở to 2 mắt hỏi lại Gloria.

"Nếu không có gì khác phải làm, đi Úc không phải là lựa chọn tốt nhất sao?"

Gloria ngừng một chút, đột nhiên kinh ngạc hỏi,

"Chẳng lẽ chị muốn sống cùng một chỗ với cô Cận? ?"

Hiểu Kiều mở to hai mắt, "Chính xác... Vấn đề gì sao?"

"Trời ạ! Điều này sao có thể? ! Đến bây giờ, hai người còn vì cái gì mà ở cùng một chỗ? !"

"Chúng tôi... Tại sao không thể cùng một chỗ?"

Kiểu Hiểu Kiều hoàn toàn mờ mịt đối với sự ngạc nhiên của Gloria, cũng không biết tại sao cô lại phản ứng kịch liệt như vậy.

"Chị cũng đã tìm được con, không cần phải chịu trách nhiệm gì với chị ấy nữa.." Gloria trở nên nghiêm túc.

"Tôi tìm Khởi Ngao không phải vì cảm giác tội lỗi với Ngữ Ca..."

"Đó là bởi vì tiểu Joy cho nên hai người không thể tách ra?"

"Ừ... Chỉ có 1 chút, nhưng chủ yếu còn do chúng tôi..."

"Joy, chị phải hiểu rằng, hai người không hợp." Gloria vừa gật đầu, vừa nói đúng trọng tâm,

"Chị cùng cô Cận, hai người không phù hợp với nhau, nhất là sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, chị nên biết, hai chị ở chung với nhau là 1 loại tra tấn."

Hiểu Kiều sừng sốt vài giây, đột nhiên nở nụ cười, gật gật đầu:

"Tôi biết, chúng tôi quả thật không thích hợp cùng một chỗ."

Chiếc nĩa trong tay vô thức xiên đồ ăn, "Tính cách chúng tôi giống nhau, quật cường, mạnh mẽ, còn có, không muốn chia sẻ đau khổ. Tình nguyện tự dày vò bản thân, cũng không muốn cùng nhau trao đổi, an ủi, còn thường xuyên tổn hại lẫn nhau."

Gloria gật đầu, ý bảo Hiểu Kiều nói rất đúng.

"Nhưng mà, " Hiểu Kiều thở dài, ngồi thẳng lưng dựa vào ghế, nghiêng đầu, thông thả , nở nụ cười dịu dàng,

"Tình yêu nó không có lý do a..."

Dưới ánh mặt trời, làm nổi bật nụ cười tươi sáng, một phần bất đắc dĩ, ba phần cung chiêu, còn có tràn đầy ảm áp, mềm mại. Gloria có chút thất thần, Joy trước mặt như đang chìm đắm trong một ánh sáng đặc biệt.

Hiếu Kiều nghiêng đầu, mơ màng nhìn dòng người qua lại,

"Nó sẽ không bởi vì thích hợp hay không thích hợp mà tồn tại hoặc biến mất, cũng không thể làm cho người ta bình tĩnh phân tích, sau đó dựa vào lý trí lựa chọn. Trong đám người đó, người đầu tiên mất mình tìm đến là cô ấy, cho dù đã qua rất nhiều năm, khi nhìn thấy người đó, trái tim vẫn có thể vì cô ấy mà đập thình thịch thình thịch trong nháy mắt... hahahaha.. "

Hiếu Kiều thu hồi ánh mắt, nhìn đôi mắt màu xanh của Gloria, ,

"Như vậy là đủ rồi, những cái khác đều không quan trọng."

Gloria sùng sốt một lúc, như không hiểu Hiếu Kiều nói gì, ánh mắt mê hoặc tìm kiếm, rồi từ từ hiểu rõ, cuối cùng cười vui vẻ.

"Joy, tuy rằng tôi không thật sự hiểu và có chút tiếc nuối, nhưng chỉ cần chị thấy vui vẻ hạnh phúc là được."

Như loại bỏ được gánh nặng trong lòng, hôm nay tâm tình Hiếu Kiều cũng không tệ, sau khi uống cafe, cô và Gloria đi dạo, mua 1 ít đồ mang phong cách Trung Quốc, hai người dạo rất lâu, còn đi ăn những món nổi tiếng. Gloria thật sự thích thú nhìn những thứ đồ chơi chưa bao giờ thấy qua, Hiếu Kiều còn chọn giúp cô 1 cái yếm tơ lụa để mang về. Đến lúc đèn đường rực rỡ, 2 người mới trở về, Hiếu Kiều đưa Gloria về khách sạn, còn bản thân cũng quay về Cảnh Duyệt Vĩnh Viên.

Cận Ngừ Ca đang cùng Khởi Ngao ăn tối, cô bé ôm bát, múc từng muỗng từng muỗng ăn. Ngừ Ca ở bên cạnh lột tôm cho cô bé, đầu và đuôi tôm đều được lột bỏ sạch sẽ, sau đó đưa tay qua đút vào miệng cô bé.

Hiếu Kiều dựa vào cửa, nghiêng đầu nhìn, Ngừ Ca thấy cô, miễn cưỡng cười, lấy khăn giấy lau lau tay,

" Ăn cơm chưa?"

" Um. Đã ăn ở ngoài."

" Ăn 1 chút không?"

"Không nổi, đã ăn rất no."

Ngừ Ca cũng không nói thêm gì, cúi đầu ăn cơm. Hiếu Kiều cảm thấy có sự khác thường, so với buổi sáng Ngừ Ca hình như có tâm sự, cô lại đang ăn cơm nên cũng không tiện hỏi, thế là đi thay quần áo, chờ lúc Khởi Ngao ngủ, cùng cô ấy nói chuyện.

Cận Ngừ Ca cả đêm đều im lặng, ôm Khởi Ngao lật xem 1 quyển tạp chí nhà cửa, muốn thay đổi phòng ốc cho Khởi Ngao. Sang năm cô bé sẽ vào tiểu học, phòng của cô bé vẫn còn là phòng trẻ con, thật sự không hợp chút nào.

Hiếu Kiều bận việc của mình, đi tới đi lui trong nhà, thỉnh thoảng tìm kiếm cái gì đó. Thỉnh thoảng Cận Ngừ Ca ngẩng đầu liếc nhìn cô, gương mặt càng thêm buồn bã. Hiếu Kiều hồn nhiên không để ý, vừa bận rộn vừa vui vẻ ngâm nga 1 bài hát.

Đêm đã khuya, Cận Khởi Ngao ôm con gấu bông từ từ bước vào giấc mộng đẹp. Ngừ Ca từ phòng ngủ đi ra, thấy Hiếu Kiều đang ngồi trên ghế sofa tập trung bấm điện thoại của mình.

Khe khẽ thở dài, Cận Ngừ Ca xoay người tránh đi, ngồi xuống bàn làm việc.

" Đã trễ thế này còn làm việc ?"

Hiếu Kiều cũng không ngẩng đầu lên, tùy ý mở miệng hỏi.

" Ừ. ngày mai còn có cuộc họp quan trọng của ban giám đốc, em đọc 1 chút tài liệu. "

Ngừ Ca nhẹ giọng giải thích, Hiếu Kiều ừ một tiếng, xem như hiểu. Một lúc sau, buông di động xuống, đứng dậy đi vào nhà bếp.

Không bao lâu sau, Hiếu Kiều bưng một cái khay đi ra, trên khay có một chén cháo, hai đĩa món ăn, đặt trên bàn Cận Ngừ Ca,

" Ăn khuya 1 chút đi. Tôi thấy hồi tối em chưa ăn gì nhiều, đói không ?"

Sắc mặt Cận Ngừ Ca đột nhiên tái nhợt, nhìn chằm chằm vào bát cháo, cực lực không chế cảm xúc, 1 lúc sau, cuối cùng cũng buông xuôi, nước mắt không bị không chế ào ào rơi xuống

Kiểu Hiếu Kiều đang kéo nắp bình, vừa ngẩng đầu nhìn thấy nước mắt Cận Ngừ Ca rơi như mưa, giật mình ngừng động tác, kinh ngạc nhìn Ngừ Ca.

" Em... em làm sao vậy... ?"

Trên mặt Ngừ Ca tràn đầy sự thất vọng, khổ sở và không cam lòng, nước mắt không còn rơi nữa, nghẹn ngào, lời nói ra đứt quãng.

" Cái này.. có phải là lần... cuối cùng.. cuối cùng không ?"

Kiều Hiểu Kiêu lại nghi hoặc, không hiểu những lời này từ đâu ra.. Nháy mắt mấy cái, không có trả lời.

Cận Ngữ Ca vẻ mặt càng thêm đau khổ. Tới qua, rõ ràng Hiểu Kiêu đối với cô có mâu thuẫn, hôm nay lại biết hành tung của Hiểu Kiêu, lại thấy cô ngâm nga hát khi dọn dẹp hành lý, không thể không suy nghĩ là cuối cùng vẫn không giữ lại được. Loại đau khổ buồn bã đến thất vọng cực độ này làm cho cô không còn đủ khả năng duy trì vẻ bình tĩnh, nước mắt rơi ngày càng ác liệt.

"Hiểu Kiêu..."

Kiều Hiểu Kiêu dường như từ từ kịp hiểu Cận Ngữ Ca đang nói cái gì, đang khóc cái gì. Liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, bấu môi, chống tay sau lưng, không nói lời nào.

"Hiểu Kiêu, em..."

Lúc này Cận Ngữ Ca rất muốn phóng khoáng nói 1 tiếng chúc phúc với Hiểu Kiêu, dù cô đang cố gắng hết sức, nhưng vẫn không có được kết quả mong muốn, mặc kệ trong lòng đau đến máu tươi giàn giụa, cũng ráng giữ vẻ mặt thanh đạm. Nhưng cô phát hiện cô làm không được, « chúc Kiêu hạnh phúc », lời này dù thế nào cô cũng không nói nên lời, so với giết cô chết còn khó chịu hơn. đành tùy ý để bản thân khóc lóc, nắm chặt bàn tay, móng tay hằn sâu trong lòng bàn tay. Bây giờ, cô có thể cảm nhận được tâm tình Kiêu Hiểu Kiêu khi bị nói lời chia tay.

Kiều Hiểu Kiêu nhìn khinh khinh, vẻ mặt bất đắc dĩ mà oán thầm « lại phát bệnh thần kinh gì nữa a ? »

Nhưng nhìn Cận Ngữ Ca khóc thành như vậy quả thật khiến cô rất đau lòng, 1 người có thói quen cao cao tại thượng như vậy lại hạ thấp mình, người khác có thể không biết, nhưng cô có thể cảm nhận sâu sắc.

"Ba!" lon nhòm bị quần không nhẹ không nặng trên bàn, Kiêu Hiểu Kiêu bấu môi,

"tôi nói cho em biết, Cận Ngữ Ca, bắt quá tam nha."

Lại im lặng 1 lúc, Cận Ngữ Ca ngẩng đầu lên, mắt đầy lệ, vẻ mặt khó hiểu nhìn Hiểu Kiêu.

"Còn nói tiếp, tôi mãi mãi không tha thứ cho em."

Hiểu Kiêu nhìn thẳng vào mắt cô, lời nói vô cùng chắc chắn. Không phải đùa giỡn, không phải trêu chọc, giọng nói kiên quyết và nghiêm túc, cùng với sự tự tôn trong tình cảm của mình. Cận Ngữ Ca nháy mắt, như hiểu được ý của Hiểu Kiêu, cảm giác hạnh phúc như được sống lại, nước mắt lại không ngừng rơi.

"Được rồi!"

Hiểu Kiêu vẻ mặt thoải mái,

"Lúc trẻ cũng chưa bao giờ thấy em khóc như vậy, Khởi Ngao lớn thế này, em lại khóc thành như vậy, thật sự dọa người a ?"

Nói xong định vươn tay lau nước mắt cho Ngữ Ca, ai ngờ, Cận Ngữ Ca cúi đầu rồi ngẩng lên. Cô hai Cận gia mạnh mẽ đứng lên đá văng ghế, lập tức đi vào nhà vệ sinh, lúc đi ngang qua người Hiểu Kiêu, còn cố ý đẩy mạnh làm cô lao đảo.

Cửa nhà vệ sinh bị đóng cái rầm, làm Hiểu Kiêu run run.

Lúc này không phải bỏ nhào vào lòng mình để được vỗ về, an ủi sao? Tại sao lại trở mặt kiêu này a?

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Phiên Ngoại 23

Hiểu Kiêu dựa vào trước bàn làm việc, ăn năn hối hận hơi bị sớm, cửa phòng ngủ lại nhẹ nhàng mở ra. Cận Khởi Ngao đôi mắt mơ màng, xoa xoa tóc đi ra, đầu nhỏ quay qua quay lại ngó xung quanh.

Hiểu Kiêu nhanh chóng đi qua, ngồi xổm xuống ôm cô bé,

"Làm sao vậy? Bị đánh thức hả?"

Khởi Ngao không nói gì, nhìn Hiểu Kiêu sững sờ.

«Cục cưng con có đói bụng không? Có cháo ngon ăn à.»

Hiếu Kiều cười tủm tỉm ôm cô bé, hôn 1 cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mủm mỉm như bánh bao thịt. Lúc này, Cận Ngữ Ca từ nhà tắm bước ra, gương mặt tuy được rửa sạch sẽ nhưng ánh mắt thững giống cây đào mật, chớp mũi cũng hồng hồng. Liếc Kiều Hiểu Kiều, một câu cũng không nói, đoạt Khởi Ngao khỏi lòng cô, ôm vào phòng ngủ.

Vì thế, Kiều Hiểu Kiều lại bị tiếng cửa đóng sầm làm giật mình. Nhưng cô 1 chút cũng không tức giận. Lắc đầu cười cười, cầm quần áo đi vào nhà tắm, hăng say ngâm nga 1 bài hát.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi cô lau khô tóc bước ra, Cận Ngữ Ca đoan đoan chính chính ngồi ở trên ghế sofa đưa lưng về phía cô, giống như nhiều năm về trước. Khóe miệng Hiểu Kiều khẽ cong, đi qua ngồi bên cạnh cô, dùng remote mở TV.

Và cũng như bình thường, lại là bộ phim mèo vờn chuột.

Cận Ngữ Ca không có biểu hiện gì, 1 lúc sau, giọng mũi rất nặng hỏi,

"Kiều thu dọn hành lý làm gì?"

Hiếu Kiều quay đầu lại nhìn cô, "Tôi muốn đi tìm hiểu làng nhi đồng của Khởi Ngao, muốn biết con rốt cuộc đang suy nghĩ gì."

"Em và Kiều cùng đi."

"Cùng đi? Vài ngày a, em không nhớ con sao?"

Cận Ngữ Ca liếc cô, không thêm nói. Nhìn Kiều Hiểu Kiều cười đắc ý, rất ư khó chịu, đứng dậy đem cô đặt dưới thân trên ghế sofa, nhìn cô chăm chăm đầy oán hận.

Hiếu Kiều kinh ngạc mở to mắt, "Em muốn làm gì?"

"Kiều thử nói xem?"

Cận Ngữ Ca cắn răng, Kiều Hiểu Kiều đảo đôi mắt, giật mình, sau đó si mê nghi hoặc,

"Bây giờ?"

Hình như nãy có người nói ngày mai có cuộc họp quan trọng phải xem tài liệu a. Cận Ngữ Ca không trả lời, nhú mày.

"Ở chỗ này?"

"Tại sao không?"

Ngữ Ca hỏi lại đầy kiên quyết. Hiếu Kiều khóe miệng nhếch nhếch, hiểu được: so với trước đây đã có thay đổi a. Nếu như vậy, thì không cần khách sáo nữa nha?

Không khí rất tốt, hưng trí cũng không tồi, Cận Ngữ Ca vẫn duy trì nụ cười như vô ý. Cơ thể sau 1 thời gian dài ngủ say, lại 1 lần nữa, từng chút từng chút 1 mở ra, đầu ngón tay khẽ tiếp xúc, như ma lực lướt qua da thịt, như cây đũa phép thần thánh khải những điệu nhạc du dương trên làn da. So với giường thì sofa tương đối chật hẹp, thân thể 2 người dính sát vào nhau, ma sát với phần vải thô sát xuất ra những tia lửa động tình. Phản ứng Kiều Hiểu Kiều làm cho Ngữ Ca rất hài lòng, thỏa mãn, thâm tình, quyến luyến, yêu thích không rời tay, dịu dàng có thể làm tan chảy một con người. Nhưng cô vẫn thân nhiên như thói quen trước đây, mặc kệ triển miên nhiệt liệt nồng nàn, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh.

Kiều cảnh quan lực bất tòng tâm, chỉ vừa xong 1 hiệp liền ngã xuống thở phì phò vào cổ Cận Ngữ Ca. Không biết là ngứa hay quả thật cảm thấy buồn cười, Cận Ngữ Ca cười xấu xa.

"Em cười cái gì?" Hiếu Kiều mặt hơi hơi phỉm hồng, chuyện tình dục vẫn là xấu hổ tức giận, không thể hiểu hết.

"Không có a..." Cận Ngữ Ca vòng tay ôm cổ cô, ngón tay len lỏi vào mái tóc như vuốt ve.

"Tôi nghe thấy em cười."

"Um, em đang nghĩ: lúc còn trẻ, cũng không thấy Kiều vô dụng như vậy, Khởi Ngao đã lớn như vậy biểu hiện thành như vậy, thật sự dọa người a..."

Cận Ngữ Ca nói băng quơ, cố ý khiêu khích. Kiều cảnh quan sừng sốt, vẻ mặt xanh xám như bị sét đánh. Cô nghiêng rãnh, neho mắt lại, chuẩn bị lấy thực tế hành động, chống lại lời vu khống này.

Đêm, rất dài a.

Sáng hôm sau, cảm xúc đại bi đại hi cùng niềm hạnh phúc cực hạn xảy ra trên cơ thể, làm cho 1 người luôn tuân thủ đồng hồ sinh học như Cận Ngữ Ca, cũng say ngủ, dậy trễ hơn thường ngày. Nhưng Kiều Hiểu Kiều không có gì khác thường, rời giường rửa mặt, nướng bánh mì hâm nóng sữa, còn làm 1

bát phở nóng. Khi đến giờ ăn sáng, cô vào phòng ngủ, kéo Cận Khởi Ngao ra khỏi chăn, nhào qua nệm lại để đánh thức cô bé, tắm rửa, cho cô bé ăn sáng trước.

Cận Khởi Ngao không chỉ đi truyền về bề ngoài của Kiều Hiểu Kiều mà còn đi truyền 1 đặc trưng không lẫn vào đâu được, đó là lòng thành kính đối với thức ăn. Lúc ăn vô cùng tập trung, không nhìn đông ngó tây, từng miếng từng miếng được cô bé ăn sạch sẽ. Hiểu Kiều trét bơ đậu phộng vào bánh mì đưa cho cô bé, cô bé 1 tay cầm bánh mì, 1 tay cầm thìa, 1 miếng bánh mì, 1 miếng canh, vô cùng tập trung ăn.

Hiểu Kiều lau lau tay,

"Khởi Ngao a, mẹ con nói, hôm nay mẹ có cuộc họp ban giám đốc quan trọng, nhưng bây giờ mẹ vẫn còn đang ngủ, con nói mami có nên đánh thức mẹ không ah?"

Đối với Cận Khởi Ngao mà nói, ban giám đốc là cái quỷ gì cô bé cũng không biết, cho nên đối với câu hỏi vu vơ của Kiều Hiểu Kiều, cô bé không biết đường trả lời, vẫn chăm chú ăn như cũ, không để ý tới cô.

"Hỏi con a, sao con chỉ biết ăn ăn thôi a?"

Hiểu Kiều bắt mẩn. Nhưng mà Cận Khởi Ngao vẫn coi cô như không tồn tại, chỉ lo ăn mà thôi. Trước thái độ của cô bé, Kiều cảnh quan không thể không áp dụng bạo lực, đoạt lấy bánh mì của cô bé,

"Con phải trả lời xong mới được ăn."

Cận Khởi Ngao nhìn bánh mì bị cướp đi, chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên, vẻ mặt rất là vô tội nhìn Kiều Hiểu Kiều. Thấy Hiểu Kiều cũng không có ý trả cho mình, cũng kệ, nhếch miệng cúi đầu chỉ ăn canh. Hiểu Kiều vô cùng đau đầu với thói quen nhàn nhạt chịu đựng của cô bé, nhanh chóng trả lại bánh mì cho cô bé,

"Được rồi được rồi, ăn đi."

Vẫn là đội Cận Ngừ Ca thức dậy thương lượng một chút, nếu cứ lớn lên như bánh bao thịt coi như tiêu đời, tính cách như bánh bao thịt thì sau này sớm muộn gì cũng bị ăn sạch.

Hai người thương lượng là đem cô bé đi khu vui chơi chơi 1 chút. Cận Khởi Ngao đối với đề nghị này tỏ vẻ bình tĩnh, khi còn nhỏ, lúc nghỉ hè cũng có vài lần đi chơi, cũng không có ấn tượng gì, bất quá nghe đi chơi thì đứa trẻ nào mà không thích.

Sáng hôm đó, hai người lớn lại thức dậy từ ghế salon, bọn họ dường như bắt đầu say mê trò chơi sofa này, một chút cũng tìm không ra tính tự giác của bậc phụ huynh. Hiểu Kiều rửa mặt xong rồi đi làm điểm tâm, Cận Ngừ Ca thu dọn chăn, vào phòng ngủ đánh thức con.

Vừa mở cửa, đã thấy Khởi Ngao thức dậy, đứng cạnh giường nhìn chăm chăm chần. Cận Ngừ Ca cười cười,

"Khởi Ngao? Hôm nay như thế nào lại tự mình thức dậy?"

Cận Khởi Ngao phản ứng hơi lạ. Ánh mắt nao núng khi Cận Ngừ Ca muốn ôm cô bé. Sau khi trở về, cô bé cũng không quá gần gũi với Ngừ Ca, nhưng cũng không có biểu hiện rõ ràng như vậy. Ngừ Ca sờ sờ trán của cô bé, không phát hiện khác thường.

Ngừ Ca rửa mặt sạch sẽ cho cô bé, dẫn cô bé vào phòng ăn. Kiều Hiểu Kiều mang tạp dề hình con gấu mang bữa sáng đặt lên bàn, thấy Cận Ngừ Ca mặc quần jeans, ánh mắt long lanh huyết sắc trên choker, Cận Ngừ Ca giận dữ,

"Đừng làm rộn, Khởi Ngao không được vui."

Hiểu Kiều nghe vậy, cúi đầu xoa xoa tóc cô bé,

"Khởi Ngao, làm sao vậy? Dẫn con đi chơi, con không thích sao?"

Cận Khởi Ngao thay đổi thói quen ngồi trên chiếc ghế của mình, chỉ im lặng đứng cạnh bàn ăn, ánh mắt khiếp sợ, nhìn Hiểu Kiều và Ngừ Ca, lại rất nhanh tránh đi. Cận Ngừ Ca không rõ cho nên ngồi xổm xuống nhìn thẳng cô bé, kiên nhẫn hỏi,

"Khởi Ngao, con không thoải mái sao?"

Cô bé lắc lắc đầu.

"Vậy không thích đi khu vui chơi đúng không?"

Vẫn lắc đầu. Hiểu Kiều xem xét cô bé, buông thìa trong tay, ra khỏi phòng ăn. Khi thấy Hiểu Kiều đi ra, Cận Khởi Ngao rất khẩn trương, ánh mắt càng bối rối. Cận Ngừ Ca càng thêm lo lắng không biết cô bé đang sợ hãi điều gì. 1 lúc sau, Hiểu Kiều trở lại, vẻ mặt buồn cười,

"Ăn trước đi, không có việc gì."

Ngừ Ca không rõ cho nên kỳ quái nhìn cô. Hiểu Kiều vươn tay ôm Khởi Ngao, hung hăng hôn một cái,

"Cô bé à."

Nói xong ngồi xuống, đặt cô bé trên đùi,

"Khởi Ngao, con nít không giống người lớn a, đái dầm là chuyện bình thường. Mami và mẹ sẽ xử lý, cũng sẽ không la con, con sợ cái gì ha?"

Cận Ngừ Ca hiểu được ngọn nguồn, tâm tình thả lỏng, lại nhin không được nở nụ cười. Xoay người, xoa xoa mặt cô bé,

"Thì ra là sợ chuyện này hả?"

Cận Khởi Ngao thấy mấy người lớn cũng không la mắng mình, tâm tình cũng thả lỏng. Bản thân cảm thấy xấu hổ, cúi đầu, hai bàn tay nhỏ bé rồi xoắn lại với nhau.

Bởi vì không phải ngày lễ, trong khu vui chơi cũng không có nhiều người, nhưng cũng rất náo nhiệt, Cận Khởi Ngao vừa vào cửa, ánh mắt không ngừng xoay nhìn lung tung, chiếc đầu nhỏ quay qua quay lại, về mặt tràn đầy hưng phấn, chờ mong.

Hiệu Kiều ẵm cô bé đi từ từ, cho cô bé nhìn quanh. Ngừ Ca mua bong bóng cho cô bé, phản ứng bình thường của trẻ con như Khởi Ngao làm cho người ta rất vui, thoạt nhìn vấn đề không có gì nghiêm trọng.

Tới 1 khu trò chơi, đám người phía trước la hét sợ hãi, cô bé ngẩng đầu nhìn lên. Hiệu Kiều nhân cơ hội dụ dỗ cô bé,

"Khởi Ngao, con có muốn lên chơi không a?"

Đôi mắt Cận Khởi Ngao lóe sáng, mím cái miệng nhỏ nhắn, ngại ngần mà gật gật đầu.

"Nhưng mà mami không dám chơi, để mẹ dẫn con lên chơi được không?"

Sắc mặt cô bé cứng đờ, cô bé thật sự không thích đi chung với Ngừ Ca nhất là cùng nhau xếp hàng. Nhưng trò chơi kia hấp dẫn quá, lên nhìn Cận Ngừ Ca liếc mắt một cái, miễn cưỡng gật gật đầu.

Hiệu Kiều nháy mắt với Cận Ngừ Ca, buông cô bé ra. Cận Ngừ Ca vươn tay ra, cô bé chậm chậm đi qua, vươn cánh tay bé nhỏ để mẹ nắm, vui tươi đi vào bên trong rào chắn.

**** lỗi editor ****

Mọi người còn nhớ không: mấy chương đầu miêu tả Cận Ngừ Ca là người rất nguyên tắc "giường sự" là phải diễn ra trên giường. miễn có sáng tạo nha.

Nhưng bây giờ thì thay đổi hoàn toàn.hehe.

B thấy cái hay của Dịch Bạch Thủ là dùng sự việc dẫn dắt đến sự thay đổi tính tình của một người một cách rất tỉ mỉ nha. Chứ không giống 1 số tác giả.. la làng la xóm báo động nhân vật đã thay đổi tính cách..

B ưng tác giả truyện này quá à..

B cũng ưng cặp đôi này nữa à.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Phiên Ngoại 24

Sau khi chơi xong 2 trò, cảm xúc Cận Khởi Ngao rõ ràng phấn chấn. Lúc đầu là mẹ dẫn cô bé, càng về sau thì cô bé bắt đầu lôi kéo Cận Ngừ Ca nhanh nhanh đi chơi mấy trò mạo hiểm.

Kiều Hiệu Kiều đeo bao tay, đội mũ lưỡi trai, ngồi nghỉ ngơi, vừa phơi nắng vừa ăn kem que. Xa xa nhìn thấy con gái tiếp tục chơi tàu lượn, gương mặt nhỏ nhắn tươi vui đỏ bừng, sôi sôi nổi nổi với Cận Ngừ Ca, không còn xa lạ như lúc mới trở về. Từ khi cô bé trở về đến giờ, chưa khi nào thấy hoạt bát như bây giờ, xem ra dẫn cô bé đến đây chơi là 1 ý tưởng cũng không tệ lắm.

Khởi Ngao chơi hết 1 vòng thì trở về, nhảy lên ghé kế bên Hiệu Kiều, Hiệu Kiều đưa kem que cho cô bé liếm, Cận Ngừ Ca thấy vậy nhăn mặt nhui mày,

"Trời lạnh, đừng cho con ăn đồ lạnh a."

Hiếu Kiều cười, cùng Khởi Ngao nháy nháy mắt, "Khởi Ngao chơi với mẹ vui không?"

Cô bé gật gật đầu, ôm lấy bình nước ấm, hút lấy hút để. Hiếu Kiều nhìn thấy đám người xếp hàng cách đó không xa,

"Muốn đi chơi ngôi nhà ma không?"

Khởi Ngao ngẩng đầu lên, cô bé không biết ngôi nhà ma là cái gì, có chút mê hoặc nhìn Hiếu Kiều.

"Ngôi nhà ma rất thú vị a, bên trong có thật nhiều những thứ hay ho, con nhìn xem mấy anh, mấy chị, mấy chú, mấy dì, ai cũng muốn đi xem, con muốn đi xem không?"

Cận Khởi Ngao bị dụ dỗ, lập tức gật đầu tỏ vẻ nguyện ý. Cận Ngữ Ca không hiểu vì sao Hiếu Kiều đề nghị vậy, có chút lo lắng,

"Hiệu quả bên trong rất thực, không sợ con sợ hãi a?"

"Sợ cái gì, có mẹ đây, có phải hay không a?" Hiếu Kiều vuốt tóc Khởi Ngao, cũng không lo lắng.

Cận Ngữ Ca mặc dù có một chút băn khoăn, nhưng thấy vẻ mặt thoải mái của Hiếu Kiều, con gái lại muốn đi, cũng không chần chờ, dẫn Khởi Ngao đi qua.

Lần này so với lần trước hoàn toàn khác, lúc đi ra, Cận Khởi Ngao để mẹ ôm, còn ôm chặt lấy cổ Ngữ Ca, khuôn mặt nhỏ nhắn, méu máo nhăn thành 1 cục.

Cận Ngữ Ca nhú mày oán giận Hiếu Kiều,

"Tại Kiều đưa ra ý xấu! Làm con khiếp sợ rồi!"

Nói xong vỗ nhẹ lưng cô bé, nhỏ giọng vỗ về trấn an cô bé. Kiều Hiếu Kiều mỉm cười, vỗ vỗ tay,

"Khởi Ngao, mami ôm con, con nặng như vậy, mẹ con mệt chết a."

Lần này Cận Khởi Ngao không nghe lời cô, nhanh chóng quay mặt dùng tay gạt ra, đôi tay bé nhỏ ôm Cận Ngữ Ca càng chặt hơn, chết sống không chịu buông ra. Kiều Hiếu Kiều vòng qua sau lưng Ngữ Ca trêu chọc cô bé, trêu chọc vài lần, Cận Khởi Ngao rốt cục chịu không nổi, khóc nức nở,

"Mẹ ơi..."

Trong lòng Cận Ngữ Ca như hoa xuân nở rộ, nghiêng đầu hôn hôn tai cô bé,

"Có mẹ đây... Cục cưng ngoan, đừng sợ."

Hiếu Kiều ngẩng đầu lên cười to, đôi mắt ngập tràn hạnh phúc. Thật tốt a, cảm giác so với que kem càng ngọt ngào hơn.

Vài ngày sau, Hiếu Kiều từ làng nhi đồng đã trở lại.

Khi vào nhà, đêm đã khuya, Cận Ngữ Ca mở sẵn 1 ít đèn ở phòng khách. Hiếu Kiều nhanh chóng thay đồ. Nghe được tiếng động, Cận Ngữ Ca xoa tóc, chỉ mặc đồ ngủ từ phòng ngủ đi ra,

"Mới về?"

"Ừ"

"Trên đường ăn gì chưa? Để em hâm lại cháo cho Kiều."

"Vẫn chưa, bây giờ tôi không đói bụng. Khởi Ngao đâu?"

"Mới vừa ngủ, hôm nay dẫn con đi, chơi rất hưng phấn, nên hơi mệt."

"Ừ. Em cũng đi ngủ đi, tôi đi tắm cái đã."

"Em vẫn chưa buồn ngủ, nằm trên giường chờ Kiều về."

Ý của Cận Ngữ Ca là muốn nghe một chút kết quả của chuyến đi lần này. Kết quả, vô tình Kiều Hiếu Kiều nghe thành ra ý khác, lén lút vươn tay ôm cô vào trong lòng, cười quý dè mà hôn.

"Hả? Muốn Kiều? Hôn nè..."

Cận Ngữ Ca cũng lười cùng cô đầu võ mồm, thuận theo dựa vào lòng người yêu hôn thắm thiết trong chốc lát, thì thúc giục cô đi tắm.

Hiểu Kiều nhanh chóng tắm rửa xong đi ra, quay về phòng ngủ đóng cửa lại. Cận Ngữ Ca nằm bên mép giường, vẫn không nhúc nhích nhìn Cận Khởi Ngao đang ngủ say.

Hiểu Kiều đi đến gần, nằm sấp xuống giường, đưa tay nheo nheo mắt cô bé. Bị Cận Ngữ Ca nhấn mặt ngăn cản. Hiểu Kiều cười cười, xoay người, nằm sang 1 bên, thờ phào nhẹ nhõm.

"Thế nào?"

Cận Ngữ Ca đề thấp âm thanh, mang theo nỗi lo lắng. Hiểu Kiều quay đầu nhìn cô,

"Có chút vấn đề, nhưng không nghiêm trọng. Đầu tiên tôi đi làng nhi đồng, theo như « mẹ » mà Khởi Ngao hay nhắc tới, lúc con bé ở làng nhi đồng cũng như vậy, về mặt luôn luôn sợ hãi. Vì vậy người ta còn đặc biệt chiều cố, đối với Khởi Ngao kiên nhẫn hơn so với mấy đứa nhỏ khác.."

"Đó là lý do Khởi Ngao hay nói phải về tìm mẹ?"

"Ừ. Sau đó tôi quay lại cô nhi viện lúc con bé ở tạm, lúc này mới phát hiện ra vấn đề. Trong thời gian này, Khởi Ngao được 1 cặp vợ chồng nhận nuôi."

"Nhận nuôi?"

"Ừ. Đa số những đứa nhỏ mạnh khỏe trong cô nhi viện đều sẽ được 1 số gia đình không có con nhận nuôi. Khởi Ngao như vậy ai cũng không muốn nhận..."

Không đợi Hiểu Kiều nói xong, Cận Ngữ Ca sắc mặt trầm xuống,

"Khởi Ngao làm sao vậy? Cái gì gọi là như vậy không ai muốn nhận?"

Hiểu Kiều rất muốn cười khi thấy cô tỏ thái độ không vui khi nghe nói « con gái 1 chút cũng không được », nhanh chóng giải thích,

"Không phải nói con bé không tốt, con lớn như vậy mới được nhận nuôi, người ngoài nhìn vào là nghĩ nhất được đứa nhỏ."

Cận Ngữ Ca hơi hé miệng, không nói gì nữa, nhưng vẻ mặt vẫn khó chịu. Hiểu Kiều vươn tay xoa xoa người cô trấn an, tiếp tục nói,

"Kết quả là được 1 cặp vợ chồng bác sĩ nhận nuôi. Điều kiện kinh tế không tệ, không có con, lại không có thời gian chăm sóc con nít. Khởi Ngao hơn 3 tuổi, cơ bản là không quá khó khăn để chăm sóc, nên nhận nuôi con."

"Bọn họ có thể giảm bớt việc mà..."

Cận Ngữ Ca đặt tay trên người cô bé, nhẹ nhàng vỗ về, nhớ đến lúc trước cô và Hiểu Kiều bị tên бурый binh này phá rối làm cả đêm ngủ không thấy ngon, không khỏi khinh miệt cặp vợ chồng bác sĩ trong truyền thuyết một phen.

"Không có, bọn họ đối với Khởi Ngao cũng không tệ, mua đàn dương cầm cho cô bé, tìm bảo mẫu, vật chất rất đầy đủ. Nhưng mà..."

Hiểu Kiều nói xong, sắc mặt nghiêm túc,

"Bà vợ là 1 kẻ vô cùng nghiêm khắc, lạnh lùng, bà ấy đề ra tiêu chuẩn vô cùng khắc khe cho bản thân, và cũng yêu cầu tương tự như vậy đối với Khởi Ngao. 1 chút sai sót cũng không cho phép, động tí là phạt đứng, không cho ăn cơm, đứa nhỏ còn quá nhỏ, lại luôn được nhiều người chúng ta cưng chiều, tức thời bị đối xử như vậy, tâm lý đứa nhỏ bị tổn thương rất lớn..."

Ngữ Ca đang vỗ về cô bé thì dừng tay lại, gương mặt 1 tầng sương lạnh giá, ánh mắt phẫn nộ.

"Sau đó, hình như có hàng xóm phát hiện bọn họ ngược đãi trẻ con, gọi điện thoại báo cảnh sát. Cô nhi viện phái người đem Khởi Ngao về, sau đó mới đưa đi làng nhi đồng..."

Hiểu Kiều nói xong, vẻ mặt tràn đầy đau lòng, cúi người hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của cô bé.

"Tôi âm thầm tìm đến căn nhà đó, mới nhìn qua, bà bác sĩ đó cũng lạnh lùng băng giá cho cảm giác giống như em, Khởi Ngao lúc ấy cũng bị bắt buộc kêu bà ấy là mẹ, đó có thể là nguyên nhân Khởi Ngao sợ em."

Cận Ngữ Ca sắc mặt đã đóng băng ba thước, cắn chặt răng, cổ nén phẫn nộ.

"Tôi có hỏi Du Khả, cô ấy nói, tốt nhất chúng ta nên mang con bé đi lại chỗ đó, để cho con bé biết mọi chuyện đã là quá khứ, chúng ta mới là người thân của con, xóa tan nỗi sợ hãi trong lòng con."

"Ngày mai, chúng ta phải đi!"

Nếu bà bác sĩ ngược đãi Cận Khởi Ngao bây giờ mà xuất hiện trước mặt Cận Ngữ Ca, rất khó cam đoan cô sẽ có phản ứng gì, Hiểu Kiều thăm dò quay người ôm ôm cô,

"Tốt lắm, bây giờ không có việc gì, còn lại chúng ta từ từ giải quyết."

Cận Ngữ Ca hít sâu vài lần, mới từ từ áp chế tức giận. Khởi Ngao đang ngủ trong vòng tay cô, bao nhiêu đau lòng thương tiếc, như thế nào cũng không muốn buông tay.

Lúc ở trên máy bay, Cận Khởi Ngao vẫn không phản ứng gì, tự mình ngồi 1 chỗ, cúi đầu chơi với con gấu bông. Cô bé không biết phải đi đâu, người lớn dẫn cô ra cửa, thì cô ngoan ngoãn đi theo.

Ngữ Ca vài lần nhìn nhìn Hiểu Kiều, lộ rõ vẻ lo lắng.

Chờ xe dừng lại, cô bé từ trong xe bước xuống, vốn đang rất thoải mái, nhìn quanh bốn phía 1 lúc, đột nhiên trở nên hoảng sợ, quay đầu muốn trở lại xe. Ngữ Ca chặn đứng cô bé, đưa tay ôm cô bé,

"Khởi Ngao..."

Không đợi nói gì, Cận Khởi Ngao khuôn mặt nhỏ nhắn mếu máo, khóc lên,

"Mẹ.. mẹ.. con không bao giờ.. chạy lung tung nữa... mẹ.. con không đi.. về nhà.. về nhà đi mẹ.. huhuhu.."

Vừa khóc, vừa ôm chặt cổ Cận Ngữ Ca, cơ thể bé nhỏ vì sợ hãi mà run lên cầm cập, xoay tới xoay lui muốn Cận Ngữ Ca quay về xe. Ngữ Ca lập tức đau lòng không chịu được, khẽ vỗ nhẹ trấn an cô bé, buồn bã lo lắng nhìn Hiểu Kiều,

"Hay là khoan đi..."

Kiều Hiểu Kiều kiên quyết, "Không được, phải đi!"

Đi vào tòa nhà cao tầng nơi cặp vợ chồng bác sĩ kia đang sống, trong thang máy, Khởi Ngao vẫn khóc thút thít, nhỏ giọng kêu mẹ, về mặt tràn đầy cầu xin. Hiểu Kiều vẫn kiên quyết không thỏa hiệp, nhấn chuông cửa.

1 người đàn ông gầy, không cao, hơi hói ra mở cửa. Nhìn Hiểu Kiều và Ngữ Ca, phía sau còn cái máy tên vệ sĩ cao lớn thô kệch trong bộ đồ đen, vẻ mặt khiếp sợ,

"Các người tìm ai?"

"Có phải lúc trước các người có nhận nuôi 1 đứa nhỏ ở cô nhi viện không? Chúng tôi là mẹ đẻ của đứa nhỏ."

Hắn ngơ ngác, do dự trả lời,

"Ừ..."

"Ai a?" Lúc này, trong phòng vang lên 1 giọng nữ, âm điệu không cao nhưng the thé chói tai, sau đó là 1 người phụ nữ tóc ngang, mang kính không gọng xuất hiện.

Khởi Ngao trong lòng Ngữ Ca rõ ràng run run một chút, đôi tay bé nhỏ bầu vùi vào quần áo mẹ, khóc cũng không dám khóc.

Không muốn nói nhảm với người đàn bà đó, Hiểu Kiều lập tức đi vào. Vệ sỹ tìm 1 chiếc ghế sofa trong nhà để Ngữ Ca ôm cô bé ngồi ở cửa.

Người đàn bà kia thấy Khởi Ngao, mặc dù đứa nhỏ đưa lưng về phía bà ấy, nhưng mái tóc quăn là dấu hiệu tốt nhất không lẫn vào đâu. Bà ta có chút bối rối, nhưng cũng cố tỏ vẻ bình tĩnh.

"Các người có chuyện gì sao?"

"Phải bà Ngô không?" Hiểu Kiều ở trên ghế sofa dài, không kiêu ngạo không siểm nịnh,

"Chúng tôi là mẹ ruột của đứa nhỏ này, lúc trước vì nguyên nhân nào đó làm thất lạc cô bé, được các người nhận nuôi qua một thời gian ngắn."

"Có... Vấn đề gì sao?"

Bà Ngô khoanh tay ngồi ngay ngắn ở trên ghế sofa, hỏi ngược lại.

"Chúng tôi cảm ơn 2 người đã chăm sóc đứa nhỏ trong thời gian đó, " Hiểu Kiều nói xong đưa ra 1 bao thư, bên trong là 1 xấp tiền thật dày, "Đây là một chút lót dạ."

"Không cần ... vẫn là, chúng tôi không chăm sóc tốt đứa nhỏ." Ông Ngô rõ ràng nhìn ra Hiểu Kiều không phải khi không có lòng tốt đến đưa tiền cho bọn họ, nên nhanh chóng bày tỏ thái độ,

"Chúng tôi cũng vì rất thích đứa bé này nên mới nhận nuôi, đáng tiếc chúng tôi chưa từng có kinh nghiệm nuôi con, chúng tôi..."

"Thật vậy sao?" Hiểu Kiều cười lạnh,

"Khởi Ngao?"

Cận Ngừ Ca vẫn đang cúi đầu vờ về cô bé, nghe Hiểu Kiều kêu mình, cô bé hơi hơi quay lại gật đầu một cái.

"Con nhìn kỹ nha, ôm con mới là mẹ của con a, di này không phải a?"

Hiểu Kiều nói chuyện với cô bé rất dịu dàng, Khởi Ngao rất nhanh liếc nhìn bà Ngô, rồi lại nhanh chóng chui vào lòng của Cận Ngừ Ca. Ngừ Ca cũng ngẩng đầu nhìn bà ta, chỉ liếc mắt một cái, cái gì cũng chưa nói, cũng khiến bà Ngô có khí thế giả tạo cũng phải rùng mình một cái.

"Được rồi. Đây là cái các người phải nhận. Nhưng mà..."

Nói xong, hướng về phía vệ sỹ nháy mắt. Bọn vệ sỹ luôn luôn đứng thành hàng sát tường, lấy trong vali ra 1 chiếc cửa điện tử, mở máy, phát ra âm thanh đinh tai nhức óc. Hai vệ sỹ cầm cửa tiến về phía trước, chiếc đàn dương cầm trong nháy mắt biến thành đồng sắt vụn. Trong phòng khách tràn đầy mảnh gỗ vụn, tiếng tạp âm cường độ lớn cùng với động tác hơi bị làm quá của bọn vệ sỹ làm cho chủ nhà sợ tới mặt mày trắng bệch.

Sợ dọa con sợ hãi, Cận Ngừ Ca ẵm con ra ngoài, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, mong Hiểu Kiều giải quyết xong, e sợ cho nhiệm phải thứ gì, muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trên đường trở về, Khởi Ngao chui vào trong lòng của Ngừ Ca, nắm chặt quần áo của mẹ, đôi mắt hồng hồng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt, còn đang khóc thút thít. Ngừ Ca lau nước mắt cho cô bé, nhẹ nhàng vỗ về,

"Được rồi, chúng ta về nhà, sau này mãi mãi không tới..."

Hiểu Kiều ngồi đối diện, nhìn cô bé hơi mỉm cười. Cúi người đưa tay chọc chọc gương mặt mũm mĩm của cô bé,

"Mami ẵm con nha?"

Cận Khởi Ngao nhanh chóng nghiêng đầu đem mặt vui vào lòng mẹ, không thèm quan tâm để ý đến người xấu xa kia ! Hiểu Kiều cố ý trêu chọc cô bé,

"Mang con trở lại đó nha ? Bọn họ nói thích con ah."

"Huhu..."

Khởi Ngao vừa nghe lại bắt đầu muốn khóc, Ngừ Ca nén giận liếc Hiểu Kiều, nhanh chóng vỗ về cô bé,

"Được rồi, được rồi, chỗ nào cục cưng cũng không đi, ở bên cạnh mẹ thôi. Mami chọc con, ngoan, đừng khóc..."

Hiểu Kiều cười vui vẻ, túm lấy quần áo cô bé, cô bé lắc lắc thân thể, không thèm quay đầu lại nhìn cô, Ngừ Ca vuốt ve móng vuốt Hiểu Kiều,

"Kiều đừng chọc con ! Mới vừa không khóc."

Hiểu Kiều ngồi trở lại, tựa lưng vào ghế, quay mặt ra ngoài cửa sổ, thở phào nhẹ nhõm, mặt mày u buồn đã phai nhạt rất nhiều.

Mùa xuân sắp đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Phiên Ngoại 25

Vừa xuống máy bay, lúc đang ngồi trên xe, Cận Ngừ Ca nhận được điện thoại của Pierre, nói là dẫn Sophia về Trung Quốc, hiện tại đang ở biệt thự Cận gia đời Ngừ Ca. Cô bé lần trước tràn đầy hi vọng muốn làm con của Cận Ngừ Ca nhưng không được như ý, không cam tâm, hề có cơ hội là quán lấy Ngừ Ca.

Cận Ngừ Ca cất điện thoại, quay đầu,

"Chúng ta trở về nhà ông nội được không? Pierre đến đây."

Hiếu Kiều tất nhiên là không có ý kiến gì, Ngừ Ca sờ sờ tóc Cận Khởi Ngao,

"Khởi Ngao, chúng ta quay về nhà ông cố ngoại được không? Có chị kia có thể chơi với con."

Cận Khởi Ngao cảm xúc đã tốt hơn, không hề khóc, cũng không còn khiếp đảm, cầm con gấu bông của mình, đáng vẻ ngoan ngoãn nhìn Ngừ Ca gật đầu.

Ngừ Ca rất vui mừng, tình trạng con gái đã tốt hơn, điều này so với bất kỳ cái gì cũng là quan trọng nhất. Những chuyện khác so với Cận Khởi Ngao, không là gì hết..

Ngừ Ca nắm tay Khởi Ngao vào cửa, Sophia vui mừng chạy tới, lôi kéo tay Ngừ Ca, lễ phép mà lại thân thiết cùng Ngừ Ca nói chuyện. Cận Khởi Ngao được Lộ Vi bế đi, cùng Cận lão phu nhân còn có di Chu ba người hôn hít không thôi. Âu Dương đang nói chuyện với Pierre, thấy Hiếu Kiều đến, cười gật đầu ý bảo qua đây. Kiều cảnh quan đang muốn qua thì nửa đường bị cô ba bắt lại thì thầm nói cái gì đó.

Nhanh chóng đến bữa tối, Pierre nhìn Cận gia một nhà đoàn tụ, hẳn dẫn con gái đến đây chơi có hơi dư thừa, nên đành xin phép cáo từ. Sophia tuy rằng không tình nguyện, nhưng là 1 đứa trẻ rất biết nghe lời, lưu luyến buông tay Cận Ngừ Ca ra, nói tạm biệt với mỗi người.

Ngừ Ca đứng dậy tiễn cha con họ ra ngoài, Pierre lịch sự ngăn cô lại. Sophia nhón chân, ngồng cái miệng nhỏ nhắn hồng hào muốn hôn từ biệt. Ngừ Ca cười cười, khom lưng xuống, nghiêng mặt, ai ngờ cô bé môi mềm còn chưa kịp tiếp xúc vào má của cô, thì Cận Khởi Ngao từ trên ghế sofa nhảy xuống, chạy nhanh tới, đưa tay đẩy ngã Sophia. Cô bé không hề đề phòng, lập tức té ngã trên đất, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó đau đớn.

Cận Khởi Ngao nhanh chóng xoay người, quan sát một chút địa hình, nhóm người lớn ở đây, xa nhất là Cận Trung đang ở trong phòng ăn, Pierre là kẻ thù, chỉ còn Âu Dương và Hiếu Kiều, Hiếu Kiều ngồi cách chỗ này hơi xa, chỉ có Âu Dương ngồi trên ghế sofa bên cạnh, không chút do dự chạy vội qua, duỗi hai cánh tay nhỏ muốn ôm. Âu Dương phản ứng nhanh chóng, lập tức ném máy chơi game trên tay, nương theo lực Khởi Ngao đang chạy tới, ầm cô bé nâng lên vai khiêng. Sau đó một tay vịn lưng ghế sofa, đứng tấn giữ thăng bằng, tùy thời chuẩn bị thay cháu ngoại trai chó này mà chấp nhận Sophia phản kích.

Liên tiếp những hành động này khiến cho những người đang ở chỗ đó trợn mắt há mồm kinh ngạc, Cận Ngừ Ca lại hoảng sợ, con mình trước giờ mặt mày lúc nào cũng ủ dột lăm lăm lì lợ sao bỗng nhiên hành động nhanh nhẹn như vậy. Sophia từ mặt đất đứng dậy, cô bé từ trước đến nay chưa bao giờ gặp phải hành động thô lỗ như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn giận đến đỏ bừng bừng, vọt tới kẻ gây họa Cận Khởi Ngao.

Lúc này, Cận gia tiểu thiên kim đang ngồi trên vai Âu Dương, vẻ mặt vô tội nhìn chằm chằm, căn bản là Sophia không thể với tới cô bé, chỉ nhảy nhót tồn công. Sophia được dạy dỗ không tệ, không giống như những đứa trẻ khác sẽ lẫn lộn, khóc lóc, om sòm, chỉ ngược đầu nhìn thù hận Cận Khởi Ngao, nhiệm vụ bất khả thi. Tuy Pierre thương con, nhưng cũng không tiện tham gia vào chuyện bọn nhóc, huống hồ, nếu hấn hám gia, chỉ sợ Cận Ngừ Ca sẽ trở mặt liền.

Vẫn là Kiều Hiếu Kiều đứng dậy, giả bộ tức giận,

"Cận Khởi Ngao! Sao con lại như vậy?! Tại sao lại đẩy chị a?"

Nói tới nói lui, cũng không làm cho Cận Khởi Ngao leo xuống, cô đoán rằng con sợ ở dưới không an toàn lắm, nên chỉ răn dạy, không có bất kỳ hành động thực tế nào. Cận Ngừ Ca thân nhiên yên lặng theo dõi diễn biến, trên thực tế, cô thật ra rất muốn cười to.

Pierre ôm chặt con bỏ đi, vội vàng nói lời từ biệt. Con gái Cận gia, quả thật không thể trêu chọc, hahaha.

Tuy rằng giữa Sophia và Cận Khởi Ngao có thù, nhưng cô bé vẫn muốn có nhiều thời gian ở cạnh Cận Ngừ Ca, cho nên không thể nào không nói chuyện, nhưng thường xuyên nghĩ ra chiêu trò để đến khi chỉ có 2 người sẽ xuất chiêu. Nhưng Sophia cũng thật khiến người ta cảm thấy phiền a, còn nhỏ học gì không học, đi học người ta lại nhái.

Cô thường xuyên ở bên lở tai Cận Khởi Ngao cằn nhằn cằn nhằn: em phải rửa tay... Em không thể làm như vậy.. Sao cái gì em cũng ăn vậy..... Văn văn, phương pháp đối phó của Cận Khởi Ngao chính là: làm bộ không có nghe thấy gì.

Hiếu Kiều dẫn hai đứa nhóc đi ăn uống xong, cả 2 đều muốn gặp Cận Ngừ Ca. Hiếu Kiều dẫn tới tòa nhà Cận thị. Lúc chờ thang máy, đột nhiên nghe được giọng nói quen thuộc,

"Kiều cảnh quan..."

Vừa quay đầu lại, Tú Tú bất ngờ xuất hiện trước mặt. Hiếu Kiều giật mình, cô vì chuyện Khởi Ngao mất tích, đã lãng quên con người này.

"Tú Tú? Sao em lại ở chỗ này?"

Tú Tú nhìn chằm chằm vào Hiếu Kiều dẫn Cận Khởi Ngao, rồi lại không thể không trả lời Hiếu Kiều,

"Đúng vậy.. cô hai... À không, đúng là Cận tổng, cô ấy cho em đi học lớp ban đêm, sau đó cho em tới Cận thị làm việc..."

"Um..." Hiếu Kiều có vẻ miễn cưỡng.

"Kiều cảnh quan, này... Đúng là Khởi Ngao, đúng là Khởi Ngao sao?"

Tú Tú rất kích động, ánh mắt hoen lệ nhìn Cận Khởi Ngao. Dù sao cũng là cô chăm nom đứa bé này 3 năm, lại do cô làm lạc mất, cảm xúc rất là phức tạp.

"Đúng vậy a... Khởi Ngao, còn nhớ đi Tú Tú không?"

Nói xong lắc lắc cánh tay bé nhỏ của Cận Khởi Ngao, cô bé chớp chớp mắt, thế nhưng cười cười,

"Dì..."

Tú Tú bỏ nhào tới, kéo Khởi Ngao vào lòng, gát gao mà ôm

"Thật tốt quá, còn có thể tìm trở về, cảm ơn trời đất..."

Hành động này phát ra từ nội tâm kích động cùng cảm kích, không thể giả vờ. Hiểu Kiều cũng hơi cảm động, đứng một bên nhìn, cũng không có ngăn cản. Cận Khởi Ngao để cô tùy ý ôm, ngoan ngoãn đứng yên.

Một lát sau Tú Tú mới bình tĩnh trở lại, lau lau nước mắt,

"Kiều cảnh quan tới tìm Cận tổng hả? Mau đi đi, không làm chậm trễ mọi người."

Hiểu Kiều gật gật đầu. Tú Tú không nở, sờ sờ tóc Khởi Ngao, đứng dậy đôi mắt chứa lệ đi tiếp.

Một đường có chút xúc động, đẩy ra cửa phòng làm việc, Cận Ngữ Ca đang vui đầu viết viết. Ngẩng đầu lên nhìn thấy bọn họ, lập tức tươi cười. Cận Khởi Ngao lạch bạch chạy tới mẹ, Sophia lập tức ra tiếng ngăn cản,

"Em không thể cứ để mẹ ẵm em, em lớn như vậy, rất nặng, mẹ làm việc nhiều sẽ rất mệt a, ôm em rất vất vả."

Cận Khởi Ngao ngừng động tác, nhìn Cận Ngữ Ca, lại nhìn Sophia, không nói gì, cúi đầu ngồi trên ghế sofa, thường xuyên cảm ghét liếc mắt nhìn Sophia. Thật ra, Sophia cũng muốn được Cận Ngữ Ca ôm, nhưng mà cô bé đã nói Khởi Ngao, bản thân không thể phạm sai lầm y chang, đành phải đứng bên cạnh bàn làm việc của Cận Ngữ Ca, giọng nói trong trẻo kể lể hôm nay cùng Hiểu Kiều đi ra ngoài làm những gì.

Cận Ngữ Ca nhìn 2 đứa nhóc mà cảm thấy buồn cười, thư ký mang đồ ăn vào, để 2 đứa nhỏ vừa ăn vừa chơi. Chơi từ sáng đến giờ, 2 đứa đều mệt mỏi, Sophia ngáp vài cái, nằm trên ghế sofa muốn ngủ. Nhưng không yên tâm, tròn tròn mắt nhìn Cận Khởi Ngao, Khởi Ngao chân đối chân với cô bé, chiếm cứ một đầu khác của ghế sofa, cũng nhắm mắt lại. Lúc này Sophia mới an tâm, cuộn tròn tìm tư thế thoải mái, nhắm mắt ngủ.

Hiểu Kiều đứng dậy đi qua phòng nhỏ bên cạnh lấy chăn, sợ 2 đứa nhóc cảm lạnh. Sau khi đắp cho Sophia, vừa muốn đắp cho Cận Khởi Ngao, cô bé mở mắt ra, cẩn thận nhìn Sophia đang ngủ, nhanh tay nhanh chân bò xuống, yên lặng chạy không một tiếng động tới bên người Cận Ngữ Ca, mặt mày hớn hờ để mẹ ôm

Cận Ngữ Ca đang cầm ly cà phê vẫn nhìn động tác của cô bé, thấy cô tinh quái, lật lật tay mẹ muốn uống cà phê. Cận Ngữ Ca sợ nóng nên thổi thổi, sau đó đưa đến cái miệng nhỏ.

Cô bé le lưỡi cảm thấy thật khó uống, Cận Ngữ Ca nhanh chóng đặt ly trên bàn xa 1 chút, kéo con vào lòng ôm, hôn hôn gương mặt nhỏ nhắn của cô bé.

Cận Khởi Ngao ngẩng đầu nghiêm mặt nằm trong lòng mẹ, vẻ mặt tươi cười vui vẻ. Nhưng mà vẫn biết không ra tiếng, Cận Ngữ Ca không ngừng hôn cô bé, nâng gương mặt, cắn cắn lỗ tai bé nhỏ, cùng cô bé làm ngáo ộp, cô bé vui mừng nhưng cũng không tạo ra tiếng động, Cận Ngữ Ca cũng im lặng phối hợp bằng động tác. Xa xa Hiểu Kiều nhìn hai mẹ con đang trình diễn kịch câm, lại nhìn Sophia đang ngủ say sưa trên ghế. Không khỏi cảm thán: lúc trước lo lắng thật dư thừa a! !

Khởi Ngao chơi 1 lúc, liền ngủ trong lòng mẹ. Ngữ Ca ngẩng đầu nhìn Hiểu Kiều, cười mà như không cười. Kiều cảnh quan đang ngồi trên ghế sofa đọc sách, đón nhận ánh mắt, giờ ngón trở và ngón giữa đặt trên môi thổi 1 nụ hôn gió qua.

Cô hai Cận gia nhìn loại tiểu xiếc này đầy vẻ xem thường, nhắm ngay hướng nụ hôn gió thổi tới, thổi đi nơi khác, cao ngạo vuốt tóc. Bên này Hiểu Kiều kinh ngạc tròn to mắt, thực sự từ chối? ? ?

Hai người cường thế rất háng say chơi trò kém thông minh này, mãi cho đến khi Sophia tỉnh giấc, ngồi dậy dụi dụi 2 mắt, không thấy Cận Khởi Ngao đâu, lập tức nghiêng đầu nhìn nhìn, quả nhiên phát hiện đang ngủ say trong lòng Ngữ Ca.

Cô bé con lai nhất thời phẫn nộ, lập tức tiến lên.

"Tại sao em lại đi làm phiền mẹ! !"

Cận Khởi Ngao đang mộng đẹp, bị 1 cái giọng nữ non nớt đánh thức, ánh mắt mơ màng nhìn thấy di trẻ lo chuyện bao đồng không ưa này, hoàn toàn không quan tâm nhắm mắt ngủ lại, xoay xoay cọ cọ trong lòng Ngữ Ca, ngáp vài cái thích thú.

Hiểu Kiều lấy ấm đun nước qua, Ngữ Ca tiếp nhận, mở nắp ra, cho cô bé ăn no, lúc này mới mơ hồ mở mắt ra như tuyên cáo chính thức tỉnh ngủ.

Sophia tức giận quẹt miệng, nhưng cô bé không có biện pháp hữu hiệu nào khác. Tình thương của Cận Ngữ Ca đối với con không gì tả nổi, hầu như dung túng mọi hành vi của cô bé. Tuy rằng bình thường Cận Khởi Ngao rất lạnh lẽ, nhưng khi bùng binh sẽ làm cho người khác phải dờ khóc dờ cười.

Buổi tối lúc đưa Sophia về nhà, Cận Khởi Ngao như được đại xá, vô cùng phấn khởi muốn xuống xe chơi. Cận Ngữ Ca dặn dò tài xế chạy chậm 1 chút, cùng con chơi đùa 1 chút. Hiểu Kiều bất đắc dĩ, nhìn họ ra ngoài chơi 1 lúc, mở miệng hỏi cô bé,

"Khởi Ngao?"

Cận Khởi Ngao vội vàng, ngồng lên tiểu mông đang lảng nũng trong lòng Cận Ngữ Ca, không phản ứng gì, ừ một tiếng tỏ vẻ nghe được.

"Con thích ba của Sophia không?"

Cận Khởi Ngao nâng đầu nhỏ lên, ngờ nghệch nhìn Hiểu Kiều, ý là: sao mami có thể hỏi câu ngờ nghệch như vậy.

"Không thích!"

"Vậy Khởi Ngao không có ba ba a... ? Đã có hai mẹ, như vậy phải làm sao ah?"

Ngữ Ca ngẩng đầu lên nhìn Hiểu Kiều, hai người trao đổi ánh mắt, cũng ngạc nhiên không biết con sẽ phản ứng vấn đề này như thế nào. Ai ngờ, Cận Khởi Ngao liếc Hiểu Kiều ý như đã biết còn hỏi,

"Chúng con ở làng nhi đồng đều không có ba ba !! Chúng con đều chỉ có hai mẹ thôi! !"

Cô bé bình tĩnh tuyên bố chân thật hiện tượng hợp tình hợp lý, hơn nữa cười nhạo với Hiểu Kiều,

"Mami chưa thấy qua ah? Hmm!"

Nói xong, lại chui đầu vào trong lòng Cận Ngữ Ca.

Kiều Hiểu Kiều sững sốt vài giây, khóe miệng run rẩy: Tái ông mất ngựa, yên tri phi phúc a...

Bạn đang đọc truyện *Ban Mĩ Tuyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Phiên Ngoại: Lễ Noel

"Con không—————!!!"

Cận Khởi Ngao mặc áo ngủ hồng nhạt mang đôi dép nhỏ, trong tay cầm con gấu MOMO, ôm theo gối của mình, bộ dạng như chú gà trống xù lông, mặt mũi nhăn nhúm, trừng mắt đứng giăng co với Hiểu Kiều ở cửa phòng ngủ.

"Con muốn cũng không được."

Kiều cảnh quan mới vừa tắm xong, tóc vẫn còn ẩm ướt, khăn tắm quấn quanh cổ, tay đút vào túi áo tắm, thoải mái nhìn cô bé.

"Con muốn ngủ với mẹ! !"

Cận Khởi Ngao gừ gừ đầu, cái miệng nhỏ nhắn mím mím, khí thế kiên định không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

"Không được ~~ "

Hiểu Kiều không 1 chút lưu tình mà còn nhỏ mọn từ chối, "Con mấy tuổi rồi ? Còn ngủ chung với mẹ, không biết xấu hổ a?"

Cận Khởi Ngao hai khóe miệng rũ xuống không thêm đoái hoài, vẻ mặt mất hứng. Hiểu Kiều cười nhạo hoàn toàn đứng lại không có lý do gì để phản bác. Nhưng lại không cam lòng chiến bại,

"Vậy mami mấy tuổi rồi ? Tại sao mami còn ngủ chung với mẹ?"

Kiều Hiểu Kiều bị cứng họng, gân cổ nói, "Đó là mẹ của con, không phải mẹ của mami, hiểu không? !"

"Mẹ của con cho nên phải ngủ chung với con! !" Cận Khởi Ngao vô cùng chấp nhất, cố gắng càn quấy. Kiều Hiểu Kiều ngáp vài cái, không kiên nhẫn đưa tay vuốt vuốt tóc cô bé,

"Được rồi, đừng phá, ngoan ngoãn nghe lời về phòng ngủ, mai còn phải đi học a."

Lúc trước vì vụ tiểu thiên kim Cận thị bị bắt cóc, so với mấy đứa trẻ cùng tuổi ít được học hành hơn, vì vậy mà bây giờ bận rộn học bổ túc. Nói chung mấy chuyện như mỗi ngày đi học đối với trẻ con cũng chẳng phải chuyện vui vẻ gì, nghe đến chuyện đó Cận Khởi Ngao liền nghĩ đến 1 tương lai đen tối, càng muốn được mẹ về về.

"Không!"

"Bây giờ Cảnh Sát Trưởng ra lệnh cho con, phải nhanh chóng đi ngủ!"

"Mẹ ơi —— "

Cô bé bắt đầu kiểm viện binh .

Đang ngồi trên giường đọc email, Cận Ngự Ca trở mình xem thường, nặng nề mà thở dài một hơi.

Mỗi ngày trước khi đi ngủ, để Cận Khởi Ngao ngủ ở đâu là cả 1 vấn đề, lúc nào cũng diễn ra cuộc chiến như ban nãy. Khi cục cưng vừa trở về, vì phần tình cảm mất đi mà tìm lại được nên vô cùng trân trọng, đương nhiên mỗi ngày muốn ôm con ngủ mới có thể yên tâm, cũng là vì muốn bồi dưỡng tình cảm với con. Nhưng, khi đã thành thói quen muốn thay đổi cũng khó. Cô bé đã quen được nằm trong lòng Cận Ngự Ca đi vào giấc ngủ, cả đêm chiếm lấy mẹ không buông tha. Kiều Hiểu Kiều nhiều khi muốn làm chút chuyện xấu cũng không có chỗ để thực hiện, thời gian lâu đương nhiên rất có ý kiến. Vì thế viện cớ cô bé đã không còn nhỏ, không thể ngủ cùng người lớn, phải trực tiếp về phòng ngủ của chính mình.

Cận Khởi Ngao vốn quen với việc trước khi ngủ quần quít nghe mẹ kể chuyện cổ tích, ru ngủ, còn có hương thơm ngào ngạt, được hôn hít thương yêu , đột nhiên bị đẩy đến phòng tối thui lại chỉ có 1 mình, hỏi sao cô bé chịu đồng ý mà không kêu ca với Kiều Hiểu Kiều.

Vì thế phản khởi phản kháng! ! Từ đó hàng đêm trước khi ngủ đều hình thành cục diện chiến trận như thế này.

Trong lòng Cận Ngự Ca vẫn muốn con ngủ bên cạnh để chăm sóc. Tối tối thì đắp chăn, v.v., chăm lo đủ điều ; thứ hai là bởi vì vụ bắt cóc đó ít nhiều cũng để lại di chứng, phải ôm con trong lòng cô mới an tâm mà ngủ. Nhưng dù sao cô bé cũng ngày một trưởng thành cũng không thể theo chũm chăm sóc hoài, còn nữa nếu để Kiều Hiểu Kiều nổi giận sẽ rất phiền, hơn thế nữa, bản thân cô cũng đôi khi.. có nhu cầu...

Cận Ngự Ca đành phải phủ thêm áo ngủ nhận mệnh xuống giường, mang dép đi ra ngoài phòng ngủ,

"Được rồi, được rồi, em dẫn con đi ngủ. Khởi Ngao, mẹ ở cùng con 1 lúc, sau đó tự mình ngủ nha, được không?"

"Dạ dạ!" Cô bé không ngừng gật đầu, vui vẻ kéo tay mẹ, vô cùng đặc ý nghiêng đầu,

"Hừ!"

"Hừ cái đầu của con đó hừ!" Kiều Hiểu Kiều đối với thế cuộc thường xuyên thất bại rất là khó chịu, trừng to mắt nhìn Cận Khởi Ngao.

Cận Ngự Ca bất mãn chặc một tiếng, oán trách Kiều Hiểu Kiều dạy con nói thô lỗ. Lập tức vỗ về cánh tay cô trấn an,

"Kiều sảy khô tóc trước đi, em về ngay lập tức."

"Em chiều con riết!"

Cái gọi là 1 lúc, không biết là đến bao giờ đây, Hiểu Kiều tức giận nhường mảy lại bĩu môi, nhiệm vụ bất khả thi. Cận Khởi Ngao nhăn nhó cái mũi nhỏ hướng cô lẽ lười, lôi kéo mẹ đi về phòng mình.

Phòng Khởi Ngao được thiết kế theo phong cách thế giới đại dương, lấy màu xanh nhạt làm chủ đạo cùng với các sinh vật biển, dưới ánh đèn đem lại không gian yên tĩnh sâu sắc. Giường thiết kế theo kiểu cabin của thuyền gỗ, chất liệu bằng gỗ sò, được trang trí rong rêu xung quanh, treo trên đầu giường là chú nemo sang trọng. Cận Khởi Ngao dọc theo thang nhỏ ở bên hông mà leo lên giường, lắc lắc chiếc gối đầu, chui vào trong chăn, sau đó vỗ vỗ khoảng không bên người, ý bảo mẹ leo lên ngủ chung.

Cận Ngự Ca đối với cô bé là không có biện pháp, Cận Khởi Ngao luôn khôn ngoan, nghe lời mẹ, khiến cho 1 chủ tịch luôn lạnh lùng, mạnh mẽ, tiếng tăm vang dội không tự giác luôn muốn cưng chiều cô bé. Vuốt vuốt mái tóc quăn rối rắm của cô bé, Cận Ngự Ca thuận theo nằm xuống, ôm con vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về,

"Ng ngoan, ngủ đi."

Cận Khởi Ngao mở to đôi mắt hí di truyền của Hiểu Kiều, một chút cũng không buồn ngủ. Ngửa đầu nhìn Ngự Ca,

"Mẹ ơi, cuối tuần con theo mẹ vào công ty được không ? Con muốn tìm đi Tiểu Quan chơi."

"Cuối tuần... Cuối tuần này là lễ Giáng Sinh a..." Cận Ngự Ca như có điều suy nghĩ mà nói.

"Lễ Giáng Sinh là cái gì?"

"Lễ Giáng Sinh là 1 ngày lễ quan trọng của phương Tây, nhưng bây giờ cũng là của chúng ta , cực cưng muốn quà gì?"

Cận Khởi Ngao không chút suy nghĩ, "Muốn cùng mẹ đi ra ngoài chơi ~~~ "

Ngữ Ca ngẫm nghĩ, "Cuối tuần cũng không bận gì... Vậy sẽ dẫn con ra ngoài chơi nha..."

"Thật không?"

Vừa nghe đến đó, vẻ mặt hớn hờ, ánh mắt sáng ngời xoay người nhìn mẹ. Cận Ngữ Ca sùng sốt mới cảm thấy có mấy đường hắc tuyến xuất hiện trên trán:

Kiểu này, chắc phải vài tiếng mới có thể ngủ...

Đợi đến khi Cận Ngữ Ca nhanh tay nhanh chân đóng cửa phòng trẻ em thì cũng hơn 1 giờ khuya. Đèn ngủ vẫn sáng, Kiều Hiểu Kiều tựa vào đầu giường, cầm di động trong tay, nghiêng đầu ngủ say. Xem ra, chờ đến một nhừ tử, vô ý thức ngủ gục.

Cận Ngữ Ca nhìn tạo hình không tự nhiên của cô mà buồn cười, đi qua, lấy di động ra để sang 1 bên, sau đó đặt tay dưới cổ Hiểu Kiều, nâng đầu để cô nằm ngủ thẳng thớm. Kiều Hiểu Kiều mà cứ giữ nguyên tư thế này ngủ, ngày mai thế nào cũng phải đi bệnh viện trị sái cổ.

Bởi vì động tác hơi mạnh, Hiểu Kiều bừng tỉnh, mơ mơ màng màng nhú mắt nhìn, than thở ,

"Um? Khởi Ngao ngủ rồi... ?"

Nói xong còn muốn giãy giụa ngồi dậy. Ngữ Ca ấn cô nằm xuống,

"Ừ, Kiều cũng mau ngủ đi, đêm đã khuya ."

Trong lòng Kiều Hiểu Kiều muốn từ chối lắm, nhưng vẫn không thể nào chống nổi con đại buồn ngủ, thuận theo hừ một tiếng trở mình nằm sấp, đi tìm bạn già Chu Công vui chơi.

Cận Ngữ Ca lắc đầu bất đắc dĩ, kéo chăn giúp cô, giống như lúc này làm cho con, khom lưng hôn lên mái tóc xoăn, lúc này mới hài lòng tắt đèn, tiếp tục công việc bị gián đoạn lúc này.

Hôm sau, khi Cận Ngữ Ca vừa mới hợp xong, sau đó thấy Kiều Hiểu Kiều gõ cửa văn phòng của cô. Cô hai biến sắc,

"Không phải Kiều dẫn khởi Ngao đi học sao?"

"Sáng nay, ba mẹ lại dẫn con đi, tan học sẽ dẫn đi mua gì đó, có người đi theo."

Ngữ Ca lúc này mới thư thả,

"Ừ."

"Tôi có việc muốn nói với em."

Cận Ngữ Ca đặt tài liệu lên bàn, xoay người dựa vào cạnh bàn, "Chuyện gì?"

"Cục gọi điện cho tôi, cần nữ cảnh sát hỗ trợ cho 1 vụ án quan trọng. Hỏi tôi có muốn đi không."

Ngữ Ca tròng tròng hai mắt, lời nói Hiểu Kiều đơn giản, ý rất rõ ràng. Hơn nữa, hề cô nói gì ra, là nhất định phải đi, đây chẳng qua là trung cầu ý kiến của mình. Nhưng, cô hơi do dự, nhất thời không biết nên nói cái gì đó.

"Khoảng 2,3 ngày, chỉ là điều tra 1 số thứ trong thành phố, không nguy hiểm."

Hiểu Kiều biết Cận Ngữ Ca băn khoăn cái gì, nên giải thích thêm vài câu. Nếu nói như vậy , Cận Ngữ Ca có phản đối thì sẽ đối cứng lại, nên cô nhệ nhàng thờ dãi,

"Đi đi... Kiều nhớ cẩn thận. Còn nữa, em muốn cuối tuần dẫn Khởi Ngao đi chơi, Kiều phải về nha."

"Được, tôi hiểu."

Kiểu Hiểu Kiều cảm thấy không có vấn đề gì, đáp ứng,

"Tôi về nhà thu dọn 1 vài thứ, hôm nay không về nhà. Buổi tối, em dẫn Khởi Ngao về nhà ông nội nha."

Nói xong đi tới, vươn người hôn lên mặt Cận Ngữ Ca, "Đi nha, bye bye."

"Ừ..."

Cho đến khi bóng dáng Kiều Kiều biến mất sau cánh cửa, Cận Ngữ Ca mới không yên lòng lại ngây ngốc, mà lên tiếng.

Cận Khởi Ngao đã hai ngày không thấy Hiểu Kiều về nhà, cũng cảm thấy thiếu thiếu một chút gì đó. Cận Ngữ Ca không nói cho cô bé biết Hiểu Kiều đi đâu, trong tiểu não của cô bé lại suy nghĩ rằng do mình không chịu ngủ 1 mình làm Hiểu Kiều tức giận, tinh thần buồn bã, ủ rũ. Ngữ Ca tan sở về, nghe bảo mẫu nói cô bé không vui, ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay, dứt khoát quyết định dẫn cô bé ra ngoài ăn tối.

Trong nhà hàng, Cận Ngữ Ca đang nhìn thực đơn. Khởi Ngao ngồi yên về mặt chờ mong nhìn mẹ,

"Mẹ ơi, Cảnh Sát Trưởng đến không?"

Ngữ Ca sững sốt, "Hả?"

Khi không có việc gì làm, Kiều Hiểu Kiều thường cùng cô bé ra ngoài chơi trò cảnh sát bắt cướp. Cô đóng vai Cảnh Sát Trưởng, Cận Khởi Ngao đóng vai cảnh sát, con gấu MOMO đóng vai kẻ trộm. Mỗi lần cảnh sát viên bắt được tên trộm, đều phải báo cáo với Cảnh Sát Trưởng. Hai người chơi trò kém thông minh này vô cùng hưng phấn, không lâu sau đó, khi bình thường Khởi Ngao cũng kêu Hiểu Kiều là Cảnh Sát Trưởng.

Nhưng hiển nhiên, Cận Ngữ Ca vẫn chưa quen xưng hô này, 1 lúc sau cô mới hiểu đang nói ai,

"Ừ, không đến, mani có việc. Khởi Ngao, con muốn ăn bánh kem hay là bánh pút-đing?"

Cảm xúc của cô bé rõ ràng xuống thấp, cúi thấp đầu nhăn mặt, vò vò cái khăn ăn thêu có chữ,

"Bánh kem..."

Cận Ngữ Ca cảm thấy buồn cười, sau khi gọi món, cố ý trêu chọc cô bé,

"Khởi Ngao?"

"Dạ..."

Cô bé vẫn không ngẩng đầu lên, bùi môi không biết đang suy nghĩ gì.

"Con làm sao vậy? Không muốn ra ngoài ăn với mẹ sao?"

"Không phải..."

"Không phải thì tại sao không vui a?"

Cận Khởi Ngao buồn bực không nói được đáp án, rất nhanh, đưa đồ lên ăn. Cận Ngữ Ca sợ cô bé lúc cảm xúc không ổn ăn cái gì cũng không tốt, nhanh chóng vỗ về cô bé,

"Được rồi, được rồi, cục cưng, cuối tuần Hiểu Kiều sẽ về, lúc đó dẫn con ra ngoài chơi, được không?"

Ánh mắt Khởi Ngao lúc này lóe sáng, ngửa đầu tươi rói nhìn Cận Ngữ Ca,

"Dạ được!"

Trút được tâm sự, cô bé bắt đầu vui vẻ ăn cơm. Dù sao cũng là con nít, vẫn còn có chút nghịch ngợm hay hiếu động. Cận Khởi Ngao vừa hưởng thụ được mẹ chăm sóc, vừa vui sướng hài lòng nhai đồ ăn, rồi lại nhìn xung quanh, tìm chuyện hay ho ngó nhìn.

Mới ăn vài ngụm, cô bé đột nhiên dừng lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bên trái. Cận Ngữ Ca rót nước cho cô bé, không chú ý cô bé đang nhìn cái gì. Khởi Ngao ngây người trong chốc lát, dùng giọng điệu rất buồn bã, sợ hãi mà kêu một tiếng,

"Mẹ ơi..."

Lúc này Ngữ Ca nhìn cô bé, thấy hơi lạ. Theo hướng mắt của cô bé là nhìn về cái bàn cách bọn họ hai vách có vài người đang ngồi. 2 nam 1 nữ, còn có 1 cô bé khoảng 8,9 tuổi. 1 cô gái ngồi ngoài cùng hướng về phía họ, tóc dài, mặc áo choàng màu đen, 1 tay đặt trên vai cô bé bên cạnh, đang thì thầm gì đó.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên, Cận Ngữ Ca đã nhận ra đó là Kiều Hiểu Kiều.

Hiển nhiên, Cận Khởi Ngao cũng nhận ra, nhưng tiểu não của cô bé chưa phản ứng kịp, không hiểu chuyện gì đã xảy ra với về ngoài cửa Kiều Hiểu Kiều, nhìn có chút mê hoặc. Khi không thể lý giải được phát hiện của mình, đương nhiên bắt đầu tìm mẹ xin giúp đỡ.

Cận Ngữ Ca đầu tiên là lấp bấp kinh hãi, hiển nhiên Kiều Hiểu Kiều đã từng nói, đang điều tra vụ án, nên phải cải trang, để cho người khác không nhận

ra thân phận của mình. So với vẻ cường tráng, đũng mành hàng ngày của cô, hóa trang này làm người ta có 1 cảm giác áp bách. Loại cảm giác nguy hiểm, làm lòng Cận Ngừ Ca rộn ràng.

Trước mặt, cần nhất là làm sao trấn an Cận Khởi Ngao, tránh cho Hiểu Kiều gặp phải phiền phức. Cận Ngừ Ca nhanh chóng ổn định suy nghĩ, làm bộ như không có chuyện gì,

"Khởi Ngao, mẹ đã nói với con như thế nào? Lúc ăn cơm không cho phép hết nhìn đồng rồi lại ngó tây."

"Nhưng mà —— "

Cô bé hơi sốt ruột, cô không rõ tại sao Hiểu Kiều rõ ràng ở đằng kia, mà mẹ lại không có một tí ti phản ứng nào cả. Cô bé muốn chạy tới bên cạnh Hiểu Kiều, nhưng về mặt Cận Ngừ Ca nghiêm túc, làm cô bé không dám động đậy.

"Hà?"

Ngừ Ca cau mặt, làm ra vẻ tức giận. Cận Khởi Ngao quả nhiên không dám nói thêm gì nữa , cúi đầu nhìn chén đĩa, rất khó chịu mà ăn cơm. Thường thường vẫn trộm nhìn Hiểu Kiều ở bên kia, sau đó lại nhìn nhìn mẹ. Cận Ngừ Ca sắc mặt bình tĩnh, không hề khác lạ, điều này làm cho cô bé vội muốn chết.

Một bữa cơm rối rắm cuối cùng cũng ăn xong, Cận Ngừ Ca lau sạch khóe miệng, chỉnh lại quần áo cho cô bé,

"Khởi Ngao, về nhà nha?"

Cận Khởi Ngao rất không tình nguyện bị mẹ dẫn lên xe, vẫn còn ghé vào cửa kính xe nhìn vào nhà hàng. Lúc này, Hiểu Kiều cũng vừa ăn xong và đi ra, khi lên xe, Hiểu Kiều còn khom lưng xuống ôm cô bé kia.

Cận Khởi Ngao nhìn thấy rất rõ ràng, cô bé cảm thấy mình bị Cảnh Sát Trường bỏ rơi, trong lòng vô cùng đau khổ. Đôi mắt hoen lệ, quay đầu lại, nhìn Cận Ngừ Ca cầu cứu,

"Mẹ... mẹ xem kia ..."

Cận Ngừ Ca hiểu được cô bé đang nghĩ gì, nhanh chóng ôm lấy,

"Khởi Ngao, Hiểu Kiều có việc phải làm, chúng ta không thể quấy rầy, biết không?"

Cô bé lúi vào lòng mẹ, rất lo lắng hỏi,

"Vậy mami sẽ trở về phải không?"

"Đương nhiên ! Mẹ không phải nói với con là cuối tuần gia đình chúng ta ra ngoài chơi sao ? Mẹ có khi nào lừa gạt con a?"

Lúc này, lòng Cận Khởi Ngao mới thả lỏng 1 chút, nhưng cũng không thể nào phấn khởi, thành thành thật thật dựa vào Ngừ Ca, một chút cũng không hăng hái . Ngừ Ca hơi đau lòng, lại không có biện pháp nào, khi xe di chuyển, cũng nhìn không được quay đầu nhìn lại, nhìn thấy xe Kiều Hiểu Kiều ở hướng ngược lại cũng biến mất trong màn đêm.

Về nhà, Cận Khởi Ngao vẫn còn buồn bã, ai đùa giỡn cũng không phấn chấn. Rất nhiều món quà, đồ chơi giáng sinh chất đầy phòng, nhưng cũng không thấy cô bé tươi cười. Xế chiều, trước lễ Giáng sinh, Hoan Nhan và Âu Dương đi chơi về, chuyện đầu tiên là ôm cục cưng của Cận gia.

"Cháu ngoại trai chó của di ~~ woa woa xem di út mua quà gì cho con nè? MUAHHH

~~ "

Hoan Nhan ôm Cận Khởi Ngao, nhè quai hàm mềm mại mà hung hăng hôn một cái.

Cận Khởi Ngao mặt bẹp méu máo, không lên tiếng.

"Làm sao vậy? Ai dám bắt nạt cục cưng bé bỏng của nhà chúng ta?"

"Hiểu Kiều có việc ra ngoài, mấy ngày nay không trở về. Đứa nhỏ này a...liên không vui ."

Di Chu kéo kéo đôi tay bé nhỏ của Cận Khởi Ngao, cười hiền hòa giải thích.

"Thật không? Hiểu Kiều không ở nhà nha? Khởi Ngao không có ngựa để cỡi a? Di Âu Dương lại đây, cúi người xuống là được rồi."

Âu Dương đậu xe xong, mới vừa từ bên ngoài tiến vào,

"Cái gì?"

"Chị giả làm con ngựa, cho Khởi Ngao của chúng ta chơi a chơi a ~ "

"Đây không phải là việc của Kiều Hiểu Kiều sao?"

"Hiểu Kiều không ở nhà nha, chị tạm thời thay thế vị trí này đi."

Âu Dương cởi áo khoác, chưa kịp làm gì, Kiều Hiểu Kiều lưng đeo balô, ôm theo thùng đồ lớn từ bên ngoài bước vào.

Cận Khởi Ngao ánh mắt sáng quắc lên, giầy giữa nhảy khỏi lòng của Hoan Nhan, nhanh như chớp chạy đến ôm chân Hiểu Kiều, ôm gấu gao không buông tay.

Hiểu Kiều thấy lạ, bỏ thùng đồ trong tay xuống bàn, ôm lấy con.

"Làm sao vậy Khởi Ngao?"

Cận khởi Ngao chuyển qua ôm cổ cô, dán khuôn mặt bé nhỏ vào vai cô, không nói lời nào cũng không buông tay. Hiểu Kiều nháy mắt mấy cái, quay đầu hỏi Hoan Nhan,

"Sophia lại tới nữa?"

Cô ba khinh khinh, không thèm giải thích gì.

"Được rồi, được rồi, Khởi Ngao mau đi thay đồ, không phải con muốn ra ngoài chơi sao ? Mẹ đang chờ ở bên kia, mami về đón con, chúng ta nhanh chóng đi qua đó, được không?"

Lúc này Cận Khởi Ngao cười cười, tùy ý để Hiểu Kiều ẵm lên lầu.

Khi một nhà ba người lại một lần nữa trở về ngôi nhà nhỏ của mình, Cận Khởi Ngao sao khi tắm xong, ôm gối đầu cùng con gấu bông Momo mãi mãi không lìa xa, về mặt bí trắng đi đến đầu giường, hôn lên mặt Ngừ Ca và Hiểu Kiều mỗi người 1 cái, hiên ngang lăm lăm tuyên bố,

"Tối nay con ngủ 1 mình, không cần kể chuyện cổ tích ! Mẹ ngủ ngon, Cảnh Sát Trưởng ngủ ngon!"

Nói xong, leo xuống giường, dáng vẻ nhỏ nhắn kiên định mà quật cường như đi ra pháp trường cách mạng tiên liệt, hùng dũng đi về phòng ngủ của mình.

Cánh cửa đóng lại, hai người lớn quay đầu lại nhìn nhau tươi cười. Kiều Hiểu Kiều về mặt gian manh,

"Tối nay, chúng mình nói lại chuyện cổ tích con sói và cô bé quàng khăn đỏ ha?"

**** Lời editor ****

Chỉ còn 3 chương. chúng ta bắt đếm ngược nhé...

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Phiên Ngoại: Lễ Tình Nhân

Buổi sáng cuối tuần, ánh nắng trời tươi đẹp soi rọi vào cửa sổ lầu 3 của biệt thự Cận gia, không khí trong phòng vô cùng yên tĩnh. Cận Ngừ Ca ngồi trước bàn làm việc chăm chú nhìn vào màn hình vi tính, tiếng nhấp chuột và đánh máy không ngừng, chốc chốc lại mở tài liệu ra xem xét.

Kiều Hiểu Kiều mặc áo somi carô đứng ở bên cạnh, giúp cô sắp xếp tài liệu đâu vào đấy, sau đó đóng tủ sách lại. Hai người đều không nói gì nhưng cảm giác thỏa mãn, nhàn nhã.

Ánh nắng trời soi rọi lên gương mặt nghiêng nghiêng của Cận Ngừ Ca, tỏa ra 1 ánh sáng nhẹ nhàng. Hiểu Kiều thấy được, trong lòng kích động, ngừng động tác, từ từ khom lưng chống 2 tay lên bàn và ghé, khề hôn lên má Ngừ Ca.

Đang tập trung vào màn hình vi tính, Cận Ngừ Ca hơi nghiêng đầu liếc nhìn cô, "Gì chứ?"

Hiểu Kiều nheo lại ánh mắt cười,

"Cục cưng a ~ "

Ngữ Ca khóe môi cong lên, cười mà như không cười,

"vô sự hiển ân cần , phi gian tặc đạo nha?"

Kiều cảnh quan không nề hà gì, vẻ mặt khinh thường, lập tức lộ ra hàm răng trắng đầy gian xảo ,

"Vây gian cũng được ah..."

Nói xong vươn tay ôm Cận Ngữ Ca, nhắm ngay cổ cô mà hôn. Ngữ Ca đưa tay chặn ngang, nơi cô cảm thấy ngứa ngứa, vừa cười vừa tránh, 2 người vui vẻ giỡn hớt.

Bỗng nhiên, tiếng bước chân dồn dập trên cầu thang vang đến, Kiều cảnh quan nhanh chóng buông tay đứng dậy, vuốt phẳng lại quần áo, tiếp tục bỏ các tài liệu trên bàn vào tủ sách.

Cận Khởi Ngao không ngừng hô "Mẹ ơi.. mẹ ơi!" Cô bé ôm chiếc xe tải điều khiển từ xa, hưng phấn chạy lên. Tiện tay ném đồ chơi trên ghế sofa, sau đó bỏ nhào vào người Cận Ngữ Ca, nắm lấy góc áo của cô, tươi cười sáng lạn như trăng lưỡi liềm.

Cận Ngữ Ca vẻ mặt hơi mất tự nhiên, như để che giấu cảm xúc của mình, lấy khăn tay lau trán cho cô bé,

"Chơi cái gì mà chạy đến đầu đầy mồ hôi mồ kê."

"Mẹ ơi mẹ ơi, con muốn hỏi mẹ 1 chuyện!"

Cô bé không đủ tinh ý để phát hiện ra không khí hơi khác lạ, ánh mắt nhấp nháy chờ mong đầy kích động. Ngữ Ca mở to hai mắt, gật gật đầu,

"Chuyện gì a?"

"Mẹ ơi, con sẽ có em trai hay em gái a?"

Cận Ngữ Ca sững sốt, im lặng 1 lúc nhìn Kiều Hiểu Kiều đang đứng đằng sau. Kiều cảnh quan dựa vào cạnh bàn, vẻ mặt vô tội nhún nhún vai,

"Không phải tôi dạy con hỏi a."

Ngữ Ca quay đầu lại nhìn thẳng vào đôi mắt nâu màu hổ phách của cô bé,

"Ai nói cho con biết, con sẽ có em trai hay em gái a?"

"Dì út! !" Cận Khởi Ngao lưu loát trả lời rõ ràng,

"Dì út nói, nếu con nghe lời, sẽ có em trai hay em gái đi chơi với con."

Hiểu Kiều nhìn không được cười rộ lên, lý do này để dụ dỗ cô bé quả thật là mới mẻ. Cận Ngữ Ca còn lại là nhìn không được khinh thường, oán thăm em gái, có cần phải lừa gạt con nít như vậy không a?

"Khởi Ngao, mẹ chỉ có mình con là cục cưng a, ai cũng không thể lấy đi tình thương của mẹ với con a, em trai hay em gái cũng không được, biết không?"

Cận Khởi Ngao ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn mẹ như đang khoác lên mình ánh sáng mặt trời, chớp chớp ánh mắt, cái hiểu cái không,

"dạ..."

Hiểu Kiều dựng thẳng gáy đóng gậy trong tay đặt ngăn ngăn trên bàn, tủm tỉm cười hỏi cô bé,

"Vây Khởi Ngao muốn em trai hay em gái a?"

Cận gia tiểu thiên kim rôi rắm ngẫm nghĩ,

"Con nghĩ con muốn 1 con chó nhỏ!"

Im lặng...

Không khí tạm thời tràn ngập im lặng và cảm giác kỳ quái. Kiều cảnh quan cùng Cận tổng trừ bỏ khóe miệng run rẩy, tư thế và biểu cảm không đổi, vẻ mặt không ít sùng sờ.

Đứa nhỏ này là.. Chuyện gì vậy trời? ? ?

Vài ngày sau, hơn 10h30 tối, Kiều Hiểu Kiều cong lưng nhanh tay nhanh chân mở cửa nhà, lén lút đổi giày. Ai ngờ vừa ngẩng đầu lên, đã thấy Cận Ngữ Ca ngồi ngay ngắn ở ghế sofa, vẻ mặt rất là âm trầm, nghiêm khắc. Cô bé thì đứng cách xa cô, cúi đầu không rên lên một tiếng.

Hơi chột dạ, Hiểu Kiều cảm thấy không khí có chút quỷ dị, không biết chuyện gì đã xảy ra, treo lên mặt nụ cười tươi rói sáng lạn, chuẩn bị làm bộ như không có việc gì mà chào hỏi. Thành linh Cận Ngữ Ca mở miệng trước,

"Mấy giờ rồi?"

"Ách —— bạn học cũ lâu ngày không gặp, uống hơi nhiều. Sau đó lại đi karaoke, nên quên thời gian."

Hiểu Kiều nhanh chóng báo cáo hành tung, quan trọng nhất vẫn là thái độ thành khẩn. Cận Ngữ Ca nghe xong, không phản ứng gì, cũng không thêm nói thêm gì nữa, sắc mặt cũng không tốt hơn. Hiểu Kiều đột nhiên cảm thấy lo lắng, nhìn con, nháy mắt 1 cái, ý hỏi cô bé: mẹ con bị ai chọc giận hả?

Lúc trước Cận Khởi Ngao thường xuyên cùng cô nháy mắt đưa tin, nhưng lần này cô bé như bị điểm huyệt, cúi đầu, không thêm liếc nhìn cô dù chỉ 1 cái. Khiến Hiểu Kiều càng thêm nghi ngờ, muốn mở miệng hỏi, lại sợ chọc phải tổ ong vò vẽ. Thanh thanh cô họng,

"Khởi Ngao, đã trẻ thế này, sao con chưa đi ngủ à?"

"Kiều cũng biết đã trẻ rồi sao?"

Kết quả đúng là Cận Ngữ Ca quay lại nhìn cô, giọng nói không lớn, nhưng rõ ràng là rất không vui. Rốt cuộc vẫn là kẻ bị hại, Hiểu Kiều thất bại rũ lông mi xuống,

"Gần đây bận nhiều việc, không có thời gian chơi. Rất vất vả mới có cơ hội tập hợp, nên mới đi ra ngoài chơi 1 lúc."

"Bận? Kiều bận những gì?"

"Hả? Chuyện ở viện Hải Dương, lúc này phải chuẩn bị nhiều hơn." Hiểu Kiều cởi áo khoác ra, vẻ mặt ngơ ngẩn không hiểu.

"Cận Khởi Ngao thi vào lớp đứng hạng nhất từ dưới đếm lên Kiều biết không?"

Kiều cảnh quan ngẩn ngơ, theo bản năng quay đầu nhìn chú gà trống chiến trận thất bại, hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Nhưng với cô đó cũng không phải là tin không tốt, mà còn thấy rất tức cười.

"Cục cưng, thi hạng nhất từ dưới đếm lên hả?"

Hiểu Kiều cố ý hỏi Cận Khởi Ngao. Cô bé rất không vui liếc cô 1 cái, ngóng cái miệng nhỏ nhắn lên không thêm trả lời. Cận Ngữ Ca hiển nhiên bị chọc tức, nói chuyện hơi thờ cũng không đều đặn.

"Kiều chẳng lẽ không phân biệt được cái gì chủ yếu và cái gì thứ yếu sao? Viện Hải Dương biến thành cái gì có quan trọng không? Thành tích của con tệ lậu như thế này, Kiều còn tâm tư ra ngoài uống rượu ca hát?"

"Ách..."

Kiều cảnh quan trong lòng rất muốn nói, thành tích đũa nhỏ không tốt chẳng lẽ tôi phải bị cầm tù ở nhà sao? Nhưng, cô cũng đoán biết nói ra kết cục còn tệ thảm hơn, đành phải đi qua ngồi xuống ghế sofa, ôm Cận Khởi Ngao đặt trên đùi,

"Cục cưng bị mắng à?"

Khởi Ngao nhìn Cận Ngữ Ca, không nói lời nào.

"Kiều giống như không có gì lo lắng, đúng không?"

Cận Ngữ Ca giọng nói tăng cao, ánh mắt nghiêm khắc. Hiểu Kiều cười cười,

"Ai kêu em đưa con đi vào mấy trường tình anh quốc tế làm chi? Nơi đó, con nít còn rất nhỏ đã bị cường hóa giáo dục, Khởi Ngao của chúng ta lúc trước không có học gì đặc biệt, so với bọn con nít kia là thua sút à?"

"Không vào đó học thì đi đâu?"

"Học trường bình thường cũng rất tốt? Cục cưng của chúng ta nói không chừng còn có thể thi vào top 10 à? Có phải không Khởi Ngao?"

Hiểu Kiều nói xong còn hôn lên gương mặt bánh bao thịt của con, cô bé đoán rằng mình đã chọc giận mẹ, bẹn miệng mà không ra tiếng.

"trường học bình thường, khoan nói về vấn đề an toàn, ở đó cô bé học được thành tích gì?" Cận Ngữ Ca nhú chặt lông mày, nhìn chằm chằm Hiểu Kiều.

Hiểu Kiều bắt đầu đi thờ dài,

"Vậy em muốn con học ra thành tích gì à? Rất khó để bồi dưỡng thành Einstein à?"

"Em không cho phép con mình là người bình thường."

Hiếu Kiều mày cũng nhú lại,

"Như thế nào thì bình thường ? Đứa nhỏ sống vui vui vẻ vẻ không được sao? Nhất là chúng ta cùng con trải qua chuyện lớn như vậy, cả nhà mạnh khỏe, bình yên có chỗ nào không quan trọng a?"

Cận Ngữ Ca nghiêng đầu, Hiếu Kiều rõ ràng nói có lý, nhưng không đúng với tâm tư của cô.

"Chúng ta không có khả năng chăm sóc con cả đời, về sau, con phải tự độc lập, nếu không đủ năng lực, thì làm sao sống tự lập đây?"

"Haizz, đừng như vậy được không? Sự nghiệp của em đồng ý cho con thì cho, không muốn cho thì để lại 1 ít cổ phần cho con, như thế nào con sẽ bị đói a?"

"Kiểu lý luận gì kỳ vậy? Con gái của Cận Ngữ Ca sao là kẻ sống bám?"

"Con gái Cận Ngữ Ca cũng là người a, cũng không phải thần thánh, em không cần biến con thành thần đồng được không?"

Kiều Hiếu Kiều đối với lý luận của Ngữ Ca cũng không vui, cảm giác bản thân không cần quá tốt ah. Nhưng mà Cận Ngữ Ca rõ ràng không nghĩ như vậy,

"Chẳng lẽ muốn con từ nhỏ đã sống không có lý tưởng không có khát vọng, không hề có lòng cầu tiến?"

"Không cần lẫn lộn khái niệm, tiểu học bình thường trước, như thế nào sẽ không có lý tưởng không có lòng cầu tiến a?"

Hiếu Kiều cúi đầu xoa xoa mặt cô bé,

"Khởi Ngao, tương lai con muốn làm cái gì a?"

Cận Khởi Ngao bị mấy người lớn tranh cãi đến sợ hãi, rất lo lắng nhìn Cận Ngữ Ca,

"Muốn... Muốn được như dì út..."

Đây rõ ràng là tác dụng vô thức từ cuộc sống tự do tự tại như thần tiên của Cận Hoan Nhan, nhưng lại xuất hiện ngay lúc này,

"Ách..."

Hiếu Kiều nhất thời nghẹn lời, làm đi út, cái này quả thật là không có 1 chút lý tưởng nghề nghiệp.

Cận Ngữ Ca vẽ mặt "thấy em nói đúng chưa" liếc mắt nhìn Hiếu Kiều rồi lại nhìn cô bé,

"Mấy tháng nay con lên lớp, đến cuối cùng là học cái gì?"

Khởi Ngao vẽ mặt ủ rũ,

"Học thiệt nhiều... Con không nhớ được..."

Cận Ngữ Ca con tức giận vừa mới xẹt đi một chút lại nổi lên,

"Con —— "

"Em xem, dạy kiểu gì a, muốn tiến hành theo chất lượng sao. Con ghép vần còn chưa xong, mà phải học tiếng Anh, tiếng Pháp, đương nhiên sẽ hỗn loạn a." Hiếu Kiều bất bình dùm con.

"Lúc con 3 tuổi không như vậy ! Tiếng Anh dùng giao tiếp hàng ngày rất tốt, Đường Thơ Tống Từ thuộc nằm lòng! Tại sao bây giờ lớn lên lại hoàn toàn đối ngược như vậy? Đàn dương cầm thì không thích, được, vậy có thể học đàn violon, kết quả thì sao? Đầu vẫn cứ như khúc gỗ, không tiếp thu, không biết phá hủy bao nhiêu cây đàn, mà 1 điệu kéo cũng không ra hồn!"

Cận Ngữ Ca rất là không cam lòng, lúc trước Cận Khởi Ngao hơi có chút dấu hiệu thần đồng, cô không biết có bao nhiêu đặc ý. Sau khi trở về chênh lệch to lớn như vậy, hỏi làm sao không làm người ta rối rắm.

"Sau này Khởi Ngao chúng ta có thể làm thợ mộc, đúng không Khởi Ngao?"

Hiếu Kiều không quan tâm gì hết, con tìm được trở về hoàn chỉnh đối với cô là sự ban ơn lớn lao của đáng bề trên. Cận Khởi Ngao đối với đề nghị này, từng đôi mắt ti hí gật gật đầu đồng ý.

Phản ứng của 2 người này rõ ràng càng chọc giận Cận Ngữ Ca, cô thật sự không có tâm tình đùa giỡn. Nhưng, không nỡ nể con, cũng không có lý

do gì mắng Hiền Kiều. Đành ôm cục tức đứng dậy đi đến bàn, mở máy vi tính làm việc không thèm quan tâm đến 2 người đó.

Hiền Kiều và cô bé le lưỡi liếc nhìn nhau, nhanh chóng ôm chặt cô bé đi tắm rửa rồi ngủ, không khí lạnh lẽo, im ắng bao trùm cả phòng khách.

Thói quen vùi đầu vào công việc, làm cho Cận Ngữ Ca bận rộn đến khi xong việc thì đêm cũng đã khuya. Cái cổ cứng ngắt, tay đấm đấm thắt lưng, thở dài. Trong phòng khách chỉ còn tiếng đồng hồ tích tắc không ngoi nghỉ, tắt máy tính, tắt đèn vào phòng ngủ.

Hiền Kiều trằm chằm ngủ quên hết tất cả, Cận Ngữ Ca nhìn vẻ mặt vô ưu vô lự khi ngủ của cô, rất muốn đánh thức xả giận 1 phen. Cuối cùng gối đưa đến người, cũng không nở đập xuống. Xoay người lấy áo ngủ, giận dỗi đi tắm.

Ngày hôm sau khi...thức dậy, Cận Ngữ Ca còn đang mơ màng. Vừa mở mắt, đã thấy cô bé đáng thương ngồi xồm bên giường, đôi mắt chờ mong cô thức giấc.

Xoa xoa 2 huyệt thái dương, Ngữ Ca ngồi dậy, dựa đầu vào giường, không nói một lời. Cận Khởi Ngao thấy mẹ thức, ánh mắt nhấp nháy,

"Mẹ ơi mẹ ơi."

"Ừ."

Cận Ngữ Ca lên tiếng, sắc mặt vẫn không như bình thường.

"Mẹ ơi, con xin lỗi, con nhất định sẽ học giỏi, lần sau sẽ thi điểm cao, mẹ đừng nóng giận được không?"

Đối với thành tích của con, Cận Ngữ Ca cũng biết không thể nóng vội, chẳng qua kết quả kia quả thật quá sức chịu đựng của cô, hậm hực từ dưới gầm lên quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Hơn nữa Kiều Hiền Kiều hoàn toàn không hiểu gì hết, căn bản là lập trường và cách suy nghĩ thì cứ không giống cô, thậm chí có chút đối lập, điều này càng khiến cô thêm bất mãn.

"Mẹ không phải tức giận vì con thi quá kém, nếu con cố gắng hết sức cũng chỉ được nhiều đó điểm, mẹ sẽ không trách con. Nhưng, tâm tư của con không có đặt vào việc học đúng không?"

Cận Ngữ Ca vươn tay vuốt vuốt tóc cô bé, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn giáo dục cô bé. Cô bé cúi đầu, quăn quăn tóc,

"Dạ..."

"Con bây giờ không còn nhỏ, bây giờ là học sinh tiểu học, chơi cũng được, nhưng việc học là quan trọng nhất, không thể mãi chơi à?"

"Dạ."

Đôi tay bé nhỏ của cô bé vịn vào bên giường của mẹ, lắng nghe dạy dỗ. Khoan nói nghe có hiểu gì không, ít nhất thái độ so với Kiều cảnh quan tốt hơn rất nhiều. Cận Ngữ Ca cũng thấy có chuyển biến tốt, mở rộng đôi tay,

"Được rồi, đến đây mẹ ôm 1 cái nào."

Vừa nghe câu này, Cận Khởi Ngao như có pháo bông nổ rộ trong lòng, nhảy búng lên giường mẹ, nhào vào lòng mẹ xoay tới xoay lui nhõng nhẽo. Kiều Hiền Kiều thân đeo tạp dề, cầm xẻng đào thứ ăn, thấy cảnh này, bĩu môi, thầm oán: tối qua không biết ai bị động kinh. Nhưng cũng không dám biểu hiện ra bên ngoài, cười tươi đến mắt không thấy đâu,

"Tối giờ ăn sáng ah ~ "

Nói xong đi đến hôn 1 cái lên trán Cận Ngữ Ca,

"Chào buổi sáng, ngủ ngon không?"

Giống như chưa có gì xảy ra, Cận Ngữ Ca cũng chẳng thèm so đo với cô, nhắm mắt để cô hôn, ừ 1 tiếng, rồi xốc chăn lên bước xuống giường.

"Khởi Ngao, nghe nói hôm nay con ra ngoài chơi với dì út phải không, nhớ về sớm 1 chút, biết không?"

"Dạ!" Cận Khởi Ngao rất nhanh trả lời, kéo kéo góc áo mẹ, ngoan ngoãn đi theo rửa mặt. Còn lại Kiều Hiền Kiều sững sờ đứng tại chỗ,

Chẳng lẽ không phải hôn đáp lại một chút sao? ?

**** Lời editor ****

Kiều cảnh quan thật vui tánh. :)

Khởi Ngao dễ thương quá à.

Chỉ còn 02 chap nữa thoaii.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mãi Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Phiên Ngoại: Không Có Lễ

"Bài tập làm xong chưa a?"

Vào 1 buổi trưa mùa hè, Kiều Hiểu Kiều đang ngồi trong xe, cầm di động dịu dàng nói chuyện. Cây ngô đồng bên cạnh rủ xuống những tán cây, nhẹ nhàng lay động theo gió.

"Làm xong rồi a!"

Đầy dây bên kia, giọng nói trong trẻo của Cận Khởi Ngao trả lời.

"Tốt ~ phải nghe lời ông bà ngoại nha, không chạy lung tung, cũng không được buống binh."

"Dạ dạ! Biết rồi!"

Giọng nói của cô bé gấp gáp vội vàng như không thể chờ đợi. Tiếp theo là giọng nói của Lộ Vi vang lên,

"Hiểu Kiều."

"Dạ, mẹ."

"Mẹ sẽ canh chừng Khởi Ngao, lúc này bé đang chơi rất là vui. Con yên tâm đi không có việc gì đâu, vừa rồi Ngữ Ca cũng có gọi điện đến hỏi thăm rồi."

"Dạ, làm phiền mẹ."

"Ha ha, đừng khách sáo đừng khách sáo. Được rồi, chúng ta dẫn cháu ra ngoài chơi đây."

Giọng nói Lộ Vi vui mừng hơn hờ, bên cạnh là tiếng thúc giục của cô bé.

"Dạ, bye bye."

Cúp điện thoại, Hiểu Kiều lắc đầu mỉm cười, thắt lại dây an toàn, chuẩn bị đi mua đồ. Khó có dịp con đi ra ngoài chơi với ông bà ngoại, nên phải tận dụng hưởng thụ không gian 2 người. Nhất định phải có tiết mục ăn tối dưới ánh nến, trước tiên là cho giai nhân ăn no cái đã, chuyện kể tiếp có trời mới biết, hắc hắc.

Đang suy nghĩ miên man, tiếng chuông di động vang lên, ngón lừa Hiểu Kiều vừa nhóm lên đã tắt ngấm, nhìn vào màn hình là số của Hoắc Bân.

"Alo?"

"Đội trưởng, là tôi."

Giọng nói khàn khàn, tuy rằng Kiều Hiểu Kiều đã lâu không còn công tác ở cảnh đội, nhưng Hoắc Bân vẫn không thay đổi cách xưng hô.

"Há, làm sao vậy? Sao tự dưng gọi điện thoại cho tôi?"

"Gần đây cô... Có rảnh không?"

Hoắc Bân hơi do dự, muốn nói lại thôi.

"Chuyện gì nói thẳng, đừng có dông dài."

Hiểu Kiều là 1 người thẳng thắn, tay đặt trên bánh lái.

"Có vụ án lớn, giết người liên hoàn, vẫn chưa điều tra ra được. Sếp trên không ngừng thúc ép, tôi...."

"Bao lâu rồi?"

Hiếu Kiều cướp lời không cho hắn giải thích, trực tiếp nhắm vào trọng điểm mà hỏi.

"Hon 3 tháng, 6 người chết"

"Chính xác, cụ thể hơn."

"Vụ án đầu tiên xảy ra vào ngày 27/2, sau đó xảy ra liên tục 3 vụ giết người. Thủ đoạn gây án tương đối phức tạp, đã bắt đầu điều tra. Hôm nay, lại phát hiện thi thể..."

"Ồ đâu hả?" Hiếu Kiều vẫn đơn giản làm sáng tỏ vấn đề.

"Dưới gầm cầu Quán Vãn ở thành phố Nam, đã..."

"Bây giờ tôi qua liền."

Nói xong, cúp điện thoại.

Hai mươi phút sau, Hiếu Kiều dừng xe trên bãi đất trống gần đầu cầu Quảng Vãn, nhìn dây cảnh giới được kéo ở xung quanh cầu, 1 vài người dân tò mò, tập trung ở quanh đầu cầu chỉ trò xì xào.

Hoắc Ân bước lên đón cô, sắc mặt tái nhợt, râu ria xồm xoàm, mắt thâm quầng.

"Đội trưởng."

Nhìn thấy pháp y ở dưới cầu đang bận rộn công tác, Hiếu Kiều cũng không có sốt ruột đi tìm hiệu hiện trường. Dựa vào cửa xe, tháo mắt kính xuống.

"Ừ, đã chết bao lâu?"

"Còn tốt. Đội trưởng, nếu không phải tôi không có biện pháp, cũng không muốn làm phiền cô."

Lúc này đây, Hiếu Kiều không có cướp lời hắn, nhẹ nhàng cười cười,

"Đừng lo, gần đây tôi cũng không có việc gì mà. Có thể giúp anh phân tích, giúp không được thì đừng trách tôi nha."

Hoắc Ân khó khăn khẽ nhếch miệng cười cười, chính là nụ cười kia so với khóc còn muốn khó coi hơn. Hiếu Kiều nghi hoặc mặt nhăn mày nhu, Hoắc Ân đã trải qua nhiều năm kinh nghiệm, không còn là tính cách thanh niên mới vào nghề, trầm lắng, an ổn và kiên nghị hơn rất nhiều. Nhưng vẻ mặt thất bại như lúc này thì hơi lạ.

"Tôi xuống dưới đó xem xét một chút."

Nói xong đứng thẳng người, chuẩn bị đi đến bậc thềm.

"Đội trưởng." Hoắc Ân lại hô 1 tiếng.

"Hả?"

Hiếu Kiều càng thấy lạ, quay đầu nhìn hắn.

"Cô.. cô phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, phía dưới..."

Hoắc Ân cũng không nói gì thêm, phía sau là 1 gói hàng to đùng, bỗng nhiên pháp y từ đó bỏ chạy tới 1 nơi xa hơn 1 chút, xé toạt khẩu trang, nôn lấy nôn để.

Hiếu Kiều hoang mang, nhưng không có dừng lại, lập tức đi đến hiện trường vụ án.

Cuộc sống đối với Cận Ngữ Ca bây giờ mà nói không chỉ thỏa mãn mà còn yên ổn. Sau khi trải qua nhiều việc như vậy, lòng của cô cũng mau chóng bình yên thanh thản. Mỗi ngày nhìn 1 lớn 1 nhỏ ở bên cạnh cô cãi nhau, đôi khi bối lung tìm vết tranh cãi với bọn họ, làm cho cuộc sống thêm phần phong phú và hạnh phúc.

Tuy nhiên, công việc vẫn rất bề bộn, tuy rằng vất vả nhưng vẫn có thể vui vẻ chấp nhận, chịu đựng.

Theo lệ thường, cuộc họp cũng không có việc gì đặc biệt, Ngữ Ca trở lại văn phòng, thư ký đem cả phê cùng mấy phần tài liệu, chỉ mới nghỉ ngơi 1 ít, lại bắt đầu xử lý công việc.

Lúc Kiều Hiếu Kiều bước vào không hề gõ cửa.

Ngữ Ca vẫn đang chăm chú viết ý kiến trên các bản báo cáo, thoáng nghe thấy tiếng cửa mở. Nhưng vì quá chú tâm, nên cũng không để ý. Cho đến khi

cô cảm thấy có điểm là lạ, lúc ngẩng đầu lên, Kiều Hiểu Kiều lặng lẽ đứng trước mặt.

"Làm sao vậy?"

Ngữ Ca nhìn cô thấy là lạ, nói xong nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên bàn. 4h21 chiều, đáng lẽ giờ này Kiều Hiểu Kiều phải ở nhà chuẩn bị bữa tối.

Sắc mặt Hiểu Kiều trắng bệch, hai tay nắm chặt thành nắm đấm để dọc theo cơ thể, bắt đầu di chuyển vòng qua bàn, đi tới chỗ Ngữ Ca. Ngữ Ca xoay ghế, trong lòng càng thêm lạ, nghiêng đầu tỉ mỉ đánh giá Hiểu Kiều mong nhìn thấy được 1 vài dấu hiệu.

Kiều Hiểu Kiều vẫn không nói gì, ngồi xôm trước mặt Ngữ Ca, vươn tay ôm lấy cô. Cận Ngữ Ca cảm giác đôi tay vòng ra phía sau mình đang run run.

Ngữ Ca nhanh chóng đặt viết trên bàn, 1 tay xoa tóc Hiểu Kiều, tay còn lại thì đặt lên vai nhẹ nhàng vuốt ve, vỗ về, động tác an ủi, trấn tĩnh đơn giản. Hiểu Kiều từ từ ngẩng mặt lên nhìn cô, ánh mắt thất thần, mồ hôi đầy trán.

Ngữ Ca cảm thấy lòng nhói đau, tình trạng như bây giờ của Kiều Hiểu Kiều là rất hiếm thấy. Cô luôn là người trong sáng, mặt mày hớn hờ, nụ cười tươi rói. Dù cho trời có sụp xuống, cùng lắm cũng chỉ mặt nhăn mày nhíu, nhưng vẫn kiên cường thông thả. Nhưng bây giờ rõ ràng là cô đang sợ hãi.

Không đợi Ngữ Ca mở miệng, Kiều Hiểu Kiều đứng thẳng dậy tới gần hơn, hô hấp dồn dập, ngập ngừng 1 chút, rồi vội vàng hôn cô. Cận Ngữ Ca không hề chuẩn bị, mặc dù đã ở chung nhiều năm, hôn hít, chung đụng da thịt là chuyện như cơm bữa, nhưng mà bất ngờ không đoán trước xâm nhập như vậy khiến cô luống cuống tay chân. Kiều Hiểu Kiều cũng không thêm đề ý chuyện gì, hơi cúi người, vậy cô trên ghế, hôn không biết trời đất.

Đây không phải là lặng lẽ di chuyển, rõ ràng trong lòng Kiều Hiểu Kiều đang có tâm sự. với 1 người hiểu cô như Cận Ngữ Ca, dễ dàng nhận ra. Cô cũng không có cách gì ép buộc bản thân chấp nhận sự nhiệt tình này, quay đầu muốn tránh.

Kiều Hiểu Kiều cũng không dễ dàng bỏ qua, lại chồm đến, hơn nữa để tránh không cho cô trốn tránh, mà ôm chặt cô vào lòng. Hai tay không ngừng vuốt ve dọc sống lưng Ngữ Ca. Cả cơ thể Cận Ngữ Ca bị cô ôm chặt, không thể động đậy. Hơi thở dồn dập, tim đập loạn xạ không tiết tấu. 2 tay cố gắng giãy giụa, tạo ra 1 ít khoảng trống giữa mình và Hiểu Kiều.

"Um——"

Hiểu Kiều phản kháng, ầm ừ 1 tiếng không tình nguyện, nói lỏng cánh tay, ngược lại lại tiến đến sát Ngữ Ca hơn, bắt đầu luống cuống tay chân cời nút áo.. Cận Ngữ Ca lấp bấp kinh hãi, nhanh chóng nắm lấy tay cô, mặt mày nhăn nhó, nhìn chằm chằm cô. Hiểu Kiều không để ý, rút tay về, rồi lại tiếp tục hành động trước đó. Hai nút áo của Ngữ Ca rất nhanh bị cô cời ra, lộ ra nội y màu tím nhạt, hai khóa no tròn trắng nõn, mềm mại rung động theo nhịp hô hấp, thoang thoang hương thơm.

"Kiều Hiểu Kiều! Kiều đang làm gì đó?"

Cận Ngữ Ca rốt cục khó hiểu mở miệng. Tay dùng thêm sức nắm chặt tay Hiểu Kiều không cho phép cô làm xằng làm bậy.

Kiều Hiểu Kiều không để ý đến ánh mắt của Ngữ Ca, tỏ vẻ rối rắm vô tội. Cực lực muốn thoát khỏi sự vây ép, tiếp tục chuyện trước mắt. Không giải thích hoặc nói gì, đầu cũng không ngẩng lên 1 tí tí nào.

Ngữ Ca cầu nhàu nhưng cứ cài lại 1 nút lại bị xé ra 1 nút. Bàn tay lần mò phía dưới lớp quần áo, tiếp xúc đến phần da thịt ấm áp, nhỏ nhắn, trơn bóng, thì vuốt ve xoa nắn. Bàn tay thật lạnh, Cận Ngữ Ca bị kích thích đến run rẩy, trong khí trời đầu mùa hè, Kiều Hiểu Kiều thân nhiệt luôn ấm áp vì sao lại lạnh như vậy? Nhưng thân thể cũng đã có phản ứng, nếu cứ tiếp tục kéo xé thế này, sẽ phải trình diễn công phu đồng cung ở văn phòng a.

"Chờ... Chờ một chút!"

Cận Ngữ Ca tận lực áp chế hô hấp của mình, điều chỉnh lại cảm xúc để nói chuyện với Hiểu Kiều.

"Đây là văn phòng, không thể làm như vậy. Chúng ta về nhà tiếp tục được không? Em thu dọn một chút, chúng ta lập tức đi liền."

Kiều Hiểu Kiều không trả lời, vội vàng lắc đầu, không chịu thỏa hiệp. Tay không ngừng hành động, Cận Ngữ Ca nắm chặt tay không cho chạy tán loạn trên người mình. Ngẩng đầu nhìn lên, cửa không khóa, thư ký có thể vào bất cứ lúc nào, phía sau là cửa sổ lớn, màn cũng chưa kéo xuống. Cận Ngữ Ca rất muốn nổi giận, tình hình như vậy mà còn không ngừng cầu hoan là có ý gì?!

Nhưng người trước mặt cũng không phải có ý làm chuyện xấu, nhìn rất yếu ớt, dường như đang cần 1 sự an ủi. Cận Ngữ Ca rất không đành lòng, mà còn thêm lo lắng. Ngẫm nghĩ,

"Hiểu Kiều, hãy nghe em nói. Không trở về nhà cũng được, nhưng Kiều phải đi tắm trước, rồi vào trong phòng nhỏ, được không? Nơi này thật sự không được. Nghe lời, được không?"

Kiều Hiểu Kiều có phản ứng, suy sụp buông tay ra, không nói một lời đứng lên, mở cánh cửa cách vách đi vào, rất nhanh, nghe tiếng nước ào ào.

Cận Ngữ Ca thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng sau khi tắm rửa cô sẽ tỉnh táo lại. Trước hết là chỉnh lại quần áo, gọi điện thoại căn dặn thư ký tạm thời không cho phép tiến vào, đứng dậy đóng chặt cửa, rồi tự bản thân cũng đi vào phòng bên cạnh.

Phòng không lớn, là nơi Cận Ngữ Ca dùng để nghỉ giữa trưa mỗi ngày, có đôi khi tham dự tiệc tùng không về kịp, nơi này cũng có 1 ít quần áo của cô.

Gần như trang bị toàn bộ những đồ dùng hàng ngày, Ngũ Ca đứng dậy cầm một ly rượu đỏ, chuẩn bị chờ Hiều Kiều tắm rửa xong, để an ủi cô, hỏi rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Khi Kiều Hiều Kiều mặc áo tắm bước ra, tóc vẫn còn ướt sũng, chỉ lung tung xoa xoa, vẻ mặt không an ổn. Cận Ngũ Ca còn chưa kịp mở miệng, đã bị ôm lấy đặt lên giường.

Khi thân thể tiếp xúc, Ngũ Ca ngạc nhiên. Nhiệt độ trên cơ thể Hiều Kiều rất thấp, lạnh như băng. Giọt nước vưon trên tóc rơi xuống người Ngũ Ca, lạnh lẽo.

"Kiều tắm bằng nước lạnh sao?"

"Um.."

Kiều Hiều Kiều trả lời đại khái, thân thể ép chặt Ngũ Ca, tiến đến hôn cô. Cận Ngũ Ca không thấy dấu hiệu nào của sự bình tĩnh, biết là rất muốn rồi. Nhanh tay tháo đồng hồ, tháo kẹp tóc để qua 1 bên, Kiều Hiều Kiều không mấy may quan tâm, bị kẹp tóc làm đau nhiều lần cũng mặc kệ.

Động tác tay của Kiều cảnh quan rất vội vàng, áo Cận Ngũ Ca nhanh chóng được cởi rộng ra thành 1 mớ hỗn độn, váy cũng được vén lên nhưng không hoàn toàn cởi ra. Mái tóc đen tuyền mượt mà tán loạn, chiếc cổ thon gọn trắng trẻo, dưới ánh nắng ban ngày vô cùng hấp dẫn, gợi cảm.

Hiều Kiều không muốn lưu luyến thương thức, mà thích cảm giác trực tiếp tiếp xúc hơn. Vùi đầu rong chơi ở cổ cô, nhắm mắt liếm mút không thôi, đầu lưỡi linh hoạt như con rắn nhỏ cực kỳ không an phận liếm tới liếm lui, nhẹ răng nhẹ nhàng cắn mút. Nhanh chóng lưu lại rất nhiều vết hồng ngân. Bị cắn trở bời quần lót và tất chân, bực bội kéo toát xuống. Tay lưu luyến vuốt ve vòng eo nhỏ, không ngừng xoa nắn vuốt ve làn da trắng mịn. Như tham lam luyến tiếc hơi ấm trên người Ngũ Ca, cả người dính sát ép chặt vào cô, hận là không thể nhét cô vào thân thể của mình.

Cận Ngũ Ca gói đầu, bình tĩnh hơi bất đắc dĩ để Hiều Kiều tùy ý hành động. Dù sao cũng phải phối hợp, nhưng lại không có âm thanh gì. Ôm chặt cổ cô, bàn tay luôn vào tóc, ngón tay nhẹ nhàng quăn quăn những sợi tóc quăn. Tay còn lại đặt lên tấm lưng trần trụi, cảm thụ làn da trắng nõn lạnh lẽo của cô, để hơi ấm từ lòng bàn tay từ từ truyền qua. Ngũ Ca cũng không hoàn toàn tập trung, thậm chí hơi thất thần. Ngẫm nghĩ, phân tích từng chuyện xảy ra gần đây, cân nhắc xem cái gì làm cho Hiều Kiều thất thường như thế.

Kiều Hiều Kiều chỉ đắm chìm trong thế giới của mình, cô rất hiếm khi đột ngột bị kích động đến mức hoảng loạn, thất thần, hoang mang đến mức muốn đi tìm 1 chút an ủi. Cận Ngũ Ca đương nhiên là lựa chọn số 1 của cô. Hơi ấm quen thuộc cùng với cảm xúc là phương pháp tối ưu có thể đem lại cảm giác yên ổn cho Hiều Kiều.

Áo tắm sớm bị ném sang 1 bên, toàn bộ thân thể trần trụi, xích lửa với làn da trắng trẻo của Hiều Kiều trong ánh nắng soi rọi như trở nên trong suốt, đường cong cơ thể phập phồng gọn sóng theo động tác. Trong căn phòng trang trí đơn giản, sáng rực rỡ dường như bất đồng với ngọn lửa dục vọng lúc này. Nhiệt độ cơ thể của cô từ từ tăng lên, dường như tiếp xúc da thịt, xoa nắn vẫn chưa đủ thỏa mãn, bàn tay lần mò theo đường cong cơ thể của Ngũ Ca không ngừng di chuyển xuống, vuốt ve làn da mịn màng, lần mò tiến sâu vào đáy cốc ẩm ướt. Ngón tay dựng thẳng chậm rãi tiến vào, cọ cọ xúc cảm mềm mại, cho đến khi ngón tay cảm thấy được sự mềm mại, mịn màng.

Cận Ngũ Ca nhìn không nổi, khẽ rên rỉ, hô hấp dần dần không còn vững vàng, cô cực lực áp chế tiếng rên, tâm tư phiêu lạc nơi nào cũng bị triệu hồi về, hai tay siết chặt người ở trên đến lộ rõ gân xanh, để giảm bớt cảm giác hưng phấn lúc này. Chân mày nhíu chặt, ánh mắt cũng mất thần, thật cẩn thận để hơi thở từ từ thoát ra từ mũi, nhưng bất ngờ không kịp đề phòng, bị duệ lực mạnh mẽ xuyên vào.

Không còn thấy sự dịu dàng triền miên hàng ngày, Kiều Hiều Kiều như trở về bóng dáng tiểu cảnh sát to gan lớn mật, ngây ngô có chút mãnh liệt vào đêm đông năm nào. Nhưng khác nhau ở chỗ lúc trước không có kỹ xảo, kỹ thuật, chỉ là ngựa quen đường cũ. Loại cảm giác bị ép sát âm áp làm cho cô nhìn không được lắt đầu thờ dài, ngón tay từ từ rút ra rồi đẩy mạnh vào, nhắm vào chỗ sâu thẳm mà càn quét. Mờ to mắt, người trong lòng không còn ngây thơ như nhiều năm trước mà trở nên lạnh lùng, đậm đặc. Về mặt cô mê loạn lại tràn đầy tình yêu. Tất cả sợ hãi, ưu sầu, tất cả những việc làm cho cô không biết làm sao, giờ phút này hoàn toàn biến mất, lúc này cô thậm chí chỉ muốn tiếp tục hưởng thụ.

Ngón tay từ từ tăng tốc vào ra, không ngừng va chạm, tốc độ vừa phải, làm cho Cận Ngũ Ca cực lực khống chế hô hấp hỗn loạn. Bàn tay giữ chặt Hiều Kiều vì dùng sức đến trắng bệch, móng tay không ngừng vưon vào hóm sâu. Đầu hết sức ngửa ra sau, đôi mắt không còn tập trung. Bất chấp bộ dạng làm cho cô bối rối cỡ nào, tay cũng không ngừng tăng tốc, thậm chí làm cho da thịt tiếp xúc càng nhiều, hưởng thụ cảm giác thoải mái làm cho người ta muốn thét chói tai. Cô thích cơ thể như vậy, mềm mại, dịu dàng, âm áp bao trùm cô, như nhấn cô chìm vào đáy hồ, hoặc nâng cô bay cao lên 9 tầng mây. Tình yêu nhiều năm lắng đọng và kiên định, đậm đà như rượu vang, hương thơm ngào ngạt, mê mẩn..

Như dây cung từ từ ngân lên, thoải mái tích tụ thật dày. Lúc này, như ánh đèn flash lóa sáng, thân thể Cận Ngũ Ca chợt căng thẳng, cả người như được khai thông, trước mắt một mảnh nở rộ sáng lạn.

Không biết qua bao lâu mới hơi thả lỏng, không ngừng run rẩy, nụ hôn tràn đầy yêu thương không ngừng dùng trên cơ thể nóng bỏng của cô, toàn thân mềm nhũn. Tay từ lưng Hiều Kiều vô lực rơi xuống, lại bị người trên thân ôm chặt vào trong lòng.

"Ngũ Ca... Ngũ Ca..."

Lần này hoan ái im lặng, Cận Ngũ Ca từ đầu đến cuối đều không có kháng cự, chính là ả nhân dung túng Hiều Kiều. Tuy rằng hơi thiếu thành ý, nhiệt tình, nhưng cũng vì ngày thường bùng tri. Nếu như người yêu cần phương pháp này để an ủi, cô sẵn lòng cho.

Tính cách lạnh lùng giống nhau, nhưng hết năm này đến năm khác chung đụng đã sớm nhu tình, tan chảy như nước.

Sắc trời gần tối, hai người quyết định ra ngoài ăn tối. Cận Ngữ Ca tắm rửa xong thay đổi quần áo, nhưng cũng không có cột lại tóc. Nhẹ nhàng quay đầu nhìn Kiều Hiểu Kiều vẫn còn sa sút, ngồi trong xe cúi đầu lặng lẽ. Cận Ngữ Ca biết, bệnh cũ lại tái phát, có việc mà không muốn nói.

Mọi chuyện đều do cô quyết định. Khi đến nhà hàng, cũng không hỏi gì nhiều chỉ im lặng dùng chung bữa tối. Cô ý vô ý liếc mắt nhìn tâm trạng của Kiều cảnh quan, um, tốt nhất là không để ý đến. Càng giúp càng rối, nếu không muốn nói thì tự mình giải quyết đi.

Ai ngờ, sau tối hôm đó, trạng thái thất thường của Kiều cảnh quan tiếp tục kéo dài. Cận Ngữ Ca đang lấy 1 phần tài liệu trong tủ sách ra xem, không phòng bị đã bị Kiều Hiểu Kiều ôm lấy.

Ngữ Ca lấy tài liệu đặt ngay cổ Hiểu Kiều để tạo khoảng cách của 2 người và ngăn hành động tiếp theo của cô. Chớp chớp mắt nhưng vẫn không nhúc nhích nhìn cô. Kiều Hiểu Kiều bị Ngữ Ca nhìn hơi chột dạ, nhưng vẫn ôm chặt hông cô không chịu buông tha, nhưng vẫn theo thói cũ muốn làm càn. Cận Ngữ Ca đặt tài liệu lên bàn, 1 tay đặt trước ngực, tay còn lại vờn ngón trở ẩn trên xương quai xanh của Hiểu Kiều, nhìn cô chăm chú,

"Kiều muốn làm gì?"

Kiều cảnh quan cắn cắn môi,

"Um... Muốn..."

"Không thể."

Không đợi cô nói hết, Cận Ngữ Ca rõ ràng cự tuyệt. Cứ vậy hoài sẽ thành thói quen, sau này muốn yên bình cũng khó?

Nhưng mà, Kiều cảnh quan vẫn không buông tha, vẻ mặt đau khổ, cần sự đồng tình.

"Ngữ Ca..."

"Em nói, không thể!"

Cận Ngữ Ca nghiêm túc, nâng giọng lên cao.

"Hiểu Kiều, em biết Kiều có chuyện, nếu cần em giúp, Kiều cứ nói ra, chúng ta cùng nhau giải quyết. Nếu không, thì Kiều dựa vào năng lực của mình mà tự giải quyết. Nhưng mà, em không phải công cụ để Kiều giảm áp lực, biết không?"

Kiều cảnh quan ngơ ngẩn, không biết nên trả lời như thế nào.

"Em hy vọng, vì yêu thương em nên mới cùng em thân mật, không phải kiểm em để được an ủi."

Nói xong, thoát khỏi ôm ấp, xoay người trở lại phía sau bàn làm việc, vùi đầu vào công tác, không thềm liếc nhìn một cái. Hiểu Kiều đứng tại chỗ sững sốt 1 lúc, thơ thần từ từ đi ra ngoài.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi ngày cô đều đi sớm về trễ, có đôi khi đến khuya vẫn chưa về. Ngoài trừ việc báo cáo hành tung cho Cận Ngữ Ca, còn lại không nói gì hết. Ban đêm, ngủ cũng không ngon, trần trọc, giật mình thức giấc, cả đầu đầy mồ hôi, cúi đầu thờ dốt. Ngữ Ca đau lòng, lại có chút mềm lòng, muốn kiểm người đi điều tra xem cô đang gặp chuyện gì, do dự nhiều lần, vẫn là tiếp tục nhẫn nhịn.

Lộ Vi gọi điện nói Khởi Ngao hôm nay sẽ trở lại, Cận Ngữ Ca cố ý tan ca sớm. Sau khi vào cửa, nghe thấy tiếng Kiều Hiểu Kiều ở trong bếp vọng ra:

"Cận Khởi Ngao! Cách xa tivi một chút! !"

Cận Khởi Ngao đang ngồi trên thảm xem《 mèo và chuột 》, vừa ăn bơ đậu phộng vừa xoay xoay tiểu mông, lùi ra sau 2cm. Nghe thấy tiếng cửa mở, quay đầu lại thấy Cận Ngữ Ca,

"Mẹ.. mẹ...!"

Đứng lên bỏ lại đồ ăn, lúc lắc chạy lấy dép đưa Cận Ngữ Ca, rồi lại cầm túi xách trong tay mẹ, chạy vào phòng sách đặt trên bàn làm việc, rồi chạy lại. Sau khi Ngữ Ca đã thay dép, tươi cười vui vẻ ôm lấy cô bé, ,

"Đi chơi với ông bà ngoại có ngoan không?"

"Dạ có!"

Cận Khởi Ngao gật đầu, ôm cổ mẹ hôn hôn.

"Mẹ ơi, con có mua quà cho mẹ, nhưng mà..."

"Sao? quà gì cũng được?"

Ngữ Ca vài ngày không thấy con, rất nhớ ôm hoài không muốn buông tay.

"Bị Cảnh Sát Trường ăn hết..."

Cận Khởi Ngao nhìn hộp chocolate trên bàn bị cướp sạch, khuôn mặt nhỏ nhắn ủ rũ buồn bã.

Ngữ Ca vừa cười, vừa sờ sờ đầu cô bé,

"Được rồi, được rồi, mẹ biết Khởi Ngao ngoan nhất, biết mua quà cho mẹ. Tâm ý của con mẹ nhận, cảm ơn con nha."

Nói xong, hôn lên khuôn mặt bánh bao thịt nhỏ nhắn của cô bé, Khởi Ngao lập tức vui vẻ cười toe toét, ôm mẹ làm nũng.

Ở cửa bếp, Kiều Hiểu Kiều vươn đầu ra nhìn, bĩu môi, rồi lại lủi lại, trong bếp vang lên tiếng bếp gas được mở và tiếng cháo sôi sùng sục.

Cận Ngữ Ca thay quần áo, ngồi chơi với con 1 lúc, rồi dặn dò Khởi Ngao ngoan ngoãn ngồi yên xem tivi, bản thân thì đứng dậy đi vào bếp..

Kiều cảnh quan mặc bộ áo liền quần rộng thùng thình, thân mặc tạp dề, đứng trước bếp đưa lưng về phía cô, cầm muống xào, ớt xanh và măng liên tục tung bay trong chảo, cảnh tượng trông rất đẹp mắt. Một bên nồi đang hầm canh sườn sôi ùng ục, hương thơm đậm đà..

"Đi ra ngoài a ~ có khói dầu."

Không cần quay đầu lại, Hiểu Kiều cũng biết ai đang ở phía sau. Cận Ngữ Ca không nói lời nào, nhếch miệng cười khế, hứng thú nhìn cô trình diễn kỹ nghệ nấu nướng. Mồ hôi dọc theo thái dương chảy xuống, Kiều cảnh quan đưa tay áo lên lau đi.

"Lúc trước, tôi đang điều tra 1 vụ án giết người liên hoàn, tình huống phức tạp chưa thấy qua bao giờ, thật sự rất khiếp sợ. Bây giờ, án đã được phá, công đầu do tôi! Giúp cho fan hâm mộ được tỏa sáng, ha ha."

Biết Cận Ngữ Ca vẫn còn đứng đó, Hiểu Kiều đặc ý báo cáo, ánh mắt vẫn không rời khỏi nồi thức ăn, cảm xúc hạnh phúc này không sao che giấu được. Ngữ Ca cười cười bước tới gần cô, đưa tay nắm lấy 2 cầu vai, chớp mũi cọ cọ phần da thịt trên vai lộ ra ngoài, sau đó nghiêng mặt dán sát vào, thờ phào nhẹ nhõm.

Kiều Hiểu Kiều lấy thìa gắp 1 miếng măng, thổi thổi, xoay người đưa đến bên miệng Ngữ Ca,

"Em, ăn thử xem sao."

Ngữ Ca hé miệng cắn, chậm rãi nhai nhai. Kiều Hiểu Kiều nhân cơ hội ôm cô, nhỏ giọng nói bên tai,

"Hôm nay, có thể rồi ha?"

Cận Ngữ Ca liếc cô một cái, không nói lời nào, cũng không biểu hiện gì. Chỉ lo nếm thử thức ăn,

"Nói sau ~ "

"Aaaaa? Đừng mà..."

Xoay người đi ra ngoài, để lại 1 câu lấp ửng,

"Sẽ —— nói —— sau

~ "

**** Lời editor ****

Chỉ còn duy nhất một chap thôi. Còn hứng thú tiếp tục theo dõi cặp đôi này không??? Ai thấy chán gia đình nhỏ này thì chỉ cần chịu đựng thêm 1 chap là được giải thoát rồi. Bạn nào vẫn còn say mê cặp đôi này thì sẽ được tác giả khuyến mãi thêm chap 100 câu hỏi phỏng vấn họ. :D

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyển* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Phiên Ngoại Lại Thấy Phiên Ngoại

Vào một buổi sáng mùa thu yên ả, tổng giám đốc đương nhiệm của tập đoàn Cận thị - Cận Ngữ Ca, sáng nay phá lệ không có được tài xế đưa đến

công ty làm việc, mà lại đang ở trong nhà cùng cảnh quan Kiều Hiểu Kiều, kiên nhẫn chiều cô cô con gái cưng Cận Khởi Ngao mặc quần áo và ăn điểm tâm

Hôm nay là ngày khai giảng của tiểu thiên kim Cận gia.

Đầu tiên là giúp cô bé thay đồ, khoác lên mình bộ tiểu đồng phục cổ hải quân được lấy về từ trường học, Cận Ngữ Ca còn giúp con cài lại nút, sửa sang lại khăn quàng cổ, vỗ về lên mái đầu nhỏ nhắn của cô bé,

"Khi đến trường phải nghe lời thầy cô giáo a."

"Dạ!" Cận Khởi Ngao gật đầu mạnh mẽ, ánh mắt bùng sáng đầy chờ mong và hưng phấn.

Cận Ngữ Ca cười cười, quay đầu lại nhìn Kiều Hiểu Kiều đứng bên cạnh. Trên tay cầm cặp, chai nước, phù hiệu còn có nón bảo hiểm, Kiều cảnh quan nhường nhường này,

"Có thể đi được chưa?"

Ngữ Ca ngồi xổm xuống thay đôi giày da nhỏ nhắn xinh xắn cho con. Lúc này mới vừa lòng nắm bàn tay bé nhỏ của cô bé dẫn đi xuống lầu.

Trên đường đi, Cận Ngữ Ca dặn dò con một ít việc, cô bé vô cùng ngoan ngoãn nghe lời. Một nhà ba người đi tới trước cửa trường tiểu học Hàn Lâm Quốc Tế, từ xa xa nhìn thấy vợ chồng Cận Trung đi đón Kiều ba Kiều mẹ đến, bốn người bọn họ đang ngẩng đầu dao dác tìm kiếm. Kiều Hiểu Kiều nhanh chóng chạy xuống xe, mồ hôi rơi là chả xuống ớt,

"Ba mẹ ba mẹ, sao mọi người lại đến đây?"

Không đợi có người trả lời, Cận Khởi Ngao cũng nhanh chóng từ trong xe nhảy xuống, đang từ từ từng bước đi lại chỗ họ, chưa gì đã bị nhóm trường lão bế đi, giành giật ôm hôn, không để yên cho cô bé dù chỉ một phút. Cận Trung giờ máy chụp hình, răng rắc răng rắc, không bỏ qua bất kỳ một sự chuyển động nào của cô bé, không ai thèm đếm xỉa đến Kiều Hiểu Kiều.

Cận Ngữ Ca xuống xe, cùng Hiểu Kiều liếc mắt nhìn nhau, hai người đều cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Lúc đầu nghĩ rằng chỉ cần hai cô đưa con đi dự lễ khai giảng là tốt rồi, nào ngờ nguyên một nhà xuất động. Nếu không phải vợ chồng Cận Ân Thái đã 90 tuổi và vừa khỏi bệnh, nói không chừng cũng muốn đi theo đến đây.

Chỉ là tiền tiểu học thôi mà! Có cần huy động lực lượng đông đảo như vậy không a.. Kiều cảnh quan bối rối nhìn từng đoàn người, rõ ràng là 1 đồng người... Xung quanh là cha mẹ mấy đứa trẻ sắp nhập học, phần lớn là tam đại đồng đường cùng xuất động, không cần nói thêm gì nữa, cả đoàn người nhắm vào cổng trường mà đi.

Trường Hàn lâm quốc tế trên danh nghĩa là dành cho con cháu gia đình nước ngoài, nhưng trên thực tế, phần lớn trẻ em theo học là con ông cháu cha, hoặc gia đình giàu có, nên nói trắng ra là trường quý tộc. Về quan điểm này, cuối cùng Kiều cảnh quan cũng chịu thỏa hiệp, dù sao nơi này phòng bị nghiêm ngặt lại rất an toàn.

Trong khuôn viên là các dãy nhà theo phong cách Rococo, bao quanh bởi hoa, cây xanh, mặt cỏ được cắt tỉa thậm chí còn gọn gàng hơn sân golf. Các bậc phụ huynh gửi con đến trường đang đứng thành từng nhóm nhỏ trong khuôn viên, từng nhóm trẻ vui vẻ chạy xung quanh, 1 vài đứa nhút nhát sẽ núp sau lưng mẹ, tò mò nhìn những đứa trẻ khác.

Lễ khai giảng năm nhất còn lâu mới bắt đầu, trợ giảng và giáo viên bị vây trong nhóm các vị phụ huynh không ngừng đưa ra hàng loạt câu hỏi phải trả lời. Cận Ngữ Ca cũng đang nói chuyện với giáo viên chủ nhiệm, tìm hiểu 1 số vấn đề về trường học. Xung quanh cũng đầy nhóm phụ nữ giàu có, nhưng khi thấy cô đều tự giác tránh xa nửa mét, khí thế áp bức và cảm giác lạnh lùng quá mạnh. Thật uổng công Cận Ngữ Ca hôm nay thay đổi phong cách mặc 1 bộ váy liền áo, để trong giống người bình thường hơn.

Cận Khởi Ngao đang cùng ba cô bé phong cách lolita tự giới thiệu với nhau, một cô bé tóc cột kiểu đuôi ngựa, không nhận được vờn tay sờ sờ mái tóc của cô bé,

"Cậu là người nước ngoài hả?"

"Không phải!" tiểu thiên kim Cận gia lắc đầu.

"Cậu đi uốn tóc hả?"

"Không có!" Lại lắc đầu.

"Vậy tại sao tóc lại quăn a?"

"Bởi vì tóc cảnh sát trường quăn !"

Cô bé thật thà giải thích.

"A —— "

3 đứa bé như bưng bình, ngộ ra vấn đề. Cứ như vậy chỉ trong chốc lát, bốn đứa trẻ đã bắt đầu kết thân với nhau và trao đổi đồ ăn.

Kiều Hiểu Kiêu ở một bên nhìn, không ngăn cản cũng không can thiệp, lén lút quan sát cảm xúc cô bé. Cục cưng nhà cô được Cận Ngữ Ca bảo bọc hơi quá ..., thật sự là rất cần cùng mấy đứa nhỏ khác trao đổi nhiều hơn, trước mắt thoát nhìn coi như không tệ. Cận Trung ngồi chồm hổm ở một bên, mở hôi nhễ nhại, giờ máy ảnh không ngừng chụp búp bê Cận gia.

Mọi việc đều thuận lợi cho đến khi 1 cậu bé da nâu, dáng người vùng Trung Đông, thoáng nhìn có vẻ lớn hơn những đứa trẻ khác vài tuổi, từ cách đó không xa chạy đến. Vươn tay giắt lấy miếng thịt bò Khôi Ngao chuẩn bị đưa cho tiểu mỹ nữ. Tiểu thiên kim Cận gia phản ứng cũng rất nhanh, nắm chặt không buông tay, kết quả, cậu bé giờ tay đầy mạnh, Khôi Ngao bị đẩy, lao đảo té lăn xuống đất, nhưng miếng thịt bò vẫn bị giắt đi rồi.

Tuy rằng Kiêu cảnh quan thường xuyên quở trách Cận Ngữ Ca cưng chiều con, nhưng gặp cảnh này, so với ai khác cô tức giận không kém. Bước dài từng bước thoăn thoắt đến ôm lấy con, nhìn chăm chăm mặt cậu bé,

"Có bị đau không?"

Lộ Vi và Kiêu mẹ cũng vọt lên, xem xét, kiểm tra tỉ mỉ đôi tay và đôi chân nhỏ bé, không ngừng hỏi han,

"Con có bị thương không? Ngã trúng chỗ nào?"

Cô bé mếu máo, nắm chiếc váy trắng của mình, buồn bã nhìn Hiểu Kiêu,

"Dơ ..."

Hiểu Kiêu quay đầu lại, thoáng nhìn vào đám người, vệ sĩ ả núp trong đó lập tức hiểu ý hành động. Không bao lâu sau, 1 chiếc váy mới được đưa lại. Hiểu Kiêu trước tiên giúp Cận Khôi Ngao thay váy, sau đó dẫn ra nhóm lolita đang trông mong, chờ đợi cô bé, nhưng vẫn không lơ là, vẫn ôm khư khư bảo vệ.

Cách đó không xa, tuy Cận Ngữ Ca đang nói chuyện với giáo viên, nhưng những gì xảy ra bên này cô đều thấy. Mày nhú chặt, trong lòng quyết định lập 1 kế hoạch khác.

Đợi đến khi đám trẻ đều vào lớp, từng nhóm phụ huynh đều lần lượt rời đi, Cận Ngữ Ca vẫn còn đứng ở hành lang, ngó qua cửa sổ nhìn cô bé, dù thế nào cũng không chịu đi. Hiểu Kiêu nắm tay cô,

"Đi thôi, đừng lưu luyến như vậy a."

"Ừ."

Ngữ Ca ngoài miệng thì trả lời nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích. Nhìn con ngồi trong phòng học, cánh tay nhỏ đặt trên bàn, chăm chú nghe giáo viên giảng bài. Kiêu cảnh quan nhìn không được nở nụ cười,

"Con người ta đều ở lại trường, 1 tuần mới đón về 1 lần. Còn chúng ta mỗi ngày mỗi đón, cũng là quá mức rồi a?"

Cô hai Cận gia hiếm khi không có cái lại, quay đầu, lo lắng hỏi:

"Chúng ta đi rồi, con bị đứa khác bắt nạt thì làm sao bây giờ? Giống như hồi nãy bị đẩy ngã lăn ra thì làm sao bây giờ?"

"Con phải học cách tự mình đối mặt mọi việc, bị vài lần rồi quen, chuyện đó cũng không hẳn không tốt. Huống hồ ở trong trường học, trẻ con đùa giỡn thế nào cũng va chạm ít nhiều a."

Kiều cảnh quan hình như quên mất tiêu hồi nãy ai là người phùng phùng tràn má với đứa nhỏ kia, còn kêu gọi cả phái đoàn trong nhà đến.

"Vây cũng không được!"

Cận Ngữ Ca biến sắc, rất là bất mãn, lo nghĩ,

"Phải tìm người dạy võ cho con, học 1 chút võ phòng thân."

Phong cách Cận tổng luôn luôn nói là làm, không đợi Kiêu cảnh quan kịp phản ứng, cô đã gọi điện.

Xế chiều, 1 cô gái thoát nhìn nhanh nhẹn, tầm hơn 20 tuổi, xuất hiện ở văn phòng của tổng giám đốc Cận thị.

"Cô là —— Vương Mẫn?"

Cận Ngữ Ca nhìn hồ sơ lý lịch trong tay, ngẩng đầu lên nhìn cô bé trước mặt. Đối phương bình tĩnh, giọng nói không kiêu ngạo không siểm nịnh,

"Vâng, Vương của chữ Vương hoàng, Mẫn của nhanh nhẹn."

"Giỏi võ và đấu vật, bây giờ đang học tại học viện thể dục thể thao?"

"Đúng vậy."

Cận Ngữ Ca đặt tay lên tài liệu, "Việc cô cần làm không nhiều, dạy 1 ít võ để con tôi phòng thân. Còn thường xuyên bảo vệ an toàn cho cô bé khi chúng tôi không có ở bên cạnh."

"Đã hiểu, tôi có thể làm được."

Vương Mẫn trả lời rất là ngắn gọn, điều này cũng chiếm được cảm tình của Cận Ngữ Ca, không có nói thêm điều gì vô nghĩa, gật gật đầu,

"Thù lao thì cứ theo yêu cầu của cô, làm tốt việc của mình là được."

Nói xong, gọi điện kêu tiểu Quan vào, đem những việc sau đó giao cho cô xử lý.

Việc mẹ tìm cho mình 1 giáo viên võ thuật kiêm vệ sĩ, trải qua mấy ngày Cận Khởi Ngao cũng quen thuộc, rất nhanh kết thân. Tuy tuổi Vương Mẫn lớn hơn cô bé khá nhiều, kêu chị đi cũng có chút không được tự nhiên, cũng may cô không thêm so đo với cô bé, để cô bé tự do phát huy, vô cùng sung sướng được kêu 1 tiếng sư phụ.

Hiệu Kiều thờ phào nhẹ nhõm, Vương Mẫn kỹ thuật không tệ, tính cách trầm ổn, tính cảnh giác cũng cao, đặc biệt vô cùng tận tâm với Khởi Ngao, có thể nói một tác cũng không rời. Nhờ vậy trách nhiệm của cô cũng được chia sẻ. Ngữ Ca ra mặt sắp xếp cho Vương Mẫn làm giáo viên thể dục thực tập, không cần lên lớp, lại có thể quang minh chính đại ra vào trường học, sẵn tiện coi chừng Cận Khởi Ngao. Tuy rằng người ngoài nhìn vào thấy làm hơi quá, nhưng mà đối với Cận gia từng trải qua việc bất cóc, thì đây hoàn toàn là cần thiết.

Nhưng, việc đón đưa đứa nhỏ vẫn do Kiều cảnh quan tự mình chịu trách nhiệm. Muốn cho con vừa ra khỏi cổng trường liền được người thân ôm ấp, là do lúc ban đầu Cận Ngữ Ca muốn như vậy. Cũng may Kiều Hiệu Kiều đối với việc hôn hít này vô cùng thích thú, cho nên, mỗi ngày sẽ có 2 khoảng thời gian cố định Kiều cảnh quan ở cạnh Vương Mẫn.

Một tuần sau, vào một buổi chiều cuối tuần, Khởi Ngao không cần đi học. Cận Ngữ Ca sau khi xong việc, trở về biệt thự Cận gia. Quản gia báo cáo nói Khởi Ngao đang ở trong phòng trên lầu 3 luyện võ, Kiều cảnh quan cũng đang ở trên đó. Cận Ngữ Ca gật gật đầu, đi lên lầu ba, dự định xem con học võ như thế nào.

Phòng tập võ nằm ở hướng đông bắc lầu 3, cách âm với phòng Hoan Nhan ở đối diện. Cánh cửa là loại cửa kéo đất tiền, 1 chiếc gương lớn dựa vào tường.

Khi Cận Ngữ Ca đến, trong phòng luyện võ vang lên tiếng nói cười. Cánh cửa cũng không đóng kỹ, tạo 1 khe hở khoảng 0.5m, nhờ vậy Ngữ Ca thấy được rõ ràng tình cảnh bên trong.

Hiệu Kiều nằm trên mặt đất, Vương Mẫn quỳ gối một bên, nửa người trước tạo thành góc vuông với cơ thể Hiệu Kiều, tay trái đặt trên người cô, tay phải nắm tay cô, tư thế vô cùng quý dị, vừa cười vừa nói. Trong 1 góc phòng, Cận Khởi Ngao quay lưng về phía họ, ngồng cái mông nhỏ, đem từng bao cát xếp thành đống, chơi vô cùng vui vẻ.

Cánh cửa "Rầm" mở ra, Kiều Hiệu Kiều và Vương Mẫn hoảng sợ cùng nhau quay đầu, nhìn thấy Cận Ngữ Ca mặt không đổi sắc đang đứng trước cửa, dùng ánh mắt không cảm xúc, không màu sắc làm cho ai thấy cũng phát run mà nhìn bọn họ.

Kiều cảnh quan sừng sốt một hồi lâu, nuốt nước miếng,

"Đây

~ "

Thay đổi thói quen thường, mỗi cuối tuần 1 nhà 3 người ngủ lại biệt thự Cận gia, sau khi đưa con đến giao cho ông bà ngoại, Cận Ngữ Ca kêu tài xế chờ Vương Mẫn về nhà, còn chính mình 1 lời cũng không nói, lái xe xách đầu Kiều cảnh quan trở về nhà mình. Kiều Hiệu Kiều cảm giác giống như đang ở thời kỳ băng hà ở Bắc cực làm phim phóng sự, toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều bị đông lạnh a.

Bị Cận Ngữ Ca đóng băng, cho dù đã nhiều năm nhưng vẫn hồn xiêu phách lạc như xưa.

Khi vào nhà, thái độ cô hai khác thường, không may mắn hình tượng, đá giày bay xa, đóng sầm cửa đi vào phòng thay quần áo. Kiều Hiệu Kiều dọc đường sợ tới mức run rẩy không dám lên tiếng, rất khẩn trương a... Phải ăn 1 chút gì để giảm bớt sợ hãi. Vì thế, khi Cận Ngữ Ca đi ra, nhìn thấy Kiều cảnh quan đang ngồi trên ghế sofa vừa lấy từng phong chocolate đậu phộng của con mà ăn, vừa xem tivi.

Lừa gạt bốc lên rất lớn.

"Kiều Hiệu Kiều, Kiều có thể thoát ly 1 chút sở thích thô tục không a!?"

Cận Ngữ Ca thoát nhìn không giống đang nói giỡn chút nào, sắc mặt kiên trì như sắt đá. Hiệu Kiều thật cẩn thận quay đầu lại nhìn cô,

"Em đang nói gì —— vậy?"

Nâng túi đồ ăn vặt trong tay. Cận Ngữ Ca trừng mắt liếc cô một cái, lại ngồi vào ghế sofa đối diện,

"Tại sao Kiều luôn thích lui tới với những cô gái xinh đẹp, trẻ tuổi? Làm em cảm thấy như 1 thằng háo sắc đáng khinh!"

Kiều Hiểu Kiều cứng đờ, chụp mũ quá lớn...

"Không... Không có a.."

"Không có? La Hồng, Lý Nhiên, Tú Tú, Gloria, bây giờ lại là Vương Mẫn! ?"

"Gloria gần như bằng tôi ah, cũng chẳng trẻ hơn bao nhiêu..."

"Mẫu người không phải giống nhau sao? Tính cách quật cường, nội tâm yếu đuối, huh?"

Cận Ngữ Ca nhú mày. Nhưng, cô đánh giá quá cao trí nhớ của Kiều Hiểu Kiều, quả nhiên, Kiều cảnh quan mờ mịt nháy mắt mấy cái,

"Có ý gì a?"

Điều này cũng chẳng trách Hiểu Kiều, chắc chắn những lời nói trong những năm xa xưa, đã qua lâu lắm rồi, ai còn nhớ rõ a, huống chi lúc ấy vì chiều cố cảm xúc của Cận Ngữ Ca mới nói như vậy, nào ngờ đã nhiều năm như vậy, nội tâm của cô hai Cận gia vẫn không có 1 tí ti tiến bộ a.

Khi người đang tức giận, điều tối kỵ là đánh vào gối bông. Cận Ngữ Ca hít thật sâu một hơi, đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Tranh thủ lúc này, Kiều cảnh quan đuối lý nhanh chóng chui vào phòng tắm dành cho khách tắm rửa, thay áo ngủ, nhanh nhẹn nhảy lên giường, đắp chăn kín mít. Đề phòng 1 hồi cô hai Cận gia nổi giận không cho vào phòng, bắt ngủ trên ghế sofa.

Sau khi tắm xong, Cận Ngữ Ca vừa sấy tóc vừa liếc nhìn Kiều cảnh quan giả bộ bình tĩnh quần chân đọc tạp chí, lửa giận bùng bùng trong đầu nổi lên ý nghĩ muốn dạy dỗ cô ấy 1 phen, thật sự là ba ngày không đánh, không biết lễ độ!

Hiểu Kiều hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm, vừa xem tạp chí vừa ăn vụng chocolate đậu phộng đợi cho đến khi Ngữ Ca xốc chăn ngồi trên bụng, cô mới hoảng sợ bảo vệ ——chocolate đậu phộng của mình

"Em muốn làm gì?"

Cận Ngữ Ca cũng nhóm dậy, một tay chống giường, tay kia vén tóc rũ xuống ra tai sau, đặt trên người Hiểu Kiều, hé mắt, "Kiều nói đi?"

Hiểu Kiều né 1 chút, tựa đầu vào gối nằm thẳng, háng giọng,

"Buổi chiều, tôi trao đổi 1 vài kỹ thuật đối kháng với em ấy."

"Em ấy? Em ấy là ai?"

Ngữ Ca cười như không cười làm Hiểu Kiều khản trương,

"Vương... Vương Mẫn..."

"A

đều là em a?"

Cảm xúc của cô hai Cận gia vô cùng không thoải mái, tay siết chặt cổ áo ngủ của Hiểu Kiều, nghiêng răng ken két.

"Ha ha..." Hiểu Kiều cười cười,

"Không phải là em... đang ghen chứ?"

Vốn nghĩ rằng Cận Ngữ Ca sẽ không thừa nhận cách nói như vậy, nói không chừng sẽ an toàn vượt qua, ai ngờ...

"Đúng là ghen a, làm sao đây?"

"Không... Không như thế nào..."

"Kiều còn muốn nói gì nữa không?"

Cô hai nhường nhường mày, cho Kiều cảnh quan cơ hội cuối cùng. Hiểu Kiều ngẫm nghĩ, đột nhiên hai tay đặt trước ngực nắm chặt áo mình, nhú mày nhắm mắt lại, về mặt bối rối,

"Đừng... aaaaaa " *

*** Chú thích ***

Nguyên bản là: "雅蠅蝶" theo hán việt là Nhã miệt điệp, nhưng đây là từ phiên âm của 1 từ tiếng Nhật trong mấy phim AV.. giống như khi nữ chính bị hấp diêm sẽ gào "đừng... aaaa"

**** Lời editor ****

Cận Khởi Ngao thật dễ thương a...

Toàn văn và phiên ngoại hoàn rục rờ. Nếu còn hứng thú, mời các bạn theo dõi chương kế tiếp là 100 câu hỏi dành cho cặp đôi này (sẽ được update dần dần đến 100 thì dừng). :)

Cám ơn các bạn đã đồng hành cùng B trong suốt thời gian.

Cám ơn các bạn đã có sức chịu đựng ghê gớm trước 1 editor đòi mới này.

Chúc mọi người năm mới, an lành, hạnh phúc cùng gia đình, bạn bè và người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ban Mã Tuyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.